

Titel: 1880/1881: Lovforslag

Citation: "1880/1881: Lovforslag", i *1880/1881: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r08-root.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

1880/1881: Lovforslag

LXXI.

Forslag til Lov om

Domsmagts, den offentlige Auklagemndigkeds, Politimyndighedens samt Sagførervæsenets Ordning

**(Fremsat i Follethinget den 17de December
1880 af Justitsminister Nellemann).**

Første Afsint Om Domstolenes Ordning.

Kapitel I. m Rigets Inddeling i retslig Henseende

§ 1.

Riget inddeles i 6 Landsreiskredse, nemlig:

1. Den nordsjællandste Landsretskreds, omsattende Kisbenhavn, kjøbenhavns, Frederiks- borg, Holbæk, samt Bornholms Amter.

2. Den sydsjællandske Landsretskreds, omsattende Sors, Præstø og Maribo Amter.
3. Fyens Landsretskreds, omsattende Fyens Stift.
4. Den nordjydske Landsretskreds, omsattende Aalborg, Hjørring og Randers Amter.
5. Den mellemjydske Landsretskreds, omsattende Viborg, Thisted og Ringkjøbing Amter.
6. Den sydjydske Landsretskreds, omsattende Veile, Aarhus og Ribe Amter.

§ 2.

Landsretskredsene inddeles i Underretskredse.

Staden københavn og Københavns Amtsraadskreds udgjør en Underretskreds; dog kunne saadanne Dele af Kisbenhavns Amtsraadskreds, hvis Beliggenhed gjør det hensigts- mæssigt. ved Kongelig Anordning indlemmes i andre tilgrændsende Underretskredse.

De øvrige Underretskredses Antal fastsættes til ikke under 50 og ikke over 53. Gramd- terne for Underretskredsene bestemmes ved Kongelig Anordning.

Kapitel 11. Om Retterne.

§ 3.

Rigets almindelige Domstole ere Høiesteret, Landsretterne og Underretterne (Kjøbenhavn's Stadsret samt By' og Herredsretterne).

Forelagte Lovforslag m. m. 156

Scerlige Domstole ere Rigsretten, Sessionerne, de geistlige og de militære Retter.

Landvcesenskommissioner og lignende Myndigheder, som Afgjøre eller medvirke ved Afgjørelsen af Anliggender, der ikke høre under nogen af de i denne Paragraf nævnte Retter, vernes ikke af denne Lov.

I. Høiesteret.

§ 4.

Høiesteret paakjender som øverste Instants for hele Riget alle Sager, som overens- stemmende med Lovene om Retsplejen paaankes til den.

§ 5.

Ordentlige medlemmer af Høiesteret kunne, for et Tidsrum af 5 Aar ad Gangen, bestikkes af Kongen til Formcend for Landsretters færlige Afdelinger under dissers regelmæssige Samlinger.

§ 6.

Høiesteret har sit Siede i kjøbenhavn. Den bestaar af en Formand, 12 andre or- dentlige medlemmer og indtil 12 overordentlige medlemmer.

Til som Næstformand at træde i Formandens Sted i paakommende Tilfælde beskikker Kongen et af Rettens ordentlige medlemmer.

§ 7.

I Sagers Afgjørelse ved Høiesteret deltage, forsaavidt intet Andet særlig er fore- skrevet, mindst 9 medlemmer af Retten. Haves i nogen Sag ikke et saadant Antal af Rettens ordentlige medlemmer til Raadighed, kalder Formanden et eller flere overordentlige medlemmer til at deltage i Paakjendelsen.

§ 8.

Skriverforretningeme ved Høiesteret samt Oppebørsel af og Regnskabsaflæggelse for Retssportler forestaas af en Høiesteretsstriver. Ved Skriverkontoret ansættes 3 Fuldmægtige og det øvrige fornødne Kontorpersonale. Høiesterets Formand træffer, efter Forhandling med Høiesteretsstriveren, Bestemmelse om Forretningernes Fordeling.

§ 9.

Høiesteret holder i Tiden fra 1ste Oktober til 30te Juni Møde 5 Dage om Ugen, forsaavidt Sagernes Mængde udkræver det. I Slutningen af Juli og August Maaned holdes overordentlige Retsmøder til Afgjørelser i Straffesager, i hvilke den Anklagede er fængslet, eller som af andre Grunde ikke taale, Opsættelse, samt til Afgjørelse af de i denne Lovs § 50, jfr. § 48, omhandlede Spørgsmaal.

Retten træffer og offentliggjør nærmere Bestemmelser om Dag og Tid for Modernes Afholdelse.

Beslutninger af Retten, som gaa ud paa i Henhold til Lovene om den borgerlige Retspleje og Strafferetspleien at tilstede Afvigelser fra de almindelige processuelle Regler, ere ikke bundne til de foreskrevne eller vedtagne Mødetider.

II.

Landsretter.

§ 10.

Den nordsjællandske Landsret har Sæde i København. Den sydsjællandske Landsret har Sæde i Vordingborg. Den fynske Landsret har Sæde i Odense. Den nordjydske Landsret har Sæde i Aalborg. Den mellemjydske Landsret har Sæde i Viborg. Den sydjydske Landsret har Sæde i Veile.

§ 11.

Landsretternes Domsmyndighed omsatter dels Behandling og Paakjendelse i første Instants af Retssager i det Omfang, som bestemmes ved Lovene om den borgerlige Retspleie og Strafferetspleien, dels prøvelse i anden Instants af Underretternes Behandlinger og Afgjørelser overensstemmende med de nævnte Love. Endvidere kan der til Landsretten sendes Veerklæring over Underrettens Handlinger i de i § 25 a, o og s ommeldte Forhold, hvorved ved Loven om den borgerlige Retspleie § 360 finder Anvendelse.

§ 12.

Den nordsjællandske Landsret bestaar af en Formand og 15 andre medlemmer. De øvrige Landsretter bestaa hver af en Formand og 8 andre medlemmer.

medlemmer af Høiesteret kunne beskikkes til at virke ved en Landsret paa den i § 5 foreskrevne Maade.

Justitsministeren kan beskikke en eller flere af de i Landsretskredsen ansatte Underretsdommere eller, naar Forholdene gjøre det ønskeligt, andre Mønd, der ere i Besiddelse af de foreskrevne Egenskaber, til at tiltrøede Landsretternes særlige Afdelinger, naar de i medfør af § 20 holde mede udenfor Rettens Sæde; dog maa mindst 3 Dommere høre til de i denne Paragrafs 1ste og 2det Stykke nævnte Personer. Bestikkelsen gjælder kun for en enkelt Samling.

§ 13.

I sø- og Handelssager (Lov 19. Febr. 1861 §§ 12 og 13) tiltroedes den nordsjællandske Landsret af 4 sø- og handelskyndige Dommere. I Henseende til denne Tiltrædelse forbliver det ved Reglerne i Loven af 19de Febr. 1861; dog kan der ved Kongelig Anordning fastsættes faadanne ændringer i Sammensætningen af den i Lovens § 3 ommeldte Valgfor- samling, der gaa ud paa at give Byraadene udenfor københavn og Kommunalbestyrelsen for Frederiksberg Ret til at vælge et forholdsmæssigt Antal medlemmer af samme. Fremdeles kan det ved Kongelig Anordning fastsættes, at ogsaa andre Landsretter i sø- og Handels- sager skulle tiltrædes af sø- og handelskyndige Dommere, hvorved Reglerne i Lov af 19de Febr. 1861 gjøres anvendelige med de ved Forholdene paabudte Lempelser.

§ 14.

Til Sagernes Behandling bestaar der ved hver Landsret dels en Hovedafdeling, dels en særlig Afdeling; ved den nordsjællandske Landsret bestaar der to særlige Afdelinger, den første for københavn med københavns Amsraadskreds (§ 2), den anden for Roeskilde Amsraadskreds, Frederiksborg. Holbæk og Bornholms Amter.

Ved Landsretternes Hovedafdelinger behandles alle Sager, som i Henhold til Loven

om den borgerlige Retspleie samt denne Lovs § 11 i Slutningen, § 50 og § 143 hore under Landsretten.

Ved Landsretternes særlige Afdelinger behandles de Sager, som indbringes for Lands- retten i Henhold til Lov om Strafferetspleien. Til Behandling ved den nordsjællandske Lands- rets anden særlige Afdeling kunne tillige henvises borgerlige Retstrætter fra Bornholm, for- saavidt det med Hensyn til forestaaende Bevisførelse skjønnes hensigtsmæssigt, at Hovedfor- handlingen foregaar paa denne Ø.

Naar den nordsjællandske Landsrets anden særlige Afdeling eller de øvrige Lands« retters særlige Afdelinger holde Møde udenfor Rettens sæde, overtages deres Hverv i ny indkomne Sager i fornødent Omfang henholdsvis af den første særlige Afdeling eller af Rettens Hovedafdeling.

§ 15.

Kongen beskikker for et Tidsrum af 5 Aar ad Gangen 2 medlemmer af den nordsjællandske Landsret og 1 medlem af hver af de øvrige Landsretter til Formænd for Retternes særlige Afdelinger. Er det i medfør af § 5 overdraget et medlem af Højesteret at være Formand for en saadan Afdeling under dens regelmæssige Samlinger, paahviler det de nævnte Formænd at lede Behandlingen af de under Afdelingen hørende Sager, som ikke behandles i de nævnte Samlinger, og at træde i det paagjældende Højesteretsmedlems Sted i Tilfælde af Forfald.

Kongen beskikker for et Tidsrum af 5 Aar ad Gangen et medlem af den nordsjællandske Landsret til Formand ved de Sagers Behandling, der Afgjøres under medvirkning af sø- og handelskyndige Dommere.

§ 16.

I Sagers Behandling ved Landsretterne deltage efter Omstændighederne 5 eller 3 Dommere. 3 Dommere

deltage i de Tilfælde, hvor det i Lovene om Retspleien særlig er bestemt. Forsaavidt Landsrettens Hovedafdeling ved Afgjørelsen af sø- og handelsretssager tiltrædes af valgte sø- og handelskvidige Dommere, deltager kun eet af Landsrettens medlemmer som Formand i Sagens Behandling.

Er Forundersøgelse i en Straffesag overdraget et medlem af Landsretten, behandler han Sagen som Enkeltdommer.

§ 17.

Landsrettens Formand afgjør efter Forhandling med Rettens øvrige medlemmer det Fornødne med Hensyn til Tilkaldelse af medlemmerne til Rettens Afdelinger og de enkelte Sager, dog med lagttagelse af § 15.

§ 18.

Skriverforretningerne samt Oppebørsel af og Regnskabsaflæggelse for Retssportler foretaas ved hver Landsret af en Retsskriver, ved den nordsjællandske Landsret af 2 Retsskrivere, den ene særlig for sø- og Handelssager/.hvilken tillige overtager de i Loven af 19de Februar 1861 § 16 1ste Punktum ommeldte Forretninger. Ved Skriverkontorerne ansættes foruden det løvrigt fornødne Kontorpersonale 1 Fuldmægtig, ved det nordsjællandske Landsrets almindelige Skriverkontor 4 Fuldmægtige, ved det særlige Skriverkontor for Sø- og Handelssager 1 Fuldmægtig. Landsrettens Formand træffer, efter Forhandling med Landsretsskriveren Bestemmelse om Forretningernes Fordeling.

§ 19.

Landsretternes Hovedafdelinger holde møder ved Rettens Sæde. Ved Anordning bestemmes for hver enkelt Ret, til hvilke Tider og paa hvilket Sted de ordentlige møder afholdes. Overordentlige møder kan Landsrettens Formand af særegne Grunde beramme.

§ 20.

Landsretternes særlige Afdelinger sammentræde dels i regelmæssig tilbagevendende Samlinger, dels i møder imellem Samlingerne.

Den nordsjællandske Landsrets første særlige Afdeling holder regelmæssige Samlinger i København een Gang i Levnet af hver Maaned.

Den nordsjællandske Landsrets anden særlige Afdeling holder regelmæssige Samlinger een Gang hver tredje Maaned paa de Steder i Afdelingskredsen, som fastsættes ved bekendtgørelse af Institutsministeren. Paa Bornholm finder dog. naar Forholdene lægge Hindringer i Veien. ingen Samling Sted i Vintermaanederne.

De øvrige Landsretters særlige Afdelinger holde regelmæssige Samlinger een Gang hver tredje Maaned dels ved Rettens Hovedsæde. dels paa andre Steder i Landsretskredsen, som fastsættes ved Bekendtgørelse af

Justitsministeren.

Ved Bekjendtgjørelse af Justitsministeren fastsættes fremdeles Tiden for de nævnte Samlingers Begyndelse, følgeordenen mellem de Steder, hvor Samling skal holdes, samt de Dele af Kredsen, som henlægges til de forskellige Samlingssteder.

I de ovenmeldte Samlinger behandles Straffesager, som ere henviste til Hovedfor- handling med eller uden nævninger, eller i hvilke der ifølge Paaanke fra Underretten skal sinde Hovedforhandling med ny Bevisførelse Sted, fremdeles paa Bornholm de borgerlige Rets- trætter, som maatte være henviste til den nordsjællandske Landsrets anden særlige Afdeling, og i hvilke Bevisførelse er berammet. nævningesager vebandles frst; dog kunne andre Sager indskydes, naar det kan ske uden Forhaling for nævningesagerne.

Ved Samlingerne udenfor Rettens Hovedsæde medfølger det fornødne Skriverpersonale fra Landsrettens Skriverkontor.

§ 21.

Ved de særlige Afdelingers Møde mellem Samlingerne blive nævningesager ikke be- handlede. møderne holdes ved Rettens sæde og bestemmes paa den i § 19 angivne Maade.

§ 22.

Ferer et medlem af Landsretten Forundersøgelsen i en Straffesag, berammer han Tid og Sted for Retsmødets Afholdelse overensstemmende med Reglerne i Loven om Straffe« retspleien.

III.

Underretter.

§ 23.

kjøbenhavn med københavns Amtsraadskreds (§ 2) henlægges under københavns Siadsret. Hver af de andre i § 2 nævnte Kredse henlægges under en By- og Herredsret eller Herredsret.

§ 24.

Underrettens Virkekreds omsatter Behandling og Paakjendelse af Retssager samt Foretagelse af Retshandlinger i det Omfang, som bestemmes ved Lovene om den borgerlige Rets-

pleie og Strafferetspleien.

§ 25.

Til Underretternes Virkekreds henhører fremdeles udenfor den egentlige Retspleie: a) Thinglæsninasvæsenet; b) Formandskabet i Landvæsenetskommissioner overensstemmende med Lov af 30te Decbr.

1858 § 2;

c) De Retsbetjentene ved Lov af 23de Januar 1862 angaaende Tiendevederlagets Berigtigelse paahvilende Forretninger; d) Udmeldelse af Syns- og skjøns mænd udenfor Retsplejen, forsaavidt den ikke kan fric af øvrigheden; samt udenfor kjøbenhavns Stadsrets Omraade:

e) De ved Lov af 26de Mai 1868 om Umyndiges Midlers Forvaltning § 7, jfr. Berigtigtgjørelse af 11te Mai 1869, og ved samme Lovs § 10 til Skifteretterne henlagte Forretninger, forsaavidt Loven om den borgerlige Retspleje ikke medfører Forandring heri; f) Notarialforretninger.

Den for Kjøbenhavn nugældende Ordning med Hensyn til de under Litra e nævnte Forretninger udvides til at gjælde for kjøbenhavns Stadsrets Omraade. Notarialvæsenets Ordning i sidstnævnte Retskreds fastsættes ved særlig Anordning.

§ 26.

Kjøbenhavns Stadsret bestaar af en Formand og indtil 14 andre medlemmer.

I sø- og Handelssager, som høre for Kjøbenhavns Stadsret, samt ved Konkurs- behandling af Handlendes, Fabrikanters og Skibsrhederes Boer tiltrædes det paagjældende Kammer af Stadsretten (§ 27) af 2 sø- og handelskyndige medlemmer efter de nu ved Sø- og Handelsretten gjældende Regler. Det medlem af Stadsretten, hvem Kammeret er overdraget, er Formand.

Til Retten hører et Skriverkontor, som forestaas af en byskriver, samt et Pante- og Brevflriverkontor, som forestaas af en Pante- og Brevskriver. Ved Skriverkontoret ansættes indtil 14 Fuldmægtige, ved Pante- og Brevskriverkontoret 4 Fuldmægtige; hvert især forsynes med det løvrigt fornødne Kontorpersonale.

§ 27.

Til Varetagelse af de i §§ 24—25 ommeldte Forretninger er Stadsretten delt i et til Dommernes svarende Antal Kamre, som hvert overtages af en Dommer, der behandler de til Kammeret henlagte Sager som Enkeltdommers. Forretningernes Fordeling mellem Kamrene bestemmes af Formanden med Justitsministerens Billigelse. Formanden fordeler, efter Forhandling med Rettens smige medlemmer, Kamrene imellem medlemmerne. Naar det gjøres fornødent, kan Formanden overdrage til et medlem af Retten midlertidig eller i enkelte Sager tillige at udføre Forretninger i et andet Kammer end det ham tildelte.

§ 28.

Skjds- og Pantebsgernes førelse hører under Pante- og brevskriverkontoret. Be- slutninger vedkommende førelsen kunne tages af Pante« og Brevskriveren eller en Fuld­mægtig. Stadsrettens Formand fastsætter, efter Forhandling med Pante- og Brevskriveren, Forretnin- gernes Fordeling.

Thinglæsninger og Aflysninger forcgaa ved de Kamre, som behandle borgerlige Doms- sager; Formanden fastsætter Fordelingen med Justitsministerens Billigelse.

§ 29.

Skriverforretningerne ved Stadsrcttens forskellige Kamre samt Oppebørsel af og Regnskabsaflæggelse for retssportler hsrc under Rettens Skriverkontor. Fogedforretninger, og de til Skifteforvaltningen hørende Forretninger kunne, forsaavidt der ikke derved bliver Spørgsmaal om Afgjørelse af Tvistigheder, efter Dommerens Bestemmelse udføres af den Fuld- mægtig, som er tildelt det'paagjældende Kammer.

Stadsrettens Formand fastsætter, efter Forhandling med Bysknveren, Forretningernes Fordeling.

§ 30.

Om Tiden for ordentlige møder i de Kamre af Stadsretten, der behandle Doms- jager, træffer Stadsrettens Formand med Justitsministeriets Billigelse Bestemmelser, som offentliggøres; overordentlige møder kunne berammes af Dommeren i det paagjældende Kam- mer. møder i andre Sager berammes af Dommeren overensstemmende med Lovene om

gietspleien.

§ 31.

By« og Herredsretterne bestaa hver af en Dommer og en Retsskriver.

Retsskriveren har paa eget Ansvar at føre Retsbogen i alle Retsmøder. derunder dog ikke indbesattede møder af Foged- og Skifteretterne, eiheller i paatrcrngende Tilfælde møder under Forundersøgelsen i Straffesager, fremdeles at meddele Udskrifter af Retsbsgerne samt efter Dommerens Anvisning at bejsrge alle de under Retten hørende Skriverforretninger og Udfærdigelser. Han oppebærer de befalede Retsgebyrer og aftægger Regnskab derfor; han fore- staar og'foretager de'Thinglæsning og Aflysning af Dokumenter vedkommende Forretninger, dog at Afgjørelse af, hvorvidt en saadan bør finde Sted, i Tvivlstilfælde henhører under Dommeren, ^ samt fører Skjds- og Pantebsgerne. Endvidere forestaar han udenfor Kjsven- havns Stadsrets Omraade Notarialforretningerne.

Paa Dommerens Begjæring kan der af Landsrettens Formand meddeles Retsflriveren Vemyndigelse til i Dommerens Forfald og paa hans Ansvar at udføre Fogedforretninger og de til Skifteforvaltmngen hørende Forretninger. Bemyndigelse til paa Dommerens Ansvar at udforende nævnte Forretninger kan ogsaa paa hans Begjæring af Landsrettens Formand meddeles andre dertil egnede mænd enten for Tilfælde, hvor Dommeren har Forfald, eller for et bestemt Tidsrum, hvor de stedlige Forhold maatte udkræve det^for

Større eller mindre Dele af Retskredsen.

Paa Retsskriverens Begjæring kan Landsrettens Formand give dertil egnede mænd Bemyndigelse til paa Retsskriverens Ansvar at udføre Notarialforretninger enten for Tilfælde, hvor Retsskriveren har Forfald, eller for et bestemt Tidsrum, hvor de stedlige Forhold maatte udkræve det for større eller mindre Dele af Retskredsen.

med Hensyn til Udpantningers Foretagelse ved søgnefogeden gjælde Reglerne i Lov om den borgerlige Retspleje 7de Afsnit 2den Hovedafdeling.

§ 32.

Forsaavidt der i Henhold til § 13 ved Kongelig Anordning er truffet Bestemmelse om, at js- og handelskyndige Dommere skulle tiltroede en Landsret i sø- og Handelssager, lcn det i Forbindelse dermed, hvor Forholdene tilstede det, bestemmes, at By- og Herreds- retter skulle tiltrædes af 2 sø- og handelskyndige medlemmer i sø- og Handelssager samt ved Konkursbehandling af Handlendes, Fabrikanters og Skibsrhederes Boer.

§ 33.

Ved Kongelig Anordning bestemmes By- og Herredskredsens Thingstcder.

Tildeles der en Retskreds flere Thingstcder, fastsætter Anordningen de Dele af Kred- sen, som med Hensyn til Rettens ordentlige møder skulle henhøre til ethvert af disse. Thing« læsning og Aflysning af Dokumenter skal dog for hele Retskredsen foregaa ved det Thingsted, der i Anordningen betegnes som Hovedthingsted; men Retsskriveren er Pligtig ved de ordentlige Retsmøder paa ethvert Thingsted i Kredsen at modtage Dokumenter, som indleveres til Thing- læsning eller Aflysning, samt efter Fvrudbegjæring at udlevere thinglæstc og aftvste Dokumenter.

Dommeren Ml have^ Bolig ved Kredsens Thingsted eller, naar Kredsen har flere Thingsteder, ved Hovedthingstedet. Dog kan Lustitsmimsteren tilstede Afvigelse herfra.

§ 34.

Ved Anordning bestemmes Tiden for de ordentlige Retsmøder til Domssagers Be- handling paa ethvert af Retskredsens Thingsteder; herved iagttages, at der fastsættes forstjellige Thingdage for de forstjellige Thingsteder. Dommeren berammet i hvert enkelt Tilfælde Tiden for andre Retsmøder.

IV.

særlige og extraordincrrer Retter.

§ 35.

med Hensyn til Rigsrettens, Sessionernes, de geistlig« og militære Retters Ordning forbliver det ved de gjældende Regler.

§ 36.

I Stedet for den i Frdn. om Strandinger af 28de December 1836 § 32 paabudte Afholdelse af Eztraret træder et under Politimesterens Forsæde afholdt, behørig bekendtgjort Møde. Nærmere Regler om dette møde fastsættes ved Anordning.

§ 37.

Regjeringens Ret til, udenfor den militære Retspleie, at anordne ekstraordinære Retter bortfalder. Dog kan Kongen, foruden i det i Lov om Spare- og Laanekasser af 28de Mai 1880 § 8 ommeldte Tilfælde, undtagelsesvis, naar Begjæring derom maatte indkomme, med Indvilgelse af samtlige de paa en dertil berammet Skiftesamling indsendte Fordringshavere, bestikke Skiftekommissarier til i Stedet for den ordinære Skifteret at forestaa Behandlingen og Ovgjørelsen af et Konkursbo, der besindes at være af en særegen vidtledig og indviklet Beskaffenhed.

V.

Almindelige Bestemmelser for Retterne.

§ 38.

Ved de af flere Dommere bestaaende Retter træder i de befittede Formænds Sted, naar det gjøres fornødent, det trødste tilstedeværende ordentlige medlem af Retten.

§ 39.

De Retsbsger, som smes, bekrceftes ved de af flere Dommere bestaaende Retter af vedkommende Retsformand og ved By« og Herredsretterne af vedkommende Enkeltdommer.

Retsbøgernes Indretning bestemmes indenfor de ved Lov eller Anordning dragne Grcmdstr, for de af flere Dommere bestaaende Retter af Formanden i den vedkommende Ret for By- og Herredsretternes Vedkommende af Landsrettens Formand.

§ 40.

Om Ssn- og Helligdage afholdes ikke Retsmøder, undtagen i paatr«ngende Tilfælde- Om Tilfældet er paatrcrngende, Afgjøres af vedkommende Retsformand eller Enkeltdommer.

I den stille Uge og i Tiden fra 24de Decbr. til 6te Januar bortfalde de ordentlige Retsmøder.

Kapitel III.

Om Dommere oz Retsskrivere m. v.

1.

Om Dommere.

§ 41.

Faste Dommere ved Rigets almindelige Domstole bestikkes af Kongen. Kun fuldmyndige, uberygtede, vederhoeftige mænd, som have underkastet sig den fuld- stændige juridiske Ezamen med bedste Karakter, kunne beskikkes.

Foranstaaende Regler gjælde ogsaa om de overordentlige medlemmer af Høiesteret.

§ 42.

Den, der skal beskikkes til ordentligt medlem af Høiesteret. skal frst ved at votere i 3 eller 4 Sager for Høiesteret godtgøre sin Dygtighed til at have Siede i Retten, medmindre han allerede i anden Egenskab har

deltaget i Sagers Paakjendelse ved Høiesteret eller tidligere ^ har vïeret medlem af en Landsret.

§ 43.

Til midlertidig at beklcede et Dommerembede, naar det paa Grund af Embedsledighed eller en fast Dommers Forfald maatte viere nœdvendigt, beskikker Justitsministeren.

I paatrængende Tilfælde samt, naar den faste Dommers Forfald stjMms at ville blive kortvarigt, kan Landsrettens Formand bemyndige til midlertidig at forestaa Dommer- embedet ved en By- og Herredsret. Herom skal meddelelse straz ske til Justitsministeren, som træffer endelig Bestemmelse.

Den, som bestikkes til midlertidig at beklcede et Dommerembede, maa være i Besid« delse af de samme Egenskaber, som udkræves iil at beklcede Embedet som fast Dommer. Dog er det ved By- og Herredsretterne med Hensyn til Ezamensfordringen tilstrækkeligt, at den Paagjældende har underkastet sig den suldstændige juridiske Ezamen med Karakteren kaud Mu^Miis eller den juridiske Examen for Ustuderede med Karakteren Bekvem.

§ 44.

Naar det paa Grund af en Dommers Udelukkelse eller Fritagelse formedelst Inha- bilitet maatte værc nodvendigt, beskikker Justitsministeren eller, ved By- og Henedsretterne. Landsrettens Formand en sættedommer.

med Hensyn til Sættedommere sinde Reglerne i § 43 3die Stykke Anvendelse.

§ 45.

Den Bemyndigelse, som kan gives til paa Dommerens Ansvar at udføre visse Dom- meren ved en By- og Herreds«! paahvilende Embedsforretninger, kan kun meddeles mænd. som have de i § 41 angivne Egenskaber; dog er det tilstrækkeligt, at den Paagjældende syl' destgjor den i § 43 i Slutningen angivne Fordring med Hensyn til juridisk Examen.

§ 46.

Dommereden fastsættes ved Kongelig Anordning. Den aftægges ogsaa af Høiesterets overordentlige medlemmer, midlertidig ansætte Dommere, sættedommere. de i § 31 omhand- lede Dommerfuldmægtige samt de Fuldmægtige ved Kjøbenhavns Stadsrets Skriverskontor,

som efter § 29 kunne komme til at udføre Dommerfonetmnger.

Forelagte Lovforslag m. m. 157

§ 47.

Overtrædelse af de Dommere efter Lovene paahvilende Pligter paadrager Ansvar til Straf og Erstatning efter de hidtil gjældende Regler. Dog ophæves de af Straffelovens Kap. 13 ikke berorte celdre Straffebestemmelser for Dommere, selv hvor disse ikke paa Grund af Forandringerne i Retsplejen med Nødvendighed bortfalde, saaledes at Strafansvaret her- efter i alle Tilfælde bedømmes efter Straffeloven.

Erstatningsansvar maa som hidtil gjøres gjældende ved Paaanke, forsaavidt det ikke efter Loven om Strafferetspleien kan paakjendes i Forbindelse med Spørgsmaal om Straf. forsøgning til Straf iker ved en selvstændig Straffesag. Er Høiere Straf end Boder ei for« fyldt, kan Straffen dog ogsaa paalægges uden selvstændig Straffesag, dels i Paaanketilfælde, dels udenfor Paaanke i Kraft af Retternes Tilsynsmyndighed, jfr. § 50.

§ 48.

Gjør en Dommer sig skyldig i Forsømmelse eller Skjedsesshed i Embedsførelse, der dog ikke er af en saadan Beskaffenhed, at den ifølge Lovgivningen paadrager Straf, eller ud« viser han løvrigt utilborligt eller usømmeligt Forhold, som dog ikke har den i § 49 ommeldte Karakter, paahviler det Formanden for den Ret, af hvilken han er medlem, med Hensyn til Landsretternes Formænd Høiesterets Formand, samt med Hensyn til kjøbenhavns Stadsrets Formand og Dommere ved By- og Herredsretterne vedkommende Landsrets Formand at give fornøden Advarsel eller Irettesættelse. Er Begjæring herom af Justitsministeren rettet til Formanden for en Landsret eller for kjøbenhavns Stadsret, men denne virgrer sig, kan Svorgsmaalet forelægges Høiesteret til Afgjørelse efter Reglerne i § 51.

§ 49.

gjør en Dommer sig styldig i et Forhold, der maa svække eller gjøre ham uværdig til den Agtelse og Tillid, som Dommerkaldet forudsætter, uden at være Overtrædelse af en egentlig Embedspligt, drager saadant Forhold til følge efter Omstændighederne Irettesættelse. Unddragelse af Embedsindtægter paa bestemt Tid, Afskedigelse med den Virkning, at den pensionsberettigede Dommers Pension bestemmes ved Lov. eller, hvis det paagjældende Forhold er en i den offentlige Mening vancrende Handling, Embedets Forbrydelse, for midlertidig beskikkede Dommere samt de i Z 31 3die Stykke ommeldte mænd efter Omstændighederne Ophor af den meddelte Bestikkelse eller Bemyndigelse.

Om ovennævnte Retsfølger skulle indtræde, afgjør vedkommende Ret i Kraft af sin Tilsynsmyndighed, jfr. § 50, dog, hvad Spørgsmaal om Embeds Forbrydelse angaar, kun naar det ikke er paakjendt under den i Anledning af det paagjældende Forhold reiste Straffesag, jfr. Lov om Strafferetspleien § 3. Om Ophor af midlertidig Bestikkelse og Bemyndigelse i Henhold til § 31 3die Stykke kan Beslutning tages af den Myndighed, der har meddelt samme.

§ 50.

Tilsynsmyndighed udsves af Høiesteret over de ved denne Ret og Landsretterne be- flittede Dommere, af Landsretternes Hovedafdeling over de ved kjøbenhavns Stadsret samt By- og Herredsretterne beskikkede

Dommere.

I Kraft af denne Tilsynsmyndighed afgjør Retten følgende Spørgsmaal, nemlig:

1) Om Straf, jfr. § 47;

2) Om de i § 49 omhandlede Retsfølger;

3) Om Suspension paa Grund af svævende Straffesag eller Sag om de i § 49 om« handlede Retsfølger eller paa Grund af indtraadt Uvederhoefthighed eller Aandssvaghed;

4) Om Afskedigelse paa Grund af vedvarende Aands- eller Legemssvaghed, der gjm Dommeren ustikket til at varetage sit Embede, naar den Paagjældende ikke vil eller

kan begjære sin Afsted.

§ 51.

Retten kan stride til Anvendelse af sin Tilsynsmyndighed, dels af egen Drift eller ifølge Klage af Private, dels ifslgc Begjæring af Overstatsanklageren eller Statsanklageren efter Paalæg af Justitsministeriet. Dog er saadan Begjæring nødvendig ved Spørgsmaal om Afskedigelse, Embeds Forbrydelse og Ophsr af en af Justitsministeriet meddelt midler« tidig Bestikkelse.

førend Afgjørelse træffes, indhenter Retten de Oplysninger og Erklæringer, som den fljsnner fornødne; det iagttages, at der altid gives den paagjældende Dommer tilstrækkelig Leilighed til at udtale sig; Retten kan lade Vidner m. v. afhøre ved et medlem af Lands- retten efter de i Loven om Strafferetspleien givne Regler. Paa Grundlag af de forelagte og indhentede Oplysninger, Udtalelser og Erklæringer træffer Retten Afgjørelse. Naar det findes hensigtsmæssigt, kan Retten anordne mundtlig Forhandling. Fmdes et om Straf reist Spørgsmaal ikke at egne sig til Afgjørelse ad denne Vei, henviser Retten paa Dommerens Begjæring eller i Embeds medfør Sagen til forsøgning som selvstændig Straffesag.

Landsrettens Afgjørelse kan paaankes til Høiesteret; Paaanken maa anmeldes til Landsrettens Formand inden 8 Dage fra dens meddelelse til Vedkommende. Landsrettens Formand indsender Sagens Akter og fornøden Udskrift af Retsbsgerne til Høiesterets For« mand. Ved Ankens Afgjørelse finde ovenstaaende Regler Anvendelse.

II.

Om Retsskrivere.

§ 52.

Retsskrivere samt Fuldmægtige ved Høiesterets, Landsretternes og kjøbenhavns Stads- rets Skriverkontorer beskikkes af Kongen eller af Justitsministeren efter de nærmere Regler, som fastsættes ved lønningsloven.

Til midlertidig at beklcede et af de nævnte Embeder, naar det paa Grund af Em« bedsledighed eller Forfald maatte være nødvendigt. befaltes Justitsministeren. I paatrængende Tilfælde samt, naar Forfaldet fljsnnes at ville blive kortvarigt, kan Landsrettens Formand eller ved Høiesteret dennes Formand give den midlertidige

Bemyndigelse. Herom skal med- deelse strax ske til Justitsministeren, som træffer endelig Bestemmelse.

Til fast eller midlertidig at beklæde de i denne Paragraf nævnte Embeder udkræves, at Vedkommende er en fuldmyndig, uberygtet og vederhæftig Mand, samt at han har under- kastet sig den fuldstændige juridiske Eksam. i det Mindste med Karakteren tiende Maadtil eller den juridiske Examen for Ustuderede med Karakteren Bekvem. De her nævnte Embeds« mænd aflægge den sædvanlige Embedseds.

§ 53.

Naar nogen af de i § 52 nævnte Embedsmænd paa Grund af Inhabilitet er udelukket, beskikker Landsrettens Formand eller ved Højesteret dennes Formand i fornødent Fald en Mand, som har de i § 52 3de Stykke angivne Egenskaber, til at fungere i Sagen.

§ 54.

med Hensyn til Retsskriveres Ansvar til Straf og Erstatning for Overtrædelse af deres Embedspligter finde Reglerne i § 47 tilsvarende Anvendelse.

Ligeledes finde Reglerne i §§ 48, 49, 50 og 51 tilsvarende Anvendelse, dog at der ved ingen Indskrænkning sker i Kongens Ret til efter de gjældende Regler at suspendere og afskedige Retsfrivere. Tilsynsmyndigheden udeves af Højesteret over Retsskrivere og Fuldmægtige ved denne Ret, over de andre i § 52 nævnte Embedsmand af vedkommende Lands« rets Hovedafdeling.

III.

Om Retsbude. Stævningsmand m. v.

§ 55.

Ved Højesteret, Landsretterne og Københavns Stadsret ansættes Rettens Formand det fornødne Antal Retsbude. Ved Landsretternes Samlinger udenfor Rettens Hovedsæde eller ved By- og Herredsretten paa Samlingsstedet ansættes Retsbud Pligtigt at gjøre Tjeneste.

Ved hver By- og Herredsret anfætter vedkommende Dommer et Retsbud. Naar Retsbudet i medfør af den ovenstaaende Bestemmelse gjør Tjeneste ved Landsretten, kan der beskikkes ham en medhjælper til midlertidig at udføre hans Tjeneste ved By- og Herredsretten,

§ 56.

I hver af de i § 2 ommeldte Retskredse ansættes det fornødne Antal Stavningsmænd.

De ved Landsretterne, Københavns Stadsret samt By- og Herredsretterne ansætte Retsbudc kunne benyttes som Stævningsmænd for vedkommende Rets Omraade i det Omfang og paa den Maade, som Rettens Formand nccrmere bestemmer. De Stævningsmand, som yderligere eftcr Justitsministerens Bestemmelse behsves, beskikkes af Landsrettens Formand.førtegnelse over Retskredsens Stavningsmand opstaas paa Thingstederne samt henholdsvis i Landsretternes og kjøbenhavns Stadsrets Lokaler, og bekendtgjøres tillige aarlig og oftere, naar Forandring sker, i de Aviser, som dertil af Justitsministeren bestemmes.

§ 57.

Enhver Stævningsmand afgiver til Landsrettens Formand en edelig Erklæring om, at han med Troflab og Samvittighedsfuldhed vil opfylde de ham efter Lovene om Retsplejen og den ham meddelte Instruz paahvilende Pligter. Dommeren i Retskredsen har at vejlede dem med Hensyn til deres Pligter.

§ 58.

Det underordnede Personale ved Højesterets, Landsretternes og kjøbenhavns Stadsrets Skriverkontorer ansættes af vedkommende Rets Formand.

IV.

Om løn, Dagpenge m. v.

§ 59.

De ved Rigets almindelige Retter ansætte Embedsmands Len, Dagpenge under Em- bedsreiser m. v., endvidere Dagpenge for Dommere, som i Henhold til § 12 3die Stykke til- troede Landsretten, og Vederlag til Sættedommere, endelig de Stavningsmand tilkommende Godtgjæreljer fastsættes, forsaavidt det ikke alt er sket, ved en særlig Lov, som træder i Kraft samtidig med narvarende Lov. De Belsb, der tillægges Retterne til Bestridelse af Kontor- udgifter, til Trykning af Eztrakter ved Hoiesteret m. v., fastsættes, forsaavidt ikke anderledes bestemmes ved farlig Lov, ved Finantsloven,

Andet AM.

Om Nævningernes Kaldelse.

Kapitel I.

Almindelige Bestemmelser.

§ 60.

For hvert Aar, regnet fra 1ste Juni til 31te Mai, vaNges for hver af Rigets Naw- ninge kredse, paa Grundlag af de i Kommunerne førte Grundlister, et Antal Moend til at udfere nævningehvervet. Blandt disse udtages Nævningerne for den enkelte Samling ved Lodtrækning, og blandt de saaledes Udtagne atter nævningerne for den enkelte Sag, ligeledes ved Lodtrækning.

nævningekredse ere de Dele af Landsretskredsene, som ere henlagt« til ethvert af de Steder, hvor Landsretternes særlige Afdelinger holde Samlinger (§ 20) til Straffesagers Paakjendelse.

§ 61.

Til nævning kan med de af tz§ 62—64 fslgmde Undtagelser kaldes Enhver, som har Valgret til Folkethinget, medmindre han paa Grund af legemlige Mangler eller utilstrækkeligt Kjendstab til det danske Sprog er ude af Stand til at fyldestgøre en Nævnings Pligter Den for Valgretten gjaldende Betingelse med Hensyn til Boligen bliver her at anvende saa- ledes, at den Paagjældende i det Aar, der gaar forud for nævningeaarets Begyndelse, skal have havt Bopæl i nævningekredsen.

§ 62.

Udelukkede fra at være nævningere ere: Ministre, Departementschefer, ordentlige med« lemmer af Højesteret samt Dommere i Landsretterne og Underretterne, som ikke blot ere be- skikkede for en enkelt Sag, offentlige Anklagere, forsaavidt Bestikkelsen ikke blot angaar en enkelt Sag, Oversvrigheder, Politiets Embeds- og Bestillingsmand. Folkekirkens og de aner- kjendte Trossamfunds Geistlige.

§ 63.

Fritagen for at være nævning er Enhver, som udelukkende eller væsentligst emcerer sig ved egne Hcenders Gjerning.

§ 64.

Følgende Personer kunne begjære sig fritagne for nævningehvervet:

- 1) Rigsdagsmand, medens Rigsdagen er samlet,
- 2) Tjenstgjørende Militærpersoner, dog ikke derunder indbesattet de ved Bornholms Pcebning Ansætte.
- 3) Told« og Postembedsmamd samt de ved Jernbaner og Telegrafer ansætte Personer,
- 4) Praktiserende læger samt Apothekere. der drive deres næring uden hjælp af en farmaceutisk Kandidat,
- 5) Lodser,
- 6) de, som inden nævningeaarets Begyndelse fylde 65 Aar.
- 7) de, som paa Grund af Helbredstilstand eller Formue- eller Familieforhold ikke uden overhængende Fare for deres Velfærd kunne opfylde nævningepligten,
- 8) de, som efter den kommunale nævningelistes Berigtigelse have fcestet Bopæl i en anden Nawningekreds,
- 9) de, der have været indkaldte som Nævninger under en Samling og givet behørigt Msde, om de end ikke maattc va?re komne til at medvirke i nogen Sag, indtil det lovende nævningeaars Slutning.

§ 65.

Ingen kan kaldes til Naevning, som ikke er optagen paa Grundlisten Itz 66 ft.) og nævningekredsens Aarsliste (§ 72 ff.j. Efter den forstnævnte Listes endelige Berigtigelse af Kommunalbestyrelsen kan Ingen optages paa den uden ifølge Forandring af Kommunal« bestyrelsens Kjendelse efter Paaanke.

Grunde, der udelukke fra nævningehvervet (§§ 61 og 62), men som maattc være blevnc upaaagtede eller fmst ere opstaaede efter Udwb af lovbestemte Frister, stulle af den paa- gjirdende Myndighed tages i Betragtning uden Hensyn til de nævnte Frister.

Krav paa Fritagelse for nævningehvervet af Grunde, som frst ere opstaaede efter Udløbet af lovbestemte Frister, er ikke afstaaret.

Kapitel II. Grundlisterne.

§ 66.

I enhver kjøbstad og Landkommune skal der efter Foranstaltning af Kommunal- bestyrelsen aarlig afsattes en Liste over de i Kommunen bosætte mænd, som efter § 61 kunne kaldes til nævninger med Udeladelse af dem, der ere udelukkede fra nævningehvervet efter § 62, eller som ere fritagne for dette Hverv efter § 63, uden at have forlangt Optagelse paa Listen, eller som i Henhold til § 64 Nr. 2—6 have fremsat Begjæring om ikke at optages paa Listen.

De Landdistrikter, som med Hensyn til Fattig- eller Skolevæsen have kommunal Ve- styrelse fælles med en Kjøbstad (Lov om Landkommunernes Styrelse § 4, Lov om kjøbstad- kommunernes Styrelse § 15), henregnes i den her omtalte Henseende til kjøbstaden.

For Kjøbenhavn afsattes en nævningeliste for hver af de Kredse, i hvilke Staden er delt med Hensyn til Valg til Folkethinget. Foranstaltning dertil træffes af den samlede Kommunalbestyrelse ved et Udvalg af 5 medlemmer, af hvilke to udnævnes af Magistraten og tre

af Borgerrepræsentanterne.

§ 67.

De nævnte Lister stulle i forfljellige Rækker indeholde de efter Bogstavfølge indførte og med løbenumre betegnede Personers fulde Navn, Fodsels Aar og Dag. Livsstilling og Vopæl samt Plads til de Bemærkninger, som efter nedenstaaende Regler kunne blive at indføre paa Listen.

Listernes Fornyelse sker paa Grundlag af det lobende Aars Lister ved fornøden Berigtigelse og Fuldstændiggjørelse.

Hvert Nars 1ste Februar skulle, paa den for offentlige Kundgjørelser paa vedkommende Sted brugelige Maade, de i § 63 nævnte Personer, som søgte Optagelse paa Listen, og de i § 64 Nr. 2—6 nævnte Personer, som søgte Udeladelse af Listen, opfordres til inden den 15de Februar at indgive skriftlig Begjæring derom til Kommunalbestyrelsen. Saadan Vejledning kan af de i § 64 Nr. 6 nævnte Personer fremsættes een Gang for alle: iøvrigt have de ommeldte Begjæringer kun Gyldighed for det paagjældende Aar.

§ 68.

Fra 1ste til 3de Marts, begge Dage indbesatte, skulle Listerne fremligges til almin-

deligt Eftersyn i Overensstemmelse med de i Lov 12te Juli 1867 § 12 for Valglisterne til Folkethinget foreskrevne Regler.

Indsigelser mod Listen skulle fremsættes skriftlig for Kommunalbestyrelsen under Angivelse af Grunden, hvorpaa de støttes, inden 3 Dage fra Udløbet af den Tid, i hvilken Listen fremligges.

Indsigelse kan fremsættes af Enhver, som tror uden Forsigelse at være optagen paa eller udeladt af Listen, samt af enhver til Folkethinget valgbar Beboer af Kommunen, som formener, at Nogen er optagen paa Listen, der mangler de i § 61 foreskrevne Betingelser, eller som er udelukket efter § 62, eller at Nogen er udeladt af Listen, som opfylder de i § 61 foreskrevne Betingelser, uden at høre til de ifølge § 62 udelukkede Personer til de ifølge § 63 og 64 Nr. 2—6 til Fritagelse berettigede Personer.

De fremkomne Indsigelser paakjendes af Kommunalbestyrelsen, i Kjøbenhavn af det i § 66 nævnte Udvalg, under lagttagelse af de i Lov 12te Juli 1867 om Valgene til Rigsdagen § 14 foreskrevne Regler. Kjendelsen kan paaankes til Udvalget for Aarslistens Dannelselse af den, som har fremført en Indsigelse, der ikke er bleven tagen til følge, eller af den, som mod sin Paastand er bleven optagen eller udeladt af Listen. Meddelelse om, at Paaankende vil finde Sted, skal inden 3 Dage efter Kjendelsens Afgivelse gøres til Kommunal-

bestyrelsen.

§ 69.

Den efter Afgjørelsen af fremsætte Indsigelser berigtigede Liste underskrives af Kommunalbestyrelsens — i København det i § 66 ommeldte Udvalgs — Formand og indsendes af ham inden 1ste April til Formanden for Udvalget til Aarslistens Dannelse (§ 72). Saa skal og Afstrift af de Kjendelser, mod hvilke Paaanke, overensstemmende med tz 68 i Slutningen, er anmeldt, indsendes med fornødne Oplysninger.

§ 70.

I Tilfælde af Forssmmelse med Listernes Indsendelse skal Formanden for Udvalget til Aarslistens Dannelse, i fornødent Fald vcd Anvendelse af passende Tvangsbsder, drage Omsorg for, at de savnede Lister uopholdelig indsendes. Opdages det, at Listen i nogen Kommune ikke paa lovbefalet Maade er bragt istand, paalægger han Kommunalbestyrelsen ufortsvet at træffe de i Loven befalede Foranstaltninger, om fornødent med Forkortelse af de lovbestemte Frister, og gjør Indberetning herom til Justitsministeren.

§ 71.

Dersom hidtil upaaagtede eller senere opstaaede Grunde, som udelukke nogen paa Grundlisten opført Person fra nævningehvervet, efter den i § 68 ommeldte Frists Udlsb ma«tte komme til Kommunalbestyrelsens Kundskab, skal derom ved Indsendelse af Listen eller senere, saa snart ske kan, gjøres meddelelse, ledsaget af fornødne Oplysninger, til Formanden for Udvalget for Aarslistens Dannelse, saafremt enten Valget til denne Liste endnu ikke har fundet Sted, eller den Paagjældende ved Valget er bleven optaget paa den. Herom skal Kommunalbestyrelsen samtidig underrette den, om hvis Udelukkelse der er Tale.

Kapitel III.

swuningelredsens Aarsliste.

§ 72.

Paa Grundlag af de i Kommunerne fork Grundlister foretages Valg af de Mand,

som skulle opføres paa nævningekredsens Aarsliste, ved et aarlig for hver Kreds dannet Udvalg. Dette bestaar af 5 medlemmer, nemlig en af Kongen bestikket Formand, to af vedkommende Landsrets Formand og to henholdsvis af det eller de Amdsraad, som findes i Kredsen, og af de til Kredsen herende Kjobstæders Kommunalbestyrelser valgte mænd.

De nærmere fornødne Regler om de to sidstnævnte Udvalgsmedlemmers Valg fastsættes af Justitsministeren.

Udvalgets medlemmer ere berettigede til Godtgørelse for Befordring med 1[⁄] Kr. for hver løbende Mil; de Udvalgte, som Udføres af de Udvalgets Formand i de følgende Paragrafer pålagte Forretninger medføre, godtgøres efter Regning.

§ 73.

Formanden for det i § 72 nævnte Udvalg sammenkalder meddelelse af Udvalget på det Sted, hvor Retten skal sammentræde med nævningerne, saa betids, at Aarslisten kan virke afsat inden 1ste Juni. Om Modets Tid og Sted skal 14 Dage forud Bekjendtgørelse indrykkes i de af Justitsministeren bestemte Aviser, med Opfordring til dem, som i medfør af § 68 i Slutningen agte at påaanske en Kjendelse af Kommunalbestyrelsen, samt til de på Grundlisterne opførte Personer, der maatte mene at have et ved § 63 eller 8 64 Nr. 2—5 og 7 —8 hjemlet og ikke ved Forssmelse (§ 65 i Slutningen) afstået Krav på Fritagelse, om senest Dagen før det berammede meddelelse skriftlig og med Angivelse af Grund at indgive deres Anke eller Begjæring til Udvalgets Formand.

§ 74.

Udvalget Møder først de Spørgsmaal om Optagelse på eller Udeladelse af Grundlisterne, som ifølge §§ 71 og 73 ere forelagte det. Medet er under Behandlingen og Afgjørelsen af disse Spørgsmaal offentligt. Der gives dem, hvem Afgjørelsen angaar, og som ere meddelelse eller have ladet meddelelse. Leilighed til at udtale sig og til at fremføre medbragte Bevisligheder.

Udvalgets Afgjørelser, som påtegnes Grundlisten, kunne ikke påaankes.

§ 75.

Blandt dem, som ere opførte på de efter de i forrige Paragraf omtalte Afgjørelser berigtigede Grundlister, vælger derefter Udvalget for den nævningekreds, til hvilken Kjøbenhavn hører, et Antal af 600, Udvalget for hver af de øvrige Nævningekredse et Antal af 200 mænd. som det på Grund af deres Dygtighed, Reisindighed og Selvstændighed anser for mest egnede og værdige til nævningehvervet. Kun forsaavidt det kan forenes med det angivne Hensyn, skal Udvalget tage Hensyn til ligelig Fordeling mellem nævningekredsens Kommuner.

Alle offentlige Myndigheder ere pligtige, forsaavidt de ere istand dertil, at meddele Udvalget de Oplysninger, som det forlanger til Opfyldelsen af sit Hverv.

Udvalgets meddelelse ved Foretagelse af det ommeldte Valg er ikke offentligt.

§ 76.

De saaledes valgte Mand opføres med deres fulde Navn, Livsstilling og Bopæl efter Bogstavfelge og under løbenumre paa en særegen Liste, som underskrives af Udvalgets med- lemmer og udgjør nævningekredsens Aarsliste.

Listen opstaas paa nævningekredsens Thingsteder. Exemplarer af den skulle voere til Salg.

Grundlisterne tilbagesendes til vedkommende Kommunalbestyrelser.

Kapitel IV.

Nævningerne for den enkelte Samling.

§ 77.

Fjorten Dage før hver Samling til nævningsagers Paakjendelse afholder det i § 72 nævnte Udvalg et offentligt Møde paa det Sted. hvor Samlingen skal holdes, for ved Lod- trækning at udtage nævninger for den jovestaaende Samling. Mødets Tid og Sted lader Formanden 14 Dage forud bekendtgjøre i de af Justitsministeren bestemte Tidender med Op- fordring til de paa Aarslisten opførte Personer, som mene at have et ved § 63 eller § 64 Nr. 1—5 og 7—8 hjemlet og ikke ved Forssmmelse affkaaret Krav paa Fritagelse, om senest Dagen før det berammede Møde striftlig med Angivelse af Grund at indgive deres Begjæring til Udvalgets Formand.

Denne lader før Mødet de Navne, som findes paa Aarslisten, og som ikke ifølge Afgjørelser, træffe i Anledning af tidligere Samlinger i nævningeaaret, eller i medfør af Reglen i § 91 maatte være udgaaede, afskrive paa Sedler med deres paa Aarslisten opførte løbenumre.

§ 78.

Paa Mødet afgjør Udvalget først de Spørgsmaal om Fritagelser eller om Udslettelse af Aarslisten, som ifølge §§ 71 og 77 maatte være forelagte det. med Hensyn til disse Afgjørelser gjælde Reglerne i § 74.

Tages en Begjæring om Fritagelse til følge, bliver det særligt at bestemme, om Fritagelsen alene har Hensyn til den forestaaende Samling eller skal gjælde for Aarslistens hele Varighed. I sidste Fald som og, naar en Afgjørelse gaar ud paa. at en paa Aarslisten op- tagen Person mangler Betingelserne for at være nævning, gjøres paa Aarslisten Bemærkning om, at den Paagjældende udgaar af Listen.

§ 79.

De Sedler, som ikke ifølge de i forrige Paragraf omtalte Afgjørelser maatte blive at lægge tilside, sammenholdes derefter med Aarslisten og eftertælles, hvorefter der strides til Lod« trækning af 30 Hovednævninger og 10 hjælpenævninger for den forestaaende Samling.

Til den Ende blive først de Sedler, der indeholde Navne paa Personer, som bo paa det Sted, hvor Retten skal holdes, eller i Nærheden af det, lagte i en Urne, og blandt dem 10 Sedler udtrukne af Formanden, een for een. Ethvert udtrukket Navn oplæses strax og optegnes paa en Liste. Derefter lægges ogsaa de andre Sedler i Urnen, og 30 Sedler ud- Låges af Formanden, een for een; ethvert udtrukket Navn oplæses strax og optegnes paa en anden Liste. De udtrukne Numre forsynes med løbenumre efter den Orden, i hvilken de udtaltes.

Den sidste Liste er Samlingens Hovedliste, den første Hjælpe listen. Vegge Lister underskrives af Udvalgets Formand. De nævnte Lister gjalder for hele den forestaaende Sam- ling, om denne endog maatte fortjertes udover den 31te Mai

§ 80.

Ved Lodtrækningen til Hjælpe listen blive de Personer, som have været spsørte paa Hjælpe listen ved tidligere Samlinger i nævningeaaret, men ikke have været indkaldte, samt de Personer, der have været indkaldte under tidligere Samlinger, men ikke have gjort Krav paa den i § 64 Nr. 9 hjemlede Fritagelse, ikke medtagne, forsaavidt der foruden dem paa Aarslisten findes opjs« et tilstrækkeligt Antal saadanne Personer, som komme i Betragtning til hjælpe listen.

Føitlagte Lovforslag m« m. 158

§ 81.

Gjenparter af Hovedlisten og Hjælpe listen skulle mindst en Uge før Samlingens Be- gyndelse tilstilles Formanden for den forestaaende Retssamling og Statsanklagere; fremdeles tilstilles Gjenparter, mindst 6 Dage før Samlingen eller Dagen, til hvilken Indstævning er stillet, mulige Privatanklagere samt hver af de Anklagede og deres beskikkede Forsvarere. Fin- der Indstævning med kortere Varsel Sted, afkortes denne Frist saaledes, at den bliver een Dag kortere end Varslet. Til den Anklagede stiles meddelelsen paa den i Lov om Strafferetspleien § 95 ff. foreskrevne Maade. Indsigelse, der gaar ud paa, at Gjenpart ikke er meddelt paa forestrævet Maade, maa fremsættes, forene Lodtrækning afnævninger til Sagen begynder.

§ 82.

Udvalgets Formand drager Omsorg for, at de paa Hovedlisten opførte Personer paa den i Lov om Strafferetspleien § 95 ff. foreskrevne Maade indkaldes med en Uges Varsel til at give MFde i Retten ved en Tilsigelse, som angiver Tid og Sted for Rettens Holdelse og indeholder Paamindelse om Pligten til betimelig Angivelse af mulige Fntagelsesgrunde eller Forfald samt om følgerne af Forssmmclse i denne Henseende og af Udeblivelse uden lov- ligt Forfald.

Paa lignende Maade gives der de paa Hjælpe listen ovfsrte Personer Tilsigelse om, at de under den forestaaende Retssamling skulde holde sig beredte til efter Indkaldelse at Møde til Udøvelse af nævningehuervet.

§ 83.

Hvis nogen af de tilsagte Hoved- eller Hjælperne mener at have noget at sige ved Forsømmelse afstaaet Krav paa Fritagelse eller at have lovligt Forfald, bsr han ved Til- sigelsens Forkyndelse eller saa snart, som det bliver ham muligt, opgive Saadant enten for Stævningsmanden, der paategner Tilsigelsen Bemærkning herom, eller skriftligt til Udvalgets Formand, samt meddele de Oplysninger i saa Henseende, som staa til hans Raadighed.

Forsømmelse af betimelig Anmeldelse af Fritagelsesgrunde medfører deres Fortabelse.

§ 84.

Finder Udvalgets Formand efter de foreliggende Oplysninger, at en fremsat Vegjamng om Fritagelse bsr tages til følge, eller at et opgivet Forfald er gyldigt, eller at det vcd de i § 71 nævnte meddelelser er oplyst, at Grunde ere forhaanden, som udelukke nogen af de udtrukne Hoved- eller Hjælperne fra Na'vningehvervet, foretager han i et offentligt, Dagen forud bekendtgjort Møde paa lignende Maade, som i §§ 70—80 foreskrevet, ny Lod- trækning til Fuldstirndiggjørelse henholdsvis af Hovdlisten og Hjælpe- listen.

med Hensyn til de vcd denne Lodtrækning udtrukne Nævninger iagttages Reglerne i §§ 81 og 82 snarest muligt; de der ommeldte Frister forkortes saa meget, som Omstund««/ hederne gjøre nødvendigt.

Finder Udvalgets Formand ikke tilstrækkelig Grund til at tage Hensyn til fremsatte Begjamnger om Fritagelse eller opgivne Forfald, lader han meddelelse derom forkynde for Paagjældende paa den i § 82 bestemte Maade med Betydning om, at Spørgsmaalet kan ind- bringes til Afgjørelse af Retten ved Samlingens Begyndelse.

De af Formanden i Henhold til denne Paragrafs 1ste Stykke truffne Afgjørelser om Fritagelse og Udelukkelse have kun Gyldighed for den forestaaende Retssamling.

§ 85.

Dagen før Retssamlingens Begyndelse blive Aarslisten, den endelige Hovedliste og Hjælpe- liste for Samlingen og de paategnede Tilsigelser til Hoved- og Hjælperne a

tilstille Rettens Formand. Fremdeles skal Udvalgets Formand til samme Tid eller senere snarest muligt tilstille Rettens Formand de meddelelser, som efter § 31 maatte komme ham tilhænde om tidligere upaaagtede eller senere opstaaede Grunde, som udelukke nogen af de paa Samlingens Liste opførte Personer fra Nirvningehvervet.

§ 86.

Enhver nævning, som efter Indkaldelse møder i Samlingen, adspørges, saa snart han efter Paaraab første Gang fremstiller sig, af Rettens Formand, om han maatte mene sig ude- lukket fra dette Hverv ved nogen tidligere upaaagtet eller senere opstaaet Grund. Ere stige Ildewkkelsesgrunde Rettens medlemmer eller Statsanklageren bekendte, skulle de derom gjøre meddelelse.

De herefter eller under Samlingens Lob opstaaende spørgsmaal om Udelukkelse eller Fritagelse afgjemes uden Paaanke af Retten uden nævninger. Afgjørelserne have kun Gyl- dighed for den løbende Samling. Paategning om dem ster paa vedkommende Samlingsliste.

§ 87.

Enhver nævning, som udebliver efter behørig Indkaldelse, uden at lovligt Forfald oplyses, eller som, efter at være mødt, uden Orlov eller oplyst lovligt Forfald unddrager sig Opfyldelsen af de ham som nævning påhvillende Pligter, ifalder en Vode, første Gang fra 40 til 400 Kr., og i GjentagelsesTilfælde fra 100 til 1000 Kr.

spørgsmaal om Nævningers Ansvar efter denne Paragraf Afgjøres af Retten uden Nævninger.

Den afsagte Kjendelse forkynnes snarest mulig for den pågjældende Navning. Denne har i 8 Dage fra Kjendelsens Forkyndelse Adgang til at fremkomme med Oplysninger for Retten om, at vedrig Indkaldelse ei har fundet Sted, eller at han har haft lovligt Forfald. Findes disse fyldestgørende, ophæver Retten sin Kjendelse. Andre Retsmidler mod den afsagte Kjendelse finde ikke Sted.

§ 88.

Har en udebleven nævning, for hvis Vedkommende lovligt Forfald er oplyst, ikke opfyldt de ham efter § 83 påhvillende Pligt til betimelig Anmeldelse og meddelelse af Oplysninger, eller møder en nævning for sent, men inden Lodtrækning af Nævninger til nogen Sag er begyndt den pågældende Dag, kan Retten idømme ham en Bøde indtil 20 Kr. Imod denne Kjendelse finder intets Retsmiddel Sted.

§ 89.

Rettens Formand kan meddele en nævning Orlov under Samlingen for en bestemt Tid.

§ 90.

Viser det sig under Samlingen, at det til Lodtrækningen af nævninger til en Sag kom et Antal (Lov om Strafferetspleie § 313) ikke kan staves tilveje ved Indkaldelse af de tilsagte Hjelpe-nævninger, foranstalter Retsens Formand Tallet udfyldt ved Lodtrækning blandt de på Aarslisten opførte Personer, som ere bosatte på eller nær ved det Sted, hvor Netten holdes. Herved bliver Reglen i § 80 at iagttage. De udtrukne Personer, hvis Navne tilføres Hjælpe-listen og strax, meddeles Anklageren, den eller de Anklagede og deres beskikkede Forsvarere, indkaldes strax efter Reglerne i § 82 med Aftens Varsel.

§ 91.

Ved Samlingens Slutning adspørger Rettens Formand de nævninger, som have

været indkaldte og have opfyldt deres Pligter som Nævninger, om de gjælder Krav på den dem ved § 64 Nr. 9

hjemlede Fritagelse. I bekræftende Fald gjøres Bemærkning derom paa Narslisten. Tillige udfardiges der de ovenmeldte Navninger paa Forlangende uden Betaling Vidnesbyrd af Rettens Skriver om, at de have givet bchsrigt møde i Samlingen.

§ 92.

Der tilkommer de Nævninger, som bo længere end 1 Mil fra det Sted, hvor Retten holdes, Godtgjørelse for Befordring frem og tilbage med IVZ Kr. for hver ledende Mil.

§ 93.

Aarslisten samt Samlingens Hovedliste og Hjælpeliste tilbagesendes efter Samlingens Slutning til Formanden for Udvalget til Narslistens Dannelse.

, Udtagelse af nævninger til den enkelte Sag sker efter Reglerne i Lov om Strafferets- pleien.

Tredie Afsnit.

Om den offentlige Anklagemyndigheds Qrdning.

§ 94.

De offentlige Anklagere ere Overstatsanklageren ved Høiesteret, Statsanklagerne ved Landsretterne samt de til disses Bistand beflittede Mand.

De offentlige Anklagere virke i Retsplejen, og sarlig for forsølgning af Forbrydelser, efter de nærmere Regler i Lovene om Retspleien.

§ 95.

Overstatsanklageren beskikkes af Kongen. Til midlertidig at fungere som Overstats- anklager i Tilfælde af Embedsledighed eller Forfald kan Justitsministeren bestikke.

Overstatsanklageren virker ved Høiesteret og fører Tilsynet med de offentlige Anklagere efter de nærmere Regler i Lovene om Retspleien.

Overstatsanklageren har Embedskontor i kjøbeuhavn.

§ 96.

Til Bistand ved Udfsrclsen af Overstatsanklagcrens Hverv beskikker Kongen en Stats- anklager.

Justitsministeren kan efter Forhandling med Overstatsanklageren give ogsaa Andre Bemyndigelse til at optræde i en enkelt Sag for Hsicsteret som Overstatsanllagcr.

§ 97.

For hver af Rigets Landsretskredse bestikket Kongen en Statsanklager. Til midler- tidig at fungere som Statsanklager i Tilfælde af Embedsledlghed eller Forfald kan Justits- ministeren bestikke.

Statsanklageren virker ved Landsretterne og Underretterne efter de nærmere Regler i Lovene om Retspleien.

Statsanklagerne have Embedskontor ved den Landsrets Hovedsade, for hvis Kreds de bestilles.

§ 98.

Til de dem paahvilende Hvervs Udførelse have Statsanklagerne Bistand af de be- flittede Hjalpe- Statsanklagcre og Anklagere ved Underretterne.

Hver Statsanklager beskikkes der af Justitsministeren 1, Statsanklagcren for dm fsrste jicellandfle Landsretskreds 2 Hjcclpe-Statsanklagere.

Overstatsanklageren beskikker efter Forstag af StatsanflaZeren Anklagere ved Under- retterne, een eller efter Omstændighederne flere ved hver Underretskreds, til efter Paalæg af Statsanklageren at udføre Anklager for Underretten.

Bemyndigelse til i en enkelt Sag at optræde for Landsretten som Statsanklager kan ester Forhandling med denne gives af Justitsministeren; Bemyndigelse til i en enkelt Sag at udføre en Anklage for Underretten kan efter Forhandling med Statsanklageren gives af Over- flatsanklageren.

§ 99.

Kun uberygtede, vederheftige mænd kunne befiikkes til eller handle som offentlige An- klagere.

Den, der beskikkes til Overstatsanklager eller Statsanklager, eller som bemyndiges til at optræde for Høiesteret i en enkelt Sag. skal fyldestgjøre de Betingelser, der ifølge tz 112 og § 113 Litr. a udkræves for at blive Hsicstretssagfører.

Den, der beflikkes til Hjcrlpc-Statsanklager, eller som bemyndiges til at optræde for Landsretten i en enkelt

Sag, flal fyldestgjøre de Betingelser, der ifølge § 112 og §113 Litr. d udkræves for at blive SagMer ved Landsretterne.

Den. der beskikkes til Anklager ved Underretten eller bemyndiges til i en enkelt Sag at udføre en Anklage for Underretten, skal fyldestgjøre de Betingelser, som ifølge § 112 og § 113 Litr. o udkræves for at blive Sagfører ved Underretterne.

§ 100.

Udsvclse af Sagferervirksomhed er uforenelig med Stillingen som Overstatsanklagcr. Statsanklager og Hjcrpe-Statsanklagcr. Dog skal den Anklager, der har Bestikkelse som Sag' serer. med sine Foresættes Tilladelse kunne overtage Udførelsen af enkelte borgerlige Retssager.

Virksomhed som Sagfsrccr udelukker ikke fra Bestikkelse som Anklager ved Underretten, ei heller fra Bemyndigelse til ellers at optræde som Anklager i en enkelt Sag.

§ 101.

De offentlige Anklagere aflægge en særegen Ed, hvis Formular Justitsministeren foreskriver.

§ 102.

For Pligtovcrtrædelser i deres Hvervs Udførelse paadragc de offentlige Anklagere sig Ansvar til Straf og Erstatning efter Lovgivningens almindelige Forskrifter. Saadant Ansvar forsølges efter de almindelige Regler, hvor ikke Andet er særlig hjemlet i Lovene om Retsplejen.

§ 103.

De offentlige Anklagere ere Justitsministeren underordnede og staa med Hensyn til deres Hvervs Udførelse under dennes Tilsyn.

§ 104.

Ved særlig Lov fastsættes Ovrstatsanklagerens, Statsanklagerens og Hjulpe-Stats- anklagernes Len, Dagpenge under Embedsrciscr, Kontorholdsgodtgjærelse m. V.

Anklagere ved Underretterne samt de mænd. der bemyndiges til at optræde som Anklagere i en enkelt Sag. erholde Vederlag af det Offentlige for den enkelte Sag. Retten fastsætter i Dommen eller, hvis Sagen afsluttes ved Kjendelse. i denne Vederlaget efter Art. dets Betydning og Omfang.

Fjerde Afsnit.

Om Politimyndighedens Ordning.

§ 105.

Riget deles i Politikredse, svarende til Underretskredsene. Som en følge heraf for- ems Københavns Amtsrådskreds med Staden København til en Politikreds, jfr. dog denne Lovs § 2.

Politiet i København og Københavns Amtsrådskræds forstaas af en Politidirektor, i de andre Politikredse af en Politimester. De nævnte Embedsmand beskikkes af Kongen.

§ 106.

Politiets Virksomhed omsatter dels udenfor Retsplejen Omsorg for offentlig Orden og Vel samt Lovens Haandhævelse overensstemmende med de gjældende Love og Vedtægter, dels Virksomhed i Retsplejen efter Lovene om denne, herunder særlig Efterforskning og For- fslgning af Forbrydelser samt Bestyrelse af Arresthusene.

Andre Forretninger end de forannævnte, som efter den hidtil gjældende Ret have været henlagte til Herredsfogden, Virke-dommeren eller Pyfogden, og som ikke ifølge Reglerne i denne Lovs Iste Afsnit gaa over til Retterne, varetages indtil videre af Politimesteren — for gamle Københavns Amts Vedkommende af Politidirektøren —, dog at udenfor kjøben« havn den øvrigheden efter Ø. L. 3—16—3 tilkommende Afgjørelsesret og de øvrigheden paa- hvilende Forretninger med Hensyn til borgerlige Vielser gaa over til vedkommende Amtmand.

I de Kommuner, i hvis Pestyrrelse Underøvrigheden paa Landet efter de hidtil gjæl- dende Regler indtræder som Formand med samme Stilling som Borgmesteren i kjøbsvædelne, beskikkes Formanden for Fremtiden af Kongen, indtil anderledes bestemmes ved Lov.

§ 107.

De nærmere Regler for Inddragelsen af Københavns Amtsrådsfreds under ssjsben- havns Politi fastsættes ved særlig Lov.

§ 108.

med Hensyn til Ordningen af Politiet i Rigets andre Politikredse gjælde følgende nærmere Regler:

1) Til Politimesterens Vistand kan der af Justitsministeren beskikkes en Politifuldmægtig for hver Kreds; denne har, hvor han handler i medfør af den ved Regulativ fastsatte Fordeling af Forretningerne eller efter Paalæg af Politimesteren, eller hvor denne ikke er tilstede, samme Embedsmyndighed som Politimesteren.

2) Enhver Politikreds forsynes med det fornødne Antal Politibetjente.

Herved iagttages, at der for enhver Købstad i Kredsen, hvis Indvaanerantal er under 1500, beregnes foruden særligt Natopsyn mindst 1 Politibetjent, for køb- stæder, som have mellem 1500 og 3000 Indvaanere, mindst 2 Politibetjente, endvidere mindst 1 Politibetjent for hver 1500, hvormed Indbyggerantallet overstiger 3000, dog ikke mere end 8 ialt. Forøgelse af det her fastsatte Antal kan finde Sted, naar vedkommende Kommunalbestyrelse bevilger de fornødne Midler, og Justitsministeriet meddeler Samtykke dertil. Naar der for en Købstad beregnes mere end 4 Politibetjente, skal en af dem være Overbetjent, hvilken i Politimesterens Forfald kan handle paa dennes Vegne.

For Landet beregnes mindst 1 beredne Politibetjent for hver 5000 Indbyggere af Kredsens Landbefolkning, saaledes at det mulig overstygende Antal regnes som fulde 5000, forsaavidt det overstiger Halvdelen. Overstiger det for Landet beregnede Antal Politibetjente 4, ansættes den ene som Overbetjent med Bemyndigelse til i Politimesterens Forfald at handle paa dennes Vegne. Forsøgelse af det for Landet beregnede Antal Betjente kan finde Sted, naar Amdsraadet bevilger de fornødne Midler, og Justitsministeren giver Samtykke dertil.

Enhver i en Politikreds ansat Politibetjent kan udsendes ham efter hans Stilling tilkommende Myndighed og kan af Politimesteren beordres til at gjøre Tjeneste paa ethvert Sted i Kredsen.

3) Det underordnede Personale antages paa 3 Maaneders Opsigelse af Amtmanden efter Indstilling af Politimesteren og kan ligeledes efter dennes Indstilling afskediges af Amtmanden. søgnehjælperne og lignende Bestillingsmand bistaa Politiet efter de gjældende Regler. Det forregne Kystpoliti bortfalder, naar Nærværende Lov træder i Virksomhed.

4) I hver Politikreds skal der være en Hovedstation samt, forsaavidt der for Kredsen beskikkes en Politifuldmægtig, en Bistation, begge med Pagtsstue, Kontor og Op- holdssted for Anholdte. Hovedstationen skal være paa det Sted, hvor Kredsens Hovedthingsted er; her skal ogsaa Politimesteren have Bolig. Justitsministeren vedstemmer efter Forhandling med vedkommende Amds- og Byraad Stedet for Bistationen; ved denne skal Politifuldmægtigen have Bolig.

5) Angaaende den almindelige Fordeling af Forretningerne mellem Politimesteren og Politifuldmægtigen udfandiger Justitsministeren et Regulativ. De nærmere Forskrifter i Henseende til det underordnede Personales Antagelse, Lønning og Afskedigelse, samt om dets Tjenesteforhold og Pligter, fastsættes dels ved Regulativer, dels ved særlige Instruer. Disse udfærdiges ligeledes af Justitsministeren, efterat der er givet Amdsraadene og Byraadene Leilighed til at udtale sig.

6) Politimesteren og Politifuldmægtigen lønnes af Statskassen. Lønnen, Kontorholds- vederlag og Dagpenge under Embedsreiser m. V. fastsættes ved særlig Lov. Hvorvidt der løvrigt af Statskassen skal ydes noget Tilskud til Udgifterne ved Politiet, bestemmes ved særlig Lov.

§ 109.

Politimyndighederne ere Justitsministeren underordnede og staa under hans øvrste Tilfyn.

Politiet udenfor københavns Politikreds staa i sin Virksomhed for Efterforskning og forfølgning af de Forbrydelser, som hore under Statsanklagerens Virkekreds, under dennes Overtilsyn. med Hensyn til sin øvrige Virksomhed staa Politiet udenfor københavns Politikreds under Amtmandens Overtilsyn. Politidirektøren i Kjøbenhavn staa i sin Embeds- virksomhed i det Hele som hidtil umiddelbart under Justitsministeren.

§ 110.

For Pligtovertra'delser i deres Hvervs Udførelse paadrage Politiets Embeds- og Ve- stillingsmtrnd sig Ansvar til Straf og Erstatning efter Lovgivningens Forskrifter. Saadant Ansvar forfølges efter de almindelige Regler, hvor ikke Andet er særlig hjcmlet ved Loven om Strasteretspleien eller ved Lovene af 11te Februar 1863 og 4de Februar 1871.

med Hensyn til Politiets Virksomhed for Efterforskning og forsøgning af For- brydelser finde Reglerne i Lov om Stiaffcretspleien §tz 24—26 Anvendelse med fvlnødcn Lempelse.

Femte Afsnit.

Om Sagførerv arsenet.

Kapitel I.

Om Sagføreres Bestikkelse sg deres Adgang til at benytte Fnldnmgtig m. «.

§ 111.

Sagførere beflirkkes af Justitsministeriet under lagttagelse af de i denne Lov inde- holdte Forskrifter.

§ 112.

Almindelige Betingelser for at kunne udsve Sagførervirksomhed ere, at den Paa- gjældende

- a) har opnaaet 30 Aars Alderen,
- b) har Indfsdsret,
- c) ikke er ude af Raadigheden over sit Bo,
- 6) godtgjør, at han har fsrt en retstaffen Vandel.

§ 113.

Foruden de i § 112 angivne almindelige Betingelser udfordres for de forstjellige Arter af Sagførere følgende særegne Betingelser:

a) For at blive Høiesteretssagfører udfordres, at den Paagjældende har bestaaet den fuldstændige juridiske Examen med Karakteren $\frac{1}{2}$, samt at han enten i 3 Aar har været i Virksomhed som Sagfører ved Landsretterne eller Hjalpe-Statsanklager eller i lige Tid været i Virksomhed som Universitetslærer i Lovkyndighed eller Dommer.

d) For at blive Sagfører ved Landsretterne udfordres, at den Paagjældende har underkastet sig den fuldstændige juridiske Examen idetmindste med Karakteren $\frac{2}{3}$, samt at han enten i 3 Aar har været i Virksomhed som Sagfører ved Underretterne eller som Anklager ved Underretten, eller i 5 Aar stadig har arbejdet under en Høiesterets eller Landsretssagførers Tilsyn og Vejledning og deltaget i dennes Forretninger, forsaavidt de kunne udføres ved Andre, samt derhos flittig været Tilhører ved Retsforhandlingerne for en Landsret, eller ogsaa, at han i mindst eet Aar har været i Virksomhed som Dommer eller Universitetslærer i Lovkyndighed.

e) For at blive Sagfører ved Underretterne udfordres, at den Paagjældende har underkastet sig enten den fuldstændige juridiske Examen med idetmindste Karakteren $\frac{2}{3}$ eller den juridiske Examen for Ustuderede med Karakteren Bekvem, samt at han enten i 5 Aar stadig har arbejdet under en Sagførers eller Statsanklagers Tilsyn og Vejledning og deltaget i dennes Forretninger, forsaavidt de kunne udføres ved Andre, samt derhos flittig været Tilhører ved Retsforhandling, eller ogsaa, at han i lige Tid har været Retsfirer eller stadig har været i Virksomhed som Fuldmægtig, Kopist eller Assistent under en Ret.

Den, der er i Besiddelse af de Egenskaber, som udfordres for en Høiere Art af Sagførervirksomhed, er altid berettiget til at stedes til en ringere Art af Sagførervirksomhed.

§ 114.

Den, der paa fyldestgørende Maade for Justitsministeriet oplyser, at han er i Besiddelse af de fornødne Egenskaber, som udfordres for at blive Sagfører af den ene eller den

anden Art, er berettiget til at blive stedet til at gjøre den for Sagførere af denne Art foreskrevne prøve, jfr. § 115. Om de forelagte Oplysninger gives der Sagførerraadet Leilighed til at ytre sig i de Tilfælde, som ommeldes i § 144.

Dog kan den, der to Gange har fremstillet sig til prøven, ikke oftere stedes til dens Aflæggelse.

§ 115.

Sagførerprøven bestaar i, at den Paagjældende for en Ret af den Art, for hvilken han vil opnaa Berettigelse til at procedere, skal ndføre 3 Sager, af hvilke mindst 1 er civil, som han selv skal forskaaffe sig, og at hans Udførelse af disse Sager af vedkommende Domstol lændes forsvarlig.

Ingen Domstol kan vcegre sig ved at stede den, som af Justitsministeriet er kjendt berettiget dertil (§ 114), til at asicrgge saadan prøve.

§ 116.

— — — — —

For Bestikkelserne som Høiesteretssagfører, Landsretssagfører og Underretssagfører er lægges Gebyrer henholdsvis 200, 120 og 60 Kr. — Gebyrerne Tilfælde Statskassen.

Forinden Bestikkelsen udleveres til Vedkommende, har han at underskrive en edelig Forsikring om, at han med Flid og Trostab vil udføre de Sager, der betros ham, og at han i det Hele vil samvittighedsfuldt opfylde sine Pligter som Sagfører.

§ 117.

Udøvelsen af Sagførervirksomhed kan ikke forenes med noget Dommer- eller Nets« skiiver>Embede, noget Embede som Overstatsanklager eller Statsanklager, nogen Vvrighedspost eller Ansættelse i Politiets Tjeneste, eihellec med privat Tjenesteforhold hos en Amtmand eller Retsbetjent. Hvorvidt forsvrigt nogen offentlig Embeds- eller Bestillingsmand tillige kan udsve Sagførervirksomhed. bestemmes af Kongen.

Vnster en Sagfører, som befinder sig i nogen af de Stillinger, der ikke tilstede den almindelige Udøvelse af Sagførervirksomheden, i et enkelt Tilfælde at overtage Udførelsen af en Retssag, skal dette dog ikke være ham forment, naar han dertil erholder sine Foresættes Tilladelse.

Den, der uden at være Sagfører, tilfredsstiller Betingelserne for at kunne blive Sag- fører af den ene eller den anden Art, kan der af Retten gives Tilladelse til i et enkelt Tilfælde at udføre en Sag, forudsat at han dertil kan erholde sine Foresættes Tilladelse, for- saavidt han er Embedsmand.

§ 118.

Den, der beskikkes som Høiesterets- eller Landsretssagfører. er, saaloenge han vil be- nytte Bestikkelsen, forpligtet til at have Kontor i eller ved den Stad, hvor henholdsvis Høiesteret eller en Landsret har sit sæde. Undenetssagførerne ere forpligtede til, inden Be- skikkelsen udleveres dem, at anmelde for Justitsministeriet, i hvilken Underretskreds de ville have Kontor. Ingen Sagfører maa have Kontor i flere Underretslredse. Høiesteretssagførere og Landsretssagførere, som ikke have Kontor i eller ved den Stad, hvor henholdsvis Høiesteret eller en Landsret have sæde, blive, saalænge de beholde Kontor udenfor de sidstnævnte Steder at betragte som Underretssagførere og ere uberettigede til at procedere for Høiesteret og Landsretterne. Underretssagførere maa ikke have Kontor i kjøbenhavns Underretskreds. Enhver Eagfører, som flytter sit Kontor til en anden Retskreds, skal inden 14 Dage efter Flytningen

anmelde denne for Justitsministeriet.

Forelagte Lovforslag m. m. 159

§ 119.

Høiesteretssagførerne ere berettigede til at give Møde for alle Landets Domstole, Landsretssagførerne for alle Lands- og alle Underretter, Underretssagførerne for enhver Underret udenfor kjøbenhavn, Alt forsaavidt der ved vedkommende Ret kan gives Møde af Sagførere.

Ingen Sagferer kan give Møde eller lade mede for en af en enkelt Dommer be- klædt Ret, i hvilken Dommeren er beslægtet eller besvogret med ham i anden Grad a Sidelinien eller nærmere.

§ 120.

Hvor under Domssager mundtlig Forhandling finder Sted, er det ikke tilladt Sag- førere at give Møde ved Fuldmægtig, men dersom en Sagfører ikke kan eller ikke vil udføre Sagen i egen Person, maa dette ske ved en anden til møde for vedkommende Domstol be- rettiget Sagfører.

Dog skal det være tilladt for Sagfsreren ved enhver uberygtet Person at fremsætte og begrunde begjæring om Sagens Udslettelse paa Grund af Forhold, hvorved Sagføreren selv hindres i at give Møde.

§ 121.

Udenfor Domssager er det Sagførere tilladt uden særlig Angivelse af Grund at lade Møde for sig ved deres faste Fuldmægtige.

med Angivelse og i fornødent Fald Bevisliggørelse af lovligt Forfald kunne Sag- førere under de i denne Paragraf omhandlede Rettergangsforetagender give Møde ved enhver uberygtet myndig Mandsperson.

§ 122.

Enhver Sagfører er berettiget til at have een fast Fuldmægtig. For at kunne blive fast Fuldmægtig for en Sagfører udfordres, at den Paagjældende er en myndig og uberygtet Mandsperson, har underkastet sig enten den fuldstændige juridiske Examen eller den juridiske Examen for Ustuderede, samt at han er anmeldt ved den paagjældende Ret som Sagførers faste Fuldmægtig. Saadanne Anmeldelser indføres enten i Retsprotokollen eller i en særlig dertil bestemt Bog, efter at det er undersøgt, om den Paagjældende tilfredsstiller de foreskrevne Betingelser.

§ 123.

Til Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager, forsaavidt dette ikke sker ved Em- bedssagførere, antager Justitsministeriet efter Overenskomst et tilstrækkeligt Antal af de til Møde i vedkommende Ret berettigede Sagførere, dog med Forbehold af den Ret, som er ind- rømmet de af Kongen udnævnte Sagførere.

Kapitel II.

Om Sagførernes Rettigheder og Pligter.

§ 124.

Sagførerne ere paa den Maade og med de Begrænsninger, som i Rettergangsloven bestemmes, eneberettigede til at udføre Retssager for Andre.

§ 125.

Ingen Sagfører er, bortset fra de Tilfælde, hvor han hertil kan beordres, pligtig at paatage sig Udførelsen af en Retssag.

§ 126.

Sagførerne ere pligtige med Flid og Troskab at udføre de dem betroede Sager samt at afholde sig fra Alt, hvorved de kunne staa i strid med deres Mandat. Brud paa deres Pligter i denne Henseende anses og straffes som Brud paa Embedspligter.

§ 127.

Ligesom ingen Sagfører maa paatage sig Udførelsen af vitterlig vrang og uretfærdige Sager, saaledes maa han ikke heller i Udførelsen af de ham betroede Sager betjene sig af noget ham vitterlig usandt Foregivende eller nogen ham vitterlig Fortællelse eller Benægtelse af Sandheden, være sig med Hensyn til Sagens Sammenhæng eller andre Forhold eller Omstændigheder, som komme i Betragtning ved Sagens Behandling.

§ 128.

Sagførerne ere pligtige at fremme de dem betroede Sager med den Hurtighed, som Tilfældets Beskaffenhed tillader. De maa som en følge heraf ikke forhale Sagerne ved unødige Udsættelser, grundløse Formalitetsindsigelser eller andre Udflugter.

§ 129.

Sagførerne ere Pligtige at vise Retten Lydighed og Agtelse. Ligesom derfor ussm- mclig Tale eller Skrivemaade af Saglsrere belægges med Høiere Straf end et lige Forhold udvist af Andre, saaledes skal enhver Undladelse af at efterkomme Paalæg. som Retten lov- lignen giver en Sagfører, anses og straffes som Brud paa Embedspligter.

§ 130.

Hvad enten Overenskomst om Vederlag er sluttet iforveien eller ikke, maa ingen Sag« fører kræve hoiere Betaling, end der skjønnes billigt, for den Bistand og Tjeneste, han i saa» dan Egenstab yder, være sig i Udførelsen af Retssager eller ved meddelelsen af Raad og Veiledning i andre juridiske Anliggender.

Forsvrigt er det ikke forbudt at betinge sig Høiere Betaling for det Tilfælde, at Sa- gen vindes, end for det Tilfælde, at den i det Hele eller for en Del tabes, ligesaa lidt som det er forbudt at betinge sig en vis Andel i Sagens Gjenstand, naar dog det Vederlag, som saaledes tilflyder Sagføreren, ikke i det Hele fljsnnes at være ubilligt.

§ 131.

Overtrædelse af de Sagførerne ifølge denne Lov paahvilende Pligter kan ikke uno- ssyldes med, at Mandanten har forlangt eller indvilget i det Foretagne eller Undladte.

§ 132.

Straffelovens 13de Kapitel om Forbrydelser i Embedsforhold er anvendeligt paa Sag' førere, forsaavidt som de enten overtræde de i nærværende Lov givne Forflrifter etler iøvrigt forse sig i deres Virksomhed som Sagførere.

De i Rettergangslovene hjemlede Rettergangsboder kunne paalægges Sagførere i alle Tilfælde, hvor det stedfundne lovstridige Forhold maa tilregnes dem.

§ 133.

Naar den Straf, som skal paalægges en Sagfører. ikke er Høiere end Boder, og ingen særlig Bevisførelse udfordres for at oplyse det strafbare Forhold, kan Straffen paalægges under den Sag, med Hensyn til hvilken Forseelsen er begaaet, enten ved en særskilt Kjendelse eller ved den endelige Dom.

Kapitel III.

Om Ophor af Retten til Sagførervirksomhed.

§ 134.

Retten til at udføre Sagførervirksomhed ophører, naar Sagføreren i Henhold til Bestemmelserne i Straffelovens Kap. 13 demmes til Fortabelse af sin Ret til at udeve Sagførervirksomhed.

§ 135.

Justitsministeriet fratager, efter desangaaende at have hørt Sagførerraadet, Sagførere deres Ret til at udsve Sagførervirksomhed, naar de ved Dom findes skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Dog skal den Sagfører, som tror sig forurettet ved Justitsministeriets Afgjørelse, i en Tid af 14 Dage efter dennes meddelelse til ham, være berettiget til at forlange Domstolens Afgjørelse af Spørgsmaalet, i hvilket øiemed det Offentlige da har at anlægge Sag imod Sagføreren og under denne søge Justitsministeriets Bestemmelse kjendt ved Magt at stande.

§ 136.

Kommer en Sagfører under Konkurs eller bliver mnyndiggjort, har Justitsministeriet at fratage ham Retten til at udsve Sagførervirksomhed, saalænge Konkursbehandlingen staar paa eller Umyndiggørelsen vedvarer.

Kapitel IV.

Om Sagførerkredse og Sagførerraad.

§ 137.

Enhver Sagfører skal henhøre til den Sagførerkreds, i hvilken hans Kontor er beliggende.

Sagførerkredsene falde sammen med Landretskredsene.

§ 138.

Enhver Sagførerkreds skal have en Bestyrelse, der under Navn af Sagførerraad repræsenterer Kredsens Sagførere. Et overordnet Sagførerraad (§ 148) repræsenterer Sagførerne i det Hele i Forhold til de offentlige Myndigheder.

§ 139.

Ethvert Sagførerraad skal bestaa af en af Justitsministeren blandt Kredsens Sagførere udnævnt Formand, og af et Antal af og blandt Kredsens Sagførere valgte medlemmer, som Justitsministeren bestemmer, saaledes at det samlede Antal medlemmer bliver ulige. Dog falder Raadet for den nordsjællandske Landsretskreds bestaa af ialt 9 medlemmer, hvoraf mindst 3 Højesteretssagførere.

Raadenes medlemmer vælges paa almindelige møder af og blandt de Sagførere, som have Kontor i vedkommende Kreds og som yde det i § 143 fastsatte Bidrag. Lige med Sagførere i Henseende til Valgret og Valgbarhed til Sagsræderne staa mænd, som have opgivet deres Sagførervirksomhed og ikke ere gaadene over i noget Statseembede. Valgene gjøres for 6 Aar; første Gang afgaar dog efter Lodtøknings den ene Halvdel af de valgte

medlemmer; den anden Halvdel efter 6 Aar; siden finder Omvalg Sted hvert 3de Aar for Halvdelen Vedkommende. Gjenvalg kan finde Sted.

Naar et Sagførerraad i Valgperioden bliver ufuldtalligt, skal der sammenkaldes et almindeligt Møde, paa hvilket der for Resten af Valgperioden vælges medlemmer af Sagførerraadet til de ledige Pladser. Enhver Sagfører, som vælges til Sagsræderne, er, naar han vil udøve Sagførervirksomhed, pligtig at modtage det paa ham faldne Valg og vedblive at være medlem af Raadet i den Tid, for hvilken han er valgt, medmindre Justitsministeriet finder de af ham anførte Undstyldningsgrunde fyldestgørende. Den Sagfører, der har naaet 65 Aars Alderen, er dog berettiget til at undsaa sig for Valgets Modtagelse.

Naar et medlem af et Sagførerraad flytter sit Kontor udenfor Sagførerkredsen eller mister Retten til at udøve Sagførervirksomhed, det være sig for bestandig eller for en bestemt Tid, udtræder han af Sagførerraadet, og det Samme skal gjælde, naar han gør sig skyldig i et saadant Forhold, at han ester det overordnede Sagførerraads skøn ikke længere bør være medlem af Sagførerraadet.

§ 140.

Ethvert Sagsræder vedtager et Forslag til sin Forretningsorden, der stadfæstes af Justitsministeriet, naar det, efterat have modtaget det overordnede Sagførerraads Erklæring, ikke finder noget mod dens Indhold at erindre. Har Ministeriet Erindringer at gøre ved Sagførerraadets Forslag, gives der Raadet Leilighed til at ytre sig herover, og Ministeriet fastsætter da endelig Forretningsordenen efter at have modtaget Naadets Erklæring. I Forretningsordenen bestemmes, hvormange af Sagførerraadets medlemmer der skulle være tilstede, for at det gyldig kan tage Beslutninger.

§ 141.

Enhver Sagførerkredsens medlemmer sammenkaldes af Sagførerraadets Formand ved offentlig Bekjendtgjørelse med mindst 14 Dages Varsel, dels for at foretage de Valg af medlemmer af Sagførerraadet, som efter nærværende Lov skulle foretages, dels for at afhandle andre Gjenstande vedkommende Sagførerstandens Forhold og Interesser, naar Sagfører- raadet finder dette hensigtsmæssigt, eller det forlanges af det overordnede Sagførerraad eller af mindst en Fjerdedel af Sagførerkredsens medlemmer. Første Gang, efter at den Lov er traadt i Kraft, sammenkaldes Sagførerkredsens medlemmer til Valg af Sagførerraad af vedkommende Landsrets Formand, som har at lede Valget.

§ 142.

Dersom der paa et Møde, som er sammenkaldt til Valg af medlemmer af et Sagførerraad, ikke møder mindst en Trediedel af Kredsens Sagførere, vælges de medlemmer af Sagførerraadet, som skulde have været valgte paa Mødet, for den paagældende Valgperiode af det overordnede Sagførerraad.

§ 143.

Enhver Sagfører, som udsver Sagførervirksomhed, er pligtig aarligt at betale et Bidrag til Udgifterne ved Sagførerraadets Virksomhed af 10 Kroner, som indbetales til Formanden for Kredsens Sagførerraad, og som, naar en Sagfører forjærges er krævet, kan indskrives ved Udpantning. Det overordnede Sagførerraad kan dog fritage uformuende Sagførere for at erlægge Bidrag. Inden Udgangen af hvert Aars Februar Maaned indsende Formændene for de enkelte Kredse Regnskab over Indtægter og Udgifter tilligemed en Beretning om Raadets Virksomhed i det forløbne Kaldesaar til Formanden for det overordnede Sagførerraad. Dette revideres og udsendes Regnskaberne, hvorefter disse tilligemed Beretningerne indsendes til Justitsministeriet. Det overordnede Sagførerraad bestemmer aarligt,

hvor meget af de enkelte Sagførerkredsens Kassebeholdning der skal afgives til det overordnede Sagførerraad. Af det saaledes afgivne Beløb afholdes først Udgifterne ved det overordnede Sagførerraadets Virksomhed, og Restbeløbet kan, naar Justitsministeriet stadfæster Vedtægterne for et Understøttelsesfond for trængende Sagførere, deres Enker og Born, Tilfælde dette Fond, hvilket ogsaa samtlige Boder, som efter Sagførerraadets Kjendelse paalægges Sagførere, fulle Tilfælde.

§ 144.

For enhver Sagførerkreds kan der angaaende Kredsens indvirkende Anliggender oprettes Vedtægter, som dog ikke maa indeholde Noget, der strider mod Lovgivningen. Saadanne Vedtægter stulle behandles paa et almindeligt Møde af Kredsens Sagførere og vedtages med absolut Stemme flerhed, hvorefter de ere bindende for samtlige medlemmer af Sagførerkredsen, naar Justitsministeriet, efterat have modtaget det overordnede Sagførerraadets Erklæring, stadfæster dem.

§ 145.

Ethvert Sagførerraad skal efter Evne virke for, at de til dets Kreds horende Sag- folere, saavcl i deres egentlige Sagførervirksomhed, som i deres ovrigte juridiske Forretninger ikke alene holde sig Lovene efterrettelige, men ogsaa undgaa Alt, hvad der ikke stammer med den Hæderlighed, Samvittighedsfuldhed og Paalidelighed eller med den Agtelse for Statsmyndig- hederne, som en offentlig beskikket Sagfører altid maa udvise, ligesom Sagførerraadet med bindende Virkning for Sagførerne skal afgjøre de det af Private forelagte Tvistigheder an- gaaende Vederlag for de af Sagførerne for disse udforte Forretninger.

§ 146.

Sagførerraadet har Ret til i ethvert Tilfælde, hvor en Sagfører har gjort sig flyldig i et Forhold, der ifølge Indholdet af § 145 efter Raadets skøn giver Anledning til Paa- tale, at affordre paagjældende Sagfører en Erklæring, samt at indhente enhver anden Op- lysning, Raadet maatte anse onflelig eller nødvendig. I Henhold til de fremkomne Oplys- ninger kan Raadet give Sagførerne en Advarsel. Men finder Raadet, at Forholdet er af en alvorligere Beskaffenhed, forelægger det den hele Sag med alle de erhvervede Oplysninger for det overordnede Sagførerraad, hvilket sidste da enten kan tilkjende Sagføreren en Irette- sættelse eller forbyde Sagføreren Udførelsen af enkelte Sager eller Forretninger, eller paalægge ham Boder indtil 200 Kr. eller suspendere ham fra Sagførervirksomheden i en vis Tid, dog ikke længere end for 1 Aar. Boderne kunne inddrives ved Udpantning.

Dog kunne de nævnte Straffe ikke anvendes, uden at den Paagjældende har haft tilstrækkelig Leilighed til at erklære sig over de ham gjorte Vebreidelser og fremkomme med si Forsvar, mundtligt eller skriftligt efter Raadets nccrmcre Bestemmelse.

§ 147.

Sagførerraadene stulle fore Tilsyn med de mænd, som forberede sig til Sagfoler- virksomheden ved den paagjældende Landsret eller de under samme horende Retier. Ethvert Andragende fra saadanne mænd om Bestikkelse som Tagførere skal forelægges Sagsrccrraadet i den eller de Kredse, hvor Vedkommende har gjort Tjeneste, til Erklæring, hvilken Erklæring skal afgives inden en af Justitsministeriet fastsat Frist. Dersom denne Erklæring gaar ud Paa, at den Paagjældende ikke H6r fort en retskaffen Vandel, har indladt sig paa Forret- ninger af den Art, som en hcrderlig Forretningsmand ikke bor besatte sig med eller i sin Forretningsvirksomhed har vist sig upaalidelig eller uordentlig, eller at det ikke kan antages.

at han i tilbsrlig Grad har deltaget i Sagførerforretningers Udførelse eller med tilbsrlig Flid deltaget i Retsforhandlingerne, skal der gives Andrageren Leilighed til at ytre sig herom. Fastholder han sit Andragende, indhentes atter Sagførerraadets Erklæring, og der« som Raadet fremdeles tilraader, at han ikke beskikkes, kan Bestikkelsen ikke meddeles ham, medmindre Justitsministeriet, efter at have hsrt det overordnede Sagførerraad, finder, at Sagførerraadets Erklæring ikke er grundet, og at Vedkommende, navnlig ved Attester fra de Dommere, i hvis Retskreds han har virket, paa en fyldestgjørende Maade har godtgjort at have opfyldt Betingelserne for at erholde Bestikkelse. Naar en Sagfører søger Bestikkelse som Sagfører ved en Ret, der er overordnet den, ved hvilken han hidtil har virket, skal det overordnede Sagførerraads Etklæring indhentes, og Bestikkelsen nccrgtes, hvis dette, efterat have givet Andragren Lcilighed til at udtale sig skriftligt eller mundtligt, erklærer, at samtlige dets medlemmer ere enige i, at hans Forretningsvirksomhed har været af den Beskaffenhed, at hans Andragende ikke bsr tages til følge. Dersom kun Flertallet af Raadets medlemmer udtale sig imod, at Andragendet bevilgcs, afgjør Justitsministeriet Sagen.

§ 148.

Det overordnede Sagførerraad bestaar af en af Justitsministeriet udnævnt Sagfører som Formand, der, hvis han er medlem af noget af de underordnede Sagførerraad, maa udtræde af samme, og 10 Sagfsrerc, som ved en Fremgangsmaade, der nærmere bestemmes af Justitsministeriet, vælges af Sagførerraadene for 4 Aar af og blandt deres medlemmer, saaledes at Sagførerraadet for 1ste Kreds vælger 5, deraf mindst 2 Høiesteretssagførere, medens Sagførerraadene for de øvrige Kredse hoer vælge et medlem. Naar et medlem af det overordnede Sagførerraad afgaar, vcrlgcs strax ?t nyt medlem i hans Sted af vedkom- mende Sagførerraad.

Det overordnede Sagførerraad samles i københavn mindst 2 Gange om Aaret, og foløvrigt saa ofte Formanden finder det nødvendigt eller mindst 4 medlemmer af Raadet forlange det, navnlig naar Formanden eller 4 medlemmer finde, at der foreligger Sager, som ikke bsr Afgjøres ved skriftlig Forhandling. Forsvrigt skulle lignende Regler som de, der i § 139 ere bestemte om Sagfsrernes Forpligtelse til at modtage Valg og om Ophsr af Ved- kommendes Stilling som medlem af Raadet, gjælde om medlemmer af det overordnede Sagførerraad, dog at intet medlem kan fjernes fra dette, medmindre Justitsministeriet billiger det overordnede Sagførerraads derom satte Beslutning. For at det overordnede Sag- førerraad gyldig kan tage Beslutninger, maa mindst 7 medlemmer være tilstede; løvrigt ved- tager det selv sin Forretningsorden, som stadfcrstes af Justitsministeriet, naar dette Intet finder mod dens Indhold at erindre.

§ 149.

Enhver Sagfører er berettiget til at indanke et Sagførerraads ham vedkommende Beslutning for det overordnede Sagførerraad, naar han inden 8 Dage, efterat Beslutningen er ham meddelt, anmelder dette for sidstnævnte Raad. Dette undersøger da Sagen og tager sm Beslutning, efter at have givet vedkommende Sagførerraad, den paagjældende Sagfører og efter Omstændighederne den Privatmand, som har fort Klage, Leilighed til at yttre sig stnftligt eller mundtligt og efter overhovedet at have indhentet alle de Oplysninger, som Raadet finder nødvendige til Sagens afgjørelse.

Paa samme Maade undersøger og afgjør det overordnede Sagførerraad Sagen, naar en Privatmand, der har fsrt Klage over en Sagfsrerc for den ham vedkommende Kredses Sagførerraad, er misfornoi et med dettes Afgjørelse og i saa Henseende inden 8 Dage, efterat Beslutningen er ham meddelt, henvender sig til det overordnede Sagførerraad. Det over-

ordnede Sagførerraad kan ogsaa, naar det finder Anledning dertil, paalaeggc et Sagførerraao at gjøre et en Sagferers Forretningsvirksomhed vedrsrende Forhold til Gjenstand for Under- søgelse, ligesom det kan forlange Oplysninger af de enkelte Sagførerraad om de til deres Kredse horende Sagføreres Forhold i deres juridiske Forretningsvirksomhed.

§ 150.

Det overordnede Sagførerraad kan, naar det finder saadant hensigtsmæssigt, indkalde samtlige medlemmer af Sagførerraadene for de enkelte Kredse til møder til Forhandling om Gjenstande vedkommende Sagførerstandens Forhold og Interesser.

§ 151.

Det overordnede Sagførerraads Formand afsatter aarligt en Beretning om Raadets og de enkelte Sagførerraads Virksomhed, og Ezemplarer af denne Beretning tilstilles Justits- ministeriet og alle Landets Dommere og Sagførere.

§ 152.

Naar det overordnede Sagførerraads Beslutning i en samme forelagt Sag gaar ud paa at paalægge en Sagfører Bsder af over 100 Kroner, Forbud mod Udførelsen af enkelte Sager eller Suspension, kan den paagjældende Sagfører fordre Beslutningen, forinden den kan træde i Virksomhed, prøvet paa den nedenfor angivne Maade, naar han inden 14 Dage forlanger det ved en Skrivelse til Høiesterets Formand.

Høiesterets Formand har da at kalde det overordnede Sagførerraad og den paa« gjældende Sagfører til et Møde med Høiesterets medlemmer. Det overordnede Sagførerraad kan give møde ved saamange af dets medlemmer, som det finder fornødent.

I Mødet, som holdes for lukkede Dsre, gives der alle Vedkommende Leilighed til at udtale sig, hvorefter Høiesteret enten stadfæster eller forandrer Beslutningen.

§ 153.

Sagførerraadens Mellemkomst, forsaavidt den i medfør af denne Lov begjæres af det Offentlige, Private eller Sagførere, skal ydes uden Betaling.

§ 154.

medlemmerne af Sagførerraadene erholde intet Vederlag, men ere berettigede til at erholde bevislige Udgifter, navnlig Befordringsudgifter i Anledning af møderne, godtgjorte, og Dagpenge — 6 Kroner om Dagen — for hver Dag, de i deres nævnte Egenstab tilbringe udenfor deres Hjem, hvilke Udgifter udredes af det i § 143 omtalte Fond.

§ 155.

Ethvert medlem af Sagførerraadene er pligtig at indfinde sig til de møder, hvortil han i Henhold til denne Lov behørig tilsiges, medmindre han har faaet Forfald, som vedkommende Sagførerraad eller efter Omstændighederne det overordnede Sagførerraad finder gyldigt. Udebliver han fra møderne uden gyldigt Forfald, betaler han hver Gang en Bsde af 40 Kroner, som Tilfælder det i § 143 navnte Fond.

§ 156.

Naar noget Sagførerraad forhaler en Sag eller undlader inden en det forelagt Frist at afgive en affordret Erklæring, kan Justitsministeriet, for et underordnet Sagførerraads Vedkommende, efter at Ministeriet har hørt det overordnede Sagførerraad, paalægge Raadet eller dets Formand at fremme Sagen inden en ny Frist, under en daglig Bsde, som Tilfælder det i s 143 omtalte Fond.

Sjette Afsnit.

Lovens Træden i Kraft, Overgangsbestemmelser.

§ 157.

Denne Lov træder i Kraft 2 Aar fra den Dag at regne, da det Numer af Lovtidenden udgaar, hvori den kundgjøres.

De i §tz 20, 33 og 34 ommeldte Anordninger og Bekjendtgørelser udgaa i betimelig Tid fer det Tidspunkt, da Loven efter foranstaaende Bestemmelse ttceder i Kraft. Fremdeles bliver der fsr det nævnte Tidspunkt at drage Omsorg for Afsattelsen af de i 2det Afsnit Kap. 2 og 3 omtalte Lister.

Loven gj^lder ikke for færserne; den nordsjællandske Landsret er Overret for færserMi

§ 158.

De Spørgsmaal, som opstaa ved Sammenligning eller Deling af hidtilværende Un- derretskredse med Hensyn til Bidrag til Arresthuses Opfsrclse eller Vedligeholdelse, og andre for en Retskreds fælles Anliggender afgjorcs af Justitsministeren i Forening med Indenrigs- ministeren efter Forhandling med vedkommende kommunale Myndigheden

§ 159.

Naar flere hidtilværende Underretskredse sammenlægges, gaa deres Skjsde- og Pante« protokoller over til Hovedthingstedet for at afbenyttes for hele Retskredsen. Deles en hidtil varende Underretskreds, blive de fornødne Afskrifter af Skjede- og Pantebøgerne at udfærdige og Betalingen herfor at udrede af Statskassen.

§ 160.

Sager og Anliggender, som paa den Tid, da nærværende Lov træder i Kraft, svceve for Retten, gaa over fra de hidtil bestaaende Retter til de nye efter følgende Regler:

1) Sager og Anliggender, som svceve ved en Ret i fsrste Instants, gaa efter Beskaffen- heden af de Regler, der finde Anvendelse paa den fortsætte Behandling, over enten til den Landsret eller den Underret, under hvilken den paagjældende Retskreds hen- lægges. Finder en Deling Sted af en hidtilværende Underretskreds, sker Overgangen i alle Tilfælde, hvor værnethinget beror paa stedlige Hensyn, til den Ret, under hvilken den paagjældende Del af Retskredsen henlægges, i andre Tilfælde til den Ret, under hvilken den sterre Del af Retskredsen er henlagt;

2) Sager, som svceve ved Landsoverretten i københavn eller i Viborg, gaa over hen« holdsvi til den nordsjællandfie Landsret eller den mellemjydfle Landsret.

§ 161.

De nuværende Dommere og andre Embedsmænd ved Landsover- samt Hof- og Stads- retten i København, Kriminal- og Politiretten samt sø- og Handelsretten sammesteds og Landsoverretten i Viborg ere Pligtige at modtage Bestikkelse ved de nye Landsretter, og de nuværende Underdommere og Underretsskrivere at modtage Bestikkelse ved de nye Underretter, dog uden Formindskelse i deres hidtil havte Embedsindtægter, og saaledes, at den Embedstid, der med Hensyn til Beregning af AldersTillæg har været lagt til Grund for Udregningen af Embedslønningen i den Stilling, de hidtil have beklcdet, ogsaa kommer dem til Gode i de

nye Stillinger, i hvilke de saaledes ere pligtige at modtage Bestikkelse.

Forelagte Lovforslag m. m. 160

Forsaavidt der i nærværende Lov gjøres strengere Fordringer i Henseende til juridisk Ezamen sor Dommere og andre retsemvedsmænd end efter de hidtil gjældende Regler, for- bliver det dog ved disse med Hensyn til de mænd, der alt ere beskikkede som saadanne, samt ined Hensyn til de mænd, som nu have bestaaet juridisk Ezamen og beskikkes i løbet af 10 Aar fra denne Lovs træden i Krast.

§ 162.

De Spørgsmaal, som opstaa ved Sammenligning eller Deling af hidtilværende Po- litikredse med Hensyn til de for en Politikreds fælles Anliggender, Afgjøres af Justitsmini- steren i Forening med Indenrigsministeren efter Forhandling med vedkommende kommunale Myndigheder.

§ 163.

De nuværende Underretsdommere ere Pligtige at modtage Bestikkelse som Politimestre dog uden Formindskelse i deres Embedsindtægter, og faaledes, at den Embedstid, der med Hen- syn til Beregning af AldersTillæg har været lagt til Grund for Udregningen af Cmbedslønnin- gen i den Stilling, de hidtil have beklcrdt, ogsaa kommer dem til Gode i de nye Stillinger, i hvilke de saaledes ere pligtige at modtage Bestikkelse.

§ 164.

med Hensyn til de Auktioner, der ikke ere omhandlede i Loven om den borgerlige Retspleje, forbeholdes det ved særlig Lov at træffe nærmere Bestemmelser om, ved hvem og under hvilke Former de blive at afholde.

§ 165.

Indtil Sagssrerraadene overensstemmende med Vte Afsnit, Kapitel IV., ere dannede, hvorom offentlig Bekjendtgjørelse skal udgaa fra Justitsministeriet, kan der ikke udfærdiges nogen Sagssrærbefikkelse. I det første Aar fra den nævnte Bekjendtgjælses Datum at regne bliver, forsaavidt den Paagjældende løvrigt opfylder de Betingelser for at stedes til Sagførervirksomhed, som denne Lov foreskriver, Sagførerbestikkelse at meddele Vedkommende, selv om han kun har gjort 3 Aars Tjeneste som Fuldmægtig hos en Amtmand eller som autoriseret Dommerfuldmægtig eller som autoriseret Fuldmægtig hos en Sagfører og selv om han kun har fyldt 25 Aars Alder. Bestemmelsen i §118 skal ikke være til Hinder for, at de Underretssagførere, som inden den 1ste Januar 1881 have havt Kontor indenfor kjøben- havns Underretskreds Omraade, kunne vedblive at have Kontor sammesteds.

KXXII.

Forslag til Lov

om den borgerlige Retspleie.

**(Fremsat i Folkethinget den 17de December
1880 af Justitsminister Nellesmann).**

Første Afsnit.

Almindelige Bestemmelser.

Kapitel I.

Om Retternes Birkekreds.

§ 1.

Enhver borgerlig Retstrætte, som ikke ved færlig Lovforskrift er henlagt til eller ifølge Parternes Overenskomst (jfr. § 8) indbringes for Underretterne, behandles og paakjendes i første Instants af Landsretterne.

§ 2.

Til Underretterne henlægges:

- a) søgmaal angaaende private Formuerettigheder, naar Gjenstanden for samme i Penge eller Penges værd ikke overstiger 400 Kr.
- d) Sager angaaende Skatter, Afgifter og andre lignende Vdelser af offentligretlig Beskaffenhed til Stat, Kommune, Embeder og andre offentlige Indretninger, naar Gjenstanden for samme ikke overstiger 400 Kr.
- o) ^ager angaaende Servituter og mindre omsattende (partielle) Brugsrettigheder uden Hensyn til værdien.
- 6) Sager, hvorved Paterniteten til uægte Born søges oplyst, for at Underholdningsbidrag kan paalægges Faderen.
- 6) Sager, i hvilke Gzekutivproces anvendes (§ 385, jfr. § 381.)

§ 3.

Sagens værdi bestemmes efter Paastanden. bestaar søgsmålet af flere Poster eller Fordringer, sammenlægges disse.

Der tages intet Hensyn til Procesomkostninger og de ved Klageskristets Dato endnu ikke forfaldne Renter, ei heller til senere Afslag i eller Nedsættelse af Paastanden.

§ 4.

Imod søgmaal, der i Henhold til § 2 Lit. a. ere anlagte ved Underretterne, kunne Modfordringer, naar løvrigt de almindelige Betingelser for disses Fremsættelse ere tilstede (§ 101), gjøres gjældende. Selvstændig Dom for Modfordringen kan dog, hvis Modparten modsætter sig det, kun gives, forsaavidt Dommen ikke herved kommer til at lyde paa noget højere Beløb end 400 Kr. (§ 2 Lit. a, jfr. § 3).

Imod søgsmaal, der i Henhold til de andre Bestemmelser i § 2 ere anlagte ved Underretterne, kunne Modfordringer, naar løvrigt de almindelige Betingelser for deres Frem- sættelse ere tilstede (§ 101), gjøres gjældende, dog ikkun forsaavidt de efter Lovgivningens Regler kunde forfølges ved Underretterne, dersom de gjordes gjældende under en selvstændig Sag.

Imod søgsmaal, der svceve for Landsretterne, kunne Modfordringer fremføres uden Henfyn til, at de, i og for sig betragtede, vilde henhøre under Underretterne.

§ 5.

Naar Sagen ifølge den oprindelige Paastand retteligen er begyndt ved Underretten, forbliver den ved denne, uagtet Retten under Prccessen maatte tillade at udvide eller for- hoie Paastanden (jfr. § 168). Ved flig Tilladelses meddelelse bliver der dog særligt at fe hen til, at Sagens værdi ikke imod Modpartens Protest i betydelig Gr^d foreges udover den i § 2 Litr. a bestemte Gramse.

Er Underrettens Competence ikke begrundet ved Sagens værdi alene, men ved dens Beskaffenhed (jfr. § 2 Litr. b, e, 6 og s), kan en Udvidelse af Paastanden ikke uden Mod- partens Samtykke forcgaa faaledes, at Fordringer af anden Beskaffenhed inddrages under Sagen.

§ 6.

Enhører en Sag, hvorunder stere Fordringer indtales, ifølge den samlede Paa- stand under Landsretterne (§ 3), ophøre disse ikke at være kompetente, fordi Fordringer eller spørgsmaal udstilles til færskilt Behandling og Paakjendelse i Henhold til § 102, selv om disse, for sig betragtede, vilde høre under Underretterne.

§ 7.

Gr Sagens værdi Afgjørende for Competencesporgsmaalet, maa den Part, som paa- staar den Høiere værdi, føre Bevis derfor.

Iøvrigt paahviler det Sagsøgeren at oplyse, at Sagen horer under Underretterne.

§ 8.

Parterne kunne, naar de derom ere enige, retsgyldigen lade enhver Sag behandle ved Underretterne, selv om den ifølge de almindelige Regler ikke henhører under disse.

§ 9.

Lyder Paastanden ikke paa Penge, maa værdien af dens Gjenstand i Tilfælde af Tvist fastsættes ved skøn, medmindre Retten uden dette kan Afgjøre Spørgsmaalet

Indeholder Paastanden flere Alternativer, ftal det af disse, som bestaar i rede Penge eller dog uden særlig Skønsforretning kan ansættes hertil, være bestemmende, selv om det er nævnt som det subsidiære.

§ 10.

Dreier Sagen sig om Rettigheden til periodiske Ydelser eller Indtaster, bliver dens værdi at bestemme efter følgende Regler:

a) Gre aarlige Ydelser eller Indtægter erhvervede, betingede eller tilsagte for bestandig, eller for flere end de ved Rettighedens Stiftelse levende Personers Livstid, eller for et bestemt Tidsrum, der ikke er kortere end 25 Aar, bliver værdien af Rettigheden at sætte lig med det 25dobbelte af ei Aars Beløb.

d) Gre aarlige Ydelser eller Indtægter erhvervede, betingede eller tilsagte for en Enkelts eller flere ved Rettighedens Stiftelse levende Personers Livstid eller iøvrigt paa ubestemt Tid, sættes Rettighedens værdi lig med det 5dobbelte af et Aars Beløb. o) Kunne Ydelser eller Indtægter ikkun oppebcrres et bestemt Antal Gange, sættes Rettig- hedens værdi lig med en enkelt Ydelses Belsb taget dette Antal Gange, dog ingen- sinde over 25.

Ved Anvendelsen af de i Litr. a og d indeholdte Forskrifter ses der alene hen til, hvad Ydelserne eller Indtægterne tilsammentagne udgjøre for et Aar.

Er Beløbet af aarlige Ydelser eller Indtægter ikke lige stort de forfkjellige Aar, tages Gjennemsnittsbet som Enhed.

§ 11.

I de i de tvende foregaaende Paragrafer omhandlede Tilfælde er Rettens Afgørelse, forsaavidt den gaar ud paa at erklære sig kompetent til at paakjende Sagen, ikke Gjenstand for Paaanke; ncægter Retten at antage Sagen, er dens Afgørelse Gjenstand for Besværing til Høiere Ret.

Kapitel II.

Om Vlernething.

§ 12.

Ifølge de i dette Kapitel indeholdte Forskrifter i Forbindelse med §§ 399, 410, jfr. §§ 411, 417, 419, 421, 567 .620 og 635 afgjores det, ved hvilken af flere Retter i fsrftte Instantts af samme Art (Underretter eller

Landsretter) en Sag skal anlægges,

§ 13.

Retssager skulle anlægges ved Sagsogtes Hjemthing, medmindre Loven hjemler Undtagelse herfra.

§ 14.

Hjemthinget er den Ret, i hvis Kreds Sagsøgte bor. Dersom Sagsøgte har Bopæl i flere forskellige Retskredse, anses han for at have Hjemting i dem alle.

Indlcending, som ikke har Bopæl nogetsteds i Riget, kan sagsoges ved Retten paa det Sted, hvor han opholder sig ved Sagens Anlæg, eller, dersom han ikke nogetsteds i Riget antræffes og heller ikke vides at have Bopæl i Udlandet, ved Retten Paa det Sted, hvor han vides sidst at have opholdt sig.

z 15, '

Danske Gesandter ved fremmede Hoffer saavelsom andre med Erterritorialitetsret forsynede danske embedsmænd, der ifølge deres embedsstilling have Bopæl i Udlandet, anses for at have Hjemthing i København, forsaavidt de ikke vedligeholde Bopæl for sig eller Familien paa noget andet Sted i Riget. Det Samme gjælder, indtil anderledes bestemmes, om danske Undersaatter, som ifølge traktatmæssige Bestemmelser ikke kunne sagsoges i det Land, hvor de have Bopæl.

§ 16.

Stiftelser, Kommuner, Korporationer saavelsom Selskaber og Foreninger, være sig med politiske eller sociale eller med rent formueretlige Formaal, have, forsaavidt ikke Andet retsgyldigen er fastsat i de for dem gjældende Bestemmelser, Hjemthing i den Retskreds, hvor deres Bestyrelse har sit sæde. Firmaer, Selskaber og Foreninger, der ifølge Lov af 23de Januar 1862 § 2 Nr. 1 og § 6 Nr. 1 ere Pligtige at opgive et Hjemsted, have Hjemthing ved dette Steds Ret.

Retssager, der angaaende Forenings- eller Selskabsanliggender reises af Foreningen eller Selskabet mod de enkelte medlemmer eller opstaa mellem disse indbyrdes, kunne anlægges ved Korporationens, Foreningens eller Selskabets Hjemthing.

§ 17.

Sager imod Staten kunne anlægges ved den Ret, i hvis Kreds den Embedsmand, som paa Statens Vegne bliver at stævne, har sit Embedskontor, eller hvor Middelpunktet for hans Embedsvirksomhed er.

§ 18.

Naar Nogen for at udove Handel, Fabriksvirksomhed, Befordring af Gods eller personer, Assurance eller anden næringsvei holder Etablissement eller fast Agentur, hvorfra Retshandler afsluttes umiddelbart med Trediemand, kunne Retssager i Anledning af de fra Etablissementet eller Agenturen afsluttede Retshandler anlægges mod ham ved den Ret, under hvilken paagjældende Etablissement eller Agentur har sit sæde, selv om han ikke der har Hjemthing.

§ 19.

Den, ber ved Forvalter eller paa anden Maade ved egne Folk lader drive en Kjøb- stad- eller Landeiendom som selvstændig Bedrift, kan i Sager hidrorende fra denne Bedrift sagsoges paa det Sted, hvor Giendommen er beliggende.

§ 20.

Personer, der som Tyende, Fabrikarbeidere, Haandværkere, Lærlinge, Studerende, eller af anden Grund for længere Tid opholde sig udenfor deres Hjem, kunne sagsoges paa dette deres Opholdssted i Anledning af der paadragne Forpligtelser.

Det Anførte skal ogsaa gjælde om Militærpersoner, der aftjene deres værnepligt, Straffanger og Varetægtsarrestanter, Sindssyge og andre Personer, som have et ikke i deres egen fri Beslutning grundet Ophold for længere Tid udenfor deres Hjem.

§ 21.

Sager angaaende Rettigheder over urørlige Ting — være sig Giendomsret, Panteret, Brugsrettigheder, Servitutrettigheder, Grundbyrderettigheder eller andre — skulle anlægges ved den Ret, under hvilken Giendommen er beliggende.

Sogsmaal, hvorved Fordringer, der ere forbundne med Pant i fast Giendom, eller hvorved enkelte forfaldne Grundbyrdeyoelser indtales, kunne anlægges paa det Sted, hvor den behørte eller bebyrdede Giendom er beliggende.

Ligger en fast Eiendom i flere Retskredse, anses den med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor de i denne Paragraf omhandlede Sager skulle eller kunne anlægges, for at være beliggende i den Retskreds, hvorunder Giendommens Bygninger, navnlig Stuehuset, hore. Findes saadanne ikke eller er Stuehuset beliggende i flere Retskredse, kan Sagen efter Sag- søgerens Valg anlægges i enhver af disse.

§ 22.

søgsmaal, som gaa ud paa at gjøre Arverettigheder eller Fordringer paa Legater eller Dodsgaver gjældende, eller som paa anden Maade angaa Delingen af Dsdsboer, saavel som søgsmaal, hvorved Fordringer paa Arveladeren gjøres gjældende mod Arvingerne som saadanne, kunne anlægges ved den Ret, som i Dodssieblirket var den Afdodes Hjemthing.

§ 23.

søgsmaal til Tilbagebetaling af, hvad Nogen som Arving eller Kreditor i et under offentlig Skiftebehandling ftaaende Bo ifølge forelsbigt Udlæg eller endelig Udlodning, som senere i det Hele eller for en Del er funden urigtig, har modtaget, kan anlægges ved Retten paa det Sted, hvor Skiftet holdtes.

§ 24.

Den, der i medfør af offentligt eller privat Hverv har havt andres Midler under

Forvaltning eller skal aflægge Regnskab for dem, kan sagsoges for sin Forvaltning eller sit

Regnstab ved Retten paa det Sted, hvorfra Forvaltningen er fort, eller hvor Regnskabet skulde aflægges.

Sammededs kunne ogsaa anlægges Sager, som i Anledning af Forvaltningen eller Regnskabet reises af den, der har fort samme, imod den, for hvem han har fort den eller det.

§ 25.

Søgsmaal til Opfyldelse eller Ophævelse af en Retshandel eller i Anledning af dens Misligholdelse eller ikke behørig Opfyldelse kunne anlægges ved Retten paa det Sted, hvor Retshandelen ifølge Parternes udtrykkelige eller skiltiende Vedtagelse, ifølge Lovenes Bestemmelser eller løvrigt ifølge de foreliggende Omstændigheder skulde opfyldes.

Tilkommer der Sagsøgte et Valg mellem flere bestemte Opfyldelsessteder, kan Sagen, saalænge Sagsøgte ikke maa anses at have erklæret sig for et af dem, anlægges ved Retten paa ethvert af disse Steder.

§ 26.

Sager, hvorved der søges Erstatning eller Opreisning i Anledning af retsindige Ekadtilfælde eller andre Retskrænkelser, kunne anlægges paa det Sted, hvor Skadetilfældet eller Retskrænkelsen er foregaaet. Har den retsstridige Skadetilfælde eller Retskrænkelsen, hvorover der klages, været udsat i flere Retskredse, kan Sagen anlægges i hvilken som helst af disse.

§ 27.

Modfordringer, forsaavidt disse ifølge § 11)1 kunne fremsættes, behandles ved den Ret, hvor Hovedsagen er anhängiggjort, saafremt denne ikke ifølge Modfordringens Beskaffenhed er udelukket fra at kunne paakjende den, jfr. § 4.

§ 28.

Naar flere Sagvoldere skulle eller dog kunne sagsøges under Eet, og Sagen ikke ifølge denne Lov har noget særligt værnething, kan den anlægges ved enhver Ret, som for nogen af Sagvolderne er Hjemthing.

§ 29.

Den i § 594 1ste Stykke omhandlede Arrestforfølgningssag kan anlægges ved Retten paa det Sted, hvor Arresten er gjort, eller, dersom den udstrækkes til Gjenstande, der

foresindes i flere Retskredse, hvor den er begyndt, alt forsaavtdt der ikke gives nogen anden Ret i Riget, ved hvilken Sagen, bortset fra Arresten, kunde anlægges.

§ 30.

Kan Sagen i medhold af denne Lov anlægges ved flere forskellige Retter, har Sag søgeren Valget, forsaavidt ikke Andet fremgaar af Lovens Forskrifter.

§ 31.

Naar Parterne vedtage det, kunne de indbringe deres Sag for hvilken af samtlige ligeartede Retter i første Instants de ville, uden at Rettens Samtykke behoves. Saadan Enighed mellem Parterne antages at finde Sted, naar ikke den modende Sagfogte vaa behsrig Maade og i rette Tid under Sagen fremsætter værnethingsindsigelse, jfr. §Z 173—176.

§ 32.

Udlcendinge kunne sagsøges her i Riget, forsaavidt nogen Ret ifølge de foranstaaende Regler kan anses som værnething i Sagen.

Gives der ingen Ret i Riget, ved hvilken Sagen imod Udlcendingen herefter kan anlægges, skal det, forsaavidt ikke særlige traktatmæssige Bestemmelser ere til Hinder derfor, være Indlcendinge tilladt i Sager angaaende Formueretsforhold at sagsøge Udlandingen i den Retskreds, hvor han opholder sig eller har Gods.

Kapitel m.

Om de Tilfælde, hvor Rettens Personer som inhabile skulle eller kunne udelukkes fra eller fri- tages for at handle i Sagen.

§ 33.

Ingen Dommer maa handle i en Sag, naar han

1) selv er Part i Sagen eller af dens Udfald kan have Skade eller Fordel, saavelsom naar det iøvrigt under Sagen bliver nødvendigt at bedømme hans egen tidligere færd.

2) er beflægtet eller befvogret med nogen af Parterne i op- eller nedstigende Linie eller i Sidelinien faa nær som Søsken, eller er en af Parternes Wgtefælle, værge, Kurator, Adoptiv- eller Pleiefader, Adoptiv- eller Pleiefon.

3) er befælgstet eller befvogret i op- eller nedstigende Linie eller bestægtet i Sidelinien faa nær som Søsken med nogen i Sagen optrædende Sagfører eller anden Rettergangs- fuldmægtig for nogen af Parterne.

4) har aflagt Vidnesbyrd eller været Syns- eller skønsmand i Sagen eller handlet i den som Sagfører eller iøvrigt som Rettergangsfuldmægtig for nogen af Parterne.

5) som Dommer har handlet i Sagen i den underordnede Instants.

Ved Anvendelse af den under Nr. 1 givne Regel bliver dog at iagttage, at den Omstændighed, at Dommeren, fordi flere Embedsvirksomheder ere forenede i hans Person, tidligere af den Grund har havt med Sagen at gjøre, ikke i og for sig medfører Inhabilitet, naar der dog ikke efter de foreliggende Omstændigheder er Grund til at antage, at han har nogen særegen Interesse i Sagens Udfald.

§ 34.

I de i foregaaende Paragraf omhandlede Tilfælde er Dommeren, hvis han er Gn« keltdommer, pligtig efter Kjendelse, afsagt af ham selv, at vige sit sæde. Veklseder han

Retten i Forening med andre Dommere, er han Pligtig at gjøre Retten meddelelse om de

Omstændigheder, som ifølge foregaaende Paragraf formenes at medføre hans Inhabilitet,

hvorefter Afgjørelse træffes af Retten, uden at han selv er udelukket fra at deltage i Paa- kjendelsen af Spørgsmaalet.

§ 35

Parterne kunne ikke blot fordre, at en Dommer skal vige sit sæde i de i § 33 angivne Tilfælde, men enhver af dem kan fremsætte Indsigelse mod, at en Dommer beklæder Retten, naar andre Omstændigheder foreligge, som ere egnede til at vække Tvivl om hans fuldstændige Upartiskhed. I Tilfælde af den sidstnævnte Beskaffenhed kan ogsaa Dommeren selv, naar han frygter for, at Parterne ei kunne have fuld Tillid til ham, vige sit sæde, selv om ingen Indsigelse mod ham fremfættes.

De spørgsmaal, som maatte opstaa i Henhold til nærværende Paragraf, afgjores paa den samme Maade, som i § 34 er bestemt med Hensyn til de i § 33 omhandlede Tilfælde.

§ 36.

Indsigelse mod, at en Dommer beklæder Retten, maa fremsættes ved den mundtlige Forhandlings Begyndelse, forinden andre Formalitetsindsigelser eller i al Fald i Forbindelse med dem. Senere Fremsættelse af den heromhandlede Indsigelse tillades ikkun, hvor det skjønnes at have været umuligt for Parten at fremkomme med den i rette Tid, eller Parten har været i ham utilregnelig Uvidenhed om de Omstændigheder, som begrunde Indsigelsen.

Dommeren er pligtig, hvor han af egen Drift skal eller vil vige sit sæde, at gjøre dette, forinden den mundtlige Forhandling begynder, medmindre den Omstændighed, som begrunder hans Inhabilitet, er indtraadt senere.

§ 37.

spørgsmaal, om en Dommer af egen Drift skal eller maa vige sit sæde, afgjores, uden at Parterne have Adgang til at ytre sig.

Indsigelse fra Parternes Side mod en Dommers Habilitet behandles i processuel Henseende som andre Formalitetsindsigelser.

§ 38.

Kjendelser, hvorved en Underretsdommer erklære at ville vige sit sæde, eller hvorved det paalægges eller tillades en Dommer i en af flede medlemmer bestaaende Ret at vige sit sæde, kunne ikke angribes ved noget Retsmiddel. Imod Kjendelser, hvorved Indsigelser mod en Dommers Habilitet forkastes, eller hvorved Dommerens egen Begjæring om at maatte vige sit sæde afstaas, kan der finde Besværing Sted fra Partens Side. Naar det strax forlanges, kan i denne Anledning en kort Udsættelse af Sagen tilstaas.

§ 39.

Fra det Dieblik af, da Netskjendelse for, at en Dommer skal eller maa vige sit sæde, er afsagt, er denne Dommer kun berettiget til at foretage saadanne Handlinger i Sagen, som ei kunne opsættes.

§ 40.

De om Dommere givne Forstrifter finde ogsaa Anvendelse paa Retsstrwere, Afgjs- relsen af Habilitetsspørgsmaalet Tilfælder den Ret. ved hvilken Retsflriveren er anfat. Forelagte Lovforslag m. m. 161

Kapitel IV.

Om Forening af SsaMaal nndet samme Retssag.

§ 41.

Flere søgsmaal mellem de samme Parter kunne forenes under een Retssag, uagtet de hvile paa forstjellige faktiske og retlige Grunde og ere af ulige Beskaffenhed, naar Retten er kompetent mel Hensyn til dem alle, og samme Procesart er anvendelig paa dem (s 3, jft. s 6).

§ 42.

Flere Parter kunne fagsøge eller fagfoges i Forening under samme Retssag; dog ud« fordres hertil, forsaavidt søgsmaalene ikke have fælles Oprindelse, eller særlig Lovforfkrift hjemler deres Forening, at ingen af Parterne gjør Indsigelse derimod.

§ 43.

Enhver, der tror sig i det Hele eller for en Del berettiget til den Ting eller den Rettighed, som er Gjenstand for en Retstrcrtte i forste Instantts imellem Andre, kan und« lagttagelse af Reglerne i femte Afsnit indtræde i den begyndte Sag og gjøre fin Fordring gjaldende ved et imod dc oprindelige Parter rettet søgsmaal (Intervention).

Intervention kan ikke finde Sted, naar den Ret, for hvilken Sagen svæver, ikke ved Parternes Samtykke kunde gjøres kompetent til at paakjende Interventionssogsmaalet, der- som det anlagdes særskilt.

§ 44.

Enhver, der har en retlig Interesse i, at en Part vinder en for Retten svævende Sag, kan indtræde i Sagen til denne Parts Understøttelse (Biintervention) og faa Adgang til at ytre sig i Sagen i Overensstemmelse med de nærmere Regler i femte Afsnit.

§ 45.

Sagsøgeren kan andrage paa at maatte tilstævne (adcitere) Trediemand for at faa Dom over ham enten alternativt eller tilsammen med Sagvolderen. Saadant Andragende kan dog ikke tages til Folge, naar det maa tilregnes Sagsøgeren som en Forssmmelse, at den paagældende Trediemand ikke fra Begyndelsen af er bleven inddraget under søgsmaalet, lige saa lidt som naar Trediemand stjonnes ikke at være pligtig at svare for den Ret. Iovrigt blive de i femte Afsnit givne Regler at iagttage.

§ 46.

Ved Anvendelsen af de i dette Kapitel indeholdte Regler forbeholdes der dog Retten den samme ved § 102 tillagte Myndighed.

Kapitel V. Om Sagens Parter.

§ 47.

Hvo der er ret Sagfoger eller Sagvolder, afgjøres efter Lovgivningens alminde- lige Regler.

§ 48.

Ligeledes afgjøres det efter Lovgivningens almindelige Regler, om det ifølge Rets- forholdets Beskaffenhed er nødvendigt, at flere Personer maa optræde som Procesfeller for at udgjøre ret Sagsøger eller Sagvolder.

§ 49.

Hvor et nødvendigt Procesfælleskab mellem flere Personer finder Sted, anjtes, naar i et Retsmode en eller flere af disse udeblive, medens en eller flere af dem give Mode, den eller de, der mode, for at repræsentere de Udeblivende.

§ 50.

Myndig til som Sagsøger at raade over Retstræctier angaaende Formueretsforhold er den, som ifølge den borgerlige Rets Regler vilde kunne paa egen Haand eftergive det i Paa-standen indeholdte Retskrav. Myndig til som Sagvolder at raade over Retssager angaaende Formueretsforhold er den, som ifølge den borgerlige Rets Regler paa egen Haand kunde ved Overenskomst paatage sig det, hvorpaa Paastanden gaar ud. I Sager, som ikke angaa Fornmerettigheder, er i Almindelighed den, som er ret Sagfører eller Sagvolder, ogsaa raadig over Sagen, forsaavidt han er personlig myndig.

Ved Anvendelsen af foranstaaende Regler tages der dog kun Hensyn til Retssagens oprindelige Gjenstand, ikke til Rettergangs omkostninger eller Rettergangsboder.

§ 51.

Hvo der, naar en Part ikke er myndig til at raade over Retssagen, skal optræde for eller med ham eller hende, for at Retssagen gyldigen kan udfores, Afgjøres efter den borgerlige Rets Regler.

§ 52.

Retten har i Reglen ikke paa embeds Vegne af egen Drift at afkræve Parterne Bevis for, at de ere myndige til at raade over Processen. Afvisning paa Grund af Sag-søgerens eller Sagvolderens Mangel paa Myndighed til at raade over Retssagen, finder derfor ordentligvis kun Sted efter Paastand.

Parterne ere udelukkede fra at fremkomme med Indsigelser angaaende manglende Myndighed til at raade over Retssagen, naar Forhandlingen af Sagens Realitet er begyndt, jfr. § 176 sammenholdt med § 174.

§ 53.

Er der ifølge den Maade, hvorpaa Parterne i Processkrifterne betegnes, eller iøvrigt ifølge de foreliggende Oplysninger Grund til at antage, at Nogen af dem mangler Myndighed til at raade over Retssagen, kan Retten dog paa embedsvegne afvise Sagen enten strax eller naar Sagsøgeren ikke fremskaffer de fornødne Oplysninger om hans egen og Mod-partens Myndighed til at raade over Sagen, efterat dette af Retten er

ham paalagt, jfr. § 175 sidste Stykke.

§ 54.

Enhver kan baade som Sagsøger og som Sagvolder gaa i Rette for sig selv.

Han kan baade udføre sin Sag under den mundtlige Forhandling og afsatte de fornødne Processkrifter.

§ 55.

Dog kan den, som gjør en ham efter Angivende tiltransporteret Fordring gjældende, afvises af Retten ved en Beslutning, som ikke er Gjenstand for Paaanke, naar Retten fkjsner, at Transporten i Virkeligheden kun er udfærdiget for at sætte ham istand til at udføre Sagen for Cedenten.

§ 56.

Ved Domsfagers Udfærdigelse for Landsretterne kan Retten, naar de af Parten selv afsattede Processkrifter findes uforstaaelige, tilbagegive disse og tilkendegive Parten, at han maa lade sin Sag udføre for sig af en Sagfører; ligeledes kan en Part, der selv udfører sin Sag, afvises under de mundtlige Forhandlinger og henvises til at lade en Sagførelse møde for sig, naar det viser sig, at han ikke med den fornødne Klarhed og Rolighed kan fremstille Sagen. Retten træffer i de anførte Tilfælde de fornødne Bestemmelser med Hensyn til Sagens Udførelse. Efterkommes ovenomhandlede af Retten givne Paalæg, som ei ere Gjenstand for Paaanke, ikke, anses Parten som den, der ikke har indgivet de paagjældende Processkrifter, og som den, der udebliver under paagjældende mundtlige Forhandling,

Kapitel VI.

Om Rettergangsfuldmægtige.

§ 57.

Den, der ikke i egen Person vil udføre sin Retssag, er i Domssager pligtig at benytte som Fuldmægtig en til møde for paagjældende Domstol berettiget Sagfører.

Ingen anden Fuldmægtig end en saadan stedes til at give møde for Parten under den mundtlige Forhandling, eller til at afsatte Processkrifter for ham.

Retten har paa Embeosvegne at afvise personer, der ikke ere berettigede til for den at give møde for Andre, og at tilbagevise Processkrifter, som ere underskrevne af saadanne.

§ 58.

Dog skal det være tilladt at benytte som Fuldmægtig ved Domssagers Udførelse Personer, der ere beslægtede eller besvoglede med Parten i den op- eller nedstigende Linie eller i Sidelinien saa nær som Søskendebarn, Partens Mgtefælle, værge, Kurator, Adoptiv- eller Pleieforældre, Adoptiv- eller Pleiebrn og Personer, der staa i fast Tjeneste hos Parten.

Den, der foregiver at staa i et af de ovennævnte Forhold til Parten, maa være rede til at fore Bevis herfor, naar det af Retten eller Modparten forlanges; dog kan Retten undtagelsesvis tilstaa en passende Udslettelse hertil.

§ 59.

Under Skiftebehandlinger er det tilladt at lade møde for sig ogsaa ved Andre end de i de tvende foregaaende Paragrafer omhandlede Personer, og det samme gjælder under Fogedforretninger for dens Vedkommende, imod hvem Retshandlingen er rettet.

§ 60.

Den, der ifølge de tvende foregaaende Paragrafer møder som Fuldmægtig for Parten, maa være personlig myndig og uberygtet.

Naar i nævnle Tilfælde den Msdende, stjsndt ikke Sagfører, maa »utages at søg

næringsvei ved at udføre Retssager for Andre, kan Retten afvise ham ved en Beslutning, der ikke er Gjenstand for Paaanke.

§ 61.

Det, der i § 56 er bestemt om Rettens Myndighed til at tilbagevise Processkrifter som ere afsattede af Parten selv, eller til at udelukke Parten selv fra den mundtlige Forhandling, skal under lige Betingelser gjælde med Hensyn til Rettergangsfuldmægtige, der ikke ere Sagførere.

§ 62.

Befuldmægtigelse til ved en Domstol at udføre en Retssag giver Fuldmægtigen Ret til at foretage alle til den Sags Udførelse hørende Proceshandling, derunder indbesattet at tage til Gjenmæle mod Modfordringer, saavel som imod Interventions- og Tilstævnings sagsmaal. Navnlig indeholder Befuldmægtigelsen fornøden Bemyndigelse til at afgive Tilstaaelser og Indrømmelser, fremfætte Benægtelser og Indsigelser, føre Beviser, forlange Udsættelser, slutte Proceduren ved at indlade Sagen eller søge den hævet, udeblive eller undlade at erklære sig m. m.

Det kommer ved Bedømmelsen af Fuldmægtigens Bemyndigelse til at handle ikke i Betragtning, om det af ham foretagne i det givne Tilfælde er et hensigtsmæssigt Skridt i Sagen eller ikke.

§ 63.

Derimod indeholder Befuldmægtigelsen til at udføre en Retssag for en Domstol ikke Bemyndigelse til at foretage Noget, der gaar ud herover. Befuldmægtigelse til at udføre en Domssag bemyndiger saaledes ikke til at paaanke Sagen for hoire Net, men derimod vel til at andrage om ny Foretagelse af Sagen ved samme Ret, ikke heller til at lade Dommen eksekvere, oppebære det Tildømte eller til at foretage Arrest, Forbud eller andre Sikkerheds- handlinger. Ci heller indeholder Befuldmægtigelsen til at udføre en Domssag nogen Bemyndigelse til at forlige eller voldgive Sagen.

§ 64.

Ved andre Retshandlinger end Domssager blive Befuldmægtigelsens Virkninger at bestemme efter Retshandlingens Natur og Hensigt.

Befuldmægtigelse til at foretage Grekution indeholder faaledes fornøden Bemyndigelse til at modtage udlagt Gods. træffe Bestemmelser om dets Bestyrelse og Forvaring, fremme Tvangsauktionen, samtykke i Auktionskonditionerne, oppebære Auktionsprovenuet paa Partens Vegne m. m., faavelsom ogsaa til at modtage frivillig erlagt Betaling eller Fyldestgørelse af det Krav, hvorfor der gjøres Ezekution.

Befuldmægtigelse til at varetage en Parts Tarv ved et Skifte indeholder Bemyndigelse til at afgive alle til Skiftets Fremme fornødne Erklæringer i Partens Sted, selv om de gaa ud paa at opgive Rettigheder, faasom at stemme for Tvangsakkord, indromme Henstand, samtykke i Salg underhaanden m. m.

Befuldmægtigelse til at møde ved Arrest- eller Forbudsforretninger indeholder fornøden Bemyndigelse til at foretage alle de til Forretningens Fremme fornødne Skridt, stille og modtage Sikkerhed, tage fornøden Bestemmelse angaaende Bevaringen og Sikringen af Gjenstande m. v.

Den, der har Befuldmægtigelse til at udføre nogen Retshandling af den i nær- og fjerde Paragraf omhandlede Beskaffenhed, anses selvfølgelig ogsaa for tilstrækkelig bemyndiget

til at opretholde den og tage til Gjenmæle, naar den for samme Ret søges ophævet eller forandret.

Befuldmægtigelse til at give møde for den, mod hvem nogen Retshandling af den i nærværende Paragraf omhandlede Art er rettet, bemyndiger til at foretage alle Skridt, sigtende til at forhindre, at der tillægges Retshandlingen Fremme, eller til at opnaa dens Ophævelse af samme Ret.

§ 65.

Gr den, der ifølge Befuldmægtigelse møder for en Part under Retshandlinger af den i foregaaende Paragraf omhandlede Art, ikke Sagfører, anses han dog ikke for bemyndiget til at udføre de Tvistigheder, som maatte blive behandlede og afgjorte under Forretningen, medmindre han færlig er befuldmægtiget ogsaa hertil.

§ 66.

Indskrænkninger i den Bemyndigelse, som ifølge § 62, jfr. § 63, skal antages at roere indeholdt i Befuldmægtigelsen til at udføre en Domssag, have i Forhold til Modparten ingen Gyldighed.

Ved de i § 64 omhandlede Retshandlinger kan Befuldmægtigelsen med Virkning overfor Modparten indstrækkes til enkelte møder faavelsom til enkelte Retshandlinger.

§ 67.

Naar en Part til Sagens Udførelse samtidig benytter flere Sagførere eller andre Procesfuldmægtige, agtes enhver isoer af dem for bemyndiget til at foretage alle de proces- suelle Handlinger, som ifølge Befuldmægtigelsens Natur anses for indbesattede i den. Af- vigende Bestemmelser af Parten ere uden Virkning i Forhold til Modparten.

§ 68.

En Rettergangsfuldmægtigs Handlinger eller Undladelser ere, forsaavidt som de falde indenfor Bemyndigelsens Grænses, ligesaa bindende for Parten, som om de vare foretagne af denne selv.

Dog kunne Tilstaaelser eller andre Erklæringer om det Faktiske i Sagen, som frem- komme i de mundtlige Forhandlinger, tilbagekaldes eller berigtiges af Parten selv, naar dette sker strax og umiddelbart, efterat Partens Rettergangsfuldmægtig har talt.

§ 69.

Rettergangsfuldmægtigens Bemyndigelse til at handle for en Part ophæves i Forhold til Modparten ikke derved, at Parten er indtrædt, kommen under Konkurs eller har mistet sin Myndighed til at raade over Sagen, ei heller derved, at Parten er bleven myndig til selv at raade over Processen, men kun ved en udtrykkelig Tilkendegivelse om Befuldmægtigelsens Ophor til Modparten eller dennes Rettergangsfuldmægtig.

§ 70.

Netten paafer paa embedsvegne, at den, der møder som Rettergangsfuldmægtig for en Part, er befuldmægtiget hertil.

Dog afkræves der ikke paa embedsvegne Sagførere Bevis for, at de ere befuldmægtigede for Parten, og naar deres Befuldmægtigelse bencægtes af Modparten, kunne de forlange Udsættelse for at tilveiebringe det fornødne Bevis.

Andre Rettergangsfuldmægtige end Sagførere maa være i Stand til strax for Retten og Modparten at fore Bevis for Befuldmægtigelsen, da de ellers afvises.

§ 71.

Som tilstrækkeligt Bevis for Befuldmægtigelse til at møde i Rettergang anses en af vedkommende Part til Retsprotokollen afgiven Erklæring.

Naar skriftlig Fuldmagt benyttes, maa Partens Underskrift paa den i Landsretssager i det Mindste være attesteret af tvende Vitterlighedsvidner.

§ 72.

Naar en iøvrigt til at møde for en Part berettiget Person erklærer at ville varetage Partens Sag og forpligte sig til at tilveiebringe dennes Billigelse, og ingen Anden giver møde for Parten, kan han af Retten stedes hertil enten mod eller uden Sikkerhedsstillelse. Den Paagjældende har da inden Næste Retsmode eller dog inden en anden af Retten bestemt Frist at tilveiebringe Partens Godkjendelse af hans Handlinger; i modsat Fald afvises han og har at tilfvare Modparten de ved Retsmoderne foranledigede Omkostninger saavel som muligt Tab ved Sagens Forhaling.

§ 73.

Naar en Rettergangsfuldmægtig afvises enten paa Embedsvegne eller efter Paastand, anses paagjældende Part for udebleven fra det Retsmode, hvori Afvisningen sinder Sted, medmindre Retten i Henhold til Lovens Bestemmelser udscetler Sagen, i hvilket Tilfælde Udeblivelse forsi antages at finde Sted, naar der ikke sker behorigt møde for Parten i det Retsmode, til hvilket Sagen er udsat.

§ 74.

Om end en Part iøvrigt lader sin Sag udføre ved en Rettergangsfuldmægtig, er han dog ikke udelukket fra

selv at ytre sig under den mundtlige Forhandling, umiddelbart efterat hans Rettergangsfuldmægtig har talt.

§ 75.

Forholdet imellem Parten selv og hans Sagfører eller anden Rettergangsfuldmægtig, saasom med Henfyn til Krav paa Godtgjørelse for Udlæg og Betaling for Arbeide, med Hen- syn til Berettigelsen til at tilbagekalde Fuldmagten eller til at frasige sig den m. v., be- dommes efter den hidtil gjældende Ret.

Kapitel VII.

Om Retsmøder og Retsbsger.

§ 76.

Alle Retsmøder ere offentlige; dog kan Retten ifølge Andragende fra nogen af Par- terne eller paa embedsvegne bestemme, at Dorene skulle lukkes og Tilhorerne fjernes, naar Sagens offentlige Forhandling kunde vcekke Forargelse eller medføre en Forstyrrelse af den offentlige Orden; i faadanne Tilfælde kan enhver af Parterne fordre, at der tilstedes tre af ham opgivne Personer Adgang, ligesom Rettens Formand kan tillade enkelte Andre at over- være Forhandlingerne. Domme afsiges altid i offentligt Mode.

§ 77.

Rettens Bestemmelse, at Dorene skulle lukkes, sker ved upaaankelig Kjendelse, efterat Parterne have havt Leilighed til at udtale sig. Kjendelsen afsiges offentligt.

Bestemmelse om, at Dorene skulle lukkes, kan træffes saavel ved Forhandlingens Be- gyndelse som i løbet af denne; den kan strax eller senere indstrænkes til en Del af For- handlingerne.

§ 78.

Retsmøder afholdes ikke om Son- og Helligdage, undtagen i paatrcrngende Tilfælde og selv da ikke i Tiden fra Kl. 9 Formiddag til Kl. 4 Eftermiddag.

Rettens Formand afgjør uden Paaanke, om Tilfældet er paatrængende.

§ 79.

Af Retsskriveren fores en Sagliste, paa hvilken Sagerne optages i den Orden, hvori de indkomme.

For hver enkelt Retsdag afsattes af Rettens Formand med Retsskriverens Bistand en Retsliste, paa hvilken optages de Sager, som i Henhold til stedfundne Berammelser eller Udsættelser skulle komme for.

Retslisten indfores strax i en Protokol, i hvilken samtlige Retslister efterhaanden samles, og den bekjendtgjores ved Opslag i Retslokalet mindst 3 Dage forud for Retsdagen. Naar dertil er Anledning (jfr. nedenfor og § 172), kan der dog indtil Aftenen forinden denne gjores Forandring i eller Tillæg til Retslisten.

Rettens Formand afgjør, i hvilken Orden de Sager, der ere ansætte til Forhandling paa samme Retsdag, skulle foretages. Sager, som ikke naa at komme til Forhandling, overgaa uden videre paa Retslistm for næste Retsdag, medmindre Formanden bestemmer anderledes.

Rettens Formand er bemyndiget til at udslette en Sag af Retslisten og overføre den paa Retslisten for en af de paafølgende Retsdage, dog at Udfættelsen ikke overskrider en Uge, naar der er Grund til at antage, at Sagen enten af Hensyn til Rettens Forretninger, Dommerpersonalet eller andre Aarfager, saasom Forhindringer for Sagførere. Parter, Vidner, Synsmøend eller desl., ikke vil kunne forhandles paa den oprindelig fastsætte Tid. Oplysnin- ger i denne Henseende kunne baade mundtligt og skriftligt meddeles Rettens Formand, saavel under Retsmøder som udenfor disse.

Naar en Sag ifølge denne Paragraf overføres paa Retslisten for en folgcnde Rets- dag, lader Nettens Formand, for at forebygge forgjceves Moder, alle Vedkommende saa hurtigt som muligt underrette derom.

§ 80.

Naar Hensyn til Retspersonalet eller Rettens ovrigte Forretninger kroever det, kan Formanden afbryde begyndte Netsmøder eller afsige eller udsætte berammede Netsmoder, hvorom da Underretning snarest muligt bliver at give alle Vedkommende.

Naar et Retsmode ophorer til fastsat Klokkestet eller ifølge Nettens Bestemmelse, fortsættes afbrudte Forhandlinger i det noeste paafølgende Retsmode, medmindre Rettens For- mand bestemmer anderledes. Afsiges eller udsættes et berammet Retsmode, overgaa Sagerne til det noeste Retsmode, der holdes, medmindre særlig Bestemmelse træffes om en anden Tid til deres Foretagelse.

§ 81.

Rettens Formand vaager over, at Forhandlingerne foregaa med den tilborlige Orden og værdighed. Han er til den Gnde berettiget til at afbryde og tilrettevise Parterne, Vidnerne

eller Andre, naar de tillade sig upassende Udla«delser eller utilbsrlige personlige Angreb, eller naar de gaa udenfor Sagen i deres Bevisforelse, Udvikling eller Beretning.

personer, der ved stoiende eller anden utilborlig Adfærd forstyrre Forhandlingerne eller tilsidesætte den Agtelse, som skyldes Retten, kunne udvises af Retslokalet. Bliver det i Henhold hertil nødvendigt at fjerne nogen af Parterne, kan Retten enten udscrire Sagen eller efter Modpartens Andragende bestemme, at den bortviste Part skal anses som udebleven

For Fornærmelser mod Retten eller nogen af de i samme Msdende, Ulydighed imod Formandens Paamindelser og Befalinger eller Uordener af mere strasværdig Natur end de ovenanfsrte, kan Retten ved en Kjendelse, der afsiges strar, paalægge Straf af Boder indtil 40 Kr. eller simpelt Famgfel indtil 8 Dage. Saadan

Kjendelse er upåaankelig, og Retten kan, hvor den lyder paa Fængselsstraf, bestemme, at den oieblikkelig skal fuldbyrdes.

De Ordensstraffe, som paalægges i Henhold til denne Paragraf, medføre ingen Ind- strækning i Adgangen til at drage den Skyldige til Ansvar efter Straffelovens almindelige Bestemmelser, hvor disse iøvrigt ere anvendelige.

Politiet er forpligtet til uvcegerlig og sieblikkelig at yde Retten Bistand til Udførelsen af denne Paragrafs Forstrifter.

§ 82.

De Forretninger, som ifølge denne Lov paahvile Formanden i Kollcgialretterne, ud- føres ved de Retter, som beklrdes af en Enkeltdommer, af denne.

§ 83.

Angaaende alle Retshandlinger optages Beretning i Retsbogen. I Retsbogen indfores fsrft Angivelse af:

- 1) Tiden og Stedet for Retsmodet.
- 2) De Personers Navne, der have fungeret som Dommere og som Protokolførere.
- 3) Sagens Nummer og Parternes Navne (Rubrum af Sagen).
- 4) De, der have givet møde i Sagen som Parter eller paa dissers Vegne.

§ 84.

Retsbogen ffal indeholde en kort Fremstilling af Forhandlingernes Gang i Al- mindelighed.

Parternes Udviklinger og Vidners og Synsmomds Forklaringer optages ved Lands- retterne ikke i Retsbogen, men Protokolføreren har i en foerskilt Bog til Brug for Retten og efter Formandens ncrrmere Anvisning at optegne det væsentlige af Vidnernes og Syns- mandenes Forklaringer, uden at dog nogen Oplæsning for eller Vedtagelse af de Paagjoel- dende finder Sted.

Naar Vidners, Synsmomds eller^Parters Forklaringer afgives for en anden Ret end den, for hvilken Hovedforhandlingen foregaar (§s 96, 181, 203 og 232), blive de i deres Helhed at indføre i Retsbogen samt at oplæse til Vedtagelse af de Paagjældende, jfr. § 224.

Ved Underretterne bliver det Væsentlige af Parternes Erklæringer over Sagens Sammenhæng og af Vidners og Synsmomds Forklaringer at protokollere og derefter at op- lcefe til Vedtagelse, dog kun forsaavidt Sagens Gjenstand har en værdi af over 40 Kr.

§ 85.

Fuldstændigt optages i Retsbogen: Rettens Domme. Kjendelser og vvrige Beslutninger;

Parternes Paastande for Underretterne, samt for Landsretterne Indsigelser og Paa- stande vedrørende Sagens Formalitet efter § 175;

Forelagte Lovforslag m. m. 162

Nye Paastande og fagn'ste Anbringender, saavelsom Forandringer i, Tillæg til eller Opgivelser af tidligere fremsætte Paastande, Benægtelser, Indsigelser eller faktiske Anbringender, forfuaviddt herom efter § 168, jfr. § 169, kan blive Spørgsmaal udenfor de skriftlige Sags- fremstillinger og Tillæg til samme;

De i § 194 omhandlede Indsigelser og Forlangender,

I Retsbogen gjøres fremdeles Bemcrrkning om Overleverelsen eller Fremlæggelsen af alle skriftlige Fremstillinger, Dokumenter. Breve, Forkyndelser, meddelelser og andre Aktstykker, som derhos blive at forsyne med Fremlæggelsespaategning.

§ 86.

Klagefkriftet, Parternes øvrige Skrifter og Sagsfremstillinger forblive i Rettens Arkiv. Dokumenter og Aktstykker, der benyttes som Bevis, tilbageleveres Parterne, naar Sagen er paadsmt, imod at disse til Retten indlevere bekræftede Gjenparter. Dog fordres ikke Gjen« part af Dokumenter, der kun ere Udskrifter af Embedsprotokoller, eller af Handelsbøger, Regn- skabsbøger eller andre saadanne Dokumenter, som ere af særdeles betydeligt Omfang.

§ 87.

Retsbogen underskrives af den, der har fungeret som Formand, og af Protokolføreren.

§ 88.

Retsskriveren har at samle de enhver Sag vedkommende Dokumenter og bevare dem eller de Gjenparter, som ifølge § 86 afgives i Stedet for Originaler, der tilbageleveres.

Iøvrigt bestemmes det nærmere ved Anordning for enhver enkelt Ret, hvilke Boger der stulle føres ved den, samt hvorledes de skulle indrettes.

§ 89.

Parterne saavelsom enhver Anden, som deri har retlig Interesse, kan hos Retsskriveren forlange Udskrift af Retsbøgerne samt af de øvrige ved Retten beroende og til Sagen horende Dokumenter, imod herfor at erlægge sportelmcæssig Betaling.

Dersom Retsfkriveren ncrgter at meddele en forlangt Udskrift, kan den, som har be- gjoert en saadan, skriftlig fremsætte behorig begrundet Anke, der afleveres til Retsskriveren, som indsender denne med sin Erklæring til Retten, som derefter ved Kjendelse afgjør Spørgs- maalet. Mod denne Kjendelse kan der iværksoettes Besværing efter de almindelige Regler herom

Kapitel VIII.

Om Procesmaadeu i Almindelighed.

§ 90.

Samtlige til Processens (derunder Bevisets) førelse fornødne Skridt iværkfættes af Parterne. En Indgriben af Retten finder kun Sted, saavidt Loven hjemler det.

§ 91.

Retssager forhandles mundtligt. Skrift anvendes kun, forsaavidt Loven hjemler det.

Ved den mundtlige Forhandling benyttes frit Foredrag; Oplæsning af skrevne Bevis- dokumenter, Fremstillinger eller Udviklinger tilstedes alene, hvor Loven hjemler saadant. Og- saa Beviser fremstilles, saavidt muligt, i frit mundtligt Foredrag; dog tillades Oplæsning, hvor det kommer an paa ordret Gjengivelse.

Naar Oplæsning skal sinde Sted, foregaar den enten ved Parten selv eller ved Protokolføreren efter Formandens Bestemmelse.

§ 92.

Retssproget er dansk. Ingen skriftlig eller mundtlig Henvendelse fra Parterne til hinanden eller til Retten maa ske i noget andet Sprog. afhorelse af Personer, der ikke ere det danske Sprog mægtige, foregaar ved Hjcrly af en edsvoren Tolk; dog kan ved Underretterne Tilkaldelse af Tolk undlades, naar Parterne ikke gjøre Fordring herpaa. og Retten tiltror sig fornødent Kjendskab til det fremmede Sprog.

Dokumenter, der ere afsattede i fremmede Sprog, maa ledsages af en Oversættelse, der skal være autoriseret af en offentlig anjat Translateur, medmindre Parterne anerkjende dens Rigtighed.

Forhandling med og Afhorelse af Dove, Stumme og Dovstumme foregaar enten ved Hjcrly af Personer, der ere kyndige i Tegnsproget, og som forud tages i Ed, eller ved skrift- lige spørgsmaal og Svar.

§ 93.

Rettens Formand leder de mundtlige Forhandlinger. Han giver Parterne Ordet i den Orden, hvori disse have at ytre sig, og han slutter Forhandlingerne, naar han anser de foreliggende Wmne for tilstrækkeligen droftet. Ordet kan fratages den Part, som ikke vil rette sig efter Formandens Ledelse, og han maa da boere det Tab, som kan følge heraf.

§ 94.

Enhver af Parterne er pligtig bestemt og utvetydigt at angive de Kjendsgjæringer, paa hvilke han ftotter sine Paastande, saavel som bestemt og utvetydigt at erklære sig over de af Modparten anførte Kjendsgjæringer.

Om en ikke særskilt og udtrykkeligt benlægtet Kjendsgjærning skal anfes for indrømmet eller bestridt, afgjør Retten efter et skøn over Forhandlingerne i det Hele.

§ 95.

Retten skal ved hensigtsmæssige spørgsmaal til Parterne søge at fjerne Uklarhed, Tvetydighed eller Ufuldstændighed i Fremstillingen af Sagen og i andre afgivne Erklæringer og Oplysninger.

Det er endvidere Retten tilladt at stille spørgsmaal til Parterne, forsaavidt dette er fornødent, for at deres Fremstilling af Sagen fuldstændig kan forstås, eller de fornødne Bestemmelser om Processens Gang, derunder Bevisets Forelse, kunne træffes.

Saa vel Rettens Formand som dens enkelte medlemmer kunne stille spørgsmaal.

§ 96.

Retten kan efter Modpartens Paastand indkalde en Part til personligt møde for at besvare Spørgsmaal sigtende til Sagens Oplysning.

Er Parten syg eller paa anden Maade forhindret i at møde, eller vilde hans Fremstilling for den Ret, hvor Sagen forhandles, medføre uforholdsmæssige Omkostninger eller anden Ulempe, kan Retten, forsaavidt Parten befinder sig indenfor Landets Grænser, bestemme, at han skal afhøres ved Underretten paa det Sted, hvor han opholder sig, over bestemt opgivne spørgsmaal, der ikke i Forreien maa meddeles ham; disse afsattes skriftligt af Retten eller af Modparten under Rettens Tilsyn og tilstilles derefter vedkommende Underret. Mod- Parten er berettiget til at give møde ved Afhøringen, om hvis Foretagelse han derfor skal underrettes, og fremsætte yderligere spørgsmaal.

Enhver Part kan frivilligt fremstille sig under Bevisforhandlingen og begjære personlig at afgive sin Forklaring. Dette tilstedes ham i Almindelighed, medmindre Retten anser det for at være uden Nytte i Henseende til Sagens Oplysning. Den Part, der fremstiller sig for at afgive Forklaring, er pligtig at besvare de yderligere spørgsmaal, som Modparten eller Retten maatte gjøre ham.

§ 97.

Naar en Part, der er tilfagt til personligt Mode, uden oplyst lovligt Forfald ude- bliver, eller naar der ikke svares paa de ifølge de tvende foregaaende Paragrafer stillede spørgsmaal, eller Svaret ikke har tilstrækkelig Bestemthed, kan Retten fortolke Udeblivelsen, Tavsheden eller Ubestemthedcn paa den for Modparten gunstigste Maade og navnlig henholde sig til dennes Forklaring.

§ 98.

Retten kan paalægge en Pait at fremlægge Situationskort, Stamtavler, Grundrids, Tegninger og andre lignende Anfkueligheden befordrende Midler til Faktums Forstaaelse, naar Sagen ikke uden dette kan paademmes med tilstrækkelig Sikkerhed.

Vcrgrer Sagsøgeren sig herved, kan Sagen afvises; er det Indstævnte, behandles han efter Reglerne i § 97.

§ 99.

Antager Retten, at der er Omstændigheder tilstede, som kunne medføre Afvisning paa Embedsvegne, kan den standse Forhandlingerne og opfordrer da Parterne kil at erklære sig over Afvisningsspørgsmaalet.

Naar Afvisntngsdom ikke afsiges, fortsættes derefter Forhandlingerne.

§ 100.

Ved Klageffriftets meddelelse til Modparten anses Sagen for anboengiggjort. ligesom en Modfordring er at anse som anhomgiggjort ved meddelelsen af det Tilsvarskrift, hvori den fremfættes, forsaavidt der paastaas felvstændig Dom for samme.

Indtil Sagfsgeren mundtligt har nedlagt sin Paastand og har fremlagt sin Sags- fremstilling i Retten, forsaavidt en faadan er nødvendig, staar det ham frit for at harve Sagen, imod til den Sagsogte at udrede Erstatning for Uleilighed, Udgifter og Tidsspilde, dog at Sagsøgeren ikke drrved kan forhindre, at der gives den Sagsogte Dom for Modfordringer. Efter det anførte Tidspunkt kan Sagsøgeren derimod ikke ensidig hæve Sagen.

§ 101.

Ved Sagens Nnhængiggjørelse begrundes Ret for Modparten til at fremsætte Mod- fordringer, forsaavidt som disse enten have forkes Oprindelse med Hovedfordringen eller dog i Mangel heraf ere udjcevnelige (komputable) med den. Der kan gives felvstoendig Dom for Modfordringen.

Under Proceduren behandles Modfordringen aldeles som en Bestanddel af Indstævntes Forsvar. Den fremfættes og forhandles i Forbindelse med hans Indsigelser paa samme Maade som disse. Dog kan Retten udøve den samme ved § 102 tillagte Myndighed ogsaa med Hensyn til Modfordringer.

§ 102.

Retten kan bestemme, at flere for den svævende Retssager imellem de samme Parter skulle forhandles i Forbindelse med hverandre. Samme Myndighed har Retten ogsaa med

Henfyn til Retssager imellem forfjellige Parter, naar søgsmålenes Forening ikke vilde stride imod § 42.

Gre flere søgsmåal forenede under een Retssag, kan Retten anordne, at en Adskillelse skal finde Sted, og at et eller flere af søgsmålene forhandles og paadømmes særkilt.

Frembyder Sagen flere Stridspunkter, kan Retten bestemme, at Forhandlingerne fore« lobigt skulle indfrænke sig til et eller nogle af disse; enkelte søgsmålsgrunde eller enkelte Indsigelser kunne som en følge heraf gøres til Gjenstand for særkilt Procedure.

§ 103.

Er et Retsforhold, hvis Fastsættelse vil faa Indflydelse paa Sagens Udfald, Gjenstand for en ved samme eller en anden Ret svævende Retstrætte, eller er det indbragt til Afgjørelse ved administrativ Myndighed, kan Retten enten efter Paastand eller paa Embeds Vegne bestemme, at Sagens Forhandling i det Hele eller tildels skal udslettes, indtil hin Retstrætte er paadømt, eller den administrative Afgjørelse er truffen.

§ 104.

Opftaar der under en Sag Mistanke om en begaaet strafbar Handling, eller de allerede er begyndt en Forunderfølgelse mod en af Sagens Parter, kan Retten udfætte Forhandlingen, indtil Straffesagen har fundet sin Afgjørelse.

§ 105.

Ved Udøvelse af den i §§ 102—104 hjemlede Myndighed har Retten at virke hen til, at den størst mulige Orden, Klarhed og Simpeltid i Forhandlingerne opnaas,

§ 106.

De i §§ 98, 99, 102, 103 og 104 omhandlede Bestemmelser kunne træffes paa ethvert Trin af Forhandlingerne, ligesom de kunne tilbagekaldes, naar Retten anser dette for hensigtsmæssigt.

Retten anordner det Fornødne med Hensyn til Udsættelse af Sagen, naar den benytter sig i §§ 98, 99, 102, 103 eller 104 omhandlede Myndighed.

§ 107.

De i §§ 98, 99, 102, 103 eller 104 indeholdte procesledende Bestemmelser ere ikke Gjenstand for Retsmidlers Anvendelse.

Kapitel IX.

Om Forkyndelser og andre processuelle meddelelser.

§ 108.

Forkyndelser og andre processuelle meddelelser skulle, forjaaviddt ikke Loven eller Parternes Overenskomst medfører Undtagelse, foregaa ved en Stævningsmand. Denne har ved Fonetningens Udforelse som Vidne at tiltage en anden Stævningsmand eller, saafremt Tiden ei tillader at faa en saadan tilkaldt (§ 109 næstsidste Stykke), en god Mand.

Enhver bestikket Stævningsmand kan med fuld Retsvirkning iværksætte Forkyndelser og meddelelser under lagttagelse af de i Loven givne Forskrifter. Gyldigheden af det Foretagne sværkes ikke derved, at Stævningsmanden har handlet udenfor den Retskreds, i hvilken han er anfat.

§ 109.

Dei, der skal forkyndes eller meddeles, maa foreligge i skriftlig Udfærdigelse.

Parten kan begjære Foretagelsen af Forkyndelser og meddelelser enten umiddelbart hos en Stævningsmand eller, forsaaviddt Forkyndelsen skal staa paa et andet Sted end det, hvor Parten opholder sig, igjennem vedkommende Underdommer, som imod Forudbetaling af alle dertil medgaaende Udgifter er pligtig at besorge Begjæringen videre til en Stævningsmand.

De for en Retskreds bestiktede Stævningsmænd ere pligtige at beferge alle Forkyndelser og meddelelser indenfor Retskredsens Grænser. Dog maa en Stævningsmand ikke paatage sig Forretningen eller deltage i samme, naar nogen af Parterne er hans Wgtefælle eller er ham befuldmægtiget eller befvogret i den lige op- eller nedstigende Linie eller i første Side-linie, eller han selv er Part i Sagen eller af dens Udfald kan have Skade

eller Fordel.

Begjæringer om Forkyndelser og meddelelser skulle efterkommes snarest muligt og i Byerne senest inden 24 Timer og paa Landet senest inden 48 Timer efter Modtagelsen.

Vedkommende Part kan forlange, at Stævningsmanden skal undertegne en ham forelagt skriftlig Tilftaaelse for, at han til den angivne Tid har modtaget Begjæringen.

§ 110.

Ved Anordning gives der en Instrux samt de fornødne Difciplinarbestemmelser for Sicevningsmænd.

§ 111.

Om Forkyndelsers eller meddelelsers Iværksættelse gjælde følgende Regler:

a) Dersom Vedkommende har Bopæl indenfor Kongerigets Grænser, kan Forkyndelsen eller meddelelsen gyldigen stede der; er han tilstede, for ham selv personlig; men angives han at være fraværende — i hvilket Tilfælde det i Paategningen bør opgives, om Fraværelsen er begrundet i Bortreise, og i faa Fald tillige, hvor han antages at opholde sig —, da for hans ZGgtefælle, Bsm over 18 Aar, Tjenestefolk eller andre til Husstanden hørende voksne Personer, som ere der tilstede; ere saadanne ikke at antræffe, for hans Husvært, Principal, Husbonde, Læremester eller Arbeidsherre, forsaavidt som denne der træffes tilstede.

Har den Paagjældende ikke Bopæl indenfor Kongerigets Grænser, kan Forkyndelsen eller meddelelsen stede paa hans midlertidige Opholdssted i Riget; træffes han der tilstede, for ham selv personlig, men i modsat Tilfælde for dem, hos hvem han er til Huse.

b) Forkyndelse eller meddelelse til Vedkommende personlig er altid gyldig, selv om han antræffes udenfor sin Bopæl eller sit Opholdssted; dog maa Forkyndelsen eller meddelelsen ikke ske i Kirken eller paa andet Sted, medens Gudstjenesten eller kirkelige Handlinger der foregaa.

§ 112.

Den Stævningsmand, af hvem Forretningen udføres, skal bestrebe sig for at iværksætte Forkyndelsen paa en af de i foregaaende Paragraf angivne Maader, og han har til den Hensigt ikke blot at handle efter det, som af den forkyndende Part opgives ham, men han bør selv efter bedste Evne fse alle fornødne Underretninger.

Har han ikke kunnet iværksætte Forkyndelsen eller meddelelsen paa nogen af de i foregaaende Paragraf angivne Maader, skal han i Forbindelse med den anden Stævningsmand pålægge Udfærdigelsen (§ 88) Attest herom og strax overlevere den til Politiet, der skal søge snarest muligt at iværksætte Forkyndelsen eller meddelelsen. Lykkes dette ikke, fordi Paagjældende ikke findes at have Bolig eller Opholdssted i Retskredsen og ei heller personlig antræffes der, har Politiet at tilbagegive Udfærdigelsen til Parten med Paategning om det

Stedfundne samt om, hvad der er Politiet bekendt angaaende Paagjældendes Bolig eller Opholdssted.

Gaar Politiets Opgivelse ud paa, at Paagjældende har Bopæl eller Opholdssted andetsteds i Riget, bliver Forkyndelsen at iværksætte der i Overensstemmelse med de foranstaaende Regler. Ser Politiet sig ikke

istand til at opgive Paagjældendes Bopæl eller Op- holdssted inden Riget, og kan det beller ikke opgives, om og hvor Paagjældende har Bopæl i Udlandet, er Parten berettiget til at lade Forkyndelsen eller meddelelsen ske ved 3 Gange gjentagen Indrykkelse i den almindelige Tidende, som ved kgl. Anordning bestemmes til rets- lige Pekjendtgjørelser, hvorhos dog bliver at iagttage, at dersom det af Parten vides eller af Politiet er opgivet, hvor Paagjældende for Tiden opholder sig i Udlandet, skal Udfærdigelsen tillige tilstilles ham pr. Post i betalt Brev, der skal anbefales.

§ 113.

Har det været Parten bekjendt, at Paagjældende har Bopæl i Udlandet, eller inde- holder Politiets Paategning Angivelser, gaaende ud herpaa, skal Forkyndelsen eller meddelelsen, uanset Bestemmelserne i foregaaende Paragrafs Slutning, altid foretages paa den ved Stedets Love hjemlede Maade. Parten kan fordre, at Retten skal udstede de i saa Henseende for- nodne Begjæringer til paagjældende fremmede Myndigheder. Skulde disse vcegre sig ved at iværksætte Forkyndelsen eller meddelelsen, er Parten berettiget til at gaa frem paa den i Slutningen af foregaaende Paragraf angivne Maade.

§ 114.

Parterne kunne vedtage, at et opgivet Sted skal agtes for Bopæl, og dette bliver da, forsaavidt der foresindes Personer, som enten ifølge § 111 ere pligtige at modtage Forkyn- delsen eller erklære sig for befuldmægtigede hertil ved Anvendelsen af de foregaaende Regler, at behandle som den virkelige Bopæl.

§ 115.

Den til Forkyndelsens eller meddelelsens Foretagelse antagne Stævningsmand behsver ikke at godtgjøre sin Bemyndigelse til den enkelte Forretning for den eller dem, til hvem Forkyndelsen eller meddelelsen ster.

De Personer, for hvem Stævningsmanden i medfør af de foregaaende Bestemmelser mener at burde foretage Forkyndelsen eller meddelelsen, kunne i Reglen ikke vcegre sig ved at modtage den. Ubefoiet Ncægtelse medfører Forpligtelse til at betale Udgifterne ved Forret- ningen. Stævningsmanden har derhos i heromhandlede Tilfælde strar at opfordre Politiet til at overtage Forkyndelsen eller meddelelsen; den, der ubefoiet har ncægtet at modtage Forkyn- delsen eller meddelelsen, skal da endvidere betale Politiet en passende af Politimesteren fastsat Godtgjørelse for den foraarsagede Uleilighed.

§ 116.

De Personer, for hvem Forkyndelsen eller meddelelsen ifølge § 111, ifr. § 114, soregaar. naar rette Vedkommende ikke træffes, ere Pligtige at underrette denne om det Sted- fundne, naar det kan ste uden Udgift eller Besvær. Tilsidesættelse af denne Pligt medfører Erstatningsansvar.

§ 117.

Naar Stævningsmænd og Parter have iagttaget de i §§ 111—115 givne Negler, anses Forkyndelsen eller meddelelsen for lovlig, uagtet den ikke ved de trufne Foranstaltninger maatte komme til Paagjældendes Kundskab.

§ 118.

Forkyndelser og meddelelser skulle foregaa imellem Kl. 7 Morgen og Kl. 8 Aften. Paa Son- og Helligdage maa de ikke foregaa i Tiden fra Kl. 9 Frm. til Kl. 4 Gftm.

§ 119.

Det, der skal forkyndes eller meddeles, maa overgives Stævningsmændene i dobbelt Udfærdigelse.

Naar de til Forkyndelsens eller meddelelsens Iværksættelse befalede Skridt ere foretagne, forsyner Stævningsmanden og den, der har vieret ham behjælpelig, begge Exemplarer med Paategning herom. Det ene Exemplar overgives til den eller dem, for hvem Forkyndelsen eller meddelelsen ster, og det andet Exemplar tilbagegives den, der har begjært Forretningen.

Paategningen skal indeholde fornøden Angivelse af Dag og Time, paa hvilken, Stedet, hvor, og Personerne, for hvem Forkyndelsen eller meddelelsen er jket. Naar Forkyndelsen eller meddelelsen ikke er stet til Vedkommende selv, skal det tillige i Paategningen bemærkes hvorledes man i denne Anledning har forholdt sig.

Paategningen afgiver Bevis for det, som ifølge den er passeret; dog er Modbevis ikke udelukket.

Benyttes Avisbekjendtgjørelse, er det ikke nødvendigt, at Udfærdigelsen, der skal forkyndes eller meddeles, optages fuldstændigt, men det er tilstrækkeligt, at dens Indhold meddeles i Udtog, samt at det bemærkes, at Udfærdigelsen selv henligger til Modtagelse paa vedkommende Rets Skriverkontor. Det maa udtrykkeligt udtales i Bekjendtgjørelsen, at Forkyndelsen eller meddelelsen forgjæves er søgt iværksat paa den i denne Lovs §§ 111 og 112 bestemte Maade. Det fornødne Bevis for dens Foretagelse fores ved Fremlæggelse af paagjældende Numre af Tidenden.

Sker meddelelse pr. Post, har vedkommende Postembedsmand paa Forlangende at forsyne det ene Exemplar, forinden det tilbagegives den, der har begjært Afsendelsen, med Paategning om, at et ligelydende Exemplar er afsendt til nærmere betegnet Adresse i betalt og anbefalet Brev. Paategningen indeholder Bevis for det Stedfundne, indtil Modbevis fores.

§ 120.

Benytte begge Parterne Sagførere til at udføre Processen, kunne Forkyndelser og meddelelser, der forefalde under Sagens Gang, ske umiddelbart fra den ene Sagfører til den anden, uden Stævningsmænds Mellemkomst, blot imod simpelt Modtagelsesbevis.

Forkyndelsen eller meddelelsen kan gyldigen afleveres paa Sagførerens Kontor til enhver Tid, dette er aabent, og Modtagelsesbeviset kan udstedes af Sagførerens der tilstede- værende Fuldmægtige eller andre Kontorbetjente.

§ 121.

Naar en Bestemmelse med Hensyn til Sagens videre Foretagelse eller Proceshand- lingers Iværksættelse træffes af Retten i et behørigt afholdt Mode, er ingen færlic Forkyndelse eller meddelelse nødvendig; men alle Vedkommende, som have været Pligtige at møde, antages herved at have erholdt fornøden Underretning.

§ 122.

meddelelser, som udgaa fra Retten, ske paa den Maade, Retens Formand i hvert enkelt Tilfælde anser for hensigtsmæssig, og uden at hans Bestemmelser herom ere Gjen- stand for Paaanke. Det er ham tilladt at tilstille meddelelsen pr. Post.

§ 123.

Klageskriftet, den endelige Dom samt de Skrifter, hvorved Retsmidlernes Anvendelse indledes, maa altid meddeles eller forkyndes paa den i §§ 108—119 bestemte Maade og i Reglen for vedkommende Part, om endog han under Processen er eller har været repræ- senteret af en Sagfører eller Andre.

§ 124.

Indkaldelser og meddelelser til Mødet, hvilke med de af Forholdets Natur flydende Lempelser blive at iværksætte efter de i dette Kapitel givne Regler, skulle tillige anmeldes for Afdelingschefen, som foranlediger Paagjældendes Møde for Retten, hvor Saadant gøres fornøden:.

Kapitel X.

Om Procesomkostningerne.

§ 125.

Enhver Part har at betale de Omkostninger, som foranlediges ved processuelle Skridt, der af ham begjæres eller sættes i Bevægelse, dog med Forbehold af Ret til at faa dem erstattede af Modparten ifølge nedenstaaende Regler.

Omkostningerne ved processuelle Skridt, som Retten anordner, kunne forelsvig kræves betalte enten af den Part, i hvis Interesse Retten anser det Foretagne for at være, eller af begge Parter i det af Retten bestemte Forhold.

§ 126.

Den tabende Part er Pligtig at erstatte Modparten de ham ved Retssagen paaførte Udgifter, forsaavidt ikke Parten maa anses selv at have truffet en anden Overenskomst.

Udgifter, der ikke have været fornødne for Sagens forsvarlige Udførelse, erstattes ikke. Hvilke Udgifter der i det givne Tilfælde have været fornødne, afgjør Retten ifølge et frit skøn. Beløvet ansættes under Et til en rund Sum, saaledes at de virkelig fornødne Udgifter saavidt muligt erstattes fuldt ud.

Den Omstændighed, at enkelte søgsmålsgrunde eller Indsigelser ved den endelige Dom forkastes eller enkelte Beviser anses for ikke at oplyse Noget i Sagen, medfører ikke i og for sig, at de herpaa anvendte Udgifter skulle som ikke fornødne udelukkes fra Erstatning.

§ 127.

For tabende agtes den Part, som efter Processens Anføringsgjørelse hæver Sagen, afstaar fra sin Fordring eller anerkjender Modpartens Fordring.

Dette gjælder dog ikke, forsaavidt Sagsogte lovlig har tilbudt Sagsogereu, hvad der kan tilkomme denne, men Sagsogeren bor da erstatte Sagsogte Udgifterne ved den derefter faldende Del af Procesfen.

§ 128.

Naar Sagen i det Hele afvises, betragtes den med Hensyn til Procesomkostninger som tabt af Sagsogeren.

Forelagte Lovforslag m. m. 163

§ 129.

Procesfæller hcefte folidarist for Procesomkostningerne. Dog kan Retten, naar Om- stændighederne tale derfor, paalægge en enkelt eller enkelte af dem at udrede visse Dele af Omkostningerne.

§ 130.

Forsaavidt en Sags Udfald er gjort afhængig af den ene Parts Ed, bliver den ogsaa i Henseende til Procesomkostningerne at betragte som vunden eller tabt af ham, eftersom Eden aflægges eller ikke.

Dog kan Netten, naar en Part har tilveiebragt en saadan Sandsynlighed for et af ham fremsat Anbringendes Rigtighed, at det paa Grund heraf ved Dommen paalægges Mod- parten edelig at fragaa det. fritage den Bevispligtige for at erstatte Modparten Procesom- kostningerne, uanset at denne maatte astægge Eden.

§ 131.

Naar hver ifær af Parterne for en Del taber og for en Del vinder Sagen, blive Processens Omkostninger at ophceve eller at dele i det af Retten bestemte Forhold.

Dog kan Netten paalægge en Part at erstatte Modparten Processens Omkostninger, naar dennes Paastand kun i en mindre betydelig Grad har overskredet det Tilkjendte og ingen særskilte Omkostninger ere foranledigede ved Overskridelsen.

§ 132.

Den Part, som ved Anvendelse af Retsmidlerne (Paaanke, Besværing eller ny Fore- tagelse af Sagen) ikke opnaar nogen Forandring af Dommen eller Kjendelsen, anses forsaa- vidt som tabende og har derfor at erstatte Modparten de ved Retsmidlets Brug foraarsagede Omkostninger.

§ 133.

Opnaas der ved Anvendelsen af Retsmidlerne (Paaanke. Besværing eller ny Fore- tagelse af Sagen) en Forandring i den faldne Dom eller Kjendelse, bliver der med Hensyn til Omkostningerne ved Retsmidlets Gi'ennemforelse saavel som med Hensyn til Omkostningerne ved Sagens tidligere Behandling, forsaavidt herom skal træffes Afgjørelse, i Reglen at for- holde efter de i §§ 126 og 131 givne Regler og Omkostningerne enten at paalægge Mod- parten eller at ophæve eller dele, dog at Netten paa Grund af færlige Omstændigheder skal veere berettiget til at bestemme anderledes.

Naar Hovedsagens Behandling som en følge af den i Anledning af Retsmidlet trufne Afgjørelse skal fortsættes, kan Afgjørelsen af spørgsmaalet om Omkostningerne saavel ved Retsmidlets Anvendelse som ved Sagens tidligere Behandling opsættes til den ende- lige Dom.

§ 134.

Den Part, som ved tilregnelig Feil eller Forssmmelse har foranlediget spildte Moder, uforndvne Udsættelser, unyttig Bevisførelse eller andre oveiflodige og hensigtsløse processuelle Skridt, er, selv om han løvrigt vinder Sagen, pligtig at erstatte Modparten de ham derved foraarfagede Udgifter.

§ 135.

Angaaende Omkostningerne ved enkelte Proceshandlinger eller Procesafsnit kan der straz træffes Afgjvielse af Retten, naar saadan Afgjerelse, faasom i de i foregaaende Paragraf

omhandlede Tilfælde, er uafhcrngig af Hovedsagens Udfald; saadan ssrflilt Afgjørelse kan gøres til Gjenstand for Besværing til Høiere Ret. Er særflilt Afgjørelse ikke tilforn truffen, gives der i den endelige Dom de fornødne Bestemmelser om saadanne enkelte Proceshandlinger og Procesafsnit.

§ 136.

Sagførere og andre Rettergangsfuldmægtige kunne ifølge paagjældende Parts Paastand under Hovedsagen dommes til at bære de Omkostninger, som de ved pligtstridig Opfsrfel have forarsaget. Den, der nedlægger saadan Paastand, skal drage Omsorg for, at der gives Sag« føreren eller Rettergangsfuldmægtigen fornøden Leilighed til at udtale sig om den.

§ 137.

Bestemmelsen i foregaaende Paragraf er ogsaa anvendelig paa Dommere i underord« nede Instantfer, naar Hovedsagen indbringes for Høiere Ret, dog saaledes at den Dommer, over hvem Paastanden agtes nedlagt, skal underrettes herom, samtidigt med at Ankekriftet tilstilles Modparten. Dommeren er da berettiget til at give mede for den høiere Ret og fremføre sit Forsvar. I Tilfælde af Besværing er det tilstrækkeligt, at Paastanden over Dommeren optages i Besværingsskriftet eller i den Tilførsel i Retsbogen, der troeder i Stedet for dette (§ 321).

§ 138.

En Udlcending er, naar han optræder som S?agfoger, og der af Sagfsgte fremsættes Forlangende derom i det i § 163 nævnte Retsmode, pligtig til inden en af Netten bestemt Frist at stille en efter dens skjøn passende Sikkerhed for de Procesomkostninger, som det kan blive paalagt ham at tilsvare Sagssgte. Over Rettens Afgjorclse i denne Henseende kan der finde Besværing Sted.

Kapitel XI.

Om meddelelse af fri Proces.

§ 139.

Fri Proces kan meddeles, naar:

- 1) den Paagjældendes Forfatning er faadan, at han ikke uden at favne det Noovendige til sin og Families Underholdning eller til Fortsættelse af sin Næringsdrift kan afholde de med Sagens Udførelse forbundne Omkostninger og Udgifter, hvorom i Almindelighed skal tilveiebringes Attester, i Kjøbenhavn fra vedkommende Rodemester og udenfor Kjøbenhavn enten fra vedkommende Vyraad (Sogneraad) eller fra Præst eller Underovrighed;
- 2) det efter de Oplysninger, som kunne have om Sagens Beskaffenhed, er at formode, at Paagjældende har rimelig Grund til at procedere;
- 3) det i Tilfælde, hvor Forligsmægling ved Forligskommissionen skal finde Sted, ved Attest fra denne oplyses, at Paagjældende ikke under den befalede Forligsmægling har vist sig uvillig til Sagens mindelige Afgjørelse.

§ 140.

Ved meddelelse af fri Proces opnaas: 1) Fritagelse for Betaling af Retsgebyr og for Brug af stemplet Papir.

2) Fritagelse for Udgifter til Stævningsmænd, til Brevporto og Avisbekjendtgjørelser samt til Reifeudgifter, Dicer og anden Betaling til Vidner, Syns- og skjøns- mænd o. desl., hvilke Udgifter i saa Fald afholdes af det Offentlige.

3) Underfættelse ved Beskikkelse af Sagfører til uden Vederlag af Parten at udføre Sagen, forsaavidt faadan Sagførerskrift ikke stjonnes at være unodvendig.

4) meddelelse uden Betaling af de Udskrifter og Beskrivelser, som maatte behøves. meddelelse af fri Proces har ingen Indflydelse paa Forpligtelsen til at erstatte

Modparten Procesfens Omkostninger, ligesaa lidt som paa dennes Forpligtelse til at udrede Procesfens Omkostninger i samme Omfang, som om fri Proces ikke var meddelt.

§ 141.

Andragende om at erholde fri Proces fremsættes skriftligt, forsaavidt Underrets- og Landsretssager angaar, for Formanden i vedkommende Landsret og, forsaavidt Hoiesteretssager angaar, for Hoiesterets Formand.

Bevilges Andragendet, har vedkommende Formand efter Omstændighederne at beskikke en Sagfører til at udføre Sagen og træffe de videre fornødne Bestemmelser.

§ 142.

Den givne Tilftaaelse af fri Proces bortfalder, naar Parten dør. Den kan tages tilbage, naar de Forudsætninger, under hvilke den er meddelt, vise sig ikke at være tilstede eller at være bortfaldne.

§ 143.

meddelelse af fri Proces udftrækker sine Virkninger til hele Sagen i den Infants, derunder til den for at opnaa ny Foretagelse af Sagen for samme Ret foreskrevne Proce- dure, samt til Ezekutionen.

Naar Retshandlinger skulle foretages efter Vegjæring af udenlandsk Myndighed, be- skikkes der af Rettens Formand, saavidt fornødent gjøres, Sagførere til at varetage Parternes Tarv, og Sagen behandles forelobig, som om fti Proces var meddelt, men Regning indgives til vedkommende udenlandske Myndighed over Retsgebyrer, Stempelafgifter og andre af Sa- gen flydende Omkostninger samt over de Salærer, Retten finder, at der tilkommer de beskik- kede Sagførere.

§ 144.

Imod Afgjørelser, hvorved fri Proces tilftaas, have intet Retsmiddel; imod af- gjørelser, ved hvilke den ncægtes eller tages tilbage, kan Besværing til Hoiefteret finde Sted.

§ 145.

Justitsministeriet skal i samme Omfang som hidtil være berettiget til ogsaa udenfor de i § 139 opstillede Betingelser at anordne, at fri Proces skal tillægges offentlige Myndig- heder, Stiftelser, Embedsmænd m. m., og det paahviler derfor vedkommende Retsformand (s 141) at iagttage det fornødne til Udforelsen heraf.

Kapitel XI.

Om Rettelgangsbsdel.

§ 146.

skjønnes det, at en Part uden nogen rimelig Grund har anlagt Retssag eller anvendt Retsmidler eller sat sin Modpart i den Nødvendighed at anlægge Retssag eller anvende Retsmidler, bliver han herfor ved den endelige Dom i Sagen at anse med Boder fra 40 til 400 Kr.

§ 147.

Samme Straf idømmes for at have brugt opdigtede Udsættelsesgrunde eller andre Udflugter til at forhale Sagen eller til at stille Modparten ved hans Ret, saavel som for ikke at have givet behørigt møde ved den befalede Forligsmægling.

§ 148.

De i §§ 146 og 147 givne Straffebestemmelser medføre ingen Indskrænkning i Adgangen til at drage den Skyldige til Ansvar efter Straffelovens almindelige Bestemmelser, hvor disse iøvrigt ere anvendelige.

§ 149.

Straf i Henhold til §§ 146 og 147 kan ved Dommen i Hovedsagen paalægges ikke blot Parten, men ogsaa hans Rettergangsfuldmægtig eller efter Omstændighederne begge, forsaavidt det maa antages, at de ere skyldige eller medskyldige i det stedfundne ulovlige Forhold.

§ 150.

Sagførere, der ved opdigtede Udsættelsesgrunde eller andre Udflugter forhale Retssager, anses ved den endelige Dom med Boder fra 80 til 800 Kr. For andet ulovligt Ophold af Sagen anses de med Boder fra 20 til 400 Kr.

§ 151.

For stjodeslos eller forsømmelig Adfærd i Udforelsen af Retssager, saavel som for Efterladenhed i at fremme Retssager, der ikke falder ind under Bestemmelserne i den foregaaende Paragraf, anses Sagføreren ved den endelige Dom med Boder fra 20 til 400 Kr.

§ 152.

Ogsaa for andre Pligtovertrædelser, voere sig overfor Modparten eller overfor Manden, end de i foregaaende Paragrafer omhandlede, kan Sagføreren straffes under Hovedsagen, naar Straffen ikke overstiger Boder og ingen sirrlig Bevisforelse udfordres for at oplyse det strafbare Forhold.

§ 153.

De i dette Kapitel omhandlede Straffe idømmes paa embedsvegne, naar Retten af det i Sagen Foregaaede kan skjønne, at Betingelserne for Straffens Anvendelse ere tilstede.

Kapitel XIII.

Om den tvnugne Forligsprsue.

§ 154.

Gjenstand for tvungen Forligsmægling ere alle borgerlige Domssager i første Instans. Dog er Forligsprøve ei fornøden:

- a) naar Sagsogte ikke har Bopæl her i Landet;
- d) naar Modfordringer gjøres gjældende, om endog felvftændig Dom for dem paastaas;
- e) naar exekutivproces anvendes, jfr. § 382.

§ 155.

I Underretsfager foregaar Forligsmæglingen ved Retten paa den Maade, som hidtil har været gjældende med Hensyn til private Politifager.

§ 156.

I Landsretssager foregaar Forligsmædlingen ved Forligskommissionen under lagttagelse af de hidtil herom gjældende Regler.

§ 157.

Selv om der ikke fremsættes Formalitetsindsigelser hentede fra Mangler ved Forligsmædlingen, har Retten ved Begyndelsen af den mundtlige Forhandling og forinden Realitetsproceduren af egen Drift at underfsge, om bebsrig Forligsmædlingen har fundet Sted. Beindes dette ikke at være Tilfældet, bliver Sagen at afvise eller efter Rettens nærmere Bestemmelse at udfætte, for at behørig Forligsmædlingen kan finde Sted.

Naar overhovedet Forlig har været forsøgt i Anledning af Sagen, er ForligMagens Indhold ikke til Hinder for en senere Udvidelse eller Forandring af søgsmaalsgrunde eller Paastande.

§ 158.

De lovbefalede følger af Indstævntes Udeblivelse fra Forligsmædlingen eller af Mangsel af personligt møde ved den gjøres først gjældende ved den endelige Dom.

Andet Afsnit.

Om Procesmaaden ved Landsretterne.

Kapitel I.

Om de Skrifter, som »exles mellem Parterne og om de Skrifter, som stnlle forelægges Retten forinden den mundtlige Forhandlings Begyndelse.

§ 159.

Processen indledes med Sagssgerens Klagekrift. Dette skal indeholde: ^) Sagsogerens Navn og Bopæl samt den af ham antagne Sagførers Navn og Bopæl eller en Crklæring om, at ingen Sagfører agtes benyttet; Sagfogtes Navn og derhos hans Bopæl eller Opholdssted, forsaavidt den eller det vides. Fremdeles skal nævnes en person,

boende paa det Sted, hvor Sagen anlægges, til hvem alle processuelle meddelelser kunne gøres med samme Virkning, som om de vare gjorte til Sagssgeren selv. Undladelse af dette bevirker, at saadanne meddelelser gyldigen kunne afgives paa Rettens Skriverkontor.

b) Angivelsen af den Paastand, Sagssgeren agter at nedlægge, i Forbindelse med en tilstrækkelig og tydelig Fremstilling af de faktiske Omstændigheder, hvorpaa Sagsogerens støtter den.

o) Opfordring til Sagssgte til at Møde for den i Klagestriftet benævnte Ret paa den Dag, wm Rettens Formand ved Paategning paa Klagestriftet bestemmer. — Sagsogerens maa drage Omsorg for, at Forkyndelsen iværksættes saa betimeligt, at Sagssgte faar den fulde Varselsfrist (§161).

med Klagestriftet maa følge bekræftet Gjenpart af de Dokumenter, ved hvilke Sagssgeren vil bevise sin Paastand, samt Tilbud om at forevise Sagssgte Originalerne, der til denne Hensigt maa henlægges paa Rettens Skriverkontor i en nærmere angiven Tid af mindst 8 Dage umiddelbart efter Klagestriftets meddelelse. Ved Dokumenter af betydelige Omfang, saavelsom hvor det løvrigt er forbundet med færegen Vanskelighed eller Bekostning at tage Gjenpart, bortfalder Forpligtelsen til at tilstille Modparten Gjenpart, og Tilbud om at forevise Originalen er tilstrækkelig.

Tillige skal Klagekriftet være bilagt med Bevis for, at Forligslovgivningen er efterkommet.

§ 160.

Klagekriftet indleveres til Retten, for at denne kan beramme Dagen, da Sagen skal foretages. Efterat der er gjort Paategning herom paa Klagestriftet, tilbagegives dette til Sagssgeren til videre Foranstaltning, og Saam opføres paa Rettens Sagliste (§ 79).

§ 161.

Ved Berammelsen af den Dag, da Sagen skal foretages (tægtedagen), er at iagt- tage, at der gives Sagssgeren den fornødne Tid til at besørge Klagestriftets meddelelse til den Sagssgte med behørigt Varsel. Bor eller opholder den Sagssgte sig i Landsretskredsen, bsr Klagestriftet meddeles ham senest 14 Dage, og hvis han bor eller opholder sig udenfor Kredsens, men dog inden Kongerigets Grænser (heri ikke indbesattet Kolonierne og Bilandene), senest 3 Uger for det til Sagens Foretagelse berammede Retsmode. Bor eller opholder han sig udenfor Kongeriget, eller vides det ikke, hvor han bor eller opholder sig, bestemmer Rettens Formand Varslet, hvilket ogsaa gjælder, hvor det almindelig forestrevne Varsel paa Grund af særegne Forhindringer for Tamfærsele i det enkelte Tilfælde maatte anses for utilstrækkeligt.

§ 162.

Sagssgte har under den i § 171 bestemte følge af Undladelse at afgive et Tilsværstrift til Sagsogerens senest 4 Dage, for Sagen skal foretages i Retten.

Det skal indeholde:

a) Angivelse af den af Sagssgte antagne Sagførers Navn og Bolig samt Opgivelse af en paa det Sted, hvor Sagen anlægges, boende Person, til hvem alle processuelle meddelelser Paa Eagsfgtes Vegne kunne gøres. Undladelse af dette sidste har den i § 159 Litr. 2 i Slutn. angivne Virkning.

d) Angivelse af den Paastand, Sagssgte agter at nedlægge, og de Benægtelser samt de Indsigelser i Formaliteten og Realiteten, han vil benytte, ledsaget af en tilstrækkelig og tydelig Fremstilling af de Punkter, hvori Sagfogte er uenig med Eagssgereu i Henseende til! Engens Eammenhæng, og af de særlige Omstændigheder, hvorpaa han støtter sit Forsvar,

samt derhos, forsaavidt Sagfogte vil fremføre Modfordringer, af de Kjendsgjerninger, hvorpaa disse slottes.

med Tilvarsstriftet maa følge bekræftede Gjenparter af de Dokumenter, som Sag- sogte agter at benytte ved sit Forsvar eller til Støtte for sine Modfordringer, samt Tilbud om at forevise Originalerne, der til denne Hensigt maa henlægges paa Rettens Skriverkontor samtidig med Tilsvarets Afgivelse; dog finder den i § 159 næstsidste Stykke indeholdt? Regel ogsaa Anvendelse paa Eagsogte.

Dersom Sagsogte ikke afgiver Tilvarsstrift paa den heromhandlede Maade, kunne alle meddelelser fra Sagsøgeren til ham afleveres paa Rettens Skriverkontor, medmindre han inden 4 Dage førend det berammede Retsmode giver Sagsøgeren en skriftlig meddelelse af det i Litr. a omhandlede Indhold.

§ 163.

Begjærer ingen af Parterne at give yderligere skriftlige meddelelser til Modparten, sluttet Tkriftvexlingen strax i det ved Varselspaategningen bestemte Retsmode, og der berammes en Tid til den mundtlige Forhandling. Denne kan iøvrigt, naar Parterne derom ere enige, og de medbringe saadanne Sagsfremstillinger, som omhandles i HH 165 og 166, eller deres Klage- og Tilvarsffrift er egnet til at benyttes hertil ifølge H 165 2det Stykke, foregaa i det samme Retsmode.

Forlange Parterne eller nogen af dem at faa Adgang til yderligere skriftlig meddelelse til Modparten, kan Retten bestemme en Frist, inden hvilken de fornødne gjenfaldige meddelelser maa foregaa, og i Forbindelse hermed berammer den da til en passende Tid der- efter et Mode, i hvilket den mundtlige Forhandling finder Sted, medmindre Retten undtagelses- vis maatte indrømme nogen af Parterne Udsættelse hermed, fordi han ikke har været istand til inden den fastsatte Frist at foranstalte den fornødne meddelelse til Modparten, i hvilket Tilfælde et senere Retsmode berammes til den mundtlige Forhandling.

§ 164.

Parterne, faavel begge som hver især af dem, kunne tilkendegive, at de ikke begjære at stedes til forisat Skriftverling, ved at udeblive i det i foregaaende Paragraf omhandlede Retsmode. Den Udeblevne anses som følge heraf som samtykkende i, at Skriftverlingen sluttet.

§ 165.

Naar Tiden til Sagens mundtlige Forhandling er berammet, har Sagsøgeren 3 Dage forinden og Sagsogte senest Kl. 12 Middag Dagen forinden Retsmodet gjenfaldigen at til- stille hinanden skriftlige Sagsfremstillinger, medmindre der samtidig med Retsmodets Beram- melse maatte af Retten voere fastsat andre Frister.

Naar Skriftforberedelsen indskrænker sig til et Klage- og Tilvarsffrift, kunne disse Skrifter, forsaavidt de i

Henseende til Indhold og ovrig Beskaffenhed tilfredsstille Forskrifterne i Næste Paragraf, tillige fremlægges som Sagsfremstillinger.

§ 166.

I Sagsfremstillingerne have Parterne punktvis at fremførte deres Paastande, principale og subsidiære, faavel i Henseende til Formalitet som i Henseende til Realitet, med en saadan Noiagtighed og Fuldstændighed, at det sikkert og tydeligt kan ses, hvad hver især af dem ønsker fastsat ved Dommen. Det bør tillige kort og sammentrængt, uden al Vidtloftighed eller Udvikling, angives, paa hvilke Kjendsgjerninger Paastandene stoles, og hvilke Erklæringer der afgives over de af Modparten paaberaabte Kjendsgjerninger. Udviklinger af

Forsl. t. L. om den borgerlige retspleie.

Retsfærgsmaal maa ikke findes i Sagsfremstillingerne, hvorved dog ikke er udelukket, at de retslige Synspunkter angives, hvor dette er fornødent for at fastaa Meningen eller Hensigten med Paastanden.

§ 167.

Den mundtlige Forhandling foregaar paa Grundlag af Sagsfremstillingerne.

Fremsættes der i det til den mundtlige Forhandling berammede Retsmode den Indsigelse, at Modpartens Sagsfremstilling indeholder Paastande, Indsigelser, Benægtelser eller faktiske Anbringender, paa hvilke vedkommende Part ikke gennem den forudgaaede Striftvexling er bleven behørigt forberedt, yar Retten efter Undersøgelse af Skriftverlingen, at afgjøre, om Indsigelsen er begrundet. Findes dette at være Tilfældet, bliver der efter vedkommende Parts Begjæring at give ham Leilighed til, og om fornødent, påsende Udsættelse til at forandre eller fuldstændiggjøre den af ham afgivne Sagsfremstilling. De derved forvoldte Omkostninger kunne pålægges den Part, som er gaaet udenfor eller afveget fra Skriftverliugen.

Iøvrigt bliver den forberedende Skriftvexling ikke at opseje eller at fremlægge.

§ 168.

Efterat den mundtlige Forhandling er endt, og Sagen er optagen til Dom eller Beviskjendelse, kan ingen af Parterne uden Modpartens Samtykke forandre de i Sagsfremstillingerne indeholdte Paastande eller fremkomme med nye Paastande ei heller fremsætte nye Benægtelser, Indsigelser eller søgsmålsgrunde; derimod er det paa ethvert Trin af Sagen tilladt at frafalde eller indstrænte sine Paastande, Benægtelser, Indsigelser eller faktiske Anbringender.

Saalange den mundtlige Forhandling ikke er endt ved, at Sagen er optagen til Dom eller Beviskjendelse, kan Retten uden Modpartens Samtykke tillade, at Paastandene forandres eller udvides, saavel som at nye faktiske Anbringender fremsættes, naar det efter Omstændighederne findes undskyldeligt, at vedkommende Part ikke er fremkommen hermed tidligere. Den Part, som vil fremsætte forandrede Paastande eller nye Anbringender, bør dog i Reglen 3 Dage forud for Retsmodet give sin Modpart fornøden skriftlig meddelelse om det, hvormed han vil fremkomme; kun under forregne Omstændigheder kan Fremsættelsen af forandrede Paastande eller nye Anbringender tillades uden saadan forudgaaende skriftlig meddelelse.

§ 169.

Den Part, hvem det i Henhold til foregaaende Paragraf tillades at fremsætte nye eller forandrede Paastande eller faitiste Anbringender, har at fremlægge en skriftlig Fremstilling af dem som Tillæg til hans Sagsfremstilling; kun hvor der har manglet Tid til et tilvejebringe en saadan, kan det tillades ham i Retsmodet at lade det Fornødne herom dittere til Retsbogen.

Har en Part under Forhandlingerne frafaldet eller indskrænket Paastande, Benøgetelser, Indsigelser eller desl., eller har han gjort Indrømmelser eller Tilftaelser, er Modparten berettiget til at saa fornøden Tilførsel herom optagen i Retsbogen.

§ 170.

Den, der undlader i det til den mundtlige Forhandling bestemte møde at fremlægge Sagsfremstillinger, saavel som den, der forsømmer al meddele Modparten disse forud i rette Tid, anses for udebleven.

Dog kan Retten, naar Parlen oplyser, at han har voeret hindret i eller ikke havt tilstrækkelig Tid til at efterkomme de nævnte Lovforstrifter, eller, naar der iøvrigt hertil er tilstøttelig Grund, udsætte Sagen og samtidig detmed bestemme nye Frister, inden hvilke det Forsømte skal foretages.

Forelagte Lovforslag m. m. 164

§ 171.

Dersom Sagssgte undlader at meddele Sagssgeren Tilvarsstrift paa den i § 162 bestemte Maade, anses han at samtykke i, at Sagen gaar til mundtlig Forhandling i det ved Varselspaategningen berammede Mode. Sagssgeren er derfor berettiget til s Dage forinden dette Retsmode at meddele Sagsogte sin Sagsfremstilling, og Sagssgte bliver da pligtig til senest inden Middag Kl. 12 Dagen forinden Modet at meddele Sagsogeren sin Sagsfremstilling, dersom han ikke i Overensstemmelse med Reglen i § 170 1ste Stykke vil anses for udebleven.

§ 172.

Al Skriftvezling, derunder ogsaa Klageskrifts meddelelse forud for det i § 167 omhandlede Retsmode, kan aldeles bortfalde efter Overenskomst imellem Parterne. Disse kunne da, naar de senest Dagen forud anmelde Eagen for Retten til Optagelse paa Saglisten og Opførelse paa Tillægget til Retslisten efter H 79, fremstille sig i et ordentligt Retsmode og overgive til Retten saadanne Sagsfremstillinger, som omhandles i § 166, med Begjæring om, at Sagen maa blive mundtligt forhandlet enten strax eller senere efter Rettens naermere Bestemmelse.

Kapitel III.

Om Sagens Behandling, efterat den mundtlige Forhandling er begyndt.

§ 173.

I det i § 163 omhandlede ved Varselspaategningen bestemte Retsmode kan enhver af Parterne fremkomme med Formalitetsindsigelser, forsaavidt Retten ikke, efter Indsigelsernes Beskaffenhed maatte finde det rigtigere at udskyde Afgjørelsen af dem til et senere Trin af Sagens Behandling.

Gaa den Sagssgtes Anker ud paa, at Klage skriftet ikke er behørigt meddelt, eller at der ikke er givet ham behørigt Varsel, bliver Sagen i Tilfælde af, at Ankerne findis grun- dede, dog ikke at afvise, forsaavidt Manglerne kunne afhjælpes ved, om fornødent, at give den Sagssgte en yderligere Frist til at fremkomme med sit Tilsvær.

§ 174.

Dersom Formalitetsindsigelserne ikke i Henhold til foregaaende Paragraf ere afgjorte tidligere, have Parterne i det til den mundtlige Forhandling bestemte Retsmode, at frem- komme med deres Formalitetsindsigelser, forinden Forhandlingerne om Sagens Realitet begynde. Formalitetsindsigelserne blive da soerskilt at forhandle og paakjende, medmindre Retten efter en af Parternes BeMring bestemmer, at Forhandlingen og Paakjendelsen skal foregaa i Forbindelse med Realiteten. Samtlige Formalitetsindsigelser maa fremsættes paa engang; de ikke medtagne maa anses som frafaldne. Formalitetsproceduren foregaar enten straf eller i et følgende Retsmode, dersom Retten finder Grund til at udsætte Forhandlingen.

§ 175.

Imod Sagsøgerens Protest kan der ikke tages Henfyn til andre Formalitetsindsigelser fra den Eagssgtes Side end dem, som han efter Omstændighederne igjennem sit Tilsvær- firift eller sin Sagsfremstilling har meddelt Sagssgercn, eller som gaa ud paa, at denne ikke har sat ham istand til at give ham behørigt Varsel til at fremkomme med sit Tilsværsskrift.

Dog gjælder det ikke om de Indsigelser, som ifølge deres Beskaffenhed af Retten skulle tages i Betragtning paa Embedsvegne.

Forsaavidt Formalitetsindsigelser ikke indeholdes i Tilsværsskriftet eller Sagsfremstillingen, blive de kortelig at tilfore Retsbogen.

Skulde undtagelsesvis lærfiilt Bevisforelse behsves, for at Formalitetsfpørgsmaal kunne Afgjøres, anordner Retten det fornødne med Henfyn til Sagens Udslettelse m. v.

§ 176.

Naar Formalitetsindsigelser ikke fremsættes, eller de, der fremsættes, ere paakjendte, skrives der, forsaavidt ikke Afvisning finder Sted, eller Sagen udslettes ifølge § 157, til Forhandling af Sagens Realitet.

Under denne Forhandling have Parterne at fremstille Sagens Sammenhæng under beborig Paaberaabelse af de fremlagte Dokumenter samt at udvikle de Retssætninger, som for- menes at komme til Anvendelse, og i Henhold dertil at nedlægge deres Paastande. Derhos kunne Parterne i Lobet af Forhandlingerne fremkomme med deres Tilbud og Begjæringer om at maaite fore Bevis for Omstændigheder, paa hvilke Sagens Afgjørelse formentlig vil komme til at bero. Derimod sinder der paa dette Trin af Sagen ikke iøvrigt nogen For- bemandling Sted om Bevisets Forløb.

Ved Realitetsforhandlingens Begyndelse oplæses Parternes skriftlig fremsætte Paa- stande. Det beror paa Retten, om og hvorvidt Sagsfremstillingerne iøvngt skulle oplæses under Forhandlingerne.

§ 177.

med Forhandlingerne fortsættes uafbrudt i det begyndte og de paafølgende Retsmøder, indtil Sagen er tilstrækkelig afhandlet. Naar dette er Tilfældet, flutter Formanden For- handlingerne, og Sagen optages. Hver af Parterne har Adgang til i Reglen to Gange at faa Ordet.

§ 178.

Findes Sagen, efterat den i Henhold til de foregaaende Bestemmelser er optagen, mœen til i det Hele eller for en Del (§§ 272 og 273) at afgjores ved endelig Dom, afsiges en saadan.

§ 179.

Fremgaar det derimod af de stedfundne Forhandling, at der savnes Bevis for Om- stændigheder, som ville være af Betydning ved Sagens Afgjørelse, har Retten ved en Kjen- delse at bestemme, hvilke disse Omstændigheder ere, uden Hensyn til om der af Parterne er fremsat Begæringer om at stedes til Bevisførelse for dem eller ikke.

Kjendelsen skal med tilstrækkelig Tydelighed og Bestemthed angive, hvad der af Retten antages at skulle bevises, mm den skal ikke indeholde nogen Udtalelse om, hvem af Parterne Bevisbyrden paa hvilcr. Iøvrigt ere de i Kjendelsen indeholdte Forudsætninger om Retsfor- holdets faktiske eller retlige Egenskaber ikke bindende for Retten ved dens endelige Paakjendelse af Sagen.

§ 180.

I et hertil berammet nyt Retsmode har enhver af Parterne efter 3 Dage forud gjort skriftlig meddelelse til Modparten at opgive, hvilke Beviser han ifølge den affagte Kjendelse, agter at benytte, og hvad han ved disse vil godtgjøre, i hvilken sidste Henseende det dog bemærkes, at naar Bevis agtes ført indirekte, behøver dette blot i Almindelighed at beskrives,

og det er ikke nødvendigt, at Parten betegner alle de enkelte Data, af hvilke Bevisførelsen gerne skulle uddrages. Fremdeles maa alle øvrige Bemærkninger med Hentydning til Bevisførelsen, som kræve en Bestemmelse af Retten, fremsættes.

Modbeviser behøver ikke at meddeles Modparten forud for Retsmodet, men det er tilstrækkeligt, at de opgives i dette.

Retten kan modsætte sig Benyttelsen af et Bevis, hvis Tilvejebringelse vilde medføre en uforholdsmæssig Udsættelse af Sagen.

§ 181.

Efterat Parterne have udtalt sig, træffer Retten de til Bevisførelsens Forberedelse fornødne Bestemmelser, og navnlig Afgjøres det:

a) Om de af Parten opgivne Vidner skulle indkaldes, saavel som om Syns- og skjøns- mænd skulle udmeldes.

d) Om Vidnerne og Synsmandene skulle møde under den mundtlige Forhandling, eller om deres Afhørelse skal ske ved Underretten (§§ 203 og 232). I første Tilfælde udsteder Retten fornøden Indkaldelse; i sidste Tilfælde kan Parten med en Udskrift af Retten's Bestemmelse henvende sig til vedkommende Underret og af denne fordrer Indkaldelse udstedt.

c) Om nogen af Parterne i Henhold til § 96 skal fremstille sig til personlig Afhørelse, samt om Afhørelsen skal finde Sted under den mundtlige Forhandling eller for Underretten.

6) Om det skal pålægges Modparten eller Trediemand at fremkomme med Dokumenter, hvoraf de angives at være i Besiddelse, jfr. nedenfor §§ 241— 243.

6) Til hvilken Tid Bevisførelsen i Forbindelse med hele den ovennævnte mundtlige Forhandling af Sagen skal foregaa. Ved Bestemmelsen heraf bliver der at drage Omsorg for, at begge Parterne kunne være istand til under bemeldte Forhandling at fremføre de Vidner og øvrige Beviser, som af dem stulde benyttes for Retten.

§ 182.

I Reglen tillades det ikke Parterne under Bevisførelsen og den i Forbindelse med samme staaende øvrige mundtlige Forhandling af Sagen at betjene sig af andre Beviser end dem, hvis førelse Retten i Henhold til foregaaende Paragraf har tilstedet. Efterat de i foregaaende Paragraf omhandlede Bestemmelser ere tagne, kan det derfor kun, hvor forregne Omstændigheder retfærdiggjøre det, tillades Parten at føre Vidner eller andre Beviser, som ikke have været angivne i det der omhandlede Retsmode. Modparten har Krav paa, at saadanne Beviser skriftlig anmeldes for ham senest 3 Dage forinden det Retsmode, hvori de skulle føres.

§ 183.

Saavel den i § 180 omtalte Forhandling som selve Bevisførelsen og den sig hertil knyttende mundtlige

Forhandling af Sagen kan finde Sted i det første til Forhandling af Sagens Realitet bestemte møde (§ 176), naar Retten tillader det, og Parterne derom ere enige samt rede til paa Stedet at føre deres Vidner eller andre Beviser.

§ 184.

Til den fastsatte Tid (§ 181 Litr. s) finder Bevisførelsen og den øvrige mundtlige Forhandling Sted, medmindre Udslettelse gives enten af Hensyn til Retten selv eller ifølge Parternes Begjæring.

Saadan Udsættelse finder ikkun Sted: 2) hvor uovervindelige Forhindringer for

Retten, Sagførere, Parter, Vidner eller Synsmænd, Umuligheden af at faa Beviserne rede til den fastsatte Tid eller andre saadanne særegne Grunde ere tilstede, eller d) hvor det i Henhold til § 182 undtagelsesvis tillades Parten at føre Vidner eller andre Beviser, som ikke have været angivne i det i § 189 omhandlede Mode.

§ 185.

Bestemmelsen om Sagens Udslettelse kan tages saavel forinden det berammede Rets- mode som i dette selv.

Saa vidt muligt bor Udsættelsen dog bestemmes forinden selve Retsmodet.

Som en følge heraf ere Parterne eller den af dem, som maatte onske stig Udslettelse, pligtige til desangaaende at henvende sig til Rettens Formand saa betimeligt, at der om Udsættelsen, forsaavidt Retten, hvem spørgsmaalet ved Formandens Foranstaltning forelægges snarest muligt, maatte indromme faadan, kan blive meddelt Underretning saavel til Modpar- ten som til de allerede til det berammede Retsmode indkaldte Vidner og skjønsmænd, saaledes at disse kunne undgaa unyttigt Mode. Forlømmelse hermed har til Folge, at det kan paalægges vedkommende Part, naar Modparten eller Vidnerne eller skjønsmændene indfinde sig i det oprindeligt til Sagens Forhandling berammede Retsmode og nedlægge Paastand derpaa, at betale disse en ved Rettens skjøns bestemt Godtgjørelse for det spildte Mode.

Gr det Retten, der uden Begjæring fra Parterne af Hensyn til den selv eller paa Grund af meddelelser om Forfald for Vidner eller skjønsmænd anser det nødvendigt ifølge Bestemmelsen i § 79 at udsætte Sagens Forhandling, har den desangaaende saavidt muligt at meddele Parterne og de af dem opgivne indkaldte Vidner, Skjønsmænd m. v. Underret- ning forinden det oprindeligt berammede Retsmode.

§ 186.

Gr der ikke forinden det berammede Retsmode taget Bestemmelse om fammes Ud- sættelse, kan saadan Bestemmelse vel, naar Omstændighederne gjøre det nødvendigt, tages i selve Retsmodet, men Parterne maa da, forinden Bevisførelsen begynder, fremsætte deres Begjæring herom, hvad enten den grundes paa, at det ikke uagtet al anvendt Flid har været muligt at faa Beviserne rede til den fastsatte Tid, eller i at fcevnede Vidner eller udmeldte Syns- eller skjønsmænd med eller uden lovligt Forfald udeblive eller anmelde Indsigelser eller derpaa, at nye Vidner eller andre Beviser skulle føres, jfr. § 182.

§ 187.

Efter Bevisforelsens Begyndelse udslettes Sagens Forhandling kun, naar Vidner eller Syns- og skjøns mænd nægte at besvare Spørgsmaal, og af denne Grund enten Kjendelsers Paaanke eller Tvangsmidlers Anvendelse er nødvendig.

Finder Udslettelse Sted, efterat Bevisforelsen er paabegyndt, skal den hele Bevis- forelse paany foregaa, og altsaa den allerede stedfundne gjentages til den Tid, Retten be- rammer til den videre Forhandling af Sagen.

Naar Bevisforelsen og den sig hertil knyttede mundtlige Forhandling udsættes, til- kjendegives det alle Vedkommende, at de skulde møde igjen til den Tid, Retten enten op- giver i selve Retsmodet eller, hvis dette ikke lader sig gjøre, senere nærmere bestemmer, i hvilket Tilfælde der alene bliver i sin Tid at give dem nærmere meddelelse om Sagens Foretagelse.

§ 188.

Under Bevisførelsen have Parterne at gjentage deres Fremstillinger af Sagens Sammenhæng i det Omfang, som Retten anser for nødvendigt.

Slutningsforhandlingen (§ 195) knytter sig umiddelbart til Bevisforhandlingen.

Forhandlingerne fortættets uafbrudt i det begyndte og de paafølgende Retsmøder, der saavidt muligt skulle holdes paa de umiddelbart efter følgende Dage, uden Hensyn til at disse ikke ere de for Retten bestemte almindelige Retsdage. Forhandlingen regnes ikke for afbrudt, fordi der indtræder en Standsning i den, saafom fordi en Kjendelse maa afsiges, eller et Vidnes Ankomst oppebides, naar Retten dog ikke strider til nogen anden Sags Foretagelse.

§ 189.

I Reglen gives Ordet først til Sagssgeren og derpaa til Sagssgte, medmindre Rets- tens Formand finder Grund til at bestemme, at Parterne i en anden Orden skulle fremføre deres Beviser. Han bestemmer ligeledes, om Parternes Afhørelse skal finde Sted, forinden Vidner og Syns- eller skjøns mænd afhøres, eller efter disses Afhørelse.

§ 190.

Parterne afhøre selv de af dem fremstillede Vidner. Saasnart et Vidne har besvaret et forelagt Spørgsmaal, kan Modparten nærmere udspørge det med Hensyn hertil. Dog kan den, der ferer Vidnet, modsætte sig Afbrydelsen, naar hans egen Tilsvorgelse om det vaagjaldende Punkt endnu ikke er tilendebragt. Naar et Vidnes Afhørelse er fuldendt, kan Modparten, inden det aftræder, faa det underkastet en ny Afhørelse, hvortil den, som oprindeligt har fort Vidnet, atter kan stille Modspørgsmaal.

Retten kan stille spørgsmaal til Vidnet, faavel til nærmere Opklaring af Punkter, hvorom Parterne have spurgt Vidnet, som til selvstændig Oplysning om Sagen.

I Reglen maa et Vidne ikke hore paa de foregaaende Vidners Forklaring, medmindre Retten bestemmer anderledes.

§ 191.

Retten Formand vaager over, at Vidneforhøret foregaa med Orden og Pæderlighed. Han kan overtage Vidnets Afhørelse og forbyde Parten umiddelbart at forhandle med Vidnet, naar denne ikke vil rette sig efter hans Paalæg og Irettesættelser; han kan gribe ind, naar Parten i Vidnets afhørelse gaar udenfor Sagen, og han kan slutte Vidneforhøret, naar det ffjønnes, at intet Videre til Sagens Oplysning kan ventes at ville fremkomme ved dets Fortsættelse.

§ 192.

Naar udmeldte Syns- eller skjønsma'nd have afgivet deres Forretning, knnne baade Parterne og Retten stille Sftorgsmaal til dem. Deres Afhørelse foregaar efter de om Vidner gjældende Regler. Dog kunne Syns- eller skjønsmændene i Reglen raadstaa om Svaret, medmindre Retten ifølge Paastand eller p,m Embedsvegne bestemmer, at de skulle afhøres enkeltvis.

§ 193.

>

Naar en Part har afgivet Forklaring af egen Drift, er Modparten berettiget til at stille yderligere spørgsmål til ham i Overensstemmelse med de i § 96 givne Regler.

§ 194.

Twistigheder, som opftaa under Bevisførelsen i Anledning af Indsigelser esser Forlan- gender af Parter, Vidner, Syns- esser skjønsmand, paakjendes af Retten, efterat Vedkom- mende have yttret sig. I Retsbogen maa optages en noiagtig Angivelse af Indsigelsens eller

Forlangendets Indhold samt af Modpartens Paastand i denne Anledning. Den naermere Begrundelse og Udvikling foregaar mundtligt.

I Reglen afsiges Kjendelse strax; men dersom det findes nødvendigt, kan Sagen ud- soettes, for at Retten kan raadslaa. Saadan Udsættelse bor dog altid være saa kort som mulig og ikke uden storfte Nødvendighed vare længere end til Næste Dag.

Foregaar Bevishandlingen for en anden Ret end den, ved hvilken Sagen iøvrigt behandles, afgjores opstaaede Twistigheder af hin.

Iøvrigt komme de i Kapitlet om Bevis givne normere Regler til Anvendelse.

§ 195.

Naar Bevisforelsen er endt, udtale Parterne sig endelig over Bevisførelsens Resultat samt over Sagen i det Hele, derunder ogsaa over Retsfærgsmaalene i samme.

Rettens Formand slutter Forhandlingerne saavel over Sagen i det Hele som over enkelte Punkter, naar disse skjønnnes at være tilstrækkeligt behandlede.

Naar Parterne have udtalt sig, eller Formanden flutter Forhandlingerne, optages Sagen til Dom.

Kapitel HI. Om Nevis og Vevisførelse.

§ 196.

Bevis kan fores baade direkte og indirekte. Alt, hvad der efter sin Natur er istand til at bidrage til Sagens Oplysning, kan benyttes som Bevis. Undtagelse herfra finder kun Sted, hvor Loven hjemler det.

§ 197.

Om Noget er bevist eller ikke, Afgjøres af Retten, uden at denne i sit skjøøn herover er bunden eller begrænset ved andre Regler end dem. som Loven hjemler.

§ 198.

spørgsmaal om Bevisbyrden afgjøres efter den hidtil gjældende Ret. Parterne kunne ikke fordre nogen forelobig eller soerskilt forudgaaende Bestemmelse af Retten om Ve« visbyrdens Fordeling, men maa selv Afgjøre, hvilke af de Omstændigheder, for hvilke Retten har fordret Bevis, det tilkommer dem at bevise, og i Overensstemmelse hermed begjære Ad- gang til at fore Bevis.

§ 199.

Er der imellem Parterne Strid, om en Skade er foraarsaget, eller hvilken Erstatning der skal gives, har Retten, naar den ifølge de Oplysninger, som foreligge eller indhentes (§ 264), maa anses for at være istand hertil, at Afgjøre disse spørgsmaal efter et frit skøn over alle i Betragtning kommende Omstændigheder. Erstatningen anstaas i Reglen til en rund Sum.

§ 200.

Retten har efter frit skøn at afgjøre, om og hvorvidt Domme, der i Straffesager ere ovelgaaede nogen af Sagens Parter, i den foreliggende Sag skulle anses for at afgive Bevis.

§ 201.

Sattninger af fremmed Ret behsve kun at bevises, forsaavidt de ikke ere Retten be- kjendte. Ved Udftndelsen af, hvad der er fremmed Ret, ere Dommerne ikke indfframkede til at benytte de af Parterne fremførte Beviser, men de ere befoiede til selv at anstille Under- føgelse herom.

Hvad der er sagt om fremmed Ret, gjælder ogsaa om indenlandske Sa?dvaner og faa- danne specielle Bestemmelser, som Retten ikke er forpligtet til at kjende.

Forste Underafdeling. Om Vidnebeviset.

§ 202.

Enhver er pligtig at vidne, naar han paa lovlig Maade indkaldes hertil.

Dog behøver ingen at møde til Vidnedsbyrds Aflæggelse udenfor den Landsretskreds hvori han bor, dersom han derved vilde faa længere at reise hen til Retten end 18 Mile paa Jernbane eller 6 Mile paa anden Maade eller en tilsvarende Veilamgde delvis paa Jernbane og paa anden Maade.

Den, der indkaldes for at vidne for en Ret, som boldes udenfor den Underretskreds, hvori han bor, og som maa tilbagelægge en længere Vei end 3 Mile paa Jernbane eller 1 Mil paa anden Maade for at naa til Retten, kan fordre fine Reiseudgifter godtgjorte med 1 Kr. for hver løbende Mil samt Tcerepengc af 4 Kr. for hver Dag. De Udelser, paa hvilke Vidnet har Krav, eller, hvis disse ikke kunne anstaas bestemt, tilborligt Forstud paa samme, maa tilbydes betalte samtidigt med Indkaldelsens Forkyndelse.

§ 203.

Vidnets Afhørelse foregaar i Reglen for den Ret, som dommer i Hovedsagen. Hvor Vidnet ifølge § 202 ikke er pligtigt at møde for denne, fores det for Under- retten paa det Sted, hvor det bor.

Vidnets Afhørelse ved Underretten paa det Sted, hvor det bor, kan endvidere an- ordnes: g.) naar Parterne ere enige herom,

b) naar Retten stjonner, at Vidneis Udsagn ikke angaar væsentlige Punkter i Sagen, eller naar dets Fremstilling vil medføre Udgifter for Parterne og Ulemper for Vidnet, som ikke staa i noget rimeligt Forhold til det Udbytte i Henseende til Sagens Oplysning, der kan ventes af Vidnets Afhorelse for dem, der stulle domme i Sagen,

c) naar Vidnet er sygt, og det ikke findes hensigtsmæssigt at udsætte Sagen af den Grund, eller naar Vidnet formedelst hoi Alder eller Legemssvagthed ikke kan taale at reife.

Kan Vidnet i de under Litr. o nævnte Tilfælde ikke forlade sin Bolig, fættes Under- retten der.

§ 204.

militære af Hæren og Flaaden 7re Pligtige at aflægge Vidnesbyrd for de borgerligs Domstole overensstemmende med Reglerne i denne Lov.

§ 205.

Indkaldelse til at møde og aftægge Vidnesbyrd udgaar efter Partens Begjæring fra den Ret, for hvilken Vidnet skal møde (§ 181). Indkaldelsen overgives Parten, der

har at befølge dens Forkyndelse for Vidnet saa betimeligt, at dette erholder det fornødne Varsel.

Skulle Vidner fores i Udlandet, kan paagjældende Part forlange, at Retten skal udstede de i saa Henseende fornødne Begjæringer til de udenlandske Myndigheder.

For Forkyndelsen ere de i §§ 108—119 givne Regler gjældende, dog at Forkyndelse for Vidnet personligt, naar det opholder sig her i Landet, bør fsges iværksat, saavidt som det er muligt, jfr. § 111 Litr. b.

§ 206.

Indkaldelsen skal indeholde: Vidnets Navn og Bopæl eller Opholdssted; Navnene paa Sagens Parter samt en almindelig Angivelse af dens Gjenstand; særligt maa

fremhæves, hvilken af Parterne der lader Vidnet indkalde;

Betegnelse af den Ret, for hvilken der skal vidnes, samt Tiden og Stedet, naar og hvor Modet skal foregaa.

Det maa iagttages, at Vidnet, hvis det bor indenfor Landsretskredsens Grænser, faar 1 Uges og ellers 2 Ugers Varsel.

Indkaldelsen skal indeholde en Bemærkning om det Ansvar, som Udeblivelse medfører, og derfor bør paa Indkaldelsens Bage side forefindes en Afskrift af denne Lovs §§ 218 og 220.

§ 207.

Vidnesbyrd maa ikke afkræves:

1) Folkekirkens og anerkjendte Trossamfunds Præster om det, som i Skriftemaal eller løvrigt i deres Egenskab som Sjæleforgere maatte være dem betroet.

2) Sagførere angaaende det, som de ved Partens Fortrolighed have erfaret i en borgerlig Retstrætte eller Straffesag, der har været dem betroet til Udførelse, eller hvori deres Raadforsel har været brugt.

3) De ved den kgl. Fodselelsstiftelse i København ansætte Embedsmand, Betjente og Iordemodre angaaende de Fruentimmers Svangerskab og Barnefødsel, som forløses Paa Stiftelsen.

Samtykker den, der har Krav paa Hemmeligholdelsen, eller er det vovrigt klart, at Vidnesbyrdets Aflæggelse ikke strider mod dennes Dnfke, finde de i foranstaaende Nr. 1 — 3 givne Regler ikke Anvendelse.

4) embedsmænd og Andre, der handle i offentligt Hverv, angaaende embedshemmeligheder samt angaaende andre Anliggender, om hvilke det paaligger dem at iagttage en ubetinget og ubrødcelig Tavshed.

Retten har paa Embeds Vegne, saavidt muligt, at forebygge, at Vidnesbyrd mod- tages i de ovenanførte Tilfælde. Den kan efter Omstændighederne endog nægte at udstede Indkaldelse, naar det er klart, at den tilsigtede Vidneførelse ikke vil kunne tilstedes.

§ 208.

Vidnet kan nægte at svare:

1) Naar det maa antages ikke at kunne besvare vedkommende Spørgsmaal Uden al udsige Noget, som umiddelbart udsletter det selv, dets Wgtefælle, Forældre eller Born for Be- stjæmmelse eller for Straf.

2) Naar det maa antages ikke at kunne besvare vedkommende spørgsmål uden at udsige Noget, som udsoetter det selv, dets Wgtefælle, Forældre eller Born for Formuetab, der ilte kan anses for ganfte uvajentligt, eller for anden dermed i Klasse staaende Skade;

Forelagte Lovforslag m m. 165

dog kan Vidnesbyrd ikke nægtes angaaende Retshandler, ved hvilke Vidnet har ladet sig bruge som Vitterlighedsvidne, eller hvor det som Hjemmelsmand, Borgen eller Fuld- mægtig af Høfyn til Parten naturligen maa anføres for pligtig til at give Oplysning om Forholdet.

3) De i § 207 omhandlede Personer kunne nægte deres Vidnesbyrd, dersom Retten ikke paa Embeds Vegne har vcegret sig ved at modtage det.

§ 209.

Bom under 15 Aar maa ikke edfcestes.

Gi heller kan den edfcestes, som er tiltalt for eller funden skyldig i Mened, eller den som ikke kan antages at Tillægge Eden den Betydning, samme efter sit Begreb skal have.

Gi heller maa edfcestes Personer, som lide af væsentlig Forstands- eller Hukommelses- svcekkelse.

De i denne Paragraf omhandlede Personer ere undergivne den almindelige Forplig- telse til at møde og forklare uden Ed som Vidner.

Dog bor Afhørelsen af Afsindige eller andre Personer, som ei ere istand til at af- give en fornuftig Forklaring, ikke tilstedes.

§ 210.

I Reglen skal enhver Vidneforklaring brediges. jfr. dog § 212, 1ste Stykke. Af« horelse uden Ed finder kun Sted, naar Vedkommende ikke maa edfcestes (§ 209), eller naar der mangler en for det Trossamfund, hvortil han horer, anvendelig Edsformular.

En hoitidelig Forsikkring i Eds Sted og med samme Virkning som denne, tillades kun, hvor særlig Lov hjemler det for visse Trossamfund.

§ 211.

Efterat Vidnet er paaraabt, stiller Rettens Formand de spørgsmaal til det, som ere nødvendige for at forvisse sig om dets Identitet, samt om fornødent, for at afgjøre, om der er Noget til Hinder for Vidnesbyrdets Modtagelse eller Vidnets Edfcestelse.

§ 212.

Derefter edfcestes Vidnet, medmindre Parterne vedtage, at dets Forklaring skal gjælde uden Ed.

Den, der uden stjcellig Grund ncægter at gjøre Gd, anses som den, der vcegrer sig ved at svare.

Ved Edens Aflæggelse lover og sværger Vidnet, at det vil udsige den rene Sandhed og i sine Svar paa spørgsmaalene Intet fordølge, som kan tjene til Sagens Oplysning. Forinden Eden aflægges, skal Nettens Formand indskcerpe Vidnet Edens Hellighed og betyde det Straffen for Mened. Det beror paa Formanden at lade denne Forberedelse af Vidne- afhøringen foregaa enkeltvis for hvert Vidne eller under Et for flere eller samtlige Vidner i Sagen.

§ 213.

Efter Edfcestelsen foregaar Vidnets Afhøretse

Det kan i Henhold til den aflagde Gd udsporges saavel om Sagen selv som an- gaaende alle Omstændigheder, der kunne have Indflydelse paa dets Forpligtelse til at vidne eller paa dets Troværdighed.

§ 214.

Den Part, der har ladet Vidnet indkalde, kan, naar Vidnet har givet Mode, ikke uden Modpartens Samtykke frafalde dets afhorelse med den Virkning, at Modparten af- skjceres fra at stille spørgsmaal til Vidnet.

§ 215.

Et Vidne, som anser sig for berettiget til i det Hele eller for en Del at nægte at vidne i den Sag eller for den Ret, maa dog med dm af § 218 flydende Indskrænkning Møde efter Indkaldelsen og fremsoette sin Indsigelse til Paakjendelse af Retten.

Gaar Indsigelsen ud paa, at Vidnet overhovedet kan nægte at give møde som Vidne i den Sag eller for. den Ret, maa den fremsættes forinden Gdfceftelsen.

Vidnet maa oplyse Omstændigheder, af hvilke det kan fees, at Indsigelsen er grundet

§ 216.

Kjendelser, ved hvilke det trods fremsat Indsigelse paalægges Nogen at vidne, kunne Zjsres til Gjenstand for Besværing til hoiere Ret.

Der gives i saa Fald Vidnet en af Retten fastsat Frist til at ivcrch'crte de til Be. sværingens Iværksættelse nødvendige Skridt. U dioder denne uden at være benyttet, eller frem- mes Sagen ikke behorig, anses Besvoeringen for frafaldet.

§ 217.

Retten kan paa Grund af et Vidnes Indsigelse imod at afgive Forklaring eller imod at Møde udsætte Sagen, naar vedkommende Part begjære dette.

Udslettelsen kan gives paa bestemt Tid eller indtil videre. I sidste Tilfælde kan den Part. som onfker at fremme Sagen, melde sig hos Rettens Formand, naar Hindringerne ere hcevede. og forlange, at han skal beramme en Tid til Sagens Foretagelse samt indkalde alle Vedkommende til Msde.

Ved Forhandlingens Gjenoptagelse bliver da at iagttage Bestemmelsen i § 187 2det Stykke.

§ 218.

Udebliver et indkaldt Vidne uden oplyst lovligt Forfald, og vil Parten ikke frafalde dette Vidnes Forelse, har Retten, naar Indkaldelsen ftjonnes at være lovlig iværkfæt, og Vidnet ikke fes at bo saa langt borte, at det ikke er pligtig at give Mode, ftlax at afsige en Kjendelse ved hvilken der idommes Vidnet:

- a) en Bode fra 20—200 Kr. og
- b) Erstatning for Udgifterne ved det forgjceves afholdte Retsmode, ligesom
- e) Vidnet paany befales at møde til en opgivet Tid, til hvilken Sagens Forhandling udfcrttes.

Den Part, der fører Vidnet er pligtig at lade Kjendelsen med Fristforelæggelsen be« timeligt forkynde for

Vidnet. Forsømmes dette, anses Vidnets Forelse uden videre for fra- faldet Men iagttages det, sorger det Offentlige for Straffens Fuldbgyrdelse, medens det overlades til Vedkommende selv, om han vil inddrive Erstatningen.

§ 219.

møder Vidnet ikke til den paany fastsætte Tid, og vil Parten ikke frafalde dets Forelse, har Retten, naar Kjendelsens og Friftforelæggelsens Forkyndelse ssjones at være lovlig iværksat, strax at afsige en ny Kjældelse, hvorved: a) Omkostningerne ved det atter forgjoeves afholdte møde paalægges Vidnet,

d) et nyt møde berammes til Sagens Foretagelse,

e) Vidnet beordres strax hensat til Forvaring paa offentlig Bekostnina, indtil det i det be- rammede Retsmode har været fremstillet og besvaret de det lovligen gjorte spørgs- lmaal; dog har Vidnet Adgang til Lssladelse mod saadan Sikkerhed, som Retten finder tilstrækkelig.

For Iværkfcrttelsen af den under Lit. c givne Bestemmelse sorger Nettens Formand, hvorimod det beroer paa Parterne selv at gjøre Grekution for de tildømte Omkostninger.

§ 220.

Er der i medfør af de foregaaende Paragrafer idømt et udeblevet Vidne Straf og Erstatning, har Vidnet, naar det fremstilles eller meder for Retten til Vidnesbyrds Aflæg- gelse, Adgang til 6i fremkomme med Oplysninger om, at det har havt lovligt Forfald, eller at behorig Indkaldelse ikke har sundet Sted. Findes disse Oplysninger fyldestgørende, op- hcever Retten den over Vidnet afsagte Kjendelfc. Dog kan Retten, hvis det befindes, at Vidnet vel har havt lorligt Forfald, men det har forsomt at anmelde faadant for Retten saa betimelig, at Bestemmelsen i § 185 sidste Stykke kunde komme til Anvendelse, efter Om- stændighederne indjkramke sig til at nedsoette den idømte Straf eller de Vidnet paalagte Om- kostninger.

Ncrgter Retten at tage Vidnets Indsigelse til Folge, forsaavidt den fremsættes i det Mode, hvortil Vidnet er indkaldt, eller at ophæve den Kjendelse, som ifølge §§ 218 og 219 maatte voere afsagt over Vidnet, kan Vidnet erholde en Frist til at ivoerkscettc Befpcrring.

Fremfcrtter Vidnet ikke Begæring om den ifølge § 218 afsagte Kjendelses Op- hævelse i det Mode, til hvilket Sagens Forhandling er udsat, anses Besværing over Kjen- delsen for frafaldet, og der kan da ikke heller iværksættes nogen Befværing over den i Til- fælde as fortsat Udeblivelse faldne Kjendelse.

§ 221.

Vcegrer et Vidne sig ved at svare, uden at ville ircerksætte Besrænng eller efter ved Høiestcret at være kjendt pligtig til at vidne, og vil Parten ikke frafalde det fremsætte Spørgs- maal, beordrer Retten Vidnet strax hensat til Forvaring paa offentlig Bekostning.

gjør Vidnets Vcegring det nødvendigt at udsætte Sagen, dommes det derhos til at erstatte de ved det forgjceves afholdte møde forvoldte Udgifter.

Vidnet forbliver i Forvaring, indtil det bekvemmcr sig til at svare. Det har i saa Fald at tilkjendegive Rettens Formand dette, hvorefter han paa Vidnets Bekostning indkalder alle Vedkommende til Mode.

Dog bliver Vidnet saavel i heromhandlede som i det i § 219 nlrvtc Tilfælde at Isslade efter 6 Maaneders Forlob, saavel som naar Parten tilkendegiver, at han frafalder dets Forelse.

§ 222.

Naar et Vidne er afhort, forbliver det tilstede under den senere Bevisførelse, indtil Formanden tillader det at forlade Retten enten ubetinget eller imod at blive tilstede i Ncrrhden.

Vidnerne maa ikke forelægge Parterne eller hverandre spørgsmaal, men de kunne begjære af Formanden paany at ftcdes til Afhorelse, naar de i Lobet af Forhandlingerne ville fuldstørndiggjøre eller berigtige deres egne eller et andet Vidnes eller Parternes Udsagn. De kunne ligeledes efter Parternes Begjæring eller Rettens Beslutning afhøres paany, naar dertil findes Anledning.

Vidner, hvis Udsagn ftaa i Strid med hinanden, kunne efter Parternes Begæring eller Rettens Beslutning stilles imod hinanden.

Forlader et Vidne ubcsfiet Retslokalet, eller overtræder det rormandens Paalæg om at blive tilstede i Noecheden, kan det behandles paa den Maade, som i § 221 er bestemt om det Vidne, der ubefoiet ncrgtev at svare.

§ 223.

De i det foregaaende omhandlede Tvangsmidler imod Bidnet bringes til Anvendelse af den Ret, for hvilken Vidnet er indkaldt til at mode.

§ 224.

Afhøres et Vidne ikke under Bevisforhandlingen, men for en Underret, enten i Henhold til Rettens Bestemmelse ifølge §181, jfr. § 203, eller fordi Vidnet er afhort forinden Bevisforhandlingen, jfr. § 373, skal dets Udsagn fuldstændigt nedstrivcs, oplæscs for Vidnet og tiltroedes af dette, i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler.

Den Part, som vil benytte Vidneforklaringen, kan da under Bevishandlingen fremlægge og lade oploese en Udskrift af den ovZagne Protokol.

Anden Underafdeling.

Om Bevis ved Syu eller skjøn.

§ 225.

Fremfættes Vegjæring om Optagelse af Syn eller skjøn, udmelder Retten, hvor den tager Begjæringen til Folge, jfr. § 181, en eller flere Syns- eller skjønsmænd. Antallet bestemmer Retten, forsaavidt ingen særlig Forskrift herom er given.

Findes der ikke sagkyndige Personer, som kunne benyttes, indenfor Retskredsen, eller er den Ting, som skal være Gjenstand for Forretningen, udenfor Retskredsen, kan Retten udmelde mænd af andre Retskredse, saafremt det oplyses, at disse ere villige til at efterkomme Udmeldelsen. I modsat Tilfælde har Retten at begjære de fornødne Sagkyndige udmeldt af den Landsret eller af den Underret, i hvis Kreds saadanne formenes at bo. Disse ere da pligtige at foretage Syns- eller Skønsforretningen, ligesaafuldt som om de boede i den Reiskreds, hvor Hovedsagen fores.

§ 226.

Enhver af Parterne kan gjøre Henstilling til Retten om Valget af Syns- eller Skjønsmøndene, men Retten er ikke bunden herved.

personer, der paa Grund af deres Forhold til Parterne eller Sagen vilde være inkompatible som Dommere, maa ikke udmeldes.

Udmeldes kunne ikkun uberygtede Personer, som høre til et Trossamfund, for hvilket en anvendelig Edsformular er foreskrevet eller hsitidelig Forsikkring i Eds Sted hjemlet, og som ikke vilde være udelukkede fra at edfæstet som Vidner.

§ 227.

Retten bør, forinden Udmeldelsesdekretet afsiges, meddele Parterne, hvilke personer der agtes udmeldte, og give dem Adgang til at fremkomme med deres Indsigelser imod disse. Indsigelser, der ikke gjøres gjældende strax ved Udmeldelsen, kunne ikkun tages i Betragtning, naar Parten oplyser, at han uden Brode fra sin Side har roeret ude af Stand til at frem-

slette dem tidligere. Den Part, der agter at fremsætte saadanne Indsigelser, har inden 8 Dage efter Udmeldelsen at indkalde Modparten til et møde for den Ret, der har foretaget Udmeldelsen, og i dette at fremsætte sine Indsigelser. Rettens Kjendelse kan, naar den taget Indsigelserne tilfolge, ikke angribes ved Retsmidler; ncrgter den at tage Indsigelserne tilfolge, kan der sinde Besværing Sted over dens Afgjørelse.

§ 228.

Enhver, der er pligtig at vidne, er ogsaa pligtig at modtage Udmeldelse som Syns- eller skjønsmænd; dog gjælde ds om Vidner givne Afstandsbestemmelser ikke om Syns- eller skjønsmænd.

Statens embedsmænd og Betsillingsmænd maa fritages, naar de ved Skrivelse fra de dem foresatte Myndigheder oplyse, at de ikke have Tid, eller at Forretningens Foretagelse løvrigt kommer i Strid med deres offentlige Pligter.

Syns- og skjønsmænd erholde, forsaavidt det dem paalagte Hverv kræver deres nærværelse mere end en V2 Mil borte fra deres Hjem, i Vederlag for Befordring 1 V2 Kr. for hver lobende Mil samt derhos i Toerepenge 6 Kr. for hver Dag, de ere fraværende fra Hjemmet. Disse Vdelser eller, hvis de ikke kunne anstaas bestemt, passende Forstud paa dem stulle tilbydes forud. Syns- og skjønsmænd have derhos Krav paa Godtgjørelse af havte udlæg og paa fportelmcrrsig Betaling for deres Forretnings Udforelse. Har denne udkrævet fccrrlig Moie eller Tidsanvendelse eller særegne Fagkundskaber, kan Rettens Formand forhoie den fportelmcrrsige Betaling efter sit skjøen.

Udenfor de heromhandlede Betalinger maa Syns- eller skjønsmænd under den i Straffelovens § 117 bestemte Straf Intet modtage af Parterne for deres Forretning.

§ 229.

Til Forretninger, ved hvilke der udkræves særegne videnskabelige Kundskaber eller Fccrr- digheder, som forudsætte saadanne, bor i Reglen kun udmeldes personer, der ifølge offentlig Stilling eller dog ifølge offentlig aflagte Prover maa anses for dueelige hertil.

Udkræves andre fccrregne Indsigter eller fagmcrrsige færdigheder, maa i Reglen vcel- ges Personer, som ifølge Livsstilling eller scedvanligt Erhverv ere fyndige i de omspurgte Retninger.

§ 230.

I Udmeldelsesdekretet maa det angives tydeligt, hvad der er Forretningens Gjenstand og øiemed. Tillige nævnes den Tid, da Bevisforhandlingen skal foregaa (§ 181), og det paalægges de Udmeldte til den Tid at møde for at aflevere og beedige deres Forretning. I Reglen skal Forretningen afgives i Form af en skriftlig Erklæring, undertegnet af de Ud- meldte. Men hvor Sagens Beskaffenhed tillader det, kan Retten i Udmeldelsesdekretet tilstede de Udmeldte at afgive deres Syn eller skjøen mundtlig ti! Retsbogen.

§ 231.

Parten har snarest muligt og senest inden 3 Dage at gjøre de fornødne Skridt til, at Udmeldelsesdekretet kan blive forkyndt for de Udmeldte i Overensstemmelse med de for Vidner i § 205 angivne Regler.

Tillige have Parterne at give de Udmeldte Leilighed til at bese eller gjøre sig be- kjendte med Forretningens Gjenstand, forsaavidt denne er i deres væрге eller under deres Raadighed. Naar en Part vcrgrer sig ved at efterkomme Synsmandenes og Modpartens Opfordring i saa Henseende, bliver han at behandle efter Grundsætningerne i denne Lovs § 97.

Gr Forretningens Gjenstand i Trediemands væрге og ncægter han de Udmeldte Ad- gang til at iagttage den, have Synsmændene herom at afgive Forklaring i Retsmodet. skjønner Retten, at Trediemands Vcegring ifølge Grundsætningerne i § 242 er ubeføiet, paalægges det denne at tilstede Svnsmandene Adgang inden en vis Frist, og Sagen ud- sættes. De i § 243 omhandlede Regler blive iøvrigt i saadant Tilfælde at anvende.

Syns- og skjønsmændene skulle paa Parternes egen Bekostning give disse Underret- ning om, naar og hvor Forretningen foregaar, ligesom de ogsaa, naar Forretningen afgives skriftligt (§ 230), have at meddele Parterne Gjenpart af den eller dog at give dem Adgang til at gjøre sig bekjendte med den senest 3 Dage forinden Bevisforhandlingen.

§ 232.

Til den i Udmeldelsesdekretet fastsætte Tid møde Syns- eller skjønsmændene i Retten og aflægge Ed paa deres Forretning, som de oplåse og overgive til Retten. Gre de ikke enige, maa det fremgaa af Forretningen, af hvilken Anskuelse de enkelte Syns- eller skjøns- mænd ere.

Naar Syns- eller skjønsmændene bo eller opholde sig langt fra det Sted, hvor Hovedsagen behandles, kan Retten, hvis Syns- eller skjønsmændenes Fremstilling under Ho- vedforhandlingen skjønses at kunne undværes, i Udmeldelsesdekretet bestemme, at de skulle Møde og afhjemle deres Forretning samt besvare fremsætte Spørgsmaal for en af Retten bestemt Underdommer.

Tiden herfor fastsættes saaledes, at den afhjemle de Forretning beskrevet kan fremlcrg« ges og oplæses under Hovedsagens Forhandling.

§ 233.

Klage over Syns- og skjønsmænds Fremgangsmaade ved deres Forretning fremsættes for den udmeldende Ret, der kan paalægge dem at omgjøre eller fuldstændiggjøre Forretningen. De herved nødvendiggjorte Udslettelser bestemmes af Retten.

§ 234.

Imod Syns- eller skjønsmænd, der uden lovligt Forfald udeblive, eller uden til- strækkelig Grund forsmme at gjøre deres Forretning færdig, eller ncrgte at deltage i Forret- ningen, eller ubefoiet vcrgre sig ved at efterkomme Rettens Paalæg om at omgjøre eller fuld- stændiggjøre Forretningen, anvendes de i §§ —219 for Vidner bestemte Tvangsmidler, med de Lempelser, som følge af Forholdets Natur. Imod Syns- eller skjønsmænd, der ncrgte at besvare de til dem i Retten stillede Spørgsmaal, komme Reglerne i § 221 til Anvendelse.

Dog kan Retten, naar dette er muligt og efter Omstændighederne kan bidrage til Sagens Fremme, efter paagjældende Parts Begjæring udnævne andre Syns- eller skjønsmænd enten strax, eller naar de anordnede Tvangsmidler uden Frugt ere anvendte. Parten anses naar han fremsætter en saadan Begjæring, at frafalde yderligere Tvangs Anvendelse mod den eller de gjenstridige Syns? eller skjønsmænd.

§ 235.

Have Syns- eller skjønsmænd Forfald, eller har det været dem umuligt at gjvre Forretningen færdig, komme de i § 220 givne Regler til Anvendelse med de Lempelser, som følge af Forholdets Natur.

§ 236.

med Hensyn til Intsigelser fra Syns« eller skjønsmændenes Side saavel som Besværing over de Kjendelser, hvorved Noget paalægget dem, forholdes efter de om Vidner givne Regler.

§ 237.

De om Vidner givne Regler skulle med de Lempelser, der følge af Sagens Natur, anvendes paa Syns- og skjønsmænd, forsaavidt denne Lovs Forskrifter ikke ere til Hinder derfor.

§ 238.

Retten er ikke bunden ved Syns- eller Skønsforrettningens Resultat og kan paabyde Foretagelse af ny Forretning enten af de samme eller andre Syns- eller skjønsmænd.

§ 239.

med Syns- eller Skønsforrettningens Optagelse, forinden dette efter de almindelige Regler kan ske under Hovedforhandlingen, forholdes efter Bestemmelserne i sjette Afsnit Kapitel I.

Tredie Underafdeling. Om Bevis ved Dokumenter.

§ 240.

Dokumenter, som ere i Partens Besiddelse, eller som han uden Rettens medvirkning kan forskaffe sig, maa i Reglen forelægges Retten i det til den mundtlige Forhandlings Begyndelse bestemte Møde, efterat de forud have været meddelte Modparten enten i Overensstemmelse med Reglerne i §§ 159 og 162 eller, hvis ^dette ikke har kunnet ske, senest 3 Dage forud. Dog kunne de forelægges senere under Sagen eller uden foregaaende meddelelse til Modparten, naar dette i Henhold til Grundlovens § 168 tillades af Retten.

—; ,

§ 241.

Beraaber en Part sig paa Dokumenter, der ere i Modpartens væerge eller under hans Raadighed, tan han opfordre denne til under Bevisforhandlingen at fremlægge dem for Retten ester 3 Dages forudgaaende meddelelse til Parten selv. Opfordringen maa ledsages af en Angivelse af de Kjenosgjerninger, som ved Dokumentet skulle bevises. Ubeføiet Vcegring ved at fremkomme med Originaldokumentet eller bekrceftet Gjenpart, hvor dette er tilstrækkeligt, kan Retten i saa Kald Tillægge Virkning i Overensstemmelse med Grundsætningerne i § 97. Det Samme gjælder ogsaa, naar Vedkommende for at hindre Dokumentets Fremlæggelse har sdelagt det eller uden Nødvendighed givet det fra sig.

Paaftaar vedkommende Part, at der i Dokumentet tillige indeholdes Oplysninger, som ere denne Sag uvedkommende, og som han ikke snfker bekjendtgjorte, bestemmer Retten, paa hvilken Maade Dokumentet skal fremlægges.

Ncrgter vedkommende Part at være i Besiddelse af det angivne Dokument, paahviler det den, som fordrer dets Fremlæggelse, at bevise hans Besiddelse deraf.

De i denne Paragraf omhandlede Opfordringer til at fremlægge Dokumenter skulle i Reglen fremsættes i det i § 180 omhandlede Retsmode, i hvilket Forhandling finder Sted og fornøden Kjendelse afsiges.

1

§ 242.

Tredjemand er pligtig tit faa Opfordring at fremkomme med Dokumenter, naar ved"

kommende Part enten er medeier af dem eller løvrigt paa Grund af Retsforholdets Bestaf« fenhed har en af Processen uafhængig Ret til at benytte dem som Bevis for sine Rettigheder. Men selv hvor dette ikke er Tilfældet, flal Trediemand være pligtig at bidrage til Sagens Oplysning ved at give Retten og Parterne Adgang til Benyttelse eller Vesigtelse af Dokumenter, der ere hans Raadighed undergivne, men dog kun, forsaauidt Dokumenternes Fremforelse ikke vilde kunne skade ham selv eller paadrage ham Udgifter eller betydelig Ulej- lighed.

§ 243.

Den Part, der vil benytte et under Trediemands Raadighed værende Dokument som Bevis har i Reglen i det i § 180 omtalte Retsmode at fremsætte Begjæring om, at det maa paalægges Trediemand paa Partens egen Bekostning under Bevisforhandlingen at frem- lægge Dokumentet efter 3 Dage forudgaaet meddelelse til Parterne Saadan Vegjæring maa indeholde en noiagtig Opgivelse af de Fakta, der red Dokumentet skulde bevises, samt nær- mere Forklaring angaaende de Grunde, hvorfor Parten antager, at den opgivne Trediemand er i Besiddelse af Dokumentet og pligtig at fremlægge det.

Retten kan derefter ved Kjendelse paalægge Trediemand at fremkomme med Doku- mentet uden Henfyn til, om han bor i Retskredsen eller ikke. Vedkommende Part har at drage Omsorg for denne Kjendelses ufortovede Forkyndelse for Trediemand; Forssmmelse her- med anfes som Frafaldelse af Begjærmgen om Dokumentets Fremførelse. Trediemand kan enten møde eller lade møde eller i behorlig Tid oversende det forlangte Dokument til Rettens Formand, som derefter besørger det meddelt Modparten og fremlagt.

Under Bevisforhandlingen maa enten Dokumentet efter behørig forudgaaet meddelelse fremlægges eller de Indsigelser fremsættes, vedkommende Trediemand tror at kunne gjøre. Disse forhandles og paakjendes efter de om Vidner givne Regler i §§ 215 og 216, ligesom de paa samme Maade ere Gjenstand for Besværing til

hoiere Ret.

Imod den Trediemand, der ubeføiet udebliver eller undlader at efterkomme Rettens Paalæg, anvendes de for Vidner foreskrevne Tvangsmidler, jfr. §§ 218—219.

med Bevisforhandlingens Udslettelse i Anledning af Trediemands Indsigelser eller Vcegring forholdes efter Neglerne i § 187, jfr § 217.

§ 244.

Om offentlige Dokumenter afgive fuldt Bevis for det, som efter deres Indhold skal have fundet Sted, afgjores efter de hidtil gjældende Regler. Modbevis er ikke udelukket.

§ 245.

Bekræftede Gjenparter af offentlige Dokumenter have samme Beviskraft med Hensyn til Indholdet som Originalen, naar Bekræftelsen tilfredsstiller Fordringerne til et offentligt Dokument.

§ 246.

Privatdokumenters Beviskraft bedømmes efter de hidtil gjældende Regler, forsaavidt denne Lov ikke bestemmer anderledes.

§ 247.

Hvorvidt et Dokuments Beviskraft svækkes eller ophæves ved Makulering, Ssnderrivning. Udstregning og desl., afgjores ved Rettens skøn.

Ligeledes afgjør Retten efter sit skøn, hvilken Betydning der skal Tillægges Mangler eller Uregelmæssigheder ved dets Udstedelse.

Forelagte Lovforslag m. m. 166

§ 248.

Indenlandste offentlige Dokumenter stulle formodes at være cægte, naar deres Udseende og Form ikke

frembyder nogen særlig Tvivlsgrund.

Om et udenlandst offentligt Dokument skal formodes at være cægte, Afgjøres af Retten, Er det paa behorig Maade forsynet med diplomatisk Legalisation, nyder det samme 3Egt- hedsformodning som et indenlandsk offentligt Dokument.

§ 249.

Gt Privatdokuments Wgthed maa bevises. Til saadant Bevis er det, naar der Me stjonnes at være Grund til at antage en Forfalskning, i Reglen tilstrækkeligt, at Underskriftens Wgthed godtgjøres.

§ 250.

Om Regnskabsbilag stulle formodes at være cægte i Forhold til den, til hvem Regn- stabet aflægges, Afgjøres vbd Rettens skjøn, medmindre færliche Lovbestemmelser indeholde andre Regler.

§ 251.

Privatdokumenter af saadan Mlde, at deres LEgthed ikke kan oplyfes ved Vidnebevis eller ved Parternes egne Erklæringer, kmne holdes for cægte, naar Stedet, hvor Dokumentet findes, Maaden, hvorvaa det er bevaret, eller andre Omstændigheder i overveiende Grad tale derfor.

§ 252.

Beviset for et Privatdokuments Wgthed bliver at føre og bedomme efter de almin- delige Regler, hvorved ogsaa den Retten i denne Lovs § 257 givne Myndighed til at til- stede den Bevispligtige at udfylde Beviset ved sin Ed kommer til Anvendelse.

§ 253.

Producenten af et Privatdokmnent kan, selv om han ikke har tilvejebragt nogen For- modning for dets Mgthed, forlange, at det paalægges den, mod hvem Dokumentet fremlægges, edelig at bencægte sin Underskrift med den Virkning, at Dokumentet under Sagen holdes for cægte, hvis Gden ikke aflægges.

§ 254.

Den, der imod bedrøgt Vidende har nægtet Vgtheden af et Dokument, bliver ved den endelige Dom at anse med Boder fra 200 til 400 Kr., uden at herved er udelukket det Anfvar, som efter Straffelovgivningens almindelige Regler maatte være vaadraget.

§ 255.

Om en Part ved senere Mringer eller Foretagender har afstået sig fra at befrids et Dokuments Vgthed eller Beviskraft, afgjøres ved Nettens skøn.

Fjerde Underafdeling. Om Parts Ed.

§ 256.

Parterne kunne vedtage, at Antagelsen eller Ikke-Antagelsen af et omtvistet Faktum

skal bero Paa, at den ene eller den anden af Parterne med Gd bekræfter, at han veed eller endog blot, at han ikke veed rettere, end at det har eller ikke har fundet Sted.

Saadan Vedtagelse lægges da til Grund ved Kjendelsens eller Dommens Afsigelse Vedtagelsen indføres ordret i Retsbogen, oplæses og vedtages af Parterne.

§ 257.

Retten kan efter sit skøn over Bevisførelsens Resultat enten tillade den Bevis- pligtige at bekræfte fremsætte faktiske Anbringender med Ed og derved fyldestgøre den ham paahvilende Bevispligt, eller paalægge den Bevispligtiges Modstander edelig at fragaa imod ham anførte Kjendsgjerninger med den Virkning, at disse ikke anses for tilbørligt benægtede, dersom Gden ikke aftægges. Ere de Handlinger, angaaende hvilke Eden skal aftægges, ikke foretagne af Parten selv, men af Trediemand, i hvis Sted han er traadt eller ved hvis Fore- tagender han er bunden, kan Sagens Udfald gøres afhængig af saadan Trediemand's Ed i Stedet for af vedkommende Parts egen.

§ 258.

Retten er i Udøvelsen af den samme ved § 257 tillagte Myndighed ikke bunden ved Lovregler, men det er overladt til dens Skjøn, baade om Cd skal tilstedes eller paalægges nogen af Parterne, og hvilken.

Dog kan — foruden hvad der er bestemt med Henfyn til Privatdokumentets Vgthed i § 253 — den, der

støtter sin betimelig paatalte Fordring paa lovligen fort Handelsbog, uden al videre Bevisførelse forlange, at Retten enten skal paalægge Modparten at fralægge sig Fordringen med Ed, eller tilstede, at Handelsbogens fører bekræfter Fordringens Rigtighed med Gd.

I Sager angaaende Underholdningsbidrag til uægte Bsw skal Barnemoderen ligeledes være befoiet til uden videre Bevis at forlange Sagens Afgjørelse ved Parts Gd, faaledes at Retten ifølge Sagens Omstændigheder kan afgjøre, om Gden skal aftægges af hende eller den, der sigtes som Barnefader

§ 259.

Naar Sagens afgjørelse skal ske ved Parts Gd, tilstedes eller paalægges Gden i den endelige Dom.

Denne bliver ifølge heraf at afsatte alternativt, ligesom efter de hidtil gjældende Regler.

§ 260.

For Gdens aflæggelse fastsættes i Dommen en Frist af 4 Uger.

I det til Gdens Aflæggelse bestemte Retsmode skal Gden aflægges, saafremt Sagen ikke er paaanket til hoiere Ret, eller Andragende om fornyet Foretagelse af Sagen er ind givet. Den Gdspligtige, der udebliver uden lovligt Forfald, anses for at have nægtet Gdens Aftæggelse. Modpartens Udeblivelse er ingen Hindring for Gdens Modtagelse.

skjønnes et anmeldt Forfald lovligt, kan Retten give den fornødne Udsættelse.

§ 261.

Gden aflægges i Neglen for den Ret, der har afsagt Dommen. Dog kan det, hvis den Gdspligtige bor udenfor Landsretskredsen, eller stedlige Forhold lægge betydelige Hindringer i Veien for Edens Aflæggelse for Landsretten inden den forestrevne Frist, i Dommen bestemmes, at han skal have Valget mellem at aflægge Gden for den Ret, der har afsagt Dommen, eller for Underretten paa det Sted, hvor han bor eller opholder sig. vælger han dette Sidste, har han at henvende sig til vedkommende Underdommer for at faa et Mode

berammet til Edens Aftæggelse inden den fastsatte Frist, ligesom han har med et Varsel af mindst en Uge at kalde Modparten til dette Mode.

Ret kan sættes paa den Gdspligtiges Bopæl, naar denne paa Grund af Sygdom ikke kan forlade samme.

Forinden Eden aftægges, kan Retten gjøre Parten passende Forestillinger og ved Spørgsmaal forvisse sig om, at han tilfulde forstaar Edsthemaet. Finder Retten i Henhold hertil eller paa Grund af den Maade, hvorpaa Parten udtaler sig om Sagen, Betænkeligheder ved at modtage Eden, kan den udsætte Sagen til et følgende Retsmode eller endog nægte at stede ham ti Edsaflæggelse ved en Kjmdelse, hvorover der kan fores Besværing efter de almindelige Regler.

De Erklæringer eller Udtalelser af Parten, som have fremkaldt Rettens Betænkelighed, tilfores Retsbogen.

§ 262.

Er den Gdspligtige efter Dommens Afsigelse, men forinden Gdsfriftens Udlob afgaaet ved Dsden eller bleven afsindig eller domfældt for Mened, kunne de, der troede i hans Sted eller varetage hans Anliggender, forlanges ny Foretagelse af Sagen (§ 328, jfr. § 327).

Kapitel IV.

Om Domme og Kjendelser.

§ 263.

Kjendelser afsiges snarest muligt og i Reglen senest Dagen efter, at Forhandlingen om det omtvistede Punkt er tilende.

Parterne og efter Omstændighederne Vidner, Syns- og skønsmænd have at give møde til den af Retten for Kjendelsens Afsigelse bestemte Tid, om hvilken de underrettes enten i Retsmodet eller ved Formandens Foranstaltning.

Videre Forkyndelse eller meddelelse af Kjendelser er ufomsden, naar de Paagjældende paa behørig Maade have faaet Anledning til møde ved Afsigelsen.

Kjendelser maa begrundes, og de faktiske Omstændigheder, hvorpaa de bygges, maa noiagtig angives, naar Retsbogen ikke indeholder det Fomsdne i saa Henseende. Andre Bestemmelser af Retten, som ikke gaa ud paa at afgjøre opstaaede Tvistigheder, behøve ikke at begrundes.

Iøvrigt komme de nedenfor om den endelige Doms Vedtagelse givne Regler til Anvendelse paa Kjendelser og andre Bestemmelser af Retten.

§ 264.

Dersom Retten, efterat Optagelse til Dom er sket, finder Grund til at stille nye spørgsmaal af den i § 95 omhandlede Beskaffenhed til Parterne eller til at indhente Syn eller skøn, er den berettiget til at indkalde Parterne til et Mode, i hvilke de have at besvare de dem forelagte Spørgsmaal og det kan derhos, hvor det udfordres, paalægges dem efter Rettens nærmere Anvisning at fremskaffe Syns- eller skønsbevis. Retten er, dersom den ikke finder Parternes Tilkaldelse fornøden, berettiget til ogsaa uden saadan at afkræve Sagkyndige deres skriftlige eller mundtlige Udtalelser om de tvivlsomme Punkter.

Udgifterne ved de i denne Paragraf omhandlede Foranstaltninger udredes forskudsvis

af det Offentlige, indtil det ved den endelige Dom kan afgjøres, hvo af Parterne der skat bærc dem. ^

§ 265.

Ved Dommen skal Sagen paakjendes endelig uden anden Henviſning til paafølgende Proceshandling end den, der hjemles ved § 259.

Bevis ved Syn eller skjøn kan ikke henstyes til Optagelse efter den endelige Doms Afsigelse.

§ 266.

Den endelige Dom skal beftaa af:

- 1) En Fremstilling af Sagens faktiske Sammenhæng.
- 2) De egentlige Domsgrunde (Præmisserne).
- 3) Domsslutningen (Konklusionen).

§ 267.

Alle de faktiske Data, paa hvilke Dommen bygges, maa fuldstændigt og nøiagtigt angives i den. Kjendsgjerninger, som have roeret Gjenstand for Parternes Forhandling, men som efter Rettens Opsættelse af Sagen ikke komme i Betragtning, kunne forbigaa i Dommen, medmindre Retten stonner, at der dog muligvis af Hoiesteret kan blive tillagt disse Kjendsgjerninger Betydning, i hvilket Tilfælde Dommen bør indeholde fornøden Udtalelse, om de kunne anses beviste eller vedgaaede. Ligeledes maa Dommen udtale sig angaaende Kjendsgjerninger, der have været Gjenstand for Forhandling under Sagen, naar Saadant særligt er begjært af Parterne.

Den i Dommen givne Fremstilling af Parternes mundtlige Angivelser og Møtringer afgiver fuldt Bevis for disse, forsaavidt ikke Modbevis imod den fores.

§ 268.

Domsgrundene indeholde en Fremstilling af Retssætningerne saavel som af disses Anvendelse paa det Faktiske i Sagen. Anser Retten en af de anførte søgmaalsgrunde eller Indsigelser for tilstrækkelig til at begrunde det paastaaede Resultat, er den ikke Pligtig af indlade sig paa nogen Bedømmelse af de andre. Kun de Kjendsgjerninger, som ifølge Rettens Opsættelse ligge til Grund for Dommen, bedømmes i Præmisserne.

§ 269.

Domsstutningen afsattes paa hidtil brugelig Maade.

§ 270.

Alle Paastande, som ere stillede paa behorig Maade i Overensstemmelse med §§166 167, 168 og 169, maa paakjendes udtrykkeligt eller skiltiende. Derimod tages ikke Henfyn til de Tilfælselser eller Forandringer i Paastandene, som uden Hjemmel i disse Paragrafers Bestemmelser maatte være foretagne.

Iøvrigt afsiges Dommen paa Grundlag af den mundtlige Forhandling og Bevis- forelse. Hvorledes Sagens faktiske Sammenhæng skal antages at være, afgjør Retten efter frit skøn i Henhold til det samlede Indhold af Forhandlingerne og den stedfundne Bevisforelse.

§ 271.

Dommen kan ikke tilkjende en Part Mere, end han har paastaaet. Det gjælder og- jaa om Bifordringsr, faafom paa Renter, Frugter eller Skadeserstatning«. Om Proces-

omkostninger og Rettergangsboeder giver Dommen de Bestemmelser, hvortil der efter Sagens Beskaffenhed findes Anledning, selv om ingen udtrykkelig Paaitand herpaa er nedlagt.

I Dommen maa der ikke tages Hensyn til søgsmaalsgrunde eller Indsigelser, som ikke ere gjorte gjældende af Parterne, om det end af Sagens Forhandling kan ses, at de kunde have været benyttede.

§ 272.

Gre flere søgsmaal forenede under Sagen (§§ 41 og 42), kan Retten, saasnart noget af disse er modent til Paakjendelse, afsige Dom deri.

§ 273.

Retten kan afsige Dom angaaende enkelte af de fremsætte søgsmaalsgmnde eller Indsigelser saavelsom angaaende Modfordringer, ikke blot hvor færskilt Forhandling af dem er anordnet I§ 102, sidste Stykke), men ogsaa hvor de, uden at dette er Tilfældet, ere modne til Paakjendelse (§ 178). Er en Fordring omtvistet baade i Henseende til dens Tilværelse og til dens Beløb, kan Retten først ved Dom vaakjende spørgsmaalet om Fordringens Tilværelse.

Domme af den Art, som de i foregaaende Stykke omhandlede, ere dog kun at anse som Bestanddele af den endelige Dom, i hvilken de blive at optage og lægge til Grund; de kunne kun fuldbyrdes i Forbindelse med denne, medmindre Retten færlig bestemmer, at de mod eller uden Sikkerhedsstillelse strax kunne fuldbyrdes.

§ 274.

Den endelige Dom afsiges snarest muligt efter Forhandlingernes Slutning. Dersom det ikke ved Optagelsen tilkjendegives Parterne, naar Dommen vil blive afsagt, stulle de af Rettens Formand eller af det celdste i Paakjendelsen deltagende medlem tilsiges til at høre Dommen afsiges. De medlemmer af Retten, som stulle deltage i Dommens Afsigelse, maa ikke paahøre de mundtlige Forhandlinger i nogen anden Sag, forend Dommen er vedtaget.

§ 275.

Dommen vedtages efter en forudgaaet Afstemning inden lukkede Døre. Dog er her- med ikke udelukket, at en Raadforsel kan foregaa, inden der strides til at stemme.

I Afstemningen maa kun de Dommere deltage, som have overværet den mundtlige Forhandling og Bevisførelsen i Sagen.

§ 276.

I Dommens Afsigelse deltage fem medlemmer af Retten. Dersom en eller flere Suppleanter medtages til at overvære Sagens Forhandling, deltage disse kun i Afstemningen, naar nogen af de fem, som stulle afsige Dommen, hindres i at høre Sagen tilende.

§ 277.

Det yngste i Dommens Afsigelse deltagende medlem af Retten afgiver først sin Stemme, og derefter stemme de øvrige i den ved Tjenestealderen bestemte Orden.

§ 278.

Rettens Formand eller det celdste i Paakjendelsen deltagende medlem forestaar Af- stemningen og samler Stemmerne.

Opstaar der Uenighed om, hvorledes Spørgsmaalene skulle stilles, cllcr om Afstem- mngens Resultat, tilkommer Afgjørelsen Retten.

§ 279.

Sagens faktiske Sammenhæng, faaledes som denne i Henhold til Bevisførelsen an« tages at txere (§ 266 Nr. 1), gjøres til Gjenstand for en særkilt Vedtagelse, forsaavidt Saadant ifølge Sagens Beskaffenhed fkjsnnes at være nødvendigt af Henfyn til mulig Paaanke.

§ 280.

For Bedommelsen af Sagens faktiske Eammenhæng, hvor dette i Henhold til §279 bliver Gjenstand for særskilt Vedtagelse, faavelsom for Dommens Resultat i det Hele, maa der være Stemme flerhed.

De Dommere, der ved de enkelte Afstemninger, hvortil Sagen maatte give Anled- ning, have befundet sig i Mindretallet, kunne ikke undsaa sig ved at deltage i de senere Afstemninger.

§ 281.

Afstemningen foregaar mundtlig. De afgivne Stemmer indføres udtogsvis i en Stennnegivningsprotokol. Hver enkelt Dommer har Ret til at paase, at hans Stemme rig- tigen gjengives.

§ 282.

Gfterat Dommen paa den i de foregaaende Paragrafer bestemte Maade er vedtaget, afsattes Udkast til Dommen efter Foranstaltning af Rettens Formand, hvilket Udkast derefter forelægges til Godkjendelse.

Wer saaledes at være endelig afsattet underskrives Dommen af Rettens Formand og Retsfkriveren. Dens Afsigelse foregaar derved, at den oplæses i et Retsmode.

§ 283.

Retten kan paa Andragende af en af Parterne berigtige i Dommen indlsbne Skriv- feil i Henseende til Ord, Navne eller Tal, blotte Regningsfeil samt saadanne Feil og For- glemmelser, som alene vedrore Udfærdigelsens Form, faavelsom ogsaa berigtige den i Dom- men indeholdte Fremstilling af Sagens faktiske Sammenhæng (§ 266, 1), forsaavidt denne erkjendes at lide af Feil, bestaaende i Forbigaaelser, Uklarheder eller Modsigelser. Andra- gendet maa fremfættes skriftligt inden 10 Dage efter Domsafsigelsen.

Finder Retten Anledning til at stjcenke Andragendet Opmcerksomhed, tilkjendegives det Andrageren, at han har at møde til en af Rettens Formand fastfat Tid. Modparten til- siges af Nettens Formand til at mede paa denne Tid, og famtidigt med Tilsigelsen tilftilles der ham Gjenpart af Andragendet. Efterat have hsrt begge Parter, hvis de have Noget at bemcerke, tager Retten derefter Beslutning i Anledning af Andragendet; dog

kan der, selv om Berigtigelse indrommes i Henseende til den i Dommen indeholdte Fremstilling af Sagens Sammenhæng, ikke iøvrigt foretages nogen Forandring i Domsgrundene eller Doms- slutningen (§ 266, 2 og 3).

Den i Henhold til Rettens Beslutning berigtigede Dom er at anse som den endelige Dom i Sagen. Rettens Beslutning angaaende Berigtigelsen kan ikke paaankes særjilt.

Kapitel V.

Om Udeblivelser.

§ 284.

med Hensyn til Udeblivelser i de til Skriftvexlingens Ordning og Ledelse bestemte Retsmøder gjælder Reglen i § 164. Iovrigt komme nedenstaaende Regler om Udeblivelser til Anvendelse.

§ 285.

Udebliver Sagsøgeren fra den mundtlige Forhandling i det Retsmode, hvori denne skal begynde, bliver Sagen at afvise. Sagfogte, som har givet Mode, kan derhos efter Paastand faa sig tilkjendt Kost og Tcering, naar han godtgjør, at han i rette Tid har til- stillet Sagføgeren sin Sagsfremstilling.

Har Sagsøgeren forsomt i rette Tid at afgive sin Sagsfremstilling, kan Sagssgte, hvis Retten ikke finder Grund til at give Udsættelse ifølge § 170 i Slutningen, forlange, at han skal anses som udebleven, selv om han indfinder sig i Retsmodet.

§ 286.

møder Sagsogte ikke til den mundtlige Forhandling af Sagen i det Retsmode, hvori denne skal begynde, uagtet han fes paa behorlig Maade at være kaldet til Modet, har Retten at anse de i Sagsøgerens mundtlige Fremstilling og Udvikling af Sagen anførte Kjendsgjerninger for sande og afsige Dom i Overensstemmelse med den i hans Sagsfrem- stilling indeholdte Paastand, forsaavidt de ere i Stand til at begrunde denne og ikke ere i Strid med eller ligge helt udenfor hans strifllige Sagsfremstilling. Iovrigt kan Retten, hvor den dertil finder Anledning, i den udeblevne Sagfogtes Interesse opfordre Sagssgeren til at erklære sig noiere angaaende Sagens Sammenhæng.

Har Sagsogte forfsmt i rette Tid at tilstille Sagssgeren sin Sagsfremstilling, kan denne, hvis Retten ikke sinder Grund til at give Udsættelse ifølge § 170 i Slutningen, for- lange, at han skal anses som udebleven, selv om han indfinder sig i Retsmodet.

§ 287.

Dersom det fremgaar af Forkyndelsespaategningen paa Klagestriftet, at Sagssgte vcd dets Forkyndelse angaves at være fraværende paa længere Tid fra sin Bopæl, skal Retten være bemyndiget til ikke strax at lade de i foregaaende Paragraf ommeldte følger as Sagsogtes Udeblivelse indtræde, men den kan udfætte Sagen, ligesom den ogsaa tillige efter Omstændighederne kan paalægge Sagssgeren at iværksætte en ny Forkyndelse af Klagestriftet med et af Retten nærmere bestemt Varsel.

§ 288.

Naar en Part udebliver i det i § 150 omhandlede Retsmode, hvis Hensigt er at forberede Bevisførelsen, anses han som den, der ikke onfker Vidner indkaldte, Synsmænd udmeldte eller Modparten afhort, medens han Paa den anden Side fortaber de Indsigelser, han kunde gjøre mod Modpartens Begjæringer i saa Henseende.

Dog er han ikke udelukket fra senere at andrage paa at maatte fremføre nye Beviser, hvor dette maatte finde Hjemmel i Grundsætningerne i § 182.

Naar Beviser skulle optages udenfor den Ret, hvor Hovedsagen behandles, forhindrer Udeblivelse af den Bevisførendes Modpart ikke, at Bevishandlingen fremmes. Udebliver den Bevisforende, bortfalder Bevisets Forelse.

§ 289.

Udebliver en Part under Bevisforhandlingen (§ 188), fremmes Sagen paa scedvanlig Maade af den modende Part. Retten lader den af den udeblevne Part indgivne Paa-stand oplcefe, ligesom Retten ogsaa i hans Interesse kan stille Spørgsmaal til Vidner, skjønsmænd og den modende Modpart.

Dom afsiges paa Grundlag af de i Sagen stedfundne Forhandlinger.

§ 290.

Udeblive i noget Retsmode begge Parter, harves Sagen strax af Retten.

Naar den ene Part udebliver, staar det altid den msdende Part frit for at lade sig anse som udebleven ved enten udtrykkeligt at begjære dette eller ved at undlade at fremme Sagen.

§ 291.

Udeblivelse i de Moder, til hvilke en Forhandling udsættes, eller i hvilke den fortsættes, behandles efter de

ovenfor i §§ 285—290 givne Regler, dog med den nærmere Bestemmelse, at det, som forinden Udeblivelsen er anført af Parten, ikke taber sin Betydning eller Virkning, men af Retten bliver at tage i Betragtning ved Domsafsigelsen ifølge de almindelige Regler.

§ 292.

Tillades det i Tilfælde, hvor den ene Part udebliver, den modende Part at foretage Forandringer i Paastandene eller at fremsætte nye Anbringender, uden at forudgaaende skriftlig meddelelse til Modparten herom er flet (jfr. § 168 sidste Stykke i Slutningen) kan Retten udfoerte Sagen og paalægge den modende Part at underrette Modparten om det Stedfundne.

Tredie Afsnit.

Om Retsmidlerne imod Landsretternes Handlinger

§ 293.

Retsmidlerne imod Landsretternes Handlinger ere:

- 1) Paaanke og Besvaning til Hoiesteret;
- 2) Andragende til den samme Ret om ny Foretagelse af Sagen.

Kapitel I.

a. Paaante til Hviefteret

§ 294.

Kun Domme, hvormed Sagen endes i den paagjældende Instants, ere Gjenstand for Paaanke.

Dommens Bestemmelse med Hensyn til Procesomkostninger kan ikke paaankes uden i Forbindelse med Hovedsagen, jfr. dog § 135.

Forelagte Lovforslag m. m. 167

Kjendelser, der afsiges, eller Bestemmelser, der tages under Behandlingen, kunne uden for de Tilfælde, hvor Besværing finder Anvendelse, ikke færskilt paaankes af Sagens Parter.

Paakjendes enkelte Stridsspørgsmaal i Henhold til §§ 272 og 273 færskilt forinden Sagen i det Hele, kunne disse Afgjørelser først paaankes i Forbindelse med Slutningsdommen, af hvilken de ere at anse som Bestanddele.

§ 295.

I Forbindelse med den endelige Dom kunne de samme foruogaaende Kjendelser og Beslutninger af Retten paaaukes.

En Kjendelses eller Beslutnings Forandring ved Paaanke medfører Ugyldigbeden af de Dele af Sagens Behandling, som afhænge af eller bero paa den.

§ 296.

Den Part, som vil benytte Paaanke, kan ikke samtidigt hermed andrage paa ny Foretagelse af Sagen, hvorimod Saadant staar ham aabent, naar han ikke ved Paaankm har kunnet opnaa sin Hensigt. Den, der andrager paa ny Foretagelse af Sagen, anses for at have givet Afkald paa Paaanke af den afsagte Dom, undtagen i det Tilfælde, at ny Foretagelse nergtes, fordi Retten antager, at Partens Øiemed kan opnaas ved Paaanke (§ 328). Andrager den anden Part paa ny Foretagelse af Sagen, blive Forhandlingerne om dette sidste Retsmiddels Tilfældelse at uofætte, indtil Paaanken er bragt tilende.

§ 297.

Krænkelser af Rettergangsreglerne afgiver Grunde til Paaanke, medmindre denne Lov anviser Parterne at benytte Besværing som Retsmiddel eller ganske udelukker Paaanke.

Som Tilfælde, i hvilke Paaanke paa Grund af Rettergangsreglernes Krænkelser kan finde Sted, fremhæves særligt:

a) At Retten ikke har været lovlig beklædt.

d) At Retten har været inkompetent, eller at Retten har afvist Sagen, skjønt den var kompetent.

o) At Retten er gaaet udenfor Grænserne for Domstolens Virkekreds i Forhold til de andre Statsmyndigheder.

cl) At Sagen er anlagt eller fremmet paa urigtig Maade, navnlig at Parterne ikke have faaet de lovbestemte Forkyndelser og meddelelser eller de fornødne Frister for at kunne varetage deres Tarv.

s) At Retten har feilet i sine Afgjørelser med Hensyn til Beviset ifølge 2det Afsnits Kapitel II eller med Hensyn til de enkelte Bevisers førelse.

1) At Retten i sin Paakjendelse ikke har holdt sig indenfor Parternes Paastande eller ovrig Procedure, eller at Retten har forssmt at paakjende Noget, der burde have været paakjendt.

L) At Domme eller Kjendelser ikke i Overensstemmelse med §§ 267 og 268 ere for- synede med de sornodne Angivelser af Fakta eller af Domsgrunde.

d) At Domsstutningen er behceftet med væsentlige Mangler, som i det Hele eller for en Del udelukke Parten fra den tilsigtede Retsnydels?.

i) At Parterne ikke have havt den til at raade over Processen fornødne Myndighed.

§ 298.

Finder Heiesteret, at en Krænkelser af Rettergangsreglerne har fundet Sted, kan den tilintetgjøre enten hele den stedfnndne Behandling eller de Dele af den, som staa i For- bindelse med eller hvile paa den begaaede Feil.

Hjemvises Sagen tillige til ny Behandling, bliver derhos at bestemme, fra hvilket Punkt denne skal tage sin Begyndelse; dog bliver herved at iagttage, at Hjemvisning paa Grund af Feil ved Hovedforhandlingen maa medføre den hele Hovedforhandlings fuldstcndige Gjentakelse.

§ 299.

I Henseende til Sagens Realitet kan Paaanke til Hoiesteret til Nderkjendelse og Forandring af Landsrettens Dom finde Sted, naar Landsretten har feilet i Opsattelsen af den materielle Ret eller dens Anvendelse paa det foreliggende Tilfælde eller i Henseende til den retlige Vurdering og Opsattelse af de i Dommen som beviste antagne Kjendsgjerninger eller af Sagsfremstillingerne eller de fremlagte Dokumenter i og for sig betragtede. Derimod kan Hoiesteret ikke underkjende Landsrettens Bedommelse af Resultatet af en Bevisforelse red Vidner, Syn og skjøen eller Parternes personlige Afhorelse, hvad enten dette Resultat stsites paa de nævnte Bevismidler alene eller paa disse i Forbindelse med fremlagte Do- kumenter.

Hvor Hoiesteret forandrer Landsrettens Dom, kan dermed forbindes Hjemuisning til nn Behandling af Sagen ved Landsretten i det Omfang og paa den Maade, som Hoiesteret anser for nødvendig.

§ 300.

Til Grundlag for Hoiesterets Paakjendelse af Sagen tzener Landsrettens Dom i Forbindelse med de under Sagen afsagte Kjendelfcr, Sagsfremstillingerne, de som Bevis pro- ducerede Dokumenter samt en Udskrift af det, som under Forhandlingerne er tilfort Retspro- tokollen (§§ 33. 84, 85).

§ 301.

Alle Domme, Kjendelser og andre Beslutninger af Landsretterne kunne, forsaavidt denne Lov ikke bestemmer anderledes, paaankes til Hoiesteret.

Naar Vidners, Synsmænds eller Parters Afhorelse i Henhold til Bestemmelserne i §§ 96 og 181, jlr, §§ 203 og 232, foregaa for en Underret, betragtes dennes Kjendelser eller Beslutninger i Henseende til Paaanken, som om de vare udgaaede fra en Landsret.

§ 302.

Paaankc maa N'crrN'crttes inden 4 Uger fra Dommens Afsigelse at regne, medmindre Retten i Henhold til denne Lov særlig fastsætter en anden Frist, jfr. § 336.

§ 303.

Dog kan Paaankc undtagelsesvis tilstedes indtil 1 Aar efter den endelige Doms Afsigelse, naar der oplyses Omstændigheder, som tilstrækkelig undskylder, at den i foregaaende Paragraf omhandlede Ankefrist er gaaet ubenyttet hen.

§ 304.

Den Part, som i Henhold til foregaaende Paragraf vil paaanke en Dom efter Udløbet af den i § 302 fastsatte Tid, har at indgive et striftligt Andragende herom til Hoiesterets Formand, hvori han maa anføre de Omstændigheder, som formentlig berettiger ham til Sagens Paaanke. Hoiesterets Formand har derefter i Forening med to medlemmer af Netten at afgjøre, om Paaanke kan tilstedes. Modparten kan opfordres til at erklære sig over Andragendet, ligesom den Part, der vil paaanke, paa Opfordring af Hoiesterets Formand, har at tilvejebringe de fornødne Beviser. Saavidt muligt skal i saadant Tilfælde Beviset føres ved Dokumenter. Er Vidneførsel uundgaaelig, foregaaer denne ikke ved Hoiesteret.

ret, men Vidnerne føres ved Underretten paa det Sted, hvor de bo eller opholde sig, i de Former og paa den Maade, som naar Vidner afhøres forend Hovedforhandlingen, og Udskrift af det Stedfundne fremlægges i Overensstemmelse med Reglerne i § 224. Tilstedes Paaanken, erhverver vedkommende Part en Udfærdigelse herom, der maa meddeles Modparten i Forbindelse med den i § 306 omhandlede Underretning om Paaanken.

§ 305.

Paaanke er udelukket:

a) Naar Ankefristen er udløbet, og Sagens Fremme ikke tilstedes i Henhold til foregaaende Paragraf.

d) Naar Parten udtrykkeligt erklærer sig skiltende har givet Afkald paa Paaankc. Saadant Afkald paa Paaanke kan ikke gyldigen gives, førend efterat den Retsafgørelse, om hvis Paaanke der er Tale, er truffen.

§ 306.

Paaanke^{iværksættes} derved, al Parten paa den i §§ 108—N9 forestrevne Maade meddeler Modparten en skriftlig Underretning om, at han agter at paaanke, i Forbindelse med en summarisk Angivelse af Ankens Gjenstand og Hensigt. Enhver af Parterne kan ivoerk- icette selvstændig Paaankc under lagttagelse af de almindelige Regler herom. Sker Paaankc fra begge Sider, blive dc tvende Anker i Reglen at forene til samtidig Forhandling (§ 102 Ifte Stykke).

§ 307.

Senest 4 Uger, efterat den i § 306 omtalte Underretning er given, skal den an- kende Part, dersom han ikke vil anses for at bave frafaldet Paaanke, meddele Modparten sit Ankessrift.

Ankejkraftet skal indeholde:

- a) En fuldstændig og tydelig Angivelse af Ankegrundene og den eller de Paastande, som agtes nedlagte.
- b) Angivelse af den Sagførers Navn, som maatte værc antaget, eller, dersom Sag- fører ikke agtes benyttet, af en i Kjøbenhavn boende Mand, hvem alle processuelle meddelelser paa Partens Vegne kunne gøres.
- c) En paa Heiesterets Skriverkontor given Paategning, hvorved en Tid bestemmes til Sagens Foretagelse i Hoiesteret; dog bliver herved at iagttage, at der skal lades paagjældende Part en Varselsfrist af mindst 8 Uger.

§ 308.

Inden Halvdelen af den i Ankeskriftet indeholdte Varselsfrist er udlovet, skal den Ankendes Modpart tilstille denne en meddelelse om, hvilken Sagrgrer han har antaget, eller, dersom Sagfører ikke agtes benyttet, en Opgivelse af en i Kjøbenhavn boende Mand, hvem alle processuelle meddelelser paa Partens Vegne kunne gøres.

Vil Modparten, som ikke har anstillet felvstcrndig Paaankc, kontrapaaanke, har han derhos inden fornævnte Frist at overgive den Ankendc et Tilsværsskrift, som indeholder Under- retning om Kontraankens Gjenstand og Hensigt, derunder den eller de Paastande, som agtes nedlagte, i Lighed med, hvad der i § 307 Lit. a er bestemt.

§ 309.

Naar Paaanke finder Sted, erhoder den Ankendes Modpart herved Ret til at kontra- paaanke Dommen i sin Interesse, selv om han ellers ifølge dc almindelige Regler vilde værc udelukket fra at anstille felvstændig Paaanke.

Kontwpaaanke iværffiktes ved Paastandens Optagelse i Tilfvarsstnftet ^§ 303 sidste Stykke).

§ 310.

At den Ankende efter Tilvarsstriftets Dverleverelse hcever Sagen, har ingen Ind« flydelje paa Kontrapaaanken, men Sagen kan fremmes videre til dens Afgjørelse.

Findes Paaanken ulovftikket, saaledes at Afvisning enten paa Embeds Vegne eller efter Paastand finder Sted, bortfalder hermed ogsaa Kontrapaaanken.

§ 311.

Afvises en Sag fra Heiefteret, skal det, uanset al Ankefristen imidlertid maatte vVre udløben. staa Parten frit for at indanke Sagen paany, naar nyt Ankestift tiltilles Mod- parten inden 14 Dage fra Afvisningsdommens Afsigelse. Denne Ret kan kun benyttes en Gang.

Dog gjælder det Anferte selvfølgelig ikke, naar Afvisningsgrunden var Ankefristens Overskridelse.

Naar Sagen i Henhold til denne Paragraf paanv antages til Paakjendelse, træder Retten til at kontrapaaanke i Live igjen.

§ 312.

Fra den Tid, som bestemmes i den Ankekriftet givne Paategning, maa Parterne være rede til at fremstille sig, naar Sagen efter sin Tur falder til Foretagelse. Ankeskriftet og Tilwarst'riftet, hvor Kontrapaaanke finder Sted. overgives da til Retten, som fastfoetter en Tid til den mundtlige Forhandling, forsaavidt Heicsteret ikke ifølge Sagens Beskaffenhed efter Opfordring fra Parternes Side eller uden saadan finder Anledning til at bestemme, at den skal behandles skriftligt. Bestemmelse herom kan tages af Hoiesterets Formand i Forening med 2 af Rettens medlemmer.

§ 313.

I det til den mundtlige Forhandling bestemte Retsmode fremsoetter enhver Ankende sine Paastande og begrunder dem, under Henviisning til og Oplæsning af Landsrettens Dom og Kjendelser samt ovrigt Dokumenter, der kunne komme i Betragtning, hvorefter Modparten imodegaar disse og iøvrigt svarer paa Anken samt begrunder sin Kontraanke, hvis en saadan er fremfort.

Under den mundtlige Forhandling have Parterne Ret til hver at erholde Ordet en Gang. Om yderligere Ordvezling kan tillades, beror paa Formandens Bestemmelse, ligesom denne i det Hele leder Forhandlingerne i Overensstemmelse med Reglen i § 93.

§ 314.

Parterne kunne ikke for Hoiesteret fremkomme med faktiske Anbringender, der ligge udenfor, hvad der er fremfort for Landsretten.

De i Anke- og Tilsvaalskrifterne srem'^tte Paastande kunne ved den mundtlige For- handling vel nærmere forklares og jydelliggjøres, men i Reglen ikke forandres, og ligeledes kunne kun de i de nævnte Skrifter optagne Anke- eller Kontrapaaankegrunde paaberaabes til Paastandenes Begrundelse.

Dog kan Hoiesteret, naar forregne Grunde tale derfor, tillade, at Paastande forandres, saavel som, at nye Anke- eller Kontraankegrunde paaberaabes. Findes det, at Modparten af Hensyn hertil behøver Tid til sit Forsvar eller sit Angreb, kan Hoiesteret udsætte Sagens videre Forhandling.

§ 315.

Forinden Forhandling angaaende Paaankens Gjenstand begynder, underseger Hoiesteret paa Embeds Vegne, om Paaankens Fremme kan tilstedes, samt om den er iværksat i rette Form og i rette Tid.

Reises der af Modparten Spørgsmaal om Sagens Afvisning fra Heiestcrct, Afgjøres dette ligeledes, forene Sagen felv forhandles.

Der gives Parterne Leilighed til at yttre sig om Awisningsspørgsmaalet.

§ 316.

Hejefteret paakjender ikkun Landsrettens Dom, saavidt paaanket er. Iovrigt forbliver det ved den stedfundne afgjørelse.

Naar Sagens Forhandling er tilende, assiges Dom enten ftrax eller dog snarest muligt. Ingen ny Sag maa foretages, forinden Dommen i den foregaaendc Tag er vedtaget.

§ 317.

I Domsafsigelien deltage mindst ni Dommere. Iovrigt komme dc om Dommens Vedtagelse m. v. for Landsretterne givne Regler til Anvendelse. Dommen skal være forsynet med Grunde.

§ 318.

Naar Højesterets Dom gaar ud paa Hjemvisning, maa den heri interesserede Part henvende sig til Landsretten med skriftlig Begjæring om Sagens Foretagelse. Han har i Forbindelse hermed at forclægge en Udskrift af Højesteretsdommen for Landsrettens Formand, hvorefter denne tilsiger Modparten til møde og erklærer Sagen for ajenoptaget. Herefter

er det Parternes Sag at fremme Sagen i Overensstemmelse med de almindelige Regler.

Landsretten er forpligtet til ved Sagens Behandling og Afgjørelse at følge de af Heiesteret udtalte Retsankuelser.

§ 319.

Udebliver den Ankende ved Heiesteret i det i § 312 ommeldte mede eller ved den mundtlige Forhandling anses han for at frafalde Sagens Paaanke. Retten hcever Sagen rg tilkjender den msdende Modpart efter herom nedlagt Paastand Kost og Tcering, hvis han i rette Tid har afgivet den i § 308 omhandlede meddelelse.

Udebliver Modparten, kan den Ankende fra sin Side fremme Sagen paa scrdvanlig Maade. Dom afsiges paa Grundlag af Landsrettens Dom og samtlige de fremlagte Doku- menter. Har den Ankendes Modpart anstillet Kontrapaaanke, bortfalder den.

Undladelse af i rette Tid at tilstille Modparten den i § 308 omhandlede meddelelse eller i Tilfælde af Kontrapaaanke Tilsværskrift, agtes lige med udeblirelse. Dog kan Hoiesteret, naar Omstændighederne tale derfor, tillade Tilsværstriftets senere Overlevering, naar den Ankendes Modpart i det i § 312 omhandlede møde fremsætter Begjæring derom og med- deler dc fomodne Oplysninger. Retten bestemmer da dc fomodne Frister og Udslettelser.

b. Vesftssring til Høieftcret.

§ 320.

Besværing til Hoiefteret benyttes kun som Retsmiddel mod Landsrettens Handlinger i de Tilfælde, hvor denne Lov bestemmer det, samt hvor Parten vil beklage sig over Afgø- relser af Retten eller dens Formand, hvorved Begjæringer og Andragender vedkommende den

processuelle Fremgangsmaade afslaaes, uden at nogen Forhandling mellem Parterne for Retten er gaaet forud for Afgjørelsen.

§ 321.

Besværingen iværksættes derved, at et Besværingsskrift indgives til den Ret, over hvis Handlinger eller Afgjørelser man vil besvære sig, indeholdende en Fremstilling as Besværingss- arundcn og det Andragende, som i den Anledning gøres.

Diktat til Retsbogen kan benyttes istedetfor Indgivelse af Besrceringskrift ved Under- retterne, men vcd Landsretterne kun, naar Besværing fremfættes af Vidner, Syns- og skjøns- mænd eller Trediemand, hvem Fremlæggelsen af et Dokument er paalagt.

§ 322.

Retten indsender inden Udløbet as en Uge Besværingsskriftet eller Afskrift af Rets- bogen forsynet med Afskrift af den paaklagede Kjendelse og øvrige Aktstyker, til Høiesteret, hvorhos Retten tillige kan ledsage Besværingen med dens egen Erklæring over Sagen Om den stedfundne Indsendelse gives der strax den, der har iværksat Besværingen, saavel som Mod- parten Underretning.

§ 323.

I Lobet af en Uge fra denne meddelelse har den, som besværer sig, og Modparten Adgang til at indsende til Høiesteret skriftlige Udtalelser om Spørgsmaalet. Senere indsendte Udtalelser ere ikke udelukkede fra at tages i Betragtning, faalænge Afgjørelse ikke har fundet Sted.

§ 324.

førend Afgjørelse træffes, kan Høiesteret efter sit skjøn indhente yderligere Oplys- ninger og erklæringer fra Retten eller P.terne. Nye faktiske Anbringender og Beviser kunne tages i Betragtning.

§ 325.

Paa Grundlag af de indsendte Akter og skriftlige Udtalelser og Erklæringer træffer Høiesteret snarest mulig Afgjørelse ved Kjendelse. Naar særlige Grunde tale derfor, kan Høiesteret dog, saavel af egen Drift som efter Begjæring af nogen af Parterne, anordne mundtlig Forhandling og til den Hensigt opfordre Parterne til at give Msde. Udebliver i saa Fald den, der besværer sig, afvises Besværingen. Udebliver Modparten, er dette ikke til Hinder for, at Sagen paakjendes, efterat den Klagendes mundtlige Fremstilling er bort.

§ 326.

Hvor denne Lov ei bestemmer anderledes, er Besvæningsfristen 2 Uger. Opreisning mod Forsømmelse med at fremkomme med Besværing kan gives efter Reglen i § 304, dog ikke længere end i 6 Maaneder.

Besværing til Høiere Ret har ikke opsættende Virkning, undtagen forsaavidt dette følger af denne Lovs Forskrifter. Dog kan ogsaa ellers saavel den Ret, mod hvis Afgjørelse Besværing finder Sted, som den Ret, til hvilken Besværing sker, anordne saadan Opsættelse.

Forsømmelse med at benytte en til Besvænings Iværksættelse given udsættelse anses som Frafaldelse af Besværingen.

Kapitel II.

Ny Forringelse af Sagen ved den samme Ret.

§ 327.

Enhver af Parterne kan andrage paa, at den afsagte Dom maa blive ophævet ved Kjendelse af den Ret, som har afsagt den, og Sagen foretaget paany enten i det Hele eller for en Del:

1) naar Parten maa antages at være istand til at fore nyt og bedre Bevis, og det ikke kan lægges ham til Last som en Forssmmels?, at saadant Bevis ikke blev fort under Sagen;

2) naar Modparten har gjort sig skyldig i lognagtige Forklaringer eller andet svigagtigt Forhold i Processens Forelse;

3) naar de i Sagen optraadte Vidner eller Synsmænd have forklaret eller erklæret urigtigt, eller benyttede Dokumenter have været falffe eller forfalskede;

4) naar nogen af Dommerne eller de andre i Sagen handlende Embedsmænd ved rets- kraftig Dom for deres Forhold i Sagen er funden skyldig til Straf efter Straffelovens §§ 120. 123, 124, 125, 133. 134 eller 141;

5) naar Parten, uagtet de processuelle Forskrifter og Regler ere blevne iagttagne overfor ham, uden egen Brsde er bleven forhindret i eller udelukket fra at varetage sit Tarv ved at give Mode. foretage ham paabudne Skridt i Processen o. desl.

Parterne kunne ikke gyldig give Afkald paa deres Ret ttl at begjceve ny Foretagelse af Sagen, førend efterat den Retsafgørelse, med Hensyn til hvilken der er spørgsmaal om ny Foretagelse af Sagen, er truffen.

§ 328.

Ny Foretagelse af Sagen bevilges, naar Retten skjønner, at nogen af de i § 32? nævnte Omstændigheder kan have havt en for Parten skadelig Indflydelse paa selve Sagens Udfald, og at den fornødne Retshjælp ikke er opnaaet eller ikke Mnnes at kunne opnaas ved Paaanke. Fremdeles bliver ny Foretagelse af Sagen at bevilge i det i § 262 nævnte Tilfælde.

§ 329.

Andragende om ny Foretagelse af Sagen fremsættes inden 4 Uger efter Dommens Afsigelse eller dog inden 4 Uger, efter at Parten har faaet Kundskab om den Omstændighed, hvorpaa han ifølge § 327 stotter sin Begjæring.

Efter Udlobet af 1 Aar fra Dommens Afsigelse kan intet Andragende om ny Fore- tagelse af Sagen modtages.

Paaanker Modparten Sagen til hoiere Ret, efterat Andragende om ny Foretagelse af Sagen er fremsat, bliver

Paaankens videre Fremme at udsætte, indtil Spørgsmaalet om ny Foretagelse af Sagen er afgjort, og, hvis denne tilstedes, den nye Behandling er tilendebragt.

§ 330.

Den Part, der vil andrage paa ny Foretagelse af Sagen, har i et til Retten ind- give skriftligt Andragende at angive de Omstændigheder, hvorpaa han stylte, sig. En Udskrift af Dommen skal ledsage Andragendet.

§ 331.

Anser Retten sig, ifølge hvad der indeholdes i Andragendet og Dommen, tilstrækkelig over- bevist om. at ny Foretagelse af Sagen bør nægtes^ kan den ved Kjendelse strax afvise Andragendet.

§ 332.

Finder Retten ikke Grund til strax at afvise Andragendet om en ny Foretagelse af Sagen, har Formanden at forsyne en Gjenpart af Andragendet med en Paategning, hvorved en Tid til spørgsmaalets Behandling berammes. Denne Gjenpart i Forbindelse med Doms- udskriften har den andragende Part derefter at meddele Modparten.

Ved Sagens Berammelse bestemmer Retten Varselet, der dog ikke bør være under 14 Dage. Der bør levnes paagjældende Part fornøden Tid til at forge for Forkyndelsens Iværksættelse.

Forsommer den forfølgende Part ufortovet at iværkscelte Forkyndelsen eller iøvrigt at iagttage det Fornødne til Sagens Fremme, anses han at frafalde ny Foretagelse af Sagen.

§ 333.

Paa den berammede Tid møde Parterne, og en mundtlig Forhandling finder Sted angaaende det spørgsmaal, om ny Foretagelse af Sagen i Henhold til det indgivne Andra- gende skal bevilges.

Vil den andragende Parts Modpart ogsaa for sit Vedkommende begjære ny Fore- tagelse af Sagen, har han senest i dette møde at fremkomme med sin Paastand derom.

§ 334.

I Reglen have vedkommende Parter at medbringe de fornødne Beviser for de Kjendsgjerninger, hvorpaa Begjæringen om Sagens ny Foretagelse støttes, saaledes at spørgs- maalet herom kan blive afgjort i det samme Retsmode. Bevis i den omhandlede Henseende maa som følge heraf i Reglen fores ved Dokumenter.

I Nodstilfælde kan det dog, naar iøvrigt Formodning er tilveiebragt for Rigtig- heden af det Anfsrte, tilstedes, at yderligere Bevis derfor fores red Vidner, til hvilken Ende Landsretten da kan tilstaa den fornødne Udsættelse. Vidneforselen foregaar for Underretten paa det Sted, hvor Vidnerne bo eller opholde sig i Overensstemmelse med Reglerne i § 224.

Ogsaa hvor Vidneforsel ikke skal finde Sted, kan Retten, naar særegne Omstændig- heder tale derfor, undtagelsesvis udsætte Sagen til et paafølgende Retsmode, i hvilket Afgjo- relsen da maa finde Sted.

§ 335.

Naar Forhandlingerne ere endte, bestemmer Netten ved Kjendelse, til hvis Afsigelse Partene maa kaldes, om ny Foretagelse af Sagen skal finde Sted.

Bevilges den, bliver tillige ved Kjendelsen den afsagte Dom at ophceve, og Ret- ten bestemmer efter Proceduren, fra hvilket Punkt den stedfundne Behandling skal falde bort.

§ 336.

Kjendelser af Retten, hvorved ny Foretagelse af Sagen tilstaas eller ncægtes, kunne paaankes. Gaar Kjendelsen ud paa, at Andragendet om ny Foretagelse af Sagen skal tages til Folge, maa den hermed misfornoidede Part strax ved Kjendelseus Afsigelse erklære Paaanke, til hvis Iværksættelse Retten indrsmmer den fornødne Frist. Gre de til Paaanke for- nodne Skridt ikke foretagne inden den Tid, og forfølgcs Sagen derefter ikke paa behorig Maade anses Paaanke for frafaldet. Nægtes Andragendet om ny Foretagelse af Sagen kan Paaanke iværksættes indtil Udløbet af den scedvanlige Frist (§ 302).

§ 337.

Ankestrift (§ 307) maa i de i § 336 omhandlede Tilfælde meddeles Modparten Forelagte Lovforslag m. m. 168 inden Paaankefnstens Udlob. Varselsfristen (§ 307 Litr. g) indskrænkes til 4 Uger. Iøv- rigt foregaar Paaanken efter de almindelige Regler.

§ 338.

Er ny Foretagelse af Sagen bevilges, har den Part, som herpaa har andraget, inden 8 Dage fra Kjendelsens Afsigelse at henvende sig til Landsrettens Formand med skriftlig Begjæring om, at denne vil beramme et Retsmode til Sagens fornyede Foretagelse og tilsige Modparten ti! dette.

I det omhandlede Retsmode har vedkommende Part at stille de Andragender, som ere fornødne, for at Sagen paany kan foretages i Overensstemmelse med den afsagte Kjen- delse (Z 335). Retten fastsætter i Henhold hertil de fornødne Frister og møder for Sagens videre Forhandling.

Forsømmelse fra Partens Side med at fremme Sagen i Overensstemmelse med denne Paragraf, anses for Frafaldelse af Sagens fornyede Foretagelse.

§ 339.

Ved den fornyede Behandling af Sagen blive de i denne Lovs andet Afsnit givne Regler at følge med de Indskrænkninger, som flyde af de i dette Kapitel indeholdte For- skrifter. Skulde det ikke være muligt paany at afhøreførte Vidner eller Parter eller paany at iværksætte Syn og skjønn, kan Retten forsaavidt henholde sig til de Oplysninger om de paagjoeldende faktiske Omstændigheder, der indeholdes i den ophcevede Dom.

§ 340.

Ny Foretagel'e af Sagen kan, naar undtages det i § 327 Nr. 1 omhandlede Til- fælde, finde Sted, ogsaa naar Dom i Hoiesteret er gaaet. Andragendet maa da henvendes til Hoiesteret. Bevilges Sagens fornyede Foretagelse, ophcever Hoiesteret den afsagte Dom, saavidt nødvendigt er, og henviser Sagen til Behandling ved den Landsret, som har afsagt Dommen, hvorefter Sagens videre Behandling sker ifølge frranstaacnde Regler.

§ 341.

Udeblivelse under de angaaende Sagens fornyede Foretagelse stedfindende Forhand- linger har for den andragende Parts Vedkommende den følge, at han anses for at frafalde sit Andragende, for Modparlens Vedkommende den Folge. at Sagen afgjores efter de fra den andragende Parts Side fremkomne Oplysninger og Forklaringer.

Iøvrigt komme de i andet Afsnits Kap. V givne Regler om Udeblivelse til Anvendelse.

Fjerde Ffsmt.

Om Behandlingen af og Retsmidlerne i de Tager, der i forste Instants paa- kjendes af Underretterne.

§ 342.

De i andet Afsnits første Kapitel omhandlede striftlige Sagsfremstillinger og ovrigt striftlige meddelelser mellem Parterne bortfalde, naar Sagen behandles ved Underretten.

§ 343.

Sagssgeren begynder Sagen med at tilstille Underdommeren sin Klage.

I Reglen skal han selv besørge Klagen skriftlig afsatt; dog kan han, naar Sagens Gjenstand er under den i § 354 bestemte værdi, begjære af Underdommere, at denne skal være ham behjælpelig hermed. Klageskriftet skal, foruden Parternes Navne og Vopæle eller Opholdssteder, indeholde en kort Fremstilling af de Grunde, hvorpaa søgsmålet slottes, samt en nsiagtig Angivelse af den Paastand, der agtes nedlagt.

Dommeren forsyner Klagestriftet med en Paategning, hvorved Sagen berammes til Foretagelse i et angivet Retsmode. Det bliver herved at iagttage, at Klagestriftet kan for- kyndes for Sagssgte med et Varsel af mindst en Uge. Dog har Dommeren i paatrængende Tilfælde Myndighed til at afkorte Varselet endog til 24 Timer; men i saa Fald maa Klagen indeholde Oplysning om den paaberaabte Grund.

Dokumenter, som Sagsøgeren vil benytte, bør i Reglen nævnes i Klagestriftet; lige- ledes bør Sagsogte udtrykkeligt opfordres til at fremkomme med de Dokumenter, han vil be- nytte til sit Forsvar i det første Retsmode.

§ 344.

Klagestriftet tilbageleveres Sagssgeren, som har at sørge for dets betimelige For- kyndelse for Modparten. Gjenpart af Klagestriftet med den samme givne Berammelsespa- tegning overleveres i Forbindelse hermed til Sidstnævnte.

§ 345.

Til den berammede Tid møde Parterne. Dommeren har da, forinden Proceduren begynder, at mægle Forlig mellem dem, medmindre Sagen henholder til dem, i hvilke den ved Lov 10de Mai 1d54 § 65 ff. anordnede Forligsmægling for mægleren i Tyendesagcr har fundet Sted. Kommer Forlig istand, tilfores det Retsbogen.

§ 346.

Kommer Forlig ikke istand, eller skal ingen Forligsmægling foregaa, stride Parterne til mundtlig at udvikle deres Sag for Dommeren uden videre Forberedelse ved Skrift. Sag- søgeren fremlægger det behørigt

forkyndte Klagestrift og fremstiller Sagen fra sin Side, hvor- paa Sagsogte har at erklære sig.

Under Sagens Forhandling i Retsmodet bor Dommeren ikke blot fsge at fremkalde tydelige og sandfærdige Forklaringer fra Parternes Side om Sagens Sammenhæng, men han har ogsaa, forsaavidt Parterne ikke møde ved Sagførere, at vejlede dem med Hensyn til, hvilke Handlinger eller Beviser de retteft bor foretage eller fremskaffe.

De fra begge Sider fremsætte Paastande protokolleres fuldstændigt, medmindre de i særfiilt skriftlig Fremstilling fremlægges til Protokollen. Forsaavidt Saadant efter Omstændig- hederne maatt? anses fornødent, kan Dommeren foranledige Afsattelsen af saadanne skriftlige Fremstillinger af Paastandene og dertil tilstaa Udsættelse.

Naar Sagens Gjenstand er over den i § 354 bestemte værdi, skulle endvidere Par- ternes Erkceringer over Sagens Sammenhæng, Vidnernes Forklaringer m. v. protokolleres, dog ikke ordret, men efter deres væsentlige Indhold. Det Tilforte oMses og vedkjendes.

§ 347.

Dommeren kan bestemme, om Formalitetsindsigelser skulle forhandles og paakjendes Nrskilt eller i Forbindelse med Realiteten.

Parterne maa derfor altid være beredte paa at forhandle Realiteten i det forste Retsmode.

§ 348.

Paastande kunne forandres, indtil den i § 346 omhandlede Protokollation eller Frem- læggelse til Protokollen af dem er fket, men efter den Tid, forsaavidt Forandringen gaar ud paa Andet end en Frafalden eller Indskrænkning, kun med Rettens Tilladelse.

Finder Retten, at det ikke kan forlanges af Sagfogte, at han strar skal svare paa de forandrede Paastande, udsættes Sagen.

Sagfsgte kan fremsætte Modfordringer efter de almindelige Regler (§ 101).

§ 349.

Dokumenter maa, hvad enten de paaberaabes i Klagefkriftet eller ikke, fremlæggek i Retsmodet; dog kan Netten, forsaavidt det findes, at der ikke har været tilstrækkelig Tid for den Sagsogte til at fremskaffe et Dokument, eller at det fra den Sagsogtes Side Frem- komne giver Sagsogeren Anledning til at fremkomme med yderligere Dokumenter, udflette Sagen herefter.

Til at gjøre sig bekendt med de fremlagte Dokumenter bor der i Reglen gives Mod- parten den fornødne Tid i selve Retsmodet.

Finder Retten, at dette Sidste efter Omstændighederne og navnlig Dokumentets Be- skaffenhed ikke vil være tilstrækkeligt, kan Sagen udsættes. Den, mod hvem Dokumentet frem- lægges, maa, derfom det ikke med Producentens Samtykke kan udlaanes ham, forsynes med en Gjenpart af samme og gives Adgang til paa Retskriverkontoret at undersøge Dokumentet.

§ 350.

Sagens mundtlige Forhandling skal saavidt muligt søges tilendebragt i eet Retsmode eller dog i Reglen foregaa uafbrudt om end i flere Retsmoder.

Er Sagen moden til Paakjendelse, uden at videre Bevisforelse foregaar, afsiges Dommen. I modfat Tilfælde bestemmes det ved Kjendelse, hvilke Omstændigheder der trænge til at bevises, hvorefter Parterne kunne forestaa deres Beviser, der føres under Slutnings- forhandlingen (§§ 179—195). Retten anordner de fornødne Udsættelser.

Efter Slutningsforhandlingen, under hvilken Beviserne fremfores, og Sagen løvrigt udvikles og forklares, afsiges Dom snarest muligt (§ 274).

§ 351.

For Underretter ere Vidner, der bo eller opholde sig udenfor Underretskredsen, ikke pligtige at møde, naar de vilde komme til at reise mere end 9 Mile paa Jernbane eller 3 Mile paa anden Maade — eller en tilsvarende Veiløbsdel paa Jernbane og paa anden Maade — for at naa hen til Retten. Naar et Vidne, der bor udenfor Retskredsen, skal tilbagelægge en længere Vei end 3 Mile paa Jernbane eller 1 Mil paa anden Maade, kan det fordre Rejseudgiften godtgjort (§ 202). Dog staar det i saa Fald vedkommende Part frit for, derfor han foretrækker dette, at lade Vidnet afhøre for Underdommeren i den Rets- kreds, hvor det hører hjemme.

Det i § 206 for Vidner bestemte Varfel kan af Dommeren afkortes, naar Om- stændighederne tale derfor, endog til 24 Timer.

§ 352.

I Tilfælde af Udeblivelse forholdes efter de ovenfor i §§ 285 til 292 indeholdte Grundsætninger, dog med de Lempelser, som følge af, at ingen Forpligtelse til at fremkomme med Sagsfremstillinger sinder Sted ved Underretten, hvorfor de til Undladelse heraf knyttede særlige Udeblivelsesvirkninger ikke komme til Anvendelse.

§ 353.

Hvor de i de foregaaende Paragrafer giunc Bestemmelser ikke indeholde afvigende Forskrifter, blive de i andet Afsnit om Sagers Behandling for Landsretterne givne Regler at følge med de Indskrænkninger, som flyde af Forholdets Natur.

§ 354.

Naar Sagen, uden Henlyn til de ikke ved Klagestriftets Indgivelse forfaldne Renter Procesomkostninger eller Rettergangsboeder, har en værdi af over 40 Kr., kan den paaankes til den Landsret, i hvis Kreds Underretten ligger.

Er Sagen ikke af den angivne værdi, haves i Reglen intet Retsmiddel imod Under- rettens Handlinger. Dog kan Landsrettens Formand, efter et fra vedkommende Part indgivet skriftligt Andragende, hvormed de fornødne Oplysninger maa følge, tillade, at Sagen antages til Paakjendelse, naar den sijsnnes at have en almindelig Interesse eller videregaaende be« tydelige følger for Vedkommende. Herom meddeles der Modparten Underretning.

Naar en fra Underretten indanket Sag er paakjendt af Landsretten, kan den i Reglen ikke yderligere paaankes. Dog kan Hoiesterets Formand i Forbindelse med 2 af ham tiltagne medlemmer af Retten undtagelsesvis tillade, at Sagen indbringes for Hoiesteret, naar den skjønnes at have almindelig Interesse eller videregaaende betydelige følger for Vedkommende. Andragende herom fremsættes og behandles paa den i § 304 angivne Maade.

§ 355.

med Hensyn til Tiden for Paaankens Iværksættelse gjælde de i §§ 302—304 givne Regler. Den i sidstnævnte Paragraf omhandlede Bestemmelse om Paaankens Tilstede- lighed afgives, iøvrigt i Overensstemmelse med Paragrafens Regler, af Landsrettens Formand i Forbindelse med 2 andre af Rettens medlemmer og er ikke Gjenstand for Paaanke.

Den i § 305 Litr. d angivne Regel finder ogsaa Anvendelse paa Underretssager.

§ 356.

Paaanken iværksættes ved, at den Ankende inden den foreskrevne Frist til Landsretten indleverer og, efterat have faaet det tilbageleveret med paategnet Berammelse af Dagen til Sagens Foretagelse, for Modparten lader forkynde et Klagekrift, der maa indeholde en An- givelse af Ankens Gjenstand og Hensigt og være bilagt med Udskrift af Underrettens Dom og det sammes Retsbog Tilfsrte, samt iøvrigt væsentlig være afsattet i Overensstemmelse med de i § 159 givne Regler.

med Henfyn til Varselet til Modparten og dennes Forpligtelse til at meddele Sag- søgeren Tilfvarsstrift kom»ne tilsvarende Bestemmelser til de i §§ 161—162 indeholdte til Anvendelse.

§ 357.

For Sagens Behandling ved Landsretten gjælde ligeledes, med de af Bestemmelserne i §§ 358 og 359 flydende Lempelser, de i 2det Afsntt om Sagens Behandling ved Lands- retten givne Regler.

§ 358.

Naar og forsaavidt den afsagte Dom ved Paaanken eller Kontrapaaanken fsges forandret i Realitc,':-, finder en fuldstændig ny Bevisførelse og Sagsudvikling Sted for Landsretten.

Den for Underretten stedfundne Procedure og Bevisførelse er ikke bindende; dog kunne nye Paastande ikke fremsættes for Landsretten, medmindre dette paa Grund af særlige Om-

stændigheder tillades (§ 168), og de for Underretten afgivne protokollerede Erklæringer med Hensyn til Sagens faktiske Sammenhæng ere bindende for Parterne.

Ved Paaanke af Udeblivelsesdomme kunne Omstændigheder, som Parten paa Grund af Udeblivelsen er afskaaren fra at gjøre gjældende, ei heller fremsættes for den overordnede Ret, undtagen hvor der i Henhold til Grundsætningerne i § 327 Nr. 5 vilde være at ind- romme ny Foretagelse af Sagen, hvis denne var bleven behandlet ved Landsret.

§ 359.

Bevisførelsen foregaar efter de almindelige Regler i andet Afsnit. Vidner og Syns- mænd fores derfor i Reglen paany for Landsretten. Dog kunne protokollerede Vidneudsagn for Underretten benyttes ved Landsretten, dersom Landsretten ifølge Sagens Beskaffenhed og øvrige Omstændigheder efter den ene Parts Begjæring finder Fsie til at bestemme, at de skulle gjælde, uden at Vidnerne paany fores for Landsretten.

Hvor efter de almindelige Regler (§ 203) Vidners Afhørelse skulde eller kunde finde Sted ved Underretten, kan Landsretten bestemme, at de ved Underretten allerede afgivne pro- tokollerede Vidneudsagn skulde benyttes, uden at ny Afhørelse behøves.

§ 360.

Besværing til Landsretten over Underrettens Handlinger finder Sted i de samme Tilfælde, i hvilke der over Landsrettens Handlinger kan iværkfættes Besværing til Høiesteret.

Fremgangsmaaden er med de af Forholdets Natur flydende Lempelser den samme, som benytte? ved Besværing over Landsrettens Handlinger.

Besværing kan finde Sted uden Hensyn til Gjenstandens værdi.

Landsrettens Afgjørelse i Anledning af Besværingen er ikke Gjenstand for yderligere Besværing til Høiesteret

§ 361.

Det i tredje Afsnits andet Kapitel omhandlede Retsmiddel, ny Foretagelse af Sagen ved den samme Ret, kan ikke anvendes imod Underretternes Domme og Behandlinger.

Femte Afsnit.

Om fremgangsmaaden ved Intervention og ved Tilstæevning af Trediemand under den imellem Parterne begyndte Netssag.

§ 362.

Interventionssagsmaal anlægges og fremmes efter de om et selvstændigt Sagsmaal gjældende Regler, forsaavidt ikke Bestemmelserne i de følgende Paragrafer medføre Afvigelse herfra.

§ 363.

Intervenienten indtræder i Sagen derved, at han tilstiller hver især af de oprindelige Parter et Skrift, hvori han fremstiller Grundene til sit søgmaal og den Paastand, han vil nedlægge.

Dette Skrift tilligemed Gjenpavter af de Dokumenter, som agtes benyttede, maa meddeles de oprindelige Parter senest 5 Dage forinden det af de til Hovedsagens Behandling bestemte Retsmeder, i hvilket Intervenienten vil optræde.

§ 364.

I Retsmodet har Intervenienten at fremlægge og oplæse sit i foregaaende Paragraf omhandlede Skrift og give de fornødne nærmere Forklaringer om sit søgmaal.

Paastaar nogen af Parterne Intervenientsogsmaalet afvist som ikke hjemlet ved den almindelige Bestemmelse i § 43, bliver Spørgsmaalet herom forelobig at afgjøre ved Rettens Kjendelse. Afvises Intervenientsogsmaalet, kan Intervenienten iværksætte Besværing herover; i den Anledning kan han forlange Sagens videre Behandling udsat.

§ 365.

De oprindelige Parter ere berettigede til i Anledning af Intervenientsogsmaalet til Retsbogen at fremsætte yderligere eller forandre deres oprindelige Paastande, saa og til at fremkomme med nye Dokumenter. Forsaavidt der ikke har været fornøden Tid til at fremskaffe saadanne, eller Modparten begjærer Udsættelse til at gjøre sig nærmere bekendt med nye fremkomne Dokumenter, der ikke forinden Retsmodet ere blevne ham meddelte, kan Retten udsætte Sagen.

Saadan Udsættelse kan ogsaa finde Sted efter Intervenientens Begjæring, for at han kan faa Leilighed til at blive bekendt med de mellem de oprindelige Parter udvekslede Skrifter og Dokumenter, hvortil der bsr gives

ham Adgang i al Fald ved deres Henlæggelse i passende Tid paa Rettens Skriverkontor. Intervenienten kan derefter i det nye Retsmode til Retsbogen forandre eller udvide sine søgsmaalsgrunde og Paastande.

§ 366.

Det oprindelige søgsmaal og Interventionssogsmaalet forhandles iøvrigt i For- bindelse med hinanden som een Retssag.

Ved Siden af og foruden den i §§ 102 og 103 indrommede Myndighed er Retten befoiet til:

- 1) paa Begjæring af de oprindelige Parter eller een af dem at bestemme, at de tvende søgsmaal skulle adstilles for fælfkilt at forhandles og paakjendes, dersom deres For- ening vilde medføre en betydelig Forhaling af den oprindelig anlagte Sag,
- 2) paa Intervenientens eller en af de oprindelige Parters Begjæring at bestemme, at det oprindelige søgsmaals Forhandling skal udsættes, indtil Interventionssogsmaalet er udprocederet, naar Saadant efter de foreliggende Omstændigheder synes hensigts- mæssigt.

§ 367.

Intervenienten er berettiget til at benytte de lovhjemlede Retsmidler imod den sted- fundne Behandling og den afsagte Dom paa samme Maade, som enhver af de oprindelige Parter.

§ 368.

Den, der blot indtræder i Sagen for at understøtte en af Parterne (Biintervenient), Modtager Sagcu i den Stilling, hvori den ved hans Indtrædelse befinder sig, og er bunden ved den indtil daførte Procedure. Iovrigt er han berettiget til at gjøre Angrebs- og For- svarsmidler gjældende i Sagen, men dog kun, forsaavidt de ikke komme i Modstrid med den Parts Procedure, han vil bistaa.

§ 369.

Retten træffer Bestemmelse om Maaden, hvorpaa Biintervenienten skal have Adgang lil at yttre sig i Sagen. Den kan af saadan Aarsag udsætte Sagens Forhandling, men har da at drage Omsorg for betimelig og fornøden Underretning til Partevne og andre Vedkom-

mende. Iovrigt er det, som af Biintervenienten anfores, i processuel Henseende at betragte som Bestanddele af den Parts Procedure, til hvis Bistand han indtræder.

§ 370.

Biintervenienten indtræder derved, at han til Retten afgiver en skriftlig motiveret Begjæring om at maatie faa Adgang til at yttre sig i Sagen. Denne Begjæring meddeles Parterne. Paastaar nogen af dem Biintervenienten afvist, bliver Spørgsmaalet herom fore- lobig at Afgjøre ved Rettens Kjendelse. Afvises Biintervenienten, kan han iværksætte Besvce- ring herover; i den Anledning kan han forlange Sagens videre Behandling udsat.

§ 371.

Tillader Retten Sagssgeren at tilstævne (adcitere) Trediemand for at faa Dom over ham enten alternativt med eller tilsammen med Sagvolderen, udfættes Sagen faalænge, som nødvendigt er, for at paagjældende Trediemand paa scedvanlig Maade kan kaldes til at svare som Sagvolder. De i §§ 362, 366 og 367 om Intervention givne Regler finde ogsaa Anvendelse med Hensyn til TilStævning.

§ 372.

Naar den mundtlige Forhandling om Sagens Realitet er begyndt, kan Intervention eller TilStævning ikke mere finde Sted, hverken under Sagens Behandling i denne eller i hoiere Instants. Biintervention kan derimod finde Sted paa ethvert Trin af Sagens Be- handling.

Sjette Afsnit.

Saeregne Rettergangsarter.

Kapitel I.

Om Bevisers Foielse forend Hvvedforhandlingen.

§ 373.

Vidners førelse og Syns- eller Skønsforretnings Optagelse, forinden Bevisforhandling i Sagen foregaar, kan undtagelsesvis finde Sted, naar paagjældende Part staar i Fare for ellers at tabe sit Bevis, enten paa Grund af Vidners Sygdom eller Bortreise, eller fordi Forretningens Gjenstand er udsat for Forandring eller af lignende Grunde.

§ 374.

Den Part, som onfker Beviset fort, har at indgive skriftligt Andragende herom til den Ret, for hvilken Sagen svceuer, hvis den allerede er anhängiggjort, jfr § 100, og ellers til Underretten paa det Sted, hvor Vidnet bor, eller hvor Gjenstanden for Syns- eller skjøns forretningen befinder sig.

§ 375.

Andragendet maa indeholde:

- a) Angivelse af den Sag, i Anledning af hvilken, og den Person, imod hvem Beviset skal erhverves;
- b) Noiagtig Opgivelse af det, hvorfor Bevis søges tilveiebragt;
- c) Betegnelse af det Bevismiddel, som onfkes tilveiebragt, samt af Vidnernes Navne m. v.;
- 6) Angivelse af de Omstændigheder, som i Henhold til § 373 skulle berettige til Bevisets Optagelse.

§ 376.

Ligesom Retten i det dertil berammede, ordentlige eller overordentlige Retsmode kan udspørge Parten, saaledes kan den ogsaa paalægge ham paa den i § 304 angivne Maae at oplyse Rigtigheden af de ifølge § 375 Lit. 6 paaberaabte Omstændigheder.

Den i faa Henseende fornødne Udslettelse kan tilstaas af Retten.

§ 377.

Antager Retten, at Partens Begjæring er begrundet, tilstedes Bevisets Forelse. Retten udsteder da Indkaldelse til Vidnerne eller udmelder Syns- og skjønemænd i Overensstemmelse med de almindelige Negler herom, jfr. §§ 205, 206, 225, 230. I at bestemme Tiden for Vidnernes Forelse eller Forretningens Afhjemling har Retten at sørge for, at der indrommes den nodvmdige Frist.

Antager Retten derimod ikke Partens Begjæring for begrundet, ncægtes Begjæringen; men Parten kan da inden en Uge iværksætte Besværing herover til hoiere Ret.

§ 378.

Retten meddeler (§ 122) den i Henhold til § 375 Litr. a. opgivne Modpart, til hvilken Tid Vidnernes Afhorelse eller Syns- og Skønsforretningens Afhjemling skal foregaa. Hvis Tiden ikke tillader den opgivne Modparts Tilkaldelse, kan Retten bestikke en i Retskredsen bosat Sagfører til at møde og varetage hans Tarv imod et passende Salær, som udredes af den Part, der har begjært den færegne Vidneførsel eller Syns- og skønsforretning.

§ 379.

Iovrigt foregaa Bevisets Optagelse efter de i det Foregaaende givne Regler, saavidt disse ifølge Forholdets Beskaffenhed lade sig anvende.

§ 380.

Vidnernes Forklaringer, Syns- og Skønsforretningen, hvis denne ikke er afgivet striftligt, saavel som mændenes ved Afhjemlingen givne Svar paa fremsætte spørgsmaal protokolleres og vedtages.

Det erhvervede Bevis benyttes i sin Tid paa den Maade, at det oplæses under Hovedforhandlingen, men udenfor de i § 203 og 232 Næstsieste Stykke omtalte Tilfælde dog kun, forsaavidt det virkelig viser sig at være umuligt under samme at fremføre det paa gjældende Bevis efter de almindelige Regler.

I Overensstemmelse med de i dette Kapitel indeholdte Forskrifter sker ogsaa Forelsen af Beviser til Brug i Retssager, som ere anlagte eller skulle anlægges i Udlandet; naar Begjæringen fremkommer fra udenlandske Myndigheder, troede de i Henhold til § 143 sidste Stykke befittede Sagførere i Parternes Sted.

Forelagte Lovforslag m. m.

Kapitel II.

Om Exekutivproces.

§ 381.

Sagsøgeren kan anvende exekutivproces:

1) I Sager, der anlægges til Indfrielse af gjældsbreve, naar Skyldneren enten i selve gjældsbrevet eller ved

senere Paategning paa samme har underkastet sig den i nær- værende Kapitel omhandlede hurtige Retsforfølgning;

2) I Vexelsager, hvorved forstaas de som saadanne i Lov om Vexelfager og Verel- protefter af 28de Mai 1880 § 1 betegnede Sager.

§ 382.

I de i nærværende Kapitel omhandlede Sager finder ingen Forligsmægling Sted, medmindre Parterne ere enige derom.

§ 383.

Under Sagen kan det ikke tillades Sagsogte at fremsætte andre Indsigelser i Realiteten, end at han ikke ved Underskriftens meddelelse var mægtig og myndig til faaledes at forbinde sig, eller at Underskriften er falsk, eller at der i Dokumentets Indhold er fore- gaaet en Forfalskning, efterat Underskriften er meddelt.

I Vexelsager kan Sagsogte endvidere fremsætte de Indvendinger, som angaa selve Veilens Indretning og Indhold eller den til Verelfordringens Vedligeholdelse fornødne Omgang eller andre i Verelloven forestrevne Betingelser for at kunne gjøre Vexelretten gjældende.

I de i § 381 Nr. 1 nævnte Sager kan den Sagsogte derhos, forsaavidt søgs- maalet foruden paa selve gjælds brevet stottes paa Transport eller andet udenfor gjælds brevet liggende Grundlag, fremsætte enhver Indsigelse herimod, ligesom han i disse Sager overhovedet kan fremkomme med enhver Indsigelse, til hvis Godtgjørelse han ikke behøver andre Be- vismidler end Dokumenter, som haves tilstede.

Alle andre Indsigelser i Realiteten ere udelukkede fra under Sagen at komme i Betragtning, men det forbeholdes Sagsogte i Anledning af slige Indsigelser, naar han i sit Tilsvar har opgivet eller idetmindste forbeholdt dem, at anlægge et selvftændigt Grstatnings- fogsmaal mod Sagsogeren.

Dette Grstatningsfogsmaal behandles i alle Henseender efter de almindelige Regler.

§ 384.

Imod de i § 381 Nr. 2 omhandlede Fordringer kunne Modfordringer ikkun frem- sættes i de i den ovennævnte Lov af 28de Mai 1880 § 4 nævnte Tilfælde og imod de i § 381 Nr. 1 omhandlede kun, forsaavidt Modfordringen selv gaar ind under samme Be- stemmelse, eller den indrommes.

§ 385.

Sager, i hvilke Gzekutivprocessen anvendes, behandles uden Hensyn til Gjenstandens værdi ved Underretterne efter de ovenfor i fjerde Afsnit givne Regler, hvorved dog bliver at bemærke, at Dommeren er

pligtig at drage særlig Omsorg for, at Sagen fremmes med den storft mulige Hurtighed.

§ 386.

Ligesom der ikke kan gives Sagsogte Udsættelse for at fore Bevis for andre Omstændigheder end de i § 383 omhandlede, faaledes kan det i Reglen ikke tillades Sagsøgeren under Sagen at fore Vidner, eller lade optage Syn og skjøen eller at faa Modparten ind

kaldt til personlig Afhørelse. Dog kan Retten Made Sagsøgeren at fore Vidner, naar disse blot sigte til at bevise Dokumentets Vgthed.

Naar Sagsøgeren, fordi han anser det nødvendigt i Anledning af Sagsogtes Til- svar at tilveiebringe Beviser, som ikke under Sagen kunne tilstedes, haner denne, kan Retten fritage ham for i Henhold til § 100 at udrede Erstatning til Sagsogte for havte Udgifter og Uleilighed.

§ 387.

Sager af heromhandlede Beskaffenhed kunne i Henhold til § 354 paaankes til Lands- retten. Det er en Selvfølge, at Proceduren for denne ikke kan omsatte Andet, end det, som i Henhold til ovenstaaende Regler kunde gjøres gjældende for Underretten.

Kapitel III.

Om skriftlig Behandling af Sager.

§ 388.

I vidtløftige Regnskabssager og andre indviklede Retssager kan Retten paa ethvert Trin af Forhandlingerne anordne skriftlig Behandling af Sagen. Saadan Bestemmelse kan ikke angribes ved noget Retsmiddel.

§ 389.

Hvor skriftlig Behandling er anordnet, bortfalder det, som tidligere maatte være mundtlig forhandlet i Sagen, og der iværksættes under Rettens Ledelse en Indlægsveksling imellem Parterne, som kan strække sig til

Duplik. Retten bestemmer de Frister, inden hvilke Indlægene skulle afgives, ligesom den og, hver Gang en Part har fremlagt Indlæg, bestemmer, om Modparten skal have Udslettelse til at svare derpaa.

Indlægene fremlægges i de dertil bestemte Retsmoder, men de skulle 3 Dage forinden være Modparten meddelte, faa at denne i Retsmodet kan udtale, om han vil svare yderligere.

Til Afbenyttelse ved Udarbeidelsen af deres Processkrifter kunne Parterne begjære Udlaan af det Fremlagte; vil en af Parterne ikke tilstede, at Dokumenter udlaanes Modparten i Original, maa han lade medfølge Gjenparter, som da blive at bekræfte paa Rettens Justitskontor, hvor der derhos bor gives Adgang til at undersøge Originalerne.

§ 390.

Naar den i foregaaende Paragraf omhandlede Indlægsvejning er tilendebragt, opta, ges Sagen, og endelig Dom afsiges, dersom den af Retten findes moden hertil.

fremgaar det af den stedfundne skriftlige Procedure, at der mangler Bevis for Omstændigheder, som ville være af Betydning for Sagens Afgjørelse, har Retten ved Kjendelse at bestemme, hvilke disse Omstændigheder ere, uden Hensyn til, om der af Parterne er fremkommet begjæring om at stedes til Bevisførelse for dem eller ikke. Retten bestemmer i Forbindelse hermed et møde til Bevisførelsens Forberedelse.

§ 391.

I det i Slutningen af foregaaende Paragraf omhandlede Mode, have Parterne under lagttagelse af Reglerne i § 180 at opgive, hvilke Beviser de ville fore, ligesom Retten derefter har at træffe de i § 181 omhandlede Bestemmelser med Hensyn til Bevisets Forelse.

Retten har som en følge heraf at Afgjøre, om Vidner, Synsmænd og Parter skulle Møde for at afhøres under den mundtlige Forhandling, eller om deres Afhørelse skal foregaa ved Underretten, jfr. § 181 Litr. Ø. og e. samt §§ 96, 203 og 232.

De i denne Paragraf omtalte Forhandlinger foregaa mundtligt ligesom efter Hovedreglerne om Sagers Behandling ved Landsretten.

§ 392.

Bevisførelsen for de omtvistede faktiske Punkter foregaa i et til Slutningsforhandlingen berammet Møde mundtligt i Overensstemmelse med de almindelige Regler eller ved Oplæsning af vedkommende Forklaringer, naar. Beviset er fort ved Underretten, jfr. § 224 o. fl.

Parterne have strax mundtlig at fremsætte de yderligere Bemærkninger, som de ville knytte til deres tidligere skriftlige Udviklinger; dog kan Retten, naar Beviserne i Sagen have været optagne ved Underretten og altsaa foreligge skriftligt, tillade Parterne inden bestemte Frister at fremlægge et skriftligt Indlæg fra hver Side i Stedet for den mundtlige Slutningsforhandling.

§ 393.

med de af det Foregaaende følgende Lempelser komme iøvrigt denne Lovs almindelige Regler og Grundsætninger for Proceduren til Anvendelse, ogsaa naar skriftlig Behandling

§ 394.

Dom afsiges paa Grundlag af de skriftlige Indlægg i Forbindelse med den mundtlige Bevisførelse og de hertil sig knyttende Slutningsforedrag, eller de skriftlige Beviser og Slut-

ningsindlæg, hvor saadanne benyttes. Paastande, søgsmålsgrunde, Indsigelser faaelsom

overhovedet faktiske Anbringender kunne ikkun komme i Betragtning, forsaavidt de enten

indeholdes i de skriftlige Indlæg eller ere optagne i Protokollen ifølge Parternes Begjæring eller Rettens Anordning.

§ 395.

Udebliver nogen af Parterne i et Retsmode, forinden Sagen er optagen i Henhold til § 390, bliver Sagen efter den modende Parts Begjæring at optage til Paakjendelse paa Grundlag af alle de imellem Parterne indtil da vexlede Processkrifter og Dokumenter.

Saa vel med Henfyn til Udeblivelse i det til Bevisførelsens Forberedelse bestemte Retsmode og under Slutningsforhandlingen som iøvrigt forholdes efter de almindelige Regler om Udeblivelse.

§ 396.

Dommens Afsigelse foregaar efter de almindelige Regler. Dog kan Rettens Formand, naar Omstændighederne tale derfor, anordne, at skriftlig Stemmegivning skal finde Sted.

§ 397.

med Henfyn til Paaanke forholdes der efter de almindelige Regler, kun med den Forandring, at Dommen afsiges paa Grundlag af de vexlede Indlægg samt de gjorte Protokolltilførsler. Derimod kan Paaanken ikke dreie sig om de i § 299 1ste Stykke, sidste Punkt omhandlede Omstændigheder.

§ 398.

Ved Høiesteret kan skriftlig Behandling undtagelsesvis anordnes, naar Sagens Beskaffenhed med Nødvendighed kræver det (§ 312).

Sagen forhandles i saa Fald ved skriftlige Indlæg, ikke mere end to fra hver Side, som vezles mellem Parterne og afgives til Retten i Forbindelse med Sagens Dokumenter inden de Frister, som Formanden i Høiesteret bestemmer.

Kapitel IV.

Om Behandlingen af Wgtessabssager samt Sager, hvorunder Arvinger fsge sig en bortebleven Persons Formue tilkjenot.

§ 399.

Sager angaaende et Wgtestabs Ugyldighed eller Oplosning blive at behandle ved Landsretten for det Sted, hvor Mgtemanden har Bopæl eller Opholdssted, eller, dersom han har forladt Landet eller det ikke vides, hvor han er, hvor han sidst havde Bopæl eller Opholdssted her i Riget. Dog, hvis Separation fra Bord og Seng finder Sted, eller Manden har forladt Hustruen, maa Sag mod Hustruen anlægges ved den Ret, som ifølge de almindelige Regler i forfte Afsnit Kapitel II. er hendes værnething.

§ 400.

Wgtestabssager, hvorved i dette Kapitel forstaas Sager angaaende et Wgtestabs Ugyldighed eller Oplosning (§ 399), behandles efter de for Landsretsprocedmen gjældende Regler, dog med de nærmere Bestemmelser, som gives i efterfølgende Paragrafer.

§ 401.

Dersom Sagfogte ikke efter Modtagelsen af Sagsogerens Klagestrift inden den i § 133 bestemte Tid afgiver Tilsværstrift og deri opgiver en til Sagens Udforelse antage« Sagfører, har Sagssgeren at andrage paa, at der maa blive bestikket Sagsogte en Forsvarer af det Offentlige. Forsømmes dette, afvises Sagen.

Salæret til den for Sagsogte bestikkede Forsvarer udredes af det Offentlige, hvor det ikke paalægges Sagsogeren som tabende Part at udrede det.

§ 402.

Retten kan uden Hensyn til Modpartens Begjæring paalægge Sagsogeren at fremstille sig til Afhørelse under Hovedforhandlingen og til der under Ed at besvare de spørgsmaal angaaende Sagens Gjenstand, som Retten maatte gjøre. Ugrundet Undladelse heraf eller Vcegring herved har til Folge, at Sagen afvises.

§ 403.

Ligeledes kan Retten, hvis Sagsogte bor eller opholder sig i Riget, paalægge denne at fremstille sig til Afhørelse under Hovedforhandlingen og der under Ed at besvare de spørgsmaal angaaende Sagens Gjenstand, som gjøres af Retten. Ugrundet Undladelse af at møde eller Vcegring ved at svare medfører dog kun Virkning efter § 404 2det Skykke,

§ 404.

Indrsmmende ProceZerklæringer have ikke Virkning som bindende Grundlag for Stridssporgsmaalets Indhold og Omfang, men der kan alene Tillægges dem Betydning som Bevismidler.

Udeblivelse, Tavshed eller ubestemte Erklæringer i de i § 97 omhandlede Tilfælde kunne tages i Betragtning som Bevismidler imod Paagjældende, men der kan iøvrigt ikke i og for sig Tillægges dem den i ommeldte Paragraf angivne Retsvirkning.

§ 405.

Parts Ed finder, affet fra de i §§ 402 og 403 omhandlede Tilfælde, ikke Anvendelse i Wgtejkabssager.

§ 406.

Dom, grundet paa Sagsogtes Udeblivelse i Henhold til § 286, maa ikke afsiges i Wgteskabssager, men Sagsogtes Udeblivelse har til Folge, at Sagen udsættes, indtil der ved en af det Offentlige paa Sagfogerens Begjæring bestikket Sagfører gives møde for Sagsogte.

§ 407.

Hvor Annulation af et Zægtejkab flal finde Sted i offentlig Interesse uden Hensyn til Wgtefællemes eller Trediemands Paastand, er Anklageren kompetent til at optræde som Sagsoger paa det Offentliges Vegne.

§ 408.

I Sager, hvorunder en bortebleven Persons Arvinger ifølge Frd. 11te Septbr. 1839 fuge sig hans Formue tilkjendt enten til Frugtnydelse eller til Giendom, have Sagsogerne i Overensstemmelse med Grundsætningerne i §§ 401 og 406 at drage Omsorg for, at et Forsvar for den Borteblevne moder, ligesom de ere Pligtige til efter Rettens Anordning at fremstille sig for at afgive edelig Forklaring angaaende de Omstændigheder, paa hvilke Sagens Afgjørelse beror.

Kapitel V.

Om den Fremgangsmaade, som ftal iagttages, naar Nogen ffal nmyndiggjøres eller Enke ssal slettes under fast Lavvmgemaal.

§ 409.

Andragende om Umyndiggjørelse kan fremfættes af Paagjældendes Wgtefælle, Slægt« ninge, værge, Kurator eller Lavværge.

Derhos er i alle Tilfælde øvrigheden berettiget til gennem Anklageren at andrage paa Nogens Umyndiggjørelse, naar dette efter de Oplysninger, som enten fra Vedkommende selv, hans Sitrgt eller Venner eller paa anden Maade ere komne øvrigheden i Hcende, maa anses for rigtigt.

Endelig kan Enhver selv andrage paa at blive umyndiggjort.

§ 410.

Andragende om Umyndiggjørelse indleveres'skriftlig til Underdommeren paa det Sted, hvor den Paagjældende, om hvis Umyndiggjørelse der er spørgsmaal, bor eller opholder sig;

har han ikke bekendt Bopæl eller Opholdssted, da til Underdommeren paa det Sted, hvor hans sidste bekendte Bopæl eller Opholdssted er beliggende.

Skriftlige Beviser for de Omstændigheder, ved hvilke Umyndiggørelsen skal begrundes, stulle saavidt muligt ledsage Andragendet. skjønnnes yderligere Oplysninger fornødne, kan Nnderdommeren gjøre Vedkommende opmærksom derpaa og opfordre ham til at tilveie- bringe dem, ligesom Underdommeren kan indkalde den, der søges umyndiggjort, til at møde for ham.

§ 411.

Er Andragendet udgaaet fra den, om hvis Umyndiggørelse der er Spørgsmaal, eller indvender han ikke Noget imod det, efterat han af Underdommeren er opfordret til at møde og erklære sig over det, Tilfælder det Underdommeren ifølge de foreliggende Oplysninger at afgjøre, om der er tilstrækkelig Grund til Umyndiggørelsen, og i bekræftende Fald har han da at afsige endeligt Umyndighedsdekret, som ikke kan paaankes.

I alle andre Tilfælde har Underdommeren at indsende Andragendet og de samme ledsagende Beviser i Forbindelse med saadan skriftlig erklæring, hvortil han maatte finde Grund, til Formanden for den Landsret, under hvilken han staar.

Dersom Umyndiggjørelsesgrundene findes at være sandsynliggjorte ved de fremlagte Beviser, og der kan antages at være Fare forbunden med Opsættelse, kan Nnderdommeren strax forinden Indsendelsen til Landsretten afsige et forelobigt Umyndiggjørelsesdekret, der, da det strax træder i Kraft, bliver at thinglæse og løvrigt offentliggjøre paa den Maade og med de Retsvirkninger, som Pl. 10de April 1841 bestemmer. Samtidig med Dekretets Afsigelse beskikker Underdommeren en forelobig værge.

§ 412.

Landsrettens Formand beskikker en Sagfører til at varetage dens Tarv, som søges umyndiggjort, hvis ikke en Sagfører anmelder sig som antagen af denne, og beramwer derefter mundtlig Forhandling af Sagen i et Retsmode, til hvilket begge Parter indkaldes ved For- anstaltning af Landsrettens Formand og med et af ham bestemt Varsel.

§ 413.

I Retsmodet bliver det, efterat Parterne have ytret sig, ved Rettens frie skjønn at afgjøre, om endeligt Umyndiggjørelsesdekret skal afsiges paa Grundlag af de foreliggende skriftlige Beviser og Erklæringer, eller om en yderligere Bevisforelse behvses.

Findes Andragendet om Umyndiggjørelse allerede efter de foreliggende Oplysninger at burde afvises som ugrundet, ophcever Landsretten det forelsbige Umyndiggjørelsesdekret, dersom et saadant maatte være afsagt af Underdommeren.

§ 414.

Skal yderligere Bevisforelse foregaa, berammer Landsretten et senere møde hertil I dette maa Parterne da fremstille de Vidner og skjønsmand og fremkomme med

de andre Beviser, som de formene at kunne benytte og forskaffe. Retten kan indkalde den,

der søges umyndiggjort, til personlig at møde for den.

Derefter afgjør Retten efter et frit skøn, om endeligt Umyndiggjørelsesdekret skal

afsiges, eller om Andragendet herom skal afvises.

§ 415.

Udebliver den, der andrager paa Nogens Umyndiggjørelse, i d? i §§ 413 og 414 omhandlede Moder, afvises Sagen, dersom ikke Retten i Omstændighederne finder Grund til at udsætte den.

§ 416.

Omkostningerne ved heronchandlede Fremgangsmaade, derunder indbesattet Salær til den ifølge § 412 beskikkede Sagfører, paalægges ved Kjendelsen i Sagen den, der umyndig- gjøres. Tages Andragendet om Umyndiggjørelse ikke til følge, blive Omkostningerne at udrede af den, der har reist Sagen eller af det Offentlige, hvis Sagen er reist af øvrigheden.

§ 417.

Den ovenangivne Fremgangsmaade bliver ogsaa at anvende, naar der af Andre frem- fores Andragende om, at Enke maa fættes under fast Lavværgemaal.

Naar en Enke selv begjærer at blive sat under fast Lavvæрге, har Underdommeren uden videre Undersøgelse at beskikke en saadan for hende.

§ 418.

Naar endeligt Umyndiggjørelsesdekret er afsagt, eller naar det er besluttet, at en Enke skal fættes under fast værgemaal, paahviler det vedkommende Ret strax at give den til vær- ges eller Lavværges Udnævnelse kompetente Myndighed Underretning herom.

§ 419.

Naar enten øvrigheden eller den Person, der er erklæret umyndig eller fat under fast Lavværg, eller nogen af de i § 409 1ste Stykke angivne personer for Landsretten tror at kunne oplyse, at der ikke længere er Grund til denne Foranstaltnings Vedblive«, har Paagjældende at indgive et Andragende til Formanden for Landsretten i den Kreds, hvor den Umyndiggjorte bor, om at maatte blive stedet til i et Retsmode at begrunde eller lade begrunde en Begjæring om Umyndiggjørelsens Ophævelse. Er Sindssvaghed Umyndiggjørelsesgrunden, kan der dog ikke tages Hensyn til et af den Umyndiggjorte eller af andre paa hans Vegne indgivet Andragende, medmindre det er ledtaget af en læges anbefaling.

Derefter har Landsrettens Formand at beramme et Retsmode, om hvilket der, forsaavidt Andragendet er udgaaet fra den Person, som er erklæret umyndig, skal meddeles hans værg betimelig Underretning; i Retsmodet høres den Paagjældende, og de af ham fremførte Beviser overveies, hvorefter Landsretten enten ophæver det afsagte Dekret eller afviser hans Begjæring.

§ 420.

De om Landretsproceduren givne Forstrifter komme løvrigt med de af det Foregaaende følgende Lempelser til Anvendelse i disse Sager.

Paaanke af eller Besværing over Landsrettens Beslutninger i de i dette Kapitel omhandlede Tilfælde kan ikke finde Sted. Gi heller kan ny Foretagelse af Sagen bevilges i de i dette Kapitel omhandlede Tilfælde.

Kapitel VI.

Om Fremgangsmaaden ved at erhverve Mortifications- eller Eiendomsdom.

§ 421.

Sager, hvorved Mortifikationødom søges, blive at anlægge ved Landsretten paa det Sted, hvor vedkommende Dokument er udstedt, forsaavidt der ved Dokumentet gives Pant i

fast Giendom, der hvor denne er beliggende. Lade disse Regler sig ikke anvende, f. Gx. fordi Dokumentet er udstedt af en dansk Undersaat i Udlandet, skal Sagen anlægges i Kjs- benhavn.

Mortifikation af Oftlagsbeviser søges ftaa det Sted, hvor Oplagshuset er beliggende. Sager, hvorved Eiendomsdom søges, blive at anlægge paa det Sted, hvor Stendom- men er beliggende, eller hvis Sagens Gjenstand er et Gjcelosbrev, hvor Mortifikation af dette skulde søges efter Reglerne i denne Paragraf.

§ 422.

Den, der søger Mortifikation, har at fremsætte skriftlig Begjæring om at maatte udstede Indkaldelse til den eller dem, som maatte være Ibcendehavcr af Dokumentet eller anse sig berettiget til det, ved Landsretten for det Sted, hvor Sagen efter § 421 skal føres.

§ 423.

Den, der søger Mortifikation, skal forsyne sin Begjæring med Oplysninger, som vife^ at han er berettiget til at erholde Mortifikation, og navnlig om Maaden, hvorpaa Doku^ mentet er frakkommet ham, hvorhos det paagjældende Dokument maa betegnes med en saadan Tydelighed, at det ikke kan forverles med andre.

§ 424.

Landsretten afgjør dernæft ved Kjendelse i et Retsmode, hvortil den, der søger Mortifikation, tilsiges, om offentlig Indkaldelse maa udstedes. Forinden Beslutning berom tages, ian Netten stille Spørgsmaal til den, der søger Mortifikation. Udebliver han, eller befindes hans Svar ufyldstgørende, kan Retten ncrgte ham at udstede Indkaldelsen.

De stillede Spørgsmaal og afgivne Svar optages i Retsbogen.

§ 425.

Landsrettens Kjendelse, hvorved dm offentlige Indkaldelses Udstedelse nægtes, kan gøres til Gjenstand for Besværing til Høiesteret. Høiesteret afgjør Sagen paa Grundlag af den iudgwnne striftlige Begjæring med tilhørende Oplysninger i Forbindelse med den ifølge § 424 stedfundne Protokolltilfsfel.

§ 426.

Tilstedes det at udstede offentlig Indkaldelse, udfærdiger Retten en saadan i Over« msstemmelse med den indgivne Begjæring. hvorefter den, der søger Mortifikation, har at iværksætte Indkaldelsens offentlige Befjeudtgjon-lse ved Indryttelse 3 Gange i den almindelige Tidende, som ved Kg!. Anordning bestemmes til retslige Bekjendtgjørelser, samt i det af Ju- stitsministeriet hertil bestemte stedlige Blad.

§ 427.

Indkaldelsen skal indeholde den efter Omstændighederne fornødne og mulige Beteg- nelse af Dokumentet samt Opfordring til den eller dem, der maatte anse sig for berettigede til det, til at Møde for at fremkomme

med deres Indsigelser mod dets Mortifikation paa en i Indkaldelsen af Retten nærmere bestemt retsdag, som ikke maa falde tidligere end 12 Uger og ikke senere end 1 Aar efter Indkaldelsens tredje Indrykkelse i de offentlige Tidender. Derhos maa Indkaldelsen indeholde en udtrykkelig Tilkendegivelse om, at den, der ikke »noder og fremsoetter Indsigelse, maa vente at se Dokumentet mortificeret.

§ 428.

møder Ingen og gjør Indsigelse paa den i Indkaldelsen bestemte Retsdag, gives Forelagte Lovforstag m. m. 170

der, forsaavidt Retten ikke i den brugte Fremgangsmaade ser nogen Hindring derfor. Modifikationødom uden Forbehold.

møder derimod Nogen og fremsoetter Indsigelse, kan der under lige Forudscetning forlanges afsagt Mortifikationødom med udtrykkeligt Forbehold af den Modendes Ret.

§ 429.

spørgsmaal om den Modendes Ret til at modsætte sig Modifikationen afgjeres under en særskilt Sag, der kan anlægges saavel af den, der søger Modifikation, som af den, der har reift Indsigelse mod Modifikationen. med Hensyn til denne Sags Anlæg og Udførelse gælde i Gt og Alt de almindelige Regler.

§ 430.

Naar det ved endelig Dom er afgjort, at den reiste Indsigelse mod Modifikationen er ugrundet, opnaar den, som har søgt Modifikation, samme Retsstilling, som om den i § 428 2 det Stykke omhandlede Dom var givet uden Forbehold.

§ 431.

Modifikationødomme som saadanne, hvad enten de ere afsagte med eller uden Forbehold, kunne ikke angribes ved Paaanke undtagen paa Grund af Feil eller Mangler ved den brugte Fremgangsmaade eller paa Grund af, at Tilfældet ikke egner sig til Modifikation.

§ 432.

Det har sit Forblivende ved den gjældende Rets Regler om, hvo der kan ssze Modifikation, og hvilke Dokumenter der kunne modificeres, saavelsom angaaende Retsvirk- ningerne af Modifikation.

med Hensyn til Oplagsbevisers Modifikation bliver der at forholde efter denne Lovs Negler, dog at det, naar Omstændighederne tale derfor, ved Kjendelse kan bestemmes, at de oplagte Varer mod Sikkerhedsstillelse kunne udleveres eller afhcendes, forinden Varselet er udløbet.

Bestemmelserne i Frd. 28de Marts 1845 § 17 berores ikke af denne Lov.

§ 433.

De ovenfor givne Regler om Fremgangsmaaden ved Modifikationødoms Erhvervelse komme med de af Forholdets Natur flydende Lempelser til Anvendelse, naar Nogen vi! søge EiendomZdom efter foregaaende offentlig Indkaldelse.

§ 434.

Det har løvrigt sit Forblivende ved den gjaldende Rets Regler om Adgangen til at svge saadan Eiendomsdom saavelsom om Retsvirkningerne af den.

Syvende Issnit.

Om Nettens Tvang til Forpligtelsers Opfyldelse

Førfte Hovedafdeling.

Gm Gzekution og Tvangsauktisn.

Kapitel i.

Almindellge Betingelser for E^ekntion.

§ 435.

Erekution kan fte paa Grundlag af:

1) Domme og Kjendelser, affagte af lovligt bestaaende Domstole i Riget, faavelsom af andre indenlandske Myndigheder, der efter Lovene erc befoiedc til at afsige exigible Kjendelser.

2) Forlig, indgaacde for de i Riget lovligt beftaaende Forligskommissioner, Retter eller øvrigheder, for de sidstnævntes Vedkommende dog kun, forsaavidt det ved Lovgivningen er dem paalagt at mægle Forlig i saadannc Tilfælde, faavelsom for Landvæsenskommiss- fioner og andre Myndigheder, om hvilte Lovene bestemme, at de for dem afsluttede Forlig skulle kunne exekveres.

' 3) Thinglcefte Pantebreve, hvorved der for en bestemt angiven Pengesum gives Pant i fast Eiendom, naar de indeholde Parternes Vedtagelse om, at der uden foregaaende Lovmaal og Dom skal kunne gjøres exekution i Pantet, samt ere oprettede eller ved« fjendte for Notarius publicus eller for to Vitterlighedsvidner; Udlæget, som kan ffc ikkc blot for Kapitalen eller Afdrag paa samme, men cgsaa særskilt for Renter, kan dog ikke udsttcekkes til Andet end Pantet. Udpantning samt Udsættelses- og Indsættelsesforretninger uden foregaaende Lovmaal

og Dom kunne finde Sted under de i dette Afsnits anden Hovedafdeling angivne Betingelser.

§ 436.

Fremdeles kan Gzekution iværksættes efttr Domme og Kjendelser, afsagte af uden- landske Retter eller andre hertil kompetente udenlandske Myndigheder, naar:

a) Parten i det paagjældende Tilfælde ester de danske Loves Grundsætninger kunde drages for den udenlandske Ret eller Myndighed;

b) Dommen eller Kjendelsen efter det paagjældende fremmede Lands Love i den forelig- gende Skikkelse og Tilstand giver Adgang til Erekution;

0) Dommen eller Kjendelsen ikke gaar ud paa Noget, hvis Gjennemforelse ved Statens Tvangsmyndighed vilde stride imod ufravigelige Forskrifter eller Grundsætninger i den danske Ret.

Det bliver at bestemme ved Kgl. Anordning, hvilke Stater der i Henseende til Fuld- byrdelsen af Domme og Kjendelser skulle behandles efter denne Paragraf.

med Hensyn til Sverig har det sit Forblivende ved Lov om Fuldbyrdelse i Konge, tiget Danmark af Domme og Kjendelser, afsagte ved svenske Reiter m. m. af 19de Februar 1861.

§ 437.

exekution foretages af Underdommeren, der i denne sin Virksomhed benævnes Foged. Ved Exekutionsforretningens Foretagelse har Fogden at forge for, at tvende gode

mænd ere tilstede som Vidner. Disse ere tillige uden anden særlig Bemyndigelse kompetente til at foretage de nnder Forretningen forefaldende Vurderinger og andre lignende skjøn. Skulde de ikke være i Stand til retteligen at anslaa de forekommende Gjenstande, har Fogden at tilkalde andre mænd, som hertil cre stikkede. Saavel Vidnerne som de, der tilkaldes for at udføre Vurderinger, have i Fogedprotokollen at underskrive en Forsikring paa Tro og Love om, at de ville udføre Vurderingen efter deres bedste Overbevisning.

Det udsvendc Politi er pligtigt paa Forlangende at understøtte Fogden, dersom han i sine Forretningers Udførelse møder saadan Modstand, som han ikke ved egen og Vid- nernes Hjalp tror at kunne overvinde, eller han af andre Gnmde begjærer Politiets Bistand.

§ 438.

Ingen Foged kan foretage Exekutionsforretninger udenfor sin egen Retskreds, med- mindre disse blot ere at anse som Fortsættelse af en i Retskredsen paabegyndt exekution, i hvilket Tilfælde han i tilstodende Retskredse er kompetent til at foretage Exekution i rorligt Gods. Dog er Fogden ikke pligtig at rcise længere end 2 Mile ud over Grænserne af sin Retskreds.

§ 439.

Den, der vil have en exekution foretagen, skal for Fogden fremsætte sin Begjæring derom, ledsaget af Udskrift af Dommen, Kjendelsen eller Forliget eller af det originale Pante- brev, ligesom han ogsaa ved samme Leilighed har at meddele alle de Oplysninger, som løv- rigt maatte være fornødne, for at Fogden kan tage Bestemmelse om Forretningens Bc- rammelse.

Begjæringen skal, hvis Fordringen, bortset fra Procesomkostninger og Renter, der erc vaalobne siden Processens Begyndelse, overstiger 400 Kr.s værdi, være skriftlig. I andet Fald kin den fremsættes mundtligt for Fogden, som da har at tage den til Protokollen.

§ 440.

Dommen eller Kjendelsen, som skal exekveres, maa være udfærdiget i lovmæssig Form. Gr dette Tilfældet, vedkommer det ikke Fogden at underfsge eller afgjøre, om Dom- men eller Kjendelsen maatte lide af faadanne Fei! eller Mangler, som kunde medføre dens Annullation eller Forandring efter Retsmidlers Anvendelse.

Kun hvis Dommen eller Kjendelsen ikke er udgaaet fra cu lovlig bestaaende Dom- stol eller nogen til at afsige exigible Dekreter beføiet Myndighed, eller den ikke ifølge sit Ind- hold kan fuldbyrdes, har Fogden at ncægte Exekution.

§ 441.

Under exekutionen af Forlig hvad enten de ere indgaaedc for Forligskommissioner, Rette!- eller øvrigheder, har Fogden at paakjende alle Indsigelser mod Forligets Gyldighed, dog, hvad Retsforlig angaar, kun, forsaavidt Fogdens Kjendelse ikke vilde indeholde en Bc- dommelse af Rettens Handlinger.

Gr den ved Forliget hjemlede Fordring knyttet til en Betingelse eller en Tidsfrist, eller stottes den paa en gjensidig bebyrdende Retshandel, maa det ved Forligeis eget Indhold rller ved andre offentlige Dokumenter eller ved Skyldnerens egen Indrømmelse være givet, at Betingelsen er indtraadt eller Tidsfristen uhløben,

eller at Forligshaveren fra sin Side har opfyldt Retshandlen, forsaavidt ikke lovligt Tilbud hercm fremkommer under selve Forretningen og da endnu kan betimelig fremsættes.

§ 442.

De i foregaaende Paragraf med Henfyn lil Forlig opstillede Grundsætninger finde ogsaa Anvendelse paa de i § 435 3 o nævnte Pantebreve.

§ 443.

Den, der forlanger Grekution efter en udenlandsk Dom eller Kjendelse, maa sam- tidig med Begjærmgen herom forelægge Fogden de Oplysninger, som ere fornødne for at bedømme, om de i § 436 foreskrevne Betingelser ere tilstede.

Hvis den i § 436 sitr. b nævnte Omstændighed ikke oplyses ved en fra vedkom- mende udenlandske Myndigheder udgaaet Paategning paa Dommen eller Kjendelsen, i hvilken Henseende det bemærkes, at det ved Kgl. Anordning kan bestemmes, hvilke udenlandske Myn- digheder der ere kompetente til at meddele slig Paategning, maa der for Fogden fremlægges laadanne Bevisligheder, som ifølge den danske Rets Grundsætninger udkræves for at oplyse ttemmed Ret.

Fogden har da ved Kjendelse aterklære Dommen eller Kjendelsen for at være i Be- siddelse af samme Erelutionskraft, soin om den var afsagt af en dansk Domstol, og dens Fuldbyrkelse foregaar da efter de "amme Regler, som ere gjældende om indenlandske Domme og Kjendelser.

§ 444.

Domme kunne fuldbyrdes, naar Fuldbyrdelesfristen er udloven, uden at Paaanke er bleven iværkfat G 306) eller ny Foretagelse af Sagen ved samme Ret bleven forlangt G 330) inden denne Fristis Udlob. Fuldbyrdelesfristen er i Reglen 4 Uger fra Dommens Afsigelse at regne.

Ved Domme, der paabyde en Handlings Foretagelse, kan Retten forlænge den nævnte Tidsfrist, hvis Domfældte findes at behsve længere Tid til at efterkomme Dommen. For Edsdommcs Vedkommende er Gdsfristen tillige at anse som Fuldbyrdelesfrist.

Ved Domme, som paalægge at undlade. Noget, kunne de af deres Overtrædelse fly- dende følger ikke bringes til Anvendelse imod DomMldte for den almindelige Fuldbyrdeles- frists Udlob.

Gi heller kan Domhaveren ved Domme, som tilkjende ham en Ret, skride til at iværksætte eller lade iværksætte saadanne til sammes Udovelse sigtende Handlinger, der ikke fremiræde som exekution, for Udløbet af den almindelige Erekuationsfrist.

§ 445.

Ved udtrykkelig Bestemmelse i Dommen kan Retten, naar Omstændighederne tale herfor, efter Vedkommendes Paastand sætte Fuldbyrdelesfristen til kortere Tid end 4 Uger, men dog i Gdssager ikke til kortere Tid end Edsfristen. I Forbindelse hermed kan det paa Sagvolderens Andragende bestemmes, at Domhaveren skal stille Sikkerhed, dersom han inden Udlobet af den almindelige Fuldbyrdelesfrist vil exekvere Dommen.

Ligeledes kan det efter Vedkommendes Paastand i Dommen bestemmes, at Erektion med eller uden foregaaende Sikkerhedsstillelse skal kunne iværksættes, uanset at Retsmidler betimeligt anvendes imod Dommen.

Andragende om foranførte Bestemmelser maa fremsættes senest under den mundtlige Hovcdsorhandling.

§ 446.

Kjendelser under Sagens Drift, som bestemme Noget, der skal fuldbyrdes, kunne ezeuveres strax, saasnart de ere affagte og givne beskrevne, medmindre Andet fremgaar af Kjendelsens eget Indhold.

§ 447.

exekution efter Forlig kan foregaa, saasnart Fordringen efter Forligets Indhold er forfalden. Ved Pantebreve kan Panthaveren skride til exekution, naar der er forlobet en Tid af 44 Dage fra Forfaldstiden at regne og der derhos, forsaavidt Skyldneren bor paa den pantsatte Eiendom, med 3 Dages Varsel er givet ham en i Overensstemmelse med Reglerne i første Afsnit Kapitel IX forkyndt meddelelse om, naar Forretningen vil blive foretagen.

§ 448.

Naar Fuldbyrdelesfristen er udloven, kan Exekutionen ikke hindres ved senere iværksat Paaanke eller Begjæring om ny Foretagelse af Sagen, selv om de for disse Retsmidlers Anvendelse fastsatte senere særlig bevilgede Frister ikke endnu ere forlobne.

§ 449.

Exekutionskraften tabes kun ved tyveaarig Forældelse. Dog paahviler det den, som har ladet hengaa mere end et Aar fra den Tid, exekution kunde være foretaget, at lade Paagjoeldende, forsaavidt han har bekjendt Bopæl inden Riget, ved en Notarialbestikkelse opfordre til at efterkomme Dommen, Kjendelsen. Forliget eller Pantebrevet. I Stedet for en faadan Notarialbestikkelse kan ogsaa troede en Opfordring, forkyndt i Overensstemmelse med Reglerne i første Afsnit Kapitel IX.

Erektion kan da ikke ske, førend 3 Uger ere forlobne efter denne Opfordring,

Kapitel II, Om Fuldbyldklæsesnaden.

§ 450.

De i det følgende om Domme givne Bestemmelser finde ogsaa Anvendelse paa For- lig og andre exekutionsgrundlag, dog med de Lempelser, som sslge af Forholdets Natur.

Første Underafdeling.

Om Fuldbyrdelsen af Domme, der ikke lyde paa Udredelsen af Penge.

§ 451.

Er der paalagt Domfældtc en anden Idelse end Penge, sker Dommens Gzekution, med de i H§ 452—454 nævnte Undtagelser, derved, at Domhaverens Interesse i Dommens Efterkommelse anstaas i Pcngc, og at Vederlagsbeløbet inddrives efter de i det Følgende i anden Underafdeling opstillede Regler, forsaavidt ikke en efter Dommens Afsigelse indtraadt Umulighed eller andre lignende Omstændigheder efter den borgerlige Rets Grundsætninger har befriet Domfældte uden tillige at medføre Erstatningspligt for ham.

Hvis der ikke, ifølge hertil sigtende subsidiære Paastande under Sagen, i selve Dommen er fastsat et Pcngvederlag, som trrdrer istedetfor den Mrlse, hvcrpaa Dommen principalt gaar ud, kan Domhaveren under Fogedforretningen faa fastsat det Pengebeløb, hvortil hans Interesse maa anstaas

I Reglen har Fogden med Vidnernes Bistand at foretage Ansættelsen (§ 437): hvis disse ikke ere tilstrækkelig sagkyndige, kan Fogden udmelde Andre, som, efter for ham at have aflagt Ed, yde den fornødne Bistand.

Fogden har, saavidt muligt, at tilkalde Domfældte, for at han kan afgive sine Op- lysninger og Erklæringer, forinden Vederlagssummen bestemmes.

Derefter fastfcrtter Fogden Pengevedeilaget ifølge sit skøn over Omstændighederne og udl, n at være bunden ved Vidnernes eller de i deres Sted trædende Personers Anskuelse. Han har herved fornemlig at drage Omsorg for, at Domhaveren faar fuldstændig Erstat- ning, og i Tvivlsiilfælde har han hellere at fastsætte denne rigeligt end at udsætte Dom- haveren for at lide noget Tab ved, at Dommen ikke efterkommes.

Anlægger Domhaveren i Anledning af, at Dommen ikke efterkommes, Straffesag ifølge § 456, kan det ham tilkommende Pengevederlag fastsættes under denne istedetfor under Fogedforretningen.

§ 452.

Skal Domfældte fravige Besiddelsen af en fast Eiendom eller tilstede Domhaveren en vis Raadighed over den, har Fogden, saavidt gjorligt, umiddelbart at fremtvinge Dommens Efterlevelse ved Domfældtes Udsættelse og Donchaverens Indsættelse eller paa anden lig- nende Maade.

§ 453.

Lyder Dommen paa, at Domfældte skal udlevere en rorlig Ting, har Fogden lige- ledes umiddelbart at sætte Dommen i værk ved at fratage Domfældte Tingen med Magt Mer ved anden lignende Tvangs Anvendelse. Forefindes Tingen ikke under Forretningen, kan Domhaveren fordre sin Interesse ansat til Penge paa den i § 451 omtalte Maade og Belobet inddrevet.

§ 454.

Skal Domfældte ifølge Dommen udføre et Arbeide eller træffe andre lignende For- anstaltninger, kan Fogden efter Domhaverens Paastand tillade denne at lade Saadant fore- tage ved Andre og derefter inddrive det efter en af Fogden godkjendt Regning hertil med- gaaede Belsb, dersom dette efter Omstændighederne findes at være den letteste og hm-tigste Maade, hvorpaa Domhavren kan komme ti! sin Ret. Er Domfældte tilpligtet at udstede eller underskrive et Dokument, kan Fogden udfærdige dette med samme Virkning, som om han af Domfældte var bleven befuldmægtiget hertil. Er Domfældte tilpligtet at stille en Sikkerhed, kan Fogden udtage faameget af hans Gods, som hertil er fornødent, og over dette haves da samme Sikkerhedsret som over udlagt Gods.

Er Domhaveren kjendt berettiget til at udføre en Handling mod at erstatte den herved bevirkede Skade, eller Domfældte kjendt pligtig at foretage Noget imod at faa Ud- gifterne derved erstattede af Domhaveren, er Fogden pligtig til paa Vedkommendes For- langende, om fornødent med Sagkyndige« Bistand, at Afgjøre Spørgsmaal om Udførelsen af Dommen saavel som at bestemme Størrelsen af den Erstatning, der skal udredes i For- bindelse med Dommens Fuldbgyrdelse.

§ 455.

Lyder Dommen paa, at Domfældte skal undlade Noget, kan Domhaveren, naar Dommen overtrædes, dersom det ikke i Dommen selv er bestemt, hvilket Ansvar der skal være forbundet hermed, under en Fogedforretning paa den i § 45 I bestemte Maade faa den ham i Anledning af Dommens Overtrædelse tilkommende Erstatning anstaaet i Penge og Belobet inddrevet. Forsaavidt Domhaveren i Anledning af Dommens Overtrædelse an« lægger Straffesag i Henhold til § 456, kan Erstatningen fastsættes under denne istedetfor under Fogedforretningen.

§ 456.

Den, der modvillig undlader at efterkomme en Dom, hvorved det er ham paalagt at foretage Noget, faavelsom den, der forscettig overtræder en Dom, hvorved det er ham paa- lagt at undlade Noget, kan, hvad enten Domhaveren gaar frem efter §§ 451—455 eller ikke. under en af bam anlagt Straffesag dommes til Otraf af Bsder eller Kcenglel. Dog skal den idømte Strafs Fuldbyrkelse og den begyndte Strafs ,wrtsettelse standfes, uaar Dolnfældte i alle Maader retter for sig, faavelsom naar Domhaveren ved Anvendelsen af den i §§ 451—455 foreskrevne Fremgangsmaade har opnaaet sin Ret eller Sikkerbed for den.

Naar Straffedom er afsagt over Domfældte, har det exekutive Politi paa Dom- haverens Begjæring at vde Bistand til bans Rets Gjennemforelse ved at opsoge og fratage Domfældte de ham frakjendte Ting, hindre ham i at foretage Overtrædelsesbandlinger, til- intetgjøre hvad der er foretaget i Strid med Domhaverens Ret og deslige.

§ 457.

Ved de foregaaende Paragrafers Forskrifter er der ikke gjort nogen Indskrænkning i Domhaverens Ret til at benytte de forelsbige Retsmidler for at sikre sig i Henseende til Dommens Mterkommelse.

Anden Underafdeling. Om Fuldbyrnelsen af Domme, der lyde paa Udredelsen af Penge.

§ 458.

Domme, der lyde paa Betaling af Penge, kunne fuldbyrdes ved Grekution i Dom- fyldtes Formue. med Hensyn til Boder, der idømmes i borgerlige Retstrætter, følges de om exekution af Bsdedomme gjældende Regler.

Derimod kan Domfældte ikke underkastes gjælds fængsel.

Bestemmelserne om de færegne Tvangsmidler, som kunne anvendes for Underhold- ningsbidrag til Born, forladte og fraseparerede Hustruer,' vedblive at gjælde.

§ 459.

Gzekution kan kun udstrækkes til i'aameget af Domfældtes Gods, som efter Fradrag af hvad der kan forudses at ville medgaa til Fyldestgjørelsen af Tredjemands fortrinligere Krav, i Henhold til Fogedvidnernes Vurdering behoves til Dommens Fyldrstgjørelse og til Dcekning af de Omkostninger, som efter Domhaverens Paastand og Fogdens skjøn om dennes Rigtighed ville medgaa til Retsgebyrer eller andre nødvendige Retsudgifter, faasom ved det Uolagtes Flytning, Opbevaring indtil Auktionen m. v.

§ 460.

exekution iværkfcrttes under lagttagelse af de i det følgende givne Regler, enten derved, at Fogden giver Domhaveren Udlæg til Forauktionering i Domfældtes rørlige eller urolige Gods eller i ham tilkommende

Fordringer paa Andre, eller derved, at den Rettighed hvori Udlæg gives, ved Fogdens Foranstaltning udsves i Domfældtes Sted.

Gr Godset behcrtet eller i Forveien udlagt til Andre, kan der gives fekundcrrt Ud- lcrgr deri.

Hvis rede Penge forefindes, blive disse umiddelbart af Fogden at udbetale Dom- haveren til Dcekning as eller Afdrag paa Fordringen. Domhaveren kan ikke vcegre sig ved at modtage Betaling i forfaldne Fordringer paa ham selv, hvis Rigtighed anerkjendes

§ 461.

Domhaveren kan søge Fyldestgørelse i Fwgterne og Indtægterne af faste Giendomme paa den Maade, at Giendommen ved Fogdens Foranstaltning administreres til hans Fordel og Indtægterne af den benyttes til hans Dcekning paa samme Maade som ellers de ved Tvangsauktion indvundne Pengebelsb.

§ 462.

Naar Udlæg gjøres i Domfældtes Leie-, Forpagtnings- eller Fcesterrettigheder over faste Eiendomme, forsaavidt Saadant kan ske uden at krænke Gierens Ret, bliver der at for- holde efter Reglerne i den foregaaende Paragraf.

§ 463.

Udlagt Gods ansættes under Fogedforretningen til den værdi, hvortil det skjønnes under sædvanlige Omstændigheder at kunne udbringes ved offentlig Auktion efter Fradrag af de med Auktionen og Inkassationen forbundne Omkostninger. Hvor Salg ved Auktion ikke finder Sted (§ 515), tages der Hensyn til de Omkostninger, som Salg paa anden Maade vil medføre. Ved Udlæg i Fordringer eller i Rettigheder eller i Frugterne og Ind- tægterne af faste Eiendomme finder ingen Vurdering Sted, men Udlægets Omfang og Ud- strækning bestemmes ved et skjøn under tilborligt Hensyn til de med den benyttede Frem- gcmgsmaade forbundne Udgifter og Omkostninger.

§ 464.

Domfældte, eller hvo der giver møde for ham, er berettiget til selv at paavise de Ting, i hvilke Exekution skal ske. og Domhaveren kan ikke gjøre Indvendinger herimod, naar blot de paaviste Gjenstande efter Fogedvidnernes Vurdering eller skjøn afgive en til det Beløb, der skal inddrives, svarende Sikkerhed.

Dog behsver Domhaveren ikke at modtage Udlæg i fast Eiendom, naar der kan paa- vises rørligt Gods eller Fordringer, hvoraf Fyldeftgjørelse kan faas, saavel som ei heller i Lossregjenstande, hvis Opbevaring eller Realisation maatte være særlig vanskelig, eller i For- dringer, som maa anses for omtvistede eller usikre. Gi heller kan Domhaveren nodes til at søge sin Fyldestgørelse paa anden Maade, naar der kan gives ham Udlæg til Forauk- tionering. Forsaavidt andet Gods kan paavises, behøver han ikke at modtage sekundcert

Udlæg i Gjenstande, som i Forveien ere udlagte til Andre, eller hvorover Andre have erhvervet Rettigheder, for hvilke Udlægshaveren maa staa tilbage.

§ 465.

Paaviser hverken Domfældte eller Nogen paa hans Vegne Gjenstande, hvori Udlæg kan ske. Tilfælder det Domhaveren at udvælge de Gjenstande, hvori han vil søge Fyldestgørelse.

Dog har Fogden herved at paase, at de for Domfældte mest undværlige Gjenstande først udlægges, saa at altsaa en Eiendoms nødvendige Bescetning og de til dens Drift uundværlige Avlsredfkaber saavel som Haandværksredfkaber og andre til Domfældtes nærings- drift uomgængelig fomodne Ting ikke udlægges, saalænge andre mere undværlige Gjenstande forefindes.

Gjodning saavel som Straa og Ho samt Fode- og sædekorn, forsaavidt til Gien- dommens Drift findes fornødcnt. maa ikke ved Udlæg stilles fra Eiendommen, men bliver at betragte som et Tilbehør til den; ei heller maa Sced paa Marken omhugges eller andre Frugter optages eller afplukkes, førend de ere modne til at indhostes.

Det har endvidere sit Forblivende ved den beftaaende Lovgivnings Bestemmelser om, at de befalede Brandredskaber ei kunne stilles fra Eiendommen.

Forelagte Lovforslag m. m. 17 l.

§ 466.

Naar Fyldestgørelse søgcs paa den i § 461, jfr. § 462, omhandlede Maade, har Fogden at overgive Administrationen as vedkommende Eiendom til en af ham valgt Be- styrer og at paalægge Fcestere, Forpagtere, Leietagere og Andre at betale deres Afgifter til denne, samt løvrigt at iværksætte de Tvangsforanstaltninger, som ere sornodne, for at Gien- dommens Frugter og Indtægter kunne komme Domhaveren til Nytte.

Den af Fogden indsatte Bestyrer aflægger til de af Fogden bestemte Tider Regn- stab for Indkomsterne af Stendommen og afleverer, i Lighed med hvad der gjaelder om Inkasfatorer i Almindelighed (§ 511), Overskudet til Fogden efter Fradrag af Administra- tionsomkostningerne, derunder hans eget Honorar.

Naar Domhaveren er bleven dcekket for sin Fordring med paalobende Renter og Omkostninger, overleveres Giendommen igjen til Skyldneren.

Alle spørgsmaal angrende Eiendommens Bestyrelse, Regnskabsaflæggelsen og den tvungne Administrations Ophør Afgjøres af Fogden, naar Domhaveren, Skyldneren eller andre i Giendommen Interesserede i den Anledning fremfore Klager eller Indsigelser.

§ 467.

Udlæg kan ikke gøres i de for Skyldneren og hans med ham samlevende Hustru og Born fornødne Senge og Sengklæder samt nødvendige Linned og Gangklæder.

Endvidere kan Skyldneren fordre, at der skal levnes ham Gjenstande, som høre til de vigtigste Livsfornødenheder eller ere nødvendige til hans næringsvejs Udovelse, indtil et Vurderingsbeløb af 20 Kr.

eller, dersom han er Familieforsørger, af 60 Kr. Disse Gjenstande er han selv berettiget til at undtage fra udlæget efter eget Valg; har han ikke været tilstede under Erektionsforretning, bør der gives dem, der ellers ere tilstede i hans Hus, Anledning til paa hans Vegne at foretage et saadant Valg. Denne Ret til at undtage Gjenstande indtil en vis værdi fra Udlæget, indtræder dog ikke, naar Udlæg gjøres for Skatter eller andre Afgifter til det Offentlige, og kommer heller ikke til Anvendelse med Hensyn til Gjenstande, som ere forrligen givne til Pant for den Fordring, i Anledning af hvilken Udlæg søges.

§ 468.

Eksekution maa ikke gjøres i over- eller underordnede Krigeres Uniformstykker, Vaaben eller andre til deres tjenstmæssige Udrustning og Forsyning fornødne Gjenstande.

Gi heller maa Eksekution gjøres i civile Embeds- eller Bestillingsmands Embeds- dragter eller i Gjenstande, som af dem holdes og bruges til deres Embeders eller Bestillingers Udførelse.

§ 469.

Eksekution kan kun gjøres i Rettigheder, som paa den Tid, Forretningen foretages, alt ere erhvervede, derimod ikke i fremtidige Erhvervelser, med Hensyn til hvilke dette ikke er Tilfældet, saasom ventendes Arv.

Eksekution kan iværksættes i Domfældtes Fordringer paa Andre, selv om de ere betingede eller endnu ikke forfaldne, naar de dog kunne angives og betegnes med tilstrækkelig Bestemthed.

Udlæg kan ikke gjøres i det, som Skyldneren maatte kunne erhverve ifølge gjenfidig bebyrdende Kontrakt, der ikke endnu er fuldstændig opfyldt fra hans Side, naar det, der af ham skal ydes, er personligt Arbejde eller Tjeneste eller Andet, som Udlægshaveren ikke er eller ved Udlægsforretningen sættes istand til at give eller udføre.

Dog skal ovenstaaende Forskrift ikke medføre nogen Indskrænkning i den hidtil bestaaende Adgang til for Underholdningsbidrag til børn, forladte og fraseparerede Hustruer, at holde sig til Skyldnerens Arbeids- eller tjenesteløn eller lignende Indtægt.

§ 470.

I saadant Gods, som ellers ifølge dets Natur kunde være Gjenstand for Eksekution, kan udlæg ikke gjøres, naar det ved Retshandler med Trediemand eller ved dennes Bestemmelser retsgyldige er fastsat, at Kreditorer ikke kunne følge Fyldestgørelse i Godset.

§ 471.

I endnu ikke forfalden Embeds- eller Bestillingsløn eller i lignende Indtægter samt i ikke forfaldne Ventepenge, Pensioner og hermed i Klasse staaende Understøttelser, som uddrages af Statskassen,

Kommunekasser eller andre offentlige Kasser, kan Udlæg ikke gives.

§ 472.

Undtagne fra Exekution ere fremdeles: 1) De militære Underklassers Tjenesteemolumenter i Overensstemmelse med Lov 21de Marts 1874 § 2, 2) Dagpenge og lignende Udredelser til Embedsmand eller Andre, som udføre offentlige Hverv, samt Reiseudgifter og Tcerepenge, der ere udbetalte til indkaldte Vidner eller Synsmand, 3) Underholdningspenge, som ifølge øvrighedsresolution, Forlig eller anden lignende Bestemmelse udredes til Hustruer eller Born, 4) Understøttelse og hjælp til Trængende, som gives af Stiftelser eller andre veldædige Indretninger faavelsom al Fattigunderstøttelse, 5) Midler og Penge, der udenrigs fra indsættes i Nationalbanken, samt Klasselotterigevinster.

§ 473.

Livrenter, Overlevelsessesrenter, Livsforsikkringssummer og lignende mod Vederlag er hvervede Indtægter ere, forsaavidt ikke Andet ved Retsforholdets Stiftelse retsgyldige« er bestemt eller vedtaget af Parterne, ikke undtagne fra Exekution, medmindre forrlig Lovhjemmel derfor kan paavises.

Kapitel III.

Om Exekutionsforretningens Foretagelse og om Proceduren under samme.

§ 474.

Er det fornødne Exekutionsgrundlag tilstede, og finder Fogden ikke iøvrigt Noget til Hinder for at efterkomme Begjæringen om exekution, berammer han en Tid til Forretningens Foretagelse, saavidt muligt i Overensstemmelse med Domhaverens ønste.

Exekutionsforretningen skal i Reglen begynde paa Domfældtes Bopæl, medmindre Fogden skjønner, at der ifølge de foreliggende Omstændigheder er Anledning til Afvigelse herfra.

Naar Dommen lyder paa Udlevering eller Afstaaelse af Ting, kan Exekutionsforretningen begynde, hvor disse forefindes.

Har Domfældte ingen Bopæl i Riget, kan exekutionsforretningen begynde, hvor Domfældte antræffes, eller hvor Ting, som kunne tjene til Fyldestgørelse, forefindes.

§ 475.

Forretningen kan ikke fremmes, medmindre der under den gives behørigt møde fra Domhaverens Side.

Derimod kan den foregaa, selv om Domfældte ikke ligger tilstede. Dog skal i dette Tilfælde, hvis ingen Anden fremtræder som befuldmægtiget til at give Møde for Domfældte, Fogden opfordre hans Hustru, børn over 18 Aar, Tjenestefolk eller andre til Husstanden hørende voksne Personer, som ere tilstede, til at varetage hans Tarv under Forretningen. Gre saadanne ikke heller at antræffe, eller ere de uvillige til at optræde, rettes en lige Opfordring til hans Husvært, Principal, Husbonde, Læremester eller Arbejdsherre, forsaavidt nogen af disse ere tilstede.

§ 476.

Forretningen begynder med, at Fogden opfordrer Vedkommende til ved Fordringens Fyldestgørelse og de Domfældte til Last faldende Omkostningers Betaling at asværges Gælden, tionsens videre Fremgang. Sker dette ikke, strider Fogden efter Domhaverens nærmere Bestemmelse til at foretage de fornødne Exekutionshandlinger i Overensstemmelse med Reglerne i dette Affnits Kapitel II.

§ 477.

Domfældte er pligtig paa Fogdens Forlangende at aabne sine værelser og Gjemmer, for at det, naar Domhaveren begjærer det, kan ses, om heri indeholdes Gjenstande, som egne sig til Udlæg. I Vægringstilfælde, saavelsom naar Ingen træffes tilstede, der er istand til at efterkomme Forlangendet, kan Fogden skride til den fornødne Magts Anvendelse. I fornødent Fald er Fogden ligeledes beføiet til at undersøge Domfældtes person, hvis der er Grund til at antage, at han har skjult værdigjenstande paa sig.

§ 478.

Skyldneren er pligtig under exekutionsforretningen paa Forlangende at opgive rede- ligens og overensstemmende med Sandheden, hvad han eier til Sikkerhed for eller Fyldestgørelse af Fordringen, samt løvrigt at meddele alle i faa Henseende fornødne Oplysninger. Er Skyldneren ikke tilstede, kan Rekvirenten begjære Forretningen udsat og med et af Fogden bestemt Varsel lade ham tilsige til Mode, hvilket af Rekvirenten kan forlanges afholdt paa Fogdens Kontor.

Vægrer Skyldneren sig ved at fremkomme med Opgivelser og Oplysninger, eller undlader han uden lovligt Forfald at Møde ved Forretningens Fortsættelse, kan Rekvirenten forlange ham hensat i simpelt fængsel, indtil han opfylder sin Pligt i saa Henseende, dog ikke udover 6 Maaneder.

§ 479.

Naar Skyldneren under en Erekutionsforretning eller paa en Tid, da han maatte forudse en faadan, i egennyttig Hensigt for at unddrage sin Kreditor den han tilkommende Fyldestgjørelse foretager Noget, der gaar ud paa, at hans lovlige Eiendele eller Fordringer skulle unddrages fra at udlægges til paagjældende Kreditor, bliver han at anse med Straf efter den almindelige borgerlige Straffelovs § 260.

§ 480.

Fra Domfældtes Side kan der med den i § 440 givne Begrænsning fremfættes Indsigelser imod Exekutionens Fremme enten i det Hele eller for en Del eller paa den paa- staaede Maade.

I Anledning af de fremsætte Indsigelser kan Domhaveren ytre sig.

Om nogen yderligere Ordvexling skal finde Sted, beror paa Fogdens Tilladelse.

§ 481.

Trediemand kan fremfætte Indsigelser imod Ezekutionen, naar dennes Foretagelse paa den paastaaede Maade vilde stride imod hans Ret. Han har i faa Fald blot at møde un- der Forretningen, fremsætte sin Indsigelse til Protokollen og ceste Fogdens Kjendelse, hvorefter den indtrædende Trediemand er at anse som Part i Forretningen.

§ 482.

Forhandlingerne for Fogden foregaa mundtligt.

Fogden paakjender den opstaaede Tvistighed i Henhold til, hvad der fra Parternes Side forklares og indrommes under Forhandlingerne, saavelsom i Henhold til de fremlagte Dokumenter og andre skriftlige Beviser.

Under Forhandlingerne for Fogden kan i Reglen Bevisførelse ved Vidner, Syn og skjøn eller Parternes personlige Afhørelse ikke finde Sted.

Enhører Hovedsagen efter sin Beskaffenhed under Underretternes Afgjørelse, har Fog- den at yde Parterne Veiledning i Overensstemmelse med Grundsætningerne i § 346.

§ 483.

I Fogedprotokollen optages:

- a) Angivelse af Tid og Sted for Forretningen, Parternes Navne, Erekutionsgrundlagcts Beskaffenhed;
- b) Betegnelse af Fogdens og Vidnernes Navne;

o) Beretning om Forretningernes Gang i Almindelighed.

I Tilfælde af Tvist optages i Fogedprotokollen en ordret Angivelse af de fremsætte Paastande.

Derhos lader Fogden i det Omfang, som af ham skjønnes hensigtsmæssigt, Parternes Erklæringer over Sagens Sammenhæng protokollere, dog ikke ordret, men kun efter deres offentlige Indhold.

Det Tilforte oplæses og vedkjendes.

§ 484.

Udslettelse kan i Reglen ikke gives under Forretningen, medmindre Parterne ere enige herom.

Derimod kan Fogden anordne eller tilstå en Standsning i Forhandlingerne, naar Omstændighederne kræve det, men uden at Forretningen afbrydes.

Fogderc har da paa Domhaverens Forlangende ved Bevogtning eller paa anden Maade at træffe de fornødne Foranstaltninger for at opretholde den samme Tilstand, indtil Forretningen atter fortsættes. Parterne skulle paa behørig Maade underrettes om Tiden herfor.

§ 485.

I opstaaede Tvistigheder afsiger Fogden Kjendelse umiddelbart efter Forhandlingernes Slutning eller dog fnarest muligt.

Kjendelsen, der skal være forsynet med Grunde, indføres fuldstændigt i Protokollen. Dens Fuldbgyrdelse kan ikke hindres ved Anvendelse af Retsmidler.

§ 486.

I Fogedprotokollen optegnes nsiagtigt alle de enkelte Gjenstande, hvori Udlæg gjøres ved hver enkelt Gjenstand tilfoies dens værdi efter den stedfundne Ansoettelse.

Fogden erklærer derefter til Protokollen de optegnede Gjenstande for udlagte til Dom?

haverens Fyldestgørelse og betyder Domfældte, at han fra nu af ikke uden at paadrage sig Strafansvar kan raade over dem paa en Maade, som kommer i Strid med Udlægshaverens Ret. Er Domfældte ikke tilstede, giues der den eller dem, som i Henhold til § 475 tilkal- des paa hans Vegne, Paalæg om at give Domfældte en saadan Betydning, og efter Om- stændighederne kan lignende Betydning gives den Trediemand, i hvis Besiddelse det Udlagte er.

§ 487.

Hvor der gives Udlæg i fast Giendom, uden at der tillige gives Udlæg i dens Frugter og Indtægter, forbliver den indtil Tvangsauktionen i Skyldnerens Besiddelse, med- mindre denne findes at odelægge eller forringe Eiendommen, i hvilket Tilfælde den kan fctet- tes under en af Fogden valgt Mands Bestyrelse.

Udlægsforretningen maa for at kunne gjøres gjældende imod dem, der ved Rets- handler maatte erhverve Rettigheder over Eiendommen, thinglæses ved dennes værnething efter de om Pantsætning af fast Giendom gjældende Regler.

§ 488.

Udlagt Lossre maa, naar Udlægshaveren modsætter sig det, ikke forblive i Skyldnerens Besiddelse, medmindre denne stiller antagelig Sikkerhed for dets Tilstedeværelse i ufor- ringet Stand, men Udlægshaveren er i Almindelighed berettiget til at tage udlagt Lossre i sin Bevaring, dog, hvis det Udlagtes værdi betydeligt overstiger hans Fordring, kun imod Sikkerhedsstillelse.

Hvor udlagt Lossre ikke lades tilbage i Skyldnernes Besiddelse, og det heller ikke tages i Forvaring af Udlægshaveren, enten fordi denne ikke ifølge ovenftaaende Regel har Ret dertil, eller fordi han ikke vil paatage sig dets Bevaring, har Fogden at træffe de for« nødne Foranstaltninger til det Udlagtes Bevaring paa Domsfældtes Bekostning.

§ 489.

Naar gjældsbreve udlægges til Forauktionering, maa de forsynes med en Paateg- ning om Udlæget, hvis dette skal kunne gjøres gjældende imod Trediemand, der senere i god Tro har faaet gjældsbeviset overdraget til Giendom eller Pant, eller imod Skyldneren, der senere i god Tro har ydet Betaling paa Kapitalen til den, hos hvem Udlæget er sket, mod Kvittering paa eller Udlevering af gjældsbrevet.

Hvor der gjøres Udlæg i Fordringer af anden Beskaffenhed, maa der meddeles Skyld- neren Underretning herom, da denne i Mangel heraf befries ved i god Tro at betale til den, hos hvem Udlæget er sket. Det Samme gjælder for Skyldneren efter et gjælds brev for Rentebetalingers Vedkommende,

§ 490.

Kan den Ting, hvori Udlæg gjøres, ikke overleveres til Udlægshaveren eller den Mand, som efter Fogdens Bestemmelse skal have den i Bevaring, paa Grund af Trediemands Ret til at besidde Tingen, bliver det efter Omstændighederne ifølge Udlægshaverens Begjæring af Fogden at tilkjendegive vedkommende Trediemand, at Skyldneren ikke er befoiet til at modtage Tingen, naar Trediemands Ret til dens Besiddelse ophører.

§ 491.

Naar de i de foregaaende Paragrafer foreskrevne Bestemmelser ere iagttagne, kan den Ret til efter lovlig

Omgang at fyldeftgjøres af det Udlagte, som Udlæget giver, ikke betages Udlægshaveren hverken ved Skyldnerens paafølgende Dod eller Konkurs eller ved senere

af andre Kreditorer iværksat Udlæg, ligesom Skyldneren ei heller ved senere Retshandler gyldigen kan overdrage Trediemand nogen mod Udlægshaverens Ret stridende Rettighed over det Udlagte.

Dog taber Udlægshaveren i Løssre, som er forblevet i Skyldnerens Besiddelse, sin af Udlæget flydende Sikkerhedsret overfor Skyldnerens Kreditorer i Tilfælde af Konkurs eller senere Udlæg, naar han ikke inden 12 Uger efter Udlægsforretningens Slutning strider til Tvangsauktion, eller under en Gjenoptagelse af Fogedforretningen faar det Udlagte bragt ud af Skyldnerens Besiddelse, medmindre han ved Retsmidlers Anvendelse eller Trediemands Ret har været hindret i at fremme Tvangssalget.

§ 492.

Viser den stedfundne Tvangsauktion, at Udlægshaveren ikke bliver fyldestgjort af det Udlagte, eller kan en Udlægshaver, der ikke har faaet tilstrækkeligt Udlæg til at bakke hans Fordring senere paavise Gods, hvori der kan gøres Grekution, er han berettiget til at forlange Exekutionsforretningen gjenoptagen og fortsat efter de ovenfor givne Regler. Omvendt er den, hos hvem Udlæget er sket, berettiget til at begjære Forretningen gjenoptagen, og det skete Udlæg i det Hele eller for en Del hævet, naar den Fordring, hvorfor det er gjort, i det Hele eller for en Del maatte være bleven betalt, efterat Udlæget er sket.

Ligeledes kan Fogden efter Domhaverens Begjæring gjenoptage Exekutionsforretningen og træffe ny Bestemmelse om Bevaringen og Administrationen af det Udlagte, naar Tiden, som vil hengaa forinden Auktionen, betydeligt vil blive forlænget paa Grund af Retsmidlers Anvendelse imod Udlægsforretningen, eller naar Domfældtes Forhold med Henfyn til udlagt Gods, som er forblevet i hans Besiddelse, giver Anledning dertil, eller naar Bekosteligheden ved det Udlagies Bevaring eller lignende Grunde opfordre dertil.

§ 493.

Ogsaa i andre Tilfælde end de i § 492, jfr. § 491 2det Stykke, nævnte kan Exekutionsforretningen gjenoptages efter Begjæring af Trediemand eller en af Parterne naar alle Vedkommende famtykke deri.

§ 494.

Imod den sluttede exekutionsforretning kan der anvendes Retsmidler i Henhold til de nærmere Bestemmelser herom i dette Afsnits Kapitel V.

Imod Kjendelser, der afsiges af Fogden, kan der først anvendes Retsmidler, efterat hele exekutionsforretningen er sluttet.

§ 495.

Retsmidler imod exekutionsforretningen maa i Reglen anvendes inden 4 Uger, efterat Exekutionsforretningen er endelig sluttet. Efter Udlebet af denne Frist kan exekutionsforretningen ikke fveckkes, undtagen hvor den i det Hele eller for en Del kan bringes til at bortfalde som en følge af, at Exekutionsgrundlaget paa lovlig Maade tilintetgjøres eller forandres.

Dog kan Landsrettens Formand efter et fra vedkommende Part indgivet skriftligt Andragende, hvormed de fornødne Oplysninger maa følge, tillade, at Exekutionsforretningen angribes ved Retsmidler inden et Aars Forlob, naar ganske særegne Omstændigheder retfærdiggjøre, at Parten ikke i rette Tid har gjort Retsmidler gjældende.

Kapitel IV.

Om Tvangsauktion.

Forste Underafdeling.

Almindelige Bestemmelser.

§ 496.

Udlæg til Forauktionering giver Ret til, efter de i det Folgende opstillede Regler, at fætte det Udlagte til offentlig Auktion og gjøre sig betalt af Auktionssummen, jfr. dog § 515.

Om Adgangen til at stille haandfaaet Pant til offentlig Auktion uden foregaaende Dom eller Forlig og Udlæg gjælde den borgerlige Rets Regler, jfr. Konkurslovens § 155.

Ligeledes har det sit Forblivende ved den Statskassen som Panthaver for kredite- rede Toldafgifter i de en Oplagshaver betroede Oplagsvarer tilkommende Ret til at forauktionere disse uden foregaaende Retsforfølgning.

§ 497.

Tvangsauktionen foretages i Reglen af den Foged, som har wcerksat Udlæget.

Auktionen bliver i Almindelighed at afholde i den Jurisdiktion, hvor Udlæget er sket. Dog er Rekvirenten berettiget til at lade de udlagte Gjenstande bortfælde i nærmeste Kjøbstad eller med Fogdens Billigelse andetsteds.

Dette Steds Foged er da Pligtig at afholde Auktionen; dog skal ogsaa den Foged, som har foretaget Udlæget, være beføiet til at afholde Auktionen, dersom Rekvirenten ønsker det, og han selv dertil er villig.

§ 498.

Ved Auktioners Afholdelse er særlig Tilkaldelse af Vidner ikke fornøden. Det exekutive Politi er forpligtet til paa Begjæring at yde Fogden Bistand i Over- ensstemmelse med, hvad der i § 437 er bestemt.

§ 499.

Ved Begjæringen om Tvangsauktion forholdes der efter de ovenfor i § 439 givne Regler, dog at her desuden Udskrift af Udlægsforretningen maa medfølge, medmindre Tvangs- auktionen skal foretages af den samme Foged, som har foretaget Udlægsforretningen, i hvilket Tilfælde en simpel Paaberaabelse af Udlægsforretningen med Angivelse af dens Datum er tilstrækkelig.

§ 500.

Finder Fogden, at Grundlaget for Tvangsauktionen er i Orden, og at iøvrigt Intet er til Hinder for det Udlagtes Forauktionering, har han at foretage de til Auktionens Afhol- delse fornødne Skridt i Henhold til den fremsætte Begjæring.

Det bliver at iagttage, at Auktionen ikke maa foregaa, førend den til Retsmidlers Anvendelse givne ordentlige Frist af 4 Uger er udloben. Fremlægges Bevis for, at Udlægs- forretningen inden denne Frist Udlsb af nogen af de oprindelige Parter lovlig er angreben ved Retsmidler, enten selvstændigt eller som et Tilbehrs til Dommen, bliver det Udlagtes Forauktionering at stille i Bero.

Dog kan Fogden, naar de udlagte Gjenstande ere udsætte for Fordcervelse eller væsent- lig Værdiforringelse ved at henligge saa længe, som lagttagelsen af foranstaaende Bestem-

Forsl. t. L. om den borgerlige Retspleie.

melser vilde kræve, eller naar deres Bevaring er forbunden med uforholdsmæssig Bekostning, lade Auktionen afholde til et tidligere Tidspunkt, end de ovenangivne Regler hjemle.

§ 501.

Fogden har at udstede de fornødne Bekjendtgjørelser angaaende Auktionen, i hvilken Anledning han kan afkræve Rekvirenten de nødvendige Oplysninger.

Anden Underafdeling.

Om tvungen Auktion over Lssore.

§ 502.

Bekjendtgjørelse om Auktion over udlagt Lssre skal, med den af § 514 følgende Undtagelse, ste mindst 14 Dage for Auktionens Afholdelse. Den skal idetmindste 2 Gange indrykkes i den af Egnens offentlige Tidender, som ved Bekjendtgjørelse fra Justitsministeriet hertil bestemmes, faaledes at den fsrste Bekjendtgjørelse sker med det nævnte Varsel, og den anden i Lobet af Varselstiden nogle Dage fsr Auktionen. Fremdeles skal der om Auktionen ste Opslag ved Plakater og foregaa offentligt Udraab, forsaavidt Saadant paa Auktionsstedet er fædvanligt ved frivillige Auktioner.

§ 503.

Bekjendtgjørelsen skal indeholde tydelig og nsiagtig Angivelse af Tiden og Stedet, naar og hvor Auktionen holdes, samt en almindelig Betegnelse af Gjenstandene, som skulle bortsælges »ned Fremhcevelse af- de særlig værdifulde iblandt dem.

§ 504.

Auktionsrekvirenten har at vcrlge en Mand til Inkassator, der af Fogden kjendes som paalidelig og vederhceftig. Det paahviler Inkassator at være tilstede ved Auktionen og af- gjøre, om han vil give den enkelte Bydende Kredit eller ikke, samt at iudkræve Auktions- pengene, hvilke han derefter har i en samlet Sum at indbetale til Fogden.

Inkassator er som Selvskyldner ansvarlig for, at Belobene af de af ham antagne Bud blive betalte, medmindre Andet er vedtaget.

§ 505.

Fogden har at paase, at der ved Auktionsvilkaarene, som iøvrigt forsattes af Rekvi- renten, indrommes vederheftige Kjøbere den paa Egnen ved frivillige Auktioner scedvanlige Kredit, dog uden Fogdens Billigelse ikke udover 3 Maaneder.

Det beror paa Auktionsrekvirenten, om han ved Auktionsvilkaacnene vil paalægge Kjs- berne at udrede Auktionsomkostningerne, eller om han vil fritage Kjøberne herfor og lade dem forlods udrede af Auktionssummeu; i fsrstnævnte Tilfælde blive de at ansætte til visse Procent eller en vis Andel af hver Krone.

§ 506.

Auktionskataloger kunne udstedes. Om Udgifterne herved skulle boeres af Skyldneren afgjor Fogden. I bencægtende Fald kan enhver i Tvangssalget Interesseret paa egen Bekostning udstede Auktionskataloger.

Den, paa hvis Bekostning Auktionskatalogerne udgives, er berettiget til at forsætte dem, dog at Auktionens Afholdelse ikke opholdes derefter.

Forelagte Lovforslag m. m. 172

§ 507.

Ved Auktionens Begyndelse oplæses Auktionsvilkaarene, som tillige skulle opstå af til almindelig Efterretning paa et ioinefaldende Sted i Lokalet, samt, forsaavidt der udfærdig's trykte Auktionskataloger, tilføres disse strax efter Titelbladet.

Naar dette er iagttaget, kunne de paa Auktionen Bydende ikke paaberaabe sig Uvidenhed om Auktionsvilkaarene.

§ 508.

Fogden opraaber derefter de enkelte Gjenstande til Salg.

Gre Auktionskataloger eller specificerede Auktionsplakater udgivne, bortsælges Tingene i den Orden, disse angive, medmindre Fogden tilsteder Afvigelser herfra; men i modsat Fald er Skyldneren berettiget til at bestemme den Orden, hvori de udlagte Gjenstande skulle opaabes.

Ved hver enkelt Gjenstand optegnes i Protokollen AuktionsKjøberens Navn og Budets Swrrelse.

Hvis Betaling erlægges kontant ved Hammerstaget, gjøres derom Bemoerkning.

§ 509.

Udlægshavere ere ingensinde berettigede til at modsætte sig, at celdre eller yngre Udlægshavere i samme Løssre skride til Tvangsauktion efter de her opstillede Regler. Derimod Afgjøres det efter de hidtil gjældende Retsregler, om Panthavere kunne modsætte sig vedkommende Gjenstandes Realisation.

§ 510.

Naar Auktionen er holdt i Overensstemmelse med ovenstaaende Regler, er den med Hensyn til sit Udfald bindende for alle dem, hvis Rettigheder over det Bortsolgte ifølge den borgerlige Rets Regler samt Bestemmelsen i § 509 ophøre ved Tvangssalget.

§ 511.

Inden 8 Dage henholdsvis efter Auktionen eller den fastsætte Kredittids Udlob har Inkassator at aftægge Regnskab til Fogden over Auktionsbeløbet og til ham at indbetale, hvad der efter Fradrag af Omkostninger bliver tilovers. I Inkassationsalcrr maa i Reglen ikke beregnes mere end 4 pCt. af de Beløb, hvorpaa der gives Kredit, og 2 pCt. af dem, der betales kontant; dog kan Fogden undtagelsesvis, naar Inkassationen skjønnes ikke at kunne faas udført for denne Betaling, tillade, at Inkassationsfalæret sættes høiere.

§ 512.

Fogden har derefter uden Ophold at udbetale Auktionsrekvirenten den ham tilkom- mende Del af Auktionspengene og at afgive det muligvis Tiloversblevne til Skyldneren, med- mindre Flere hos Fogden have anmeldt Krav paa Deltagelse i det ved Auktionen Indkomne- eller det af Skjdsde- og Pantebssgerne, hvis Bestyrer Fogden har at afkræve Attest i saa Hen- seende, kan fes eller paa anden Maade, saasom ved Skyldnerens Forklaring, af Fogden erfares, at saadant Krav haves.

I dette Tilfælde har Fogden at afsatte et Udkast til Auktionsfummens Fordeling imellem samtlige Vedkommende ifølge deres Rettigheders Beskaffenhed.

§ 513.

Fogden skal ufortsvet meddele enhver af de i foregaaende Paragraf omhandlede Per- soner, som har bekjendt Bopoel inden Riget, særskilt Underretning (§ 122) om, at Udkastet henligger til Eftersyn paa hans Kontor. Har nogen af de nævnte Personer ikke bekjendt

Bopæl inden Riget, er for hans Vedkommende offentlig Indkaldelse i den almindelige Tidende' som ved Kgl. Anordning bestemmes til retslige Bekjendtgjørelser, tilstrækkelig.

Fremkommer der ikke inden 4 Uger efter Underretningens meddelelse eller efter Be- kjendtgjørelsen Indsigelse imod Fogdens Udkast, iværksættes Fordelingen ufortsvet i Overens- stemmelse med det, dog uden at Nogens Ret løvrigt er prcekluderet herved. Opftaar der Tvist om Fordelingen, som det ikke lykkes Fogden ved sin mægling at bilægge, henviser han de stridende Parter til almindelig Rettergang. Indsigelser mod Fordelingen, der ikke behørig forfølges inden 14 Dage, anses som ikke fremkomne.

Den Del af Auktionsfummen, med Hensyn til hvilken ingen Uenighed er tilstede, udbetales i Overensstemmelse med Udkastet, men den Del, som er Gjenstand for Tvist, tilbage- holdes indtil Sagens endelige Afgjørelse. Det paahviler Fogden at drage Omsorg for de ind- komne Summers hensigtsmæssige Bevaring og Frugtbargjørelse i Mellemtiden.

§ 514.

Ere de udlagte Gjenstande udsætte for hurtig Fordcervelse eller Tab i værdi, eller er deres Bevaring forbunden med uforholdsmæssig Bekostning, kan Fogden lade Auktion af- holde med kortere Bekjendtgjørelsesfrister, end de ovenangivne Regler medføre.

§ 515.

Statsobligationer, Bankaktier, Iernbaneaktier, Kreditforeningsobligationer og andre Værdipapirer, som have Kurs paa Kjøbenhavns Børs, forauktioneres ikke, men Fogden har at lade dem sælge sammesteds ved en Vexelmægler, til hvem de blive at sende, og som derefter skal tilstille Fogden Salgssummen ledsaget af behorigt Regnskab inden 3 Dage, efterat Salget er stet. Udenlandske Statspapirer, Aktier og lignende Effekter, paa hvilke Kurs noteres paa fremmede Børs, har Fogden efter Udlægshaverens Begjæring at besørge solgte ved et paali- deligt Pengeinstitut, om fornødent gjøres, paa et fremmed Pengemarked.

§ 516.

Naar Udlæg er givet i Fordringer af anden Beskaffenhed end de i foregaaende Pa- ragraf omhandlede, kan Udlægshaveren, istedetfor at stille dem til Auktion, efterhaanden som de forfalde, lade den iudkræve hos den eller dem, der ere pligtige at betale samme, ved en i Overensstemmelse med § 504 valgt Inkassator.

Inkassator kan legitimere sig som berettiget til at iudkræve Fordringerne ved en Ud- skrift af Udlægsforretningen, forsynet med Fogdens Paategning om, at han er antagen til og autoriseret som Inkassator.

§ 517.

De Pengebeløb, der indkomme, naar der gaas frem efter §§ 514, 515 og 516, indbetales til Fogden, som derefter har at gaa frem efter Reglerne i §§ 512 og 513.

Tredie Underafdeling.

Om tvungen Auktion over fast Eiendom.

§ 518.

Samtidig med at Udlægshaveren indgiver Begjæring om Auktion, har han til Fogden at afgive Udkast til Auktionsvilkaarene, ledsaget af en Anmodning om, at Skyldneren saavel- 'om den eller de, der i Egenskab af Pant- eller udlægshavere eller af andre Grunde stulle

tage Del i Auktionsfummen, eller hvis Stilling som Brugshaver?, Servitutberettigede eller desl. iøvrigt kan blive berørt ved Salget, maa blive indkaldte til et Msde. med denne An- modning skal der folae fornøden Attest af Skjsde- og Pantebogen, Udskrift af de thinglcefte Dokumenter og en Bestridelses- og Vurderingsforretning over Giendommen, som skal scelges.

§ 519.

Fogden har derefter med 4 Ugers Varsel at indkalde de i foregaaende Paragraf nævnte Personer til et møde paa hans embedskontor.

Indkaldelsen sker ved en almindelig Opfordring til at melde sig, som indrykkes 3 Gange i den til retslige Bekjendtgjørelser bestemte almindelige Tidende, medmindre Taxations- værdien af Giendommen, der skal scelges, ikke overstiger 4000 Kr., i hvilket Tilfælde Be- kjendtgjørelsen indrykkes 1 Gang i ovennævnte Tidende og 1 Gang i det af Justitsministeriet hertil bestemte stedlige Blad. Derhos bliver der at give dem, hvis Interesse i Tvangssalget kan fes af Skjøde- og Pantebogerne eller paa anden Maade, saasom ved Skyldnerens For- klaringer, kommer til Fogdens Kundskab, særskilt Underretning, forsaavidt de have bekjendt Bo- pæl inden Riget (§ 122).

Indkaldelsen skal indeholde Oplysning om Auktionsrckvirentens eller hans Fuldmægtigs Navn og Adkomst til at stille Giendommen til Salg, tydelig Betegnelse af Giendommen efter Beliggenhed og Størrelse, Angivelse af Eierens Navn samt Tilkendegivelse om, at Udkast til Auktionsvilkaarene, af hvilke Enhver mod sportelmcessig Betaling kan faa Udskrift, henligger til Eftersyn for Vedkommende paa Fogdens Kontor. Auktionsrckvirenten har at tilstille de foran ham Berettigede, hvem særskilt Underretning givrs, en Udskrift af Auktionsvilkaarene.

Derhos skal Tid og Sted for Modet angives med tilstrækkelig Bestemthed og Noi- agtighed, ligesom det i Indkaldelsen udtrykkelig skal bemcerkes, at den, der udebliver, udsætter sig for, at hans Ret fortabes ved Tvangssalget.

§ 520.

I Auktionsvilkaacnene skal der, hvis ikke saavel Skyldneren som alle de til Deltagelse i Auktionssummen berettigede Personer samtykke i en anden Fremgangsmaade, tilftaas Kjøberen en passende Frist til Tilveiebringelsen af den Del af Købesummen, som skal udbetales. Denne skal for en Trediedel af dette Belobs Vedkommende idetmindste være 3 Maaneder fra Auktionens Datum; men med den Del, der overstiger fornævnte Trediedel, skal der gives Henstand til den ffrste 11te Juni eller 11te December Termin, som indtræffer mindst 3 Maaneder fra Auktionens Datum. Omkostningerne ved Auktionen, som blive at udrede af Kjøberen, medmindre han ved Auktionsvilkaarene er fritagen herfor, kunne fordres betalte inden 8 Dage.

Enhver af de til Deltagelse i Auktionssummen berettigede Personer er Pligtig at finde sig i, at der i Auktionsvilkaarene indrsmmes de ovennccvnte Betalingsfrister med Hensyn til hans Andel i Auktionsudbyttet, ligesom han kan gjøre Krav paa, at Auktionsrckvirenten for sit Vedkommende underkaster sig dem.

Derimod staar det enhver af de nævnte Personer med Hensyn til hans Andel af Auktionssummen frit for at indromme lcengere Betalingsfrister, give Tilsagn om Prioriteters Henstaaen i Eiendommen eller i andre Maader tilstaa Kjøberen lempeligere Viikaar. Det bliver i saa Fald Paagjældendes egen Sag at paase, at der i Auktionsvilkaarene optages fornøden Tilkendegivelse herom, eller at Saadant sker ved et Tillæg til disse eller ved en Til- forsel i Auktionsprotokollen enten i det i § 519 omtalte Møde eller i senere Moder.

Den, som er kontraktmæssig forpligtet til at lade sin Pantefordring, uanset Giendom- mens Salg, forblive indestaaende i den, har ikke noget Krav paa Fyldestgørelse af Auktions« udbyttet, men kun paa, at hans Ret bevares.

Naar ikke Andet med fælles Tamtykke vedtages, har Kjøberen at forrente Auktions- kjøbesummen med 5 pCt. fra Hammerstagets Dato at regne.

§ 521.

De i den foregaaende Paragraf givne Forskrifter blive at undergive de af Forholdets Natur flydende Lempelser, naar der paahviler Giendommen Grundbyrder, faavelsom naar ved- kommende Behørftelser ikke slutte sig til almindelig Obligationsgjæld, men til Livrente, Aftægt eller lignende Forpligtelser eller til betingede eller uvisse Fordringer, saasom Kautionsforplig- telser o. desl.

§ 522.

I Auktionsvilkaarene bor der optages det fornødne angaaende den Sikkerhedsstillelse, som kan fordres af den Bydende, dersom han vil nyde godt af de i § 520 omhandlede Henstande.

Hvis Giendommen skal overleveres, inden Betaling finder Sted, bor der stilles Sik- kerhed for en Trediedel, og ellers for en Fjerdedel af det Belsb, som Auktionskjøberen er pligtig at udbetale, foruden for de af Auktionen flydende Omkostninger. Sikkerheden bor be- staa i indenlandske Værdipapirer, der have Kurs paa Københavns Børs, eller i Panteobli- gationer i faste Eiendomme, som fyldeftgjøre, hvad der efter de gjældende Regler kroeves til Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midlers Betyggelse. Det følger af sig selv, at den Eiendom, der tilflaas Kjøberen. ikke selv kan benyttes til den heromhandlede Sikkerhedsstil- lelse. Fogden kan tilftaa den Bydende en kort Frist af indtil 8 Dage til at tilveiebringe Sikkerheden, naar der kun ikke mangler Sikkerhed for de Omkostninger, som maatte flyde af, at der maa afholdes en ny Auktion.

medens enhver af de i Salget Interesserede er Pligtig at lade sig noie med for- anførte Sikkerhed, ftaar det derimod til enhver af dem for sit Vedkommende ganske at fra« falde Fordring paa Sikkerhed eller at lade sig noie med en ringere reel Sikkerhed eller med blot personlig Sikkerhed.

Hvis Paagjældende ikke har ladet Tilkendegivelse herom optage i Auktionsvilkaarene, kan han ved selve Auktionen for eller efter Budenes Modtagelse afgive sin erklæring herom

§ 523.

Ligesom Rekvirenten har at iagttage de ovenfor i §§ 520—522 givne Regler, faa- ledes er saavel han som enhver anden af de i Tvangssalget interesserede personer ubefoiet til uden Nødvendighed i Auktionsvilkaarene at optage eller til dem at lade tilfoie andre usædvanlige eller byrdefulde Betingelser, som kunne antages at ville afskrække Kuberne.

§ 524.

I det i § 519 omhandlede møde have de Indkaldte at fremkomme med deres Indsigelser imod eller Ndringsfmsiag til det af Rekvirenten gjorte Udkast til Auktionsvilkaar saavel som med de Tilføielser, som Enhver for sit eget Vedkommende vil have optaget i Auktionsvilkaarene. Dog er hermed ikke sigtet til den eller dem, som anse sig for riendomsberettigede til det Udlagte eller tro sig i Besiddelse af Servituter, Grundbyrder eller lignende Rettigheder over Stendommen, sarsaavidt disse skulle gaa forud for alle dem, der skulle have Dyrkning gennem Tvangsfalget.

§ 525.

Fremkommer ingen Indsigelse eller anden Bemærkning fra nogen af de Indkaldte eller Andre, som møde for at varetage deres Tarv i Anledning af Salget, anses de samtlige for at vedtage, at Tvangssalget ogsaa for deres Vedkommende skal foregaa i Henhold til det

fremlagte Udkast til Auktionsvilkaar. Dog har Fogden paa embedsvegne at paase, at Auktionsvilkaarene ikke vilkaarlig afvige fra de i §§ 520—523 givne Regler, medmindre udtrykkeligt Samtykke hertil haves fra alle Vedkommende.

Fremsættes der Indsigelser, ZGndringsforflag eller Andragender om Tilføielser til det forelagte Udkast til Auktionsvilkaar, skal Fogden ved sin Mægling søge at tilvejebringe Enighed om Auktionsvilkaarene, men lykkes dette ikke, har han, efterat Parterne have ytret sig, at afgjøre den opstaaede Tvist ved en Kjendelse, der afsiges snarest muligt, samt derefter at drage Omsorg for, at Auktionsvilkaarene afsættes i Overensstemmelse med den truffne Afgjørelse.

Fogden kan tilstaa de fornødne Udsættelser, dersom Auktionsvilkaarene ikke skønnes at kunne endelig fastsættes i det i § 519 omhandlede Mode. Fremkommer der Paastande om at forandre Rekvirentens Udkast til Auktionsvilkaarene til Skade for nogen Indkaldt, som ikke har givet Mode, skal Fogden udfætte Sagens Afgjørelse til et følgende Mode, til hvilket de paagældende Udeblevne særlig skulle kaldes, samtidig med at det meddeles dem, hvilke Paastande der ere fremsatte. Udeblive de da, anses de for at samtykke i, at Paastanden tages til følge.

§ 526.

Er der Uenighed om, hvorvidt eller i hvilken Orden Paagældende skulle fyldeftgjøres af Auktionslommen, kan det undlades i Auktionsvilkaarene at optage nogen Angivelse af, til hvem af dem der skal betales, men det kan, naar Fogden finder Grund til at give herom nedlagt Paastand medhold, iftedetfor bestemmes, at kjøbefummen skal indbetales til Fogden, fttn i saa Fald har at forholde sig efter de nedenfor i § 537 givne Forskrifter, samt derhos tillige har at drage Omsorg for at iudkræve AuktionsKjøbe summen, i fornødent Fald ad Rettens Vei.

§ 527.

Naar Auktionsvilkaarene ere fastsatte enten ved Overenskomst eller ifølge Fogdens Kjendelse, kan, foruden Auktionsrekvirenten, enhver Udlægshaver og enhver Panthaver, hvis Fordring er forfalden, fordrø, at der strides til Auktion i Henhold til den begyndte forfølgning og med den af samme følgende Retsvirkning.

§ 528.

Fogden har, saafnart Auktionsvilkaarene ere fastsætte, af egen Drift og uden yderligere Opfordring at tillyse Auktionen.

Dette ster ved, at en Bekjendtgjørelse af det i Næste Paragraf angivne Indhold 3 Gange indrykkes i den til retslige Bekjendtgjørelser bestemte almindelige Tidende samt udenfor Kjøbenhavn tillige i det af Justitsministeriet hertil bestemte stedlige Blad med et Varsel af mindst 14 Dage fra den forfte Indrykkelse at regne. Dog kan udenfor kjøbenhavn Be- kjendtgjørelse i den til retslige Bekjendtgjørelser bestemte almindelige Tidende undlades, naar Tazationsværdien af Giendommen, der skal scelges, ikke overstiger 4000 Kr, og hvor Taxations- værdien er større, kan Fogden, naar det af nogen Vedkommende forlanges, og han sinder det tjenligt, ogsaa foranstalte Auktionen bekjendtgjort i andre Aviser, endogsaa udenlandske.

Bortfalder Auktionen, har Fogden at aflyse den ved Bekjendtgjørelse een Gang i de nævnte Blade.

§ 529.

Bekjendtgjørelsen skal indeholde en noiagtig Betegnelse af Eiendommen og Gierens Navn, dens Etorrselse, Beliggenhed og andre Forhold, som kunnc antages at have vcrfentlig

Indflydelse paa værdien, naar og hvorledes Giendommen kan tages i Diesyn, samt derhos en tydelig Angivelse af Tid og Sted for Auktionens Afholdelse.

Tillige skal Bekjendtgjørelsen indeholde Oplysning om, hvor Auktionsvilkaarene hen- ligge til Eftersyn for Lysthavende.

§ 530.

Paa Auktionødagen kan der ikke fremsættes Indsigelser imod de i Henhold til det Foregaaende fastsatte Auktionsvilkaar, men vel modtages Erklæringer om Lempelser i Udbeta- linger, i Betalingsfrister, i Sikkerhedsstillelse o. s. v., og af Fogden gjøres Bemærkninger vedkommende Giendommens Tilstand eller om andre faktiske Forhold eller derved nødvendig« gjorde Tillæg til eller Forandringer i Auktionsvilkaarene. Heller ikke kan det formenes dem, der ville fremkomme med de i § 524 2 det Punktum ommeldte Paastande, at fremsætte faa« danne, der da kunne imodegaas af andre Vedkommende, dog uden at nogen egentlig Proce- dure derom kan tilstedes, ligesom Kjendelse heller ikke bliver at afsige om Andet, end om, hvorvidt Auktionen desuagtet kan fremmes eller ikke. Saadanne Paastande kunne dog efter Omstændighederne give Hjemmel for Fogden til efter Vedkommendes Begjæring eller af egen Drift at udsætte Auktionen.

Derefter oplæses Auktionsvilkaarene, Panteattesten og saameget af tidligere Protokol- tilfsrfler eller af andre Dokumenter, som Fogden sinder fornødent at meddele de Lysthavende, medens de ovrigte Salget vedkommende Dokumenter bsr være tilstede og til Lysthavendes Eftersyn.

§ 531.

Giendommen opaabes derefter enten delvis eller samlet og enten med eller uden Al- ternativer eftersom

Vilkaarene give Anledning til. Budene optegnes, efterhaanden som de gjøres, enten i Protokollen eller paa et særskilt Ark med Tilfsielse af de Bydendes Navne. Hvis Størrelsen af det mindste Overbud ikke er fastsat i Auktionsvilkaarene, ftaar det til Fogden at fordre, at Overbud skulle have en i Forhold til Gjenstandens Betydenhed passende mindste Størrelse, ligesom Fogden i det Hele har at lede Auktionen og sørge for, at denne fremmes med Ro og Orden og uden unødvendigt Ophold. Naar Ingen efter derom 3 Gange gjen- tagen Opfordring gjør Overbud, standses Opraabet, og Resultatet indfores i Protokollen. Der gives Vedkommende Leilighed til at gjøre de Bemærkninger med Hensyn til Sikkerhedsstilling, ny Auktion, Auktionens Hcevelse og deslige, hvortil der maatte være Anledning, og Fogden afgjør derefter det fornødne, dersom det behoves, ved en Kjendelse. Hvis Salg skal finde Sted, bekrceftes det vedkommende Bud ved Hammerstag.

§ 532.

Enhver, som ifølge § 527 kan fordre Auktionens Fremme, har, forsaavidt han ifølge sin Fordrings Beskaffenhed kan antages at ville faa Del i den budne kjøbesum, Ret til, dersom Andet ikke er vedtaget ved Auktionsvilkaarenes Fastsoeitelse, at gjøre Fordring paa, at Hammerstag gives den Hoistbydende, som kan tilfredsstille de Fordringer, der lovmedholdelige« stilles med Hensyn til Sikkerheden for Budets Opfyldelse.

§ 533.

Dog kan Skyldneren saavel som enhver af dem, hvis Rettighed over Giendommen ved Tvangssalg vil bringes til at ophøre, forsaavidt han ikke ifølge det skete Bud vil faa fuld Dcekning for sit Krav, fordre en anden Auktion afholdt, naar han ftrax paa Auktionsstedet erklærer Saadant, imod at han stiller Sikkerhed for Betalingen af de, af den nye Auktion flydende Omkostninger, forsaavidt disse ikke maatte blive dcrkkede ved et hoiere Bud. Ved

den anden Auktion bor Giendommen absolut bortfælges, uden Henfyn til, hvad Bud der ved famme erholdes, medmindre alle de, som ifølge § 527 kunne fordre Auktionens Fremme, samtykke i, at flere Auktioner afholdes, i hvilken Henseende bemcerkes, at de, der ikke gjøre Indsigelse, anfes for at samtykke.

Den, som er Hoistbydende ved fsrste Auktion, er, dog ikke i længere Tid end 6 Uger, bunden ved sit Bud for det Tilfælde, at der ikke ved anden Auktion skulde ske ligefaa hoit eller Høiere Bud, eller det skete Bud formedelst manglende Sikkerhedsstilling ei kan an- tages. Gives der ved anden Auktion hverken Hammerstag til ham eller til nogen Anden, er den Hsistbydende ved forste Auktion loft fra sit Bud. og Forpligtelse til at vedstaa Budet paahviler heller ikke den eller de Hoistbydende ved anden Auktion.

§ 534.

Naar en anden Auktion skal finde Sted, maa herom udgaa en ny Bekjendtgjørelse med 14 Dages Varsel, der idetmindste indrykkes een Gang i de i § 528 nævnte offent- lige Blade.

Det skal i Bekjendtgjørelsen udtrykkeligt bemoerkes, at det er anden og sidste Auktion.

§ 535.

Den Hoistbydende har ikke ved nogen af Auktionerne Ret til at fordre Hammerstag.

Den i Konditionerne betingede Sikkerhedsstillelse (jfr. § 522) kan først forlanges, naar Hammerstag tilbydes; dog kan Fogden, naar af Vedkommende fremfættes Paastand herom, forlange, at ubekjendte eller uvederhørfne personer strax skulle stille en mindre Sikkerhed efter Fogdens skøn, hvis deres Bud skal komme i nogen Betragtning.

§ 536.

Den, der har erholdt Hammerstag, er forpligtet til at berigtige Kjøbesummen ved Betaling enten umiddelbart til de i Auktionsvilkaarene angivne Personer eller til Fogden, der- som dette maatte være bestemt i Henhold til § 526. Det forft forfaldne Afdrag paa Købe- summen erlægges, forsaavidt ikke Andet er bestemt i Konditionerne, eller forsaavidt ikke Sam- tykke fra Vedkommende til Udsættelse haves, til den eller de først Berettigede, forsaavidt til- strække kan, og anvendes saaledes i Almindelighed først til Dækning af resterende Skatter og Afgifter, hvis Prioritet er bevaret, og som ikke ere betingede udredede udenfor Kjøbefummen.

§ 537.

I det Tilfælde, at Betalingen efter § 526 skal erlægges til Fogden, har denne, strax efterat Hammerstag er givet, at gjøre et Udkast til Auktionssummens Fordeling imellem de i Tvangssalget interesserede Personer, hvilke derpaa med 14 Dages Varsel indkaldes til et Msde. Indkaldelsen, der skal indeholde Tilkendegivelse om, at Udkastet ligger til Efterfyn paa Fog- dens Kontor, hvor enhver Vedkommende mod sportelmcesfig Betaling kan faa en Afskrift af det, sker ved en almindelig Opfordring til at melde sig, som indrykkes een Gang i den til retslige Bekjendtgjørelser bestemte almindelige Tidende, hvorhos der bliver at give dem, hvis Interesse i Tvangssalget kan ses af Skjøde- og Pantebøgerne eller paa anden Maade, saa som ved de tidligere stedfundne Forhandlinger, er kommen til Fogdens Kundskab, særkilt Un- derretning, forsaavidt de have bekjendt Bopæl inden Riget (§ 122).

Fremkommer der i det berammede møde ingen Indsigelse mod Fogdens Udkast, fore- tages Fordelingen af kjøbesummeu, efterhaanden som den indkommer, i Overensstemmelse med det, dog uden at herved Nogens Ret iøvrigt prcrkluderes.

Fremsættes derimod Indsigelser, og lykkes det ikke Fogden ved mægling at tilveie-

bringe Enighed, henviser han de ivistende Parter til almindelig Rettergang. forsølges en gjort Indsigelse ikke behørig inden 4 Uger, anses den som ikke fremsat.

Den Del af Auktionssummen, med Henfyn til hvilken ingen Indsigelse er fremsat, udbetales i Overensstemmelse med Udkastet, men den Del af den, som er Gjenstand for Tvist, tilbageholdes, forsaavidt den er indkommen eller maatte indkomme, indtil Sagens endelige Afgjørelse.

Fogden har at sørge for de indkomne Summers hensigtsmæssige Bevaring og Frugt- bargjørelse i Mellemtiden.

§ 538.

I Tilfælde af, at AuktionsKjøberen ikke efterkommer Auktionsvilkaarene, er Rekvirenten saavel som enhver af de Personer, som ifølge deres Fordringers Beskaffenhed have Krav paa at faa Del i Kjøbesummen, berettiget

til at fordre, at Eiendommen sættes til en eneste Auktion paa Auktionskjøberens Risiko og Regning, faaledes at han bliver pligtig at tilsvare, hvad der maatte bydes mindre, uden at have Krav paa, hvad der maatte bydes mere, end Auktionskjøbesummen.

Fogden har paa Vedkommendes Begjoeriug at tillyse Auktionen i Overensstemmelse med de for den anden Auktion i § 534 givne Regler.

Ovenanførte Fremgangsmaade udelukker ikke, at enhver af de til Deltagelse i Auktionskjøbesummen Berettigede for sin Del, eller efter Omstændighederne Fogden paa Samtliges Vegne, anvender almindelig Retsforsølgning imod Auktionskjøberen.

§ 539.

Fogden h.ir at udstede Auktionsfkjode til Kjøberen paa Tvangsauktionen eller hvem denne har overdraget sin Rei, naar de for Skjødes Erholdelf? i Auktionsvilkaarene satte Betingelser ere opfyldte, eller Bevis fores for, at alle Vedkommende have faaet, hvad der til' kommer dem, eller samtykke i, at Skjøde maa udstedes.

Bestaar det Solgte af flere færskilte Eiendomme, skal Fogden, naar det forlanges af kjøberen eller hvem der troeder i hans Sted, og naar de derpaa hvilende Hcrtelser ere helt afgjorte eller Vedkommendes Samtykke tilveiebragt, give særskilt Skjøde eller Overdragelsesdokument paa hver særskilt Giendom. Forlanges en foerskilt Giendom delt, skal det Samme iagt- tages, naar de lovbestemte Betingelser for Delingen ere godtgjorte at være tilstede.

Kjøberen er i Mangel af anden Bestemmelse i Vilkaarene pligtig at have taget Skjsde eller Overdragelsesdokument og berigtiget kjøbet i enhver Henseende inden 1 Aar efter Ham- merstaget.

§ 540.

Kjøberen paa Tvangsauktionen er, naar den i § 548[^] angivne Frist af 4 Uger er forløben, uden at der er gjort Retsmidler gjældende, og han har fyldestgjort Auktionsvilkaarene, berettiget til at lade de Hcrtelser, til hvis Dcrkning der efter Auktionens Udfald Intet udkom- mer, udslette af Skjøde- og Pantebogen.

§ 541.

I Auktionsvilkaarene bestemmes de Honorarer, som kjøberen har at udrede; til Rekvirentens juridiske Konsulent kan i det Hoieste betinges for samtlige i Forbindelse med Auktionen staaende Forretninger [^] pCt. af Kjebesummen, naar denne overstiger 10,000 Kr., og hvis den er ringere, kun Salærer fra 20 til 50 Kr. fowden Rejseomkostninger.

Forsaavidt nogen af de ovrigte Modende har Krav paa Salcrr, bestemmes dette ikke procentvis i Forhold til Kjvbesummen eller Størrelsen af den Fordring, som de stulle voerne Forelagte Lovforslag m. m. 173

om, men i Forhold til Uleiligheden ved Modet og Sagens Beskaffenhed i det Hele ligeledes med Tillæg af Reiseomkostninger.

I intet Tilfælde kunne Reiseomkostninger beregnes for længere Afstande, end om en Sagfører indenfor Retskredsen var benyttet.

Fjerde Underafdeling.

Om Proceduren af Tvistigheder, der opstaa under Tvangsauktionen.

§ 542.

Under Tvangsauktionen kunne de oprindelige Parter ikke fremsætte saadanne Indsigelser, som vedrore Lovligheden af Udlægsforretningen eller de forud for samme liggende Retshandlinger.

Indsigelser, som ikke hore til de i tredie Underafdeling omhandlede, kunne af Tredie-mand fremsoettes under Auktionsforretningen, naar han formener, at Auktionens Fremme paa den paastaaede Maade vil komme i Strid med hans Ret.

§ 543.

Proceduren under Auktionen eller Forberedelserne til samme foregaar efter de Regler, som i §§ 480, 481 og 482 ere givne om Tvistigheders Forhandling under Exekutions« forretninger.

§ 544.

Hvad der skal optages i Auktionsprotokollen, Afgjøres efter de i § 483 opstillede Grundsætninger.

Dog blive de i Rflr. 13de Juni 1788 og Pl. 3die September 1823 indeholdte Bestemmelser, hvorefter visse Losoreauktwncr ikke behsve at foretages til Protokollen, fremdeles at anvende med de Lempelser, som følge af Reglerne i ucerværende Kapitel.

§ 545.

De i § 484 om Udsættelse og Standsning givne Regler komme ogsaa til Anvendelse paa selve Auktionens Afholdelse, jfr. dog § 530 Iste Stykke i Slutningen.

§ 546.

I opstaaede Tvistigheder forholdes der med Kjendelses Afsigelse efter § 485.

§ 547.

Imod den sluttede Nuktionsforretning kan der anvendes Retsmidler i Henhold til de noermere Bestemmelser herom i det følgende Kapitel.

Imod Kjendelser, der afsiges under Auktionen eller Forberedelserne til denne, kan der først anvendes Retsmidler, efterat hele Auktionsforretningen er sluttet.

§ 548.

Retsmidler imod Auktionsforretningen maa i Reglen anvendes inden 4 Uger. efterat Auktionsforretningen er sluttet. Efter Udlobet af denne Frist kan Auktionen ikke svlrkkes, undtagen hvor den i det Hele eller for en Del bortfalder som en følge af, at de foregaaende Retshandlinger, til hvilke den flutter sig, paa lovlig Maade tilintetgjøres eller forandres.

Dog kan Adgang til Retsmidlers Anvendelse inden Forlovet af et Aar tilstaas paa samme Maade. som i § 495 2 det Stykke er bestemt om Udlæg.

Kapitel V.

Om Retsmidlerne imod de til Dommers tvnugnc Fuldbyrdelse henhørende Fogedforretninger.

§ 549.

Anker over Fogedforretninger, som vedrore selve den Fordring eller Ret, om hvis Fuldbyrdelse der er spørgsmaal. gjøres gjældende ved Paaanke til den Landsret, under hvilken Fogden staar. Har den, der vil gjøre saadan Anke gjældende, tillige Anker af den i denne Paragrafs 2det Stykke angivne Beskaffenhed, blive disse at inddrage under Paaanken.

Anker, der alene anzaa de processuelle Betingelser for Fogedforretningen eller den ved samme brugte Fremgangsmaade, gjøres gjældende ved Besværing til den Landsret, under hvilken Fogden staar.

§ 550.

Parterne kunne ikke gyldigen give Afkald paa deres Adgang til at anvende de i fore- gaaende Paragraf omhandlede Retsmidler, forend efterat den Fogedforretning, med Hensyn til hvilken der er Spørgsmaal om Retsmidlers Anvendelse, er iværksat.

§ 551.

Paaanke iværksettes ved, at der tilstilles Modparten Ankestiftelse paa den i § 356 bestemte Maade, Besværing derved, at der i Overensstemmelse med § 321 indgives en Be- sveringsstiftelse til Fogden selv.

§ 552.

Paaanken foregaar iøvrigt i Overensstemmelse med de om Paaanke fra Underretten til Landsretten i fjerde Afsnit givne Regler.

Som en følge heraf finder der en fuldstændig ny Bevisforelse og Sagsudvikling Sted for Landretten.

Den for Fogden stedfundne Procedure er ikke bindende, og der er endog Intet til Hinder for, at nye Paastande fremsættes. Dog kunne Parterne ikke tilbagekalde de af dem for Fogden afgivne protokollerede Erklæringer med Hensyn til Sagens Sammenhæng.

§ 553.

Landsretten træffer de fornødne Bestemmelser med Hensyn til Udsættelser for at fore Bevis og med Hensyn til Fastsættelsen af en Tid for Hovedforhandlingen i Overensstemmelse med Reglen i § 357.

Bevisførelsen foregaar efter de almindelige Regler i andet Afsnit.

§ 554.

Besværing foregaar med de Lempelser, som følge af Bestemmelserne i dette Afsnit, efter samme Regler som besværing til Landsretten over Underrettens Handlinger, jfr. § 360.

§ 555.

Paaanke fra Landsretten til Højesteret i de heromhandlede Tilfælde finder i Reglen sin Sted, naar Hovedsagen, i Anledning af hvilken Eksekution er sket, har været Gjæmstand for Landsrettens Afgjørelse i

forste Inftants eller dog ifølge fin Beskaffenhed i Tilfælde af Retstvist vilde henhøre under samme. Dog kan, om end Hovedsagen ikke er af den anførte Beskaffenhed, Heiesterets Formand i Forbindelse med to af ham tiltagne medlemmer af

Retten tillade, at Sagen undtagelsesvis indbringes for Hoiesteret. Andragende herom frem- soettes og behandles paa den i § 304 omtalte Maade.

Om Paaanken til Hoiesteret gjælde de almindelige Regler i tredie Afsnit Kap. I.

Landsrettens Afgjørelse i Anledning af Besværing er ikke Gjenstand for yderligere Besværing til Hoiesteret.

Anden Hovedafdeling.

Om Udpantning samt om Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.

I. Om Udpantning.

§ 556.

Udpantning kan finde Sted for efternævnte Fordringer:

- 1) Stats- og Kommuneskatter, samt Afgifter og Idelser, som ifølge Lovgivningens umiddelbare Bud eller en i Henhold til samme foretagen Ligning eller Anfoettelse tilkomme Stat, Kommune, Kirker, anerkjendte Troessamfund, offentlige Stiftelser eller Embeder og Bestillinger; denne Bestemmelse kommer dog ikke til Anvendelse i Henseende til Told- og Skibs« samt Brænderiafgifter, Stempelafgift for Spillekort og Afgift for Adgangsbeviser for Handelsreifende undtagen i det i Forordningen angaaende det under det Kgl General-Told- kammer og Kommercekollegium henhørende Kasse- og Regnskabsvæsen af 8de Juli 1840 § 9 2det Punktum omhandlede Tilfælde;
- 2) Enhver paa en fast Giendom hvilende, stadig tilbagevendende eller af en bestemt Begivenhed afhængig Penge- eller Naturalafgift, som uden fanlig Vedtagelse gaar over fra Gier til Gier, forsaavidt den tilkommer en af de under Nr. 1 ommeldte Berettigede, her- under indbesattet Renterne af de i enkelte Giendomme fra det forrige Ryttergods Salg indeftaaende, Statskassen tilhørende halve kjøbesummer samt Renterestanær af den i Hen- hold til Lov 8de April 1851 om Selveiendoms Indforelse paa det Staten tilhørende Vndergods, jfr. Lov 27de Januar 1852 § 4, Lov 3die Marts 1852 § 2 og Lov 8de Februar 1854 § 2, stiftede Pantegjæld, fremdeles Bankhoeftelsesrenter. Tiendevederlag og et- hvert ved de anordnede Kommissioners Mellemkomst fastsat Vederlag for Aflosningen af Naturalydelser, Pligtarbejde eller Byrder paa faste Giendomme, alt forsaavidt de i dette Nummer omhandlede Afgifter eller Vederlag ere bestemte til en uforanderlig eller dog efter faste Regler vexlende Størrelse;
- 3) Den Betaling, som efter et af Kongen eller vedkommende Ministerium stadfæstet eller af vedkommende Kommunalbestyrelse eller anden offentlig Myndighed indenfor Græn- serne af den samme tilkommende Befoielse vedtaget eller stadfæstet Betalingsreglement bliver at erlægge for Benyttelsen af faadanne et almenntigt Formaal tjenende Indretninger, hvor- til Adgangen under visse almindelige Betingelser staar aaben for Enhver;

4) Gebyrer for kongelige eller ministerielle Gxpeditioner, Rets- og Magiftratsgebyrer og de med Retshandlinger forbundne Afgifter samt det Vederlag, derunder indbesattet Dag- penge og Befordringsgodtgørelse, som tilkommer Nogen for Udforelsen af Forretninger eller møder i medfør af Loven, af offentlig Bestilling eller af en af vedkommende Myndighed færlig sket Udmeldelse eller givet Paalæg, forsaavidt Vederlagets Størrelse eller Reglen for dets Beregning er fastsat i Lov eller i en af Kongen eller vedkommende Ministerium i Henhold til de gjældende Regler stadfæstet Tazt, saa og Erstatning for de af den Paagjældende til Forretningens Udforelse lovlig gjorte Udlæg;

5) Erstatning hos Private for det Udlæg, som Stat, Kirke eller Kommune har havt ved paa den Forsømmeliges Vegne at befølge befalede Anskaffelser, Istandsættelser, Arbejder eller Naturalydelser;

6) Underholdningsbidrag, som det ifølge øvrighedens i medfør af den gjældende Lov- givning afgivne Bestemmelse eller Sammes Stadfæstelse paa Separations- eller Skilsmisse-

vilkaar paahviler Nogen at udrede til cægte eller uægte børn, Stedborn, Forældre, forladte, fraseparerede eller fraskilte Hustruer, faa og de Erstatningskrav, som kunne paahvile Husbond eller andre, fra hvem personer, der ere pligtige at svare Underholdningsbidrag, have Indtægt, naar der af øvrigheden i Henhold til de gjældende Regler er gjort Forbud imod Udbetalingen;

7) de Brandhjælpsspenge, der tilkomme Københavns Brandforsikring, den almindelige Brandforsikring for Landbygninger og den almindelige Brandforsikring for Købstadbygninger, saalænge disse ere undergivne Regjeringens Tilsyn;

8) Afslssningsvederlag for Wgt og Arbejder til Kirker, naar Vederlaget er fastsat ved den anordnede Kommissions Mellemkomst eller, hvis Nsiosning ikke har fundet Sted, Tiende- eierens Krav paa Erstatning for den ved den Privates Forfommelse med at udføre saadant Wgt og Arbejde paadragne Udgift;

9) Eieres Krav paa Erstatning hos Fcrstere og Leiere for udlagte Skatter og Afgifter af Eiendommen og paa Vederlag for Afiosning af Hoveri, Pligtarbejde eller Jagtdage i Henhold til Afslssningslovene af 4de Juli 1850 samt, naar faadant særligt er vedtaget, Gieres Krav paa Vederlag for Aflosning af Hoveri og Jagtdage, der er fastsat uden Aftosnings- mændenes Mellemkomst, og paa Fæsteafgift af Huse paa Landet;

10) a. Fordringer hos en og samme Skyldner paa Betaling for Lossre, der er kjøbt ved en i medfør af Embede eller offentlig Bestilling afholdt Auktion, naar de ikke overstige 400 Kr. og Auktionsprotokollen tydelig udviser kjøberens Navn og kjøbesummernes Størrelse;

b. de Beløb, som det ifølge den i Frdg. 13d? Novbr. 1829 §§ 3 og 5 ommeldte Fordeling paaligger Kirkeværgen at iudkræve;

0. den Enker efter Fcestere i Hmhold til Lov 19de Febr. 1861 om Forandringer i Fcrftelovgivningen § 7 tilkommende Fordring paa den ved Fcestefratraedelse betingede Aftægt af Fcrftet;

6. det Bidrag, som medlemmerne af Foreninger mellem Svende, Fabrikarbejdere, So- farende o. lign. have at erlægge til Foreningens Syge- og Begravelseskasse, naar det i Foreningens af Indenrigsministeriet stadfæstede Vedtægt er bestemt, at Bidraget skal inddrives ved Udpantning;

6. det Bidrag, som Sagførere, der udøve Sagførervirksomhed, ifølge § 143 i Lov om Domsmagtens Ordning m. v. ere pligtige at betale til Dceknings af Udgifterne ved Sagfører« randenes Virksomhed;

k. Fordringer efter Bankhcrftelsesobligationer, som, efter at være cederede Skyldneren, af ham ere borttransporterede;

S. Boder og Erstatninger, som af de i Henhold til Lov om Hcrrens Diftriktshefte af 26de Mai 1868 § 3 anordnede militære Monstringskommissioner paalægges private Foder« voerter i Overensstemmelse med de af Krigsbestyrelsen fastsatte og af vedkommende Foder- værter ved Hestenes Overtagelse indgaaede Betingelser for Udstationeringen af Hcrrens Heste, samt endvidere Voder, der paalægges Sparekassers Bestyrelser eller Revisorer efter Lov om Spare- og Laanekasfer af 28de Mai 1880 § 12, saavel som Boder, der paalægges Sag- førere i medfør af §146 i Lov om Domsmagtens Ordning m. v.;

k. den Betaling, som i Henhold til Lov om Brandvæsenet i Kjøbstlrdernc af 21de Marts 1873 § 10 og dertil sig stuttende Reglementer tilkommer de af vedkommende Kom- munalbestyrelser antagne Skorstensfejere, forsaavidt den ikke er bestemt til et fast aarligt Vederlag af Kcrmnerkasfen;

1. de i Lov om Digearbejder paa Lolland og Falster af 23de Mai 1873 § 2 sidste Stykke omhandlede Beløb samt Vidrag til Dceknings af et Digelags Udgifter i Overensstem- melse med Lov 10de April 1874 § 12.

Udenfor de ovennævnte Tilfælde kan Udpantning ikke finde Sted. Ligesom det altid staar i Rekvirentens Magt at indtale sin Fordring ved scrdvanlig Rettergang, faaledes skal det ogsaa være ham tilladt, naar Fogden

finder, at OmftemdiZ-

hederne tale derfor, at benytte Udpantning for en Del af den ham tilkommende Fordring og indtale Resten ved scrdvanlig Rettergang.

Tilbyder Skyldneren delvis Betaling, bor denne modtages.

§ 557.

Udpantningsretten følger Fordringen, saa at den tilkommer Gnhver, som med Henfyn til samme er traadt i den oprindelige Berettigedes Sted, og vedvarer indtil et Aar, efterat Fordringen er forfalden til Betaling. Imidlertid er det i Henseende til Fristens Beregning tilstrækkeligt, at Udpantning er begjært inden Udløbet af ovennævnte Tidsrum, naar den der- efter med tilborlig Hurtighed fremmes af Rekvirenten.

§ 558.

Den, der begjærer Udpantning foretagen, har herom skriftlig at henvende sig til Fogden. Begæringen ledsages, forsaavidt Fordringen stottes paa eller godtgjøres ved skrift- lige Dokumenter, af disse, og ellers af faadanne Oplysninger, som maatte vlere fornødne, for at Fogden kan tage Bestemmelse, om Udpantning kan finde Sted. Finder han efter det Foreliggende Intet til Hinder wr Udpantning, afsiger han ved Paategning paa Begjæringen en Kjendelse gaaende ud paa, at den forlangte Udpantning kan foretages, dog paa Rekvirentens Ansvar, forsaavidt Fordringens Rigtighed angaar, hvilken Kjendelse ikke særffkilt kan angribes ved noget Retsmiddel. I modsat Fald ncægtec han den begjærte Udpantning ved en Kjendelse, der er Gjenstand for Besværing efter Reglerne i foregaaende Hovedafdeling.

§ 559.

Gfterat Udpantning er bevilget, har Rekvirenten eller i de Tilfælde, i hvilke Foran skaltningen til Udpantningens Iværksættelse paaligger Fogden i embedsmedfør, denne at drage Omforg for, at Begjæringen og den samme paalegnede Kjendelse mindst s Dage for Forretningens Foretagelse i Overensstemmelse med Reglerne i fsrste Afsnit Kapitel IX for- kyndes for Skyldneren.

Ved Inddrivelse af Statsskatter, Bankrenter, Brandpenge, Kommuneskatter og alle andre Afgifter til det Offentlige, saavel som af Timdevederlag, Brokorn og alle andre deslige Indtægter, som inddrives ved Udpantning hos Beboerne af et søgn eller en Kommune, er det tilstrækkeligt, at Bckjendtgjørelse om, at Restancen af Fogden er godkjendt til Inddrivelse, og at denne vil finde Sted uden videre Varsel, uden nævnelse af de enkelte Skyldneres Navne, sker mindst 8 Dage, fsr Udpantningen foregaar, i det af Justitsministeriet hertil be- stemte stedlige Blad eller ved Opslag paa offentlige Steder eller ved Trommestag eller ved læsning til Kirkestævne eftkr Stedets Skik og Brug.

§ 560.

Udpantning iværkfattes af Fogden; dog kan Udpantning paa Landet, naar Fordringen ikke overstiger 100 Kr. og Gjenstanden for Udpantningen ikke er faste Stendomme, ske ved søgnefogden. Naar Rekvirenten afgiver Begjæringen forsynet med Paategning om den i Overensstemmelse med foregaaende Paragraf siets Forkyndelse, henholdsvis til Fogden eller søgnefogden, skulle disse efter Fristens Udløb uden ufordrøden Henstand iværksette Udpantning - gen. Forsaavidt der med Hensyn til visse Fordringer i Lovgivningen er tildelt Fogden en videregaaende Virksomhed i Henseende til Forretningens Kundgjørelse og Foretagelse og det Udlagtes Realisation m. m. samt foreskrevet bestemte Frister, inden hvilke det Fornødne i disse Henseender skal være foranstaltet, forbliver det ved de herom givne Bestemmelser, ogsaa med Hensyn til det for Forssømmelsen i saa Henseende fastsatte Ansvar.

§ 561.

I Sager, som omgaa Inddrivelse af Underholdningsbidrag, skal det ikke være for- nødent til Fogden at indgive særlig skriftlig Begjæring om Udpantning, og Fogdens Kjendelse om denne kan paategnes Overovnghedens Resolution, hvorved Bidraget er fastsat eller et om sammes Størrelse indgaaet Forlig er stadfæftet. Naar faadan Resolution engang er forkyndt for den eller de Vedkommende, kan Forkyndelsen af Fogdens Udpantningskjendelse for de enkelte forfaldne Bidrag derhos gyldig ske paa Landet ved søgnefogden og i Kjøbstæderne ved en Politibetjent eller en enkelt Stævningsmand. Det paahviler fremdeles Fogden, naar Begjæring om Inddrivelse af stige Bidrag er fremsat og funden begrundet, selvstændig at besørge det Fornødne til denne Inddrivelse, derunder indbesattet Realisation af de udlagte Gjenstande og Auktionsbeløbets Indfordring.

§ 562.

Udpantningen skal foruden Hovedfordringen omsatte alle af Forretningen samt Godsets Bevarelse og Realisation flydende Omkostninger, og Gebyrerne kunne ikke fordres forudbetalte. Udkommer der ikke ved Realisationen et til at dække Fordringen og Omkostninger tilftrækkeligt Beløb, fortættes Udpantningen, uden at der i faa Fald gives Varsel efter § 559. Udpantning foregaaer løvrigt efter de i foregaaende Hovedafdeling om Udlæg givne Regler, dog at Rekvirentens Møde under Forretningen ikke er nødvendigt. Er Fordringen, hvorfor Udpantning foretages, en anden Idelse end Penge, skal henholdsvis Fogden eller søgnefogden, efter saavidt muligt at have hørt Skyldnerens erklæring herover, efter sit skøn med Vidner - nes Bistand, men uden at være bunden ved deres Anskuelse, ansætte Idelsen til et Penge - vederlag.

De Udpantninger, som foretages af søgnefogden, ske i Overværelse af to af ham tilkaldte Vidner, som ere pligtige at følge ham; er Udpantningen faa almindelig, at ingen Vidner kunne have i den By, hvori den foregaar, udmelder han dertil to mænd af den nærmeste By. Han indfører Forretningen i en af ham af Fogden leveret og af denne autoriseret Protokol, hvis Anskaffelse bekostes af vedkommende Politikasse.

meder Rekvirenten ikke under Forretningen, skal henholdsvis Fogden eller søgnefogden være pligtig til at modtage det Fordrede eller Afdrag herpaa, naar saadant tilbydes under Forretningen, med samme Virkning, som om Betalingen var sket til Rekvirenten, lige - som det i faa Fald paahviler den, der foretager Udpantningen, at bestemme, om det Udlagte skal forblive hos Skyldneren, og ellers drage Omsorg for, at det paa passende Maade bevares.

§ 563.

Foretages Udpantningsforretningen af Fogden, kunne Indsigelser ftem sættes under Forretningen.

Under den for Fogden foregaaende Forhandling om reiste Indsigelser kan ordentligvis kun Rekvirenten faa Udfættelse for at begrunde sin Paastand. Er Rekvirenten ikke modt, eller kan han ikke strax staffes tilstede, og Fogden ikke finder, at en fremsat Indsigelse strax kan forkastes eller tages til følge, udsættes Forretningen, og Parterne underrettes om, naar Forretningen paany foretages, hvorefter den videre Forhandling mellem Parterne sker i Overensstemmelse med de i foregaaende Hovedafdeling Kapitel III indeholdte Regler.

Ved Paakjendelsen af reiste Indsigelser er Fogden ikke bunden ved den i Overens- stemmelse med § 558 givne Kjendelse om Forretningens Fremme. Kjendelser, hvorved en fremsat Indsigelse tages til følge, kunne henholdsvis paaankes eller angribes ved Besvor« ring i Overensstemmelse med Reglerne i foregaaende Hovedafdeling (jfr. navnlig § 549 ff.).

§ 564.

Foretages Udpantningsforretningen af søgnefogden, kunne Indsigelser fremsættes dels under Forretningen, dels i Lobet af 14 Dage efter Forretningens Afholdelse.

Fremsættes Indsigelsen under Forretningen, skal søgnefogden antegne Indsigelsen i Protokollen, men iøvrigt fremme Forretningen samt derefter tilstille Fogden en Udskrift af Protokollen. Indsigelser, som fremsættes efter Forretningen, rettes til Fogden. Efter For« lobet af 14 Dage fra Foretningens Afholdelse træffer Fogden Asgjørelse om fremsætte Ind- sigelser; findes det fornødent. kan han forinden give Parterne Leilighed tA ved møde for Fogedretten at yttre sig om Indsigelserne. Finder Fogden en fremsat Indsigelse grundet berigtiger han selv eller ved søgnefogden Feilen eller ophcever ved Kjendelse den stedfundne Forretning i det Hele eller for en Del. Forkastes Indsigelsen, stadfcester Fogden Forretninger som endelig. Om Afgjørelsen meddeles Parterne Underretning. Afgjørelser, hvorved en frem- sat Indsigelse tages til Folge. kunne henholdsvis paaankes eller angribes ved Besværing i Overensstemmelse med Reglerne i foregaaende Hovedafdeling sjfr. navnlig § 549 ff.).

§ 565.

Rekvirenten maa ikke stride til Realisation af det Udpantede førend efter Forlobet af 4 Uger efter Udpantningen eller, forsaavidt Indsigelse efter § 564 er fremsat, dens Stad- fæstelse, medmindre de udpantede Gjenstande oisensynlig ere udsætte for Fordcervelse eller vcr- sentlig Værdiforringelse ved at benligge saalænge (jfr. dog §z 566 og 567.) Realisationen foregaar iøvrigt, naar enten Udpantningens Gjenstand er fast Giendom, eller Udpantningen har omsattat Losore til værdi af mindst 100 Kroner, i Overensstemmelse med de almindelige Regler om Tvangsauktion i foregaaende Hovedafdelings Kapitel IV; i modsat Fald bortscriges det Udpantede mod kontant Betaling ved offentlig Auktion, som afholdes paa Landet af søgnefogden og i Købstæderne af Politiet, efter at der mindst 3 Dage forud har fundet een Betje«dtgjørelse Sted henholdsvis ved Kirkestævne eller ved Indrykkelse i det Blad, i hvilket Bekjendtgjørelser fra Politiet pleie at offentliggjøres.

§ 566.

Den, som sinder sig forurettet ved en Udpantning, kan, hvad enten Indsigelse har været fremsat under Forretningen eller ikke, gjøre sin Anke gjældende henholdsois ved Paaanke eller Besværmg i Overensstemmelse med de i foregaaende Hovedafdeling indeholdte Regler om Retsmidler imod de til Dommes Fuldbgyrdelse sigtende Fogedforretninger. Ligeledes bliver der at forholde efter de der givne Regler med Hensyn til Spørgsmaal, om Forauktioneringen skal udsættes, naar der er gjort Retsmidler gjældende

imod Udpantningsforretningen. Fristen for Retsmidlernes Anvendelse regnes fra Forretningens Dato eller, forsaavidt Indsigelse er fremsat i Henhold til § 564, dens Stadfæstelse; Opreisning kan ikke gives efter 6 Macmeder fra det nævnte Tidspunkt.

§ 567.

Har den, hvem Udpantning er overgaaet, andre Indsigelser at gisre gjældende mod denne end saadanne, som gaa ud paa, at Fordringen ikke ifølge Lovgivningen kan inddrives ved Udpantning, eller at der ved dennes Foretagelse ikke er brugt den rette Fremgangsmaade, kan han, forsaavidt han ikke vil gjøre Ansvar mod Fogden gjældende. og han ikke allerede har anvendt Retsmidler imod Forretningen efter § 566, indbringe Svorgsmaalet om disse Indsigelsers Gyldighed til Provelse i første Instants.

Dette søgsmaal, som iøvrigt bliver at behandle efter de almindelige Regler baade i Henseende til Forligsmægling og Procedure, kan uden Hensyn til Rekvirentens værnething anlægges i den Retskreds, hvor Udpantningen er gjort, men det maa i det Seneste anlægges

inden 8 Uger fra Forretningens Dato eller, forsaavidt Indsigelse er fremsat i Henhold til § 564, dens Stadfæstelse.

Naar Klageskriftet forkyndes for Rekvirenten af Udpantningsforretningen inden Udløbet af de i § 565 ommeldte 4 Uger, kan Rekrisitus mod at stille Sikkerhed standse Rekvirentens Ret til at bortskrive det Udpantede, saalænge indtil det til prøvelse af Udpantningsforretningen anlagte søgsmaal er afgjort ved endelig Dom; Paastanden kan i saa Fald rettes paa Udpantningsforretningens Ophævelse. Gr Rekvirentens Ret til at stride til Realisation ikke paa den anførte Maade standset, kan Paastanden rettes paa Udpantningsforretningens Ophævelse, forsaavidt det Udpantede ikke allerede maatte være bortsolgt, men i modsat Fald kun paa Skadesløsholdelse.

§ 568.

Ligesom Rekvirenten, derunder indbesattet Staten, Kommuner eller andre i § 556 nævnte Myndigheder eller juridiske Personer, naar Udpantningen under et i medfør af § 566 eller § 567 anlagt søgsmaal findes ulovlig foretagen, i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler har at erstatte Skyldneren al af Forretningen flydende Skade, saaledes vil han ogsaa have at godtgjøre Skyldneren Sagens Omkostninger i alle Instants, saafremt Fordringen ikke skyldtes eller ikke var forfalden, da Udpantningen foregik, og det derhos ikke er Skyldneren, der har fremkaldt eller bestyrket den urigtige Opsættelse af Retsforholdet, som Rekvirenten har gjort gjældende.

II.

Om Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.

§ 569.

Det skal fremdeles i samme Tilfælde som hidtil staa vedkommende Berettigede aabent at fordre Fogdens Hjælp til at indflette sig i eller udslette Andre af Besiddelsen af fast Eiendom eller efter Omstændighederne af isrligt Gods, uden at scrovanligt Gzekutionsgrundlag er tilstede. Ogsaa skal Fogdens hjælp fremdeles ligesom hidtil kunne fordres til at gjøre Forcldre eller værgemynoighed gjældende med Hensyn til Umyndige, uden at scedvanligt Erektionsgrundlag er tilstede.

§ 570.

A Foiuden at^det i de si^foregaaende Paragraf omhandlede Tilfælde ^selvfølgelig staaer Rekvisitus frit for at fremførelsine Indsigelser imod Forretningens Fremme for Fogden til Paakjendelse i Overensstemmelse med de almindelige Regler i foregaaende Hovedafdelings Kapitel III, skal det, naar Rekvisitus har andre Indsigelser imod Forretningen at gjøre gjel- bende end saadanne, som gaa ud paa, at den ikke lovlig kunde finde Sted uden scedvanligt Exekutionsgrundlag, eller at der ved dens Foretagelse ikke er brugt den rette Fremgangsmaade, være ham tilladt, forsaavidt han ikke vil gjøre Ansvar imod Fogden gjældende og han ikke allerede har anvendt Retsmidler, at anlægge Regresfgsmaal i fsrste Instants imod Re- kvirenten. Under dette søgsmaal, som maa anlægges inden 8 Uger, kan der da efter Om- stændighederne saavel tilkjendes ham Erstatning i Anledning af den formentlig ulovlige For- retning som ogsaa gives Dom for, at Forretningen bsr være ovhcevet

Forelagte Lovforslag m. m. 174

§ 571.

Imod Fogdens Afgjørelser under de i H 669 omhandlede Forretninger kan der be- nyttes henholdsvis Paaanke eller Besværing ifølge de almindelige Regler om Retsmidler imod de til Dømmes Fuldbyrkelse sigtende Fogedforretninger (jfr. navnlig § 549 ff.).

Ottende Afsnit.

Om de forelsbige Retsmidler.

Kapitel I.

Arreft.

§ 572.

Arrest paa Gods kan finde Sted til Sikkerhed for ethvert forfaldent Krav, der lyder paa Penge eller Penges værd, eller hvis Til sidesættelse kan medføre en Erstatning i Penge, saalænge Kravet ikke er exigibelt, men iøvrigt uden Hensyn til, om Retssag i Anledning af det er anlagt eller ikke.

Til" Sikkerhed for Fyldestgørelse af ikke forfaldne Krav kan Arreft paa Gods kun anvendes, naar der er særlig Grund til at befrygte, at Skyldneren ellers ved at bortstytte eller forstikke sit Gods eller paa anden Maade vilde umuliggjøre eller dog væsentlig vanske- jøre Adgangen til i sin Tid at opnaa Dom og gjøre exekution.

§ 573.

Arrest paa person som Sikkerhedsmiddel for Fordringer af den i § 572 ommeldte Beskaffenhed kan ikkun anvendes for forfaldne Krav paa Indlændinge, der ftaa i Begreb med at forlade Landet for bestandigt eller paa ubestemt Tid, samt paa Udlændinge i Anledning af Fordringer, for hvilke de uden Henfyn til Arrestværnethingsbestemmelserne ifølge denne Lovs almindelige Regler vilde kunne sagfoges ved danske Retter.

§ 574.

Arrest paa Gods kan ikke foretages i Ting, hvori der ikke vilde kunne gjøres Exekution for den paagjældende Fordring.

§ 575.

Arrest kan afværges og foretagen Arrest faas ophævet, naar Skyldneren stiller fornøden Sikkerhed for den Fordring med Renter og Omkostninger, i Anledning af hvilken Arrest søges.

Om den tilbudne Sikkerhed ifølge Swrrelse og Beskaffenhed er fyldestgørende, be- dommes af Retten efter et frit skjøen.

§ 576.

Arrest paa Gods medfører, at Skyldneren fra det Dieblik, Arrestdekretet er afsagt, bliver uberettiget til at forflytte eller ved Retshandler raade over de arresterede Gjenstande, derunder ovpebcrrre arresterede Fordringer.

For at denne Arrestens Retsvirkning skal kunne gjøres gjældende overfor en god- troende Trediemand, saaledes at de foretagne Retshandler tabe Gyldighed, er det nødvendigt, at Thinglæsning af Arrestdekretet har fundet Sted ved Skyldnerens personlige værnething eller, hvis Arresten er gjort i fast Eiendom, ved dennes værnething. Er Arreft foretagen i

Gjeeldsbrev, udfordres derhos, at der paa dette er gjort en Paategning herom, vg naar Arrest er gjort i Fordringer, der ikke grundes paa gjælds- brev, maa der gives Skyldneren efter For- dringen Underretning om

Arresten, hvilket ligeledes bliver at iagttage overfor Skyldneren efter et gjælds-brev for Rentebetalings Vedkommende.

§ 577.

Arrestekvirenten er i Reglen ikke berettiget til at lade de arresterede Gjenstande tage fra Skyldneren. Dog kan Fogden ved Arrest paa rørligt Gods, naar de arresterede Gjenstandes Beskaffenhed eller Skyldnerens person og Forhold opfordre dertil, bestemme, at de arresterede Gjenstande skulle tages under Bevogtning af ham selv eller af Nogen, der hertil af ham beskikkes.

§ 578.

Arrest paa Person sker ved Hensættelse i gjældsfængsel ved Fogdens Foranstaltning. Dog har Fogden herved at paafe, at Skyldneren ikke lider paa sin Helbred ved Henforelsen til eller Opholdet i gjældsfængflet; i modsat Fald kan gjældsfængsel enten flet ikke anvendes eller kun med faadanne Lempelser, som Fogden skjønner fornødne.

I gjældsfængstet maa der ikke paalægges Skyldneren anden Indskrænkning i Hen-seende til hans Levevis, end fængflets Orden med nødvendighed kroever.

§ 579.

gjældsfængsel kan ikke anvendes, medmindre en til Fordringens Swrrelse svarende Sikkerhed ikke kan faas ved Arrest paa Gods.

§ 580.

Arrest paa Person kan ikke anvendes for Fordringer, der ere mindre end 100 Kr.

For Fordringer, der ere mindre end 200 Kr., maa fængslingens Varighed ikke overstige 4 Uger, for Fordringer, der ere mindre end 400 Kr., 8 Uger, for Fordringer, der ere mindre end 1000 Kr., 12 Uger, for Fordringer, der ere mindre end 2000 Kr., 16 Uger. for Fordringer, der ere mindre end 4000 Kr., 20 Uger, for stene Fordringer 24 Uger, hvilket er den længste Tid, Nogen kan holdes i gjældsfængsel.

§ 581.

Selv om de i foregaaende Paragraf angivne Tider ikke ere forlobne, ophorer Skyld- nerens fængfling i alle Tilfælde:

a) saasnart Exekution kan gjøres for den Fordring, til Sikkerhed for hvilken Arresten er foretagen, enten ifølge en under. Arrestforfølgningssagen eller paa anden Maade erhvervet Dom eller ifølge et offentligt Forlig.

d) saasnart den arresterede Skyldners Bo her i Landet er taget under Konkursbehandling, o) saasnart den arresterede Skyldner oplyser, at han Intet eier, hverken her i Landet eller andetsteds, hvori exekution kunde gjøres for Fordringen.

§ 582.

Den Arresteredes Hensættelse i gjældsængsel sker paa Rekurrentens Regning. De herved foranledigede Udgifter kunne ikke fordres godtgjorte af Skyldneren.

§ 583.

De Udgifter, hvis Udredelse paahviler Rekurrenten ved gjældsængsels Anvendelse, ere dels Underholdningspenge til Skyldneren, dels Varetægtspenge til Arrestforvareren.

Underholdningspengene faftættes til 8 Kr. om Ugen i Tiden fra 1ste Mai til 1ste

November og 10 Kr. om Ugen i Tiden fra 1ste November til 1ste Mai. Varetægtspengene faftættes til 2 Kr. om Ugen til alle Tider paa Aaret.

Andre i Anledning af Gjøldsængstets Anvendelse fornødne Udgifter, saasom til Lokale, til dettes Renholdelse, til fornødne Scngklrder og Boskab m. m, udredes af det Offentlige. Skyldneren har selv at bekoste Lys og Varme.

§ 584.

De i foregaaende Paragraf omhandlede Underholdnings- og Varetægtspenge har Rekurrenten at erlægge henholdsvis til Skyldneren og til Arrestforvareren forud for mindst en Uge ad Gangen, første Gang inden eller ved Skyldnerens Indsættelse i Gjøldsfoengstet og senere inden det hertil svarende Klokkeflet hver Ugedag derefter.

Undlader Rekurrenten at betale paa foransorte Maade, er Skyldneren berettiget til ftaz at loslades, og han kan ikke mere fængsles for den Fordring.

§ 585.

Arrestforretninger udfores af Fogden. Ved deres Foretagelse benyttes Vidner paa den Maade, som i § 437 er

197 af 471 sider

foreskrevet.

Den i § 437, sidste Stykke, givne Forskrift er ogsaa anvendelig paa Arrestforretninger.

§ 586.

Hvilken Foged der er pligtig eller berettiget til at foretage Arrestforretninger, afgjores efter de i § 438 givne Regler.

§ 587.

Den, der begjærer Arrest paa Nogens Gods eller Person, har at indgive skriftligt Forlangende herom til vedkommende Foged, ledsaget af de Dokumenter og øvrige Oplysninger, som ere for Haanden.

I Reglen har Fogden som Betingelse for Forretningens Foretagelse at afkræve Rekvirenten en Sikkerhedsstillelse, reel eller personlig, med Hensyn til det Grstatningsbeløb, som vilde tilkomme den Arresterede i Tilfælde af Arrestens Ulovlighed; kun hvor de foreliggende Oplysninger kjønnes at indeholde et fuldstændigt Bevis for paagjældende Fordrings Rigtighed, kan Sikkerheds Afkrawelse undlades. Dog bør der ikke engang mod Sikkerhedsstillelse indrømmes Arrest, naar det enten ifølge det, der af Rekvirenten forelægges for Fogden eller det som af Skyldneren oplyses, skjønnes, at Fordringen er ugrundet. Alle spørgsmaal om Sikkerhedsstillelsens Art og Størrelse afgjores af Fogden efter frit skjøen.

Soges Arrest for en af de i § 381 ommeldte Fordringer, kan der ikke afkrawes Arreftrekvirenten Sikkerhedsstillelse, medmindre der fra Skyldnerens Side fremkommer saadanne Indsigelser, som kunne fremsættes under den i Anledning af Fordringen anlagte Sag, jfr. sjette Afsnit Kap. II.

§ 588.

Arrestforretningen begynder i Reglen paa Skyldnerens Bopæl eller i Mangel af en faadan paa hans sædvanlige Opholdssted, men kan efter Omstændighederne, navnlig naar der er Fare ved Opsættelse, eller naar Skyldneren ikke har Bopæl i Riget eller staar i Begreb med at forlade dette, begynde paa det Sted, hvor Personen eller den Ting, der er Gjenstand for den, forefindes.

§ 589.

med Hensyn til Parternes møde under Forretningen m. m. gjælde de i § 475 givne Regler.

§ 590.

Nrrestforretningen begynder med, at Fogden opfordrer Paagjældende til ved Sikkerheds- ftillelse eller Betaling at tilfredsstille Rekvirenten, hvorpaa han, naar dette ikke strar ster, strider til Attestens Udforelse.

§ 591.

Arresten fan kun udstrækkes til saameget af Skyldnerens Gods, som efter Fradrag af det, hvorpaa Trediemand maatte have Krav, i Henhold til den under Forretningen foretagne Vurdering bchsves til at fikre Rekvirentens Fordring i Forbindelse med de fandfynlige Ud- gifter ved Arresten og dens forsøgning.

§ 592.

med Henfyn til Valget af de Gjenstande, hvori Arresten gjøres, forholdes der efter de i §§ 464 og 465 givne Forskrifter, ligesom der wvrigt ved Arrestforretningers Foretagelse, med de af Forholdets Natur følgende Lempelser, gaas frem efter de om Gzekutionsforret- ninger i §§ 477—485 givne Regler.

§ 593.

I Fogedprotokollen optegnes neiagtigt alle de enkelte Gjenstande, hvori Arrest gjøres, og ved hver enkelt Gjenstand tilfoies dens værdi efter den stedfundne Anfættelse.

Fogden erkloerer derefter til Protokollen de optegnede Gjenstande for belagte med Arrest til Arrestrekvirentens Sikkerhed. Det betyder Skyldneren, at han fra nu af ikke uden at udfcrtte sig for Strafanfvar eftet Straffelovens § 253 kan raade over dem paa en Maade, som kommer i Strid med Arreftrekvirentens Ret. Er Skyldneren ikke tilstede, gives der den eller dem, som i Henhold til § 475 tilkaldes paa hans Vegne, Paalcrg om at give ham en faadan Betydning. Efter Omstændighederne kan et lignende Paalæg gives den Trediemand, i hvis Besiddelse det Arresterede er.

Er Arrest paa Person paalagt, tilkjendegives det af Fogden Skyldneren, hvis han er tilstede, at han er belagt med gjældsængfel, hvorefter Fogden beordrer ham ftraz henbragt til gjældsfcrrngsiel. I modfat Tilfælde er det Rekvirentens egen Sag at drage Omsorg for Udforelsen af Arrestkjendelsen ved Skyldnerens Indfættelse i Gjældsængfel; dog kan han hertil fordre det erekutive Politis Bistand. Saafnart Indsættelsen i gjældsængsiet er sket, har Rekvirenten oieblikkelig at meddele Fogden Underretning herom; denne gjør efter at have hort Arrestforvarerens Forklaring fornøden Bemoerkning i Fogedprotokollen om Tiden og Klokkeflettet for Indflettelsen.

§ 594.

Hvis der isse allerede er anlagt Retssag zi Anledning af den Fordring, for hvilken Arrest er gjort, skal Rekvirenten inden en Uge efter Arresten anlægge faadan Sag, under hvilken han tillige skal nedlægge færfiilt Paastand paa, at Arresten ved Dom maa blive ftad- fteftet. Retten kan bestemme, at spørgsmaal vedrorende Arrestens Stadfættelse forhandles fcrrfiilt. jfr. § 102.

Er Retssag i Anledning af paagjældende Fordring svævende, bliver der at anlægge en soerskilt Arrestsag ved den samme Ret, ved hvilken hin Sag behandles. Det er Retten forbeholdt at bestemme, at Arrestsagen skal sættes i Forbindelse med Hovedsagen, saavel som at den ene af disse Sager skal udsættes, indtil den anden er paakjendt, jfr. §§ 102 og 103.

Er endelig Dom falden i første Instans i Retssagen, hvorunder den Fordring ind- tales, for hvilken Arresten gjøres, anlægges Arrestsagen ved den Ret, af hvilken hin Sag har

været paakjendt. Retten kan i Tilfælde af Paaløb udslette Arrestsagens Forhandling i det Hele eller for en Del, jfr. § 103.

§ 595.

Kommer Skyldneren, efterat Arresten er gjort, under Konkurs, eller dør han, og of, fentligt Skifte uden Gjalds Vedgaaelse finder Sted efter ham, bortfalder Arreftrekvirentens Forpligtelse til at anlægge Retssag i Anledning af Fordringen eller Arresten, ligesom han kan hæve den i denne Anledning allerede anlagte Sag, medmindre der er nedlagt Erftatningspaastand fra Skyldnerens Side, og Boet vil fortsætte Sagen. Den af Rekvirenten i Anledning af Arresten stillede Sikkerhed losgives dog først, naar 8 Uger ere gaaede efter Arrestens Foretagelse eller, hvis Sag har været anlagt og hæves, 8 Uger efter Ophævelsen, og der derhos ikke fra Boets Side er reist Sag om Erstatning. Gr dette sket, maa det endelige Udfald af Sagen afventes.

§ 596.

Ved Arrestsagen skal det afgjøres, om Arresten er lovlig, forudsat Rigtigheden af den Fordring, for hvilken den er gjort.

Som en følge heraf kunne Indsigelser vedkommende Fordringens Rigtighed ikke fremføres under Arrestsagen, medmindre denne forhandles i Forbindelse med Hovedsagen, hvorimod alle andre Indsigelser vedkommende Arrestens Lovlighed kunne fremsættes og paakjendes under Arrestsagen, uden Hensyn til, om de tilforn have været undergivne Fogdens Afgjørelse.

§ 597.

Forsømmer Arreftrekvirenten de ham ifølge det Foregaaende paahvilende Forpligtelser til inden den i § 594 ommeldte Frist at anlægge Arrestsagen eller at anlægge Sag i Anledning af Fordringen, eller afvises eller ophæves nogen af disse Sager, bortfalder Arresten, dog uden at han af denne Grund er udelukket fra igjen at gjøre Arrest for den samme Fordring. i

Naar den i Anledning af Fordringen anlagte Sag hæves af den i § 386 2det Stykke angivne Grund, bortfalder Arresten dog ikke, forsaavidt Rekvirenten inden en Uge efter Sagens Ophævelse anlægger ny Sag i Anledning af Fordringen.

§ 598.

Fogdens Ncægtelse af Arrest er Gjenstand for Besværing efter Reglerne i foregaaende Afsnits første Hovedafdeling.

§ 599.

Klager fra den Arresteredes Side, sigtende til at bevirke Ovhoevelsen af den foretagne Arrest som ulovligt gjort, kunne overfor Arrestrekvirenten alene fremføres henholdsvis under Arrestsagen eller den i Anledning af Fordringen anlagte Retssag.

§ 600.

Vil Nogen drage Fogden iil personligt Ansvar i Anledning af hans Embedsforhold med Hensyn til Arrestens Foretagelse eller Ncægtelse, maa dette ske ved Paaanke.

§ 601.

Gu paalagt Arrest kan i det Hele eller for en Del ophæves af Fogden, naar dette stottes paa Omstændigheder, som ere indtrufne efter Arrestens Foretagelse.

Forinden Arresten ophæves, skal Fogden give Arrestrekvirenten Leilighed til at ytre

sig, medmindre Grunden til Ophcevelsen er Udeblivelse med de anordnede Underholdsnings« og Varetægtspenge.

Imod Fogdens Kjendelse kan der, hvad enten den gaar ud paa at ophceve Arresten eller ncægte dens Ophcevelse, iværksættes Paaanke eller Besværing i Overensstemmelse med Reglerne om Retsmidler imod de til Dommes Fuldbyrkelse sigtende Fogedforretninger, jfr. navnlig § 549 ff.

Fogdens Ophcevelsesdekret kan ikke hindres fra at troede i Virksomhed ved Anvendelse af Retsmidler.

§ 602.

Befindes en Arrest i det Hele ulovlig enten fordi den Fordring, for hvilken den er iværksat, ikke ved endelig Dom befindes grundet hverken i det Hele eller for en Del, eller fordi Arresten selv, afset fra Fordringens Rigtighed, lider af Mangler, som medføre dens Ugyldighed og som kunde have været undgaaede af Arreftrekmrenten ved fornøden Agtvaagig- vmheds Anvendelse, er Arreftrekvirenten pligtig at yde den Arresterede Erstatning for ham ved Arresten foraarfaget Tab, Kreditspilde og Tort. Befindes Arresten ulovlig for en Del, er Arreftrekvirenten Pligtig at erstatte den Arresterede det særlige Tab og den soerlige Kreditspilde, som maatte være en følge af, at der er blevet givet Arresten en for stor Udstrækning.

Bortfalder eller ophceves en gjort Arrest paa Grund af efterfølgende Omstændigheder, Tillægges der den Arresterede Erstatning for ham ved Arresten foraarsaget Tab, Kreditspilde og Tort, naar det maa antages, at

Arresten, om den var bleven behørig forfulgt og holdt ved Magt, vilde have medført saadant Ansvar.

§ 603.

Arresten kan ophceves saavel ved Dommen i Arrestsagen som ved Dommen i Hoved- sagen, naar den enten i og for sig eller paa Grund af det med Hensyn til Hovedsagen an- tagne Resultat maa anses for ulovlig gjort.

Arresten bortfalder fsrst, naar Erektionsfristen for den Dom, hvorved den kjendes ugyldig, er udløben, uden at Paaanke er iværksat.

§ 604.

Den Arresterede kan gjøre sit Krav paa Erstatning i Anledning af Arresten gældende mod Arrestrekvirenten efter Omstændighederne enten som Modkrav under Arrestsagen eller som selvstændigt søgmaal i fsrste Instants, hvilket sidste dog fsrst kan anlægges, naar Arresten enten ved endelig Dom er kjendt ugyldig, eller ved Fogdens Kjendelse (§ 601) ophcevet; faadant selvstændigt søgmaal maa i saa Fald anlægges inden 8 Uger.

§ 605.

Ophceves Arresten af overordnet Ret, for hvilken Fogdens Ncægtelse (§ 601) af at gjøre det er indbragt, kan der ved samme Dom Tillægges den Arresterede den ham muligvis tilkommende Erstatning hos Arrestrekvirenten.

Kapitel It.

Forbud

§ 606.

Ved Forbud, foretaget af Fogden, kan der gives en eller flere bestemte private Per-

soner embedsmændesfigt Paalæg om at undlade Handlinger eller Foretagender, som stride imod Forbudsrekvirentens Ret og som de Paagjældende ifølge deraf, selv uden Forbudet, vilde være uberettigede

til at foretage.

Ved Forbud kan den Private hindres i selv at udføre eller lade udføre Noget sa«- velsom i at lade foretage saadanne Embedshandlinger, som betinges af Begjæring fra hans Side.

§ 607.

Forbud kan gøres, uagtet det ikke for Fogden oplyses, at de Handler, der skulde forbydes, ere stridende med Forbudsrekvirentens Ret, men denne maa i saa Fald stille Sikkerhed for den Skade og Ulempe, som ved Forbudet kan foraarsages den Paagjældende.

Dog maa Forbud end ikke imod Sikkerhedsstillelse iværksættes, naar det er klart, at det er ulovligt.

§ 608.

Forbudsrekvirmten har, Reglen at oplyse, at den, mod hvem Forbudet rettes, ved Gjerning eller Ord har givet Ankdnning til at antage, at han vil foretage de Handler, som skulde forbydes. Kan fornøden Oplysning i saa Henseende ikke fremskaffes for Fogden, kan det paalægges Forbudsrekvirenten at stille Sikkerhed som Betingelse for at faa Forbud iværksat.

§ 609.

I de i de tvende foregaaende Paragrafer omhandlede Tilfælde bestemmer Fogden ifølge frit skøn over samtlige Omstændigheder Sikkerhedens Art og Størrelse.

§ 610.

Den, imod hvem Forbudet rettes, kan ikke asværge det eller faa det ophævet ved Sikkerhedsstillelse.

§ 611.

Den, der modvilligt overtræder et ham ved Fogden gjort Forbud, kan under en af Forbudsrekvirmten anlagt Straffesag dommes til Straf af Boder eller Fængsel og i Forbindelse hermed efter Omstændighederne til Erstatning.

Naar Forbud ved Fogden er nedlagt, har det exekutive Politi paa Forbudsrekvirentens Begjæring at yde

Bistand til Forbudets Opretholdelse ved at hindre Paagjældende i at fore- tage Overtrædelseshandlinger, tilintetgjøre, hvad der maatte være foretaget i Strid med For« budet, og deslige.

Det er iøvrigt en Selvfølge, at offentlige Mynoigheder ere forpligtede til ikke at laane deres Bistand til Foretagender, mod hvilke der er gjort lovligt Forbud.

§ 612.

Enhver, dcr, vidende om et Forbud, yder den, mod hvem Forbudet er rettet, Bistand til de forbudne Foretagenders udforelse, eller deltager i Overtrædelse af Forbudet, bliver er- statningspligtig overfor Forbudsrekvirenten.

§ 613.

med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Forbudsforretningen bliver med de Lempelser, som følge as Forholdets Beskaffenhed, at forholde paa samme Maade, som om Arrest er fore- skrevet i det føregaamde Kapitel, nemlig W 585, 586, 587, 588, 589 og 593.

§ 614.

De i foregaaende Kapitel §§ 594, 595. 596, 597, 598, 599, 600, 601. 602, 603 og 604 givne Regler ere med de af Forholdets Natur følgende Lempelser anvendelige paa Forbud.

Iftedetfor Arrestsag troeder Forbudssag.

§ 615.

Forbud imod en Fordrings Udbetaling, et Skibs Afseiling eller overhovedet en Gjett- stands Forflyttelse eller anden Raadighedsudovelse over den er, naar Hensigten hermed er at søge Sikkerhed for Fyldestgørelsen af Krav af den i § 572 ommeldte Art, uden Hensyn til hvorledes Forretningen benævnes, i Eet og Alt at betragte som Arrest i den paagjældende Fordring eller Gjenstand. Som en følge heraf blive dc i forrige Kapitel om Arrest givne Regler i alle Henseender at anvende paa saadanne Forretninger.

Niende Hffnit.

Om Skifte af Dodsbo og Faellesbo m. v. famt om

Konkurs.

I.

Om Skifte af Dedsbo og Firllesbo m. v.

§ 616.

med Hensyn til Behandlingen af Dedsboer saavelsom af de ourige i Loven af 30te November 1874 om Skifte af Dedsbo og fællesbo m. m ommeldte Boer har det sit Forblivende ved den gjældende Net med de Forandringer, som følge af de i nedenstaaende Paragrafer indeholdte Regler.

§ 617.

Skal der fra et Bo, hvori Arv og gjæld ikke er vedgaaet, afhcendes Effekter, hvori Nogen har Pant, sker dette efter de Regler, som i saa Henseende gjælde for Konkursboer, jfr. § 633. Naar iøvrigt Afhændelse ved offentlig Auktion af et Bos Effekter skal finde Sted, sker dette ved Skifteretten, som herved har at iagttage de Regler, der gjælde, naar Embedsmænd paa embedsvegne have at bortselge Statens eller Privates Gods ved offentlig Auktion.

§ 618.

Naar en paa offentligt Skifte anmeldt Fordring eller et der fremsat Krav med Hensyn til de under Skiftebehandling værende Midler modsiges af Nogen iblandt Boets Vedkommende, og det ikke lykkes at tilvejebringe Forlig ved Moegling af Skifteretten, afgjør denne om paagjældende Paastand skal bestrides af Boet, hvilket Sidste ogsaa kan besluttes af Skifteretten, hvor den paa embedsvegne finder at burde modsætte sig den, eller om Boet ikke skal optræde som Part, men overlade Vedkommende selv at udføre Tvisten.

Forelagte Lovforslag m. m. 175

§ 619.

Skal en Paastand eller Fordring bestrides fra Boets Side, har Skifteretten snarest muligt herom at underrette den, der har fremsat Paastanden eller anmeldt Fordringen, samt tilkjendegive ham, at han maa forfølge sit Krav ved scedvanlig Rettergang imod Boet. Fore- tager Paagjældende ikke inden 4 Uger herefter de fornødne Skridt i saa Henseende, bliver Boet at opgjøre, som om Paastanden ikke var bleven fremsat eller Fordringen ikke var ble- ven anmeldt.

Overlades det til den, som modsiger Fordringen eller Paastanden, selv at udføre Tvisten, har Skifteretten at tilkjendegive ham, at han inden 4 Uger har at foretage de fornødne Skritt til Retssags Anlæg imod den, som har anmeldt Fordringen eller nedlagt Paa- standen, da der i modsat Fald ved Boets Opgjørelse ikke vil blive taget Hensyn til hans Indsigelse imod Fordringen eller Paastanden.

Ville Parter, imellem hvilke en Tvist paa Skiftet er opstaaet, overlade spørgs- maalets Afgjørelse til Skifteretten, er denne, naar ingen Bevisførelse ved Vidner, Syn eller Parternes egen Forklaring behvsves, pligtig at afsige en Kjendelse, ved hvilken spørgsmaalet da er afgjort paa samme Maade som ved Voldgift.

§ 620.

De i foregaaende Paragraf omhandlede Sager anlægges paa det Sted, hvor Boet behandles, enten for Underretten eller for den Landsret, under hvilken vedkommende Skifteret staar, forsaavidt Sagen ifølge dens Gjenstand henhorer under Landsret.

Dog skal det, hvor en Fordring bestrides af Boet, altid staa den, der nedlægger Paastanden eller anmelder Fordringen, frit for at begjære Sagen paakjendt ved Underret uden Hensyn til dens Gjenstand.

§ 621.

Boet er i de i § 619 forste Stykke omhandlede Tilfælde felv at anse som Mod- part, hvorfor Klageskriftet (§§ 160 og 343) lyder paa det og forkyndes for Skifteretten paa Boets Vegne.

Det paahviler Skifteretten at forge for, at Boet under Retssagen repræsenteres paa behørig Maade.

§ 622.

De i § 619 omhandlede Sager udføres løvrigt efter de almindelige Regler, som gjælde for Sagers Behandling henholdsvis ved Landsret og Underret.

§ 623.

Imod de afsagte Domme kan der anvendes de almindelige Retsmidler.

Den afsagte Dom kan derfor ikke, medmindre paagjældende Parter frafalde Rets- midlers Anvendelse imod Dommen, eller denne ifølge sin Gjenstand ikke kan angribes ved Retsmidler, lægges til Grund for Boets

videre Behandling, foreno der er hengaaet en Frist af 4 Uger fra Afsigelsen, uden at der er gjort Retsmidler gjældende.

Skulde Dommen blive forandret eller annulleret ifølge senere Anvendelse af Retsmidler, tages behørigt Hensyn hertil ved Boets videre Behandling, og i fornøden: Fald ved Omgjørelse af det Foretagne, hvis Skiftet ikke endnu er sluttet, men efter den Tid maa enhver Forandring fsges iværksat ved Paaanke af Repartitionen.

§ 624.

Kjendelser eller Beslutninger af Skifteretten, der forefalde under Boets Behandling, kunne, forsaavidt der overhovedet er Adgang til at indbringe orm til Høiere Nets prøvelse

(jfr. § 626), anbringes ved Besværing til den Landsret, under hvilken Skifteretten ftaar. Boets Behandling bliver dog ikke desto mindre at fortsætt?, men Skifteretten har i saa Fald at drage Omsorg for, at den Ankendes Ret ikke foregribes ved Behandlingen, medens Besværingen staar paa.

Besværingen maa iværksættes inden 2 Uger, efterat paagjældende Beslutning er tagen eller Kjendelse afsagt.

Dog kan Landsrettens Formand efter et af vedkommende Part indgivet skriftligt Andragende, hvormed de fornødne Oplysninger maa følge, undtagelsesvis tilstede Besværingens Iværksættelse indtil 6 Maaneder, efter at Beslutningen er tagen eller Kjendelsen afsagt, naar ganske særegne Omstændigheder retfærdiggjøre, at Parten ikke i rette Tid har iværksat Besværing.

§ 625.

Den tilendebragte Skiftebehandling og i Forbindelse hermed de under samme afsagte Kjendelser og tagne Beslutninger, forsaavidt som disse ikke have været gjort til Gjenstand for Besværing, kunne paaankes til den Landsret, under hvilken Skifteretten staar.

Paaanken maa iværksættes inden 4 Uger, efterat Skiftet i Henhold til Reglen i Lov af 30te November 1874 § 50 anses som fwtet.

Dog kan Opreisning imod Undladelse af at iværksætte Paaanke inden den forestrevne Tid, iøvrigt i Overensstemmelse med Reglen i § 624 sidste Stykke, gives indtil 1 Aar efter Skiftets Slutning.

§ 626.

De i §§ 624 og 625 omhandlede Retsmidler kunne ikke anvendes imod de Bestemmelser, der af Skifteretten træffes ifølge Lov af 30te November 1874, §§ 16 sidste Stykke. 19 tredje Punktum. 23, 24 første Punktum, 27 sidste Punktum. 30 sidste Punktum, 32. 47 første Punktum, 51 1ste Stykke og 75 samt denne Lovs § 618.

§ 627.

Parterne kunne ikke gyldigen give Afkald paa deres Adgang til at anvende de i §§ 624—625 omhandlede Retsmidler, førend efterat den Handling eller Afgjørelse af Skifte- retten, med Hensyn til hvilken der er Eporgsmaal om Retsmidlers Anvendelse, er stet.

§ 628.

Paaanke iværksættes ved, at der tilstilles Skifteretten Ankestift paa den i § 356 bestemte Maade. Besværing derved, at der indgives Besvæningsfkrift til Skifteretten i Over- ensstemmelse med § 321.

Skifteretten har paa Boets Bekostning at drage Omsorg for, at der i fornødent Fald tages til Gjenmcele.

§ 629.

Pacianken foregaar iøvrigt i Overensstemmelse med de om Paaanke fra Underretten til Landsretten i fjerde Affnit givne Regler.

Som en følge heraf finder der en fuldstcrndig ny Bevisforelse og Sagsudvikling Sted for Landsretten.

Den for Skifteretten stedfundne Procedure er ikke bindende, og der er endog Intet til Hinder for, at Tillæg til og Rettelser i de tidligere Påstande fremsættes. Dog kunne Parterne ikke tilbagekalde de af dem for Skifteretten afgivne protokollerede Erklæringer med Hensyn til Sagens Sammenhcrng.

§ 630.

Besværing foregaar med de Lempelser, som følge af ovenstaaende Bestemmelser, efter samme Regler som Besværing til Landsretten over Underrettens Handlinger, jfr. § 360.

§ 631.

Naar en i Henhold til § 625 iværksat Paaanke har fundet sin Afgjørelse ved Landsretten, kan der i Reglen ikke ske yderligere Paaanke til Høiesteret. Dog kan Høiesterets Formand i Forbindelse med to af ham tiltagne medlemmer af Retten tillade, at Sagen undtagelsesvis indbringes for Høiesteret. Andragende herom fremsættes og behandles paa den i § 304 fastsatte Maade.

Om Paaanken til Høiesteret gjælde de almindelige Regler i tredie Afsnit Kap. I.

Landsrettens afgjrelse i Anledning af Besværing er ikke Gjenstand for yderligere Besværing til Heiesteret.

II.

Om Konkurs.

§ 632.

med Hensyn til Behandlingen af Konkursboer har det sit Forblivende ved Reglerne i Konkursloven af 25de Marts 1872 med de Forandringer, som følge af de i nedenstaaende Paragrafer indeholdte Bestemmelser.

§ 633.

Realisation af Konkursboets pantsætte Giendele sker, forsaavidt ikke Andet vedtages, ved Tvangsauktion. Denne afholdes af Skifteretten under lagttagelse af de i 7de Afsnit 1ste Hovedafdeling Kapitel IV. givne Regler, dog med de Lempelser, som følge af Forholdets Natur og Konkurslovens Forstrifter. Kurator i Boet har at udføre, hvad der paaligger Rekvirenten af Tvangsauktion. Den, der besorger Inkassators Forretninger for Boet, funge- rer ogsaa som faadan, forsaavidt Tvangsauktionen angaar.

Naar et Konkursbos upantsætte Effekter afhcendes ved offentlig Auktion, bliver der med denne at forholde efter Reglen i § 617 sidste Punktum, forsaavidt ikke Andet i med- for af Konkurslovens Regler bestemmes af Boets Vedkommende.

§ 634.

Naar en i Konkursboet anmeldt Fordring modsiges, eller den Fortrinsret, som er tillagt samme paa den i Henhold til Konkurslovens § 87 forsattede Oversigt, bestrides, og det ikke lykkes at tilveiebringe Forlig imellem de Paagjældende (jfr. Konkurslovens § 88), har Skifteretten at fremkalde en Beslutning af Boets Vedkommende (jfr. Konkurslovens §§ 74 og 75), om og for hvilket Beløb Boet vil anerkjende Fordringen, og hvilken Fortrinsret det vil indrømme den. Herom underretter Kurator snarest muligt den paagjældende Fordringshaver samt tilkjendegiver ham, at han, hvis han ikke vil sinde sig i at behandles paa denne Maade, maa forsølge sit Krav ved scedvanlig Rettergang imod Boet. Foretager Paa- gjældende ikke inden 4 Uger herefter de fornødne Skridt i saa Henseende, bliver Fordringen ved Boets videre Behandling og Opgjørelse kun at anerkjende forsaavidt og med den For- trinsret, som Boet har indrommet.

Enkelte Fordringshavere, som have Interesse i at bestride en Fordring, uagtet Boet ikke vil modsige den eller den for samme paastaaede Fortrinsret, have Adgang hertil, forsaavidt der ikke af Boet er sluttet Overenskomst med Vedkommende om Tvistens Gjenstand, og Sagens forsøgning ikke udsætter Boet for Tab af Rettigheder. De paagjældende Fordringshavere have i saa Fald inden 4 Uger, efter at Boets Beslutning er taget, at foretage de fornødne Skridt til Retssags Anlæg. I modsat Tilfælde bliver der ved Boets Opgjørelse ikke taget Hensyn til deres Indsigelser. De ere pligtige at lade Klagestriftet forkynde for Boets Kurator.

Ville Parter, imellem hvilke en Tvist er opstaaet, overlade Spørgsmaalets Afgjørelse til Skifteretten, er denne, naar ingen Bevisførelse ved Vidner, Syn eller Parternes egen Forklaring behsves, pligtig at afsige en Kjendelse, ved hvilken spørgsmaalet da er afgjort paa samme Maade som ved Voldgift.

§ 635.

De i foregaaende Paragraf omhandlede Sager anlægges paa det Sted, hvor Boet behandles, enten for Underretten eller for den Landsret, under hvilken vedkommende Skifteret staar, forsaavidt Sagen ifølge dens Gjenstand henhører under Landsret.

Dog skal det altid staa den, hvis Fordring eller nedlagte Paastand bestrides af Boet frit for at begjære Eagen paakjendt ved Underret uden Hensyn til dens Gjenstand.

§ 636.

Boet er i de i § 634 forste Stykke omhandlede Tilfælde selv at anse som Mod- part, hvorfor Klagestriftet (§§ 160 og 343) lyder paa det og forkyndes for Kurator paa Boets Vegne.

Det paahviler Kurator at sørge for, at Boet under Retssagen repræsenteres paa behørig Maade.

§ 637.

De i § 634 omhandlede Sager udfores løvrigt efter de almindelige Regler, som gjælde for Sagers Behandling henholdsvis ved Landsret og Underret.

§ 638.

Imod de affagte Domme kan der anvendes de almindelige Retsmidler.

Den afsagte Dom kan derfor ikke, medmindre paagældende Parter frafalde Rets- midlers Anvendelse mod Dommen, eller denne ifølge sin Gjenstand ikke kan angribes ved Rets- midler, lægges til Grund for Boets videre Behandling, forend der er hengaaet en Frist af 4 Uger fra Afsigelsen, uden at der er gjort Retsmidler gjældende.

Skulde Dommen blive forandret eller annulleret ifølge en senere Anvendelse af Rets- midler, tages behørigt Hensyn hertil ved Boets videre Behandling og i fornødent Fald ved Omgjørelse af det Foretagne, hvis Konkursbehandlingen ikke endnu er sluttet, mm efter den Tid maa enhver Forandring foges iværksat ved Paaanke af Udlodningen.

§ 639.

Imod Kjendelser eller Beslutninger af Skifteretten, som forefalde under Boets Behandling, kan der udenfor de i Konkursloveus § 137 angivne Tilfælde finde Besværing Sted til den Landsret, under hvilken

vedkommende Skifteret staar. Ligeledes er den i Konkurs-

lovens § 48 2det Stykke omhandlede Beslutning Gjenstand for Besværing til Landsretten. med Hensyn til Besværing imod den Beslutning af Skifteretten, hvorved en antagen Akkord forkastes, blive de i Konkurslovens § 138 fastsætte Begrødsninger at iagttage.

Den sluttede Konkursbehandling og i Forbindelse hermed de under samme afsagte Kjendelser og tagne Beslutninger, forsacwidt som disse ikke have været gjorte til Gjenstand for Besværing, kunne paaankes til den Landsret, under hvilken Skifteretten staar. Anker over den Beslutning af Skifteretten, hvorved Akkorden er stadfæstet, bliver dog, forsaavidt de kunne indbringes til Høiere Rets prøvelse (jfr. Konkurslovens § 139), at gjøre gjældende ved Besværing.

§ 640.

Paaankefristen er 4 Uger.

Dog kan Landsrettens Formand efter et af vedkommende Part indgivet skriftligt Andragende, hvormed de fornødne Oplysninger maa følge, undtagelsesvis tilstede Paaanke indtil 1 Aar efter Konkursbehandlingens Slutning, naar ganske særegne Omstændigheder ret- færdiggjøre, at Parten ikke i rette Tid har iværksat Paaanke.

§ 641.

Besværingsfristen er 2 Uger.

Naar en Kjendelse eller Beslutning, der forefalder under Konkursbehandlingen, er angreben ved Besværing, bliver Boets Behandling ikke desto mindre at fortfætte, men Skifteretten har i saa Fald at drage Omsorg for, at den Ankendes Ret ikke foregribes ved Behandlingen, medens Besværingen ftaar paa. Er der iværksat Besværing imod den Beslutning, hvorved Akkorden svøscstes, maa Boet ikke forinden Spørgsmaalets endelige Afgjørelse udleveres til Skyldneren, med mindre der drages Omsorg for at sikre den Ankende. Et Besværingsskrift, der ikke paaberaaber sig nogen af de i Konkurslovens § 139 ommeldte Ankegrunde, hindrer ikke Boets Udlevering til Skyldneren.

Opreisning imod Undladelse af at fremkomme med Besværing inden den forestrevne Tid kan gives efter Reglen i § 640 sidste Stykke, dog ikke længere end i 6 Maaneder.

§ 642.

Paaanke iværksættes ved, at der tilstilles Kurator paa Boets Vegne Ankekrift paa den i § 356 beskrevne Maade, Besværing derved, at der indgives Besværingsskrift til Skifteretten i Overensstemmelse med § 321.

Det paahriler Kurator paa Boets Bekostning at drage Omsorg for, at der i fornødent Fald tages til Gjennemse.

§ 643.

med Hensyn til Alt, hvad der efter Bestemmelserne i denne Afdeling skal iagttages af eller overfor Boets Kurator, træder i Boer, hvor ingen Kurator er bestikket, Skifteretten i dennes Sted (jfr. Konkurslovens § 80).

§ 644.

Iøvrigt bliver der med Hensyn til Paaanke og Besværing i de ovenfor omhandlede Tilfælde at forholde efter Reglerne i §§ 629—631, ligesom ogsaa Bestemmelsen i § 627 sinder Anvendelse paa Konkursboer.

Tiende Afsnit.

Lovens Tilrøde i Kraft. Overgangsbestemmelser.

§ 645.

Denne Lov træder i Kraft samtidig med Loven om Domsmagtens Ordning m. v. i Overensstemmelse med de i de følgende Paragrafer nærmere givne Regler.

§ 646.

Fra den Dag. Loven træder i Kraft, behandles borgerlige Domssager, i hvilke Klagestrift derefter meddeles (jfr. § 100), i Overensstemmelse med de Regler, som denne Lov foreskriver. Derimod bliver Behandlingen af de Domssager, i hvilke Stævning paa den nævnte Tid allerede er forkyndt, at tilendebringe i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler. Den, der meddeler Modparten Klagekrift i Overensstemmelse med denne Lov, antages derved at have lovlig frafaldet den Stævning, som han i Henhold til de hidtil gjældende Regler maatte have udtaget og ladet forkynde, men endnu ikke irettelagt.

§ 647.

Sogsmaal efter gjældsbreve, med Hensyn til hvilke den i Frdn. 25de Januar 1828 hjemlede hurtige Retsforsøgning gyldig er vedtaget, blive, forsaavidt de ikke ifølge foregaaende Paragraf skulle behandles efter de hidtil gjældende Regler, at behandle efter de i Lovens sjette Afsnit Kapitel II. om Grekativproces givne Regler, som om disse vare paa beraabte i gjældsbrevet.

§ 648.

I alle Tilfælde, hvor Behandlingen af en Sag er foregaaet eller ifølge § 646 skal foregaa efter de hidtil gjældende Regler, bliver der ogsaa med Henfyn til Retsmidlernes Anvendelse at forholde efter disse.

Dog skal Paaanken, forsaavidt ikke Paaankefristen udløber tidligere i medfør af den hidtil gjældende Ret, iværksættes i det Seneste inden 8 Uger at regne fra Dommens Afsigelse eller, hvis Dommen er afsagt forinden Lovens Træden i Kraft, fra dette Tidspunkt. Opreisning kan ikke bevilges, efter at der er hengaaet Aar og Dag at regne henholdsvis fra Dommens Afsigelse eller Lovens Træden i Kraft.

§ 649.

Paa Fuldbgyrdelse af Domme, som ere afsagte inden Lovens Træden i Kraft eller i Sager, hvis Behandling i medfør af § 646 er foregaaet efter den hidtil bestaaende Ret, blive Reglerne i denne Lov at anvende med de af Forholdets Natur flydende Lempelser.

§ 650.

med Hensyn til forelobige Retsmidler, som først bringes i Anvendelse efter Lovens Træden i Kraft, blive dennes Regler i det Hele at følge.

§ 651.

Enhver, der forinden denne Lovs Træden i Kraft er belagt med Arrest paa person, bør fættes i Frihed, forsaavidt og faasnart han ifølge nærværende Lovs Bestemmelser ikke

vilbe kunne holdes i gjældsængsel. Ligeledes bliver den Forhoielse af Underholdningspenge, som faftsættes i § 583, efter Lovens Træden i Kraft at anvende med Henfyn til allerede arresterede Skyldnere, dog at overfor dissc den Virkning, som er forbundet med Udelivelse af de befalede Underholdningspenges Betaling, ikke skal indtræde førend en Uge efter at vedkommende Arrestekvirent ved Fogdens Foranstaltning er blevet underrettet om Forhoielsen.

§ 652.

Det vil ved færrlig Lov være at bestemme, i hvilken Udstrækning Reglerne i nærværende Lov stulle gjøres anvendelige paa færoerne.

LXXIII

Forslag til Lov om Strafferetspleien.

**(Fremsat i Folkethinget den 17de December
1880 af Justitsminister Nellesmann.)**

Første Afsnit. Almindelige Bestemmelser.

Kapitel I. Om Lovens Virkekreds.

§ 1.

Alle spørgsmål om Straf, som ikke i medfør af Lovgivningen afgjøres uden særlig Straffesag eller henhøre under de befattende særlige Domstole, behandles og Afgjøres efter de Regler, som denne Lov anordner.

§ 2.

Efter denne Lovs Regler behandles og Afgjøres endvidere:

- 1) Sager, som i medfør af Grundlov af 28de Juli 1866 § 87 anlægges mod en Forening til dens Ophævelse;
- 2) Sager angaaende de i Lov af 3die Januar 1851 § 14, jfr. § 15, omhandlede Forbud mod Udbredelse af fremmede Skrifter; samt

3) Sager angaaende Anvendelse af Straffelovens § 299.

§ 3.

I Forbindelse med Straffesagen og efter de for samme gjældende Regler afgjores fremdeles efter Anklagerens Pciastand spørgsmaal om:

- 1) Udvisning af Riget i Henhold til Straffelovens § 16;
- 2) Konfiskation efter Straffelovens § 34 eller iøvrigt, hvor Konfiskation er hjemlet som følge af en Forbrydelse, uden at have Karakter af Straf;
- 3) Sikkerhedsforanstaltninger i Henhold til Straffelovens § 38, andet Stykke;
- 4) Mortifikation af Wrefornærmelser efter Straffelovens § 218;
- 5) Arverets Forbrydelse;
- 6) Forbrydelse af Embede, hvor denne ikke er forefkreven som Straf, samt For- brydelse af Nang, Titel, Orden eller Hcrderstegn;
- 7) at erklære et Mgtestab for ugyldigt, som er indgaaet trods et Slægtskabs« eller Svogerstabsforhold, der er ubetinget Wgteskabshindring, eller trods et endnu bestaaende Mgtestab.

§ 4.

Borgerlige Retskrav paa den Sigtede, som følge af strafbare Handlinger, kunne af den Forurettede forfslaes i Forbindelse med Straffesagen, forsaavidt denne ikke derved vil lide

væsentligt Ophold.

Forelagte Lovforslag m. m. 176

§ 5.

Naar Afgjørelsen af en Handlings Strafbarhed beror paa, om et vist Retsforhold bestod paa den Tid, Handlingen blev foretagen, underssges og bedømmes Spørgsmaalet herom under Straffesagen efter Reglerne for Strafferetspleien. Den Afgjørelse, som maatte være truffen under en borgerlig Retsttcette, foregriber ikke Afgjørelsen af Strafspørgsmaalet.

Kapitel II.

Om Retternes Virkekreds.

§ 6.

Forundersøgelse og andre akcesforiste Retshandlinger i Sager, der hore under denne Lov, foretages af Nnderdommeren som Undcrfsgelsesdommer. Dog kan det i Sager, hvis Paakjendelse hører under Landsretten, eller som fvceve for Hoiesteret, undtagelsesvis af Lands- rettens eller Høiesterels Formand overdrages til et medlem af Landsretten at handle som Underssgelsesdommer.

§ 7.

Af Underretterne kunne ikkun folgende Straffe idømmes, nemlig Bsder, Konfiskation, simpelt fængfel, fængsel paa scedvanlig Fangekoft, fængsel paa Vand og Brsd, Tvangs- arbeide, Ris, Rottingflag samt Fortabelse af en Noeringsret.

§ 8.

Ved Underretterne behandles sg paakjendes i frste Instants med den af § 7 folgende Begrænsning:

- 1) Sager angaaende Handlinger, som staa under en Straffebestemmelse, der enten alene eller alternativt med andre Strafarter hjemler Anvendelsen af Formuestraf, simpelt fængsel, Tvangsarbejde, Ris eller Fortabelse af en næringsret;
- 2) Sager angaaende Handlinger, der staa under en Straffebestemmelse, som ikke hjemler Anvendelse af anden Straftart end fængsel paa Vand og Brsd;
- 3) Sager angaaende Handlinger, som staa under en Straffebestemmelse, der hjemler Anvendelse af fængfel paa Vand og Brsd alternativt med Strafarbejde, naar den Sigtede afgiver en fuldstcenoig og troværdig Tilstaaelse, og han eller, hvis han er personlig umyndig, hans værge ikke begjærer Paadsn.melfc ved Landsretten.

Ved Underretten behandles og paakjendes fremdeles Sager angaaende Anvendelsen af Straffelovens § 299.

Embedsforbrydelser og de i Straffelovens Kap. 9—I I omhandlede Forbrydelser ere udelukkede fra Underrettens Competence.

§ 9.

Ved Anvendelsen af Reglerne i § 8 kommer, naar Sigtelsen angaar Forjog eller meddelagtighed, den Straffebestemmelse i Betragtning, som vilde være anvendelig, hvis For- brydelsen var fuldbyrdet, eller den Sigtede var Gjærningsmand; fremdeles bliver Lovens al- mindelige Straffebestemmelse at tage i Betragtning uden Hensyn til, at saadanne i Loven bestemt betegnede Omstændigheder maatte være forhaanden, som hjemle Nedsættelse af Strafferammen.

§ 10.

Alle under denne Lov horende Sager, som ikke ved ovenstaaende Regler ere henlagte til Underretterne, behandles og paakjendes af Landsretterne. Finder Forening af Straffesager Sted, sker Behandlingen og Paakjendelsen ved Landsretten, naar nogen af de forenede Sager ligger udenfor Underrettens Competence, og fremdeles, naar den samlede Straf for en Sigtet vilde overskride den ved § 7 dragne Grænse.

§ 11.

Ved Paakjendelse af de til Landsretten henlagte Sager skulle nævninger medvirke, naar Sagen angaar en Forbrydelse, for hvilken Straffebestemmelsen hjemler Livsstraf eller livsvarigt Strafarbejde, eller nogen af de i Straffelovens Kap. 9—11 omhandlede Forbrydelser.

fremdeles skulle nævninger i Reglen medvirke i andre til Landsretten henlagte Sager, naar Strafarbejde findes at være forskyldt, medmindre den Sigtede eller, hvis han er personlig umyndig, hans værge vælger Paakjendelse uden nævninger. Er den, der sigtes for en af de i Straffelovens Kap. 23—27 omhandlede Forbrydelser, forhen for en faadan Forbrydelse dømt til Strafarbejde, finder den her omtalte medvirkning kun Sted, saafremt Sigtelsen angaar en Forbrydelse, for hvilken Strafarbejde er den laveste Straf, naar den første Gang begaas, eller der er forlovet 10 Aar efter udstaaelsen af den tidligere Straf, forend den Handling, som Sigtelsen angaar, blev begaaet.

I de under Landsretten horende Sager, i hvilke de ovenfor forestrevne Betingelser for nævnings medvirkning mangle, kan Landsretten tage et af Anklageren eller den Sigtede fremsat Andragen om Sagens Henviisning til nævninger til Folge.

§ 12.

Finder Forening af flere Straffesager Sted, deltage nævningerne i Paakjendelsen naar deres medvirkning udkræves til nogen af de forenede Sager, og fremdeles, naar det paa Grund af den samlede Straf for en Sigtet maatte blive Tilfældet, at Betingelserne i § 11 ere tilstede. Dog bør Forening af Sager mod flere Sigtede, som adskilte vilde kræve Paakjendelse dels med dels uden nævninger, kun finde Sted, naar særegne Grunde findes at gjøre Adskillelsen uhensigtsmæssig.

§ 13.

Retten prøver i Embeds medfør, om en foreliggende Sag efter foranstaaende Regler horer under dens Virkekreds, og om nævninger skulle medvirke ved Paakjendelsen. Dog bliver herved at iagttage:

1) Forsaavidt Afgjørelsen beror paa Etorrelsen af den i det givne Tilfælde forskyldte Straf eller paa Beskaffenheden af den Sigtedes Forklaringer, har Retten forelsbig at følge Anklagerens skøn (jfr. dog § 197) og kan først efter endt Hovedforhandling afvise Sagen af saadan Grund. Paaanke af Dommen, fordi Rettens skøn over de nævnte Omstændigheder har været urigtigt, er udelukket.

2) Afvisning under Hovedforhandlingen kan ikke finde Sted, fordi den ved Landsretten behandlede Sag findes at høre til Underrettens Virkekreds; ei heller, naar den til nævninger henviste Sag findes at kunne være paakjendt uden nævninger, medmindre Henviisningen til nævninger er i Strid med den Sigtedes

medhold af Loven trufne Valg, og Indsigelse gjøres, forend Lodtrækning til Udtagelse af nævninger er begyndt.

3) Er ved upaaankelig Afgjørelse Paakjendelse af en Sag ved Landsretten afstaaren fordi Sagen er antagen at høre til Underrettens Virkekreds, er Underretten bunden herved Er ved Afgjørelse ifølge Paaanke en Sags Paakjendelse ved Underretten afstaaren, fordi den er antagen at høre til Landsrettens Virkekreds, er Landsretten bunden herved.

§ 14.

Under Hoiesterets Virkekreds høre alle Afgjørelser i Anledning af Paaanke af (Be- sværing over) Landsrettens Domme, Kjendelser og Beslutninger, derunder indbesattet Handlinger af det medlem af Landsretten, hvem det maatte være overdraget at handle som Nder- søgelsesdommer.

Til Landsrettens Virkekreds høre afgjørelser i Anledning af Paaanke af (besværing over) Underrettens Domme, Kjendelser og Beslutninger.

Kapitel III.

Om de Tilfælde, hvor Rettens Personer som inhabile stnlle eller lunne ndelnttes fra eller fritages for at handle i Sagen.

§ 15.

Ingen Dommer eller nævning maa handle i en Straffesag, naar han

1) selv er Part i Sagen eller er forurettet ved Forbrydelsen eller af Sagens Udfald kan have Skade eller Fordel, eller naar det iøvrigt under Sagen bliver nødvendigt at bedømme hans egen tidligere færd;

2) er beflægtet eller befvogret med nogen af Parterne eller dcn Forurettede i op- eller nedstigende Linie eller i Sidelinien faa nær som Sossende, eller er nogen af disse personers Wgtefælle, værge, Kurator, Adoptiv- eller Pleiefader, Adoptiv- eller Pleieson;

3) er beflægtet eller besvogret i op- eller nedstigende Linie eller beflægtet i Sidelinien saa ncrr som Soksende med den i Sagen optrædende offentlige Anklager eller Politi- embedsmand, en privat Anklagers eller den Forurettedes Rettergangsfuldmægtig eller den Sigtedes Forsvarer;

4) eller har aflagt Vidnesbyrd eller været Syns- eller skjønsmænd i Sagen eller handlet i den som offentlig Anklager, Politiembedsmand, Rettergangsfuldmægtig for en privat Anklager eller den Forurettede eller som Forsvarer;

5) ei heller naar nævningen har handlet som Dommer i Sagen, eller naar Dommeren har handlet som Dommer eller nævning i Sagen ved den underordnede Instants. Ved Anvendelsen af den under Nr. 1 givne Regel bliver dog at iagttage, at den

Omstændighed, at Dommeren, fordi ftere Embedsvirksomheder ere forenede i hans Person, tid- ligere af den Grund har havt med Sagen at gjore, ikke i og for sig medfører Inhabilitet, naar der ikke efter de foreliggende Omstændigheder er Grund til at antage, at han har havt nogen færegen Interesse i Sagens Udfald.

§ 16.

I de i foregaaende Paragraf omhandlede Tilfælde er Dommeren, hvis han er Gnkelt- dommer, Pligtig efter Kjendelse afsagt af ham selv at vige sit sæde. Beklceder han Retten i Forening med andre Dommere, er han pligtig at gjøre Retten meddelelse om de Om- stændigheder, som ifslae foregaaende Paragraf formenes at medføre hans Inhabilitet, hvorefter afgjørelse træffes af Retten, uden at han selv er udelukket fra at deltage i Paakjendelsen af spørgsmaalet.

førend Lodtrækningen af nævninger til en Sag begynder, stiller Rettens Formand I^pørgsmaal til Anklageren, den eller de Sigtede og den eller de beskikkede Forsvarere, til Dommerne og nævningerne, om der med Hensyn til nogen af de indkaldte, tilstedeværende nævninger maatte være dem nogen Omstændighed bekendt, som efter § 15 udelukker fra af være nævning i den foreliggende Sag. De herefter opstaaende spørgsmaal Afgjøres af Dommerne i den fammentraadte Ret.

§ 17.

Parterne kunne ikke blot fordre, at en Dommer skal vige sit Siede i de i § 15 angivne Tilfælde, men enhver af dem kan fremsætte Indsigelse mod, at en Dommer beklceder Retten, naar andre Omstændigheder foreligge, som ere egnede til at vcekke Tvivl om hans fuldstændige Upartijkhed. I Tilfælde af den sidstnævnte Bestaffenhed kan ogsaa en Dommer selv, naar han frygter for, at Parterne ei kunne have fuld Tillid til ham, vige sit sæde, selv om ingen Indsigelse mod ham fremsættes.

De spørgsmaal, der maatte opstaa i Henhold til nærværende Paragraf, afgjores paa samme Maade, som i § 16 er bestemt med Hensyn til de i § 15 omhandlede Tilfælde.

§ 18.

Indsigelse mod, at en Dommer beklceder Retten, bor fremsættes ved Forhandlingens Begyndelse, under Hovedforhandlingen for Anklageskriftets Oplosning, Indsigelse mod en næv- ning for Lodtrækningens Begyndelse, jfr. § 16, 2det Stykke. Senere fremfættelse af den heromhandlede Indsigelse tillades kun, naar det fkjonnes at have været umuligt at fremkomme med den i rette Tid, eller Parten har været i ham utilregnelig Uvidenhed om de Omstændig- heder, som begrunde Indsigelsen.

Dommeren er Pligtig, hvor han af egen Drift skal eller vil vige sit sæde, at gjøre dette, førend Forhandlingen begynder, eller under Hovedforhandlingen for Anklageskriftets Op- læsning, medmindre den Omstændighed, som begrunder hans Inhabilitet, er indtraadt senere.

§ 19.

spørgsmaal, om en Dommer af egen Drift skal eller maa vige sit sæde, afgjores, uden at Parterne have Adgang til at ytre sig.

Indsigelser fra Parternes Side mod en Dommers eller nævnings Habilitet behandles i processuel Henseende som andre Formalitetsindsigelser.

§ 20.

Kjendelser, hvorved en Underretsdommer erklærer at ville vige sit sæde, eller hvorved det paalægges eller tillades en Dommer i en Kollegialret at vige sit sæde, eller hvorved en nævning udelukkes, kunne ikke angribes ved noget Retsmidoel. Imod Kjendelser, hvorved Indsigelser imod en Dommers eller nævnings Inhabilitet forkastes, eller hvvrved Dommerens egen Begjæring om at maatte vige sit sæde afslaas, kan der finde Besværing Sted. Naar det strax forlanges, kan i denne Anledning en kort Udslettelse af Sagen tilstaas.

§ 21.

Fra det Dieblik af, da Retskjendelse for, at en Dommer skal eller maa vige sit sæde, er afsagt, er denne Dommer kun berettiget til at foretage saadanne Handlinger i Sagen, som ei kunne opsættes.

§ 22.

De om Dommere givne Forskrifter sinde ogsaa Anvendelse paa Retskrivere. Af- gjørelsen af Habilitetsspørgsmaalet Tilfælder den Ret, ved hvilken Retsskriveren er ansat.

Kapitel IV.

Om de offentlige Anklagere.

§ 23.

De offentlige Anklagere virke for forfølgning af Forbrydelser dels ved umiddelbar Virksomhed dels ved Henvendelse til og udenfor kjøbenhavn Tilsyn med Politimyndighederne efter de nærmere Regler i nærværende Lov.

Udenfor de offentlige Anklageres Virkekreds ere de Lovovertrædelser, som ved Lov- givningen ere henviste til Paatale af Private, samt de Lovovertrædelser, som ifølge nærværende Lov paatales af Politimyndighederne (H 35), forsaavidt ikke Reglerne om Straffesagers Forening medføre Undtagelser, eller der, hvad de sidstnævnte Lovovertrædelser angaar, sinder Paaanke Sted.

§ 24.

Det paahviler de offentlige Anklagere som Embedspligt at fremme enhver Sag med den Hurtighed, som

Tilfældets Beskaffenhed tillader, og derved ikke blot have for Die, at strafskyldige Personer drages til Ansvar, men ogsaa, at forfølgning af Personer, som ikke ere strafskyldige ikke finder Sted. De ere pligtige at vise Retten skyldig Agtelse samt at efterkomme de af Retten i medfør af nærværende Lov givne Paalæg.

§ 25.

Justitsministeren kan give saadanne almindelige Forskrifter for Udssrelsen af de offentlige Anklageres Forretninger, som ved Siden af Loven findes fomodne, fremdeles med Hensyn til enkelte Sager paalægge vedkommende Anklager at begynde eller fortsætte, undlade eller standse forfølgning, at foretage bestemte forfølgningsskridt, at gjøre Retsmidler gjældende o. s. fr., samt afkræve Indberetning om Straffesager ogsaa udenfor de lovbestemte Tilfælde.

§ 26.

Staar en offentlig Anklager i et Forhold, som vilde udelukke en Dommer fra at handle i Sagen, skal han gjøre meddelelse herom til sin nærmeste Foresætte, for at denne kan træffe saadan Foranstaltning, som i den Anledning maatte findes fornøden.

§ 27.

Overstaisanklæderen varetager det fornødne i Anklagens Interesse med Hensyn til Straffesagers Forhandling for Høiestret; han kan fremdeles efter Paalæg af Justitsministeren eller af egen Drift ganske eller tildels overtage det til de ved Landsretterne beskikkede Statsanklagers Forretningskreds hørende Hverv i en hmlkensomhelst Straffesag.

Ouerstatsanklageren er de andre offentlige Anklagere overordnet og fører Tilsyn med deres Hvervs Udførelse, hvorved Reglerne i § 25 finde tilsvarende Anvendelse. Han gjør Indberetning aarlig til Justitsministeren om de i Aarets Lob afgjorte og endnu henstaaende Straffesager saa og ellers, naar Omstændighederne opfordre dertil, eller naar det fordres.

§ 28.

Den til Overstatsanklagerens Bistand beskikkede Statsanklager er befoiet til efter Paalæg af Overstatsanklageren eller i Tilfælde af dennes Forhindring uden Paalæg at foretage enhver Embedshandling, som horer under Overstatsanklagerens Virkekreds.

§ 29.

De for Landsretskredsene beflittede Statsanklagere virke for forsøgning af alle, ikke ifølge § 23 undtagne Forbrydelser, hvad enten disses Paadømmelse i første Instans sker ved Landsretten eller ved Underretterne i Landsretskredsen; endvidere varetage de Anklagens Interesser ved Forhandling for Landsretten af de under Politiets Anklagemyndighed herende Sager, der ere paaankede.

Overstatsanklageren kan paalægge en Statsanklager at overtage i det Hele eller for en Del det offentlige Anklagerhverv i en Sag, som hører under en anden Statsanklagers Forretningskreds.

Det paahviler Statsanklagerne at gjøre Indberetning maanedlig til Overstatsanklageren om afgjorte og henftaaende Straffesager, i hvilke de have handlet som offentlige Anklagere, endvidere naar tvivlsomme eller særdeles vigtige Spørgsmaal opstaa i de Sager, som de behandle, saa og ellers, naar det fordres.

§ 30.

Hjælpe-Statsanklagerne ere beføjede til efter Paalæg af Statsanklageren eller i Tilfælde af dennes Forhindring uden Paalæg at foretage enhver Embedshandling, som hører under Statsanklagerens Virkekreds.

De beskikkede Anklagere ved Underretten have efter Paalæg af Statsanklageren at udføre Anklager for Underretten.

Kapitel V. Om Paatalen.

§ 31.

Retterne træde i de under denne Lov hørende Sager kun i Virksomhed ifølge Bestemmelse af den til Paatale Berettigede, forsaavidt ikke Undtagelse er hjemlet ved færlig Bestemmelse.

§ 32.

Retten Virksomhed standser, naar den til Paatale Berettigede frafalder forfølgning. Denne kan frafaldes, faalænge ikke Dom er afsagt eller henholdsvis Nævningernes Erklæring afgiven (jfr. dog § 350). Frafaldes Paatale, efterr Hovedforhandlingen er begyndt, afsiger Retten Findelsesdom; naar ellers den begyndte forsøgning frafaldes, udsteder Retten paa Forlangende et skriftligt Vidnesbyrd herom.

§ 33.

Paatalen tilkommer efter de nedenstaaende Regler Statsanklageren, Politimesteren, særlige Forvaltningsmyndigheder og Private.

§ 34.

I alle Sager, hvis forfølgning ikke er henvist til Politimesteren eller Private (§§ 35 og 39), tilkommer det Statsanklageren at paatale for den dommende Ret, Politimesteren for Undersøgelsesdommeren. Om Statsanklagerens Adgang til at paatale for Undersøgelsesdommeren gjælde de nærmere Negler i tredje Afsnit. Politimesteren kan i disse Sager kun frafalde forfølgning med Statsanklagerens Samtykke.

§ 35.

Politimesteren tilkommer det at paatale i de nedenfor nævnte, til Underrettens Kompetence hørende Tilfælde, forsaavidt disse ikke ere henviste til Paatale af Private, nemlig i: I) Sager angaaende Handlinger, som staa under en Straffebestemmelse, der ikke hjemler anden Straf end Formuestraf, simpelt Færnsel, Tvangsarbejde, Ris eller Fortabelse af

en næringsret, dog med Undtagelse af embedsforbrydelser, og de i Straffelovens Kap. 9—11 samt §§ 208, 209 og 242 omhandlede Forbrydelser (jfr. § 9); 2) Sager angaaende de Forbrydelser, som omhandles i

a. Plan for Fattigvæsenet i København af 1. Juli 1799 § 141;

b. Fdg. om uberettiget Boeren af Uniformer m. v. af 27. Novbr. 1801 § 2;

c. Fdg. angaaende Befordringsvæsenet i Danmark af 27. Jan. 1804 §§60, 62, 66, 67 og 68, naar Sagen i medfør af § 87 er henvist til Domstol;

d. Pl. angaaende Anmeldelser om de naturlige Koppers og andre smitsomme Sygdommes Udbrud af 27. Mai 1808 §§ 1 og 5;

e. Pl. om Kystpolitiet af 28. Febr. 1817 § 12;

f. Fdg. angaaende, hvad der i Strandingstilfælde skal iagttages, af 28. Decbr. 1836 § 37 I, 1ste Punktum, II og III;

g. Lov, hvorved Straffebestemmelserne i Fdg. 5. Sept. 1794 § 5 forandres, af 3. Marts 1854;

h. Tyendelov af 10 Mai 1854 § 63 1ste Punktum;

i. Lov om Københavns Vandforsyning af 30 Novbr. 1857 § 10, jfr. Lov angaaende Tilveiebringelse af Vedtægter for Benyttelsen af Vand fra kommunale Vandværker af 28de Januar 1876;

j. Lov om Straffen for Losgjengeri og Betleri af 3. Marts 1860;

k. almindelig borgerlig Straffelov §§ 111, 180, 277, 2det Stykke, 278, 2det Stykke og 296;

l. Lov om Tilsyn med Udvandrerens Befordring af 1. Mai 1868 § 10; m. Lov om Værnepligt af 6. Marts 1869 § 13, jfr. § 54; n. Lov om Foranstaltninger til at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse af

10. April 1874 §§ 6 og 10;

o. Lov om Tilsynet med Fremmede og Reisende m. m. af 15de Mai 1875 § 22; p. Lov om Opfiskning af Ankere, Ankertouge og andet Skibsredskab m. m. af 22de

December 1876 § 4;

y. Lov om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Indførelse i Riget af 2den Juli 1880 § 38.

For Paatalen af Sager, der hore under Politimesterens Virkekreds, blive Reglerne i § 34 anvendelige, naar Forening med en Straffesag, som hører under sidstnævnte Paragraf finder Sted, saa og ellers ifølge Overenskomst mellem Statsanklageren og Politimesteren.

§ 36.

Statsanklageren og Politimesteren paatale i Embeds medfør. Dog udkræves:

- 1) Justitsministerens Befaling til Paatale af Embedsforbrydelser samt af andre Forbrydelser, ved hvilke dette særlig er foreskrevet;
- 2) Opfordring af vedkommende særlige Myndighed, naar Handlingen er en Over- trædelse af Love, hvis Efterlevelse det nœrmest paahviler en saadan at vaage over;
- 3) Begjæring af vedkommende Private, naar den offentlige Paatale ved Lovgivningen er betinget heraf. Saadan Begjæring af en Privat maa, for at kunne tages til følge, ikke udelukke nogen medskyldig fra forsøgningen; angaar den kun en enkelt Skyldig, men uden at udelukke mulige medskyldige, kan forfølgningen udstroekkes til disse.

At Befalingen, Opfordringen eller den Privates Begjæring i de forannævnte Tilfælde mangler, udelukker ikke, al uopsættelige Skridt foretages, naar Gjærningen maa antages at være Vedkommende ubekjendt, og Omstændighederne gjøre det rimeligt, at Paatale vil blive begjært. Tages Befalingen eller Opfordringen tilbage, inden Dom er afsagt eller nævnin- gernes Erklæring afgiven, ophører Retten til at paatale; det Samme gjælder, naar den Pri- vates Begjæring tages tilbage, dog, naar Anklage alt er reist, kun ved de Forbrydelser, som

omhandles i Straffelovens §§ 159, 175 og 254. Den Undfagte kan paa ethvert Trin standse en Sag om Anvendelse af Straffelovens § 299.

§ 37.

Naar Statsanklageren i Sager, der hore under hans Virkekreds, skjønner, at Under« søgelsen kan ventes at føre til, at en Person findes skyldig, kan han ordentligvis kun ifølge Paalæg af Justitsministeren undlade eller standse Paatale. Dog er Statsanklageren beret- tigt til at tage saadan Bestemmelse:

- 1) i de Tilfælde, hvor Lovgivningen indeholder særlig Hjemmel til, at offentlig Paa - tale under visse Betingelser kan bortfalde, uden at henlægge Afgjørelsen til Justitsministeren;
- 2) i de Tilfælde, paa hvilke Straffelovens § 7 eller § 64 er anvendelig, naar det skjønnes, at ingen eller kun en ubetydelig Straf vilde blive idømt, og en Domfældelse ikke har den Betydning, at Forbrydelsens senere Gjæntagelse derved vil komme ind under et Straffebud, der foreskriver forhøret Straf;
- 3) naar den Private, af hvis Begjæring offentlig Paatale er betinget, udenfor de i § 36 i Slutn. nævnte Tilfælde frafalder en fremsat Begjæring, efterat Anklage er reist, og Statsanklageren skjønner, at ingen offentlig Interesse kræver Paatale.

I det i Straffelovens § 70 omhandlede Tilfælde skal Statsanklageren indhente Ju- stitsministerens Afgjørelse, om Paatale bor frafaldes; det Samme gjælder, naar Statsankla- geren finder, at der kan være Grund til Anvendelse af Straffelovens § 36 sidste Punktum.

§ 38.

Er en Handling, hvis Paatale i Henhold til § 35 paahviler Politimesteren, Over- trædelse af en Lov, hvis Efterlevelse det paahviler en særlig offentlig Myndighed at vaage over, kan den paatales af den vedkommende færlige Embedsmand, medmindre Forening med ?n Straffesag, som paatales af Statsanklageren eller Politimesteren, skal finde Sted.

§ 39.

Strafbare Handlinger, der ved Lovgivningen ere henviste til Paatale af Private, for« folges af den til Paatalen Berettigede som Privatanklager.

Naar den samme Handling, der udgjør en Lovovertrædelse af ovennævnte Art, til- lige indeholder en Lovovertrædelse, som paatales af Statsanklageren eller Politimesteren, er dennr berettiget til, efter Begjæring, af den til Privatanklage Kompetente, at forfølge hin Lovovertrædelse i Forbindelse med den sidstnævnte. Den Private kan med Hensyn hertil op« fordres til at erklære, om han en sker Sagen forfulgt paa denne Maaoe. Den Private kan paa ethvert Trin standse den efter hans Begjæring begyndte offentlige forsøgning.

Reglen i Straffelovens § 212 2det Punktum bliver ftaaende ved Magt.

§ 40.

Har Statsanklageren (§ 34) eller Politimesteren (H 35) ncægtet at paatale i et under deres Virkekreds horende Tilfælde, uden at dette har Hjemmel i Reglerne i § 37 Nr. 1—3 eller i § 37 sidste Stykke eller i en stedfunden Benaadning, er den ved den formentlige Forbrydelse forurettede private Person berettiget til som privat Anklager at bringe Sagen for Retten efter de nærmere Regler i syvende Afsnit Kap. I.

De Lovbestemmelser, som særlig hjemle Private beføielse til at paatale Lovover« trædelser, der ogsaa kunne forsslges af dtt Offentlige, uden at sætte som Betingelse, at of- fentlig Paatale er ncægtet, blive staaende ved Magt.

Forelagte Loofoislag m. m. 177

§ 41.

Retten prøver i Embeds medfør, om den, der forfølger, efter foranstaaende Regler er berettiget til Paatale.

§ 42.

De i Loven om den borgerliste Retspleie givne Regler med Hensyn til Sagssgerens Myndighed til at raade over Sagen, hans Adgang til at gaa i Rette for sig selv, samt om Sagsogeres Rettergangsfuldmægtige blive at følge i Sager, som i Henhold til §§39 og 40 anlægges af en privat Anklager, samt ved borgerlige Retskrav, der i Henhold til § 4 for- fvlges i Forbindelse med en Straffesag.

I Sager, som anlægges af en privat Anklager i Henhold til § 39, kan denne efter Omstændighederne faa en Sagfører beskikket til at varetage sit Tarv efter de for borgerlige Domsfager gjoeldende Regler.

Kapitel VI.

Om den Eigtedes Forsvar.

§ 43.

Den, hvem Mistanke for en strafbar Handling rammer, anses som sigtet, naar For- folgning er indledet mod ham for Undersøgelsesdommeren eller den dømmende Ret, eller den er forberedt ved Anholdelse eller lignende mod ham rettede Forholdsregler.

§ 44.

Naar Anklage er reist, har den Sigtede Ret til at benytte en af ham selv valgt Forsvarer til paa sine Vegne at varetage sit Tarv under Retsmoderne eller til at bistaa sig herved samt til Afsattelse af Processkrifter. Rettens Formand kan tilstede, at flere For- svarere medtages under Hovedforhandlingen for Landsretten, dog saaledes>at ordentligvis kun een af disse kan optræde paa hvert enkelt af Forhandlingens Trin. Den Sigtede, som lader en Forsvarer handle for sig, er ikke udelukket fra selv tillige at tage OrdetMzsit Forsvar.

Under Forundersøgelsen har den Stgtede Retftil at benytteren valgt Forsvarer til at fremsætte skriftlige Andragender til Dommeren og Besværing til Høiere Ret, ved Besigtigelser og Syns- eller Skønsforretninger, samt ved Afhørelse i de i §149 nævnte Tilfælde.

Er den Sigtede ikke personlig myndig, er hans værge berettiget til at vælge ham en Forsvarer.

§ 45.

Som Forsvarere i Henhold til § 44 kunne benyttes:

1) enhver til møde i vedkommende Ret berettiget Sagfører samt ved Underretterne de andre mænd, der af Justitsministeren maatte være antagne til at modtage Bestikkelse som offentlige Forsvarere.

2) Personer, som ere bestægtede eller besvogrede med den Sigtede i den op- eller nedstigende Linie, hans Søskende, ægtefælle, værge, Kurator, Adoptiv- eller Pleieforældre, Adoptiv- eller Pleieborn, forudsat at de

nævnte Personer ere personlig myndige og uberygtede. Den, der angiver at staa i et af de nævnte Forhold til den Sigtede, skal fore Bevis herfor, naar og saasnart det af Retten forlanges.

Retten har ordentligvis at afvise Personer, der ikke ere berettigede til at mede som Forsvarere, samt at tilbagevise Processkrifter, der ere underskrevne af saadanne. Dog kan Rettens Formand eller vedkommende Underdommer af særegne Grunde undtagelsesvis tilstede, at andre personlig myndige og uberygtede personer end de ovenfor nævnte benyttes som Forsvarere under Hovedforhandlingen.

personer, der ere indkaldte til at afhøres som Vidner eller Syns- eller skjøns mænd i Sagen, kunne ikke være Forsvarere, ei heller Personer, som ere begjærte indkaldte i den nævnte Egenskab, indtil Retten har truffet Afgjørelse herom.

§ 46.

Virkningen i Straffesagen af Stillingen som valgt Forsvarer indtræder Forsl. efterat meddelelse er gjort til Retten om Valget. Naar nogen Anden end de i § 45 Nr. 1 nævnte Personer i Egenstab af valgt Forsvarer optræder som handlende paa den Sigtedes Vegne, skal derhos Bevis for Fuldmagten have ved Haanden eller ledsage Processkriftet; tilstrækkeligt Bevis er den Sigtedes erklæring til Retsbogen eller en med Underskrift af ham og to Vitterlighedsvidner forsynet Erklæring. Mangler faadant Bevis, eller erklærer Nogen, der kan vælges til Forsvarer, at mangle Fuldmagt, men at handle i Forventning af den Sigtedes Billigelse, kan Retten tilstede ham at optræde, under Fastfættelse af en kort Tid til Tilveie bringelse af Beviset eller Godkendelsen; paa denne Maade forholdes ogsaa, naar Retten maatte finde det nødvendigt at afkræve de i § 45 Nr. 1 nævnte Personer Bevis for Fuldmagt.

§ 47.

Den Sigtede, som er fængslet, har Ret til mundtligt og skriftligt Samkvem med sin valgte Forsvarer, dog saalænge Anklage ikke er reist, kun under saadan Kontrol, som Dommeren finder fornøden. I Retsmoderne har den Sigtede Ret til at raadftaa med ham, forsaavidt ikke det Modsatte særlig er foreskrevet.

§ 48.

Naar der i en Sag, som er indbragt for Landsretten, ikke er antaget en Sagfører til Forsvarer, eller den antagne Sagfører udebliver, bliver i Embeds Meofer en offentlig Forsvarer at bestikke, dersom enten nævninger skulle medvirke ved Paakjendelsen, eller der kan opstaa spørgsmaal om at lægge Beslag paa den Sigtedes Formue i Henhold til § 197, saavel som iøvngt, naar Rettens Formand ikke efter Sagens Omstændigheder maatte stjerne retskundig Vistand overftodig.

Er Anklage reist for Underretten, og særegne Omstændigheder findes at gjøre rets- kyndig Bistand snstelig, kan en offentlig Forsvarer beskikkes, ordentligvis dog kun paa Betring, og naar den Sigtedes Formuesforfatning er saaledes beskaffen, at han ikke uden at favne det fornødne til sit og Families Underhold eller til Fortfættelse af sin Næringsdrift kan udrede Vederlag til en Sagfører.

Retshandlinger, som, efterat Anklage er reist, finde Sted udenfor Hovedforhandlingen, har den beskikkede Forsvarer Ret til at deltage i; skal Handlingen foregaa udenfor den Under- retskreds, i hvilken Forsvareren bor, bliver der paa hans Begjæring at bestikke en særlig Forsvarer til at møde ved famme. Dog bor i paatromgende Tilfælde Retshandlingen ikke udettes af Hensyn til foranstaaende Forskrift.

Imod Beslutninger, hvorefter Forsvarer beskikkes, haves intet Retsmiddel; imod Beslutninger, ved hvilke Forsvarers Bestikkelse ncegtes, kan Besværing til Høiere Ret finde Sted.

§ 49.

Beskikkelse af en offentlig Forsvarer for den Sigtede finder fremdeles Sted under Betingelser, svarende til de i § 48 angivne, naar under en Sags Behandling, forend Anklage er reist, Forklaringer skulle afgives af Vidner eller Syns- eller skjønsmænd, for at benyttes ved Oplæsning under Hovedforhandlingen, samt naar Besigtigelse ved Dommeren eller under Dommerens Ledelse en Syns- eller skjønsforretning skal foretages under Forhold, der med- fere Fare for, at Gjentakelse ikke senere vil kunne finde Sted. Dog bliver Retsbehandlingen ikke af denne Grund at udsætte, naar det maa befrygtes, at Beviset i faa Fald kunde tabes.

§ 50.

Naar Landsrettens Dom paaankes, eller der i Anledning af Andragende om Lagens Gjenoptagelse skal finde mundtlig Forhandling Sted for Hoiesteret, og Sagfører ikke er an« tagen eller ikke møder, beskikkes altid en offentlig Forsvarer til at optræde under Forhandlingen for Høiefteret.

Naar Underrettens Dom paaankes, eller der i Anledning af Andragende om Gjen- optagelse af en Sag, i hvilken Landsretten har afsagt Dom som følge af Paaanke, skal finde mundtlig Forhandling Sted for sandsletten, bliver med Hensyn til Bestikkelse af en offentlig Forsvarer til at optra?de for Landsretten Reglen i § 48 2det Stykke at følge. Denne finder fremdeles Anvendelse, naar der i Anledning af Besværing undtagelsesvis skal finde mundtlig Forhandling Sted for Landsretten eller Hoiesteret, samt naar undtagelsesvis Paaanke af Landsrettens Dom i anden Instants til Høiesteret tilstedes.

Naar i Anledning af Andragende om Gjenoptagelse af en Sag, der er paadømt af Landsretten i forfte Instants, mundtlig Forhandling skal finde Sted for Landsretten, bliver offentlig Forsvarer at bestikke efter Reglerne i § 48 Ifte Stykke.

§ 51.

Til at modtage Bestikkelse som offentlig Forsvarer antager Justitsministeren efter Overenskomst et tilstrækkeligt Antal af de til møde i vedkommende Ret berettigede Sagførere, med soerligt Henfyn til den fortrinlige Adgang, der er indrommet de af Kongen udnawnte Sagførere. Til at beskikkes som Forsvarere ved Underretten kunne ogsaa andre dertil egnede Ma?nd antages af Justitsministeren, naar Begrænsningen til SaZforcre vilde medføre ufor« holdsmcessigt Besvær eller Bekostning.

Andre til møde i vedkommende Ret berettigede Sagførere kunne beskikkes til offentlige Forsvarere, naar den Sigtede begjærer det, og de ere villige til at overtage Forsvaret uden noget Vederlag fra det Offentlige, samt naar derhos ingen lovlig Hindring er forhaanden.

§ 52.

Forsvareren beskikkes af vedkommende Rets Formand eller henholdsvis vedkommende Enkelt-dommer. Sagerne bør saavidt mulig fordeles mellem de antagne Forsvarere efter Om- gang; onstør den Sigtede en bestemt person bestikket og oplyser, at denne er villig, er Dommeren berettiget til og, naar den Paagjældende tillige giver Afkald paa Vederlag fra det Offentlige, Pligtig til at bestikke denne uden Hensyn til den regelmæssige Omgang, for- udsat at ingen lovlig Hindring er forhaanden.

§ 53.

Til offentlig Forsvarer maa Ingen beskikkes, der selv er forurettet ved Forbrydelsen eller ftaaer i et saadant Forhold til den Forurettede eller dennes Rettergangsfuldmægtig i Sagen eller til Anklageren, som vilde udelukke en Dommer fra at handle i Sagen, eller der er kaldet til at forklare som Vidne, Syns- eller skjønsmænd i Sagten eller har handlet i

den som Anklager eller Rettergangsfuldmægtig for den Forurettede eller som Politiembedsmand eller som Dommer eller i en anden Straffesag har roeret Forsvarer for en Sigtede, med hvis Interesse i Sagen den nu Sigtedes staar i Strid.

Grc flere Personer sigtede under samme Sag, kan Forsvaret kun udføres af den jammc Person, naar de Sigtedes Interesser nndcr Sagen ikke ere modstridende.

§ 54.

Bestikkelsen kan tilbagekaldes, naar det findes neduendigt i Forsvarets Interesse, samt, forsaavidt Sagen ikke derved forhaales, efter Begjæring af den Sigtede paa Grund af en senere truffen Overenskomst om det offentlige Forsvars Udferel'sc uden Vederlag af det Offentlige.

§ 55.

De offentlige Forsvarere ere pligtige med Flid og Trostab at udføre de dem betroede Eager. at fremme dem med den Hurtighed, som Tilfældets Beskaffenhed tillader, at vift Retten skyldig Agtelse og at efterkomme de Paalæg, som Retten i medfør af na?rvo?rende Lov giver.

§ 56.

For Pligtovertra'delser i deres Hvervs udførelse paadrage de offentlige Forsvarere sig Ansvar efter Lovgivningens almindelige Forskrifter; Straffelovens 13de Kapitel er anvendeligt paa dem.

Ansaret forsølges efter de almindelige Regler, forsaavidt ikke Andet cr s«rlig bjemlet i ntrrvterende Lov.

§ 57.

De den Sigtede for Forsvarets Skyld tillagte Rettigheder tilkomme ogsaa, indenfor Bestikkelsens Grænser, den offentlige Forsvarer, forsaavidt ikke Andet er fcrrlig foreskrevet eller følger af Forholdets Natur. Til Foretagelse af de Handlinger, som den offentlige Forsvarer finder fornødne eller hensigtsmæssige til den Sigtedes Tarv, behøver han ikke dennes Samtykke.

Den offentlige Forsvarer har Ret til mundtligt og skriftligt Samkvem med den Sigtede, som er famgflet, uden Opsyn. Under Retsmøderne er han berettiget til at raadflaa med den Sigtede, forsaavidt ikke det Modsætte færlig er foreskrevet.

§ 58.

De offentlige Forsvarere erholde Vederlag af det Offentlige for den enkelte Sag. forsaavidt Krav herpaa ikke er frafaldet (jfr. §§51 og 52). Retten fastfætter dette Vederlag efter Arbeidets Betydning og Omfang ved Dommen eller, naar Forsvarerens Virksomhed er afsluttet.

§ 59.

Bestikkelse af en offentlig Forsvarer indstllrnrer ikke den Sigtedes Ret til selv at drage Omsorg for sit Forsvar.

Kapitel VII.

Om Pmnething, Sttaffefagers Fsssening og stedlige GLVnjer foi Embedshandlinger i Gtrafferetspleieu.

I.

Enkelte Vtrrncthing.

§ 60.

Enkeltstaaende Retshandlinger, om hvilke der bliver spørgsmaal, forend eller efter at Sag er begyndt, foretages i den Retskreds, hvor den person bor eller opholder sig, eller hvor den Ting findes eller antages at være, til hvilken Retshandlingen har Hensyn.

§ 61.

Straffesager forfølges ved den nedenfor anførte Værnething. Reglerne herom finde Anvendelse saavel med Hensyn til Forundersøgelsen som med Hensyn til Behandlingen ved den dækkende Ret.

§ 62.

Ved den Ret, i hvis Kreds Handlingen er foretagen, kunne alle i Kongeriget begaaede Forbrydelser forfølges. Udkræves flere Handlinger til Forbrydelsens Begreb, er den Ret Værnething, i hvis Kreds den sidste af dem er foretagen. udgjøre flere i forskellige Retskredse foretagne straffbare Handlinger, som hver især vilde begrunde Værnething efter foranstaaende Regler, tilfammen en Forbrydelse, eller er en Forbrydelse begaaet paa Grænsen af flere Retskredse, eller er det uvist, i hvilken af flere bestemte Retskredse en Forbrydelse er begaaet, kan forfølgningen ske ved den hvilken som helst af de Retter, om hvilke der paa Grund af den angivne Omstændighed opføres spørgsmaal.

§ 63.

Som Gerningsstedets Værnething ved Forbrydelser, der begaaes udenfor Kongerigets Søterritorium ombord paa dansk Skib eller af Personer, som høre til dansk Skib, anses den Ret, til hvis Kreds Skibet ved sin Hjemkomst til Kongeriget ankommer for at losse eller lade.

§ 64.

Ved den Ret, i hvis Kreds den digtede bor, eller, hvis han ikke har Bolig i Riget, ved forfølgningens Begyndelse opholder sig, eller, hvis han ikke findes i Riget, ved den Ret, i hvis Kreds han sidst havde Bolig eller opholdt sig, kunne forfølges:

1) de under de danske Domstoles Paakjendelse herende Forbrydelser, som begaaes udenfor Kongerigets Grænser;

2) de Forseelser, som det tilkommer Politimesteren at påtale (§ 35). uden Hensyn til, om de påtales af ham eller af Andre, samt de Handlinger, som påtales af Private i medfør af § 39;

3) andre Forbrydelser, naar der mangler faadanne Oplysninger, som betinge Anvendelsen af § 62.

Danske i Udlandet ansætte, med Græteritorialitetsret forsynede embedsmænd og de til de danske Gesandtskaber i fremmede Stater hørende personer anses ved Anvendelsen af ovenftaaende Regel som havende Bolig i Kjøbenhavn, forsaavidt de ikke maatte have vedligeholdt Bolig noget andet Sted i Riget. Det Samme gjælder, indtil anderledes bestemmes,

om danske Undersaatter, som ifølge traktatmæssige Bestemmelser ikke kunne sagssiges i det Land, hvor de have eller have haft Bopæl.

§ 65.

De i § 64 ommeldte Forbrydelser kunne ogsaa foreslaes ved den Ret, i hvis Kreds den Sigtede i medfør af de om Anholdelse og fængsting givne Regler er bleven paagreben.

§ 66.

Sager mod en Forening til dens Ophævelse i medfør af Grundloven af 28de Juli 1866 § 87 forsølges ved den Ret, i hvis Kreds Foreningeli eller dens Bestyrelse har sit Seede.

Sag til Stadfæstelse af de i Lov af 3die Januar 1851 § 14, jfr. § 15, omhandlede Forbud forsølges ved den Ret, i hvis Kreds Forbudet er nedlagt.

Sag angaaende Anvendelse af Straffelovens § 299 forfølges ved et af de i §§ 62—65 ommeldte værneeting.

§ 67.

Retshandlinger, ved hvilke Sag mod en Person indledes, kunne i paatrægende Tilfælde uden Hensyn til de ovenstaaende Negler foretages af Underdommeren i den i § 64 ommeldte Retskreds. Sagen afgives snarest muligt til den kompetente Ret.

Iøvrigt kan Afvigelse fra Reglerne om værnething for Sager, der høre under Statsanklagerens eller Politimesterens Virkekreds, paa Andragende, og naar særegne Grunde findes at tale derfor, besluttes af Landsretten, derom Spørgsmaalet angaar Underretter i samme Landsretskreds, og i andre Tilfælde af Højesteret (Z 108).

I Sager, som paatales af Private i Henhold til § 39, kan Afvigelse vedtages af Parterne.

§ 68.

Retten prøver i Embeds medfør, om Sagen er indbragt for ret værnething. Under Hovedforhandlingen samt i Sager, der paatales i Henhold til § 39, kan Afvisning paa Grund af værnethingsreglernes Tilsidesættelse dog

kun finde Sted, naar Indsigelse gjøres; Indsigelse bsr fremsættes for Anklageskriftets Oplæsning, eller i nævningefager førend Lodtrækning til Udtagelse af nævninger begynder, og den er udelukket, naar den Sigtede, førend Hovedfor- handlingen er begyndt, har havt Adgang til at fremsætte den, uden at dette er fkei.

At Forundersøgelse eller Retshandlinger udenfor Hovedforhandlingen ikke ere fore- gaaede ved rette væruething, derover dem ikke deres Gyldighed.

Er der Strid mellem flere Retters afgjørelser af et værnethingsspørgsmaal, kan det af Anklageren indbringes til Afgjørelse for Landsretten, hvis Retterne hore til samme Lands- retskreds, og i andre Tilfælde for Høiesteret. Herved finde iøvrigt Reglerne om Retsmidler Anvendelse, saaledes at der ved Fristernes Beregning tages Hensyn til den sidste Afgjørelse.

§ 69.

Mellem flere værneching, ved hvilke Sagen kan forsølges. har Anklageren Valget. Fra den Ret, ved hvilken Forfslgning frst er begyndt, kan Sagen kun gaa over til et andet værneching, naar i en privat Sag (§ 39) den Sigtede samtykker, og i offentlige Sager/ naar Retten paa Anklagerens Andragende formedelst Vidners Bopæl eller af anden særegen Grund finder det hensigismcessigt til Sagens Fremme. Beslutning herom tages af den Ret, ved hvilken Forfslgningen er begyndt, uaar den anden Ret deri er enig, og ellers af den fælles overordnede Ret (§ 108).

Valg as Net til Forundersøgelsen er-ikke bindende for Valget af den dømmende Rst,

II.

Forening af Straffesager.

§ 70.

Sogsmaal mod den samme Person for forskellige strafbare Handlinger samt mod flere Personer som delagtige i en strafbar Handling kunne af den eller de Påtaleberettigede forenes til een Sag. Finder forfølgninginzen Sted samtidig, henholdsvis for Underfølgelses- dommeren eller den dommende Ret, skulle søgsmaalene forenes, medmindre Paatalen til- kommer flere Private.

Retten forbeholdes den i §§ 72—74 omhandlede Myndighed.

§ 71.

Naar i Henhold til § 70 flere Forbrydelser forfølges under Et, kan forfølgningen iværksættes ved enhver Rel, som er værnething for nogen af de paagjceloende Forbrydelser.- dog kan kun et af Gerningsstedernes

værnething vælges, naar nogen af Forbrydelserne borer til dem, der alene kunne forsslges ved et faadant værnething. Horer nogen af de Forbrydelser, mellem hvis værnething Valg have, for Underretten, medens en eller flere andre hore under Landsrettens Paakjendelse, træder i Underrettens Sted den Landsret, i hvis .Ereds den er beliggende. Iovrigt sinde ved foranstaaende Regel §§ 67—69 tilsvarende Anvendelse.

§ 72.

Retten kan paa Andragende eller i Embeds medfør beslutte Adskillelse af de Straffe- sager, som ere forenede i Henhold til z 70. Det beror paa Retten, om de Sager, som kun paa Mund af Foreningen forfølges for den, efter Adskillelsen fremdeles skulle behandles ved dm eller ikke; samme Regel gjælder, naar Foreningen ophorer af anden Grund, saasom Frafald af Forfslgning.

§ 73.

Retten kan beslutte, at selvstændige, henholdsvis for Undersøgelsesdommeren eller den dommende Ret svævende Straffesager skulle forbindes til een Sag. dog, naar søgsmaalene ikke staa i det i § 70 forudsætte Forbold til hinanden, kun, naar ingen af Parterne gjør Indsigelse derimod.

Beslutningen tages af den Ret, for hvilken Sagerne svæve, eller, hvis spørgsmaal er om Forening af Sager, som ere anhrngiggjorte dels for Landsretten, dels for en under den herende Underret, af Landsretten. forfølges Sagerne ellers for forfkjellige Retter, og der ikke er Gnigbed. afgjorrs Spørgsmaatet af vedkommende overordnede Ret (K 108).

§ 74.

Forandring i Rettens Beslutninger i medfør af §§ 72 og 73 kan finde Sted; dog bliver Beslutningen herom, forsaavidt der tillige opstaar spørgsmaal om Overgang af en Sag til en anden Net, at tage paa den i z 73 2det Stykke foreskrevne Maade.

§ 75.

Dey, der sagsoges af den Fornrrmede for Wrefomrrmelser eller personlig Overlast, kan anlægge Moosogsmaal for lignende Forhold, som har givet Anledning til Gjerninzen, veb. Hoodssgsmaalets værnething Reglerne i sz 72—74 finde herved Anvendelse.

III.

Stedlige Grænser for Embedshandlinger i Strafferetspleien.

§ 76.

Retterne, Statsanklagerne og Politiets Embeds- og Destillingsmænd kunne ordentlig- vis kun foretage eller lade foretage Embedshandlinger vedrørende Strafferetspleien i den Embedskreds, for hvilken de ere beskikkede.

Udkræves i en Sag Foretagelsen af Embedshandlinger i en anden Kreds end den, for hvilken den i Sagen kompetente Myndighed er beskikket, har denne, forsaavidt ikke neden- staaende Paragrafer hjemle Undtagelser, derom at henvende sig med Begjæring til vedkommende Myndighed i den fremmede Kreds. Saadan Begjæring er denne pligtig at efterkomme, medmindre den Handling, den anmodes om at foretage eller lade foretage, vilde stride mod Loven eller ligge udenfor dens Embedsbefoielser.

§ 77.

Netterne ere beføiede til i en fremmed Retskreds, uden Mellemkomst af Retten i denne, at lade foretage Forkyndelser samt at lade Anholdelsesbeslutninger, fængflingskjendelser og Befalinger om ved Tvang at fremstille Vidner samt Syns- eller skjønsmand for Retten udføre. Naar det iøvrigt til Undersøgelsens Fremme findes hensigtsmæssigt, kan Retten foretage Embedshandlinger i en fremmed Retskreds med Bemyndigelse af Retten i denne eller af hylere Ret, og i pa^trængende Tilfælde uden saadan Bemyndigelse. fornøden meddelelse skal snarest mulig fte til Retten i den paagjældende Kreds.

Naar Politiet i ovennævnte Tilfælde udfører Rettens Beslutninger, er det befoiet til at handle i en fremmed Politikreds.

§ 78.

Selvstændige Embedshandlinger kunne Statsanklageren og Politimesteren foretage eller lade foretage i en fremmed Kreds ifølge Bemyndigelse af vedkommende Embedsmand i Kredsen eller af hoiere Autoritet, samt uden saadan Bemyndigelse i paatrængende Tilfælde, faasom naar en Person anholdes, der uafbrudt er bleven eftersat. fornøden meddelelse skal snarest mulig ste til vedkommende Embedsmand i Kredsen.

Kapitel VIII.

Om 3tetsmøder og Retsbsger.

§ 79.

Retsmoderne ere offentlige, hvor ikke det Modsætte særlig er foreskrevet. Dog kan Retten paa Begjæring af en Part eller i Embeds medfør beslutte, at Forhandlingen skal foregaa for lukkede Døre, naar Hensyn til sædelighed eller den offentlige Orden kræver det, ved Retshandlinger, som sinde Sted udenfor Hovedforhandlingen, tillige, naar særegne Om- stændigheder give Grund til at antage, at Retsmodets Offentlighed vil være til Hinder for Sagens Oplysning. Domme afsiges stedse i offentligt Msde.

Forelagte Lovforslag m. m. 178

§ 80.

Rettens Beslutning, at Dsrene stulle lukkes, sker ved Kjendelse, efter at Parterne have havt Leilighed til at udtale sig. Kjendelsen afsiges offentlig; om Dorene skulle lukkes under den forudgaamde Forhandling, afgjør Rettens Formand.

Beslutning om, at Doren? stulle lukkes, kan træffes saavel ved Forhandlingens Be- gyndelse som i løbet af denne; den kan strar eller senere indstrænkes til en Del af For- handlingen.

§ 81.

Naar det i medfør af de foregaaende Paragrafer besluttet, at Retshandlinger uden- for Hovedforhandlingen for en Net, som bestaar af en enkelt Dommer, og ved hvilke ingen Retsskriver er tilstede, skal foregaa for lukkede Dsre, samt ellers, hvor Loven særlig bestemmer det, stulle to mænd tilkaldes som Retsvidner. Kunne disse ilke strar komme tilstede, bliver Retshandlingen at udsætte, medmindre dens øiemed derved vilde staa Fare for at forspildes.

Retsvidnerne tilkaldes af Dommeren blandt de mænd, der findes opførte paa næv- ningegrundlisten for den kjøbstad eller det søgn, i hvilket Retshandlingen skal finde Sted; dog ere de mænd fritagne, som maatte være optagne paa nævningekrødsens Aarsliste. Grund- listens Gyldighed i fornævnte Henseende regnes fra 1. Juni til 31. Mai. Reglerne i § 15 samt Lov om Domsmagts Ordning m. v. § 1>5 finde tilsvarende Anvendelse ved Retsvidners Tilkaldelse; de derved opstaaende Spørgsmaal Afgjøres af Dommeren. Denne sorger saavidt mulig for, at Tilkaldelsen sker efter Omgang; kun i nødsfald kan en Person tilkaldes til at fungere flere Dage efter hinanden. Udebliver et tilkaldt Retsvidne uden lovligt Forfald eller uden betimelig Anmeldelse herom, kan Dommeren idømme det en Bsde af indtil 20 Kr. Dommeren kan paalægge Retsvidnerne at iagttage Tavshed om, hvad de ved Retshandlingen erfare om Undersøgelsens Gjenstand; Overtrædelse af faadant Paalæg straffes med Boder ind- til 100 Kr. Retsvidnerne erholde ingen Godtgjørelse.

§ 82.

Naar Hovedforhandlingen holdes for lukkede Døre, have de ved den paatalte Hand- ling forurettede Personer, fremdeles Dommere, øvrighedspersoner, offentlige Anklagere, Sag- førere, samt de, der ere tilstede ifølge Indkaldelse til at udøve nævningehvervet i Rettens Samling, Adgang til at overvære samme; endvidere kan enhver af Parterne fordre, at der tilstedes indtil tre af ham opgivne Personer Adgang, og enkelte Andre kan Adgangen tilstedes af Rettens Formand.

Hvorvidt der ved Retshandlinger, som udenfor Hovedforhandlingen finde Sted for lukkede Dsre, kan tilstedes enkelte Personer, som ikke skulle deltage i Forhandlingen, Adgang, beror Paa Rettens Formand.

§ 83.

Rettens Formand vaager over, at Forhandlingen foregaar med den tilborlige Orden og værdighed. Han er berettiget til at afbryde og tilrettevise Parter, Vidner eller Andre, naar de tillade sig upassende Udtalelser eller utilborlige personlige Angreb. Vedbliver en Part hermed trods Tilrettevisning, kan Ordet fratages ham. Personer, der ved stoiende eller anden utilborlig Adfærd forstyrre Forhandlingen eller tilsidesætte den Agtelse, som skyldes Retten, kunne udvises af Retssalen.

For Fornærmelser mod Retten eller nogen af de i Retten Msdende, Uordener, hvor-« ved Forhandlingerne forstyrres, samt Ulydighed mod Formandens Befalinger kan Retten ved en Kjendelse, der afsiges strax, paalægge Straf af Bsder indtil 40 Kr. eller simpelt fængsel indtil 8 Dage.

De Ordensstrasse, som paalægges i Henhold til denne Paragraf, medføre ingen Ind- simnkning i Adgangen til at drage den Skyldige til Ansvar efter Straffelovens almindelige Negler, hvor disse iøvrigt ere anvendelige.

Politiet er forpligtet til uvcrgerlig og sieblikkelig at yde Retten Bistand til Udførelse af denne Paragrafs Forskrifter,

§ 84.

Angaaende alle Retshandlinger i Strafferetspleien optages Beretning i Retsbogen. I Retsbogen indføres først Angivelse af:

- 1) Tiden og Stedet for Retsmodet;
- 2) de Personers Navne, der have fungeret som Dommsrc, nævninger, Retsfkriver og Retsvidner;
- 3) Sagens Nummer med Parternes Navne;
- 4) de Personers Navne, der ere tilstede som Parter eller paa disses Vegne eller til deres Bistand, samt Bemcrrkning om de Forholdsregler, som maatte være trufne med Henfyn til deres Tilkaldelse eller Udelukkelse;
- 5) om Retsmodet har været offentligt eller ikke.

§ 85.

Fuldstændigt optages i Retsbogen Parternes Paastande, Andragender og Indsigelser, forsaavidt de ikke indeholdes i Skrifter, som overleveres Netten, i hvilket Fald Henvisning er tilstrækkelig, Indsigelser, som fremfættes af Vidner, Syns- eller skjønsmænd, Rettens Domme, Kjendelser og øvrige Beslutninger og i nævningsesager de til nævningerne stillede spørgs- maal samt Nævningernes erklæring over disse.

Af de Personers Udsagn, som afhores for Undersøgelsesdommeren, skal det væsentlige Indhold gjengives; vigtigere Erklæringer af den Sigtede og navnlig Tilstaaelser skulle saavidt mulig gjengives med hans egne Ord; det Samme Mlder om Vidneforklaringer, Syns- eller skjønsmænds Forklaringer, som afgives for at benyttes ved Oplæsning under Hovedforhand- lingen, samt om Syns- eller skjønsmænds Erklæringer til

Retsbogen. Tilsvarende Regler gjælde med Hensyn til Hovedforhandlingeu for Underretten i Sager, der ikke ere undtagne fra Paaanke. Af Udfagn, der afgives under Afhørelse for Landsretten, optager Retskriveren under Formandens Veiledning det Væsentligste i en særskilt Bog; ere de Paagjældende tid- ligere afhorte for en Ret, er dog Henvisning tilstrækkelig, og kun væsentlige Afgivelser eller Fuldstændiggjørelser optegnes.

Nn^aaende Besigtigelser, som foretages af Undersøgelsesdommeren eller af Underretten i Sager, der ikke ere undtagne fra Paaanke, skal Retsbogen indeholde saa Meget, at den giver et fuldstændigt og tro Billede af det Besigtigede.

Af Udviklinger og Foredrag til Begrundelse af Paastande, Andragender eller Ind- sigelser, optages Intet i Retsbogen; dog kan Formanden beslutte, at enkelte Udtalelser stulle optages.

særlig Vemcerkning gjøres i Retsbogen om, hvorledes der er gaaet tilværks med Hensyn til Former, som efter Loven skulle iagttages, om hvad der fremlægges i Retten, og hvilke Dokumenter der ere blevne oplæste.

§ 86.

Oplæsning og Vedtagelse af Tilfsrsler til Retsbogen angaaende afhorte Personers Udsagn sinder kun Sted ved Afhørelser for Undersozelsesdommeren og under Hovedforhand- lingen for Underretten i Sager, som ikke ere undtagne fra Paaanke.

§ 87.

Retsbogen underskrives af Rettens Formand, fremdeles af de Personer, der maatte have fungeret som Retsskriver eller Retsvidner. Den afgiver Bevis for, hvad der er fore- gaact under Retshandlingen, og særlig for, hvorledes der er gaaet tilværks med Henfyn til Former, som efter Loven skulle iagttages; Modbevis er ikke udelukket.

§ 88.

Aktstykker og andre Dokumenter, som fremlægges i Netten, forsynes med Frem- læggelsespaategning.

§ 89.

Parternes Processkrifter forblive i Rettens Arkiv. Af Dokumenter og Aktstykker, der benyttes som Bevis, skulle, naar de forlanges tilbageleveret)?, bekræftede Gjenparter forblive hos Retten; dog undtages herfra Dokumenter, der ere Udskrift af Embedsprotokoller. Om Gjenpart flal tages af handelsbøger, Regnskabsbøger eller andre faadanne Dokumenter af særdeles betydeligt Omfang, beror paa Formanden.

Retskriveren samler de enhver Sag vedkommende Dokumenter og bevarer dem samt de af tilbageleverede Originaler tagne Gjenparter.

§ 90.

Udenfor de Tilfælde, for hvilke der i denne Lov er truffet særlig Bestemmelse, kunne Parterne samt Andre, som deri have retlig Interesse, hos Netskrivcren forlange Udskrift af Retsbogrnc, derunder dog ikke Stemmegivningsbogen, samt af de øvrige hos Retten beroende, til en Straffesag horende Dokumenter, dog kun mod herfor at erlægge fportelmcesfig Betaling, medmindre Udskriften er begjært af en offentlig Myndighed.

Vcrgrrer Retsstnveren sig ved at meddele en begjært Udskrift, kommer Reglen i Lov om den borgerlige Retspleie § 49 til Anvendelse.

§ 91.

Retsfroget er dansk. Ingen skriftlig eller mundtlig Henvendelse fra Parterne til Retten maa ske i noget andet Sprog. Afhørelse af Peifoncr, der ikke ere det danske Sprog mægtige, foregaar ved hjælp af en edsvoren Tolk; dog kan ved Afhørelse udenfor Hovcdfør« handlingen for en Landsret Tilkaldelse af Tolk undlades, naar Dommeren tiltror sig fornødent Kjendskab til det fremmede Sprog.

Dokumenter, der ere afsattede i fremmede Sprog, skulle ledsages af en Oversættelse, som bliver at autorisere af en offentlig ansat Translator, medmindre Retten og Parterne anerkjende dens Rigtighed.

Forhandling med og Afhørelse af Dove, Stumme og Dsvstumme foregaar enten ved hjælp af Personer, der ere kyndige i Tegnsproget, og som forud tages i Ed, eller ved skriftlige spørgsmaal og Svar.

Til at bistaa som Tolk eller Tegnsprogkyndig maa Ingen af Netten tilkaldes, der vilde være udelukket fra at handle som Dommer i Sagen (§§ 15 og 17). Iøvrigt blive de cm Vidner givne Regler at anvende paa de nævntc personer med de Lempelser, der følge af Forholdets Natur og, forsaavidt ikke noget Andet særlig er foreskrevet.

De Forretninger, som ifølge denne Lov paahvile Nettens Formand, udføres, naar Retten beklcedes af en enkelt Dommer, af denne.

Kapitel IX.

, Om Forkyndelser og andre fra Retten ndgaaende meddelelser.

§ 93.

De fra Retten udgaaende meddelelser i Straffesager, for hvilke Loven ingm særlig Forskrift indeholder, ske paa den Maade, som Rettens Formand i hvert enkelt Tilfælde sinder hensigtsmcessigst, og uden at hans Beslutninger herom ere Gjenstand for Paaanke. Det er tilladt at tilstille meddelelsen pr. Post.

§ 94.

Naar en Beslutning med Hensyn til Sagens videre Foretagelse etter Retshandlingens Iværksættelse træffes af Retten i et behørig afholdt Mode, er ingm særlig Forkyndelse eller meddelelse herom nødvendig til de Personer, der have erholdt saadan Underretning om hint Mode, som ogsaa vilde vane tilstrækkelig med Hensyn til det nye Msde.

§ 95.

Ved Stævningsmændene eller ved Politiet skal, med de i §§ 101 —103 hjemlede Undtagelser, Forkyndelsen eller meddelelsen foregaa i følgende Tilfælde:

1) ved Tilsigelse af den Sigtede til Afhørelse af Undersøgelsesdommeren, ved An, klageskriftets meddelelse til ham, ved Etcevning eller Tilsigelse af den Sigtede til Møde under Hovedforhandlingen, ved Forkyndelse af Domsudskrift til den domfældte Sigtede, der ikke var tilstede ved Dommens Afsigelse, samt ved meddelelse til den Sigtede af de Skrifter eller Tilforsler til Retsbogen, ved hvilke Anklageren indleder Anvendelse af Retsmidler mod en Dom;

2) ved Indkaldelse til afhørelse af Vidner, Syns- eller Ekspertkommission, ved Forkyndelse af Udmeldelsesbeslutningen for de sidstnævnte, samt ved Forkyndelse af den i § 137, jfr. § 162, ommeldte Kjendelse for udeblevne Vidner, Syns- eller skønsmænd;

3) ved Indkaldelse til personlig afhørelse af en privat Anklager eller den Forurettede, der forsølger et Erstatningskrav under Sagen, samt ved meddelelse til disse af de Skrifter eller Tilforsler til Retsbogen, ved hvilke den dømte indleder Anvendelse af Retsmidler mod Dommen.

§ 96.

Enhver bestikket Stævningsmand kan med fuld Retsvirkning iværksætte Forkyndelser og meddelelser under lagttagelse af de i Loven givne Forskrifter. Gyldigheden af det Foretagne svækkes ikke derved, at Stævningsmanden har handlet udenfor den Næstskreds, i hvilken han er ansat.

De for en Retskreds beskikkede Stævningsmænd ere Pligtige at besørge alle Forkyndelser og meddelelser indenfor Retskredsens Grænser. Dog maa en Stævningsmand ikke foretage eller deltage i Forretningen, naar nogen af Parterne er hans Wgtefælle eller er ham bestægtet eller besvogret i den lige op- eller nedstigende Linie eller i første Sidelinie, eller han selv er Part i Sagen eller af dens Ufald kan have Skade eller Fordel.

Ved Anordning gives der en Instrux samt de fornødne Disciplinærbestemmelser for Stævningsmænd.

§ 97.

Det, der skal forkyndes eller meddeles paa den i § 95 forestrevne Maade, gives af Rettens Formand i dobbelt Udfærdigelse til den, der skal iværksætte Forkyndelsen eller meddelelsen. Udgaar denne fra en Landsret, eller skal den stes i en anden Underretskreds end den,

i hvilken Retten har Sæde, kunne Udfærdigelserne sendes til Underdommeren i den Kreds, hvor Forkyndelsen ffal ffe, for af ham at overgives til Stævningsmanden eller Politiet.

Paalæget ffal efterkommes snarest muligt, i Byerne senest inden 24 Timer, paa Landet senest indcn 48 Timer efter Modtagelsen. Om Tiden, paa hvilken Paalæget er mod- taget, undertegnes en striftlig Tilstaaelse.

Naar Forretningen udføres af en Stævningsmand, skal en anden Stævningsmand eller, hvis Tiden ikke tillader at faa en saadan tilkaldt, en god Mand tilkaldes som Vidne.

§ 98.

Ved Iværksceitelsen af Forkyndelsen eller meddelelsen gjælde følgende Regler:

a) Forkyndelsen eller meddelelsen bor facwidt mulig fsges iværksat for den Paa- gjældende personlig, ordentligvis paa hans Bopæl eller midlertidige Opholdssted. Forkyndelsen for den Paagjældende personlig er gyldig, selv om han er truffen udenfor sin Bopæl eller midlertidige Opholdssted. Dog kan den i intet Fald jkc i Kirken eller paa andet Sted, medens Gudstjeneste eller kirkelige Handlinger foregaa der.

b) Kan Forkyndelsen eller meddelelsen ikke ffe til den Paagjældende personlig, kan den gyldig iværksættes paa hans Bolig i Niget for hans Wgtefælle, børn over 18 Aar, Tjenestefolk eller andre til Husstanden horende voxne Personer, som ere tilstede der; ere saa- danne ikke at træffe, da for Vedkommendes Husvært, Principal, Husbonde, Læremester eller Arbeidsherre, forsaavidt som denne træffes tilstede der. Har den Paagjældende ikke Bopæl i Riget, kan Forkyndelsen eller meddelelsen ffe paa hans midlertidige Opholdssted i Niget for dem hos hvem han er til Hufe.

c) Har den Steoningsmand, af hvem Forretningen ffal foretages, ikke kunnet iværk- fætte Forkyndelsen eller meddelelsen paa nogen af de ovenfor angivne Maader, ffal han i Forbindelse med det tilkaldte Vidne paategne Udfærdigelsen Attest herom og st:ar overlevere den til Politiet, der snarest mulig ffal søge at iværksætte Forkyndelsen.

6) Forkyndelser eller meddelelser, som ffe paa Vedkommendes Bolig eller scedvanlige Opholdssted, skulle foregaa imellem Kl. 7 Morgen og Kl. 8 Aften. Paa Son- og Hellig- dage maa de ordentligvis ikke foregaa i Tiden fra Kl. 9 Formiddag til Kl. 4 Eftermiddag

Udfores Forretningen af en Stævningsmand, har denne for at iocerkscetie den ikke blot at handle efter de Paalæg, som gives ham, men bor ogsaa selv af bedste Evne fsge alle fornødne Underretninger.

§ 99.

Bemyndigelsen til den enkelte Forretning behøver ikke at godtgjøres for d?n eller dem, til hvem Forkyndelsen eller meddelelsen ffe-.

De Personer, for hvem det i Henhold til Reglerne § 98 b ansees nødvendigt at foretage Forkyndelsen eller meddelelsen, kunne i Neglen ikke vcegre sig ved at modtage den Ubcfsiet Ncrgtelse medfører Forpligtelse til at betale Udgitterne ved Forretningen; Stævnings- manden har derhos i et saadant Fald strax at opsorore Politiet til at overtage Forkyndelsen, og den Paagjældende har da endvidere til dette at ericegge en passende, af Politimesteren fastsat Godtgjørelse for den foraarsagede Uleilighed.

De Personer, for hvem Forkyndelsen eller meddelelsen i Henhold til § 98 foregaar, naar rette Vedkommende ikke træffes, ere pligtige at underrette denne om det Stedfundne, naar det kan ffe uden Udgift eller Besvær. Tilsidesættelsen af denne Pligt medfører Er- statningsansvar.

§ 100.

Naar de til Forkyndelsens eller meddelelsens Iværksættelse befalede Skridt er foretagne, forsyner Vedkommende begge Exemplarer med Paategning herom. Det ene Exemplar

overgives til den eller dem, for hvem Forkyndelsen eller meddelelsen sker, det andet Exemplar tilbagegives Retten.

Paategning skal indeholde fornøden Angivelse af Dag og Time, paa hvilken, Sted, hvor, og Personerne, for hvem Forkyndelsen eller meddelelsen er stillet. Naar denne ikke er stillet til Vedkommende selv, skal det tillige i Paategningen bemærkes, hvorledes der i den Anledning er forholdt, samt hvad der er opgivet om hans Opholdssted.

Er det ikke lykkedes Politiet at iværksætte Forkyndelsen eller meddelelsen, fordi den Paagjøeldende ikke kan antræffes i Retskredsen og ei heller har Bolig eller midlertidig Opholdssted der, tilbagegives Udfærdigelsen til Retten med Paategning om det Stedfundne samt om, hvad der er Politiet bekendt angaaende hans Bolig eller Opholdssted.

Paategningen afgiver Bevis for det, som ifølge den er foregaaet; dog er Modbevis ikke udelukket.

§ 101.

Har Vedkommende bekendt Bolig eller Opholdssted i Udlandet, foretages Forkyndelsen eller meddelelsen paa den ved Stedets Love hjemlede Maade. Retten tilstiller den paagjøeldende fremmede Myndighed fornøden Begjæring herom.

§ 102.

Er det ikke lykkedes ved Politiet at opspore Vedkommendes Bopæl eller Opholdssted, eller har en Sigtet, som vides at opholde sig i Udlandet, unddraget sig forfølgning ved Flugt, iværksættes Forkyndelsen eller meddelelsen ved 3 Gange gjentaget Indrykning i de til retslige Bekjendtgørelser bestemte Tidender. Det er i saadant Fald tilstrækkeligt, at Udfærdigelsens Indhold indrykkes i Udtog med Bemærkning, at den selv henligger til Modtagelse paa vedkommende Rets Skriverkontor. I Bekjendtgørelsen skal det udtrykkelig bemærkes, hvorpaa det stottes, at denne Forkyndelsesmaade benyttes.

Ovenstaaende Regel gjælder ogsaa, naar den paagjøeldende fremmede Myndighed har vcegret sig ved at efterkomme den til samme ifølge § 101 rettede Begjæring; dog skal i saadant Fald Udfærdigelsen tillige tilfældes Vedkommende pr. Post i betalt Brev, der skal anbefales. Postembedsmanden har at forsyne det ene Exemplar af Udfærdigelsen, førend det tilbagegives Retten, med Paategning om, at ligegyldende Exemplar er afsendt til nærmere betegnede Adresse i betalt og anbefalet Brev. Paategningen afgiver Bevis for det Stedfundne indtil Modbevis fores.

§ 103.

Naar den Sigtede er fængslet, eller den Vedkommende er tilstede, hvor Retten holdes, kan Forkyndelsen

eller meddelelsen ske mundtlig til Retsbogen ved Nettens Formand.

§ 104.

Indkaldelser og meddelelser til militære, hvilke med de af Forholdets Natur flydende Lempelser blive at iværksætte efter de i dette Kapitel givne Regler, skulle tillige anmeldes for Afdelingschefen, som foranlediger Paagjældendes møde for Retten, hvor Saadant gjøres fornødent.

Kapitel X.

Om Rettens Domme, Kjeudelser og andre Beslutninger.

§ 105.

Domme, Kjeudelser og andre Beslutninger af en Ret, der ikke bklrdes af en enkelt Dommer, og som ikke høre til de Beslutninger, Rettens Formand kan træffe, vedtages ved

Afstemning efter forudgaaende Raadflagning. Afstemningen foregaar efter Tjenestealderen, saaledes at det yngste medlem stemmer Forsl. Formanden stemmer altid sidst, han forestaar Afstemningen og famler Stemmerne. Afstemningen sker mundtlig; de afgivne Stemmer indføres udtogsvis i en Etemmegivningsbog. Enhver Dommer har Ret til at paase, at hans Stemme gjengives rigtig.

Dommernes Raadstagninger og Afstemninger maa ikke overværes af Tilhorere, med Undtagelse af Netsskriveren.

§ 106.

For Afgjørelsens Resultat skal der være Stemme flerhed. kræver Afgjørelsen Afstemning over flere Punkter, ere de Dommere, som have befundet sig i Mindretal, pligtige at deltage i de senere Afstemninger, forsaavidt det Modsætte ikke særlig er bestemt.

Danner der sig om det samme Spørgsmaal mere end to forstjellige Meninger, af hvilke ingen er i Flertal, blive de for den Sigtede ugunstigste Stemmer regnede sammen med de nærmeste mindre ugunstige, indtil der udkommer Stemme flerhed.

Er det tvivlsomt, hvilken Mening der er den ugunstigste for den Sigtede, eller opstaar der Meningsforskel om, hvorledes spørgsmaalene skulle stilles, eller om Afstemningens Resultat, bliver der afstemt særskilt herom.

§ 107.

Domme og Kjeudelser skulle ledsag/s af Grunde; herved iagttages de for visse Til- fælde givne nærmere Regler. Afgjørelsen sker ved Kjendelse i de Tilfælde, hvor denne Form er særlig forestreven.

Andre Beslutninger af Retten eller Rettens Formand behove ikke at begrundes, med- mindre Saadant særlig er foreskrevet.

§ 108.

I de Tilfælde, hvor en efter Loven tilstedelig Afvigelse fra de almindelige Regler betinges af en forudgaaende Beslutning af en Ret, for hvilken den Sag, med Henfyn til hvilken Epørgsmaalct opstaar, ei er anhängig, bliver Epørgsmaalet skriftlig at forelægge Retten. Er denne Hoiesteret eller en Landsret, ticefses Afgjørelsen af Formanden med to medlemmer af Retten eller, hvor Saadant særlig er bestemt, af Formanden. Retten tager Beslutning paa Grundlag af det Forelagte samt de yderligere Oplysninger og Erklæringer, som maatte være indhentede; findes det nødvendigt, at Vidner afhøres, ster dette ved Undersøgelses- dommeren. Mundtlig Forhandling finder ikke Sted, medmindre Formanden af særegne Grunde finder Anledning til at beslutte en saadan; dog er Retsmodet i saa Fald ikke of- fentligt. Mod de i denne Paragraf ommeldte Afgjørelser kunne Retsmidler ikke anvendes.

§ 109.

Retten kan til enhver Tid i Embeds medfør eller ifølge Andragende berigtige Skriv- feil, som ere indlobne i Henseende til Ord, Navne eller Tal, blotte Regningsfeil, samt faa- danne Feil og Forglemmelser, der alene vedrore Udfærdigelsens Form. Fremdeles kan den ogsaa berigtige den i Afgjørelsen indeholdte Fremstilling af den faktiske Sammenhæng, forsaavidt denne erkjendes at lide af Feil, bestaaende i Forbigaaelser, Uklarheder eller Modsigelser, men derimod ikke iøvrigt foretage Forandringer enten i Begrundelsen eller Resultatet. Beslutning om stige Berigtigelser træffes og meddelelse om dem ster efter de samme Regler, som gjælde for den berigtigede Afgjørelse.

Den i Henhold til Rettens Beslutning berigtigede Afgjørelse træder i alle Henseender i Stedet for den oprindelige. Mod Beslutningen om Berigtigelsen finder intet særskilt Retsmiddel Sted.

Andet AM.

Om Midlerne til Opnaaelse af Straffesagers Formaal.

§ 110.

Forsaavidt de i dette Afsnit omhandlede Midler til Opnaaelse af Straffesagers For« maal gaa ud paa at paalægge Borgerne en Pligt til at handle eller til at taale Indskræn- ning i Rettigheder, kunne de kun bringes til Anvendelse, naar der efter de foreliggende Om- stændigheder er Grund til at formode, at en Forbrydelse er begaaet. Iøvrigt blive de sær- lige Betingelser, som angives ved de enkelte Midler, at paaagte.

§ 111.

De i dette Afsnit givne Regler sinde Anvendelse paa ethvert Trin af Straffesagen, forsaavidt ikke enten Forholdets Natur eller færlige Bestemmelser udelukke det.

Forsaavidt der udenfor Strafferetspleien er Hjemmel for Anvendelsen af lignende For- holdsregler, saasom Ransagning eller Anholdelse, for andre offentlige Formaals Skyld, berøres de derom gjældende Regler ikke af denne Lov.

Kapitel 1.

Om Adgang til synlige Bevismidler.

I.

Om Ransagning efter synlige Bevismidler.

§ 112.

Ransagning af Hus, Gjemmer, person og Papirer for at fsge efter Spor af Forbry- delsen eller Ting, der kunne antages at være tagne eller frembragte ved Forbrydel- sen eller at have været brugte eller bestemte til dens Udførelse, eller som vvrigt kunne give umiddelbar Oplysning om Gjerningen eller den Sigtedes Forhold til denne, kan sinde Sted hos den, der er mistænkt for en Forbrydelse, som det ifølge Lovens almindelige Regel til- kommer Statsanklageren at forfølge, naar Omstændighederne give Grund til at antage, at Ransagningen ikke vil være frugtesløs. I Klasse med de ovenfor nævnte Ting stilles saa- danne Ting, som ere undergivne Konfiskation.

Er der Mistanke om, at en blandt flere Personer er den Skyldige, men der mangler Grund til at mistænke nogen Enkelt af disse fremfor de Andre, kan faadan Ransagning ske hos alle de Paagjældende.

§ 113.

Hos Personer, der ikke er mistænkte, kan Ransagning af Hus med det i § 112 angivne Formaal og iorrigt med de i den nævnte Paragraf angivne Begrænsninger finde Sted:

1) naar Forbrydelsen er begaaet i Huset, eller den Mistænkte er paagreben i Huset eller har betraadt det, medens han forfulgtes paa friste Spor;

2) naar der ifølge Husels Bestemmelse tilstedes Enhver Adgang til samme; Forelagte Lov'oiftag m. m. 179

3) naar Ransagningen omsatter en Samling af Huse, som udgjør en By eller en sterre afgrænset Del af en By eller et sogn.

§ 114.

Ransagning i det øiemed at eftersoge bestemte Spor af Forbrydelsen eller bestemte Ting, der kunne tjene til Bevis, kan i Anledning af en hvilkenksomhelst Forbrydelse foretages faavel hos den Mistænkte som hos Andre, naar der er paavifelig Grund til at antage, at det Gfterfogte findes hos ham. men han forgjceves har været opfordret til at paavise eller udlevere det, i paatrængende Tilfælde ogsaa uden saadan forudgaaende Opfordring.

Gr der paaviselig Grund til at antage, at en blandt flere Personer har det Gfter- fogte i sin Besiddelse, men Formodningen ikke er særlig rettet mod nogen Enkelt, kan Ransagning under lagttagelse af foranstaaende Regel foretages hos alle de Paagjældende.

Fra ovenftaaende Bestemmelser ere undtagne skriftlige meddelelser mellem den Sigtede og de i §§ 130 og 131 Nr. 2 nævnte Personer, naar der ikke er grundet Mistanke om meddelagtighed, og meddelelserne ikke ere i Andres væрге.

§ 115.

Ransagningen kan ordentligvis kun finde Sted isslge Retskendelser, medmindre den Paagjældende udtrykkelig frafalder Krav herpaa. Gjenvart af Kjendelsen meddeles den Paagjældende paa Forlangende inden 24 Timer.

§ 116.

Kjendelsens Iværksættelse kan ske ved Politiet, dog kun i paatrængende Tilfælde ved dettes underordnede Betjente. Politiet forsynes med en Udskrift af Kjendelsen.

Naar Papirer skulle ransages, eller naar i Forbindelse med Ransagningen en Syns- og Skønsforretning under Dommerens Ledelse skal foretages paa Stedet, skal Ransagningen ske ved Dommeren. Kan Ransagning af Papirer ikke ske paa Stedet, kan Dommeren lade en forelsbig Bestaglæggelle foretage ved Politiet.

§ 117.

Undtagelsesvis kan Ransagning foretages af Politiet uden foregaaende Retskendelse:

1) naar en Person eftersættes eller paagribes, som er truffen i udførelsen af en Forbrydelse eller paa friske Spor, og Omstændighederne ikke tilstede at afvente en Rets- kjendelse,

2) samt ellers, naar Ransagningen har Hjemmel i § 114, og der er Fare for, at Øiemedet med Ransagningen kunde forspildes, hvis Retskjendelse forinden skulde erhverves.

Af Papirer kan dog ikke Ransagning finde Sted uden Retskjendelse, men kun en foreløbig Bestå glæggel se.

Har Ransagning eller forelobia. Beslaglæggelse fundet Sted i medfør af denne Paragraf hos en Mistcenkt, imod hvem Forfølgning ikke tidligere var begyndt, skal Sagens Behandling ved Retten foranlediges inden 24 Timer.

§ 118.

Ved Ransagninger blive saavidt muligt tvende uberygtede mænd at tiltage som Vidner. Enhver er pligtig til paa Vedkommendes Opfordring at give medfølge og anses, naar han uden lovligt Forfald vcrgrer sig. med Bsde fra 2—20Kr.

§ 119.

Endvidere blive følgende Regler at iagttage:

Al den Skaansel og Varsomhed skul udvises ved Ransagningers Iværksættelse, som Memedet tilsteder.

Ved Nattetid bor Ransagninger kun foretages, naar Øiemedets Opnaaelse af- hænger deraf.

Aabning med Magt af lukkede Adgange eller Gjemmer bor kun finde Sted, naar en Opfordring om at aabne har vist sig frugteslos, eller der Ingen er tilstede, til hvem den kan rettes.

Personlig Ransagning af en Kvinde skal fte under tilbørligt Henfyn til, at Blufær- digheden ikke krcrnkes, i fornødent Fald ved cerbare Kvinder og da ikke i Overværelse af mænd, medmindre en dermed forbunden Synsforretning udkræver det

Den, hvis Hus, Gjemmer eller Papirer ranfages, skal opfordres til at overvære For- retningen, eller hvis han er fraværende, et vorent medlem af Familien, eller i Mangel deraf en Husfælle eller Nabo.

Rettens Kjendelse op>ceses ved Forretningens Begyndelse; hvor ingen Kjendelse fore- ligger, meddeles Øiemedet den Paagjældende eller den til Ncrrværelse Opfordrede.

Blwer en Ransagning uden Resultat, skal dcr paa Forlangende meddeles den Paa- gjoeldende striftlig Bevidnelse herom.

II.

Andre Midler til at faa synlige Bevismidler i Hcendc.

§ 120.

Vcrgrr den Sigtede sig ved efter Rettens Opfordring at forevise eller til Benyttelse under Sagen at udlevere synlige Bevismidler, som ere i hans Besiddelse, og Ransagning enten ikke kan anvendes eller har vist sig frugteslss, har Dommeren at forholde sig paa samme Maade som, naar den Sigtede vcrgrr sig ved at svare under Afhørelsen (§ 205).

Vcrgrr en privat Anklager sig ved at efterkomme en Opfordring af Retten til at fremkomme med synlige Bevismidler, som ere i hans Besiddelse, indtræder den i § 206 om- meldte Virkning.

Naar Andre vcegre sig ved at efterkomme et Paalæg af Retten af det ovenfor nævnte Indhold, kunne de Tvangsmidler anvendes, som ere hjemlede mod Personer, der ubeføiet vcegrer sig ved at afgive Forklaring som Vidner, dog er faadan Tvang udelukket i Tilfælde svarende til dem, der hjemle Undtagelse fra Vidnepligten, og kan ellers først anvendes, naar Ransagning har vist sig frugteslos. Til Afhørelse i Anledning af spørgsmaal om Fore- visning eller Udlevering af synlige Bevismidler kan den Paagjældende indkaldes for Retten efter de om Vidner forestrevne Regler.

§ 121.

embedsakter, som stjonnes at kunne give Oplysning om en Forbrydelse, kan Retten, Statsankla.^eren og Politimesteren krævc meddelte, medmindre Hemmeligholdelse findes nod« vendig i Statens Interesse, hvorom Afgjørelse træffes af vedkommende Minister. meddelelsen kan sse i bekrceftet Gjenvart; dog er Retten befoiet til at kræve Fremlceagelse af Originalen.

Andre hos offentlige Myndigheder beroende Dokumenter kan Retten, naar det findes nødvendigt, ved Kjendelse fordre forevifte eller udleverede til Benyttelse under Sagen, selv

om dc maatte være givne i embedsmcesfig Forvaring med det Formaål, at Indholdet skal v crre hemmeligt.

Dog finde ved denne Paragraf Reglerne i § 130 Nr. 1 og 3 tilsvarende Anvendelse.

§ 122.

Breve og andre Forsendelser, som afsendes til den Sigtede, eller om hvilke det efter de foreliggende Omstændigheder er sandsynligt, at de ere afsendte af den Sigtede, kan det ved Kjendelse paalægges Postvæsenet at udlevere til Retten, naar Mistanken angaar en Forbry- delse, som det ifølge Lovens almindelige Regel tilkommer Statsanklageren at forsølge, og der derhos er paaviselig Grund til at antage, at Forsendelsens Indhold er af Betydning for Sagen. Undtagne herfra ere Breve, som vexles med en Forsvarer, forsaavidt dette følger af Reglerne i §§ 47 og 57.

Under samme Betingelse kan det ved Retskjendel^e paalægges Postvæsenet at ud- levere Forsendelser fra og til Andre end den Sigtede, naar det er sandsynligt, at disse af- sendes paa hcms Vegne eller ere bestemte

til ham.

Kjendelsen skal angive enten den bestemte Forsendelse, hvis Udlevering fordres, eller det Tidsrum, i Lebet af hvilket de omtalte Forsendelser skulle udleveres. Udskrift af den meddeles Postembedsmanden.

§ 123.

Naar Anholdelse finder Sted uden Rettens Anholdelsesbeslutning for en Forbrydelse, som det ifølge Lovens almindelige Regel tilkommer Statsanklageren at forfølge. kan Politiet paalægge Postvæsenets embedsmænd at tilbageholde Forsendelser til og fra den Anholdte naar der er Grund til at antage, at deres Udlevering kan være af Betydning for Under søgelsen, indtil Retten i det Mode, i hvilket den Anholdte fremstilles, kan tage Beslutning om Udlevering.

§ 124.

Under Betingelser, som svare, til de i §§ 122 og 123 angivne, kan det paalægges Telegrasvæsenets Funktionærer at tilbageholde og meddele Retten eller henholdsvis fore- Isbig tilbageholde de til Befordring indleverede Telegrammer.

III.

Om Beslaglæggelse af Ting, der kunne tjene til Bevis, m. V.

§ 125.

Findes ved Ranfagning Ting, som lovlig kunne eftersoges ved en saadan, eller ud- leveres Ting i medfør af Bestemmelserne i dette Kapitels 2dct Underafsnit, eller paatræffes ellers Ting, som skjønnes at have Betydning for Underso gelsen, blive de at tage i Forvaring.

medfører denne Forholdsregel Indgreb i en Persons Raadighed, udkræves en Beslut- ning af Retten om Beslaglæggelse. Dog kan Politiet iværksætte en forelsbig Beslaglæggelse, men maa da inden 24 Timer begjære Rettens Stadfæstelse.

Beslaglæggelse af et trykt Skrift kan alene finde Sted efter Retskjendelse.

§ 126.

Over beslaglagte Ting afsattes snarest mulig en nsiagtig skriftligførtegnelse. Til« lige paatrykkes strar Embedssegel eller andet fyldestgørende Mcerke; den. i hvis væрге Tingen var, kan vedfoie yderligere Mcerke.

Den, i hvis væрге Tingen var, erholder paa Forlangende et Modtagelsesbevis ud- færdiget. Ved Mcerkets Aftagelse skal han, forsaaviddt det er muligt og kan ske uden Skade for Undersogelsen, opfordres til at være tilstede. Indeholde Papirer, som skulle bestaglægges, tillige meddelelser, som ikke vedkomme Undersogelsen. skal der saaviddt mulig drages Omsorg for, at kun det Sagen Vedkommende forbliver ved Akterne i Original eller i bekvEftet Gjenvar.

Udleveres private Dokumenter i medfør af § 121 2det Stykke eller Breve, andre Forsendelser eller Telegrammer i Henhold til §§ 122—24, skulle den eller de deri In- teressererede underrettes herom, saasnart det kan ske uden Skade for Undersogelsen,

§ 127.

Er øiemedet med en Beslaglæggelse opnaaet, eller viser det sig, at det ikke kan op- naas, skulle de beslaglagte Ting tilbagegives. Herom kan den i Tilbagegivelsen Interessererede crste Kjendelse.

Vilde en Beslaglæggelse udsætte en ikke sigtet person for Tab, bliver Fritagelse for samme ordentligvis at indromme mod Lofte om at fremlægge Tingen paa Anfordring; Sikkerhedsstilling herfor kan kræves.

§ 128.

Ere uaabnede Breve eller andre lukkede Dokumenter beslaglagte, og det findes nødvendigt for Undersogelsens Skyld at komme til Kundskab om deres Indhold, besluttet og iværksættes Aabningen af Dommeren; herved blive saaviddt mulig tvende Retsvidner at til- kalde, naav Aabningen ikke sker under Hovedforhandlingen for en Landsret, eller en Relsskriver er tilstede. Den ^"dkommende skal, forsaaviddt det er muligt og kan ske uden Skade for Undersogelsen, opfordre ^l at være tilstede.

Retten drager Omsorg for, at de af Post- eller Telegrasvæsenet udleverede Forsendel- ser eller Telegrammer, hvis Indhold viser sig at være uden Betydning for Underfølgelsen, eller den Del af Indholdet, som maatte være Sagen uvedkommende, beforders videre efter Be- stemmelsen.

Kapitel II. Om Vidner.

§ 129.

Enhver er pligtig til efter lovlig Opfordring at aflægge Vidnesbyrd for Retten om, hvad der med Hensyn til Undersøgelsens Gjenstand er ham bekjendt, forsaavidt ingen af de i §§ 130—131 angivne Undtagelser finder Anvendelse.

Foranstaaende Regel gjælder ogsaa om den ved Forbrydelsen Forurettede, selv om han under en af det Offentlige forfulgt Straffesag gjør Erstatningskrav gjældende.

§ 130.

Vidnesbyrd maa ikke afkræves:

- 1) Folkekirkens og anerkjendte Trossamfunds Præster om det, som i Skriftemaal eller iøvrigt i deres Egenstøb som sjælesørgere maatte være dem betroet;
- 2) Forsvarere angaaende de meddelelser, der ere gjorte dem i denne deres Egenskab;
- 3) de ved den kgl. Fodselestiftelse i København ansætte embedsincend, Betjente og Jordemodre angaaende de Fruentimmers svangerskab og Barnefødsel, som forlozes paa Stif- telsen, medmindre det ved Vidnesbyrd netop tilsigtes at oplyse et af et saadant Fruentimmer begaaet Drab af eller anden strafbar Handling mod Barnet.

Samtykker den, som har Krav paa Hemmeligholdelsen, eller er det iøvrigt klart, at Vidnesbyrdets Aflæggelse ikke strider mod dennes ønste, finde foransiaaende Regler ikke An- vendelse. Gi heller skulle de virre til Hinder for, at den, der har gjort meddelelse om, at en Forbrydelse er begaaet, kan tilpligtes at bekræfte sin Udtalelse med Ed, naar dette findes nødvendigt til at forebygge, at en Uskyldig bliver dømt.

Den Embedsmænd og Andre, som bandle i offentligt Hverv, paahvilende Tavsheds- pligt er ordentligvis ikke til Hinder for, at Vidnesbyrd kan afkræves dem i Straffesager; dog kan det, naar vedkommende Minister finder, at ubetinget Tavshed om et offentligt Anliggende kræves af Statens Interesse, af denne paalægges de nævnte Personer ikke at afgive Vidnes- byrd herom.

Retten har paa embedsvegne saavidt muligt at forebygge, at Vidnesbyrd modtages i de ovenanførte Tilfælde. Er det efter Omstændighederne klart, at en Vidneførsel vilde komme i Strid med ovenstaaende Regler, bør ingen Indkaldelse udstedes.

§ 131.

Vidnesbyrd kan nægtes:

- 1) naar Vidnet maa antages ikke at kunne besvare et spørgsmaal uden at udsige Noget, lom umiddelbart udsletter det selv eller en Person, til hvem det staar i et af de under Nr. 2 nævnte Forhold, for Straf eller Beskjæmmelse eller velfærdstruende Formuetab;
- 2) af den Sigtedes Wgtesfælle, Forældre og Born;
- 3) af en Person, hvem' Ansaret for et trykt Skriffs Indhold i medfør af Lov 3dic Jan. 1851 § 3 kan komme til at paahvile, angaaende Betingelserne for en Forgjængers Ansvar, naar han enten selv vil overtage Ansaret, eller Opfordringen til ham ikke er stet inden 3 Maaneder, efter at Bekjendtgjørelse om Skriftets Udgivelse første Gang var indrykket i et offentligt Blad.

At nogen af de forannævnte personer ha; fundet sig i at afgive en Forklaring, som han var berettiget til at nægte, udelukker ham ikke fra senere at undstaa sig.

I ethvert Tilfælde, hvor det er klart, at Betingelserne for Fritagelsen ere tilstede, skal Retten for Afhørelsen gjøre Paagjældende opmærksom paa hans Ret til at undstaa sig.

Vcrgrmg ved at afgive Vidnesbyrd maa fremfættes udtrykkelig; naar det af Retten findes fornødent, maa Vidnet oplyse Omstændigheder, af hvilke det kan ses, at Vcegringen er grundet.

§ 132.

Ingen er pligtig at møde som Vidne for en Undersøgelsesdommer eller i Sager, som behandles ved Underretten, udenfor den Underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde komme til at reise mere end 9 Mile paa Jernbane eller 3 Mile paa anden Maade eller en tilsvarende Veilængde delvis paa Jernbane og paa anden Maade, for at naa hen til Retten.

Under Hovedforhandling i Sager, der paadømmes af Landsretten uden Nævningers medvirkning, er Ingen pligtig at møde som Vidne udenfor den Landsretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde faa længe at rei'e hen til Retten end 18 Mile paa Jernbane eller 6 Mile paa anden Maade eller en tilsvarende Veilængde delvis paa Jernbane og paa anden Maade.

§ 133.

Vidnesbyrd, som afkræves, efter at forfølgning er begyndt, afgives i Reglen for den Ret, ved hvilken Sagen er anhängig. Undtagelse herfra finder Sted:

- 1) naar Vidnet ifølge § 132 ikke er pligtigt at møde for den Ret, ved hvilken Sagen er anhängig, og ikke frivillig vil give saadant Mode;
- 2) naar Vidnet formedelst Sygdom, hoi Alder eller Legemssvaghed ikke kan taale at reise eller forlade sit Opholdssted, og den Ret, ved hvilken Sagen svcever, ikke kan sættes paa det Sted, som saadanne Forhold nødvendiggjøre;
- 3) naar det findes, at Vidnets Fremstilling for en Ret, der sættes udenfor den Underretskreds, hvor Vidnet bor, vil medføre Udgifter og Ulemper, som ikke ftaa i rimeligt Forhold til det Udbytte i Henseende til Sagens Oplysning, der kan ventes af Vidnets Af- hørrelse for samme;
- 4) naar et Vidne skal afhøres for Hovedforhandlingen i en Sag, som er anhängig^ gjort ved en Landsret, eller under en ved et Retsmiddel foranlediget Forhandling, ved hvilken Vidners Afhørrelse for vedkommende Ret ikke finder Sted.

I ovennævnte Tilfælde fores Vidnet for Undersøgelsesdommeren M 6 og 60). Kan et Vidne formedelst Sygdom, hsi Alder eller Legemssvaghed ikke forlade sit Opholdssted, sættes Retten til dets Afhørrelse der.

§ 134.

Militane af Hæren og Flaaden ere pligtige at aflægge Vidnesbyrd i Straffesager for de borgerlige Domstole overensstemmende med Reglerne i §§ 132—133.

§ 135.

Indkaldelse til at møde som Vidne udgaar fra den Ret, for hvilken Vidnesbyrdet skal aflægges.

Indkaldelsen skal indeholde:

Vidnets Navn og Bopæl eller Opholdssted;

en almindelig Angivelse af Underfsgelsens Gjenstand;

Betegnelse af den Ret, for hvilken der skal vidnes, samt Tid og Sted, naar og hvor Modet skal foregaa;

Henvisning til det Ansvar, som Udeblivelse medfører, med Afskrift paa den skriftlige Indkaldelses Bagside af denne Lovs §§ 137 og 138.

Indkaldelsen skal give faadant Varsel, som Retten skjønner fornødent til at sætte Vidnet i Stand til at møde til den berammede Tid, og det vaaagtes, at Forkyndelsen sker saa betimelig, at Vidnet faar det bestemte Varsel.

§ 136.

Naar Politiet anholder Nogen, som træffes under Udførelsen af en Forbrydelse eller paa friste Spor, kan det tilsige enhver Tilstedeværende, som maa antages at kunne give Op- lysning om det Forefaldne, til at møde ved den Anholdtes Fremstilling for Retten.

Tilsigelsen ster mundtlig med Angivelse af Retten, Tid og Sted og under Grindring om Anfvaret for Udeblivelse. Den Tilsigende skal fordre noiagiig Opgivelse af den eller de Tilsagtes Navn og Bopæl eller Opholdssted. Skriftlig Berewing om den stedfundne Tilsigelse fremlægges i Retten og afgiver Bevis for denne; dog er Modbevis ei udelukket.

Det Samme iagttages, naar en Privat, som har anholdt Nogen, af Politiet tilsiges at møde ved den Anholdtes Fremstilling for Retten.

§ 137.

Udebliver uden oplyst lovligt Forfald et Vidne, hvis Indkaldelse skjønnes at være lovlig iværksat, og hvis Udeblivelse ikke er hjemlet ved Loven, eller bortfjerner et Vidne sig for Tiden uden Tilladelse eller oplyst lovligt Forfald, afsiger Retten Kjendelse, ved hvilken der idømmes Vidnet en Bode fra 20 til 200 Kr. eller, hvis Vidnet var indkaldt til Hovedfor- handling for nævninger, indtil 400 Kr., samt Erstatning for de Udgifter, som maatte være foraarsagede ved Udeblivelsen. Denne Kjendelse foranstalter Rettens Formand forkyndt for Vidnet.

Skanne« det, at Sagens Udsættelse derved kan undgaas, kan Retten tillige strax udstede Ordre til det udeblevne Vidnes Afhentelse med Magt.

Udslettes Sagen, kan Retten

2) i Kjendelsen paalægge Vidnet at indfinde sig til det berammede nye møde under samme Ansvar som for Udeblivelse efter Indkaldelse,

d) eller beslutte, at Vidnet ved Politiets Foranstaltning skal tages i Forvaring, indtil dets Fremstilling for Retten til Afgivelse af Vidnesbyrd har fundet Sted; dog har Vidnet Adgang til Lssladelse mod saadan Sikkerhed, som Retten sinder tilstrækkelig, og fremdeles bliver den i § 145 2det Stykke fastsatte Tidsgrændse at iagttage.

At Retten har fulgt den under Litra a angivne Fremgangsmaade, udelukker den ikke fra, om det findes fornødens at beslutte Anvendelse af den under Litra d nævnte Forholdsregel,

§ 138.

Er der i medfør af § 137 idømt et udeblevet Vidne Straf og Erstatning, har Vidnet, naar det fremstilles eller møder for Retten til Vidnesbyrds Afgivelse, eller, hvis det ikke paany er indkaldt, i 8 Dage fra Kjendelsens Forkyndelse. Adgang til at fremkomme med Oplysninger om, at behørig Indkaldelse ei har sundet Sted, eller at det har haft lovligt Forfald. Findes disse Oplysninger fyldestgjørende, og det tillige, hvis Forfald anfores, findes, at det ikke har været Vidnet muligt at anmelde og bevisliggjøre dette betimeligt, ophcever Retten sin Kjendelse. Findes det, at Vidnet vel har haft lovligt Forfald, men at Mangelen af betimelig Anmeldelse eller Bevisliggørelse maa tilregnes det, kan Retten nedsætte den idemte Straf eller efter Omstændighederne lade den bortfalde.

§ 139.

Vidneforklaringer, som afgives under Hovedforhandlingen, skulle beediges, medmindre Vidnet horer til de personer, hvis Gdfcestch'c i medfør af § 140 ikke maa finde Sted, eller der mangler en for det Trossamfund, hvortil Vidnet horer, anvendelig Edsformular. En hoitidelig Forsikring i Eds Sted og med samme Virkning, som denne, kan kun finde Sted, hvor fccrllig Lov hjemler det for visse Trossamfund.

Vidneforklaringer, som afgives udenfor Hovedforhandlingen, blive i Reglen ikke at beedige. Dog finder med de ovenfor angivne Undtagelser Gdfcestelse Sted, naar Vidnefor- klaringen afgives for at kunne benyttes ved Oplæsning under Hovedforhandlingen, af et Vidne, der ikke skal indkaldes til, eller som paa Grund af Sygdom, forestaaende Bortrejse eller lig- nende Forhindring befrygtes ikke at kunne møde under denne. Saavidt mulig blive i saa- dant Fald to Retsvidner at tilkalde, naar en Retsfiriver ikke er tilstede. møder et saaledes edfcestet Vidne senere under Houedforhandlingen, kan det paany edfcestes.

§ 140.

Som Vidner maa ikke edfcestes:

- 1) Bsrn under femten Aar;
- 2) Personer, som lide af væsentlig Forstands- eller Hukommelsessvcekkelse;
- 3) personer, som ere under Tiltale for (se § 261) eller fundne skyldige i Mened;
- 4) Personer, der ere dømte som skyldige eller medskyldige i den Handling, som er Undersøgelsens Gjenstaud, eller paa hvem der efter Rettens skjøn hviler grundet Mistanke om saadan Skyld;
- 5) personer, hvis Vidnesbyrd enten paa Grund af deres Stilling til Sagen eller deres Nandstilstand paa den Tid, Erfaringen skal være gjort, eller af lignende Grunde af Retten stjonnes at ocere i en færlig Grad upålideligt;
- 6) Personer, der ikke kunne antages at Tillægge Eden den Betydning, som den efter sit Begreb skal have.

De i denne Paragraf ommeldte Pcersoner kunne indkaldes som Vidnor og afhores uden Ed, dog, hvad de under Nr. 1 og 2 nævnte Personer angaar, kun, forsaavidt deres Aands- tilstand ikke sætter dem ud af Stand til at afgive en fornuftig Forklaring.

Et Vidnes Gdfcrstelse under Hovedforhandlingen gaar forud for dets Afhørelse, med« mindre Retten af Hensyn til Reglerne i § 140 Nr. 2, 4 og 5 finder Grund til at udsætte Afgjørelsen, om Edfcestelse skal finde Sted. Skal en Vidneforklaring, som afgives udenfor Hovedforhandlingen, beediges, bestemmer Retten, om Gdfcestelsen skal gaa forud for eller følge efter Afhørelsen.

Gdfcestes Vidnet for Afhørelsen, lover og socerger det, at det vil udsig? den rene Sandhed og Intet fordsølge, som kan tjene til Sagens Oplysning. Edfcestes et Vidne efter afhørelsen, sværger Vidnet, at den afgivne Forklaring i Et og Alt er overensstemmende med Sandheden, og at Intet er fortiet.

førend Eden astoegges, skal Dommeren indskcerpc Vidnet Edens Hellighed og betyde det Straffen for Mened.

§ 142.

Efterat Vidnet er paaraabt, stiller Dommeren de Spørgsmaal til det, som findes fornødne for at forvisse sig om dets Identitet, eller om det staar i et Forhold til den Sig- tede, der hjemler Fritagelse for at vidne, samt for at afgjøre, om der er noget til Hinder for Vidnesbyrdets Modtagelse eller for Vidnets Gdfceftelse, hvis denne skal eller paatcenkes at skulle finde Sted for Afhørelsen.

Derefter sker Edfaestelsen, forsaavidt en saadan ifølge de ovenstaaende Negler skal gaa forud for Afhørelsen. Skal Vidnet ikke edfcrstcs for Afhørelsen, skal Dommeren alvorligt lægge det paa Hjerte at følge Sandheden, og efter Omstændighederne erindre det om, at det kan vente senere at blive taget i Ed. Det beror paa Dommeren at lade denne Forberedelse til Afhørelsen foregaa enkeltvis for hvert Vidne eller under Et for flere eller samtlige ind- kaldte Vidner.

§ 143.

Derpaa følger Vidnets Afhsrclse dels om Sagen selv dels angaaende Omstændigheder, som kunne have Indflydelse paa dets Troværdighed, hvorved mcerkes, at Vidnet ikke kan undsiaa sig for at besvare spørgsmaal, om der er overgaaet det en Straffedom. Hvert Vidne af- høres for sig; Dommere,! drager Omsorg for, at ingen meddelelser finde Sted mellem Vid- nerne indbyrdes eller imellem dem og den Sigtede.

Afhørelsen skal saavidt mulig ske saaledes, at Vidnet foranlediges til at udtale sig sammenhængende om de Punkter, med Hensyn til hvilke dets Forklaring cestes, og derefter, naar dertil findes Anledning, opfordres til at fuldstcrndiggjøre Forklaringen eller hcevc det Utydelige, Ubestemte eller Modsigende, som maactc forekomme. Det bor særlig bringes p.ia det Rene, om Vidnets Kundskab stotter sig paa egen lagttagelse.

Forelagte Lovforslag m. m. ^0

Spørgsmaal, hvori der foreholdes Vidnet Omstændigheder, der frst skulle bekrcrftes ved dets Svar, maa kun stilles, n^ar Vidnet ikke paa anden Maade kan ledes hen paa hine Omftændighedcr.

Ekulle personer fremstilles eller Ting forevises Vidnet til Gjenkjendelse. skal det forst opfordres til en muligst noiagtig Beskrivelse

Om nedstrevne Optegnelser maa benyttes ved Besvarelsen af de til Vidnet rettede Spørgsmaal, Afgjøres af Retten, efterat det er opgivet af hvem og i hvilket øiemed de ere afsattede.

§ 144.

Vidner, hvis Udsagn staa i Strid med hinanden, kunne efter Rettens Beslutning stilles imod hinanden. Dog bør ved Vidneforklaringer, som afgives før Hovedforhandlingen, Saadant kun ske, naar øiemedet ikke tillader at opsætte det til denne.

§ 145.

Værger et Vidne sig uden lovlig Grund ved at svare eller ved at aflægge Vidneeden, bestemmer Retten ved Kjendelse, at Vidnet skal tages i Forvaring ved Politiets Foranstaltning, medmindre Vidnets førelse frafaldes.

Vidnet kan holdes i Forvaring, indtil det bekvemmer sig til at svare eller aflægge Eeden, medmindre dets førelse senere frafaldes, dog i intet Tilfælde udover et Tidsrum af 6 Maaneder, være sig uafbrudt eller sammenlagt.

Vidnet dommes derhos til at erstatte de ved dets Værgering forårsagede Omkostninger.

§ 146.

Den, som indkaldes til at vidne for en Ret, der holdes udenfor den Underretskreds, hvori han bor eller opholder sig, og som må tilbagelægge en længere Vei end 3 Mile paa Jernbane eller 1 Mil paa anden Maade for at naa til Retten, kan fordre sine Reiseudgifter godtgjorte samt Tærrøpe af 2 Kr. for Dagen, eller hvis det er nødvendigt at overnatte udenfor Boligen, 4 Kr. for hver Dag. De Udgifter, paa hvilket Vidnet har Krav, eller, hvor disse ikke kunne anstaa bestemt, tilborligt Forstud paa samme, må tilbydes betalte samtidig med Indkaldelsens Forkyndelse.

§ 147.

Politimesteren er berettiget til at afkræve Enhver, som er pligtig at aflægge Vidnebyrd for Retten, ubeediget Forklaring angaaende Forbrydelser, der ere Gjenstand for offentlig forfølgning, samt til den Ende at indkalde Personer, som bo eller opholde sig i den Politikreds, hvor Forklaringen skal afgives. Udebliver den Indkaldte, er Politimesteren berettiget til at paalægge ham en Bøde af indtil 4 Kr. til Politikassen, at udrede inden 8 Dage, forsaavidt ikke Klage frem sorties efter Reglen i § 226. Mod den, der værger sig ved at afgive Forklaring, kunne ingen Tvangsforanstaltninger træffes af Politimesteren.

Kapitel III.

Om Besigtigelser, Syn og skøn.

§ 148.

Politiet har at foretage Besigtigelser i alle Tilfælde, hvor dets Pligter med Hensyn til Efterforskningen medføre det. skjønnest det, at Besigtigelse bør ske ved Retten, har

Politiet at drage Omsorg for, at den forefundne Tilstand bliver uforandret, indtil Retshandlingens Gang kan finde Sted.

Retten kan foretage Besigtigelse af Pelsener, Gjenstande og Lokalteter, naar Saadant findes nødvendigt eller hensigtsmæssigt for Sagens Oplysning. Vilde det medføre uforholdsmæssige Udgifter eller Ulemper, at Besigtigelsen foretages af den Ret, ved hvilken Sagen er anhängig, eller skal Besigtigelsen foretages før Hovedforhandlingen i en Sag, som er anhängig for Landsretten, foretages den af vedkommende Undersøgelssdommer (§§ 6 og 60).

Undersøgelssdommeren skal ved Besigtigelser saavidt mulig tilkalde to Retsvidner, naar en Retsfkriver ikke er tilstede. Foretager den dømmende Ret under Hovedforhandlingen en Besigtigelse paa Aastedet, skulle alle de Personer være tilstede, som ellers skulle være nærværende under Hovedforhandlingen.

Forudsætter Adgangen til Besigtigelse en Ransagning, skulle de ovenfor for denne foreskrevne Betingelser og Regler iagttages.

§ 149.

kræves der til en Besigtigelse eller løvrigt til en Undersøgelse eller Bedømmelse af et faktisk Forhold, til hvilken Undersøgelse findes at give Anledning, Indsigter, som ikke kunne forudsættes hos Retten, tilkalder denne en eller flere Syns- eller skjønsmænd. Retten bestemmer Antallet, forsaavidt ingen særlig Forskrift herom er given.

Tilkaldelsen sker ved Rettens Udmeldelsesbeslutning, eller, hvis den Tilkaldte har en almindelig offentlig Bemyndigelse til Foretagelsen af saadant Syn eller skjøns, ved Rettens til ham rettede Begjæring.

§ 150.

Personer, der vilde være udelukkede fra at handle som Dommere i Sagen, maa ikke tilkaldes som Syns- eller skjønsmænd.

Skulle Syns- eller skjønsmand udmeldes, kunne kun uberygtede Personer vælges, der hore til et Trossamfund, for hvilket en anvendelig Edsformular forefindes, eller hstidelig Forsikkring i Eds Sted er hjemlet, og som ikke vilde være udelukkede fra at edfæstes som Vidner.

§ 151.

Enhver, der er pligtig at vidne, er ogsaa pligtig at modtage Udmeldelse som Syns- eller skjønsmand. Dog skulle de om Vidner givne Afstandsbestemmelser ikke være til Hinder for en Udmeldelse, som Forholdene findes at gisre nødvendig.

Statens Embeds- og Bestillingsmænd fritages for Udmeldelse, naar de ved Skrivelse fra de dem foresætte Myndigheder oplyse, at de ikke have Tid, eller at Forretningens Foretagelse løvrigt kommer i Strid med deres offentlige Pligter.

§ 152.

Forsaavidt Personer ere beskikkede med almindelig Bemyndigelse til Foretagelsen af visse Syn eller skøn, bsr Andre kun udmeldes hertil, naar Hmwendelse til hine vilde med- fore cn Forhaling, hvorved øiemedet kunde forspildes, eller naar andre særegne Grunde gjøre det nødvendigt eller tilraadeligt.

Til Forretninger, ved hvilke der udkræves særegne videnskabelige Kundskaber eller færdigheder, som fomsætte saadanne, bsr i Reglen kun udmeldes mænd, der ifølge offentlig Stilling eller dog ifølge offentlig aflagte prøver, maa anses for duelige hertil.

Udkræves andre færegne Indsigter eller fagmæssige færdigheder, bor i Reglen vælges mænd, som ifølge Livsstilling eller fædvanligt Erhverv ere kyndige i de omspurgte Retninger.

Skal cn Kvinde synes paa Legeme, bor i alle Tilfælde, hvor det til øiemedets Opnaaelse er tilstrækkeligt, crrbare Kvinder dertil vælges; navnlig bor, hvor spørgsmaal fore- ligger om Svangerskab eller Barnefødsel, istedetfor læger lordemodre benyttes, naar disse maa antages at have tilstrækkelig Indsigt til at afgive Erklæring om spørgsmaalet.

§ 153.

Parterne kunne gjøre Henstillinger ti! Retten om Valget af Syns- eller skjøns- mændene; men Retten er ikke bunden herved. Forend en Udmeldelse finder Sted, skal Retten, forsaavidt det kan ske uden Fare for øiemedet, meddele Parterne, hvilke Personer der agtes udmeldte, og give dem Leilighed til i den Anledning at yttre sig.

§ 154.

Personer, som bo udensor vedkommende Rets embedsomraade, kunne kun udmeldes af denne, naar det er oplyst, at de ere villige til at efterkomme Udmeldelsen. Er dette ikke oplyst, og det, enten fordi der indenfor Retskredsen ikke findes sagkyndige Personer, som kunne benyttes, eller fordi den Ting, der er Gjenstand for Forretningen, er udenfor Retskredsen, findes nødvendigt eller hensigtsmæssigt, at Personer udenfor Retskredsen udmeldes, sker Ud- meldelse efter Paalæg eller Begjæring ved den Undersøgelsesdommer, i hvis Kreds de, som ønskes udmeldte, bo.

§ 155.

Skal Forretningen foregaa under Dommerens Ledelse, maa Rettens Beslutning eller Begjæring, Næst en almindelig Angivelse af Forretningens øiemed, nævne Tid og Sted, naar og hvor Mandene stulle møde til

Foretagelsen.

I andet Faid bor Beslutningen eller Begjæringen angive Forretningens Gjenstand og øiemed uoiagtigt og tydeligt, forelægge bestemte spørgsmaal til Besvarelse, samt være led- saget as fornødne Oplysninger; tillige skal Fristen til Erklæringens Afgivelse angives.

Parterne kunne andrage paa, at opgivne Punkter inddrages under Forretningen.

§ 156.

Forretningen ledes ordentligvis af en Dommer. udkræves fortsætte lagttagelser eller Forsog, inden Erklæring kan afgives, eller findes Forretningens Ledelse af en Dommer af andre Grunde uhensigtsmæssig eller uforføden, foretages Forretningen as den eller de tilkaldte mænd efter den i udmeldelsesbeslutningen eller Begjæringen givne Anvisning.

Naar sømmelighedshensyn forbyde det, maa Dommeren ikke personlig overvære For- retningen.

§ 157.

Den Forretningen ledende Dommer paaminder mændene om at gaa samvittigheds- fuldt og upartisk tilværks, henleder deres Opmærksomhed paa, hvad det i Særdeleshed kommer an paa, og forelægger dem de spørgsmaal, som stulle besvares.

Syns- eller skjønsmændene kunne fordre spørgsmaal forelagte den Sigtede eller Vidner angaaende Punkter, som ere af Vigtighed for deres Erklæring.

Om fornødent bor der gives Mandene Leilighed til at gjøre sig bekjendt med Sagens Aktstykker.

Vil Forretningen medføre Tilinteigjørelse af eller Forandringer ved dens Gjenstand,

bor saavidt mulig en Del af samme holdes udenfor Forretningen. Lader dette sig ikke gjøre bor altid mindst to Syns- eller skjønsmænd tilkaldes.

De gjældende Regler om visse Syns eller skjønns Foretagelse blive staaende ved Magt, forsaavidt de ikke stride mod denne Lovs Forskrifter.

§ 158.

Forretningen afgives efter Rettens Beslutning enten i Form af en skriftlig Erklæring undertegnet af Syns- eller skjønsmændene, som overgives til Retten, eller mundtlig til Retsbogen.

Gre mændene ikke enige, bor det fremgaa af Erklæringen, af hvilken Anskuelse de enkelte Svns- eller skjønsmomd ere.

De giceldende nærmere Regler om Formen for visse Erklæringers Afgivelse blive ftaaende ved Magt.

§ 159.

Syns- og skønsmændene ere pligtige for Retten at aflægge Ed paa deres Forretning samt at besvare de til dem i Anledning af deres erklæring stillede spørgsmaal. Er Forretningen foretaget af en dertil bestikket kollegial Myndighed, fyldestajores ovennævnte Forpligtelse derved, at et eller, navnlig naar der er Meningsforskel, flere af dens medlemmer efter Kollegiets Bestemmelse give Møde paa dets Vegne.

Edfcestelse finder udenfor Hovedforhandlingen kun Sted, naar mændene ikke skulle indkaldes til eller befrygtes ikke at kunne Møde under denne; to Retsvidner skulle i saa Fald saavidt mulig tilkaldes, naar en Retsfkriver ikke er tilstede. Er Forretningen foretaget i Henhold til en almindelig Bemyndigelse, bortfalder Edsaflæggelsen. Eden gaar ud paa, at Forretningen er udført med Samvittighedsfuldhed og efter bedste Overbevisning; den aftægges for Giklæringens Afgivelse, eller hvis denne er afgiven tidligere, for dens Oplæsning.

Afhørelsen sker efter de om Vidner gjældende Regler; dog raadstaa mændene i Reglen om Svaret, med mindre Retten beslutter, at de skulle afhøres enkeltvis.

§ 160.

Næst Forpligtelsen til efter Omstændighederne at udtale sig for den Dommer, som leder Forretningen, paahviler det Syns- og skønsmænd til Fyldestgørelse af Bestemmelserne i §§ 158 og 159 efter lovlig Indkaldelse at give møde for vedkommende Ret. Udenfor Hovedfochandlingen samt i Sager, der behandles ved Underretten, er Modepligten begrænset paa samme Maade som for Vidner.

§ 161.

Findes den af Syns- eller skønsmænd afgivne erklæring utydelig, ufuldstændig eller ubestemt, modsigende eller støttet paa urigtige eller ubeviste Forudfættninger, kan Retten Paalægge dem at omgjøre eller fuldstændiggjøre Forretningen.

Kan et tilfredsstillende Resultat ikke opnaas eller ventes ad denne Vei, eller findes der iøvrigt Grund dertil, kan Retten tilkalde andre Syns- eller skønsmænd til en ny Forretning.

§ 162.

Imod Syns- eller skønsmænd, der uden lovligt Forfald udeblive, eller uden tilstrækkelig Grund forsomme at gjøre deres Forretning færdig, eller nægte at deltage i Forretningen eller ubeføiet nægte sig ved at efterkomme Rettens Paalæg om at omgjøre eller fuldstændiggjøre Forretningen, anvendes de i § 137, jfr. s. 138, for Vidner bestemte Tvangs-

midler med de Lempelser, som følge af Forholdets Natur. Imod Syns- eller skønsmænd, der nægte at afgive erklæring eller at besvare de til dem angaaende erklæringen i Retten stillede spørgsmaal eller at aflægge Ed paa Forretningen, hvor Ed er foreskrevet, konfirmeres Reglerne i § 145 til Anvendelse.

§ 163.

Til Understøttelse under Efterforskningen kan Politimesteren lade foretage Syns- eller Skønsforretninger ved mænd, som han selv tilkalder, samt afkræve disse ubeediget Erklæring angaaende Forretningens Resultat. Gre de Paagjældende ikke bestikkede med almindelig Be- myndigelse til Foretagelsen af padant Syn eller skjøen, ere de dog kun pligtige til at efter- komme Kaldelsen, naar Forretningen skal foretages og Erklæringen afgives i den Politikreds, i hvilken de bo. Udeblive eller vcegrie den eller de Tilkaldte sig ved at efterkomme Kal- delsen, kan en Bode af indtil 10 Kr. til Politikasfen paalægges dem, at udrede inden 8 Dage, forsaavidt ikke Klage fremsættes efter Reglen i § 226; Iøvrigt kunne ingen Tvangs- foranstaltninger traffes af Politimesteren,

Er Forretningens Gjenstand udsat for, eller vil Forretningen medføre dens Tilintet- gørelse eller saadanne Forandringer ved den, at Gjentakelse senere ikke vil kunne finde Sted, er Politimesteren dog kun berettiget til at tilkalde Syns eller skjøensmænd, naar Omstæn- dighederne ikke tillade Opsættelse. Tillige har han i faadant Fald snarest mulig at henvende sig til Retten om Varetagelse af det videre fornødne i Anledning af Forretningen. Den, der udebliver eller vcegrer sig ved at efterkomme Kaldelsen under de nævnte Omstændigheder, kan om fornødent afhentes med Magt.

Iøvrigt komme de ovenfor givne Regler ogsaa til Anvendelse ved de i denne Para- graf ommeldte Forretninger med de Lempelser, som følge af Forholdets Natur.

§ 164.

For Syns- eller Skønsforretninger, som ikke foretages ifølge Embedspligt, erholde Syns- og skjøensmænd, forsaavidt det dem paalagte Hverv kræver deres nærværelse mere end 1/, Mil borte fra deres Hjem, i Vederlag for Befordring 1 V2 Kr. for hver lobende Mil samt derhos i Tcerepenge 6 Kr. for hver Dag, de ere fraværende fra Hjemmet. Disse Ydelser eller, hvis de ikke kunne anstaas bestemt, passende Forstud paa dem, stulle tilbydes forud. Syns- og skjøensmænd have derhos Krav paa Godtgjærelse af havte Udlæg og paa fportel- mcrssig Betaling for deres Forretnings udførelse. Har Forretningen udkrævet særlig Moie eller Tidsanvendelse, kan Rettens Formand forhoie Betalingen efter sit skjøen.

Udenfor de omhandlede Betalinger maa Syns- og Tkjsnsmænd under den i Straffe- lovens § 117 bestemte Straf Intet modtage af Parterne for deres Forretning.

For møder for Retten i Anledning af den foretagne Forretning erholde mændene Godtgjørelse efter de for Vidner givne Regler.

§ 165.

De om Vidner givne Regler stulle med de Lempelser, der følge af Forholdets Natur, anvendes paa Syns- og skjøensmænd, forsaavidt ovenstaaende Forskrifter ikke ere til Hin- der derfor.

Kapitel IV.

Om den Sigtedes Indkaldelse for Retten,

Anholdelse og Fængsling samt om Vestaglsaggelse af dens Formue, som undorager sig Forfslgning, m. V.

I.

Om den Sigtedes Indkaldelse for Retten.

§ 166.

Den Sigtede, som besinder sig paa fri Fod, er pligtig til efter lovlig Indkaldelse personlig at møde for Retten til Afhorelse og iøvrigt, naar Loven kræver hans Nærværelse. Udeblivelse uden oplyst lovligt Forfald, kan efter de nærmere i Loven givne Regler medføre Anholdelse, Fængsling, Beslaglæggelse af Formuen eller Sagens Paadømmelse i den Sigtedes Fraværelse.

§ 167.

Den Sigtede er ordentligvis pligtig at møde for den Ret, ved hvilken Sagen er anhangig. Udenfor Hovedforhandlingen samt i Sager, som det ifølge § 35 tilkommer Prokuratoren eller ifølge § 39 Private at paatale, finder Undtagelse Sted under de i § 133 Nr. 2 og 3 nævnte Betingelser, naar den Sigtede andrager derpaa eller er udebleven. Fremdeles finder Undtagelse Sted under de i § 133 Nr. 4 nævnte Omstændigheder.

Retten bestemmer Indkaldelsesvarslet, hvor Loven ikke indeholder Forskrift.

§ 168.

Indkaldelsen sker, hvor den ikke er indeholdt i Berømmelsen af Retsmodet, i Form af Tilsigelse, eller ved Indkaldelse til møde under Hovedforhandling i Sager, som det tilkommer Statsanklageren at paatale, i Form af Stævning, og udgaar fra den Ret, for hvilken Modet skal finde Sted.

Tilsigelsen eller Stævningen skal indeholde den Sigtedes Navn, og hvad der iøvrigt udkræves til hans nøjagtige Betegnelse, hans Bolig eller Opholdssted, fremdeles Angivelse af Sigteisen, ved Indkaldelse til Hovedforhandling under Paaberaabelse af Anklagen og Henvissningsbestutningen, og ellers med faadan Nøjagtighed, som Sagens Stilling tilsteder, endvidere Betegnelse af Retten, Modets Tid og Sted, Varslet, som gives, samt Bemærkning om de Felger, som kunne ventes i Tilfælde af Udeblivelse uden oplyst lovligt Forfald.

II.

Om Anholdelse.

§ 169.

Naar en Mistrnkt, som besinder sig paa fri Fod, er udebleven efter behørig Ind- kaldelse uden oplyst lovligt Forfald, kan Retten beslutte hans Anholdelse. I de Tilfælde, hvor der kan strides til Paakjendelse, stjsnt den Sigtede er udebleven ved Hovedforhandlingen, kan Anholdelse af denne Grund dog kun finde Sted, naar det i en efter Reglerne i § 95 ff. forkyndt Indkaldelse udtrykkelig er bemaerket, at hans personlige nærværelse findes nødvendig.

§ 170.

Uden foregaaende Indkaldelse kan Retten beslutte en Mistrnkts Anholdelse:

- 1) naar den Paagjældende er en Person, der streifer om udm Midler til lovligt Underhold, eller som ikke har Bolig eller dog varigere Ophold i Riget, eller er en Ubekjendt, om hvis Navn og Opholdssted ingen antagelige Oplysninger haves eller kunne frem staffes; og, forsaavidt Mistanken angaar et Forhold, som det ifølge Lovens almindelige Regel til- kommer Statsanklageren at forsølgge,
- 2) naar det, stjont Betingelserne for Afsigelse af Fcmgstingskjendelse ikke fuldstændig ere tilstede, efter Omstændighederne stjonnes fornødent at sikkre en Persons forelsbige Til- stedeblivelse og Afsondring fra Samkvem med Andre.

§ 171.

Finder Opror eller den i Straffelovens § 103 ommeldte Forbrydelse Sted, eller udsves den i Straffelovens § 87 ommeldte Forbrydelse af en famlet Mængde, eller er Drab eller betydeligere Legemsbestadigelse paafulgt i Slagsmaal, i hvilket Flere have deltaget, og Omstændighederne ikke umiskendelig udpege den eller de Skyldige, kan Enhver, der traffes i den samlede Mcengde eller indviklet i Slagsmaalet, og som ikke ftrax formaar at rense sig for Mistanken om strafbar Deltagelse, anholdes.

§ 172.

Anholdelsesbeslutningen tilssres Retsbogen strax eller, faa snart ske kan, med en saa nsiagtig Betegnelse af den Paagjældende som mulig samt Angivelse af Sigtelsens Gjenstand, i det Mindste i Almindelighed, og Grunden til Anholdelsen. Udskrift skal paa Forlangende meddeles den Anholdte inden 24 Timer.

§ 173.

Kan Paagribelsen strax iværksættes, gives der den Anholdte meddelelse om de Punkter, som Beslutningen skal angive, ester Omstændighederne ved Oplæsning af det Rets- bogen Tilforte.

Kan Paagribelsen ikke ske strax, udfærdies en skriftlig Ordre eller Udskrift af Rets- bogen med Rettens Formands Underskrift, som overgives til Politiet til Iværksættelse og oplæses for den Anholdte ved Paagribelsen. G> den Paagjældendes Opholdssted ubekjendt, kan Politiet ved Indrykkelse i Polititidenden opfordre alle Politiløvrigheder til efter Evne at sørge for Iværksættelsen.

§ 174.

Politiet kan under de i § 170, jfr. § 171, angivne Betingelser iværkfætte Anholdelse for Forbrydelser, som ere offentlig Forfølgning undergivne, uden foregaaende Beslutning af Retten:

1) naar den Paagjældende træffes i Udssrelsen eller paa friste Spor;

2) naar den Paagjældende træffes i Besiddelse af Gjenstande, som kjendelig henpege paa hans Skyld, eller lignende Omstændigheder gjøre ham i hoi Grad mistænkt, og der derhos er Grund til at befrygte, at Ophold for at fremskaffe Rettens Beslutning vil forspilde Mødet.

Samme Myndighed, som Politiet har efter Neglen under Nr. 1, har ogsaa en- hver Anden.

For Lovovertrædelser, der ere udelukkede fra offentlig Paatale, kan den vedkommende Private iværksætte Anholdelse, naar Fornærmeren træffes i Udforelsen eller paa friste Spor, og han derhos er en saadan Peifon, som § 170 Nr. 1 ommelder.

§ 175.

Ved en Anholdelses Iværkfættelse skal der gaas frem med faa megen Skaanfel mod den Paagjældende, som Øiemedet tillader.

Gjenstande, som kunne benyttes til Vold eller Undvigelse, kunne fratages den Paagrebne, og personlig Ransagning finde Sted ved den, der er berettiget til Anholdelsen, naar der er Grund til at formode, at han har faaet Gjenstande hos sig.

§ 176.

Ransagning af Hus for at eftersøge den, som skal anholdes, kan foretages, naar der er Grund til at antage, at han holder sig skjult der, i Andenmands Hus dog kun under Betingelser, svarende til de i § 114 angivne, medmindre der efter Husets Bestemmelse tilstedes Enhver Adgang til det, eller Ransagningen omsætter en Samling af Huse, som udgjør en By eller en større afgrændet Del af en By eller et sogn.

Saadan Ransagning kan foretages af Politiet uden Retskjendelse:

1) naar en Person eftersees, der er truffen i Udforelsen af Forbrydelsen eller paa friste Spor, eller som er

undvegen, efterat være paagreben;

2) og ellers, naar der er Grund til at antage, at øiemedet vil forspildes, hvis Kjendelse skal afventes, og navnlig, at en blot Bevogtning af Huset saa længe vil være utilstrækkelig.

Udenfor disse Tilfælde udkræves Retskjendelse, medmindre den Paagjældende ud« trykkelig frafalder Krav herpaa. Iovrigt finde ved disse Ransagninger Reglerne i §§ 115— 119 Anvendelse.

§ 177.

Enhver, der anholdes, skal senest inden 24 Timer, fra Paagribelsen at regne, stilles for Retten, medmindre han forinden loslades. Kan h.m ikke strar fores for Retten, sorger Politiet for den fornødne midlertidige Bevogtning paa den muligt lempelige Maade, og kun, naar han ikke paa anden Maade kan holdes afsondret fra Andre, ved Hensættelse i Lokale for Varetægtsfanger. Er Anholdelsen iværksat af en Privat, og den Anholdte ikke strar kan fores for Retten, skal Anholderen uopholdelig foranstalte den Anholdte afleveret til Politiet, som afkræver Anholderen noiagtig Forklaring om det Forefaldne og paalægger ham, hvis det ikke strar loslader den Anholdte, at møde veb Fremstilling for Retten.

§ 178.

I Retsmodet skal Sag mod den Anholdte anhängiggjøres ved Begjæring om Forundersøgelse eller Anklage (jfr. § 363), hvis det ikke tidligere har fundet Sted. Den Anholdte hores ftaz om Sigtelsen og Anholdelsen. For det Tilfælde, at den Anholdte frem- stilles for en anden Net end den, som har taget Beslutning om Anholdelsen, maa der af denne være serget for, at de fornødne Oplysninger staa til den Fsrstnævntes Raadighed, enten ved direkte Tilsendelse eller ved Overleverelse med fornødent Paalæg til den Politi- embedsmand, som fik i Hverv at iværksætte Anholdelsen.

§ 179.

Har Anholdelse fundet Sted for en Handling, for hvilken fængsling er udelukket, skal den Anholdte sættes paa fri Fod, naar det i §§ 177 og 178 ommeldte Retsmode er sluttet, medmindre allerede i dette en Straf er idømt ham, som strar kan fuldbyrdes. Forelagte Lovforslag m. m. 181

I andre Tilfælde kan Retten ved Retsmodets Slutning efter Forholdets Beskaffenhed

1) enten beslutte, at den Anholdte skal sættes paa fri Fod,

2) eller efter de nedenfor givne Regler afsige Kjendelse om fængsling eller om For- holdsregler, som træde istedetfor fængsling,

3) eller beslutte, at den Paagjældende forelsbig skal forblive under Anholdelse eller undergives anden midlertidig Forholdsregel.

§ 180.

Er en Person, som sigtes for en Handling, for hvilken fængsling ikke er udelukket, enten uden foregaaende Anholdelse modt eller afsrøt for Retten eller som anholdt stillet for Retten, kan denne beslutte, at han forelsbig skal forblive under Anholdelse efter Retsmodets Slutning, naar der løvrigt vilde være Hjemmel til at afsige fængslingskjendelse, men dette ikke kan ske, fordi det endnu ikke har vist sig, om Mistanken er tilftrckkelig grundet, eller fordi vedkommende Ret ikkc er kompetent til at afsige fængslingskjendelse (§ 184).

Beslutningen afgives til Retsbogen under lagttagelse af Reglerne i § 172; med Hensyn til Bevogtningen iagttages Reglen i § 177. Skal den Paagjældende henbringes til en anden Ret, sker dette ved Politiet; af Beslutningen og de forudgaaede Forhandlinger til- stilles der den nævnte Ret Udskrift.

§ 181.

Senest inden 3 Dage skal enten den under Anholdelse Forblevne Lsslades eller Kjendelse afsiges om Fcrngsling eller andeli endelig Forholdsregel.

Istedetfor den i § 180 nævnte Forholdsregel blive med tilsvarende Begrændsning de i § 190 ff. nævnte Forholdsregler og navnlig Lssladelse mod Sikkerhed, indtil endelig Bestemmelse træffes, at anvende under de der angivne Betingelser og nærmere Bestemmelser.

III.

Om fængsling.

§ 182.

Ingen kan underkastes fængsling for Handlinger, som kun kunne medføre Straf af Bsder eller simpelt fængsel.

fængsling kan kun finde Sted i Kraft af en Retskjendelse; en saadan kan fsrft af- siges, efterat den Paagjældende er hsrt for en Ret angaaende Sigtelsens Gjenstand, medmindre han unddrager sig forfølgning ved Ophold i Udlandet.

§ 183.

Under de i § 182 angivne Forudsætninger kan fængsling af en Mistcenkt besluttes af Retten:

1) ved Forbrydelser, som det efter § 35 tilkommer Politimesteren eller efter § 39 en Privat at paatale, naar den Mistcenkte er en Person, der streifer om uden Midler til lovligt Underhold, eller som ikke har Bolig eller dog varigere Ophold i Riget, eller er en Ubekjendt, om hvis Navn og Opholdssted ingen antagelige Oplysninger haves eller kunne fremskaffes; samt ved andre Forbrydelser,

2) naar der enten paa Grund af de under Nr. 1 angivne Omstændigheder eller løvrigt paa Grund af Sagens Beskaffenhed og den Mistænktes Forhold er Grund til at frygte, at han vil unddrage sig Ansvar ved Flugt eller Forstikkelse;

3) eller der efter Sagens Omstændigheder er Grund til at antage, at han vil befricelc sig for at gjøre Undersøgelsen frugteslss ved Fjernelse af Gjemingens Spor, Aftale med medsigtede eller Vidner eller paa anden lignende Maade;

endvidere

4) for at forhindre, at en person, som sigtes for det i Straffelovens § 299 om- meldte Forhold, skal bringe sin Trusel til Udførelse.

§ 184.

fængslingskjendelse afsiges af den Ret, for hvilken Sagen er anhängig. Er en An- holdt ikke fremstillet for denne Ret, og der er Grund til at frygte for, at han ikke saa be- timelig kan henfores til samme, at Kjendelsen kan blive afsagt der inden Udløbet af den Frist, i hvilken en Person kan forblive under Anholdelse, afsiges Kjendelsen af den Under- søgelsesdommer, for hvilken den Anholdte er fremstillet; af Kjendelsen og de i den Anledning stedfundne Forhandlinger tilstilles der i faa Fald den Ret, ved hvilken Eagen svcever, Udskrift.

§ 185.

Fceugslingskjendelsen skal indeholde den Sigtedes Navn og den løvrigt muligft nsiagtige Betegnelse af ham, samt være ledsaget af Grunde, i hvilke Sigtelsens Gjenstand og Henviisning til det eller de Lovbud, hvorunder Sigtelsen falder, samt til den Bestemmelse, som i det givne Tilfælde hjemler Fængslingen, skal indeholdes. Udskrift meddeles paa Forlangende den Fomgslede inden 24 Timer.

§ 186.

Er den Sigtede tilstede i Retten ved fængslingskjendelsens Afsigelse, oplæses denne for ham.

Er den Sigtede ikke tilstede, udfærdiges en Udskrift af Retsbogen med Rettens Formands Underskrift, som overgives Politiet til Iværksættelse. Ved denne sinde Reglerne i §§ 173, 175 o>; 176 tilsvarende Anvendelse.

§ 187.

Er fængslingskjendelseu afsagt, uden at den Fomgslede har været hsrt angaaende Sigtelsen, skal Afhørelse for Retten finde Sted inden 24 Timer efter Paagribelsen eller Ind- bringelsen i Riget, jfr. § 178. løvrigt finder Afhørelse af den Fomgslede Sted, naar de almindelige Regler medføre det.

Den fængslede hensættes i Varetægtsfængslet paa det Sted, hvor Sagen er anhängig. Om hans

Henbringelse til Varetægtsfængslet paa et andet Sted, hvor Sagen senere anhängig- gjøres, tager vedkommende Rets Formand Beslutning.

§ 188.

Den fængslede er undergiven de Indskrænkninger, som ere nødvendige til Sikkring af Fængslingens Hiemed eller til Opretholdelse af Fængselsordenen. særlig fastsættes følgende Regler med Hensyn til den Sigtedes Behandling:

1) Hvorvidt Andre end de ved fængslet Ansætte skulle have Adgang til Fangen, beror paa Rettens Formand, jfr. dog med Hensyn til Forsvarere §§ 47 og 57. Tilladelse til, med de Indskrænkninger, som Fængselsordenen kræver, og under faadant Opsyn, som Rettens Formand finder fornødent, at modtage Bessg af en læge eller Præst efter eget Valg,

af Slægtninge eller af Personer, som staa i Forretningsforhold til Fangen, eller med hvem han onster at raadfore sig, bor kun nceates, naar Omstændighederne give Grund til at frygte, at deraf vil opstaa Skade for Undersøgelsen.

2) Om det skal tillades Fangen at afsende og modtage Breve, beror paa Rettens Formand, jfr. dog med Hensyn til Forsvarere Z§ 47 og 57. Tilladelse bor kun ncegetes, naar Rettens Formand, efterat have læst Brevet, finder enten, at der kan være Grund til at befrygte, at dets Afsendelse eller Udlevering vil være til Skade for Undersøgelsen, eller at dets Afsendelse vilde indeholde et Retsbrud. Afsendelsen af lukkede Skrivelser til Ret eller øvrighed kan ikke ncegtcs Fangen.

3) Varetægtsfanger have Ret til at sysselsætte sig, dog med de Begrændsninger, som følge af Fængslingens øiemed og fængselsordenen. Denne Ret kan kun betages en Fange, naar han har forstyldt det som discipliner Straf.

4) Legemlig Revselse maa ikke anvendes som discipliner Straf paa Varetægtsfanger.

5) Hverken Arrestforvareren eller andre Personer maa benyttes til at udforske Fangen. Ncrrmere Regler om fængselsordenen fastsættes ved kongelig Anordning under lagt- tagelse af det i nærværende Paragraf Forestrevne.

§ 189.

Den anordnede fængsling bortfalder, naar forfølgning frafaldes, eller den Sigtede frifindes, og der ikke er anden af den endte Sag uafhængig Grund til at holde h.im fængslet.

Fængslingen ophæves ved Rettens Beslutning, naar i løbet af Undersøgelsen de Grunde, hvorpaa den ftottedes, bortfalde, og Grunde til Fængsling ved en ny Kjendelse ikke ere forbaanden. Navnlig bor den paa § 183 Nr. 3 stottede fængsling ophceves, saasnart Undersøgelsen i paagjældende Retning cr sikkert, i hvilken Henseende det Fornødne snarest mulig skal iværkfættes.

De med Hensyn til fængslingens Ophor fornødne Afgjørelser og Forholdsregler træffes af den Ret, for hvilken Sagen er eller var anhängig.

§ 190.

Gr den Sigtede under 18 Aar, skal Retten, forsaavidt det efter Sigtelsens Gjenl'tand, den Sigtedes Personlighed og de forbaandenværen.de Forhold lader sig gjøre, istedetfor fængsling beslutte, at han sættes under Tilsyn af paalidelige Personer, Forceldre eller Andre. Naar Forceldre eller Andre fremsætte ønske om, at en faadan Sigtet maa betros til deres Tilsyn, kan Retten, om det findes nødvendigt, knytte Indvilgelse heri til den Betingelse, at Sikkerhed stilles af de Paagjældende overensstemmende med Reglerne i §§ 191 og 192.

I andre Tilfælde skal, hvor Saadant maa anses for tilstrækkeligt til Formaalets Op- naaelse, istedetfor fængsling efter Rettens Beslutning træde Bevogtning i Hjemmet paa den Sigtedes Bekostning efter Sikkerhedsstillelse for det hertil sandsynlig medgaaende Beløb, Tilhold om ikke uden Dommerens Tilladelse at forlade et anvist Opholdssted eller en bestemt Kreds, Paalæg om til bestemte Tider at fremstille sig for Politiet, Beslaglæggelse af Pas eller andre Legitimationødokumenter, samt Losladelse mod Sikkerhed efter de nærmere Regler i efterfølgende Paragrafer.

§ 191.

Losladelse mod Sikkerhed kan ikke finde Sted, naar den i § 183 Nr. 3 nævnte fængslingsgrund er forhaanden.

I de i § 183 Nr. 1 og 2 nævnte Tilfælde skal Fritagelse for fængsling tilstedes, naar Formaalet maa antages tilstrækkelig betrygget ved, at Sikkerhed stilles for, at den Sigtede vil møde i Retten til enhver Forhandling i Sagen efter behørig Indkaldets?, samt indfinde

sig til Dommens Fuldbrydelse, hvis den gaar ham imod; det paahviler den Sigtede i saa Fald at opgive Bolig eller Opholdssted i Kongeriget, hvor alle Forkyndelser til ham kunne stede. I det i § 183 N,. 4 ommeldte Tilfælde tilstedes Fritagelse for Fængsling, naar det findes tilstrækkeligt, at Sikkerhed stilles for, at den Sigtede vil undlade den Virksomhed, som frygtes, indtil Dommen, hvis den gaar ham imod, kan fuldbrydes.

§ 192.

Retten fastsætter Sikkerhedssummens Størrelse. Herved tages efter Tilfældenes For- kjællighed Hensyn til den sandsynlige Straf, til Beskaffenheden af den Virksomhed, som frygtes, til den sandsynlige Udgift og Besvær, som et Brud paa den overtagne Forpligtelse vil med- føre, samt til den Sigtedes Forhold og den Sikkerhedsstillendes Formue.

For Summens Betaling i Tilfælde af dens Forbrydelse stilles Sikkerhed ved Over- leverelse af rede Penge eller sikre værdipapirer efter Dagens Kurs, hvilke, naar det forlanges eller af Dommeren findes hensigtsmæssigt, blive at opbevare i Nationalbanken eller vedkom- mende Amtsstue, eller derved, at tvende i Kongeriget bosætte vederheftige Personer gaa i Borgen som Selvskyldnere, Gn for Begge og Begge for En. Den, der tilbyder sig som Borgen, skal paa Forlangende godtgjøre sin Vederheftighed.

§ 193.

Er Sikkerhed stillet for en Sigtets Mode, forbrydes Beløbet til Statskassen, naar den Paagjældende udebliver uden at være forhindret ved lovligt Forfald, hvilket det paahviler den Sigtede i rette Tid at oplyse. Om Forbrydelsen afsiger Retten Kjendelse; oplyser den Sigtede senere, at han ved lovligt Forfald var forhindret i at møde og tillige, at det ikke var ham muligt i rette Tid at oplyse Saadant, opheder Retten sin Kjendelse.

Fremstiller den Sigtede sig frivillig inden 14 Dage, efterat han skulde vere modt, eller fremstille de Personer, som ere gaaede i Borgen, den udeblevne Sigtede for Retten inden 14 Dage, efterat de ere underrettede om Udeblivelsen, eller meddeles der af dem inden den nevnte Frist faadanne Oplysninger, ved Hjelp af hvilke det lykkes at paagribe den Udeblevne, kan Retten indromme Fritagelse for Sikkerhedssummens Forbrydelse ganske eller for en Del; dog hefter den altid for alle ved Udeblivelsen foranledigede Bekostninger.

Er Sikkerhed stillet for Undladelsen af en vis Virksomhed, forbrydes Belobet, naar den Sigtede foretager nogen Handling, der sigter til at forberede eller udføre hin Virksomhed. Belobet hefter i dette Tilfelde ogsaa for den Erstatning eller Godtgjørelse, som det ifølge flig Virksomhed maatte paahvile ham at udrede.

§ 194.

Indtrede Omstendigheder, der vise, at en Forholdsregel, som Retten har besluttet istedenfor Fengsling, er utilstrekkelig, tresser Retten ved Kjendelse den efter de forandrede Forholds Krav fornødne Bestemmelse, faasom om Fengsling eller om Henfættelse under andre Personers Tilsyn, eller om yderligere Indskrenkninger i den indrommede Frihed, eller om Forhoielse af Sikkerhedssummen eller om ny Sikkerhedsstillelse.

§ 195.

Forholdsregler, som af Retten ere anordnede istedetfor Fengsling, bortfalde eller op- heves i de samme Tilfælde som Fengslingen.

Fremdeles ophører en stillet Sikkerhed at hefte, naar i medfør af § 194 Fengsling sinder Sted, eller naar en Sigtet under 18 Aar sættes under andet Tilsyn end den Persons, hvem han mod Sikkerhed var betroet, samt naar den i Overensstemmelse med § 191 paa- tagne Forpligtelse er opfyldt, eller naar den, der er gaaet i Borgen, ved at fremstille den Sigtede for Retten opsiger sit Forlofte.

§ 196.

Afgjørelser og Foranstaltninger med Hensyn til Forholdsregler, som troede iftedetfor Famgsling, trcesses af den Ret, der efter §§ 184 og 189 tager Beslutning om Famgsling og dens Ophør.

IV.

Om Beslaglæggelse paa dens Formue, som unddrager sig forfølgning, samt om Sagens Paadommelse i den Sigtedes Fraværelse.

§ 197.

Naar der i en under Landsretten horende Sag er reift Anklage, som af Retten er bleven henvist til Hovedforhandling, men den Sigtede har unddraget sig Sagens videre for følging, kan Retten paa Anklagerens Begjæring og, efterat Forsvareren er hsrt, ved Kjendelse bestemme, at der skal lægges Beslag paa den Formue, som han maatte besidde eller erhverve i Riget. Kjendelsen forkyndes overensstemmende med Reglerne i § 102.

Beror Afgjørelsen af, om Sagen skulde paadømmes ved Landsretten, paa Størrelsen af den i det givne Tilfælde forskyldte Straf, kan Retten kun træffe en saadan Bestemmelse, naar den finder Anklagerens skjøn om Straffen hjemlet ved det Foreliggende.

Oplyses det senere, at det var den Sigtede umuligt at msde, kan Retten ophceve Besiaglæggelsen for et bestemt med Hensyn til den oplyste Undstyldningsgrund afpasset Tidsrum.

§ 198.

Retten drager Omsorg for, at der beskikkes en værge til at bestyre den beslaglagte Formue efter de Regler, som gjælde om borteblevne Personers Formue. værger har at afgive Lofts om ikke at lade den Sigtede tilflyde nogen Indtægt af Formuen. Om Mgte- fælles og børns Underholdning af Formuen gjælde den almindelige Lovgivnings Regler.

Den Sigtede bliver fra det Dieblik, Kjendelsen er afsagt, uberettiget til at forflytte eller ved Retshandler at raade over nogen Del af den beslaglagte Formue, sidste Villiesbe- stemmelser dog derunder ikke indbesattede. For at denne Virkning af Beslaglæggelsen skal kunne gjøres gjældende overfor en godtroende Trediemand, saaledes at de foretagne Retshandler tabe Gyldighed, bliver at iagttage, hvad der i Loven om den borgerlige Retspleie er fore- skrevet med Hensyn til Arrest paa Gods.

§ 199.

Bestaglc.e.igelsen ophorer:

1) naar den Sigtede fremstiller sig for Retten eller paagribes;

2) naar Formuen paa Grund af den Sigtedes Dod eller ifølge de i Fog. 11. Sept. 1839 forestrevne Regler Tilfælder hans Arvinger;

3) naar Anklagen frafalder, eller Sagen ved Rettens Kjendelse hceves.

Den Ret, som har besluttet Beslaglæggelsen, tager Beslutning om Ophoret i de foran- nævnte Tilfælde; Formuen med de under Beslaglæggelsen vundne Indtægter og efter Fradrag af de havde Udgifter udleveres derefter til den Sigtede eller henholdsvis Arvingerne.

§ 200.

I den Sigtedes Fraværelse kan ordentligvis ingen Hovedforhandling finde Sted. Kan den Sigtede ikke skaffes tilstede, kan Anklagen vel henvises til Hovedforh. indling, men uden at denne berammes; er dette alt sket, udsættes Sagen; dog bsr Sagens Fremme mod medsigtede derved intet Ophold lide. Opstaar der Fare for, at Beviser ved Hovedforhand-

lingens Udslettelse af den foranforte Grund vilde gaa tabt, eller at de ved senere Benyttelse vilde give et mindre sikkert Resultat, kunne de efter Rettens Beslutning fores udenfor Hoved- forhandlingen.

I Sager, som det ifølge § 35 tilkommer Politimesteren eller ifølge § 39 Private at paatale, kan, naar den Sigtede udebliver uden oplyst lovligt Forfald, og Dommeren ikke finder hans personlige Nærværelse nødvendig, Hovedforhandling finde Sted (§§ 366 og 451).

Kapitel V.

Om Afhørelse af den Sigtede og af en privat Anklager.

§ 201.

Enhver Sigtet, som indkaldes eller fremstilles for Retten til Afhørelse, skal høres angaaende Sigtelsen og de mod ham fremsatte Beviser.

Den Sigtedes Begjæring om at afgive Forklaring for Retten skal altid tages til følge (jfr. § 167).

§ 202.

Forend videre Afhørelse finder Sted, adspørges den Sigtede af Rettens Formand om Navn, Alder, Bopæl, Stilling og, hvad der løvrigt maatte findes fornødent for at forvisse sig om hans Identitet, samt gøres bekendt med den mod ham rettede Sigtelse.

§ 203.

Den Sigtede opfordres af Dommeren til at udtale sig angaaende de Kjendsgjæringer, som udgjøre Sigtelsens Gjenstand. Endvidere opfordrer Dommeren den Sigtede til at udtale sig om de ved Vidneforklaringerne samt i andre Maader mod ham fremkomne Bevislig- heder. Forsaavidt det imod den Sigtede Fremkomne eller den Sigtedes egne Udtalelser dertil give Anledning, kan Dommeren rette spørgsmaal til ham angaaende enkelte Punkter.

Den Sigtedes Afhørelse maa ikke forlænges i det øiemed at fremskaffe Tilstaaelse.

§ 204.

Saalænge den Sigtede er tilstede i Retten, skal han være fri for Baand og Tvang.

Under Afhørelsen skal Dommeren tiltale den Sigtede uden Vrede eller Haan.

Spørgsmaalene, som rettes til den Sigtede, skulle være bestemte, tydelige og faaledes stillede, at det er ham klart, hvad han bekræfter eller benægter med sit Svar.

Intet spørgsmål maa stilles saaledes, at Noget, der er benægtet eller ikke vedgaaet af den Sigtede, forudsættes som tilstaaet.

Løfter, urigtige Foregivender, Truster og andre Tvangsmidler maa ikke anvendes for at bevcege den Sigtede til Tilstaaelse eller anden Udtalelse af bestemt Indhold.

Det er ikke den Sigtede tilladt at raadfore sig med en Forsvarer angaaende den umiddelbare Besvarelse af de ham gjorte spørgsmål.

§ 205.

Mod en Sigtet, der vegrer sig ved at svare, være sig i det Hele eller paa enkelte Spørgsmaal, eller som hindrer Afhørelsen ved forskilt Afsindighed eller paa lignende Maade, maa ingen Tvang anvendes.

Skjønnest det, at den Sigtedes forannævnte Forhold vil medføre Sagens Forhaling eller vanskeliggjøre Forsvaret, skal Dommeren gjøre den Sigtede opmærksom herpaa, se endvidere §§ 367 og 453.

§ 206.

Afhørelse af den, der som privat Anklager forfølger en Straffesag, finder Sted, naar Retten finder det nyttigt til Sagens Oplysning. Afhørelsen sker for den Ret, ved hvilken Sagen er anhängig, dog at Undtagelse finder Sted under de i § 133 Nr. 2—4 nævnte Betingelser. Om Indkaldelsen og Afhørelsen gjælde med fornødne Lempelser Reglerne i §§ 135 og 143—145; Gdfeestelse finder ikke Sted. Udebliver Anklageren uden oplyst lovligt Forfald, eller vcegrer han sig ved at svare, anses han at frafalde Anklagen.

Lignende Regler gjælde ogsaa om den Forurettede, der forfølger et Erstatningskrav under Sagen, med Hensyn til dette Krav. Forsaavidt Udeblivelsen eller Vcegringen her ikke medfører, at Paakjendelse ei kan finde Sted (§ 460), kan Retten fortolke den paa den for den Sigtede gunstigste Maade og navnlig henholde sig til dennes Forklaring.

Kapitel VI.

Om Beflagllrggelse paa den Mistlrinttes Gods for Omkostninger og Erstatning samt om Forbud«

§ 207.

Beslaglæggelse paa en Miswntks Gods til Sikkerhed for Sagens Omkostninger og Erstatningsansvar kan finde Sted ifølge Rettens Kjendelse paa Andragende af Anklageren eller henholdsvis den ved Forbrydelsen Forurettede.

Begjærer en privat Anklager Beslaglæggelse, kan Sikkerhedsstillelse kræves efter de i Loven om den borgerlige Retspleie givne Regler om Arrest paa Gods.

Bestaglæggelsen medfører de samme Retsvirkninger som Arrest paa Gods ifølge Loven om den borgerlige Retspleie.

§ 208.

Bestaglæggelsen iværkættes af Dommeren; er Beslutningen tagen af en Landsret, iværkættes den efter Paalæg af denne ved Undersøgelsesdommeren. med Hensyn til Iværk- fættelsen samt de Forholdsregler, som blive at træffe for at sikre Beslaglæggelsens Retsvirk- ninger, gjælde med fornødne Lempelser de i Loven om den borgerlige Retspleie givne Regler om Arrest paa Gods.

§ 209.

Beslaglæggelsen bortfalder, naar forfølgning frafaldes, eller den Sigtede frifindes, og den ophcevcs, naar den paa Grund af senere fremsætte Indsigelser eller senere indtrufne Omstændigheder findes ikke at have Hjemmel. Beslutninger og Forholdsregler med Henfyn til Beslaglæggelsens Ophor træffes af den Ret, for hvilken Sagen er eller var anhängig. med Henfyn til Krav paa Erstatning for Beslaglæggelsen sinde Reglerne i Lov om den borgerlige Retspleie om Arrest paa Gods Anvendelse med fornødne Lempelser.

§ 210.

med Hensyn til forelobigt Forbud mod Foreninger i Henhold til Grl. af 28. Juli 1866 § 87 bliver det paa det nævnte Sted i Grundloven Foreskrevne at iagttage.

Forbud mod Udbredelse af Skrifter, som efter Justitsministerens Befaling forfølges i Henhold til Lov af 3die Jan. 1851 §§ 14 og 15, besluttet og iværkættes paa Stats-

anklagerens Andragende af Undersegelsesdommeren. Sag i den Anledning skal anlægges inden en Uge. Forbudet bortfalder, naar Forfølgning ikke iværkættes inden den forestrevne Frist, eller naar den frafaldes. Den i Lov af 3die Jan. 1851 § 14 fastsatte Straf for Dommens Overtrædelse gjælder ogsaa for Overtrædelse af det foreløbige Forbud.

Om Undersøgelsen, forend Anklage er^reist, i Sager, som forfølges af Statsanklageren eller Politiet.

Kapitel I. Om Efterforskningen.

§ 211.

Det paahviler Politiembedsmanden at efterforske alle straffbare Handlinger, hvis Paatale tilkommer det Offmtlige. Han træder i faa Henseende i Virksomhed af egen Drift, naar Betingelserne iøvrigt ere tilstede, uden at afvente Paalæg af nogen overordnet Myndighed.

Statsanklageren fører udenfor Kjøbenhavn Overtilsyn med Politiets Efterforskning af de Forbrydelser, hvis Paatale horer under hans Virkekreds. Ligesom han som følge heraf kan give Politiet almindelige Forskrifter, saaledes kan han ogsaa i de enkelte Tilfælde begjære Oplysninger, stille Forlangender og, naar færegne Omstændigheder maatte opfordre dertil, selv handle i Politimesterens Sted. Det paahviler Politimesteren at gjøre Indberetning maanedlig til Statsanklageren om alle foretagne Efterforskninger, endvidere naar tvivlsomme eller særdeles vigtige spørgsmaal opstaa under Efterforskningen, samt løvrigt naar det fordres.

Politidirektøren i Kjøbenhavn, der i sin Efterforstningsvirksomhed er Justitsministeren umiddelbart underordnet, er Pligtig at efterkomme alle lovlige Begjæringer af Statsanklageren, vedrørende Efterforskningen af de under Sidstnævntes Virkekreds horende Forbrydelser, samt at meddele de herhenhørende Oplysninger, som denne begjærer; i særlige Tilfælde kan Stats- anklageren med Justitsministerens Billigelse overtage Ledelsen af Efterforskningen, og det, un- derordnede Politi staar da i fornødent Omfang under hans Befaling.

Retshandlinger i Efterforskningens Interesse, der ikke taale Opsættelse, blive at fore- tage af Undersøgelsesdommeren uden at afvente Begjæring. fornøden meddelelse til Politi- mesteren bsr i saadant Fald uopholdelig finde Sted.

§ 212.

Efterforskningen bor paabegyndes, saasnart vedkommende Embedsmand enten ved egeu lagttagelse eller ved Anmeldelse fra en offentlig Myndighed eller fra Private eller paa anden Maade faar Grund til at antage, at en Forbrydelse er begaaet, eller faar Kundskab om Be- givenheder, som vcrkke Mistanke om, at en Forbrydelse er begaaet, eller i Anledning af hvilke visse Gfterforstningsskridt ere paabudte.

§ 213.

Offentlige Myndigheder, derunder Domstolene, ere pligtige at gjøre meddelelse, ledsaget af fomodne Oplysninger, til Politimesteren, naar Omstændigheder, som give Grund til at antage, at en Forbrydelse er begaaet, komme til deres embedsmæssige Kundskab.

Det paahviler soerlig under saadanne Omstændigheder Skifteretten i et Konkursbo at fremsende Gjenpart af den i Lov om den borgerlige Retspleie omhandlede Indberetning af

Kurator eller handelskyndige Revisorer i Konkursboer.

Forelagte Lovforslag m. m. 182

§ 214.

Anmeldelse fra Private om formentlig begaaede Forbrydelser eller om Forhold, der vække Mistanke om, at en Forbrydelse er begaaet, gjøres ordentligvis til Politiet. Dog blive de ogsaa at modtage af Statsanklageren og i paatrængende Tilfælde af Undersøgelsesdommeren, som da snarest muligt tilstiller Politimesteren samme.

Anmeldelsen kan gjøres skriftlig eller mundtlig; i sidste Fald skal af den, som mod- tager Anmeldelsen, skriftlig Beretning optages.

§ 215.

Forklaring skal afkræves Anmelderen om alle Omstændigheder, som ere af Indflydelse paa Anmeldelsens Sandsynlighed og hans personlige Troværdighed, samt angaaende de mulig forhaandenværede Bevismidler; efter Omstændighederne kan han ogsaa udspørges om Bevæg- grunden til Anmeldelsen og erindres om Straffen for falsk Angivelse.

Findes det fornødent, kan Anmelderen ved Begjæring til Undersøgelsesdommeren for- anledige« afhort for Retten, inden videre Skridt foretages.

§ 216.

Er Dagens Paatale afhængig af Justitsministerens Befaling eller af en Opfordring fra en særlig offentlig Myndighed (jfr. § 36), skal Politimesteren bringe de ham tilkomne Oplysninger henholdsvis til Statsanklagerens eller den særlige Myndigheds Kundskab, men iøvrigt ikke foretage yderligere Efterforskninger, for end Vedkommendes Befaling eller Opfordring foreligger.

Er en Handling, hvis offentlige forfølgning er betinget af en Privats Begjæring, kommen til Politimesterens Kundskab, men der er Grund til at antage, at den er den paa- gjældende Private ubekjendt, kan han gjøre meddelelse til denne, men foretager iøvrigt ingen Efterforskning, forend Begæringen foreligger. Denne maa fremsættes udtrykkelig under lagt- tagelse af Reglen i § 214. Indeholder en af den Private indgiven Anmeldelse om For- brydelsen ingen saadan Begjæring, skal han foranledige« til at afgive den fornødne Erklæring.

Ovenftaaende Regler udelukke dog ikke, at uopsættelige Efterforskningsfkridt foretages, førend Befalingen, Opfordringen eller Begjæringen foreligger, under de i § 36 angivne Betingelser.

§ 217.

Finder Politimesteren, at der mangler Grund til at foretage videre Skridt i Anledning af en indgiven Anmeldelse eller en fremsat Begjæring om forfølgning, skal han paa Forlangende meddele en skriftlig Erklæring om sin Vcegring, og om denne er grundet paa, at den formentlige Lovovertrædelse ikke antages at være Gjenstand for offentlig forfølgning, eller paa Anmeldelsens utilstrækkelige Grundlag.

Den, som har indgivet Anmeldelsen eller fremsat Begjæringen, kan derefter henvende sig til den overordnede Myndighed med Andragende om, at det maa blive paalagt Vedkommende at træde i Virksomhed.

§ 218.

Efterforskningen skal rettes paa at fremskaffe saadanne Oplysninger om Gjerningen og den eller de formentlig Skyldige, som ere tilstrækkelige til at bestemme, om forfølgning ved Domstolene mod en bestemt Person skal begynde, være sig ved Begjæring om Forfølgning eller ved Anklage for den dømmende Ret.

Saa bor og iøvrigt alle Oplysninger erhverves og Foranstaltninger træffes, som skjønes nødvendige eller tjenlige til at forberede Sagens Behandling ved Retten.

§ 219.

Til Opnaaelse af Efterforskningens Øiemed er Politimesteren berettiget til under de Betingelser og med de nærmere Bestemmelser, som herom i det Foregaaende ere fastsatte, at foretage Ransagninger og Beslaglæggelser, fordrø Oplysninger af offentlige Myndigheder, indkalde Vidner, foretage Besigtigelser, lade foretage Syn og Ekson, anholde Mistænkte m. v.

kræver Loven i Anledning af en faaledes truffen Foranstaltning en efterfølgende Henvendelse til Rette, paahviler det den paagjældende Embedsmand at forøge for, at denne finder Sted paa lovbefalet Maade.

Om de foretagne Efterforskningshandlingcr optages skriftlig Beretning.

§ 220.

skjøner Politimesteren enten strax eller i Lobet af Efterforskningen, at der maa blive spørgsmaal om at undlade Paatale i medfør af K 3 7, foreligger han de fremkomne Oplysninger for Statsanklagsgre og standser alle ikke uopsættelige Efterforskningsfkridt, indtil Statsanklagsgrens Beslutning foreligger.

§ 221.

Finder Politimester'en (jfr. § 211), at der til Efterforskningens Fremme ber træffes Foranstaltninger, som det overhovedet eller under de givne Omstændigheder ligger udenfor bans Myndighed selv at træffe, er han bcrettigt til herom at rette Andragende til Under- søgelsesdommeren. Det Samme gja-ldi-r, naar oct iøvrigt findes hcnsigtsmcrsfigt, at Vidner afhøres for Netten, eller it Besigtigelser og Syn eller Skjen foretages ved Rettens Hjcrlp.

Undersøgelsecdolnmeren er pligtig at tage Andragendet til Folge, naar dc i Loven foreskrevne Betingelser findes at foreligge.

Retshandlinger mod en Mistrnkt kunnc kun begjæres i Forbindelse med Andragende om Forundcisogelse eller Anklage.

Naar den begja-rtc Retshandling har fundet Sted, ophører Underfsgelsesdommerens Virksomhed.

§ 222.

De under Efterforskningen forefaldende retsmøder ere ikke offentlige.

med Hensyn til Underfsgelsesdonimerens Virksomhed under Efterforskningen finde de i §§ 232 — 239 givne Negler Anvendelse, forsaavidt det ikke udelukkes ved Forholdets Nawr.

Udskrift af det i Retsmøderne Foregaacde meddeles Politimesteren og paa Begjæring Statsanklaaeren

§ 223.

Tages den Begjæring eller Opfordring, af hvilken en offentlig forfølgning er af- bcengig, tilbage, eller befales det af overordnet Myndigbed, henlægges Sagen med Vedtegning af Grunden. Har Politimesteren i en Sag, der hører under Statsanklagerens Virkekreds, ikke faact meddelelse om den Sagens Henlæggelse foranledigende Omstændighed fra Stats- Anklageren, gjør han Indberetning til denne derom.

§ 224.

Findes Efterforskningens Oiemcd at værc opnaact, tager vedkommende Embedsmand Bestutning om Sagens Forfslgning ved Retten i Overensstemmelse med de i det Folgende givne Regler eller om Efterforskningens Afslutning ved Sagens Henlæggelse. Henlægges Sagen, vedtegnes Grunden.

Er Politimesteren påtaleberettiget i Henhold til § 35, tilkommer det ham at tage

de ovenmeldte Vestutninger. Horer Sagen under Statsanklagerens Virkekreds, har Politi- mesteren at andrage paa Forundersogclse, naar han ifølge Efterforskningens Resultat finder Anledning dertil, cg gjør derom Indberetning til Statsanklageren; ellers indsender han Sa- gen til Statsanklageren, der tager fornøden Beslutning om yderligere Efterforffning. Begæ- ring af Forunderfsgelse, Anklage eller Sagens Henlæggelse.

§ 225.

Efterforskningen fortsættes, efterat Sagen er indbragt for Retten, naar Omstændig- hederne opfordre dertil. Under den fortsætte Efterforskning knnnc efter Begjæring, esser i paatrængendc Tilfrlde uden en faadan, Retshandlinger foretages af en Undcrsogelsesdommcr, naar Forholdene ikke tilstede at afvente den Nets Beslutning, red hvilken Sagen er anhangig.

§ 226.

Fov strafbare Handlinger eller Undladelser, hvori Statsanklageren eller Politiets Embeds- eller Bestissingsmænd maatte gj?rc sig skyldige undev Efterforskningen, ifalde de Ansvar efter Lovgivningens Negler.

Klage over dc efter Lovgivningen strafbare Myndigheds Misbrug kan af den Foru- rettede fremscrttc's for Undersogelsesdommcrn i den Kreds, hvor den paaflagcdc Handling har fundet Sted, eller for den Net, hvis Virksombed inod Klageren af vedkommende Em- bedsmand paakaldcs, esser for hvilken Sag om Forbindelsen af det Offentlige anbcrngiggjorcs.

Finder Netten, efter at have hort den paagjældende Embeds- esser Bestillingsmand, Sagen klar, og boierc Straf end Boder ei at værc forskyldt, træff>.-r den Afgjørelsen. I modsat Fald som og, bror Klage fra dcn Forurettede ikke er fremsat paa den angivne Maade, forfølges Sagen efter de almindelige Regler.

Paalcrg as Beder i Henhold til §§ 147 og 163 kan ophæves af den Net, for hvilken Klage over Myndigheds Misbrug fremsættes.

Kapitel II.

Om Formldklssssclsen lied Retten.

§ 227.

Forundersøgelse ved Retten finder ikke Sted ved Handlinger, som det efter § 35 tilkommer Politimesteren at paatale, ei heller i Sager angaaende de i Lov af 3. Jan. 1851 § 14, jfr. § 15, omhandlede Forbud.

Forundersøgelse ved Retten finder kun Sted, naar dervaa andragcs, og en bestemt Person sigtes. Andragende om Forundersøgelse fremsættes af Politimesteren af egen Drift eller ifolæ Statsanklagerens Beslutning; det fremscettcs af Statsanklageien, naar han i Henhold til § 211 træder i Politimesterens Sted. Retshandlinger mod en Mistænkt, hvor- ved en Forundersøgelse indledes, kunne i paatrcngende Tilfældc foretages uden Andragende; Politimesteren opfordres i saa Fald til snarest muligt at crklære, om han andrager paa For- undersøgelse.

§ 228.

Andragende om Forundersøgelse fremsættes skriftlig eller mundtlig til Retsbogen; det skal betegne den Person, mod hvem, og den Handling, paa H^hund af hvilken Undersøgelsen skal foretages, samt ledsages af Sagens Aktstykker og forhaandenværende synlige Bevismidler.

Ved Andragendet« Indgivelse til Dommeren er Sagen anbragt.

Forundersøgelsen angaar kun de Handlinger og de Personer, som betegnes i Andragendet, men er løvrigt ikke indskrænket ved dette. Fremkommer der i Løbet af Forundersøgelsen grundet Mistanke mod medskyldige eller om strafbare Handlinger af den Sigtede, som Andragendet ikke ommelder, eller vender Mistanken sig mod en Anden end den oprindelige Sigtede, skal Dommeren ved fornøden meddelelse give Politimesteren Leilighed til at fremkomme med saadant Andragende, som derved maatte findes foranlediget; uopsættelige Skridt har Dommeren dog i Henhold til § 227 at foretage uden at afvente Andragende.

§ 229.

Finder Dommeren, at Sagen ikke er indbragt for ret værning, eller at den, der paataler, ei er berettiget dertil, eller at Forundersøgelsen er udelukket ved Neglen i § 227, eller at Handlinger af den Art, som Sigtelsen angaar, ikke ere Gjenstand for Straf, eller at Strafskikken er foreldet, eller Føvefølgning af andre lignende Grunde utilstedelig, afsiger han Kjendelse om, at Andragendet om Forundersøgelse ikke kan tages til Folge.

§ 230.

Forundersøgers Øiemed er at tilvejebringe saadanne Oplysninger, som udfordres for at afgjøre, om, for hvilken Forbrydelse og for hvilken Net Anklage skal retses. Tillige blive saadanne Beviser at fore, som maatte ventes ikke at kunne blive fremførte under Hovedforhandlingen.

Til at opnaa de nævnte Diem^{de} kunne alle efter Loven tilladte Midler anvendes; videre, end disse Øiemed udtræde, maa Forundersøgelsen ikke udstrækkes,

§ 231.

Naar Andragende om Forundersøgelse er taget til Folge, har Dommeren i Embeds medfør, uden at yderligere Andragende udfordres, med størst mulig Hurtighed at foretage alle hensigtsmæssige Skridt og benytte alle efter Loven tilladte Midler til Opnaaelse af Forundersøgelsens Øiemed.

Parterne (jfr. § 227) ere berettigede til at rette Andragende til Dommeren om Foretagelse af enkelte Undersøgelieshandling. Angaaende faadanne Andragender maa Dommeren træffe Afgjørelse; findes det, at Andragendet ikke kan tages til følge, afsiges Kjendelse.

Ogsaa udenfor de Undtagelsestilfælde, hvor Statsanklageren paataler for Undersøgelsesdommeren, er han berettiget til at rette de ovennævnte Andragender til denne.

§ 232.

Politiet er Pligtigt at efterkomme de Paalæg, Dommeren giver i Forundersøgelsens Interesse. Om Udforelsen afgives striftlig Beretning til Dommeren.

Dommeren er berettiget til at henvende sig med Begjæring om Retshandlingers Foretagelse i en anden Retskreds til Undersøgelsesdommeren i denne (jfr. § 76). Leds Forundersøgelsen af et medlem af Landsretten, er dette fremdeles berettiget til at fordre en- kelt Retshandlinger foretagne af Undersøgelsesdommeren i Retskredsen.

Om Efterforskninger, som foretages i Henhold til tz 2 25, skal Dommeren snarest muligt underrettes.

§ 233.

Fremstilles en Pcljon som anholdt for Retten, eller møder en Sigtet frivillig uden Rettens Tilsigelse sammen med den, der paataler, bliver Sagen strar at foretage til Forundersøgelse. Blive yderligere Retshandlinger nødvendige, beslutter Retten det fornødne og be- rammcr et nyt Mode.

I andre Tilfælde berammer Dommeren, efter at have modtags Andragendet, et Retsmode, til hvilket den Sigtede samt andre Personer, der ifølge Dommerens Beslutning skulle afhøres, blive at indkalde. Give Forhandlingerne i dette Anledning til nyt Retsmode, træf. fer Dommeren Bestemmelse herom.

Nfhorelse af Vidner, Syns- eller skjønsmænd nnder Forundersøgelsen bor foregaa uden flere eller lcmgerc Afbrydelser end nødvendigt.

§ 234.

Uden Hensyn iil, om Retsmodet er offentligt eller ikke, have Parterne (jfr. § 23?) ordentligvis Net til at overvære og overensstemmende med Lovens Regler at deltage i Rets- handlingerne nnder Forundersøgelsen. Samme Ret har Statsanklagcren samt i de i § 44 Idet Stykke nævnte Tilfælde den Forsvarer, den Sigtede maatte benytte. Er den Sigtede fængslet, bor han henbringes til det Sted, hvor Handlingen fkal foregaa, medmindre dm finder Sted udenfor Underretokreosen og i saadan Afstand, at uforholdsmæssigt Bcsvær kan forudses at følge deraf.

Undtagelse fra foranstaaende Regel finder Sted.

1) naar Dommeren finder Anledning til at anvende den bam efter § 33 1ste Stykke tilkommende Befrielse mod nogm af de nævnte Personer;

3) den Sigtede kan midlertidig fjernes, naar der er Grund til at antage, at en ufor- beholden Udtalelse af en Person, der afborcs, ellers ikke kan ovnaas:

3) den Sigtede kan midlertidig udlukkes fra Deltagelse, naar der cr Grund til at antage, at han vil modvirke Undersøgelsen paa den i § 183 Nr. 3 omtalte Maade; har den Sigtede begjært Deltagelse, afsiges Kjendelse herom.

Har den Sigtede i Henhold til Reglerne under Nr. 1—3 været udelukket, bliver Retsbogen at oplæse for ham. naar Grunden til hans Udelukkelse er ovbsrt og i ethvert Fald inden Forundersøgelsens Slutning, forsaavidt han ci bar unddraget sig forsølgning.

Fores Beviser under Forundersøgelsen for at kunne benyttes ved Oplæsning under Hovedforhandlingen, fkal dm Sigtede være personlig tilstede, med mindre Sagen ingen Udscrt- telse taaler, dog at Reglerne under Nr.

§ 235.

Om Tid og Sted for Foretagelse af Retshandlingerne fkal Dommeren forud betime- lig underrette Parterne. Ligeledes bliver den Forsvarer, der maatte være beskikket, at under- rette herom. I paatrængende Tilfælde kunne Retshandlingerne foretages, uden at den nævnte meddelelse har fundet Sted. For Tilkaldelse af en Forsvarer, som den Sigtede overens- stemmende med Reglen i § 44 2det Stykke vil benytte, har denne selv at sørge; der dog saavidt muligt indtræffes ham Tid hertil.

Udeblivelse af nogen til møde Berettiget binder ikke Retshandlingens Foretagelse; dette gjælder ogsaa, naar en beskikket Forsvarer maatte forssme at møde.

§ 236.

Politimesteren, Statsanklageren, den Sigtede og hans Forsvarer have Adgang til at gjøre sig bekendt med Netsbøgerne angaaende de under Forundersøgelsen foretagne Rets- handlinger, under lagttagelse af de af Dommeren givne nærmere Bestemmelser. Dog kan Dommeren ved Kjendelse ncegte den Sigtede og hans Forsvarer det, naar der er Grnd til at befvate medvirken af Undersøgelsen paa den i § 183 Nr. 3 ommeldte Maade; men i saa Fald skal Gjennemsynet tilstedes inden Undersøgelsens Slutning.

Skal der i Anledning af en Retshandling under Forundersøgelsen beskikkes den Sig-

tede en offentlig Forsvarer, bsr der saavidt muligt gives denne Lejlighed til forinden at gjøre sig bekendt med Samens Dokumenter.

§ 237.

Afhørelse af den Sigtede om Sigtelsen og Beviserne finder Sted overensstemmende med Reglerne i andet Afsnit, Kap. V. Gjentagen Afhørelse finder kun Sted, naar ny frem- komne Beviser give Anledning dertil, eller paa den Sigtedes Forlangende, eller naar Beviser fores til Benyttelse under Hovedfo: handlingen. Afhørelsen sker ved Dommeren; Politimesteren kan andrage vaa, at yderligere Epørgsmaal stilles til den Sigtede.

§ 238.

Som Vidner indkaldes under Forundersøgelsen alle Personer, hvis Forklaringer skjøn- nes nødvendige eller nyttige til Opnaaelse af Undersøgelsens Øiemed. Begjærer nogen af Parterne personer indkaldte som Vidner, kan Dommeren fordre, at de Punkter i det Mindste i Almindelighed angives, angaaende hvilke de opgivne Personer skulle afhøres.

Vidner samt Syns- og skjønsmand ashores af Dommeren (§ 143 jfr. § 159). Parterne kunne andrage paa, at yderligere Spørgsmaal forelægges dem; Dommeren kan overlade til dem selv at stille disse.

§ 239.

Om Tvistepunkter, som ovstaa under Forundersøgelsen, samt om Indsigelser, der fremsættes at Vidner, Syns- eller skjønsmænd, træffes Afgjørelsen af Dommeren ved Kjendelse.

§ 240.

Den paabegyndte Forundersøgelse standser, naar Statoanklageren begjærer det, fordi Sagen er indbragt for den dømmende Ret; Gjenpart af Anklageskriftet med Paategning om dets Indlevering til den dømmende Ret bliver i sin Fald at fremlægge.

Fremdeles standser Forundersøgelsen, naar Forsøgning afslås (§§ 32 og 34). Erklæring om Afslås af Forsøgning indgives enten skriftlig til Dommeren eller fremsættes mundtlig til Retsbogen, Dommeren træffer de fornødne Foranstaltninger med Hensyn til Ophør af de Forholdsregler af varigere Karakter, som maatte være foranledigede ved Forsøgningen.

§ 241.

Statsanklagerens Beslutning om Afslås af Forsøgning binder ikke den overordnede Myndighed; dog maa Forsøgningens Fortsættelse efter den overordnede Myndigheds Beslutning finde Sted inden Udløbet af to Maaneder, med Forbehold af Reglerne om en Straffesags Gjenoptagelse.

§ 242.

Fremkommer der under Forundersøgelsen Oplysning om Omstændigheder, ifølge hvilke Politimesteren skønner, at der vil blive spørgsmål om at undlade Paatale i medfør af § 37, og som maa antages at være Statsanklageren ubekjendt, meddeler han ham Underretning herom, ledsaget af fornøden Udskrift af Undersøgelsen. Indtil hans Beslutning inden en af Dommeren fastsat Frist indtræffer, foretages der kun saadanne Undersøgelseshandlinger, som ikke laale Ophold.

§ 243.

Finder Dommeren, at Forundersøgelsen er saavidt stemmet, som dens øiemed udkræver, tilstiller han Statsanklageren Udskrift af Undersøgelsen og Sagens Aktstykker og opfordrer ham til, hvis han maatte ønske yderligere Foranstaltninger truffet for Undersøgelsens Slutning, at fremkomme med sit Andragende desangaaende inden en af Dommeren fastsat Frist. Ogsaa til den Sigtede skal Dommeren gjøre meddelelse om sin Hensigt at slutte Forundersøgelsen og rette en lignende Opfordring. Fremkommer intet saadant Andragende eller forkastes det ved Dommerens Kjendelse, sluttet Forundersøgelsen, og Statsanklageren

underrettes herom.

§ 244.

Er Forundersøgelse under Et indledet mod en Person for flere Forbrydelser eller mod flere Personer, og det findes, at Undersøgelsen af en eller nogle Forbrydelser eller med Hensyn til enkelte Sigtede er fremmet saavidt, som øiemedei udkræver, kan Dommeren paa Andragende eller i Embeds medfør forsaavidt slutte Undersøgelsen, dog i det første Tilfælde kun, naar ingen af de Forbrydelser, hvis Undersøgelse ikke er moden til Slutning, antages at medføre en straffebærende Trafart.

Eluttes Forundersøgelsen for en eller nogle af de Forbrydelser, for hvilke den samme Person er signet, kan Undersøgelsen af de andre Forbrydelser midlertidig hvile, indtil Afgjørelse for den eller de forstnævnte Forbrydelsers Vedkommende har fundet Sted, naar Statsanklageren forlanger det, og den Sigtede ikke fordrer Fortsættelse.

§ 245.

Inden Udlovet af 14 Dage efter modtagen meddelelse om Forundersøgelsens Slutning skal Statsanklageren indlevere sit Anklageskrift til den dommende Ret; sker dette ikke, anses Forfølgningen for frafalden. Underretning om, at Anklageskriftet er indleveret, meddeles uopholdelig Undersøgelsesdommeren af Statsanklageren.

Kan der paa Grund af en for en anden Forbrydelse reist Anklage blive Spørgsmaal om at undlade Paatale i Henhold til § 37 Nr. 2. er det tilstrækkeligt, at Statsanklageren inden den nævnte Frist meddeler Undersøgelsesdommeren, at han forbeholder sig Beslutning, indtil Afgjørelse af hin Anklage har fundet Sted. Fristen regnes i saa Fald fra Udløbet af Paaankefristen eller den endelige Dom. Fra dette Tidspunkt regnes ogsaa Fristen, naar den reiste Anklage afvises, fordi den hører for en anden Ret; skal Anklagen bringes for en anden Ret, fordi forenede Sager adskilles, regnes Fristen fra Rettens Beslutning herom. Fin- der Statsanklageren det nødvendigt at andrage paa yderligere Undersøgelseshandlinger, inden Beslutning om Anklage tages, eller vil han indstille Spørgsmaalet, om Anklage skal finde Etid, til Overstatsanklageren, eller finder han Grund til at andrage paa en Afgivelse fra værnehingsreg'erne, er det tilstrækkeligt, at han inden den nævnte Frist gjør de fornødne Ekridt hos vedkommende Myndighed eller Domstol samt meddeler Dommeren dette. Forsaavidt da Eagens videre Fremme beror paa Overstatsanklageren, forlænges Fristen en Uge; forsaavidt den beror paa en Rets Afgjørelse eller Virksomhed, finder en Ugesfrist Sted, fra meddelelsen om Afgjørelse eller Virksomhedens Slutning at regne.

Undersøgelsesdommeren kan paa Andragende af særegne Grunde indromme Forfølgelse af de ovenfor nævnte Frister.

Indtil Anklage er reist, eller de nævnte Frister ere udløbne, anses Sagen for anbragt for Undersøgelsesdommeren.

§ 246.

Indgives efter Forundersøgelsens Slutning Andragende om yderligere Undersøgelses-

Forsl. t. L. om Strafferetspleien.

handlinger, stulle disse nsiagtig betegnes i Andragendet. Tages dette til Folge. finde med Hensyn til den

oerved foranledigede Gjentagelse af Forundersogelsen de ovenfor givne Regler Anvendelse.

Fierde Afsnit.

Om Anklage for og Sagens Behandling ved Landsretten.

Kapitel I.

Om Anklagen samt om HjemnZlling til »q Forberedelse af Hooedfochaudliugeu.

§ 247.

Statsanklageren indbringer Sagen for Landsretten ved en skriftlig afsattet Anklage som indleveres til Rettens Formand.

Ved Ankageskriftets Indlevering er Sagen anbcengiggjort.

§ 248.

Anklageskriftet skal indeholde: 2) Statsanklagerens Navn,

d) Ten Sigtcdes Navn og hvad der ellers maatte udkræves til hans noiagtige Betegnelse, hans Bopæl eller Opholdssted, forsaavidt det er bch'endt, nied Angivelse af, onl han er anholdt eller fængslet.

o) Angivelse af den Forbrydelse, for hvilken Anklage reises, ved Hjcrlp af dens lovbe- ftemte Kjendema'rker eller dens i Lovl.'n hjemlede Betegnelse i Forbindelse med mulige StrafforHøielses- og Strafnedsættelsesgrunde, samt med Tilfoielse af faadanne fcrrlige Omstamdiggkeder i Henseende til Sted, Tid, Gjenstand, Udforelsesmaade osv., som efter de i ethvert Tilfælde foreliggende Forhold udkræves til dens tilstrækkelige og tydelige Betegnelse. Tillige nævnes det eller de Lovbud, i Henhold til hvilke Paastand om Straf for den paagjældende Forbrydelse agtes nedlagt. Anklagens Gjenstand kan angives alternativt, saavelsom principalt og subfidicrrt.

cl) Begjæring om, at Sagen maa henvises til Hovedforhandling. Det maa udtrykkelig bemcerkes, om og i Henhold til hvilken Lovbestemmelse der andrages paa medvirk- ning af nævninger eller paa Forhandling for Landsretten uden faadan medvirk- ning. Det Lovbud eller den Afgjørelse, som hjemler det valgte Pcernething, bor paa- beraabes.

Hverken Udviklinger om de mod den Sigtede forhaandenværende Beviser eller af Rets- Ispørgsmaal maa findes i Anklageskriftet.

Omsatter Anklagen flere Sigtede eller flere strafbare Handlinger af den samme Sig- tede bliver hver af disse punktvis at ommelde.

§ 249.

med Anklageskriftet skulle følge Dokumenter og andre synlige Bevismidler, som An- klageren har i Hænde, og som agtes fremlagte under Sagen, de i § 219 tredie Stykke ummeldte Beretninger samt Udskrift af Retshandlinger, som maatte have fundet Sted under Efterforskningen, og af Forundersøgelsen, naar en saadan har været foretaget.

Endvidere skulle medfølge saa mange Gjenparten af Anklageskriftet, som der er Sigtede.

Forelagte Lovforslag m. m. 18^

§ 250.

Samtidig med Anklageskriftets Indlevering skal Anklageren tilstille Rettens Formand enførtegnelse, med Gjenpart for den Sigtede, over de Beviser, som han agter at fremføre under Hovedforhandlingen, med Bemærkning om, hvad han ved disse vil godtgjøre, og i Forbindelse dermed fremsætte sine til Bevisførelsens Forberedelse sigtende Andragender til Retten.

Andre Andragender til Retten, sigtende til at fremme Straffesagens Formaal, saasom om den Sigtedes Anholdelse eller fængsling, Beslaglæggelse af hans Formue o. s. fr., staa Anklageren aabne, saasnart Anklageskriftet er indleveret; de fremsættes skriftlig og tilstilles Rettens Formand.

§ 251.

Naar Rettens Formand finder,

- 1) at Anklageskriftet ikke tilfredsstiller Lovens Fordringer,
- 2) eller at den Forbrydelse, for hvilken Anklage er reist, er udelukket fra Paakjendelse ved Landsretten, uden at dette beror paa skøn over Straffens rimelige Sværrelse, og uden at Sammenhæng med en anden Straffesag deri gjør Forandring,
- 3) eller at Sagen ikke er indbragt for ret værnething,
- 4) eller at Anklageren ikke er paataleberettiget.
- 5) eller at Handlinger af den Art, Anklagen angaar, ikke ere Gjenstand for Straf,
- 6) eller at forfølgning er udelukket ved Forældelse, uden at dette beror paa skøn over Straffens rimelige Størrelse, eller af lignende Grund er utilstedelig,

og naar derhos, hvis Manglen kan afhjælpes, det fornødne i saa Henseende ikke sker inden en af Formanden fastsat Frist, samt nentræder han med tvende medlemmer af Retten til Af- gjørelse af Svorgsmaalet, om Henviſning af Anklagen til Hovedforhandling strar skal ncrktes, uden at videre Foranstaltninger træffes i Anledning af samme. Anklageren gives der Lejlig- hed til for Afgørelsen at udtale sig skriftlig eller mundtlig.

Ncrktes der Anklagen Fremme, afsiges Kjendelse herom.

§ 252.

Finder Retten ikke strar i Embeds medfør at burde ncegte Anklagen Fremme, med- deler Rettens Formand den Sigtede Gjenvalt af Anklageskriftet og Bevisfortegnelsen. Ved meddelelsen affordres den Sigtede erklæring, om han selv har valgt en Forsvarer; hvis dette ikke er Tilfældet, beskikker Formanden efter Omstændighederne Forsvarer, hvem ligeledes Gjen- parter tilstilles.

Hensidder den Sigtede i fængsel paa et andet Sted end Rettens sæde, og det er givet, at Hovedforhandlingen skal foregaa her, kan Rettens Formand allerede paa dette Tids- punkt foranstalte ham henbragt til samme.

§ 253.

Rettens Formand fastsætter en Frist for den Sigtede og den beskikkede Forsvarer til Indgivelse af de i § 254 ommeldte Andragender til Retten.

Fristen bestemmes saaledes, at der bliver tilstrækkelig Leilighed for de Paagjældende til at gjøre sig bekjendt med Sagens Aktstykker, hvortil saavel den Sigtede som hans For- svarer, være sig valgt eller bestikket, efter den stedfundne meddelelse have Adgang; om de Foranstaltninger, der ere truffene med Hensyn hertil, gives fornøden Underretning. Fristen kan af Formanden forlænges, naar det begjæres, og særegne Grund? findes at tale derfor.

§ 254.

Den Sigtede og den beskikkede Forsvarer have Adgang til, inden Udlobet af den i § 253 ommeldte Frist,

1) at andrage paa, at der, førend Sagen videre fremmes, foretages Forunderssgelse, hvis en saadan ikke har fundet Sted, eller at en stedfunden Forundersøgelse fuldstændig- gjøres, naar det angives, at nærmere betegnede Oplysninger derved kunne fremskaffes, som ville fjerne Mistanken mod den Sigtede eller godtgjøre Grunde til Straffrihed;

2) at andrage paa, at Henviſning af Anklagen til Hovedforhandling maa blive ncegtet, naar det paastaas, at enten nogen af de i § 251 nævnte Omstændigheder foreligger, eller at der ved de stedfundne Efterforskninger eller Forundersogelsen ikke er fremkommet rimelig Grund til Mistanke mod den Sigtede eller er oplyst Omstændigheder, som be- grunde hans Straffrihed;

3) at fremkomme med Andragender og Erklæringer om Sagens Henviſning til nævninger eller til Landsretten uden nævninger;

4) at indlevere enførtegnelse over Beviser, som agtes fremfsrte under Hovedforhandlingen, med Vemcerkning om. hvad der ved disse skal godtgjøres, og i Forbindelse dermed at fremsætte Andragender til Retten, sigtende til Bevisførelsens Forberedelse.

Ovennævnte Andragender indgives skriftlig til Rettens Formand tilligemed Gjenpart, som tillilles Anklageren.

Er den Sigtede fængslet, blive hans Andragender og Erklæringer paa Begjæring at modtage af Undersøgelsesdommeren til Retsbogen; denne har ved Anklageskriftets meddelelse udtrykkelig at gjøre ham opmærksom paa den ham efter nærværende Paragraf tilkommende Ret. Udskrift af Retsbogen tilstilles snarest muligt Rettens Formand, som meddeler Anklageren, naar og hvor Adgang til Gjemmesyn af samme staar ham aaben.

Den beskikkede Forsvarer kan ikke mod den Sigtedes Villie andrage paa Nægtelse af Henvi- sning til Hovedforhandling af Grunde, som Retten ikke i Embeds medfør kan tage i Betragtning, ei heller paa Henvi- sning til nævninger, medmindre han antager den hjemlet ved § 11 Nr. 1.

§ 255.

Andre Andragender til Retten end de i § 254 ommeldte, hvortil der med Hensyn til den anhängiggjorte Sag findes Anledning for Hovedforhandlingen, staa den Sigtede, den beskikkede Forsvarer eller andre Vedkommende aabne, faafnart meddelelse af Anklageskriftet har fundet Sted. De fremsættes skriftlig og tilstilles Rettens Formand; er den Sigtede fængslet, har han Ret til at fremsætte dem til Retsbogen for Undersøgelsesdommeren, som snarest muligt tilstiller Rettens Formand fornøden Udskrift.

§ 256.

Efter Udlobet af den fastsætte Frist eller tidligere, hvis det begjæres af den Sigtede og den beskikkede Forsvarer, træffes Afgjørelse, om Sagen skal henvises til Hovedforhandling, og i bekræftende Fald, om den skal henvises til nævninger eller ikke, samt om Forening eller Adskillelse af søgmaal. I Forbindelse hermed træffes Afgjørelse om Foranstaltninger sigtende til Bevisforelsens Forberedelse eller iøvrigt til Opnaaelsen af Straffesagens Formaal; dog bsr forsaavidt Fristens Udlob ikke afventes, naar Forholdene ikke tilstede Opsættelse.

Retten træffer Afgjørelsen:

1) angaaende de i § 254 Nr. 1 og 2 ommeldte Andragender, samt naar Anklagen i Embeds medfør nægtes Fremme;

2) angaaende Andragende om Henvi- sning til nævninger udenfor Lovens almindelige Regler, samt naar Spørgsmaalet, om en Sag i Henhold til disse skal henvises til nævninger

eller ikke, enten er omstridt mellem Parterne, eller, uden at dette er begrundet i den Sigtedes Valgret, afgjøres i Strid med Anklagerens Begjæring;

3) angaaende Foranstaltninger i Bevisforelsens eller iøvrigt i Sagens Interesse med Und- tagelse af Beslutning om Vidners, Syns- eller skjønsmands Indkaldelse til Hoved- forhandlingen samt Foranstaltninger, der ere paatrængende.

Andre Afgjørelser end de ovenfor nævnte kunne træffes af Formanden i Rettens Navn.

Forend Afgjørelsen træffes, kan Formanden eller Retten indbente Oplysninger og Erklæringer, ved Undersøgelsesdommeren lade afhøre Vidner m. V. Adgang til herved frem- komne nye Aktstykker staar Parterne aaben efter Formandens nærmere Bestemmelse.

§ 257.

Om de spørgsmaal, som i Henhold til § 256 skulle Afgjøres af Retten, tages Bestemmelse af Rettens Formand i Forbindelse med to andre medlemmer. Afgjørelsen træffes i et ikke offentligt Retsmode, som Anklageren, den Sigtede og dennes Forsvarer havc Ret til at overvære, og i hvilke de nærmere kunne begrunde de af dem fremsætte Andragen- der, som foreligge til Afgjørelse. Rettens Formand underretter dem betimelig om Modets Afholdelse. Hensidder den Sigtede i Fcenaset paa et andet Sted end det, hvor Retten holdes, skal han dog kun, naar Rettens Formand sinder, at færlige Grunde tale for at efterkomme hans Begjæring derom, foranstaltet henbragt til Modet; i modsat Fald kan han enten ind- give en skriftlig Udtalelse til Netten til Begrundelse af sine Andragender, eller afgive sin Erklæring til Retsbogen for Undersøgelsesdommcren, som snarest muligt indsender Udskrift til Rettens Formand. Udeblivelse af nogen til møde Berettiget hindrer ikke Afgjørelsen af de foreliggende Spørgsmaal.

§ 258.

Sagen kan ved Kjendelse henvises til Forundersøgelse, naar der, efter hvad der fore- ligger, findes ikke at mangle rimelig Grund for et herom fremsat Andragende, eller i Em- beds medfør, naar det findes fornøden; førend Beslutning tages i Anledning af et Andra- gende om at ncegte Anklagen Fremme.

Om Forundersøgelsen gjælde de i 3die Afsnit Kap. II givne Regler med de af Sa- gens Stilling flydende Lempelser. Udskrift af samme tilstilles Rettens Formand og Anklage- ren; den Sigtede og hans Forsvarer have Ret til at gjøre sig bekendt med den efter For- mandens nærmere Beslutning.

Efter at have mootaget Udskrift af den sluttede Forundersøgelse, har Anklageren inden en Uge at indlevere nyt Anklageskrift, forsaavidt han ikke vil henholde sig til det tidligere indgivne.

§ 259.

Anklagens Henvisning til Hovedforhandling kan ncegtes, naar et herom fremsat An- dragende findes begrundet, eller i Embeds medfør, naar nogen af de i § 251 nævnte Om- stændigheder findes at foreligge. Det er ikke til Hinder for at ncegte Anklagen Fremme af en af de sidstmeldte Grunde, at Retten ikke har fundet Anledning til i Henhold til § 251 strar at ncegte Henvisning.

Om Ncegtelsen, som kan omsatte Anklagen i det Hele eller for en Del, afsiges Kjendelse.

Er der ncegtet Anklagen Fremme delvis, paahviler det Anklageren inden en af Rettens Formand ved Kjendelsens meddelelse fastsat kort Frist at indlevere et overensstemmende med Kjendelsen rettet Anklageskrift. Sker dette ikke, anses Forfelgning for frafalden.

§ 260.

Ved Afgjørelsen af Andragender om Indkaldelse af Vidner eller om Udmeldelse eller Indkaldelse af Syns- eller skjøns mænd bliver det at tage i Betragtning, om der er Grund til deraf at vente noget Udbytte til Sagens Oplysning, hvorved navnlig tages Hensyn til, om der foreligger en fuldstændig og troværdig Tilstaaelse af den Sigtede, eller om flere Vid- ner ere bragte i Forstag til at forklare om et og samme Punkt. Naar den Sigtede har andraget paa Indkaldelse af Vidner, kan det gjøres til Betingelse for at tage Andragendet til følge, at Sikkerhed stilles for de derved foraariagede Udgifter.

Bestemmelser om Foranstaltninger sigtende til Bevisførelsens Fremme eller iøvrigt til at iremme Straffesagens Formaal kunne ogsaa træffes i Embeds medfør; en særegen førtegnelse afsattes over Beviser,

som i Henhold hertil blive at fremfor under Hovedfor- handlingen.

§ 261.

Om Afgjørelser i Sagen, som træffes i Henbold til Bestemmelserne i dette Kapitel, imderrettes alle Vedkommende.

Er Sagens Henvisning til Hovedforhandling besluttet, giver Formanden i Henhold bertil Anklageskriftet fornøden Paategning. Paahviler det Anklageren ifolge § 259 sidste Stykke at indkomme med cl rettet Anklageskrift, sker Paategningen. naar dette er indleveret og af Formanden fundet stemmende med Rettens Kjendelse.

De følger, som ved Lovgivningen ere knyttede til den Omstændighed, al en Person er sat under Tiltale for en Forbrydelse, indtræde, naar Henvisning til Hovedforhandling af den reiste Anklage er besluttet overensstemmende med foranstaaende Regler.

§ 262.

Formanden berammer Dagen, paa hvilken, eller, forsaavidt Sagen skal behandles i en af de regelmæssig tilbagevendende Samlinger, og Dagen endnu ikke kan angives, Sam- lingen, i hvilken Hovedforhandling af den henviste Sag skal finde Sted; i sidste Fald be- rammes Dagen, faa snart ske kan.

Det iagttages, at den nærmeste tægtedag eller Samling vcrlges, som Forholdene til- stede, og til hvilken der kan gives alle Vedkommende behorigt Varsel.

Ordentligvis bor den Sigtede have en Uges Varsel til Dagen eller Samlingen; kortere Varsel kan vcrlges, naar den Sigtede og Forsvareren begjære det eller samtykke deri; længere Varsel kan vcrlges, naar Rettens Formand sinder, at det almindelige Varsel af fcrr- egne Grunde er utilstrækkeligt.

En senere tægtedag end den, der vilde følge af ovenftaaende Regel, kan berammes, naar særegne Grunde findes at gjøre en Afvigelse nødvendig.

§ 263.

Om Berammelsen af Hovedforhandling underretter Rettens Formand Anklageren, Forsvareren samt i nævningsager Formanden for Udvalget til Aarsliftens Dannelse.

Den Sigtede indkaldes til det berammede møde ved en skriftlig Stævning, som ud- stedes af Rettens Formand i Rettens Navn. Om de Foranstaltninger, som ere trufne for at give alle Vedkommende behorig Adgang til Gjennemsyn af Sagens Aktstykker, meddeles sam- tidig Underretning. Vidner samt Syns- og Sjonsmænd, hvis Indkaldelse til Hovedforhand- lingen er besluttet, indkaldes af Formanden.

Hensidder den Sigtede i fængsel eller Vidner, Syns- eller skjønsmænd i Forvaring paa et andet Sted end det, hvor den berammede Hovedforhandling skal foregaa, foranstalter Rettens Formand dem betimeligt henforte til dette«

§ 264.

Over nævningefager og andre Straffesager, som erc berammede til Foretagelse i en af Rettens Samlinger, afsattes der af Rettens Formand med Retsskriverens Bistand en samlet Retsliste, hvori angives de Sager, som ville blive foretagne, samt saavidt muligt de Dage, til hvilke de enkelte Sager ere berammede. Denne Retsliste bekjendtgjores en Uge for Retssamlingens Begyndelse ved Opslag paa det Sted, hvor Retten skal holde«. Senere Forandringer eller Tillæg, som gjøres for eller under Samlingen, indføres strax paa Rets- listen.

Over Sager, som berammes til Foretagelse udenfor Samlingerne, afsattes for hver enkelt Retsdag en Retsliste, som bekjendtgjores ved Opslag mindst 3 Dage for Retsdagen; Forandringer eller Tillæg indføres strax.

Retslisten optages strax i en Retsbog, som fores dels for nævningsager dels for andre Straffesager.

§ 265.

Naar der er overdraget et medlem af Højesteret til at være Formand for Landsretten i dens regelmæssige Samlinger, paabviler det ham i betimelig Tid for Samlingens Begyndelse at være tilstede ved Rettens Sæde, og derefter, om fornødent med Bistand af den for andre Straffesager beskikkede formand, at varetage de efter ovenftaende Regler Rettens Formand paahvilende Pligter med Hensyn til de Sager, som erc berammede til Foretagelse i Samlingen,

§ 266.

Naar under en stedfindende Hovedforhandling Anklage for andre Handlinger reifes, kan den uanset Reglerne i dette Kapitel strax medtages under Forhandlingen, naar enten den Sigtede og den beskikkede Forsvarer indvilge deri, eller den Forbrydelse, som den nye Anklage vingeaar, er begaaet af den Sigtede under selve Hovedforhandlingen, og naar Retten iøvrigt intet finder til Hinder derfor. Anklagen kan da fremsættes mundtlig til Retsbogen.

Kapitel II, Om Forandringer i Anklagen eller i de om Henvisning til Hovedforhandlingens Forberedelse truffene Bestemmelser.

§ 267.

Forandringer i Anklagen, som ikke i nogen væsentlig Grad forandre eller besvoerlig- gjøre Forsvaret, kunne af Anklageren foretages, saa længe Tagen ikke er optagen til Dom eller til at forelægges Nævningerne.

Andre Forandringer i Anklagen, hvad enten disse have Hensyn til Handlingens ret- lige Karakter eller de særlige Omstændigheder, hvormed Handlingen er betegnet, tilstedes kun,

1) naar de foretages, forend Henviſning til Hovedforhandling har fundet Eted, eller dog paa et faadant Tidspunkt, at en Forhaling af Hovedforhandlingen ikke vil folgc deraf,

2) eller naar der inden Sagens Optagelse er fremkommet nye Beviser eller Kjendo- gjerninger mod den Sigtede, som vilde give Hjemmel til Gjenoptagelse af en Straffesag, i hvilken forfølgning er frafalden.

§ 268.

Om Forandringer i Anklagen gjøres der meddelelse til Retten skriftlig eller, hvis os fremkomme under Hovedforhandlingen, mundtlig til Retsbogen. Finder Retten ikke An- ledning til strax at tilbagevise Forandringen, gives der den Sigtede og den beskikkede For- svarer Leilighed til i den Anledning at udtale sig, hvortil efter Omstændighederne indrommes en Frist. Er der Strid om Forandringens Tilstedelighed, eller tilbagevises den, eller tilstedes den i medfør af Reglen i § 267 Nr. 2 . afsiger Retten Kjendelse; i andre Tilfælde træffer Formanden Afgjørelsen. Tilstedes under Hovedforhandlingen Anklagens Forandring i Henhold til Reglen i § 267 Nr. 2, bliver Sagen at udscelte, medmindre den Sigtede og hans be- skikkede Forsvarer give Afkald derpaa.

§ 269.

Foreligger der rimelig Grund til at antage, at saadanne nye Beviser eller Kjends- gjerninger ville komme? wr Daaen, "om efter Reglen i § 267 Nr. 2 hjemle Forandring i Anklagen, kan Retten paa Anklagerens begjæring ved Kjendelse benvise Sagen til Forunder søgelse; Anklageren baa da inden en Uge efter Modtagelse af Udskrift af denne at fremsætte de Andragender, hvortil han sinder Anledning.

§ 270.

Er der, efter at Sagen er henvist til Hovedforhandling, kommet nye Beviser for Dagen eller indtraadt nye Kjendsgjerninger, som vilde have fort til paa Andragende eller i Embeds medfør at ncegte Anklagen Fremme, kan Retten hceve Sagen ved Kjendelse, naar Beslutning derom kan tages for Hovedforhandlingens Begyndelse uden dennes Udsættelse eller paa en Tid, da denne af anden Grund er udsat.

Under tilsvarende Forudsætninger kan Beslutningen om Sagens Henviſning til Næv- ninger eller til Landsretten uden Nævninger forandres; er denne kun en følge af Bestem- melsen om Sagens Forening eller Adskillelse kommer Reglen i § 272 til Anvendelse.

§ 271.

Fremkommer der, efter at Sagen er henvist til Hovedforhandling, nye Grunde til at antage, at Oplysninger kunne fremskaffes, som vilde fjerne Mistanken mod den Sigtede eller gootgjøre Grunde til Straffrihed, eller giver det under Hovedforhandlingen Fremkomne rimelig Grund til at antage Saadant, kan Retten paa Andragende eller under sidstnævnte Forudsætning i Embeds medfør henvise Sagen til Forundersøgelse ved Kjendelse. Anklageren har da inden en Uge efter Modtagelsen af Udskriften af denne at fremkomme med de An- dragender, hvortil han sinder Anledning.

§ 272.

Forandring i de tagne Beslutninger om Sagens Adskillelse og Forening, kan gøres af Rettens Formand, indtil Afgjørelse i Sagen har fundet Sted.

§ 273.

Andre Beviser end de paa de til Retten indleverede førte tegnelse opførte kunne frem« føres under Hovedforhandlingen, naar de anmeldes, førend Sagen er henvist, eller dog saa betimelig, at Modparten kan erholde^ meddelelse om dem mindst 4 Dage før Hovedforhand- lingens Begyndelse, uden at dennes Udsættelse derved bliver nødvendig. I andet Fald kan det uden Modpartens Samtykke kun finde Sted, naar nye Beviser ere komne før Dagen, eller senere af Modparten anmeldte Beviser fjkjønnes at give Grund dertil, eller naar Retten løvrigt paa Andragende af særegne Grunde giver Adgang dertil.

Retten og udenfor Hovedforhandlingen efter Omstændighederne (jfr. tz 256 Nr. 3) Formanden har beføjelse til i Embeds medfør at tage Bestemmelse om Bevisers førelse, som findes nødvendige til Sagens Opklaring, uden anden Begrænsning end den, Sagens Stilling medfører.

§ 274.

Udslettelse af den berammede Hovedforhandling kan for Forhandlingens Begyndelse beslattes af Rettens Formand, naar enten Hensyn til Retten eller andre Aarsager, saasom den Sigtedes Flugt, uovervindelige Forhindringer for Parterne, den beskikkede Forsvarer, uuno- værlige Vidner eller Syns- og skjøns mænd, Forandringer i Anklagen, senere Henviisning til Forundersøgelse, nye Bevisers Anmeldelse m. v. findes at gjøre Udsættelsen nedvendig.

Om Udsættelsesgrunde, som indtræde før Hovedforhandlingen, paabviler det enhver Vedkommende snarest muligt at underrette Rettens Formand.

Om Sagens Udførtelse skal Nettens Formand snarest muligt og saavidt muligt, forend den berammede Hovedforhandling skulde have fundet Sted, underrette alle Vedkommende, deriblandt de Vidner og skjøns mæccnd, som allerede maatte være indkaldte.

§ 275.

Viser det sig, at Intet er til Hinder for en Sags Berømmelse til en tidligere tægtedag end den oprindelig bestemte, kan Rettens Formand foretage en ny Berømmelse og træffe de Foranstaltninger, som derved gjøres nødvendige.

§ 276.

med Hensyn til de i dette Kapitel ommeldte Afgjørelser af Netten eller Formanden, som træffes udenfor Hovedforhandlingen, finde Reelerne i §§ 256 i Slutn., 257 og 261 Iste Stykke Anvendelse. Ligeledes finde Reglerne i forrige Kapitel om meddelelse til Parterne samt om Adgang til at gjøre sig bekendt med fremkomne Aktstykker tilsvarende Anvendelse. Forundersøgelse, som finder Sted i Henhold til ovenstaaende Bestemmelser, følger Reglerne i tredje Afsnit Kap. II. med de af Sagens Stilling følgende Lempelser.

Kapitel m.

Almindelige Bestemmelser om Hovedforhandlingen for Landsretten.

§ 277.

Under Hovedforhandlingen afsiges Dommen, efterat Bevisførelse har fundet Sted og Parterne ere hørt.

§ 278.

De til Sagens Afgjørelse kaldede Dommere samt en til at fore Retsbogen bemvndiget Person skulle være tilstede under hele Hovedforhandlingen. Det Samme gjælder om nævningeme, indtil deres erklæring er afgiven

Ved Forhandlinger, som forudses at blive af længere Varighed, kunne Erstatningsdommere medtages; disse have at overføre Forhandlingen samt, naar det paa Grund af en Dommers Forfald bliver nødvendigt, efter Tjenestealder indtræde i dennes Sted.

med Hensyn til Erstatningsnævninger gjælder Reglen i § 311.

Retsskriverens Hverv kan, naar det maatte gjøres fornødent, udføres af sorstjellige Personer efter bveendte.

§ 279.

Statsanklageren samt den beskikkede Forsvarer stulle være tilstede under hele Hoved- forhandlingen, faalænge de have Adgang til at faa Ordet unoer samme; dog er herved ikke udelukket, at forstjellige Personer udfore Statsanklagerens eller den bestikkede Forsvarers Hverv i Saaen.

Udebliver Statsanklageren enten ved Hovedforhandlingens Begyndelse eller i Lobet af denne, udsættes Sagen. Det Samme gjælder, naar den beskikkede Forsvarer udebliver, eller naar den valgte Sagfører ikke møder i Tilfælde, hvor dette vil gjøre en Beskikkelse nødvendig, medmindre Omstændighedernc maatte gjøre det muligt for Formanden at bestikke en Forsvarer, som strar kan udfore Hvervet,

§ 280.

Den Sigtede skal, forsaavidt Loven ikke hjemler Undtagelser, personlig være tilstede ved hele Hovedforhandlingm, saalænge han har Adgang til at faa Ordet under samme.

Udebliver den Sigtede ved Hovedforhandlingens Begyndelse eller i løbet af denne, og Tilfældet ikke er af den Beskaffenhed, at han strar kan bringes tilstede, udiatttes Sagen.

§ 281.

Bliver den Sigtede i Lobet af Hovedforhandlingen saa syg, at han ikke længere kan være tilstede, kan Sagens Behandling fortsættes, naar Retten efter Forhandlingens Stand« vuakt og det under samme Fremkomne stjonner, at Udfaldet utvivlsomt vil blive Frifindelse.

§ 282.

Formanden kan beslutte, at e; i Sigtet skal forlade Retssalen, medens et Vidne eller en medsigtet afhøres, naar særegne Grunde tale for, at en uforbeholden Udtalelse af denne ellers ikke kan opnaas.

Er en Sigtet i medfør af foranstaaende Bestemmelse aftraadt, skal Afhørelsen gjen- tages efter de almindelige Regler, naar han alter indlades i Retssalen.

Ouenstaaende Regler aMde ogsaa med Hensyn til de i Henhold til Z 45 Nr. 2 valgte Forsvarere.

§ 283.

Naar en Sigtet fjernes fra Retssalen i Henhold til § 83, kan Forhandlingen fort- sættes, hvis Formanden ikke finder en Udslettelse nødvendig.

Den Sigtede bor i saa Fald, saasnart og saavidt hans Adfærd gjør det muligt, attcr indfores i Retssalen og gøres bekjendt med del under hans Fraværelse Forefaldne; saa bor der og, forsaavidt det efter Forhandlingens Standpunkt endnu er muligt, gives ham Ad> gang til at fremkomme med, hvad han under almindelige Forhold vilde havt Leilighed til.

Lignende Regler gjælde med fornøden Lempelse, naar Ordet fratages den Sigtede i Henhold til § 83 eller § 288.

§ 284.

Naar Hovedforhandlingen er begyndt, fortsættes den saavidt mulig uafbrudt, indtil endelig Afgjørelse har fundet Sted.

Nettens Formand afbryder Forhandlingen,

a) naar han af Hensyn til den fornødne Hvile for de medvirkende Personer sinder det nødvendigt at udsætte eller slutte Retsmodet;

d) naar han beslutter Sagens Udsættelse.

Finder Afbrydelse Sted, efterat den Sigtedes Afhørelse angaaende Anklagen var be- gyndt, kan Rettens Formand beslutte, at Forhandlingen, fra og med den Sigtedes Afhørelse, skal gjentages, naar Sagen atter kommer for.

Forelagte Lovforslag m. m. 184

§ 285.

Naar Forhandlingen afbrydes, fordi Retsmodet udfættes eller sluttet, fortsættes den henholdsvis til den for Retsmodets Gjenoptagelse af Formanden fastsætte Tid eller i det næste paafølgende Retsmode.

Sker Afbrydelse paa Grund af Sagens Udscetielse, tilkjendegives det alle Vedkom- mende, at de skulle møde til den Tid, som berammes i Retsmodet, eller hvormed senere med- deelse finder Sted.

§ 286.

Eslerat Hovedforhandlingen er begyndt, bor Formanden kun udsætte Sagen, være sig paa Andragende eller i Embeds medfør, naar det ifølge Lovens Bud eller iøvrigt af vigtige Grunde findes nødvendigt.

Om Udfattelsesgrund?, som indtræde paa en Tid, da Hovedforhandlingen er udsat, paahviler det enhver Vedkommende snarest mulig at underrette Nettens Formand, for at Be- stemmelse om Udsættelse om mulig kan tages og meddelelse til alle Vedkommende finde Sted, forend Sagen paany skulde bave roeret for.

§ 287.

Hovedforhandlingen er munotlig; Skrift anvendes kun i det Omfang, i hvilket Loven særlig bestemmer det.

Ved de mundtlige Udtalelser benyttes frit Foredrag- Oplæsning tilstedes kun, hvor Loven hjemler det.

§ 288.

Rettens Formand leder Hovedforhandlingen. Han bestemmer Rækkefølgen af de enkelte Dele af Forhandlingen, forsaavidt Loven ikke indeholder Forskrifter derom. Ingen maa tage Ordet uden ifølge hans Tilladelse; han kan fratage den Part Ordet, som ikke vil rette sig efter hans Ledelse. Han drager Omsorg for saavidt mulig at fjerne Alt, hvad der til Unytte trækker Forhandlingen i Langdrag, og slutter Forhandlingens enkelte Dele, naar han anser det foreliggende Emne for tilstrækkelig behandlet.

Om Slutning af Bevisførelsen i det Hele eller om et enkelt Punkt, forend alle Beviserne ere fremførte, samt om Gjæntagelse af den sluttede Bevisførelse, tager Retten Beslutning.

§ 289.

Omsætter Hovedforhandlingen Anklage mod den samme Person for flere strafbare Handlinger eller Anklage mod flere Personer, skal Formanden ordentligvis lade Forhandlingen foregaa og tilendebringe! pottvis for de enkelte Forbrudelser. Dommen omsætter alle Anklagepunkter under Et.

§ 290.

Fremsættes Afvisningspåstand, eller antager Rettens Formand, at Omstændigheder ere tilstede, ifølge hvilke der kan opstaa spørgsmaal om Afvisning, kan han udsætte eller standse Forhandlingen om Sagens Realitet og sætte Afvisningsspørgsmaalet færlig under Forhandling. Naar Afvisningsdom ikke afsiges, fortsættes den afbrudte Forhandling.

Tilsvarende Regler finde Anvendelse, naar der opstaar Spørgsmaal, om Anklageren er paataleberettiget.

§ 291.

Den Sigtede høres af Rettens Formand angaaende Tigtelsen og de Beviser, som fremføres mod ham. Dommerne og Nævningerne, Anklageren og Forsvareren kunne andrage

pass, at yderligere spørgsmaal stilles til ham. Dommerne og Nævningerne have ogsaa Ret til fclv at rette enkelte Epørgsmaal til den Sigtede, efter dertil at have faaet Ordet af Formanden.

§ 292.

Bevis kan fores baade direkte og indirekte. Alt, hvad der efter sin Natur er i Stand til at bidrage til Eagens Oplysning, kan benyttes som Bevis, forsaavidt Loven ingen Indskrænkning gjør.

§ 293.

Bevisforelsen er nærmest Parternes Sag; de ere ikke udelukkede fra at fore Vidner, 'om Retten har ncrgtet at indkalde, forsaavidt § 273 ?i er til Hinder; men de saaledes fsrte Vidner have intet Krav paa Godlgjørelse af det Offentlige.

Parterne afhere selv de ifølge Andragende af dem indkaldte eller af dem fremstillede Vidner, Tvns- eller Ekjonsmænd. Naar Partens Tilspsrzfel om et Punkt er tilendebragt, er Modparten berettiget til ncrmmere at udspørge med Hensvn til dette.

Skal paa en Parts Begjæring Opla-sning af Dokumenter og Aktstykker sinde Sted for Bevisførelsens Skyld, beslutter Rettens Formand, om Ovlæsm'ngen ffal ssc ved Parten eller ved Retsskriveren.

§ 105294

Nettes Formand vaager over, at ulilbsrligc, navnlig forvirrende spørgsmaal ikke finde Sted ved Afhorelsen af Vidner og Syns- eller skjønsmænd. Sker Afhørelsen Irods Formaudons Paalæg og Irettesættelser paa utilbsrlig Maade eller paa en Maade, som ikke er egnet til at bringe Sandheden for Dagen, eller som gaar udenfor Sagen, kan han und- drage den paagjældende Part afhorelsen og selv overtage den. skjønner han, at Afhoreliens Fortsættelse ikke kan bidrage til Sagens Opwsning, kan han slutte den.

Formanden er berettiget og forpligtet til, naarsomhelst han i Sandhedens Interesse finder Grund oertil, at rette Spørgsmaal til den, som afheres. Har den Sigtede hverken bestikket eller valgt Forsvarer, overtager Formanden Afhørelsen paa hans Vegne.

§ 295.

Vidner og Syns- eller iVkjnsnmænd, som fremstilles efter Rettens eller Formandens Beslutning i Embeds medfør, afhores af Formanden; dog er han beføiet til at overlade Af- hørelsen til Parterne efter foranstaaende Regler.

Sker Afhorelse ved Rettens Formand, kunne Parterne andrage paa, at yderligere Spørgsmaal stilles; Formanden kan overlade det til dem selv at stille saadanne enkelte Spørgsmaal.

Skulle ifølge Beslutning i Embeds medfør Dokumenter og andre Aktstykker oplæses wr Bevisforclsens Skyld, sker Oplæsning ved Retsfkriveren.

§ 296.

Dommerne og Nævningerne ere berettigede til at rette spørgsmaal til de fremstillede Vidner, Syns- eller skjønsmænd, efter at have erholdt Ordet af Formanden.

§ 297.

De afhorte Vidner samt Tyns eller skjønsIncend forblive tilstede under den senere Forhandling, indtil Formanden, efter at have givet Parterne Leilighed til derom at udtale sig, tillader dem at forlade Retten ubetinget eller mod at blive tilstede i Nærrheden. Retten kan paa Begjæring eller i Embeds medfør lad? dem afhøre paany, naar dertil findes An- ledning, jfr. § 144.

Formanden kan paa Begsrring af en Part eller i Embeds medfør bestemme, at et Vidne midlertidig skal forlade Retssalen, naar en uforbeholden Forklaring af et andet Vidne ellers ikke kan ventes.

Vidnerne lamt Syns- eller skjønsmænd maa ikke forelægge den Sigtede eller hver- andre spørgsmaal, men de kunne andrage paa, at de selv eller et andet Vidne eller den Sigtede yderligere afhøres om angivne Punkter i det øiemed at fuldstændiggjøre eller be- rigtige fmudgaaende Udsagn.

Syns- eller skjønsmænd kunne i Henhold til § 157 2det Stykke ogsaa under Hovedforhandlingen fordre Epørgsmaal forelagte den Sigtede eller Vidner angaaende Punkter, som ere af Vigtighed for deres Svar.

§ 298.

Dokumenter, der paastaas at være tagne eller frembragte ved Forbrydelsen eller at have været brugte eller bestemte til dens Udforelse, eller som yde umiddelbar Oplysning om Gerningen eller den Sigtedes Forhold til denne, blive at oplade, naar Bevisforelsen krævr det.

Dokumenter og Aktstykker, som indeholde Erklæringer eller Vidnesburd, maa ordent- ligvis ikke benvttes som Bevismidler. Herfra undtages:

1) Tilforfler i retsbøger om Ransagninger. Beslaglæggelser, Besigtigelser, Syns- eller skjønsforretninger, foretagne udenfor Hovedforbandlingen;

3) Erklæringer til Retten, afgivne af Syns- eller skjønsmænd-

3) Tilforfler til Retsbøger om de af den Sigtede under Ashorelsen om Sigtelsen afgivne Erklæringer, naar den Sigtede enten nu vcegrer sig ved at svare, eller den nu afgivne Foi klaring afviger fra den tidligere;

4) Tilforfler til Retsbøger angaaende de af Vidner, Syns- eller skjønsma'nd under Afborlse afgivne Forklaringer, naar disse Personer enten ere dode eller af anden Grund ikke kunne afsres paany, eller deres Fremstilling for Retten ikke finder Sted af de i § 133 Nr. I — 3, ffr. § 160. angivne Grunde, eller naar den nu afgivne Forklaring afviger fra den tidligere, eller naar et Vidne vcegrer sig ved at afgive Forklaring uden Hjæmmel i § 131, og de foreskrevne Tvangsmidler forgjceves ere blevne anvendte.

5) Erklæringer og Vidnesbyrd, udstedte i medfør af et offentligt Hverv, derunder Udskrifter af tidligere den Sigtede overgaaede Straffedomme.

Hvad der er tilfort Retsbøger om Netehandlinger under Efterforskningen, kan dog kun benvttes som B?viZ, naar Opsættelse af Retshandlingen, indtil Sag mod den Sigtede lunde anhängiggjores. vilde haøe medwrt Fare for Tab af Bevismidler, eller den Sigtede har indvilget eller indvilger i Benyttelsen.

§ 299.

Oplæsning af Tilfsrster til Nctsboger angaaende Udsagn af den Sigtede, Vidner eller Syns- eller Sljonsmænd paa Grund af de nu afgivne Forklaringers Uoverensstemmelse med de tidligere c^givn? bor kun finde Sted, efterat der paa forefkreven Maade er givet de Paagjældende Leilighed til sammenhængende Udtalelser om Gjenstanden for Afhørelsm, og de yderligere Spørgsmaal. hvortil denne Udtalelse opfordrer, ere stillede.

Naar Oplæsning af de i § 298 Nr. 3 og 4 ommeldte Aktstykker finder Sted, skal Grunden meddeles af Rettens Formand og tilfores Retsbogen; saa bor det og bemcrrkes, om Vidnets eller Syns- og skjønsmændens Forklaring er beediget eller ikke, og i sidste Fald, af hvilken Grund.

§ 300.

Naar Beviser i medfør af s 273 skulle fores, om hvilke meddelelse ti! vedkom- mende Part ikke er jkct mindst 4 Dage fer Hovedforhandlingens Begyndelse, bliver Sagen at udsætte, medmindre Parten har givet Afkald herpaa.

Formanden træffer fornøden Foranstaltning for at give alle Vedkommende behørig Adgang til Gjennemsyn af Aktstykker i Sagen, som indkomme efter Hovedforhandlingentz Begyndelse.

§ 301.

En Part kan med Modpartens Samtykke frafalde et af ham anmeldt Bevis; dog kan Retten bestemme, at det frafaldte Bevis skal fores.

Vcrgrrer Modparten sig ved at famtykke i, at et anmeldt Bevis frafaldes, trcrster Retten Afgjørelse.

§ 302.

Rettens Afgjørelse af Tvistepunkter, som opftaa under Bevisforelsen mellem Parterne, famt af Indsigelser, der fremsættes af Vidner, Syns- eller skjønsmænd, ster ved Kjendelse.

§ 303.

Forend Dom eller Kjendelfc afsiges under Hovedforh.indtingen, bsr der være givet Parterne Lciligbed til at udtale sig. Den Sigtede har stedse det sidste Ord.

Ved Begrundelsen af Kjendelser, der ikke færstiiit kunne paaankes, skulle de faktiske Omstændigheder, hvorpaa der bygges, nojagtig angives, forsaavidt Retsbogen ikke indeholder det fornødne.

§ 304.

Alle Forsvarsgrunde mod den reiste Anklage, som cre egnede til at bevirke Afvisning eller Frifindelse, kunne under Hovedforhandlingen gisrev gjaldende ar den Sigtede, ligesom de og i Embeds medfør bor tages i Betragtning af Retten. D^{ette} gjælder ogsaa om saadanne Afvisningsgrunde, der kunde være gjort gjældende, eller som af Retten have været prøvede i Anledning af Spørgsmålet om Anklagens Henvisning til Hovedforhandling, forsaavidt Andet ikke særlig er bestemt.

Indsigelser, som gaa ud paa, at den Forbrydelse, for hvilken Anklage er reist, ikke er betegnet i Anklagen saa tilstrækkeligt og tydeligt, som Forsvarets Forberedelse krævede, eller at der ikke er givet tilstrækkelig Leilighed til .it gjøre sig bekjendt med Sagens Aktstykker, eller at der uden Hjemmel er givet kortere Varsel end en Uge, ffulle fremfættcs for Oplosningen af Anklagestrifet, eller i Nævningsfagcr, forend Lodstrækning til Udtagelse af Nævninger begynder, jfr. endvidere §K 13, 18, 68, 12, 314, 318, 322 samt Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 81.

§ 305.

Hovedforhandlingen afsluttes ved Rettens Dom i Sagen; dog betragtes Sagen som anhängig ved Netten, indtil Dommens Fuldbrydelse kan begynde, eller indtil i Tilfælde af Paaanke Sagens Mstykker ere indsendte til Hoiesteret.

Den vedtagne Afgjørelse fores i Pennen af Rettens Formand eller den af de i Afgjørelsen deltagende Dommere, hvormed dette Hverv af Formanden overdrages Stemmetallet maa ikke optages i Rettens Afgjørelser eller løvngt gjøres bekjendt.

Efter at være afsattet, underskrives Afgjørelsen af Rettens Formand og Retsskriveren. Dens Afsigelse foregaar derved, at den oplæses i et Retsmode. Er den Sigtede fængslet, bor han bringes tilstede ved Dommens Afsigelse.

Nettens afgjørelser træffes snarest mulig, efterår den paagjældende Forhandling er tilende. Kan Afsigelsen ikke finde Sted samme Dag, stulle Kjendelser afsiges senest Dagen efter, Dommen senest inden 8 Dage.

Er den Sigtede domfældt, bliver Udskrift af Dommen at forkynde ham, hvis han ikke var tilstede ved Afsigelsen; i andre Tilfælde meddeles der ham Udskrift paa Begjæring. af alle Domme tilfjilles der Statsanklageren Udskrift.

§ 306.

Dommen skal, forsaavidt den ikke gaar ud paa Sagens Afvisning, enten domfælde eller frifinde.

Frifindelse finder Sted, naar Anklageren ikke er paataleberettiget, naar Anklage frafaldes, samt naar den Sigtede ikke findes skyldig.

§ 307.

Ved afgjørelsen af, om Noget er bevist eller ikke, har Retten, henholdsvis nævningerne, alene at tage Hensyn til de Beviser, som ere fremførte under Hovedforhandlingen; Aktstykker og andre Dokumenter kunne kun tages i Betragtning som Bevismidler, naar de ere blevne oplæste under denne.

Løvrigt er Argjørelsen ikke bunden ved Lovregler, men træffes ester fri, paa samvittighedsfuld prøvelse ar det Fremførte beroende Overbevisning.

§ 308.

Rettm kan lun omfæloe for den eller de Forbrydelser, for hvilke Anklage paa lovlig Maade er reist. Denne Regel gjælder ikke blot, forsaaridt Talen er om en anden Handling end den, der ligger til Grund for Auklagm. men ogsaa, med de i § 309 nævnte Undtagelser, i Henseende til Anklagens Angivelse af de nærmere Omstændigheder ved Handlingen og den i samme indeholdte Betegnelse af Forbrydelsens retlige Karakter.

§ 309.

Undtagelser fra de i § 308 ommeldte Begrænsninger for Domfældelsen finde Sted:

1) naar det eller de Lovbud, som i Anklagen nævnes til Hjemmel for Paastanden om Straf, eller de den Sigtede betimelig meddelte Aktstykker tydelig vise, at den Maade, hvorpaa Anklagen er stilet, ikke udtrykker Anklagerens virkelige Mening;

2) ogsaa ellers, naar den Adgang til Forsvar, som den Sigtede har havt, uanset Afvigelsen fra Anklagen, under de foreliggende Omstændigheder maa betragtes som fyldestgørende. I Henhold hertil kan der i Domfældelsen afviges fra Anklagens Betegnelse af Forbrydelsens retlige Karakter:

a) naar Anklagen gaar videre end Domfældelsen, idet alle de begrebsmæssige Bestanddele af den Forbrydelse, paa hvilken Dommen lyder, indeholdes i den Forbrydelses Begreb, paa hvilken Anklagen lyder;

b) naar der er saa nært Slægtskab mellem de Forbrydelser, paa hvilke Anklagen og Dommen lyder, at Afvigelsen i og for sig ikke kan medføre Forandring i Forsvarets Forudsætninger, og der løvrigt ikke i det enkelte Tilfælde er Noget, som efter det angivne Synspunkt udelukker Afvigelsen.

Kapitel IV.

slrrlige Bestemmelser om Hovedforhmdlingeu for Nsstnmiger.

§ 310.

Eflerat Donilneren, Anklageren og den Sigtedes beskikkede Forsvarer ere komne tilstede, lader Rettens Formand den Sigtede fore ind i Retssalen, angiver i Korthed den Sag, som

vil blive Gjenstand for Forhandling, lader Vidner samt Syns- og skjøns mænd paaraabe og anviser dem Venteværelse, idet han paaminder dem og efter Omstændighederne træffr anden Foranstaltning for at forhindre indbyrdes meddelelse.

Derefter strides, forsaavidt der ikke opstaar spørgsmaal om Udslettelse, Afvisning eller desl., som findes forinden at burde afgjores eller forhandles, til Udtagelse af nævninger.

§ 311.

I enhver nævningsesag skulle 12 nævninger udtages til at deltage i Afgjørelsen.

Kan det forudses, at en Sags Forhandling vil medtage et længeie Tidsrum, kan Rettens Formand, førend Lodtrækningen begynder, bestutte, at endvidere 1 eller 2 Grstatnings- nævninger skulle udtages. Saasremt da nogen af Nævningerne maatte blive forhindret i at overvære den hele Forhandling, indtil nævningernes erklæring er afgiven, indtræder en Gr- statningsnævning i hans Sted efter den Rækkefølge, i hvilken Navnene ere udtrukne.

Erstatningsnævningerne overvære Forhandlingen, men deltage ikke i Nævningernes Raadstagninger og Afstemninger, saalænge de ikke ere traadte i en nævnings Sted.

§ 312.

Foranstaltningerne til Nævningernes Udtagelse begynde med, at de indkaldte nævninger paaraabes. Indsigelser fra Parternes Side, at en nævning er udelukket i medfør af Reg- lerne i Lov om Domsmagtens Ordning m. m., andet Afsnit, Kap. I, maa fremsættes, forend Lodtrækningen begynder. Kjendelser, hvorved en nævning udelukkes, kunne ikke angribes ved noget Retsmiddel. Imod Kjendelser, hvorved en Indsigelse forkastes, kan der finde Besvoering Sted IFr. §§ 16, 18 og 20).

§ 313.

Ere ikke mindst 24 nævninger, eller, hvis Glstatningsnævninger stulle tiltroede, hen- holdsvis 26 eller 28 nævninger msdte, eller synker Nævningernes Tal ved Nettens af- gjørelser under det navnte laveste Tal, drager Rettens Formand Omsorg for, at det til Lodtrækningen fornødne Antal af nævninger bringes tilveie ved Tilkaldelse af Hicelpenævninger i den Orden, i hvilken disse Navne findes opførte paa Hjælpe listen.

Skulde det tilstrækkelige Antal ikke kunne staffes tilveie paa denne Maade, foranstalter Rettens Formand Tallet udfyldt ved Lodtrækning, saaledes som i Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 90 bestemt.

§ 314.

Naar mindst 24 eller, hvis 1 eller 2 Erstatningsnævninger skulle udtages, henholdsvis 26 eller 28 nævninger, som kunne medtages ved Lodtrækningen, ere tilstede, lader Rettens Formand denne foretage. Til den Ende lægges Sedler, hvorpaa Nævningernes fulde Navne ere skrevne, og som oplæses, i en Urne, af hvilken Sedler derefter enkeltvis udtages og oplæses.

Indsigelse, der gaar ud paa, at Lodtrækning er foretagen, uden at det ovenfor fore- skrevne Antal nævninger var tilstede, skal fremsættes for Lodtrækningens Slutning.

§ 315.

Saa snart et Navn er truttet af Urnen og oplæst, har først Anklageren, indtil Ordet er givet den Sigtede, og derefter den Sigtede, indtil et nyt Navn er udtrukket, eller, med Hensyn til det sidst udtrukne Navn, indtil Lodtrækningen er erklæret for endt, Ret til uden Angivelse af Grund at forkaste den udtrukne nævning. Gn afgiven Erklæring kan tilbage- tages, naar det sker indenfor de angivne Tidsgrænser. Afgives ingen erklæring, gjælder nævningen for antagen.

§ 316.

I det Hele kunne saa mange nævninger forkastes i Henhold til § 315, som For« skjellen nu'llem 12, eller, hvis 1 eller 2 Grstatningsnævninger skulle tiltråde, henholdsvis 13 eller 14 og Tallet paa de i Urnen lagte Sedler angiver.

Halvdelen af de tilladte Forkastelser tilkommer Anklageren, Halvdelen den Anklagede. Er Tallet ulige, bar den Anklagede Ret til at forkaste en nævning mere end Anklageren.

§ 317.

Er der i samme Sag flere Anklagede, ere disse lige ncrr berettigede til at udsve den en enkelt Anklaget ved § 316 hjemlede Forkastelsesret.

Kunne de ikke enes om Udovelsen af denne Ret, fordeles de dem indrommede For- kastelser ligelig mellem dem. med Hensyn til de Forkastelser, som ikke kunne fordeles faaledes, afgjores det ved Lodtrækning, hvem as de Anklagede de skulle tilkomme. Ligeledes bestemmes ved Lodtrækning, i hvilken Rcekkcfølge de skulle erklære sig om Antagelse eller Forkastelse. En herefter af en af de Anklagede erklæret Forkastelse gjælder ogsaa for de andre.

§ 318.

Indsigelser, der gaa ud paa, at Reglerne i §§ 315—17 ere tilsidesatte, skulle frem- fceites wr Anklageskriftets Oplæsning,

§ 319.

Naar 12 eller, hvis Erftatningsnævninger skulle tilivcede, henholdsvis 13 eller 14 uforkastede nævninger ere udtrukne, ophorer Lodtrækningen. De 12 først Udtrukne ere næv- ningeme i Sagen; den eller de, hvis Navne fenere maatte udtrækkes, ere Grstatningsnævninger.

§ 320.

Ere flere Sager berammede til Forhandling paa en Dag, kunne de for en fore- gaaende Sag udtrulne Nævninger, forudsat at ingen af de i 8 15 angivne Grunde er til Hinder, ogsaa medvirke ved Afgjørelsen af andre til Forhandling paa samme Dag ansætte Sager, saafremt den eller de Anklagede i disse antage dem ogsaa for deres Sag, og An- klageren afgiver samme Erklæring. spørgsmaal herom afgjøres, førend Nævningernes Ed- fcestelse finder Sted. Ved denne skulle i bekræftende Fald samtlige Anklagede være tilstede.

Mangle Betingelserne for Anvendelsen af foranstaaende Regel, og der saaledes paany skal udtages nævniugcr for en senere til Forhandling paa samme Dag ansat Sag, kan efter Formandens Bestemmelse Lodtrækning for den senere Sag foretages, førend Forhandlingen i den tidligere Sag begynder.

§ 321.

nævningerne indtage deres sæde i den ved Lodtrækningen for enhver Sag be- stemte Orden.

§ 322.

Formanden tager derefter Nævningerne i Ed, idet han tiltaler dem saaledes: „De skulle love og sværge ved Gud den Almægtige, den Alvidende og Retfærdige, at de i Sagen mod 15. A. med Troskab og Nidkjærlighed ville opfylde en Nævnings Pligter, ikke samtale med Nogen, der ikke er Nævning i Sagen, om denne, forend den er afgjort, af yderste Evne omhyggeligt veie Beviserne saavcl imod som for den (de) Anklagede, og uden at lade dem forlede af Frygt, Nid eller Venskab, af Hensyn til Gunst eller Gave, Magt eller Anseelse, afgive deres Stemme alene efter samvittighedsfuld Overbevisning."

Herpaa svare Nævningerne, hver for sig, staaende og med oprakte Fingre efter Lo- vens Forskrift om Gos Aflæggelse:

„Jeg lover og sværger det, saa fandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord."

Den Adgang, som Lovgivningen hjemler medlemmer af visse Trossamfund til at af- lægge Ed paa anden Maade end den sædvanlige, eller at afgive en hstidelig Forsikring, som træder i Eds Sted, skal ogsaa her komme til Anvendelse.

I det i § 320 1ste Stykke omhandlede Tilfælde sker der ved de Ord i Formandens Tiltale „i Sagen mod A. N." fornøden Forandring.

Indsigelser, der gaa ud paa, at Nævningerne ikke lovlig ere blevne edfcestede, skulle fremsættes for Anklageskriftets Oplæsning (s 323).

§ 323.

Efterat Nævningerne ere tagne i Gd, forelægges der den Sigtede de i § 202 nævnte Spørgsmaal, hvorpaa Formanden lader Anklageskriftet oplæse ved Retskriveren.

§ 324.

Derefter finder den Sigtedes Afhorelse angaaende Anklagen samt Bevisførelsen Sted.

Afgiver den Sigtede ved Afbsrelsen en fuldstændig og ubetinget Tilstaaelse, kan Rettens Formand, saafteft ingen af Dommerne eller Nævningerne erklærer sig derimod, be- stemme, at Bevisforelse skal bortfalde.

§ 325.

Ved Bevisforelsen fremføres frst de af Anklageren, dernceft de af eller for den Sigtede anmeldte Beviser, endelig de, hvis Forelse er besluttet af Retten i Embeds medfør, Afgivelser herfra kan Formanden beslutte.

Forend hver enkelt Bevis fremføres, angiver vedkommende Part, henholdsvis Rettens Formand, i Korthed dets væsentlige Gjenstande.

Efter de enkelte Bevisers Fremforelse finder Afhsring af den Sigtede Sted overens' stemmende med § 203.

§ 326.

Gfterat Bevisforelsen er sluttet, faar frst Anklageren, derNæst Forsvareren og den Sig- tede Ordet for at udtale sig om Bevisforelsens Resultat samt om Retsspørgsmaalen? i Sa- gen, dog saavidt mulig uden at ombandle saadanne Punkter, som ikke skulle forelægges Næv- ningerne til Afgjørelse.

§ 327.

Ved Slutningen af sit Foredrag skal Anklageren overlevere Formanden et skriftligt Udkast til de spørgsmaal, som han forestaar stillede til Nævningerne.

Udkastet meddeles straz den beskikkede Forsvarer og den Anklagede, som derefter, naar de have faaet Ordet, kunne fremsætte Indsigelser mod de foreflaaede Spørgsmaal samt skriftlige Forstag ti! ændringer eller Tillæg.

§ 328.

Gfterat Forhandlingen mellem Parterne er sluttet, fastsætter Retten spørgsmaalene til Nævningerne; dog oplæses de frst, naar Formandens Foredrag er endt, og kunne for- inden undergives fornyet prøvelse af Retten. I de Tilfælde, hvor Sftsrsgsmaalenes Fastsæt- telse viser sig i særlig Grad tvivlsom, sker denne ved Kjendelse.

Gfterat Epørgsmaalene ere fastsatte, tager Nettens Formand Ordet. Han sammen- stiller Forhandlingens Hovedpunkter og udvikler de Retsscetninger, som komme i Betragtning Forelagte 5,'ovforflag m, m. 185

Fremdeles bsr han, naar Bevisførelsen dertil giver Anledning, henlede Nævningernes Opmærk- somhed paa saadanne Hensyn, som efter Erfaringens Vidnesbyrd maa komme i Betragtning ved Bedømmelsen af

Bevisernes Vægt; dog skal han i saa Fald tillige udtrykkelig betyde Nævningerne, at de selvstændig og paa eget Ansvar maa Afgjøre, om de Hensyn, som han har paapeget, kunne faa Betydning i de foreliggende Tilfælde, og hvilken Vægt til den Sigtedes Skade eller Fordel der faaledes maa tillægges de paagjældende Beviser. Formandens Foredrag maa ikke afbrydes.

§ 329.

Ved Spørgsmaalene til Nævningerne skal det forelægges dem til Afgjørelse, om den Sigtede er skyldig i den eller de Forbrydelser, for hvilke Anklage paa lovlig Maade er reift.

Ordentligvis bør Spørgsmaalenes Gjenstand hverken udstrækkes videre eller yderligere begrænses, end det følger af den Maade, hvorpaa Forbrydelsen er betegnet i Anklagen, saavel i retlig som i faktisk Henseende. Herfra finder Undtagelse Sted:

- 1) naar de Betingelser ere tilstede, som hjemle en fra Anklagen afvigende Dom- fældelse ;
- 2) naar det ifølge den stedfundne Beviisførelse findes usdviagt at optage flere Kjendsgjerninger til Betegnelsen af den Handling, som lægges den Sigtede til Last, end sket er i Anklagen«

§ 330.

Som følge af Reglen i § 329 horer det under Nævningernes Afgjørelse, om saa- danne almindelige eller særlige Grunde, som udelukke Straf, ere tilstede, samt om saadanne i Straffeloven bestemt betegnede Omstændigheder ere forhaanden, der hjemle Nedsættelse af Strafferammen, saa og om lignende Omstændigheder, der hjemle Strafforboielse, foreligge forudsat at disse ere indbesattede under Anklagen.

Undtagne fra Nævningernes Afgjørelse ere Spørgsmaal om

- a) Strafstyldens Forældelse,
- d) de i Straffelovens §§ 7 og 58 ommeldte Omstændigheder,
- o) Forbrydelsens Gjentagelse.

Forsaavidt det imidlertid ved Anvendelsen af Reglerne om Strafstyldens Forældelse og Forbrydelsens Gjentagelse kommer an paa det Tidspunkt, da den paaklagede Handling blev begaaet, Afgjøres dette Spørgsmaal af nævningerne efter den almindelige Regel.

Om Anklageren er paataleberettiget, er ikke Gjenstand for Nævningernes Afgjørelse.

§ 331.

Det tilkommer ikke Nævningerne at Afgjøre Noget om Tilstedeværelsen af Omstændig- heder, der kunne komme i Betragtning ved Straffens Udmaalning indenfor Lovens Straffe- ramme, og som følge heraf heller ikke i de Tilfælde, hvor Loven paa Grund af stcerpende eller fonnildende Omstændigheder, men uden nccrmere Betegnelse af disse eller blot med An- givelse af veiledende Exempler, har udvidet Grænserne for Straffens Valg, at afgjøre, om faadanne Omstændigheder foreligge.

§ 332.

Hovedspørgsmaalet til nævningerne gaar ud paa, om den Sigtede er skyldig i den Forbrydelse, som lægges ham til Last. Dette Spørgsmaal maa ikke deles i flere, undtagen forsaavidt en Deling er hjemlet ved §§ 334 og 335. Lyder nævninaernes Svar paa Hovedspørgsmaalet bekræftende, er derved tillige afgjort, at ingen Omstændighed, som udelukker Straf, er tilstede, medmindre Fastsættelsen heraf ifølge § 330 er forbeholdt Retten.

Hovedspørgsmaalet indledes altid med Ordene: Gr den Sigtede skyldig?

Forbrydelsen skal betegnes og spørgsmaalet stilles saaledes, at Reglerne i § 329 derved blive fyldestgjorte. Til retlig Betegnelse af den Forbrydelse, som paastaas at foreligge, anvendes Forbrydelsens i Loven hjemlede Navn eller, hvor intet saadant findes, en Henviisning til den paagjældende Straffebestemmelse, hvorhos den i Loven indeholdte nærmere Beskrivelse af Forbrydelsen st. [^] i medoptages i Spørgsmaalet.

§ 333.

Naar der under Forhandlingen er fremkommet bestemte Bevisdata til Hjemmel for en Omstændighed, der vil udelukke Straf, eller som der efter Rettens skøn mulig kan blive tillagt en saadan Virkning, kan der stilles et særskilt spørgsmaal om Tilstedeværelsen af samme, som Tillæg til Hovedspørgsmaalet, for at fremkalde en udtrykkelig Udtalelse af Nævningerne herom.

I den Maade, hvorpaa Hovedspørgsmaalet bliver at fremsætte, ser der i saadanne Tilfælde ingen Forandring.

§ 334.

Spørgsmaal om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, der ifølge Loven hjemle Nedsættelse af Straffen maa ikke optages i Hovedspørgsmaalet, men bør altid gøres til Gjenstand for særskilte Tillægsspørgsmaal.

Andrager den beskikkede Forsvarer eller den Sigtede paa, at et saadant spørgsmaal stilles, kan det kun nægtes, naar Retten finder, at den omspurgte Omstændighed ikke efter Loven hjemler Nedsættelse af Straffen. Retten kan ogsaa i Embeds medfør stille et saadant spørgsmaal, naar den ifølge det under Forhandlingen Fremkomne finder Grund dertil.

§ 335.

Naar der i medfør af Anklagen skal stilles spørgsmaal om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, som hjemle Strafforhøjelse, bør de regelmæssig gøres til Gjenstand for særskilte Tillægsspørgsmaal og altid, naar Anklageren fordrer det.

§ 336.

De i §§ 333—335 omhandlede Tillægssvorgsmaal bortfalde, naar Hovedjpergs- maalet besvares bencrgtende.

Naar der sporges om Tilftedeværelsen af en i Loven anerkjendt Grund til at ude lukke, uedscrttc eller forhsic Straffen, skal det fornødne faktiste Grundlag optages i sporgs maalet.

§ 337.

Naar det efter Anklagens Indhold er nødvendigt til udtommende Forelæggelse af samme, eller Retten i det under Forhandlingen Fremkomne og Reglen i § 329 Nr. 1 finder Hjemmel dertil, bliver der efter hverandre at stille flere sporgsmaal til Nævningerne an- gaaende en og samme Handlings Henførelsc under forstjellige Straffebestemmelser. med Hen- syn til hver Gruppe af sporgsmaal finde de ovenstaaende Regler Anvendelse.

Angaa de flere sporgsmaa! Handlingens Henførelse under forskellige Straffebestem- melse! med forstjellig Strafferamme, sættes det sporgsmaal forst, hvis Bekræftelse medfører den strengeste Beoemmelse.

§ 338.

Har Forhandlingen undtagelsesvis omsattet flere strafbare Handlinger af samme Sigtede eller flere Sigtede under Et, skal der stilles sporgsmaal for hver enkelt Handling eller hver enkelt Sigtet under lagttagelse af ovenstaaende Regler.

§ 339.

Ethvert sporgsmaal skal fremsættes saaledes, at det kan besvares med Ja eller Nei

Naar et sporgsmaal kun skal besvares under Forudscetning af en bestemt Besvarelse

af et forudgaaendc sporgsmaal, bor dette udtrykkelig bemcerkes i den skriftlige Udfærdigelse

§ 340.

De af Retten fastsætte, striftlig udfærdigede og med Formandens og Retsskriverens Underskrift forsynede sporgsmaal oplæses af Formanden i Retsmodet og overgives derefter tilligemed Anklageskriftet samt Udskrift af de Tillæg li! og Forandringer i dette, som maattc vere tilforte Retsbogen, til den af Nævningerne, sivils Navn forst blev udtrukket ved Lod- trækningen.

Formanden kan fremdeles efter sit skjøn medgive Nævningerne saadanne Ting, der paastaas at værc tage eller frembragte ved Forbrydelsen eller at have været brugte eller be- stemte til dens Udforelse, eller som yde umiddelbar Oplysning om Gjerningen eller den Sig^ tedes Forhold til denne, samt saadanne Aktstykker, som ommetdes i § 298, Nr. 1, 2 og 5. Begjæring herom kan fremsættes ctt en nævning, men ikke fra nogen

anden Side.

Formanden henleder Nævningernes Opmærksomhed paa de i §§ 341—346 indeholdte Bestemmelser om, hvad de ved deres Raadslagning have at iagttage, og forklarcr disse nærmere, forsaavidt han finder det fornødcnt; derefter opfordrer han Nævningerne til at begive sig til det for dem bestemte værelse og lader den Sigtede, hvis han er fængstet, fore ud af Retssalen.

§ 341.

Indtil Nævningernes erklæring er vedtagen, maa intet Samkvem finde Sted mellem de til Raadflagmng forfammede nævninger og andre Personer, ei heller nogen nævning forlade værelset eller nogen Anden betroede dette uden Tilladelse af Rettens Formand eller særlig Hjemmel i Loven. Rettens Formand træffer fornøden Foranstaltning til iagttagelse heraf.

Finder Overtrædelse af foranførte Bestemmelser Sted af en nævning eller Andre, kan Retten idomme den eller de Skyldige Boder indtil 1000 Kr.

I Nævningernes Forsamlingsværelse skulle Aftryk af denne Lovs §§ 341—346 vtrre opflaaede i flere Exemplarer.

§ 342.

nævningerne vælge under Ledelse af den nævning, hvis Navn først blev udtrukket, en Formand, som leder deres Forhandlinger. Valget sker ved Stemme flerhed; i Tilfælde af lige Stemmer foretrækkes den Vdste.

Formanden oplæser følgende til Rettens for Nævningerne:

5Loven fordrer ikke af Nævningerne Angivelse af de Grunde, som bestemme deres Overbevisning, og den foreskriver dem ikke bindende Regler, efter hvilke de skulle bedømme Bevisernes Værdi; men den paalægger dem den ved deres Ed bekræftede Pligt omhyggeligt og upartisk at veie samtlige for og imod den Sigtede fremsatte Beviser og at afgive deres Stemmer om den Sigtedes Skyld efter deres paa samvittighedsfuld Provelse af det under Forhandlingen for dem Fremførte beroende Overbevisning.

Der tilkommer ikke Rapningerne nogen Dom om Retfærdigheben eller Hensigtsmæssigheden af Straffeloven; Svarelsen af den Straf, som kan indtræde, hvis den Sigtede erklæres skyldig, maa isse bestemme dem ved deres Afgjørelse. Om Raadstagningen og Afstemningen gen skulle de iagttage ubrodelig Tavshed."

§ 343.

Efter tilendebragt Raadstagning afstemme Nævningerne om de enkelte spørgsmål i den Orden, hvori disse er stillede. Formanden afcrffer hver nævning enkeltvis hans Stemme, i den ved Lodtrækningen bestemte Orden og afgiver selv sin Stemme tilfaldt.

En for den Sigtede ugunstig Besvarelse af et Hoved- eller Tillægsspørgsmaal kan kun vedtages med mindst 8 Stemmer; denne Regel finder ogsaa Anvendelse ved de i §§ 333 og 334 ommeldte Tillægsspørgsmaal. Ved hvert Epørgsmaal skal det af Rettens Formand være vedtegnet, hvormange Stemmer der udkræves til dets bekræftende Besvarelse.

Er den bekræftende Besvarelse af et Hovedspørgsmål blevet vedtaget med den fornødne Stemmeflerhed, blive de nævningers Stemmer, som maatte have erklæret sig for det benægtende Svar, at regne til den Egtedes Gunst ved Afgjørelsen af de til samme sig sluttede Tillægsspørgsmaal; som Folge heraf bliver der ved Afstemningen over disse ikke at afkræve disse nævninger en særlig erklæring.

§ 344.

Opftaar der Tvivl hos Nævningerne om den Fremgangsmaade, som de skulle lagtage, eller om Betydningen af de stillede Spørgsmaal eller om Svarenes Afsættelse, kunne de derom udbede sig nærmere Oplysning af Rettens Formand. Denne meddeler dem det Fornødne i Retsmodet. Komme herved Forandringer i Spørgsmaalene paa Bane, eller finder Rettens Formand det løvrigt fornødent, gjenoptages Forhandlingen, saaledes at Parterne have Adgang til at udtale sig.

§ 345.

Overbeviser Nævningerne sig ved deres Raadstaging om Nødvendigheden af, at yderligere spørgsmål stilles til dem foruden de forelagte, ere de beføjede til at fremkomme med begjæring derom til Retten. Forhandlingen bliver i saa Fald at gjenoptage. Gaar Begjæringen ud paa Tilfælselse af de i §§ 333 og 334 ommeldte Tillægsspørgsmaal, kan den kun forkastes, naar Retten finder, at den paagjældende Omstændighed ikke efter Loven hjemler Udelukkelse eller Nedsættelse af Straffen.

Nævningerne ere berettigede til, uden at særligt spørgsmål derom er forelagt, at erklære, at en i Loven anerkjendt Omstændighed, som hjemler Straffens Nedsættelse, er tilstede.

§ 346.

Nævningernes Formand vedtegner det Svar, som udkommer ved Stemmernes Sammentagelse, ligeoverfor ethvert af Spørgsmaalene og underskriver Erklæringen tilligemed to andre nævninger.

Stemmetallet angives ikke.

§ 347.

Efterat Nævningerne ere vendte tilbage til Retssalen, forger Rettens Formand dem om Udfaldet af deres Raadstaging. Derefter oplæser Nævningernes Formand de stillede spørgsmål og umiddelbart efter hvert af disse det vedtagne Tvær. Erklæringen overleveres dernæst til Rettens Formand, der underskriver den tilligemed Retskriveren.

§ 348.

Lider nævningernes erklæring af Mangler i Formen, eller er dens Indhold utydeligt, modsigende eller usuldstændigt, eller opstaar der Tvivl, om den oplæste erklæring udtrykker nævningernes virkelige Mening eller er vedtagen med det foreskrevne Stemmetail, og Mangelen ikke strax kan afhjælpes eller Tvivlen hæves ved en erklæring af Nævningernes Formand, paalægger Retten ved Kjendelse nævningerne at begive sig tilbage til deres Værelse, for ved en ny erklæring at afhjælpe Manglen eller fjerne Tvivlen. De fornødne Forklaringer meddeles nævningerne ved Kjendelsens Afsigelse af Rettens Formand.

Vedrover Mangelen kun Formen, maa nævningerne intet forandre i Erklæringens Indhold; ligeledes skulle de Svar, hvis Berettigelse eller fuldstændiggjørelse ikke fordres, forblive uforandrede. Utilstedelige ændringer maa ikke tages i Betragtning af Retten.

Berigtigelsen eller fuldstændiggjørelsen vedfæies saaledes, at det træder tydelig frem, hvorledes den oprindelige Erklæring har lydt.

Den heromhandlede Forholdsregel kan træffes, saalænge Retten ikke har afsagt Dom.

§ 349.

Efterat nævningernes Erklæring er oplæst og overleveret Rettens Formand, kunne ordentligvis ingen yderligere spørgsmål forelægges nævningerne. Dog kunne saadanne Tillægsspørgsmaal, som ommeldes i §§ 333 og 334, ogsaa forelægges nævningerne senere, saalænge Retten ikke har afsagt Dom, naar det under Forhandlingen Fremkomme saa klart paabød at stille stige spørgsmål i embeds medfør, at Undladelse heraf kan antages at ville medføre Dommens Ophævelse.

§ 350.

Finder Retten, at Indholdet af en for den Sigtede ugunstig erklæring af Nævningerne viser, at den beror paa en Retsvildfarelse, afsiger Retten Frifindelsesdom.

Finder Retten, at Forhandlingerne ikke have været et efter Erfaringens Vidnesbyrd tilstrækkeligt godtgjort faktisk Grundlag for en ugunstig erklæring, kan Retten iftedetfor at afsige Dom henvise Sagen til ny Hovedforhandling. Denne skal foregaa for andre Dommere og andre nævninger; bliver det paa Grund heraf nedvendigt, at Sagen forhandles for en anden Ret, bestemmer Hoiesteret det Fornødne paa Overstatsanklagerens Andragende. Har Retten i Henhold til foranftaaende Regel henvist Sagen til ny Hovedforhandling, bliver Overstatsanklageren beføiet til, indtil nævningerne have erklæret sig under den nye Saa, at frafalde Anklagen, i hvilket Fald Frifindelsesdom bliver at afsige.

Rettens ovennævnte Beslutninger skulle være ledsagede af Grunde. Stemme flerhed skal være tilstede ikke blot med Hensyn til Resultatet, men ogsaa med Hensyn til enhver af de anførte Grunde; de Dommere, som ikke billige Resultatet, skulle vel være tilstede ved hele Raadstagningen, men stemme ikke ved Fastsættelse af de enkelte Grunde.

Andragende fra Parternes Side om de nævnte Beslutninger kunne ikke finde Sted; Beslutningen kan tages af Retten, saalænge ikke Dom er afsagt.

§ 351.

Kommer Retten under den nye Hovedforhandling, der finder Sted i Henhold til Reglen i § 350 2det Stykke, enstemmig til det fæmte Resultat som Retten under den første Forhandling, afsiger den Frifindelsesdom; Enstemmigheden skal være tilstede saavel med Hensyn til Resultatet som med Hensyn til enhver af de i Dommen anførte Grunde. I andre Tilfælde bliver Dommen at grunde paa den af de to foreliggende Erklæringer af nævninger, som i sin Helbed iorer til det gunstigste Resultat for den Sigtede.

§ 352.

Forend Forhandlingen fortsættes paa Grundlag af Nævningernes erklæring, bliver den Sigtede, som var fort ud af Retssalen, atter fremstillet og Nævningernes erklæring oplyst for han, af Retskriveren.

§ 353.

Have nævningerne erklæret, at den sigtede ikke er skyldig, afsiger Retten strax Frifindelsesdom. Hertil henregnes ogsaa det Tilfælde, at nævningerne vel have besvaret Hovedspørgsmaalet bekræftende, men tillige have givet et for den Sigtede gunstigt Svar paa et Tillægsspørgsmaal om en Omstændighed, som udelukker Straf (§ 333). Domsgrundene indskrænke sig til den fornødne Henviisning til Nævningernes erklæring.

§ 354.

Er den Sigtede af nævningerne erklæret skyldig, faar først Anklageren Ordet for at udtale sig om Straffelovens Anvendelse; dernæst høres Forsvareren og den Sigtede.

De ved Nævningernes Erklæring afgjorte Punkter maa ikke mere drages i Tvivl under denne Forhandling; kun de deraf studeende retlige følger maa forhandles.

§ 355.

Efter at Forhandlingen er sluttet, raadstaar Retten om Dommen.

Ved Valget af Straffen skal nævningernes Afgjørelse tages til Udgangspunkt uden Hensyn til mulige Tvivl hos Dommerne om dennes Rigtighed.

I Domsgrundene skal benvises til nævningernes erklæring, og de Lovbestemmelser, som ere bragte til Anvendelse, anføres.

Domsslutningen angiver de retlige følger af Sagens Udfald.

Kapitel V.

Zirrlige Bestemmelser om Hovedforholdtiugen ude» Nmuinger^

§ 356.

Reglerne i §§ 310 og 323—326 finde Anvendelse ved Forhandlinger for Lands- retten uden Nævninger med Undtagelse af de Bestemmelser, som særlig have Henfyn til næv- ninger. Parternes Udtalelser efter endt Bevisforelse omsatte alle Spørgsmaal, som skulle afgjores ved Dommen, uden nogen Deling. Dog kan Rettens Formand beslutte, at spørgs- maalet, om den Sigtede er skyldig, først skal forhandles og afgjores; i saa Fald finde de om Forhandlingen for nævninger givne Regler i § 326 og § 354 tilsvarende Anvendelse.

§ 357.

Efterat Parterne have udtalt sig, optages Sagen til Dom.

Ved Afstemningen skal det spørgsmaal, om den Sigtede er styldig i den Forbry- delse, der lægges ham til Last, sondres fra spørgsmaalet om Straffen og først bringes til Afstemning. Stemmes der særskilt om Strafforhoielses- eller Strafnedsættelsesgrunde, blive de Dommere« Stemmer, som have erklæret sig mod den Sigtedes Skyld, men ere forblevne i Mindretal, at regne til Gunst for den Sigtede.

San-skilt Vedtagelse af Punkter horende til Sagens faktiske Sammenbcrng, faaledes som denne i Henhold til Bevisforelsen antages at være, finder Sted, naar Saadant skannes nødvendigt af Hensyn til mulig Paaanke, jfr. s 358.

§ 358.

Dommen skal ledsages af Grunde.

Domfældes den Sigtede, stulle de til Grund for Domfældelsen liggende Omstændig« heder, der antages beviste, noiagtig angives, og det eller de Lovbud nævnes, som bringes til Anvendelse paa dem.

Frifindes den Sigtede, skulle de Straffen betingende Omstændigheder, som antages at mangle eller ikke at være beviste, eller de Straf udelukkende Omstændigheder, som antages at foreligge, angives og de anvendte Retsregler betegnes.

Tillige skal Dommen indehold? fornøden Udtalelse om, hvorvidt Kjendsgjerninger. som ere fremkomne under Forhandlingen, men som efter Rettens Opsattelse ar Sagen ikke komme i Betragtning ved Afgjørelsen, maa ansees for beviste eller ikke, naar det fkjønnes, at der dog muligvis i Tilfælde af Paaanke kan blive tillagt dem Betydning af Hoiefteret.

Domsstutningen angiver de retlige følger af Sagens Udfald.

Femte Afsnit.

Om Anklage for og Sagens Behandling ved Underretten.

§ 359.

De i fjerde Afsnit Kap. I—III og V givne Regler om Sagens Behandling for Landsretterne blive med de Indskrænkninger og Lempelser, som flyde af Behandlingen og Afgjørelsen af en enkelt Dommer, at følge i Sager, hvis Paakendelse er benået til Underretterne, forsaavidt Loven ikke indeholder afvigende Forskrifter.

Kapitel I.

Om Sager, som påtales af Statsanklageren.

§ 360.

Finder Dommeren ikke Grund til at nægte Anklagen Fremme, uden at videre Foranstaltninger træffes i Anledning af samme, jfr. § 251, henviser han strax Sagen til Hovedforhandling og berammer tægtedag.

Anklageskriftets meddelelse sker samtidig med Stævningens Forkyndelse Ved Varslets Beregning tages Hensyn til, at der bliver tilstrækkelig Leilighed for den Sigtede til at gjøre sig bekendt med Sagens Aktstykker.

De foreskrevne meddelelser til Statsanklageren ske til den, der i Anklageskriftet maatte være betegnet som bemyndiget til at udføre Anklagen for Retten paa Statsanklagerens Vegne.

§ 361.

Dommeren kan, forend Hovedforhandlingen skulde finde Sted, ved Kjendelse 1) paa Andragende eller i Embeds medfør bibringe Sagen, naar nogen af de i § 251 nævnte Grunde findes at foreligge,

H) paa Andragende af den Sigtede henvise Sagen til Forundersøgelse, naar der

X -

findes ikke at mangle rimelig Grund til at antage, at derved Oplysninger kunne fremskaffes, som ville fjerne Mistanken mod den Sigtede eller godtgjøre Grunde til Straffrihed.

med de ændringer, som følge af foranstående Regler, komme iøvrigt §§ 270 og 271 til Anvendelse.

§ 362.

Beviser, som den Egtede agter at fore, bør anmeldes saa betimelig, at Modparten kan erholde meddelelse om dem mindst 4 Dage for Hovedforhandlingens Begyndelse, uden at dennes Udslettelse derved bliver nødvendig, jfr. iøvrigt § 273.

Vi! den Sigtede begjære en Sag, der i Henhold til § 8 Nr. 3 er bragt for Un« retten, og som ikke af anden Grund bliver at afvise, paakjendt af Landsretten, ber Paa- stand derom fremsættes ved Anklageskriftets Forkyndelse.

Kapitel II.

Tm Tager, som paatales af Politiet.

§ 363.

Fremstilles en Person som anholdt for Retten, eller møder en Sigtet frivillig uden Nettens Tilsigelse sammen med Anklageren, kan Anklagen fremsættes mundtlig til Retsbogen og umiddelbart derefter fontages til Hovedforhandling. Bliver Bevisførelse nødvendig, be- slutter Retten det Fomsdne og udsoetter Sagen, hvis de Beviser, der skulle fores, ikke baves ved Haanden.

Udenfor disse Tilfælde indgives en kortsattat skriftlig Anklage, indeholdende de for- ti edne Angivelser om Anklageren, den Sigtede og Forseelsen.

§ 364.

Ekal udenfor de i § 363 1ste Stykke ommeldte Tilfælde Hovedforhandling finde Sted, berammer Dommeren

en tægtedag og lader den Sigtede tilsige til møde uden sam- tidig at træffe Foranstaltninger med Hensyn til Bevisforclsen; Aftens Varsel er efter Om- stændighederne tilstrækkeligt. Viser det sig, efterat den Sigtede er hsrt, eller undtagelsesvis i Tilfælde af den Sigtedes Udeblivelse ljr. § 366), at Bevisforelse er nødvendig, bestem- mer Retten paa Andragende eller i Embeds medfør det fornødne i Henseende til Bevis- wrelsen og udsætter Tagen, hvis de Beviser, der skulle fores, ikke haves ved Haanden.

§ 365.

Anklagerens Udeblivelse medfører ikke nødvendigvis, at Hovedforhandlingen skal ud« sættes. Finder Dommeren, at Sagen bør foretages, fksnt Anklageren ikke er tilstede, afhøres de ifølge hans Begjæring indkaldte Vidner af Dommeren.

§ 366.

Er den Sigtede udebleven uden lovligt Forfald, og Dommeren ikke finder hans personlige nærværelse nødvendig for Sagens Paakjendelse, anses den Sigtede at vedgaa den ham i Indkaldelsen tillagte Brode, og Sagen bliver at paakjende uden videre Bevis- førelse, medmindre Dommeren i Sagens Beskaffenhed eller de iøvrigt foreliggende Omftcen- digheder finder tilstrækkelig Grund til at anordne en saadan.

Finder Bevisforelse Sted i den Sigtedes Fraværelse, og heller ingen Forsvarer for Forelagte Lovforslag m. m. 136

denne er modt, afborer Dommeren de Vidner, som maatte være indkaldte efter hans Begjæring.

§ 367.

Ncegter den Sigtede at udtale sig om de imod ham anfsrte Kjendsgjæringer, kan Dommeren anse disse for beviste, naar Omstændighederne ikke tale derimod.

§ 368.

Tilbyder den Sigtede under Hovedforhandlingen i en Tag, der kan falde ud til Bsdestraf, for at undgaa Dom, at erlægge en saadan Bode, som Dommeren finder passende, kan Dommeren, naar han ikke finder Grund til at betvivle den Tigtedes Skyld, modtage saadant Tilbud, idet han fastsætter Vodens Størrelse. Dommeren er herved berettiget til at gaa under den lovbestemte Bode. Er Anklageren nærværende, maa der forinden være givet ham Leilighed til at udtale sig om den Sigtedes Tilbud.

Den vedtagne Afgjørelse tiliores Retsbogen med den Begrundelse, som efter Omstcrn« dighedeme findes fornøden.

§ 369.

Findes et Barn under 15 Aar skyldigt, men Forceldre eller de, 'om træde Barnet i deres Sted, erklære sig villige til at tildele Barnet en legemlig Revselse i Hjemmet, kan Dommeren, naar han finder, at Omstændighederne tale derfor, afgjøre Sagen i Henhold her- til uden at afsige Dom. Dommeren kan betinge Sagens Afgjørelse paa denne Maade af, at Revselsen tildeles under Tilsyn af en red Politiet Ansat.

Er Anklageren nærværende, maa der forinden rcere givet ham Leilighed til at ud- tale sig om Sagens Afgjørelse paa denne Maade.

Den stedfundne Afgjørelse tilfores Retsbogen med den Begrundelse, som efter Om- stcndighederne findes fornøden.

§ 370.

Naar Dommeren, efter at have optaget Sagen, finder, at den Sigtede er skyldig, men at Sagen efter Bwdens Beskaffenhed, faasom navnlig i Tilfælde af forste Gang begaaet ringe Forseelse, egner sig til Afgjørelse ved en Advarsel, er han berettiget til istedenfor at afsige Dom at tildele den Sigtede en saadan Advarsel.

Den trufne Afgjørelse tilføres Retsbogen med den Begrundelse, som efter Omstæn- dighederne findes fornøden.

Sjette Afsnit.

Gul UetZnndlerne.

Kapitel I.

Om Paaanle af Domme, afsagte af Landsretten i fsrste Iuftants.

§ 371.

Domme, afsagt? i forste Instants af en Landsret, med eller uden nævninger, kunne paaankes til Hoiefteret. Lige med Domme i Henseende lil Paaanke stilles den i § 350 om- meldte Beslutning.

§ 372.

Dommen paaankes af Statsanklageren i Anklagens Interesse, og i den Sigtedes

! Interesse af den Sigtede selv samt af hans værge, forsaavidt han ikke er personlig myndig.

De Skridt, som i Anledning af Paaanke blive at foretage ved Landsretten i den

Sigtedes Interesse, er den for den Sigtede ved Landsretten beskikkede Forsvarer pligtig at

foretage, naar det begjæres.

§ 373.

Afkald paa Paaanke kan finde Sted, efterat Dommen er afsagt. Beslutning om Paaanke kan frafaldes, for Anklagens Vedkommende af Overstatsanklageren, faalænge Dom ikke er afsagt af Hoiesteret. Frafaldes Anke, cfterat Forhandlingen om Paaankens Gjenstand er begyndt, kan derved dog ikke Provelse af saadanne Ankegrunde unddrages Hoiefteret, som skulle tages i Betragtning i Embeds medfør (§ 391).

§ 374.

Dommen kan paaankes paa Grund af Krcrnkelse af Rettergangsreglerne i folgendc Tilfælde:

1) naar det lovbestemte Anlal Donmiere ikke har deltaget i Dommens Vedtagelse eller Reglen i § 278 1ste Stykke med Hensyn til nogen af Dommerne er tilsidesat;

2) naar en Dommer, som ifølge Loven var udelukket eller burde udelukkes fra at deltage i Sagens Behandling, bar medvirket ved Hovedforhandlingen;

3) naar Retten var inkompetent eller har afvist Sagen, skjønt den var kompetent;

4) naar Anklagen ellers uden lovlig Grund er bleven afvist eller ikke i sin hele udstrækning er paadømt;

5) naar Hovedforbandlingen i Strid med Loven er foregaaet for lukkede Dere;

6) naar Dom mod Loven er gaaet uden Anklage eller i en gjenopwgen Sag uden Hjemmel i Reglerne herom, naar Retten i at domfælde er afvegen fra Anklagen videre, end Loven tilsteder, eller Forandringer i Anklagen ere tilstedte med Tilsidesættelse af Lovens Regler, naar Forsvarer ikke har van et beskikket, hvor dette burde værc sket, eller naar For- handlingen mod Loven er fremmet i Anklagerens, den Sigtedes eller den beskikkede Forsvarers Fraværelse;

7) naar Dommen ikke er forsynet med de fornødne Domsgrunde, eller Domsflut- ningen lider af væsentlige Mangler;

8) naar den Forbrydelse, for hvilken Anklage er reift, ikke er betegnet i Anklagen saa tilstrækkeligt og tydeligt, som Forsvarets Forberedelse krævede, eller der ikke er givet den Sigtede eller hans Forsvarer tilstrækkelig Leilighed til at gjøre sig bekendt M3d Sagens Aktstykker, eller der uden Hjemmel er givet den Sigtede kortere Varsel end en Uge;

9) naar det paa Grund af Retsvildfarelse eller i aabenbar Miskjendelse af den i Forhandlingerne liggende Opfordring er ncegtet Anklaeren eller den Sigtede eller er undladt i Embeds medfør at føre Bevis angaaend? Omstændigheder, som under Forhandlingen ere komne paa Tale, eller at henvise Sagen til Forundersøgelse,

eller Udslettelse ikke er given, hvor det i Loven er bestemt;

10) naar i andrc end de forannævnte Tilfælde Rettergangsregler ere krænkede, og det er tvivlsomt, om ikke deres lagttagelse vilde have fort til en anden Afgjørelse.

§ 375.

I Sager, som ere paakjendte under medvirkning af nævninger, afgiver Krænkelse af Rettergangsreglerne endvidere Grund til Paaanke i følgende Tilfælde:

1) naar det lovbestemte Antal nævninger ikke har deltaget i Grlæringens Veota-

gelse, eller nogen af nævningerne ikke har været tilstede under hele den forudgaaende Del af Hovedforhandlingen;

2) naar en Person, som ifølge Loven er udelukket fra nævningehvervet i Alminde- lighed eller i den paagjældende Sag, har medvirket som nævning;

3) naar den i Lov om Domsmagts Ordning m. m. § 8), jfr. § 90, foreskrevne meddelelse er forssmt, eller naar Lodtrækning cu nævninger til en Sag er foretagen, uden at det i § 314 foreskrevne Antal nævninger var tilstede, eller naar Forskrifterne i §§ 315—17 ere tilsidesætte, eller naar nævningerue ikke lovlig ere blevne edfcestede;

4) naar Neglerne om Maaden, hvorpaa Spørgsmaalene til nævningerne skulle stilles, ere tilsidesætte, eller det paa Grund as Retsvildfarelse eller i aabenbar Miskjendelse af den i Forhandlingerne liggende Opfordring er undladt at stille spørgsmaal, som burde være stil- lede, forsaavidt ikke Udfaldet af Nævningernes Erklæring viser, at Feilen er bleven uden Betydning;

5) naar Nævningernes Erklæring er saa ufuldstændig, utydelig eller modsigende, at en Domfældelse ikke burde være stottet paa den, men Retten burde have gjort Anvendelse af sin Bewiclse efter § 348, eller naar Retten uden Fsic har fundet en Erklæring, som be- grundede Frifindelse, ufuldstændig, utydelig eller modsigende og derfor har bragt § 348 lil Anvendelse;

6) naar Erklæringer, som det ligger udenfor nævningernes Befoieile at afgive, ere tagne i Betragtning af Retten;

7) naar Netten i Henhold til § 350 har frifundet eller henvift Sagen til nv For- handling, men Beslutningen derom enten hviler paa en Netsvildfarelse eller ikke er ledsaget af Grunde eller ikkun begrundet ved en almindelig Henvisning til Forhandlingernes Resultat, eller naar ^luiningsbestemmelsen i § 351 er tilsidesat;

8) naar ellers mod Loven Dommen ikke er grundet paa nævningcrnes Erklæring.

§ 376.

Paaankc i Anklagens Interesse kan ikke finde Sted paa Grund af Krænkelse a^ Rettergangsregler, som ere forestrevne til den Sigtedes Tarv, og omvendt kan Paaanke i den Sigtedes Interesse ikke finde Sted, fordi Rettergangsregler, som ere foreskrevne for An- klagens Skyld, ere tilsidesatte.

Krænkelse af Rettergangsregler, med Hensyn til hvilke Loven kræver, at Indsigelse skal fremsættes inden en vis Frist, kunne ikke benyttes som Ankegrund, naar Fristen er for- 'smt. Det Samme gjælder, naar Besværing kunde anvendes som Retsmiddel, men ikke er anvendt eller ikke er tagen til følge.

§ 377.

Dommen kan fremdeles paaankes:

- 1) naar Loven er urigtig anvendt ved spørgsmaalet, om Statsanklageren i Henhold til §§ 34 og 36—37 var berettiget til Paatale;
- 2) naar i Sager, som ere paakjendte uden nævninger, Retten ved at domfælde eller frifinde har anvendt Lovcn urigtig paa de i Dommen som beviste antagne Kjendsgjerninger;
- 3) naar i nævningesager Retten har grundet Domfældelse paa en Erklæring af nævningerne, som indeholder en Retsvildfarelse, eller naar Retten har domfældt eller frifundet paa Grund af urigtig Anvendelse af Loven i Henseende til faadanne Punkter, som ikke hore under nævningernes Afgjærelse;
- 4) naar Retten i at fastsætte Straffen er gaaet udenfor de i Loven forestrevne Grænser;
- 5) naar Retten har truffet Valget af Straffen indenfor de lovbestemte Grænser saaledes, at den fastsætte Straf staar i aabenbart Misforhold til Broden.

Nettens Afgjørelse af, hvilke Kjendsgjerninger der ere beviste eller ikke beviste, kan ikke underkjendes af Hoiesteret, ei heller nævningernes erklæring udenfor det i Nr. 3 nævnte Tilfælde.

Tilsvarende Regler finde Anvendelse med Hensyn til de spørgsmaal, som afgjores efter denne Lov i Henhold til §§ 2 og 3.

§ 378.

Paaanke bør anmeldes inden 3 Dage fra Dommens Afsigelse at regne. Var den domfældte Ligtede ikke tilstede ved Afsigelsen, regnes Fristen fra den Dag/da Udskrift af Dommen blev ham forkyndt; om denne Dag giver Rettens Formand betimelig Anklageren meddelelse.

Anmeldelsen sker skriftlig til Formanden for den Landsret, ved hvilken Dommen er afsagt, eller hvis Anmeldelsen ffer strar ved Dommens Afsigelse, mundtlig til Retsbogen. Er den Ligtede fængslet, kan han anmelde Paaanke mundtlig til Retsbogen for Uundersøgelsesdommeren i den Retskreds, hvor han hendsidde; fornøden Udskrift af Retsbogen tilstilles snarest mulig Rettens Formand.

Om foranstaaende Regler meddeles der den Sigtede Underretning ved Dommens Afsigelse eller benholdsvis ved Udskriftens meddelelse.

§ 379.

Er Paaanke ikke anmeldt inden Udlevet af den i § 373 foreskrevne Frist, kan den kun tilstedes, naar den Omstændighed, som afgiver Paaankegrund, først senere er bleven Paa« gjældende bekendt, eller det iøvrigt er ham utilregneligt, at Fristen er oversiddet, og derhos fornødent Andragende fremsættes inden 3 Dage, efterat Paaankegrunden er kommen til hans Kundskab, eller de Omstændigheder ere fjernede, som have foranlediget Oversiddelsen af Fristen og hindret tidligere Andragende.

Saadant Andragende med fornødne Oplysninger indgives skriftlig til Formanden for Landsretten; er den Skyldige fængslet, kan det fremsættes mundtlig til Retsbogen for Undersøgelsesdommeren i den Retskreds, hvor han hendsidder, hvilken uopholdelig tilstiller Rettens Formand Udskrift af Retsbogen.

Andragendet indsendes af Landsretten med Erklæring til Hoiesterets Afgjørelse (§ 108). Afgjørelsen tilstilles Landsretten til videre Foranstaltning.

§ 380.

Anmeldelse af Paaanke for Udlovet af den i § 378 forestrevne Frist hindrer Dom« mens Fuldbyrkelse for de Domfældtes Vedkommende, hvem Paaanken angaar.

Indgives Andragende om Adgang til Paaanke i Henhold til § 379, kan saavet Landsretten som Høiesteret beslutte, at Fuldbyrkelsen skal standses. Tilstedes Paaanken, standses Fuldbyrkelsen.

§ 381.

Det paahviler den antende Part at angive Ankegrundene med fornøden Betegnelse af Kjendsgjæringer enten samtidig med Anmeldelsen eller inden Udlobet af en Uge, at regne fra Anmeldelsen eller fra det senere Tidspunkt, til hvilket Udskrift af Dommen, naar en faadan efter Loven skal meddeles bam eller af ham er begjært for eller ved Anmeldelsen bliver ham tilstillet. I Tilfælde af Andragende om Adgang til Paaanke regnes Fristen fra

meddelelsen om, at Paaankc er tilfædt. nærmere Udvikling af de angivne Ankegrunde er ikke udelukket.

med Hensyn til Formen finde Neglerne i § 378 2det Stykke Anvendelse.

§ 382.

Gjenpart af Anmeldelsen og Begrundelsen tilstiller Nettens Formand Modparten, Dennc har i Lobet af en Uge fra Modtagelsen Adgang til at fremkomme med en Moderklcr« ring. med Hensyn til hvilken Reglerne i § 378 2det Stykke finde Anvendelse,

Er Paaanken ftottet paa en Grund, ifølge hvilken ny Nealitetsdom kan blive afsagt uden Hjemvisning til ny Hovedforhandling, bliver den Modpart, hvem Dommens Indhold eller Fristens Udlob udelukker fra selvstændig Paaanke, berettiget til at modpaaankc af Grunde, som ville nødvendiggjøre en hel ny Forhandling.

Saadan Modanke bor anmeldes ved og Grunden angives i den ovennævnte Erklæring,

§ 383.

Adgang til Gjennemsyn as Sagens Aktstykker efter Nettens Formands nccrrmerc B^ ftemmelse ftaar den Paaankende , -aben, indtil den i § 381 ommeldtc Begrundelse af Paa- anken er afgiven, og Modparten i den i § 382 ommeldtc Frist.

De i §§ 381 og 382 omhandlede Frister kunnc af Nettens Formand foUcrnges, naar det begjæres, og særegne Grundc findes at tale derfor. Ved Forsømmelser af den i § 381 ommedte Frist finder § 379 tilsvarende Anvendelse.

§ 384.

Er ved Anmeldelsen og Begrundelsen af Paaanke de foreskrevne Frister og Founer ikkc iagttagne, eller er den, som har anmeldt Paaaukcñ, dertil uberettiget, eller ere kun Paa- ankegrunde angivne, der ikke kunne være lovmedholdelige, ncegter Landsretten red Kjendelfc Paaanken Fremme.

med Hensyn til Afsigelsen af^ denne Kjendelsc blivc Neglerne i §257 med fornøden Lempelse at iagttage.

Mod Kjendelsen kan Besværing til Hoiesteret finde Sted inden en Frist af 3 Dage efter Reglerne i dette Afsnits Kapitel III.

§ 385.

Opftaar ingen Tvivl med Hensyn til Paaankens Fremme, indsender Formanden, efterat Moderklæringen er indleveret eller Fristen dertil udloben, alle Sagens Aktstykker tillige- med Sagen vedrørende Udskrift af Retsbsgame til Høiesterets Formand.

Har Landsretten fremmet Paaanke i Tilfælde, livor Fremme burde være na?gtet, kan Hoiesteret strar afvise Paaaukcñ ved en Kjsndelse, paa hvilken Reglerne i § 25? finde An- vendelse med fornøden Lempelse.

§ 386.

Findes ikke Grund til ftrax at afvise Paaanken, beskikker Hoiesterets Formand efter Omstændighederne den Sigtede en Forsvarer og tilstiller denne Udskrift af Dommen med de fremkomne Anmeldelser og Begrundelser af Paaanke, efter Omstændighederne i Gjenpart.

Hoiesterets Formand berammer, med tilborligt Hensyn til den nødvendige Forberedelse til Forhandlingen, Dag til Sagens Foretagelse og gjør herom meddelelse til alle Vedkom- mende. Om de Foranstaltninger, som ere trufne for at give behørig Adgang ti! Gjennemsnn a? Sagens Alter, meddeles samtidig Underretning,

§ 387.

Ved Forhandlingen for Hoiesteret finde Reglerne i §§ 278 og 279 tilsvarende Anvendelse.

Er den Sigtede ikke fcrngstet har han Ret til at deltage i Modet; er han fængstet, bliver han kun, naar Hoiesterets Formand finder, at »crrlige Grunde tale for at efterkomme hans Begjæring derom, at foranstalte bcnbr^gt til Modet.

Berettigede til at møde ere fremdeles værgen, som bar paaanket, samt den Sigtedes valgte Forsvarer.

Udeblivelse af den Sigtede, værgen eller en valgt Forsvarer hindrer ikke Sagens Fremme, naar en offentlig Forsvarer er beskikket.

§ 388.

Forhandlingen om Paaankens Gjenstand begynder med, at Formanden lader Re.'s' skriveren oplæse de fremsætte Ankegrunde. Derefter rrholder den Ankende Ordet for at be- grunde sin Anke under Henvisning til og Oplæsning af Landsrettens Dom og Sagens sv- nge Aktstykker, og dernæst Modparten for at imodegaa Anken og at begrunde sin Modanke, bvis en saadan er fremsat.

Iovrigt finde ved Forhandlingen alle de Regler i fjerde Afsnit Kapitel III Anvendelse, 'om itke ere udelukkede ved Forholdets Forskjellighed eller ved særlig Bestemmelse.

§ 389.

Anke- eller Modankegrunde, som ikke cre fremsætte for Landsretten, kunne gjøres Mldende af eller for den Sigtede, naar de fremsættes for Hoiesteret senest umiddelbart, efterat Realitetsforhandlingen er indledet, men paa et senere Tidspunkt eller af Anklageren kun, naar Hoiesteret finder, at særegne Grunde tale derfor. Findes del, at de nye, frem- komne Ankegrunde gjøre yderligere Forberedelse for Modparten nødvendig, udsætter Hoiesteret Sagen derefter.

§ 390.

Til Grundlag for Høiestetets Paakjendclse af Vågen tjener Dommen i Forbindelse med Sagens Aktstykker og Udskriften af Retsbøgerne. Opstaar der Tvivl om Rigtigheden af det Retsbogen Tilfsrte, kan Hoiesteret indhente yderligere Oplysninger og navnlig Erklæ- ring fra Landsretten; findes det nødvendtgt, at Vidner afhores, sker dette ved Undersogelses- dommeren.

Naar Sagens Forhandling er tilende, afsiges Dom strax eller dog snarest muligt.

§ 391.

Hoiesteret paakjender ordentligvis kun Dommen, forsaavidt paaanket er.

Dog har Hoiesteret i Embeds medfør at tage i Betragtning til den Sigtedes Fordel:

1) naar den Sigtede er idømt Livsstraf, alle af de foreliggende Oplysninger frem- gaaende Paaankegrunde, som kunde være gjort gjældende af eller for den Sigtede,

2) i andre Paaanketilfælde saadanne Ankegrunde, som medføre, at en ny, for den digtede gunstigere Realitetsdom bliver at afsige af Hoiesteret uden Hjemvisning.

Angaar Dommen flere medsigtede, men ikke for Alles Vedkommende er paaanket, bar Hoiesteret fremdeles i Embeds medfør at paakjende Dommen ogsaa med Hensyn til bem, der ikke have anket, naar det findes, at Ankegrunde, som ifølge denne Paragraf skulle tages i Betragtning i Embeds medfør, ogsaa maa komme saadanne medsigtede til Gode.

§ 392.

Findes en loulig Ankegrund, der er gjort gjældende af en Part, eller som ifølge forrige Paragraf skal tages i Betragtning, at foreligge, ophæver Høiesteret Dommen og efter Omstændighederne den stedfundne Behandling. I Forbindelse hermed har Høiesteret, forsaavidt Ankegrunden ikke er en saadan, at den udelukker Realitetsdom i den foreliggende Sag, efter Omstændighederne enten at hjemvise Sagen eller selv at afsige ny Realitetsdom.

§ 393.

Nu Realitetsdom afsiges af Høiesteret i følgende Tilfælde:

- 1) naar Dommen opbevares paa Grund af Lovens urigtige Anvendelse, medmindre denne maatte have medført en ufuldstændig Afgjørelse af Bvisspørgsmaalet;
 - 2) naar Dommen ophæves, fordi Retten uden Forsigelse har undladt at grunde Dommen paa Nævningernes Erklæring, eller af den i § 375 Nr. 6 nævnte Grund eller iøvrigt i den Maade, at der kun skal findes en ny Fastsættelse Sted som de retlige følger paa Grundlag af en gyldig Erklæring af nævninger eller Afgjørelse af Retten;
 - 3) naar den Sigtede er domfældt, magtet Anklagen var frafalden, efterat Hovedform bandlingen var begyndt.
- Endvidere Høiesteret ved en ny Realitetsdom andre Virkninger end Frifindelse, der i den Tilfælde være givet Parterne Leilighed til under Forhandlingen at udtale sig om disse.

§ 394.

Ophæves Dommen af andre Grund? end de i § 393 ommeldt?, men som dog ikke udelukke Realitetsdom i Sagen, hjemvises denne.

Høiesteret bestemmer da tillige, fra hvilket Punkt den nye Btbandling ifølge Opbevaringsgrundens Beskaffenhed skal tage sin Begyndelse.

Hjemvises Sagen alene til ny Dom, bør der, forend denne Dom afsiges, gives Parterne Leilighed til at udtale sig. Finder Landsretten det i saadant Tilfælde nødvendigt, at den forudgaaende Behandling gjentages, er den ikke udelukket fra at træffe Bestemmelse herom.

I ethvert Tilfælde, hvor ikke blot ny Dom bliver at afsige endvidere Parterne ere borte, bør Forhandlingen fuldstændig gjentages.

§ 395.

Sagen hjemvises til den samme Landsret, ved hvilken den ophævede Dom blev afsagt. Skal Hovedforhandling fuldstændig gjentages, maa de samme nævninger ikke medvirke.

Høiesterets Formand tilstiller vedkommende Ret Sagens Aktstykker tilligemed Høiesterets Dom. Rettens

Formand træffer derefter Foranstaltning til Sagens ny Foretagelse over- ensstemmende med de almindelige Regler.

§ 396.

Hjemvises en Sag, er Retten forpligtet til ved Sagens Behandling og Afgjørelse at følge de af Hoiesleret udtalte Retsanffucl'er; derimod er den ikke bunden ved de Anskuelser, der ligge til Grund for Kjendrlser og Beslutninger, afsagte eller tagne under den tidligere Behandling.

Den nye Dom er Gjenstand 'or Paaanke efter de ovenfor givne Regler.

Kapitel II.

Om Paaante af Domme, afsagte af Underretten.

§ 397.

Domme, afsagte af Underretten, kunne ordentligvis paaankes til den Landsret, i hvis Kreds Underret:en ligger.

I Sager, hvis forfølgning paahviler Politiet, kan Dommen kun paaankes i An- klagens Interesse, naar anden Straf end Boder, simpelt fæng'el, Tvangsarbejde eller Ris kan idømmes for Handlingen, og i den Sigtedes Interesse kun, naar hoiere Straf end Beder af 40 Kr., simpelt fængsel i 8 Dage, Tvangsarbejde i 30 Dage, eller med Hensyn til Born under 15 Aar Ris eller Fængsel i 8 Dage .er idømt. Dog kan Landsrettens Formand paa Andragende, som maa fremsættes inden 3 Dage efter Dommens Afsigelse, til- stede Paaanke, naar Sagen ftkjønnes at have en almindelig Interesse eller videregaaende be- tydelige følger for den Sigtede (§ 108). Indgives saadant Andragende af en Domfældt, kan Rettens Formand bestemme, at Fuldbyrdelse!, skal udsættes; tilstedes Paaanke, udsættes eller standses Fuldbyrdelsen.

Under tilsvarende Betingelser kunne de i §§ 363—370 ommeldte Afgjørelser paa- ankes i Anklagens Interesse og den i § 370 omhandlede Afgjørelse af den Sigtede.

§ 398.

De i §§ 372—385 indeholdte Regler finde ogsaa Anvendelse ved Paaanke af Underrettens Domme med de Lempelser, som følge af, at Landsretten troeder i Stedet for Høiesteret, Underretten for Landsretten og Statsanklageren for Overstatsanklageren, eller iov- rigt af Forholdets Natur, samt med følgende nærmere Bestemmelser:

1) Paaanke i Anklagens Interesse i Sager, som paatales af Politimesteren, finder kun Sted paa dennes Begjæring.

- 2) De Skridt, som i Anledning af Paaanke blive at foretage ved Underretten i An- klagens Interesse, kunne uden særlig Bemyndigelse foretages af den, der har udført Anklagen for Underretten.
- 3) De Anmeldelser og Erklæringer, som i Tilfælde af Paaanke skulle eller kunne af- gives af den Sigtede for Underretten, kunne altid afgives mundtlig til Retsbogen, hvorved Dommeren skal være ham behjælpelig.
- 4) Paaanke af Underretsdommens Realitet er ikke indskrænket til Lovens Anvendelse, men udstyrker sig ogsaa til Bemsspørgsmaalet, medmindre det Modsætte udtrykkelig erklæres af begge Parter.
- 5) Ved Paaanke, der rettes mod Dommens Realitet i Almindelighed, finder ingen videre Begrundelse af Paaanken Sted, ei heller de i §§ 381 og 382 ommeldte skriftlige Ud^ viklinger og Moderklæringer,
- 6) Underretten noegter Paaanken Fremme, ogsaa, naar Sagen efter § 397 ikke er Gjenstand for Paaanke.

§ 399.

Paaankes paa Grund af Krcrnkelse af Rettergangsregler eller, hvad Realiteten angaar,

alenr paa Grund af Lovens urigtige Anvendelse, blive Reglerne i §§ 386—396 at anvende med de af Forholdets Natur flydende Lempelser.

møder den Sigtede, som bar paaanket, og tor hvem ingen Forsvarer er bestikket,

hvnken selv eller vcd en Forsvarer ved Paaankens Forhandling, betragtes hans Paaanke som

Forelagte Lovforslag m. m. 187

frafalden; udebliver han som Modpart, fremmes Sagen paa forestreven Maade, saaledes at han gaar glip af den medvirkning ved Forhandlingen, hvortil han ellers har Adgang, og ?n mulig Modpaaanke fra hans Side bortfalder. Dog indstramkes ikke herved Reglen i § 391 om Nnkegrunde, som Retten i Embeds medfør skal tage i Betragtning.

§ 400.

Naar udenfor det i § 399 nævnte Tilfælde Underretsdommen ved Paaanken søges forandret i Realiteten, bliver Sagen behandlet for og paakjendt as Landsretten efter de Regler, som gjælde i Sager, der behandles ved denne i fsrste Instants, forsaavidt de ikke med Nodvendighed ere udelukkede ved Forholdets Natur, og med lagttagelse af de i §§401 —405 givne ncrrmere Bestemmelser. Ved Dommen kan et for den Sigtede gunstigere Resultat fastsættes, selv om kun Anklageren bar paaanket; derimod kan der ikke idømmes en ftrengere Straf end den ved Underretsdommen bestemte, naar kun den Sigtede bar paaanket,

§ 401.

Naar Rettens Formand har modtaget Sagens Aktstykker, fastsætter han en Frist, inden hvilken Anklageren, bvem Adgang tit Sagens Aktstykker i løbet af Fristen staar aaben, har at tilstille Formanden Anklageskrift samt enførtegnelse over de Beviser, som han agter at fremfore; undlader Anklageren dette, uden at Forlængelse af Fristen er given, og kan Op« reisning mod Fristforfommelsen ei ovnaas, anses hans Paaanke, eller, hvis Dommen er paaanket af den Sigtede, Anklagen, saavidt Paaanken rackker, for frafalden, i hvilket fidfte Fald Retten afsiger Dom i Overensstemmelse hermed. Begæring/om Afvisning af den Sigtedes

Paaanke bsr fremsættes inden den samme Frist.

§ 402.

Gjenpart af Anklageskriftet og Anklagerens Bevisfortegnelse tilstilles den Sigtede, bliver Forsvarer bestikket, erholder denne ligeledes faadanne Gjenparter samt de i § 386 1ste Stykke ommeldte Dokumenter. Tillige fastsættes en Frist, inden hvilken der er Adgang til:

- 1) at begjære Anklagerens Paaanke afvist,
- 2) at andrage paa, at Anklagen ncrktes Fremme, fordi Anklageskriftet ikke tilfredsstiller Lovens Fordringer,
- 3) at andrage paa Ncrgtelse af Anklagens Fremme af de i § 251 Nr. 4, 5 og 6 nævnte Grunde, naar Anklageren har paaanket en frifindende Dom,
- 4) at andrage paa Forunderfygelse, forsaavidt derom efter Sagens Beskaffenhed kan blive Tale, og
- 5) at indlevere Bevisfortegnelse.

§ 403.

Spørgsmaal om Afvisning af Paaankcn Afgjøres af Retten efter Reglerne i § 257; den kan ikke finde Sted, efterat Sagen er henvist til Hovedforhandling. Ncegtcs Anklagen Fremme, fordi Anklageskriftet ikke tilfredsstiller Lovens Fordringer, har det samme Virkning som Undladelse af at fremkomme med Anklageskrift.

§ 404.

Under Hovedforhandlingen stat en fuldstcrndig ny Bevisførelse sinde Sted. Dog bliver herved at iagttage, at Reglerne i § 298 Nr. 3 ^ 4 ogsaa omsatte Tilfsrsler til Retsbogen under Sagens Behandling ved Underretten.

Udenfor de Tilfælde, i hvilke i Henhold til § 298 Nr. 4 de ved Underretten af« givne, Retsbogen tilforte Forklaringer af Vidner, Syns- eller skjøns mænd, kunne oplæses under Bevisførelsen, kan Retten ogsaa ellers, naar den ifølge Sagens Bestaffenhed og øvrige Omstændigheder finder Feie dertil, beslutte, at saadanne Udsagn stulle gjældc, uden at de paa- gjældende Personer paany fores for Landsretten.

§ 405.

Har den Sigtede paaanket, men enten fsr Hovedforhandlingen har unddraget sig forfølgning eller udebliver under Hovedforhandlingen uden oplyst lovligt Forfald, betragtes hans Anke som frafalden, dog med Forbehold af Bestemmelsen i § 391.

Har Anklageren paaanket, og den Sigtede paa den foran angivne Maade unddrager sig forfølgning eller

udebliver, bliver Sagen at udsættet, medmindre i Henhold til § 200, jfr. § 366, Hovedforhandling og Paakjendelse kan finde Sted i den Sigtedes Fraværelse eller Anklageren frafalder Anken eller indskrænker den til Paaanke af den i § 399 om- meldte Art.

§ 406.

Landsrettens Dom i en fra Underretten paaanket Sag kan i Reglen ikke yderligere paaankes. Dog kan Høiesteret (§ 108) undtagelsesvis tillade, at Sagen indbringes for samme, naar den findes at have almindelig Interesse eller videregaaende betydelige følger for Ved- kommende. Andragende herom maa fremsættes inden 3 Dage fra Dommens Afsigelse, jfr. § 397 2 det Stykke i Slutn.

Tilstedes Plante til Høiesteret, finde Reglerne i §§ 398 og 399 tilsvarende An- vendelse.

Kapitel III.

Om Bemyndigelse til Høiere Ret.

§ 407.

Besværing til høiere Ret benyttes som Retsmiddel:

- 1) mod Underfølgelsesdommerens Kjendelser og Beslutninger,
 - 2) mod den dømmende Rets Kjendelser og beslutninger, som ikke paaankes i Forbindelse med Dommen.
- I.

Om Besværing mod Undersøgelsesdommerens Kjendelser og Beslutninger.

§ 408.

Berettiget til Besværing er Enhver, som ved Undersøgelsesdommerens Handlinger eller Undladelser antager sig krænkede i sine Rettigheder eller hindret i Opfyldelsen af sine Pligter.,.

§ 409.

Besværingsfristen er ordentligvis 4 Uger.

Imod Kjendelser, ved hvilke det paalægges Vidner, Synsmand eller a^H mod derto Indsigelse at afgive Vidnesbyrd, foretage Syn eller Ekjsn, fremkomme

med Dokumenter eller Lignende, maa Bewcenng iværksættes inden en Frist af 3 Dage. Samme Frist gjælder ogsaa for Besværing imod Kjendelser, ved hvilke Straf er paalagt. Besværing imod Kjendelser af sidstnævnte Art kan kun finde Sted under de Betingelser med Hensyn til Straffens Størrelse, som § 397 angiver.

Opreisning mod Forsømmel»'e ak Besværingsfristen kan gives efter Reglen i § 379.

§ 410.

Imod Kjendelser, som i Henhold til §§ 137 og 162 have paalagt et udeblevet Vidne eller Syns- eller Ekjonsmand Straf, kan Be'væring kun sinde Sted. naar Begjæring om Kjendelsens Ophævelse overensstemmende med § 138 forgjceves har været fremsat, og Fri- sten regnes fra Rettens Ncrgtelse at efterkomme Begjæringen. En lignende Regel gjælder med Hensyn til Kjendelser om Forbrydelse af Sikkerhedsstillelse (§ 193).

§ 411.

Besværingen iværkfçrttes ved Anmeldelse til Undersøgelsesdommeren, skriftlig eller mundt- lig til Retsbogen, Om Besværingen underretter Dommeren den eller dem, fcm maattc bavc retlig Interesse i Kjendelsens eller Beslutningens Opretholdelse.

§ 412.

Besværing imod de i § 409 2det Etvkke ommeldte Beslutninger og Kjendelser hindrer deres Fuldbyrkelse, naar den finder Sted inden den foreskrevne Frist. I andre Tilcrldc medkorer Besværing ikke Opsættelse af Beslutningens Udforelse; dog kan saavel Undersøgelses- dommeren selv som den Ret, til hvilken Bksværingen sker. beslutte en saadan Opsættelse,

§ 413.

Er Besværing anmeldt, indsendes de fornødne Akter, eller, forsaavidt disse ikke kunne undværes, bekrceftede Asskrifter samt fornøden Udskrift af Retsbogen til den Ret, til hvilken Besværingen sker; om fornødent findes, lader Undersøgelsesdommeren sin Erklæring medfølge.

I løbet af en Uge fra Anmeldelsen eller fra meddelelsen om samme tit Modparten har den, som besværer sig, og Modparten Adgang til at indsende til den Ret, til hvilken Besværing er sket, stnftlige Udtalelser om spørgsmaalet. Senere indsendte Udtalelser kunne tages i Betragtning, naar Afgjørelse ikke har fundet Sted. Den Sigtede, som er fængstet, kan fremsætte sin erklæring mundtlig til Retsbogen for

Underfsgelsesdommeren, som uophol- delig indsender fornøden Afskrift.

Den Forsvarer, som maatte være bestikket, er Pligtig til paa Begjæring at være den Sigtede behjælpelig ved Fremsættelsen af de fornødne Anmeldelser og erklæringer.

§ 414.

førend Afgjørelse træffes, kan Retten efter sit skjøn indhente yderligere Oplys- ninger eller Erklæringer som og ved Undersøgelsesdommeren eller et medlem af Landsretten lade afhøre Vidner m. V.

Paa Grundlag af de indsendte Akter, indkomne Udtalelser og Erklæringer samt ind- hentede Oplysninger trasser Retten snarest mulig Afgjørelse ved Kjendelse. Naar særlige Grunde tale derfor, kan Retten paa Andragende eller i Embeds medfør anordne mundtlig Forhandling. Udebliver i saa Fald den, der besværer sig, betragtes Besværingen som fra- falden; udebliver Modparten, er dette ikke til Hinder for, at Sagen paakjendes, efterat den Klagendes mundtlige Fremstilling er hort.

Retten er i sin Afgjørelse ikke bunden ved Undersøgelsesdommerens skjøn om det faktiske Grundlag.

Nfgjørelsen meddeles uden Ophold alle Vedkommende.

§ 415.

Imod Landsrettens Afgjørelser i de heromhandlede Tilfælde k«n i Reglen ikke yder- ligere Besværing finde Sted. Dog kan Hoiesteret undtagelsesvis tillade, at Spergsmaalet indbringes for samme (§ 108). Andragende herom maa fremsættes inden 3 Dage fra medde- lelsen om Afgjørelsen.

Tilstedes Besværing til Høiefterct, finde ovenftaaende Regler Anvendelse med fornødnc Lempelser.

II.

Om Besværing mod den dommende Rets Kjendelser og Beslutninger.

§ 416.

De as dcu dommende Rel af'agte Kjendelser og tagne Beslutninger, der vedrore Sagens Gang og Ledelse, og som ikke gaa ud paa at ncrgte Anklagen Fremme ganske eller delvis, kunne af Parterne ikkun paaankes i Forbindelse med Dommen, forsaavidt ikke Andet særlig rr bestemt.

For Besværing mod Kjendclser, lworved der ganske eller delvis ncegtcs Anklagen Fremme, gjælder en Frist

§ 417.

Udelukkede saavel fra Besværing som fra Paaanke i Forbindelse med Dommen ere: N Beslutninger, hvorved Sagen henvises til Hovedforhandling:

2) Kjendelser og Beslutninger, hvorved Sagen henvises til Forundersogelse, forsaavidt Saadant ikke er udelukket ved Sagens Beskaffenhed, eller ifølge hvilke Vidner blive at indkalde eller andre Beviser at fremfore, medmindre Bestemmelsen er i Strid med Loven;

3) Procesledende Beslutninger om Adskillelse og Forening af Straffesager, om Række- følgen af de enkelte Dele af Forhandlingen, forsaavidt Loven ikke indeholder For- skrifter herom, samt om Udsættelser og Friftforlængelser.

§ 418.

Imod andre Kjendelser og Beslutninger af den dommende Ret end de i 8Z 416 lfte Stykke og 417 ommeldte kan der iværksættes Besværing henholdsvis til Hoiesteret eller Lands- retten, hvorved §§ 409 og 412 finde tilsvarende Anvendelse.

§ 419.

Naar Besværing finder Sted mod den dømmende Rets Kjendelser og Beslutninger, finde iøvrigt Reglerne i dette Kapitels 1. Anvendelse med fornødne Lempelser.

Kapitel IV.

Om Ojenoptagelse af en Straffesag.

§ 420.

Har Statsanklageren eller Politimesteren henlagt en Sag, i hvilken e«dnu ingen be-

stemt Petfon var sigtet, fan han til enhver Tid gjenoptage Sagen, forsaavidt Bestemmelserne om Strafskylds

Forældelse ei maatte være til Hinder.

§ 421.

Har en bestemt Person roeret sigtet, men paa Grund af manglende Paataleret For« felgningen er frafalden eller ncrgtet Fremme, eller Frifindelsesdom af nævnte Grund er af- sagt, kan Sagen mod ham gjenoptages af eller paa Begjæring af rette Vedkommende efter Lovens almindelige Regler.

§ 422.

Frafaldes ellers forsølgningen mod en Person, uden at Dom bliver afsagt, eller ncegtet drr ved Retskendelsen forfølgningen Fremme som ugrundet, kan Sagen mod den Sigtete ?un gjenoptages, naar nye Kjendsgjæringer eller Beviser af Vcegt fremkomme mod ham. Dog er Underfsgelsesdommerens Kjendelse i Henhold til § 229 ikke til Hinder for, at Sagen indbringes for den dømmende Ret, naar det sker inden Besværingsfristens Udlob (§ 409).

Om den nysangivne Betingelse er tilstede, afgjør overensstemmende med Lovens al- mindelige Regler den Ret, for hvilken Sagen anhrngiggjøres.

§ 423.

Er den Sigtete ved Dom frifunden af anden Grund end den i § 421 nævnte, kan den Paataleberettigede andrage paa ny Foretagelse af Sagen:

1) naar det maa antages, at Frifindelsen er hidfort ved urigtige under Sagen afgivne Forklaringer eller erklæringer af Vidner eller Synsmænd eller ved falske eller for- falskede under Sagen benyttede Dokumenter eller ved et saadant Forhold af Stats- anklageren, en Dommer eller nævning, som ommeldes i Straffelovens §§ 120, 123, 124, 125, 131, 133. 134 eller 141;

2) naar nye Kjendsgjæringer eller Beviser komme for Dagen, som enten for sig alene eller i Forbindelse med det tidligere Fremkomne ere egnede til at begrunde Domfæl- delse eller at fjerne Frifindelsesgrunden.

§ 424.

Den, som er oomfældt under en Straffesag, kan andrage paa ny Foretagelse af Sagen:

1) naar det maa antages, at Omstændigheder af den i § 423, Nr. 1 nævnte Art, jfr. ogsaa Straffelovens § 126, eller lignende pligtstridigt Forhold af den beskikkede Forsvarer har bidraget til Sagens Udfald;

2) naar Kjendsgjæringer eller Beviser, som ikke ere komne frem under den tidligere Sag, forebringes, og det fjønnes, at de enten alene eller i Forbindelse med tidligere fsne Beviser ere egnede til at begrunde Frifindelse;

3) naar to eller flere Personer ved forfkjellige Domme ere dømtc for den samme Hånd« ling, og det ved at sammenholde Dommene med Nødvendighed fremgaar, at en eller nogle af de Paagjældende ere uskyldige.

§ 425.

Foruden den Domfældte selv er ogsaa hans værge berettiget til at andrage paa ny Foretagelse af Sagen i Henhold til § 424. Angaar Domfældelsen en i den offentlige Me- nmg vanoercnde Handling, ere efter den Domfældtes Dod hans Zægtefaelle, Forceldre. Born eller Ssskende berettigede til saadant Andragende.

Komme Kjendsgjæringer eller Beviser, som stjonnes at give den Sigtede eller Andre paa hans Vegne Foie ti! at andrage paa Sagens Gjenoptagelse, til Rettens eller Statsan- flagerens Kundskab, bor de derom underrette den Paagjældende.

§ 426.

Naar de i §§ 423 og 424 angivne Betingelser ere tilstede, kan Sagens Gjenop- tagelse ogs'aa bevilges, hvor Spørgsmaalet er om Anvendelse af en strengere eller mildere Straffebestemmelse eller om Valget af en hoiere eller lavere Straf indenfor den samme Straffe- rammes Grænser, dog i begge Tilfælde kun, naar det kan forudses, at Genoptagelsen vil fer? lil en vcefentlig strengere eller mildere Dom.

§ 427.

Andragende om Sagens Gjenoptagelse i Henhold tit §§ 423—426 er udelukket ved de af Underretten afsagte Domme.

Det kan ikke fremsættes i den Frist, i hvilken Paaanke i medfør af Loden staar aaven. eller saalænge Afgjørelse af en stedfunden Paaanke ikke bar fundet Sted,

At Straffen er udstaaet, er ikke til Hinder for Gjenoptagelsen.

§ 428.

Andragende om Sagens Gjenoptagelse rettes til Høiefteret,, naar denne son, følge as Paaanke bar afsagt Dommen (§ 393), samt naar Andragendet finder Sted i Henhold til § 424 Nr. 3. I andre Tilfælde rettes Andragende til den Landsret, der bar afsagt Dommen i forlte Instants eller som følge af Paaanke.

Andragendet, der indgives skriftlig tit Nettens Formand, maa angive de Kjendsgjer« ninger eller Beviser, paa bvilke det stottes. Er Andragendet stottet paa nogen af de i s 423 Nr.) eller tz 424 Nr. 1 nævnte Grunde, maa det ledsages af Udskrift af en med Henfyn bertil afsagt Straffedom eller, bris en saadan ikke er afsagt, med Oplysning om Grunden bertil. Udskrift af den tidligere Dom i Sagen eller af de ftere uforenelige Domme bsr vedlægges.

§ 429.

Finder Retten sig ifølge, hvad der indeholdes i Andragendet og Sagens Aktstykker, hvilke om fornødent fordres indsendte, tilstrækkelig overbevist om, at ny Foretagelse af Sagen bør ncegtas, kan den ved Kjendelse strax afvise Andragendet.

Findes der ikke Grund til saadan Afvisning, tilstiller Rettens Formand Modparten en Gjenpart af Andragendet med Bilag; denne har i Lobet af en Uge fra Modtagelsen Ad- gang til at fremkomme med en Moderklæring.

§ 430.

Har Statsanklageren erklckret sig for Bevilgelsen af et fra den Domfældtes Side indgivet Andragende, og Retten efter det Oplyste finder samme tilstrækkelig begrundet, kan den strax tage det til følge (jfr. § 432).

Udenfor dette Tilfælde finder en mundtlig Forhandling Sted angaaende Spørgs- maalet, om det fremkomne Andragende bør bevilges.

§ 431.

Finder Retten det nødvendigt, forend Afgjørelse træffes, at Sagen yderligere oplyses, kan den efter Omstændighederne anordne faavel Forundersøgelse som enkelte Unde:logelses- handlinger foretagne af Undersegelsesdommeren, saa og wvngt indhente fornødne Oplysninger. Er Andragende sletter paa nogen as de i § 423 Nr. I eller § 424 Nr. 1 nævnte

Grunde, men en i den Anledning begyndt Straffesag enonu ikke er bragt til Ende, udslettes Forhandlingen og Afgjørelsen, om fornødent, indtil dette Tidspunkt,

§ 432.

med Hensyn til den mundtlige Forhandling finde Reglerne i §§ 386 — 388, ifr. § 399, Anvendelse med de af Loven eller Forholdets Natur følgende Lempelser.

Naar Forhandlingerne ere endtc, beslutter Retten ved Kjendelse, om Andragendet kan tages til følge. I bekræftende Fald ophæver Retten den afsagte Dom, eller naar tvende uforenelige Domme foreligge, om fornøden! begge Dommene, og beslutter, at ny Hovedfor- bandling skal finde Sted. ror'aavidt den ikke i medfør af § 433 strax afsiger ny Dom.

§ 433.

Nu Dom afsiges strax:

1) naar Retten i Overensstemmelse med Anklageren finder en Domfældts Andragende om Gjenoptagelse af Sagen, hvorved tilsigtes frifindelse eller Anvendelse af en mildere Straffebestemmelse, begrundet, og Anklageren derhos frafalder sin Anklage, henholdsvis ganske eller delvis,

2) naar der alene foreligger Andragende om Gjenoptagelse af Eⁿigen med Hensyn til Straffens Valg indenfor de lovbeftemte Grænser, og et faadant Andragende findes begrundet.

Fastsættes ved den nye Dom andre Virkninger end Frifindelse, bør der være givet Parterne Leilighed til forinden at udtale sig om disse.

§ 434.

Ny Hovedforhandling finder ordentligvis Sted ved den Ret, som tidligere i første Instants har paadsmt Sagen. Gre tvende uforenelige Domme ophævede, sker den nye For- handling af begge Sagerne efter Hoiesterets Bestemmelse ved en tredje Ret af samme Art. Er der i en i første Instants af Underretten paadømt Sag nu spørgsmaal om Anvendelse af en strengere Straffebestemmelse, som udelukker Paadømmelse ved Underretten, finder den nye Forhandling Sted ved Landsretten. Om nævninger skulle deltage ved den nye Hoved- forhandling, afgjøres efter de almindelige Regler.

I de Tilfælde, hvor Beslutningen om Sagens Gjenoptagelse er tagen af en anden Ret end den, ved hvilken den nye Forhandling skal finde Sted, blive Sagens Aktstykker og Udskrift af den affagte Kjendelse at tilstille denne.

§ 435.

Hovedforhandlingen finder Sted paa Grundlag af det tidligere Anklageskrift, forsaavidt Anklagerens Andragende om Sagens Gjenoptagelse ikke hviler paa en Grund, som gjør et nyt Anklageskrift nødvendigt.

Retten fastsætter en Frist, inden hvilken Anklageren har s^{at} indlevere sin Bevis- førtegnelse og efter Omstændighederne sit nye Anklagestritt. Undlades dette af den Anklager, paa hvis Andragende Sagens nye Foretagelse er bevilget, uden at Fristforloengelse har fundet Sted, betragtes denne som frafalden, og Retten sætter ved Kjendelse den ophævede Dom atter i Kraft; er Sagens nye Forhandling derimod bevilget paa Andragende af den Dom- fældte, anses Anklagen, saavidt Andragendet rækker, for frafalden, og Retten afsiger Dom overensstemmende hermed.

§ 436.

Ved G.^{en} nye Forhandling finde løvrigt de om Domssagers Behandling i første

Instants givne Regler Anvendelse med de af Forholdets Natur flydende Lempelser og føl- gende nærmere Bestemmelser:

1) De i fjerde Afsnit Kap. I givne Regler for Afgjørelsen af, om Anklagen skal henvises til Hovedforhandling, og særlig Reglerne i § 254 Nr. 1 og 2 blive som en følge af Forholdets Natur uden Anvendelse.

2) Opstaar der i de Tilfælde, hvor Beslutningen om Sagens Gjenoptagelse er tagen af en Høiere Ret end den, for hvilken den forhandles, spørgsmaal om væsentlige Foran- dringer i Anklagen, som ligge udenfor

Forudsætningerne for Kjendelsen om Sagens Gjen- optagelse, eller om Anvendelse af § 270, maa Sagen, hvis Retten ikke finder Grund til at forkaste Begæringen, paany forebringes for den paagjældende hoiere Ret til Afgjørelse over- ensstemmende med foranstaaende Regler.

3) Reglerne i § 298 Nr. 3 og 4 omsatte ogsaa Tilforster til Retsbogen under Sagens tidligere Forhandling.

4) Er Sagens Gjenoptagelse bevilget paa Andragende af en Domfældt, men denne unddrager sig forfølgning, og Sagen ikke i medfør af § 200 kan paakjendes i den Eig- tedes Fraværelse, sætter Retten ved Kjendelse den ophævede Dom i Kraft paany; hvis Gjenoptagelsen skyldes Andragende af Anklageren, beror det i saadant Fald paa denne, om Sagen skal udsættes, eller om Dommen atter skal fættes i Kraft.

Finder ny Forhandling Sted alene ifølge Andragende af en Domfældt, og Sagen atter falder ud imod ham, sættes den ophævede Dom atter i Kraft, uden at der kan idømmes en strengere Straf end den, som er fastsat ved denne. Findes den Sigtede i andre Tilfælde skyldig til strengere Straf end den tidligere idømte, bliver der, naar denne ganske eller delvis er udstaaet, at tage Hensyn hertil ved Straffens Fastsættelse. Et for den Sigtede gunstigere Resultat kan antages, selv om Gjenoptagelsen alene er sket ifølge Anklagerens Andragende.

§ 437.

Mod Kjendelser af Landsretten, hvorved Sagens Gjenoptagelse ncrgetes, kan inden en Frist af 3 Dage Besværing til Hoiesteret finde Sted; skulde Sagens nye Forhandling finde Sted ved Underretten, kan Besværing dog kun finde Sted. naar Hoiesteret undtagelsesvis tilsteder det (§ 108).

Mod den Dom, der som følge af Sagens Gjenoptagelse afsiges efter eller uden ny Hovedforhandling, staa de almindelige Retsmidler mod Domme Parterne aabne.

Indgives Andragende om Sagens Gjenoptagelse af en Domfældt, kan Retten, som skal tage Beslutning om samme, bestemme, at den tidligere Doms Fuldbyrkelse skal udsættes eller standses. Tages den Domfældtes Andragende om Gjenoptagelse til Folge, bliver Fuld« byrdelsen af den ophævede Dom altid at udsætte eller standse.

§ 438.

Er der i Henhold til § 200 overgaaet en udebleven Sigtet Straffedom, mod hvilken Paaanke er udelukket, eller er en af den Sigtede iværksat Paaanke eller hans An- dragende om Sagens Gjenoptagelse paa Grund af hans Udeblivelse betragtet som frafalden, men den Sigtede ved ham utilregnelige Omstændigheder er bleven forhindret i at ftemsætte sin Begjæring eller at møde samt fra betimelig at gjøre Anmeldelse herom, og oplyses Saa- dant senest inden 3 Dage efter Hindringens Ophor, har Retten, som har kjendt i Sagen, eller for hvilken Paaanken, Andragendet eller Sagen skulde have været forhandlet, paa hans Begjæring at tilstaa Ovreisning mod de i Loren foreskrevne Virkninger af Fristforssmmelsen

eller Udeblivelsen.

Forelagte Lovforslag m. m. 188

§ 439.

Er paa Grund af Anklagerens Forsømmelse med at foretage ham paabudne Hand- linger en af ham begyndt

Forfslgning eller et af ham anvendt Retsmiddel bleven anset som frafalden, men Forsømmelsen skyldes ham utilregnelige Omstændigheder, som det heller ikke har været ham muligt betimelig at bringe til Rettens Kundskab, og Saadant oplyses senest inden 3 Dage efter Hindringens Ophor, har Netten, ved hvilken hin Handling skulde være foretagen, paa Begjæring at tilstaa Opreisning mod de i Loven forestrevne Virkninger af Forsømmelsen.

Ved de i denne og den foregaaende Paragraf omhandlede Bestutninger finder § 108 Anvendelse.

Syvende Afsnit.

Om Behandlingen af Sager, der ikke forsølges af Statsanklageren eller Politiet.

Kapitel I.

Om Sager, der paatales i Henhold til tz 38 eller s 40.

§ 440.

Naar Nogen i Henhold til § 38 eller § 40 tager Paatalen af en Sag i sin Haand, blive med de af Forholdets Natur følgende Lempelser samt de i §§441 og 442 foreskrevne nærmere Bestemmelser Reglerne i tredje til sjette Afsnit om Indbringelse for Retten og videre Behandling af Sager, der paatales af Statsanklageren eller Politimesteren, samt om Retsmidlerne at følge. De særegne Regler om Sager, der forsølges af Politimesteren, komme til Anvendelse, naar Sagens offentlige Paatale vilde Tilfælde denne.

Foretagelse af Retshandlinger, forend Sagen anhängiggjøres, kan finde Sted ifølge Andragende af den Paagjældende, naar Omstændighederne ikke tilstede Opsættelse, under lagt- tagelse af Reglerne i tredje Afsnit Kap. I.

§ 441.

Følgende særegne Forskrifter blive at iagttage;

1) Naar Paataleretten grundes paa § 40 1ste Stykke, skal det paagjældende Andragende til Retten eller Anklagen ledsages af Oplysning om, at Statsanklageren eller Politimesteren har ncegtet at paatale, og at Gjenpart af Andragendet eller af Anklagen er meddelt denne; i modsat Fald afvises Andragendet eller Anklagen i Embeds medfør. Under Hovedforhandlingen kan Afvisning, fordi den Vcegring, som betinger Paataleretten, ikke har fundet Sted, kun ske, naar Statsanklageren eller Politimesteren ftem sætter

Indsigelse, for Anklageskriftets Oplæsning, eller i nævningefager forend Lodtrækning til Udtagelse af nævninger begynder, og Indsigelsen er udelukket, naar Adgangen til at fremfætte den for Hovedforhandlingen ikke er bleven benyttet; derimod er under disse Omstændigheder Statsanklageren eller Politimesteren altid berettiget til at tage Sagen i sin Haand.

2) Den, der paataler i Henhold til § 40, har i sit Andragende at angive sin Bolig samt, hvis han ikke bor paa det Sted, hvor Retten holdes, at nævne en der bosat Mand, til hvem Tagen vedkommende meddelelser, som ikke skulle forkyndes efter Reglerne i

§ 95 ff., kunne gjøres med samme Virkning, som om de vare gjorte til ham selv; Undladelse heraf bevirker, at flige meddelelser gyldig kunne gjøres paa Rettens Skriverkontor.

3) Andragende om Forunderfegelse skal indgives til Landsretten; det nægtes Fremme ikke blot i de i § 229 nævnte Tilfælde, men ogsaa naar de forelagte Oplysninger ikke findes at vække grundet Mistanke imod den Sigtede.

4) Henvielse til Hovedforhandling af den for Landsretten i Henhold til § 40 indbragte Anklage bliver at nægte ikke blot paa Andragende, men ogsaa i Embeds medfør, naar der ifølge de med Anklageskriftet fulgte Aktstykker ikke findes rimelig Grund til Mistanke mod den Sigtede eller er oplyst Omstændigheder, som begrunde hans Straffrihed. Er Anklage i Henhold til § 88 eller § 40 reist for Underretten, bliver Reglen i § 364 at følge.

§ 442.

Endvidere bliver at iagttage:

1) Udebliver den, der paataler i Henhold til § 40, ved Hovedforhandlingens Begyndelse eller i løbet af denne, førend han sidste Gang havde Adgang til Ordet, udsættes Sagen, dersom lovligt Forfald er oplyst. Mangler der Hjemmel til at udfætte Sagen, betragtes Anklagen som frafalden, hvis Udeblivelsen finder Sted, førend Bevisførelsen fra Anklagerens Side er sluttet; finder Udeblivelsen Sted senere, fremmes Sagen paa foreskreven Maade, saaledes at Anklageren gaar glip af den medvirkning ved Sagens Forhandling, hvortil han ellers har Adgang. Samme Virkninger indtræde, naar den Paagældende vægrer sig ved at tage Ordet, hvor det under Forhandlingen paahviler ham, eller naar Ordet fratages ham, eller han maatte blive udvist af Retssalen, Reglen i § 365 finder ikke Anvendelse i Sager, der paatales i medfør af § 40.

2) Afhørelse af en privat Anklager foretages af Rettens Formand, jvfr. § 291.

3) Berettiget til Anvendelse af Retsmidler i Anklagens Interesse i Sager, som ere paatalte i Henhold til § 38, er Statsanklageren efter Begjæring af vedkommende Embedsmand.

4) Naar den, der har paatalt i Henhold til § 40, paaanker, men udebliver ved Forhandlingen i Paaankeinstantfen, forend han har begrundet sin Anke, og uden oplyst lovligt Forfald, betragtes hans Paaanke som frafalden; udebliver han ellers, fremmes Sagen paa foreskreven Maade, saaledes at han gaar glip af den medvirkning ved Forhandlingen, hvortil han ellers har Adgang. Er en Underretsdom paaanket efter Reglerne i § 400 ff., medfører Anklagerens Udeblivelse ved Hovedforhandlingen (Nr. I), at henholdsvis Anken eller Anklagen anses som frafalden. Tilsvarende Regler gjælde med Hensyn til Gjenoptagelse af Straffesagen.

§ 443.

Har Statsanklageren eller Politimesteren taget en Sag i sin Haand, som kan paatales i medfør af § 38 eller § 40, men frafalder dens videre Forfølgning, er den, hvem Paatale i Henhold til de nævnte Paragrafer tilkommer, berettiget til at optage Sagens Forfølgning efter ovenstaaende Regler uden Hensyn til de almindelige Betingelser for en Sags Gjenoptagelse.

Herved bliver at iagttage:

1) Om forfølgningens Begyndelse ved Andragende om Forundersøgelse eller Anklage skal Statsanklageren eller Politimesteren saavidi mulig underrette den Påtaleberettigede. Denne kan til enhver Tid ceste Oplysning af Rettens, om Sagen fortsættes, og paa hvilket Trin den bfinder sig; han har Adgang til Gjennemsyn af Sagens Aktstykker efter Rettens nærmere Bestemmelse, dog under Forundersøgelsen kun, naar Dommeren finder, at det ikke vil være til Skade for Undersøgelsen.

2) Frafalder Statsanklageren eller Politimesteren den begyndte forfølgning, kan Sagen af Vedkommende optages paa det Trin, hvorpaa den brfandt sig. Erklæring til Netten herom bør ske strax, hvis Anklagen frafaldes under Hovedforhandlingen, og ellers inden en Uge. Rettens Befoielse til i Embeds medfør at noegte en Sag Fremme eller at ophæve Forholdsregler, der ere foranledigede ved Undersøgelsen, men som ikke længer findes hjemlede, berøres ikke af foranftaaende Regler.

3) Anvendelse af Retsmidler i Anklagens Interesse i en Sag, som er paataalt af Statsanklageren eller Politimesteren, staar den i Henhold til § 40 Påtaleberettigede aaben, naar Vedkommende paa det Offentliges Vegne undlade eller vcegre sig ved at gjøre Brug af dem. Anmeldelse af Paaanke i Henhold hertil bør ske inden den samme Frist, som gjælder for hine. Frafalder Overstatsanklageren eller Statsanklageren begyndt Paaanke, eller frafalder han ligeoverfor et af den Domfældte anvendt Retsmiddel Anklagen, forsaavidt derom bliver Spørgsmaal, kan den Påtaleberettigede optage Anken eller Anklagen efter de under Nr. 2 givne Regler.

§ 444.

Naar en Privat er beføiet til at paatale en Lovovertrædelse, der ogsaa kan forfølges af det Offentlige, uden at denne Ret er betinget af, at offentlig Paatale er ncrgtet (§ 40 2det Stykke), er han berettiget til at indtræde som medanklager i den af det Offentlige anhängiggjorte Sag med samme Befoielser fom, naar han selvstændig bavde reist Sagen. Samme Ret saavelsom Ret til efter Reglerne i § 443 at optage en Forfølgning, der frafaldes, har i saadanne Sager omvendt Vedkommende paa det Offentliges Vegne, naar Sag er anhängiggjort af den Private.

§ 445.

forfølges en Sag af en Privat i Henhold til § 40 Iste Stykke, er Statsanklageren eller Politimesteren berettiget til at tage Sagen i sin Haand, naar faadanne Omstændigheder ere tilstede, som vilde give Hjemmel til Gjenoptagelse af en Straffesag, i hvilken forfølgning er frafalden. Den samme Grundsætning gjælder med Hensyn til Retsmidlers Anvendelse.

Kapitel II.

Om Sager, der paatales af Private i Henhold til § 39.

§ 446.

Ved Lovovertrædelser, som Lovgivningen henviser til Paatale af Private, finder ingen Efterforskning af Statsanklageren eller Politiet Sted, ei heller Indfærdigheden af Under- søgelsesdommeren af egen Drift. Andragender til Undersøgelsesdommeren om Foretagelse af enkelte Retshandlinger staa den Påtaleberettigede åabne, naar Omstændighederne ikke tilstede Opsættelse. Ogsaa den anden Part kan rette Andragende til Undersøgelsesdommeren om Førelsen af et Bevis, som han ellers staaar færdig for at tage, f. Ex. angaaende Rigtigheden af en af ham fremført Beskyldning. Herved blive Reglerne om slige Retshandlinger i tredje Afsnit Kap. I at anvende.

Forundersøgelse ved Retten er udelukket i de herommeldte Sager.

§ 447.

med Hensyn til den private Straffesags Indbringelse for Retten finde Reglerne i § 363 Anvendelse.

Skal Anklagestrift indleveres i Sager, i hvilke Straffen ikke kan overstige en Bøde af 40 Kr., kan Anklageren begjære af Dommeren, at denne skal være ham behjælpelig ved Afsættelsen.

Angivelse af Bøden m. V. maa gjøres overensstemmende med § 441 Nr. 2.

Finder Dommeren ikke Grund til i Henhold til § 251 at nedsætte Anklagen Fremme, uden at videre Foranstaltning træffes i Anledning af samme, berammer han tægtedag, hvorved Reglerne i § 364 blive at følge.

§ 448.

Dommeren skal, førend Forhandlingen begynder, meddele Forlig mellem Parterne. Forlig, hvorved den Sigtede underkaster sig Straf af Bøde, kan vedtages, naar Dommeren ikke finder Grund til at betvivle den Sigtedes Skyld. Forliget tilføres Retsbogen.

Tilbud om Forlig fra den Sigtedes Side kan fremdeles Dommeren modtage overensstemmende med Reglerne i § 368.

Rettens beføjelse til i Embedets medfør at beslutte Bevisers førelse eller andre Foranstaltninger under Sagen finder kun Sted, hvor Saadant skønnes fornødent i den Sigtedes Interesse.

Domfældes den Sigtede, maa Høiere Straf, end Anklageren maatte have andraget paa, ei idømmes.

§ 449.

Den Sigtede har Adgang til at giøre borgerlige Retskrav, der have Oprindelse af samme Forhold, gjældende som Modfordring overensstemmende med Loven om borgerlige Domssager og med Forbehold af Rettens beføjelse til i Henhold til denne at adskille Esge- maalene.

Den, der er fagssgt under en borgerlig Domssag, kan gjøre en Straffepaastand, som har Oprindelse af

341 af 471 sider

samme Forhold, gjældende som Modssgsmaal, dog at beføielse til at ad- skille Tsgsmaalene er Retten forbeholdt; løvrigt bliver faadant Modssgsmaal at behandle efter Reglerne i nærværende Lov.

§ 450.

Hvis Anklageren ikke møder personlig eller ved Fuldmægtig (§ 42) ved Hovedforhand- lingens Begyndelse eller i løbet af denn?, førend han sidste Gang havde Adgang til Ordet, udsættes Sagen, dersom lovligt Forfald er oplyst. Mangler der Hjemmel til at udsætte Sagen, betragtes Anklagen som frafalden, hvis Udeblivelsen finder Sted, førend Bevisførelsen fra Anklagerens Side er sluttet; finder Udeblivelsen Sted senere, og Sigtede ikke paastaar Anklagen betragtet som frafalden, fremmes Sagen paa foreskrevne Maade, saaledes at Ankla- geren gaar glip af den medvirkning ved Sagens Forhandling, hvortil han ellers har Adgang. Samme Virkninger indtræde, naar Anklageren vcrgrer sig ved at tage Ordet, hvor det under Forhandlingen paahviler ham, eller hvor Ordet fratages ham, eller han maatte blive udvist af Retssalen.

§ 451.

Er den Sigtede udebleven uden lovligt Forfald, og Dommeren ikke finder hans per- sonlige Nccrværelse nødvendig for Sagens Paakjendelse, anses den Sigtede at vedgaa den ham i Indkaldelsen tillagte Brsde, og Sagen bliver at paakjende uden videre Bevisførelse, medmindre Dommeren i Sagens Beskaffenhed eller de løvrigt foreliggende Omstcndighedkr finder tilstrækkelig Grund til at anordne en saadan.

Finder Bevisforelse Sted i den Eignedes Fraværelse, og heller ingen Forsvarer for denne er nwdt, afhører Dommeren de Vidner, som maatte være indkaldte efter hans Be- gjæring.

§ 452.

Afhorelse af Anklageren sker efter Reglerne i § 291 med fornødne Lempelser; und- lader han at give personligt Mode, eller vcrgrer han sig ved at svare, kommer Reglen i § 206 1ste Stykke til Anvendelse.

§ 453.

Ncefter den Sigtede at udtale sig over de imod ham anfsrte Kjendsgjerninger, kan Dommeren anse disse for beviste, naar Omstændighederne ikke tale derimod.

§ 454.

Paaanke er udelukket, naar Straffen ikke kan overstige Boder af 40 Kr. Udeblivelse af Anklageren, naar Paaanke sinder Gted, medfører de i § 442 Nr. 4 angivne Virk- ninger.

§ 455.

med de af ovenstaaende Regler og ellers af Forholdets Natur følgende Lempelser blive iøvrigt ved de herommeldte Sager de i fjerde Afsnit Kap.I—III og V samt i sjette Afsnit Kap. II—IV givne Negler at følge.

Kapitel III.

Om Paatale af borgerlige Retskrav i Forbindelse med Straffesagen.

§ 456.

Vil den Forurettede i Henhold til § 4 forfølge sit af den paatalte Handling følgende borgerlige Retskrav i Forbindelse med Straffesagen, bor han, naar Anklage er reist af Stats- anklageren, tilstille Retten sin Anklage, førend den Sigtede er bleven indstævnet til Hovedfor- handlingen. Paatales Straffesagen as Politimesteren, bor Anklagen fremsættes, førend For- handling om Sagens Realitet er begyndt i det Retsmode, i hvilket det i Henhold til § 364 afgjores, om Bevisførelse skal finde Sted. Paatales Straffesagen af den Forurettede selv, bor Fordringen fremsættes i Forbindelse med Anklagen.

Senere end til de nævnte Tidspunkter kan Kravet kun gjøres gjældende under Straffesagen, naar den Sigtede indvilger deri, eller naar det fremsættes paa en Tid, da Hovedforhandlingen er udsat, og saaledes, at den Sigtede kan faa saa betimelig meddelelse derom, som Retten finder fornøden, uden at Hovedforhandlingen behøver yderligere at ud- fættes, eller endelig, naar Kravet begrundes ved og fremkommer i Forbindelse med en For- andring i Anklagen, som er hjemlet ved § 267 Nr. 2.

§ 457.

Er det i en af det Offentlige forfulgt Straffesag tvivlsomt, om den Forurettede er bekendt med Sagens forfølging, har Politimesteren eller Etatsanklageren sacwidt mulig at underrette ham herom, for at give ham Leilighed til betimelig at fremsætte sit Retskrav. Efterforskningen og Forundersøgelsen kan paa den Forurettedes Bejrcering udftrckkes til Om-

stcrndigheder, der ere af Vigtighed for hans Krav, forsaavidt det kan ske uden vcefentlig Forhaling.

§ 458.

Klagen, hvorved det borgerlige Retskrav gjøres gjældende, afsattes skriftlig; dog kan den, hvis den fremkommer under Hovedforhandlingen, fremfættes mundtlig til Retsbogen. Ved Underretten skal Dommeren paa Begjæring være behjælpelig med Klagens Afsattelse, naar Belobet ikke er over 40 Kr.

Klagen skal indeholde Parternes Navne, Bopæle eller Opholdssteder (§ 441 Nr. 2), Henviſning til Anklagen samt nſiagtig Angivelse af Paastanden.

§ 459.

Den Forurettede, som uden selv at være Anklager forfølger et borgerligt Retskrav under Ttraffesagen, har Ret til at møde under Hovedforhandlingen, om hvilken meddelelse til ham sker. Han kan andrage paa, at Svorgsmaal stilles til den Sigtede, Vidner samt Syns- eller skjøns mænd. med Anklagerens Samtykke kan han selv udspørge Vidner, Syns- eller skjøns mænd efter samme Regler som hin. Giterat Bevisforelsen har fundet Sted og Anklageren har udtalt sig, har han Adgang til Ordet, i nævningsager, jfr. § 456, forft, efter at Nævningerne have erklæret den Sigtede skyldig og Anklageren har udtalt sig om Straffe- lovens Anvendelse.

Udebliver den Forurettede, som ikke selv er Anklager, oplæses hans Paastand og tages paa forestreven Maade i Betragtning; men han maa finde sig i, at Ufuldstændigheder og Tvetydigheder i hans Paastand fortolkes til hans Ugunst.

Indtil Bevisforelsen er begyndt, staar det ham frit for at tage fin Klage tilbage med Forbehold af at forssølge sit Krav i den borgerlige Netsvleies Former, senere kun med den Eigtedes Samtykke.

§ 460.

Retten kan saavel straz som senere under Sagens Gang ncegte det borgerlige Rets- kravs forssøgning i Forbindelse med Straffesagens Fremme, naar det findes, at den sidste derved vil lide væsentligt Ophold.

Paakjendelse af Kravet finder ikke Sted:

1) naar Retten sinder, at det i Anledning af Ttlaſspørgsmaalet Oplyste ikke inde- holder tiistrackkelige Forudsætninger for Paadommelsen;

2) naar Frifindelse for eller loommelse af Straf ikke findes at føre en Afgjørelse af Kravet i samme Retning med sig.

I alle Tilfælde, hvor Retten ikke har paakjendt Kravet, staar det den Paagjældende frit for at forssølge fit Krav i de-i borgerlige Retspleies Former.

Har der under Sagens Forhandling været Strid, om en Skade er foraarsaget eller om Erstatningens Swrrelse, træffer Retten Afgjørelse efter frit skjøn over alle i Be- tragtning kommende Omstændigheder, forsaavidt Paakjendelsen ikke i medfør af foran- staaende Regler er udelukket. Tilkjendes Erstatning, anflaas den i Reglen til en rund Sum.

§ 461.

Mod Rettens Afgjørelser med Hensyn til det borgerlige Retskrav kunne ordentligvis Retsmidler ikke anvendes særskilt; dog kan Besværing finde Sted, naar Paakjendelse er sket, uagtet Kravet ikke er paataalt af den Forurettede, eller imod Reglen i § 460 Nr. 2, eller naar Anken alene angaar Siorrelsen af den fastsætte Erstatning.

Gjores der Brug af Retsmidler mod Afgjørelsen af Siraffpørgsmaalet, indbesattes Afgjørelsen af det borgerlige Retskrav herunder, naar ikke det Modsætte udtrykkelig er udtalt.

Har Retten ikke taget Kravet under Paakjendelse, er den Forurettede udelukkende hen- vist til at gjøre dette gjældende ved en borgerlig Retssag, medmindre som følge af et Rets- middels Anvendelse en ny Hovedforhandling skal finde Sted.

§ 462.

Ting, der ere unddragne Nogen ved en strafbar Handling eller ere Udbyttet af saa- danne Ting, og som i Anledning af Straffesagen ere komne i Rettens værg, har Retten i Embeds medfør at udlevere den Forurettede, naar Sagen er endt ved upaaankelig Dom, selv om han ikke har paataalt sit Krav under Sagen, medmindre enten Trediemand gjør paa For- dring paa Tingen, eller Straffelovens § 34 finder Anvendelse.

Udlerering for det nævnte Tidspunkt eller naar Sagen ender uden Dom, kan under tilsvarende Betingelser finde Sted, medmindre den Sigtede modsætter sig det.

Kjendes den Berettigede ikke, oplyses Tingen efter de hidtil gjældende Regler.

Ottende Afsnit.

Om Fuldbyrdsen af Domme i Straffesager.

§ 463.

Politimesteren drager Omsorg for Straffedommes Fuldbyrdselse. Han staar herred under Statsanklagerens Overtilsyn, forsaavidt Tagen horer under dennes Virkekreds.

Boder, som ere tillagte den Forurettede, cg Erstatning, der under Straffesagen er til- kendt ham, inddrives efter de i Lov om den borgerlige Retspleie foreskrevne Regler. med Hensyn til Afsoning af den Del af nysnævnte Boder, som ikke betales eller indkommer ved Ezekution, har den Forurettede at henvende sig til vedkommende Politimester.

§ 464.

Opstaar der med Hensyn til Dommens Fortolkning, Beregningen af Frihedsstraffe, som ere idømte eller

træde istedetfor idømt Straf, eller andre Indsigelser af den Domfældte Strid mellem denne og Statsanklageren eller Politimesteren, bliver spørgsmaalet paa den Domfældtes Vegjæring at forelægge den Ret, som har afsagt Dom i Sagen i første Instans eller ifølge Paaanke i Henhold til § 490 ff., men uden at den af Statsanklageren eller Politimesteren anordnede Fuldbyrkelse af den Grund bchsver at udsættes, medmindre Retten beslutter det. Mod Afgjørelsen, der træffes efter Reglerne i § 257, kan Besværing finde Sted.

Angaar spørgsmaalet Identiteten af en undvegen Domfældt og en senere paagreben Person, skal mundtlig Forhandling og Bevisforelse finde Sted i et offentligt Retsmode i den Paagrebnes nærværelse; Paaanke til Hoiesteret kan i dette Tilfælde ske paa Grund af væsent- lige Formfeil og medfører Hjemvisning, medens der ved Paaanke til Landsretten maa finde ny Bevisforelse Sted; endvidere kan Andragende om Gjmoptagelse finde Sted, hvorved Grundsætningerne i sjette Afsnit Kap. IV komme til Anvendelse.

§ 465.

Ingen Straffedom kan fuldbyrdes for Udlobet af den Frist, i hvilken Paaanke i medfør af Loven ftaar aaben, medmindre Afkald paa Paaanke forinden er givet.

For Bodedomme, selv om de ei kunne paaankes, gjælder en Fuldbyrkelsesfrist af 3 Dage, som beregnes paa den i § 378 1ste Stykke angivne Maade. Er Boden tillagt den Forurettede, er Fuldbyrkelsesfristen den i Lov om den borgerlige Retspleie foreskrevne, hvilken ogsaa gjælder med Hensyn til Erstatning, som ved Straffedommen er tilkjenot.

§ 466.

Ingen Dodsdom maa fuldbyrdes, forend den af Justitsministeren har været Kongen forelagt, og Fuldbyrkelsen af Kongen er bifaldet.

Den Landsret, som har afsagt Dodsdommen, og Hoiesteret, naar Dommen har været paaankes skulle afgive Erklæring, hvorvidt der findes Grund til at anbefale den Domfældte til Benaadning. Erklæringen forelægges Justitsministeren, naar Paaankefristen er uoloben, eller Dommen er stadfæstet af Hoiesteret.

§ 467.

Foruden den Udsættelse eller Standsning af en Straffedoms Fuldbyrkelse, som er eller kan blive følgen af Paaanke eller Andragende om Sagens Gjenoplagelse, finder faadan Udsættelse eller Standsning fremdeles Sted:

1) naar en svanger Kvinde er dømt til Doden,

2) naar den, som skal udstaa Livsstraf, Frihedsstraf eller legemlig Straf, bliver afsindig eller overfaloes af en heftig, livsfarlig Sygdom,

3) naar den, som skal udstaa Frihedsstraf eller legemlig Straf, er i en saadan legemlig Tilstand, at Fuldbyrkelsen af Straffen eller af den Straf, som efter Omstændighederne (Straffe- lovens § 23) skulde troede i Stedet, ikke kan finde Sted uden livsvarig Forværelse af Til- standen eller anden varig og betydelig Skade,

4) naar en umiddelbar Udstaaelse af Straffen vilde medføre uforholdsmæssige følger for den Paagjældendes

Velfæro eller væsentlige Ulemper for det Offentlige, kan Justitsmini- steren tilstede en kortvarig Udslettelse.

Naar den Ret, som har fældet Dommen, finder Grund til at indstille den Domfældte til fuldstændig Benaadning eller til at benaades med at lide Straf af en mildere Art, ud- sættes Straffens Fuldbyrkelse; det Samme gjælder, naar Ansøgning herom indgives af den Domfældte, forsaavidt ikke allerede tidligere en Ansøgning er afslaaet. Hvorvidt den alt be- gyndte Fuldbyrkelse af Straffen skal standses paa Grund af Ansøgning om Benaadning, afgjør Justitsministeren.

§ 468.

Hvorvidt en Domfældt, der ikke tidligere var fcmgstet, i det Tidsrum, som forløber, forend Straffen kan fuldbyrdes, eller naar Fuldbyrnelsen udsættes eller standses, bor henscet- tes i Varetægtsfængsel, afgjør Retten, jfr. § 225; herved finde da Reglerne i andet Afsnit om fængfling Anvendelse med fornøden Lempelse. Paa lignende Maade finde Reglerne i andet Afsnit Kap. VI Anvendelse med Hensyn til Bestaglæggelse paa Gods for Omkostninger og Erstatning, efterat Dom er gaaet.

Har den, som er dømt til Strafarbejde eller til Statsfængsel over 2 Aar, unddra- get sig Straffens Fuldbyrkelse, kan Bestaglæggelse paa hans Formue her i Riget anordnes efter Reglerne om denne Forholdsregel i andet Afsnit Kap. IV. Er der efter Afsigelsen af Straffedommen hengaaet 11) Aar, kan Andragende til Retten herom kun stilles efter Ju- stitsministerens Befaling. Foruden i de i § 199 Nr. 1 og 2 nævnte Tilfælde bortfalder Bestaglæggelsen, naar Benaadning finder Sted; fremdeles bortfalder den, naar 10 Aar ere bengaaede efter Straffedommens Afsigelse, medmindre Justitsministeren begjærer den ved- ligeholdt.

Forelagte Lovforslag m. m. 189

§ 469.

Ophoeves en Straffedom ifølge Paaanke, kommer det Varetoegtsfængsel, som den Dom- fældte har været underkastet efter Afsigelsen af den paaankede Dom, i Betragtning ved den nye Straffedom, som maatte blive afsagt i Sagen, efter Grundsætningerne i Straffe- lovens § 58.

Det Samme gjælder, naar Straffedommen alene er paaanket i Anklagens Interesse, men Paaanken afvises eller Dommen stadfoestes; Afgjørelsen træffes efter Reglerne i § 464,

§ 470.

Naar der til Fuldbyrnelsen af en Straffedom bliver spørgsmaal om den Dom« fældtes Paagribelse, kunne de samme Forholdsregler anvendes, som ere hjemlede, naar Foengs« lingskjendelse er afsagt.

§ 471.

Bsdestraffe, som ikke ere fuldbyrdede, bortfalde ved den Domfældtes D^od,

§ 472.

med Hensyn til Mresopreisning bar det sit Forblivende ved Lov af 3 April 1868.

§ 473.

Ovenftaaende Regler sinde med de af Forholdets Natur eller færlige Forskrifter fol« gende Lempelser ogsaa Anvendelse ved Fuldbyrdsen af Kjendelser, hvorved Retten har paalagt Vidner eller Andre Straf.

Er Besværing udelukket mod de i § 137, jfr. § 162, omtalte Kjendelser, kau Fuld- byrdelsen dog forsi finde Sted, naar Fristen til at fremsætte Begjæring om Kjendelsens Op- hævelse i Henhold til § 138 er forløben, eller Retten bar ncegtet at efterkomme en faadan Begjæring.

med Hensyn til Fuldbyrdsen af de i §§ 147 og 163 ommeldte Bodepaalcrg for- holdes efter de almindelige Regler om Boder, som paalirgges af øvrigbedsmvndigheder.

Niende Afsnit.

Om Omkostninger i Straffesager samt om Nettergangs b^der.

Kapitel I.

Om Omkostninger i Straffesager.

§ 474.

I Straffesager, som forfølges af en offentlig Myndighed, udredes Omkostningerne ved Sagens Behandling og Straffens Fuldbyrdsen af det Offentlige, med Forbehold af Ret til at faa dem erstattede efter nedenstaaende Regler.

Vederlag til valgte Forsvarere og Udgifter i Anledning af Beviser, som den Sigtede fremskaffer uden Rettens Foranstaltning, vedkomme ikke det Offentlige, ei heller Vederlag til en bestikket Forsvarer, som har frafaldet Krav paa Godtgørelse af det Offentlige, samt Ud- gifter, der foranlediges ved Skridt, som en Trediemand foretager i sin Interesse.

Udgifterne for det Offentlige beregnes efter de foreskrevne Negler af vedkommende Ttatsanklager, Politimester, Dommer, Retsformand eller Net.

§ 475.

Findes den Sigtede skyldig, er han pligtig at erstatte det Offentlige de paafsste Udgifter.

Har Undersøgelsen været rettet paa en anden Forbrydelse end den, eller paa andre Forbrydelser foruden den, for hvilken den Sigtede dommes, er han ikke pligtig til at erstatte de derved foranledigede yderligere Omkostninger (jfr. dog § 477); kan en Sondring ikke ske, bestemmer Retten, om og hvor stort et Afdrag der bør gøres.

Omkostninger, som ere foraarsagede ved Andres Feil eller Forsømmelser, falde ikke den Domfældte til Last.

Reisegodtgørelser og Dagpenge til Landsrettens Personale i Anledning af Rettens meder udenfor dens Hovedsæde, Rejsegodtgørelser til nævninger, Reisegodtgørelser og Dag- penge til Statsanklageren, som foranlediges ved, at denne har Embedsbolig paa et andet Sted end det, hvor Retten holdes, falde heller ikke den Domfældte til Last.

§ 476.

Dommes flere Sigtede som meddelagtige i den samme Handling, har Enhver isoer af dem at erstatte de Udgifter, som hidrør fra Forhold, der alene vedrør ham. med Henfyn til andre Omkostninger paalægger Retten de enkelte Deltagere at udrede en i Forhold til Graden af deres Deltagelse bestemt Andel og kan tillige bestemme, at alle eller enkelte Deltagere skulle hcrfte solidarisk.

§ 477.

Frifindes den Sigtede, eller endes Sagen iøvrigt uden at have fort til hans Dom- scrlidelse, paahviler der ham ingen Erstatningspligt for Omkostningerne, undtagen forsaavidt disse maatte være foraarsagede ved hans tilregnelige og retsstridige Handlinger eller Undladelser.

§ 478.

Omkostninger ved Brug af et Retsmiddel i Anklagens Interesse, som ikke fører til Forandring af Dommen til den Sigtedes Skade, paahviler det ikke denne at erstatte. Der- imod er han (eller henholdsvis de i § 425 nævnte personer) pligtig at erstatte Omkost- ningerne ved frugteslos Brug i hans Interesse af et Retsmiddel, medmindre dette er gjort gjældende af hans værge.

medfører Anvendelsen af et Retsmiddel Forandring i Dommen, afgøres det efter Reglerne i §§ 475 og 477, om der paahviler den Sigtede Erstatningspligt med Hensyn til Omkostningerne saavcl ved Retsmidlets Anvendelse som ved Sagens tidligere Behandling; medføre disse den Sigtedes Fritagelse for Omkostninger,

som alt ere erlagte, blive de at tilbagebetale ham af det Offentlige.

§ 479.

Er Straffesagen foranlediget ved tilregnelige og retsstridige Handlinger af Andre end den Sigtede, eller ere særegne Udgifter foraarsagede ved saadanne Handlinger eller Undladelser Er. §§ 137 og 138), paahviler der den Paagjældende Erstatningspligt for de Omkostninger, bans Forbold har medført.

Bortfalder en Straffesag, hvis offentlige forfølgning er betinget af den Forurettedes Begjæring, fordi denne tager sin Begjæring tilbage, kan han paa Statsanklagerens eller Politi« mesterens Andragende tilpligtes at erstatte det Offentlige de paaforte Udgifter.

§ 480.

Naar en Privat forfølger en Straffesag i Henhold til § 40 1ste Stykke, udredes Omkostningerne forelobig af del Offentlige efter Reglerne i § 474, dog derunder ikke ind- besattet Vederlag til Anklagerens Rettergangsfuldmeftig og Udgifter i Anledning af Beviser,

som Anklageren fremskaffer uden Rettens Foranstaltning; ender Sagen uden at føre til den Sigtedes Domfældelse, er den private Anklager pligtig at erstatte saavel de det Offentlige paafsrtc Udgifter som cg den Sigtede saadanne Udgifter, der ere det Offentlige uvedkommende, og som Retten ikke skjønner uforuødne. Anklageren er pligtig til inden en af Retten bestemt Frist at stille en efter Rettens skjøn passende Sikkerhed i rede Penge for de Omkostninger, som det saaledes kan blive ham paalagt at lilfvare det Offentlige og den Sigtede; stilles denne ikke, betragtes Anklagen som frafalden. Over Rettens Afgjørelse i denne Henseende kan der sinde Besværing Sted.

Iøvrigt finde de ovenstaaende Regler ogsaa Anvendelse i disse Sager, saaledes dog at den Sigtedes Erstatningspligt ogsaa omsatter Udgifter for Anklageren, som Retten ikke fkjsnner uforuødne.

§ 481.

I andre Straffesager end de i § 480 nævnte, som forfølges af en privat Anklager, har enhver Part at betale de Omkostninger, som medføres ved processuelle Skridt, der af ham begjæres eller foranlediges, med Forbehold af Erstatningsret. Omkostninger ved proces' suelle Skridt, som Retten i Embeds medfør bestutter, samt ved den idømte Straks Fuld- byrdelse — Inddrivelse af Boder til den Forurettede undtagen — udredes af det Offentlige med Forbehold af den Sigtedes Erstatningspligt.

Den tabende Part er pligtig at erstatte Modparten og efter Omstændighederne det Offentlige de paafsrtc Udgifter, som Retten ikke skjønner uforuødne, overensstemmende med de efter Forholdets Natur lempede Regler i foranstaacnde Paragrafer.

Optræder en Udlcending som Sagssger, er han pligtig til, naar den Sigtede fordrer det, eller Retten ellers finder Grund dertil, at stille Sikkerhed for de Omkostninger, som det kan blive paalagt ham at tilsrare; Sikkerhedens Art og Størrelse og Fristen til dens Til- veiebringelse fastsættes af Retten; stilles den ikke, betragtes Anklagen som frafalden. Over Rettens Afgjørelse i denne Henseende kan der finde Besværing Sted.

§ 482.

særlige Omkostninger, som foraarsages ved Forfølgning af borgerlige Retskrav i Forbindelse med Straffesagen, udredes af hver Part for sig, med Forbehold af Retten til at faa Erstatning af den Tabende. Finder Paakjendelse ikke Sted, falde saadanne særlige Udgifter den Klagende til Last, men kunne efter Omstændighederne kroeves erstattede under den borgerlige Domssag, som staar ham aaben.

§ 483.

Om Erstatning af Omkostninger træffer Retten Afgjørelse ved Dommen eller, naar Sagen endes uden Dom, ved Kjendelse, naar Sagen sluttet. Skal som følge af den i Anledning af et Retsmiddel truffene Afgjørelse yderligere Behandling af Sagen finde Sted, Afgjøres Epørgsmaalet om Omkostningerne ved den endelige Dom.

Er Spørgsmaalet om Erstatning af Omkostninger ved enkelte Retshandlinger eller Afsnit i Sagens Behandling uafhængigt af Sagens Udfald, kan der strax derom træffes Afgjørelse ved Kjendelse.

Trediemand, hvem det paalægges at erstatte Omkostninger, bsr der forinden være givet Leilighed til at udtale sig herom, forsaavidt ikke færegne Forskrifter ere givne, saasom med Hensyn til udeblevne Vidner.

Om Dommere ere pligtige at bære Omkostninger, afgjøres af den overordnede Ret, til hvilken Paaanke har fundet Sted, efterat der er givet Dommeren Leilighed til at fremføre sit Forsvar.

§ 484.

Paaankes Dommen i Hovedsagen, kunne Dommens Bestemmelser med Henfyn til Erstatning af Omkostninger paaankes i Forbindelse dermed. Gn tilsvarende Regel gjælder, naar der finder Besværing Sted mod en Kjendelse, der har paalagt Erstatning af Omkostninger i Forbindelse med Straf eller lignende følger. Mod andre Afgjørelser om Erstatning af Omkostninger, som ere uafhængige af Sagens Udfald, kan besværing finde Sted, naar Belobet overstiger 40 Kr.

Foranstaaende Regler gjælde ogsaa med Henfyn til Fastsættelsen af Vederlag til offentlige Anklagere, hvor derom bliver spørgsmaal, og til beskikkede Forsvarere.

Omkostninger, som det er paalagt at erstatte, inddrives efter de i Lov om den borgerlige Retspleie foreskrevne Regler.

Kapitel II.

Om Rettergangsdsder.

§ 485.

Naar offentlige Anklagere, som faa Vederlag for den enkelte Sag, eller beskikkede Forsvarere eller Sagførere, bvem Anklage eller Forfslgning af et borgerligt Retskrav eller Forsvaret er betroet af en Privat eller Sigtet, gjøre sig skyldige i fkjo deslos eller forsømmelig udfærd i Sagen, anses de ved Dommen eller efter Omstændighederne ved Kjendelse med Boder fra 20 til 400 Kr.

For andre Pligtovertrædelser under Sagen kunne de nævnte Personer paa lignende Maade straffes, naar Tagen findes klar, og hoiere Straf end Boder ikke findes at være forfkyldt.

Angaaende Pligtovertrædelser, hvori andre offentlige Anklagere eller Politiets embeds- og Bestillingsmand i en Straffesag maatte skjønnes at være skyldige, have Retterne at gjøre Indberetning til de Vedkommendes Foresætte, dog med Forbehold af Reglerne i § 226.

§ 486.

skjønnes det i Sager, som forfølges af en Privat, at denne uden nogen rimelig Grund har reist Anklage, anses han ved Dommen eller efter Omstændighederne ved Kjendelse med Boder fra 40 til 400 Kr. Herved udelukkes ikke, at den Skyldige kan drages til An- svar efter Straffelovens almindelige Regler, hvor disse iøvrigt ere anvendelige.

§ 487.

Dommere og Retsskrivere, som i en Straffesag gjøre sig skyldige i strafbare Hånd« linger eller Undladelser, kan der, naar Paaanke finder Sted, herfor paalægges Straf af den overordnede Ret i Forbindelse med Ankens Afgjørelse, naar Sagen findes klar, og hoierc Straf end Boder ei er forfkyldt.

§ 488.

Mod Rettens Bestemmelser om Strafs Paalæg ifølge foranstaaende Paragrafer kan Besværing sinde Sted- paaankes Dommen i Hovedsagen, kan Befværingen behandles i For« bindelse med denne efter Rettens Bestemmelse.

Kapitel III.

Tm fri Proces i Straffesager.

§ 489.

I de Sager, der i medfør af § 39 forsølges af en privat Anklager, samt i andre Straffesager, forsaavidt som der i disse i medfør af Lov om Retsafgifter, 3die Afsnit II. kan blive spørgsmaal om Afgifter til Statskassen, kan fri Proces meddeles overensstemmende med Reglerne i Lov om den borgerlige Retspleie, første Afsnit Kap. XI.

Tiende Afsnit.

Slutning sb eftermørelser

§ 490.

Denne Lov træder i Kraft samtidig med Loven om Domsmagtens Ordning m, v. Det vil ved særlig Lov være at bestemme, i hvilken Udstrækning Reelerne i nærværende Lov stulle gjøres anvendelige paa Færdighederne.

§ 491.

Straffesager, i hvilke der paa den Tid, Loven træder i Kraft, endnu ikke er afsagt Dom, behandles efter de Regler, som denne Lov foreskriver. Der maa derfor, selv om Sagen maatte være optagen til Dom, finde Hovedforhandling med Bevisforelse Sted for den dom- mende Ret, forend Dommen kan afsiges. Sagens Akter tilstilles til den Ende Statsanklageren eller Politimesteren eller den vedkommende Private, ior at Anklage paa foreskreen Maade kan blive reist. Heived finder den i § 245 fastsætte Frist Anvendelse, at regne fra Modtagelsen af Sagens Aktstykker. Gyldigheden af Retshandlinger, som ere foretagne i Sagen, førend Loven træder i Kraft, bedømmes efter den tidligere Lovgivning.

§ 492.

Paaanke af Straffedomme, som ere affagte, førend Loven træder i Kraft, sker efter de bidtil gjældende Regler, dog at Statsanklageren ved den Landsret, som træder i vedkommende Landsoverrets Sted, eller henholdsvis Overstatsanklageren varetager, hvad der i Anledning af saadan Paaanke vilde paahvile Overovrigheden eller en beskikket Aktor. med Hensyn til Dommens Fuldbyrkelse blive Reglerne i denne Lov at anvende med de af Forholdets Natur ftvdende Lempelser.

§ 493.

Gjenoptagelse af Straffesager, der ere afsluttede ved upaaankelig Dom eller paa anden Maade, forend denne Lov træder i Kraft, eller i Henhold til § 491, kan ske efter Andragende fra Statsanklageren eller den Domfældte saavel som fra de i § 425 ucevnte Personer; i Henseende til faadan Gjenoptagelse blive de i sjette Afsnit Kap. IV forestrevne Regler at følge. Om Gjenoptagelse af en Sag, der er afsluttet ved upaaankelig Underretsdom, kan finde Sted, beror paa, om Sagen efter denne Lovs Regler vilde høre for Landsretten; Afgørelsen træffes af vedkommende Landsret.

LXXIV

Forslag til Lov

om

Retsafgifter

«Fremsat i Folkethinget den 17de December 1880 af Justitsminister Nellemann).

Forfte Afsnit.

Almindelige Bestemmelser om Retsafgifter.

§ 1.

Retsafgifter blive for Fremtiden kun at erlægge i de i denne Lov angivne Tilfælde og med de i samme fastsatte Belsb.

§ 2.

Den Part, hvis Afgiftspligt skal bestemmes, kan, forsaavidt han ikke anerkjender Retsskriverens Paastand i faa Henseende, under lagttagelse af de i Lov om den borgerlige Retspleie § 89, 2det Stykke, foreskrevne Former, begjære Epørgsmaalet afgjort ved Kjendelse af den Ret, som behandler den paagjældende Sag.

Overværes den Retshandling, for hvilken Afgiften skal bestemmes, ikke af Retsskriveren, eller forestaar denne selv den paagjoeldende Retshandling, har den Ret eller Retsemdsmand, som forestaar den paagjoeldende Rets- handling, i Emdsmedfr at træffe Afgjørelse om Afgiftspligten. med Henfyn til Spørgsmaal om Thinglæsningsafgiftens Beregning forholdes dog efter Reglen i § 60.

Forend Afgjørelse træffes, indhenter vedkommende Ret eller Retsemdsmand de Gr- klæringer og yderligere Oplysninger, som efter Omstændighederne maatte findes fornødne. Afgjørelsen kan i Emds medfør forandres af den Ret eller Retsemdsmand, som har truffen den.

Imod den trufne Afgjørelse kan der faavel paa Statskassens Vegne som af den Part, hvis Afgiftspligt er Gjenstand for Afgjørelsen, iværksættes Befværing efter de i Lov om den borgerlige Retspleie herom givne almindelige Regler.

§ 3.

Alle Retsafgifter blive — under lagttagelse af de i det Folgende for enkelte Af> gifter givnc særlige Regler — at erlægge forinden Foretagelsen af de Retshandlinger, der medføre Afgiftspligten, dog det Offentliges Ret til at fremfore Efterkrav forbeholden.

Derhos kan Foretagelsen af faadanne Retsbandlinger, som medføre Udldrg, betinges af, at Rekvirenten forud tilveiebringrr Dcrkning for de derlil medgaende Udgifter.

§ 4.

Forsaavidt Retsafgifterne beregnes i Forhold til Gjenstandens værdi, ere Parterne pligtige skriftlig at opgive værdien saa noiagtig som muligt. Opgivelsen bliver efter Omftcrndighederne at berigtige under Sagens Drift. Alle Spørgsmaal om værdiberegningen afgjøres overensstemmende n,ed § 2, hvorved i fornødent Fald Reglen i Lov om den bor- gerlige Retspleie § 9, 1ste Stykke, kommer til Anvendelse.

Befindes Nogen mod bedre Vidende at have opgivet værdien urigtig til Skade fot Statskassen, erlægges Afgiften af den fordulgte værdi med det dobbelte Beløb, foruden at Vedkommende ifalder den Straf, som den almindelige Straffelovgivning maatte medføre.

§ 5.

Retterne ere befiede til, dog senest ved Sagens Afslutning, at lade saadanne Afgifter tilbagebetale, som uden Skyld fra Parternes Side ere foraarsageoe ved urigtig Behandling af Sagen for vedkommende Ret.

Andet Afsnit.

Om Retsafgiftens i dcn boig^rlige Netspleie.

Første Kapitel.

Om Afgifterne i borgerlige Domssager.

I.

Tu, Afgifternes Weregning i første Instants.

§ 6.

I Domssager, som angaa Penge eller Penges værd, er delt almindelige Retsafgift (Enkeltafgiften):

1. Naar Gjenstandens værdi ikke er

over....."..... 40 Kr. 1 Kr.

2. Naar værdien er over

40 Kr. indtil 100 Kr. inkl..... 2 —

3 — 100—200..... 4 —

4. — 200—300..... 6 —

5. — 300—400..... 8 —

6. — 400—600.....12 —

7. — 600—800.....16 —

8. — 800—1000.....20 —

9. — 1000—1500.....25 —

10. — 1500—2000.....30 —

11. — 2000—3000.....40 —

12. — 3000—4000.....50 —

Er Gjenstandens værdi over 4000 Kr., fochoies Afgiften med et Tillæg af 5 ^w ^Me af de første 6000 Kr., hvormed værdien overstiger 4000 Kr., og af 2 pro Uile af det Overskydende,

Ved Udregningen af dette Tillæg afrundes værdien til hele Tusinder, saaledes at det, der er under 500 Kr., ikke kommer i Betragtning, medens 500 Kr. eller derover reanes for 3 000 Kr.

§ 7.

Ved Fastsættelsen af den værdi, der lægges til Grund for Afgiftsberegningen efter foranstaaende Paragraf, blive Reglerne i Lov om den borgerlige Retspleie §§ 3, 9, 2det Stykke, og 10 at følge dog med den Lemvelse, at Afslag i eller Nedfættelse af Paastanden kommer i Betragtning ved Beregningen af de Afgifter, som forft forfalde, efterat Afstaget eller Nedsættelsen er sket.

§ 8.

I borgerlige Domssager, hvis Gjenstand ikke er Penge eller Penges værd, er den almindelige Retsafgift 10 Kr.

Reises der under en saadan Sag tillige Paastand paa Penge eller Penges værd, bliver der. saafremt de flere Paastande have samme Retsforhold til Grundlag, ved Afgiftsberegningen kun at tage Hensyn til en af dem, saaledes at den Paastand, der fører til den hoieste Afgift, lægges til Grund for Beregning.

§ 9.

Den almindelige Retsafgift (§§ 6 og 8) erlægges:

- 1) for en Domssags Anhængiggjørelse ved Retten (Anhamgiggjørelsesafgift);
- 2) for en Domssags mundtlige forhandling for Retten (Forhandlingsafgift);
- 3) for Bevisførelsen i en Domssag (Bevisafgift).

Anhængiggjørelsesafgiften og Forhandlingsafgiften erlægges af Sagsøgeren. den først- nævnte Afgift med Halvdelen ved Rettens Berømmelse af en Dag til Sagens første Foretagelse og den anden Halvdel ved Sagens første Foretagelse, Forhandlingsafgiften med Halvdelen ved den mundtlige Forhandlings Begyndelse og den anden Halvdel ved Sagens Optagelse til Beviskjendelse eller endelig Paakjendelse af Realiteten.

Bevisafgiften, der bliver at erlægge, naar de i Lov om den borgerlige Retspleie § 181 ommeldte bevisforberedende Bestemmelser træffes, udredes med Halvdelen af hver Part, der fremsætter Begjæring om at maatte fore Bevis. Begjærer en Part at stedes til Bevisførelse i Henhold til Lov om den borgerlige Retspleie § 182, bliver herfor særskilt at erlægge halv Bevisafgift.

§ 10.

Naar der ikke af Sagsøgeren fremsættes nogen Indsigelse imod Sagsøgerens Paastand, bort falder den sidst forfaldende Halvdel af Forhandlingsafgiften.

§ 11.

Forhandlingsafgiften bliver, saafremt den ikke allerede er erlagt paa et tidligere Trin af Sagen, ogsaa at erlægge for den i Tilfælde af skriftlig Behandling stedfindende Indlægsveksling.

§ 12.

Hjemvises en Sag til ny Behandling i 1ste Instants, bliver der i Henseende til Beregning af Afgifter for Sagens fornyede Behandling at forholde, som om denne uden mel^{le} lemkommande Paaanke sluttede sig til Sagens tidligere Behandling i 1ste Instants. Forelagte Looforslag m. m. 190

§ 13.

gjøres en Modfordring gjældende til Likvidation, erlægges for Modfordringen eller den Del af samme, som paastaas likvideret, Forhandlings- og Bevisafgift, forstnævnte Af- gift dog kun med det Halve af det foreskrevne Belsb.

Begjærer den, der gjør Modfordringen gjældende, selvstændig Dom, blive derimod samt- lige de i § 9 ommeldte Afgifter med det forestrevne Belsb at erlægge for Modfordringen eller den Del af samme, for hvilken der paastaaes selvstændig Dom. Anhængiggjørelsesafgiften bliver i saa Fald for Modfordringens Vedkommende at erlægge tilligemed Halvdelen af Forhand- lingsafgiften forinden Realitetsforhandlingens Paabegyndelse.

§ 14.

Interventionssøgsmaal behandles i Henseende til Retsafgifter som et selvstændigt søgs- maal. Intervenienten har som Folgc heraf at erlægge saavel Anhængiggjørelsesafgift som halv Forhandlingsafg^{is}^ naar han stcdes til Forhandling i det i Lov om den borgerlige Retspleie § 364, 1ste Stykke, ommeldte Retsmode.

Den, der blot indtræder i Sagen for at understøtte en af sammes Parter (Biinterve- nient), har, forsaavidt nogen af disse paastaar Biintervenienten afvist, under Gi at erlægge en Fjerdedel af den almindelige Retsafgift for Behandlingen og Paakjendelsen af Spørgsmaalet om hans Adgang til at deltage i Sagens Forhandling. Iovrigt bliver der af Biinter- venienten kun at udrede de Retsafgifter, som vilde have været at erlægge af den af ham understøttede Part, saafremt denne selv havde ivccrk'at de af Biintervenienten i Sagen fore- tagne Skridt.

§ 15.

For Anhængiggjørelse og Behandling i det Hele af Andragender om ny Foretagelse af Sagen ved samme Ret erlægges under Et den almindelige Retsafgift. For selve Sagens fornyede Foretagelse erlægges ingen Retsafgift.

§ 16.

For Anhængiggjørelse og Behandling af Andragender om Bevisers førelse forinden Hovedforhandlingen erlægges under Et en Fjerdedel af den almindelige Retsafgift og for selve Bevisførelsen, hvis denne tilstedes, ligeledes en Fjerdedel af den nævnte Afgift, hvilke Afgifter, forsaavidt Gjenstandens værdi ikke paa den Tid nsiagtig kan oplyses, blive at beregne efter § 8. Den for Bevisførelsen erlagte Afgift bliver imidlertid at afkorte i den Bevisafgift, som paagjældende Part efter den almindelige Regel har at erlægge for Bevisførelsen under Hovedforhandlingen.

Fremsættes Begjæring om saadan Bevisførelse for flere Retter i Anledning af samme Sag, blive de fornævnte Afgifter dog knn at erlægge en Gang.

§ 17.

Begjæres en Bevisførelse til Brug i Retssager, som ere anlagte eller skulle anlægges i Udlandet (Lov om den borgerlige Retspleie § 380, sidste Stykke), bliver for Sagens Anhængig- gjørelse og Behandling i det Hele under Gt at erlægge almindelig Retsafgift, som ansættes efter § 8, forsaavidt der ikke foreligger Oplysning om Sagens værdi.

Skal saadan Bevisførelse foregaa ved flere Retter i samme Sag, finder Bestemmelsen i § 16, sidste Stykke, tilsvarende Anvendelse.

§ 18.

Den i § 8 ommeldte Retsafgift erlægges endvidere under Et for Anbcengiggjørelse og Behandling i det Hele-

1) af Andragender om Umyndiggjørelse, forsaavidt Afgjørelsen sker i Henhold til Lov om den borgerlige Retspleie § 411, 1ste Stykke;

2) af Andragender om Ophævelse af en Umyndiggjørelse.

For Anhcrriggjørelse og Behandling af de i Lov om den borgerlige Retspleie § 417, sidste Stykke, ommeldte Andragender erlægges ingen Retsafgift.

§ 19.

I Mortifikations- og Giendomsdomssager bliver en Fjerdedel af den almindelige Rets- afgift at erlægge for Anhoengiggjørelse og Behandling i det Hele:

1) af Andragendet om offentlig Indkaldelses Udstedelse;

2) af den Sag, hvorunder Mortifikations- eller Giendomsdom søges.

§ 20.

I Sager, der oftstaa af Forholdet mellem Husbond og Tyende, Haandværksmeftre og Fabrikanter paa den ene Side og deres Arbeidere eller lærlinge paa den anden Side, eller i Anledning af Dagleie, erlægges de foreskrevne Retsafgifter kun med det Halve.

§ 21.

Afgiftsfri ere:

- 1) Sager anlagte af eller imod et Ministerium eller en Afdeling af samme eller en offentlig Anklager som faadan, Sager, der i Embedsmedfør anlægges af en Embedsmand i Henhold til et Paalørg af vedkommende Ministerium eller Afdeling af samme, samt beneficerede Sager, forsaavidt angaar vedkommende offentlige Myndigheders eller den beneficerede Parts Proceshandling, dog at det Afgiftsbeløb, som den offentlige Myndighed eller beneficerede Part herved fritages for at erlægge, ved Dommen tillægges det Offentlige hos Modparten, saafremt denne dommes til at betale Procesfens Omkostninger. Er fri Proces meddelt Sagssgeren i Henhold til Lov om den borgerlige Retspleie § 139, blive derhos de af Modparten erlagte Retsafgifter at tilbagebetale denne, forsaavidt han efter de almindelige Regler for Procesomkostningers Tilkjendelse vilde have Krav paa at faa dem erstattede hos den beneficerede Part;
- 2) Sager angaaende Na'gtelse af Valgret til Rigsdagens Thing samt til kommunale Repræsentationer, forsaavidt Spørgsmaalet herom kan indbringes for Domstolene;
- 3) Sager, hvorved Paterniteten til uægte Bom søges oplyst, for at Underholdningsbidrag kan paalægges Faderen;
- 4) De i Lov om den borgerlige Retspleie § 594, 2 det og 3 die Stykke, ommeldte Arrestsager.

§ 22.

Er en mundtlig Retsforhandlings Udsættelse foranlediget ved en Parts eller Rettergangsfuldmægtigs Forssmmelse, skal Retten i Embeds medfør paalægge vedkommende Part eller Rettergangsfuldmægtig forsskilt at udrede fnd Afgift for den Forhandling, hvis Udsættelse maa tilregnes ham.

Imod Rettens Beslutning herom kan der iværksættes Besværing efter de for dette Retsmiddel i Lov om den borgerlige Retspleie givne almindelige Negler.

II.

Om Afgifternes Beregning i Oumntantserne.

§ 23.

I Domssager, der ved Paaanke indbringes for Høiere Ret, blive de for Afgiftsbereg-

ningen i 1ste Instants givne Regler at anvende med de af Forholdets Natur flydende Lempelser samt under lagttagelse af følgende nærmere Bestemmelser:

1) Afgifterne for Høies i Tilfælde af Paaanke til Hoiesteret med 50 pCt;

2) Omsætter Paaanken ikke den i Underinstantsen paakjendte Sag i det Hele. bliver dennes værdi kun, saavidt Paaanken rækker, at lægge til Grund for Afgifternes Beregning i Paaankeinstantsen;

3) I Tilfælde af Kontrapaaanke bliver Anhængiggjørelsesafgiften for dennes Vedkommende at erlægge forinden den mundtlige Forhandlings Paabegyndelse;

4) Bestemmelserne i H 20 og tz 21 Nr. 2, 3 og 4 finde ikke Anvendelse i Paaanketilfælde, men der bliver i de der ombandlede Sager at beregne de samme Afgifter som i andre Sager for Paaankeinstantsen;

5) Den i Lov om den borgerlige Retspleie § 306 ommeldte skriftlige Underretning stemples til Iste Klasses Taxt i Overensstemmelse med Lov 19de Februar 1861, eller, forsaavidt Sagens Gjenstand ikke er Penge eller Penges værd, til Taxt 10 Kr., hvilke Stempelafgifter dog blive at afkorte i de Retsafgifter, som den paaajceldende Part efter den almindelige Regel vilde have at erlægge for den paaankede Sags Anhængiggjørelse og Forhandling.

§ 24.

For Anhængiggjørelse og Behandling i det Hele af Besværing til hoiere Ret erlægges under Et den i § 8 ommeldte Retsafgift. Afgiften erlægges ved Bewcenngens Indgivelse til eller Fremsættelse for den Net, over hvis Handling Besværing fores, men tilbagebetales, saafremt Besværingen ved den overordnede Rets Kjendelse tages til følge, uden at Erstatning for Omkostningerne tilkjendes den, som har fremsat Besværingen.

Samme Regel bliver at anvende paa den i Lov om den borgerlige Retspleie § 89 2det Stykke, ommeldte Anke over Retsffriverens Na-gtelie af at meddele en forlangt Udskrift

§ 25.

For Anhængiggjørelse og Behandling af Andragender om ny Foretagelse af Sagen ved den samme Ret erlægges, naar vedkommende Ret tidligere har paakjendt Sagen som Overinstants, samme Afgift som den i § 15 for 1ste Instants forestrevne. For selve Sagens fornyede Foretagelse erlægges ingen Retsafgift.

Andet Kapitel.

Om Afgifterne for Rettens Tvang til Forpligtelsers Opfyldelse.

I.

Om Afgifterne for Erekution og Tvangsauktion.

§ 26.

For en Exekutions Fuldforelse erlægges den almindelige Retsafgift, saaledes at denne beregnes i Forhold til det Pengebeløb, for hvilket Fyldestgjørelse fsiges, eller, forsaavidt Ezckutionen ikke gaar ud paa Inddrivelse af Penge, ansættes efter § 8. Dog bliver Afgift kun at betale, forsaavidt den af den, hos hvem Forretningen foretages, kan erholdes, efterat Dcrkmng er tilvejebragt for det Beleb, som behsves til Rekvirentens Fyldestgjørelse, og for nødvendige Retsudgifter.

Som følge heraf kan der ikke afkræves Rekvirenten nogen Forudbetaling, men kun Sikkerhedsstillelse for det i § 28 ommeldte Afgiflsansvar samt for Vederlaget til de Vidner, der skulle overvære Forretningens Foretagelse, og de øvrige nødvendige Rets- udgifter, som det paahviler Rekvirenten forskudsvis at afholde.

§ 27.

Den i foranstaaende Paragraf fastsætte Afgift bliver ligeledes at erlægge af Rekvi- situs, naar Fulofs reisen af en rekvireret Erekution asværges derved, at Rekvisitus forinden retter for sig, dog at Afgiften nedsættes til det Halve, faafremt det for Fogden, inden denne forlader sit Hjem for at foretage Forretningen, bchsrig oplyfes, at Rekvirenten er fyldestgjort.

§ 28.

Tager Rekvirenten udenfor det i foregaaende Paragraf ommeldte Tilfælde Rekvisitionen tilbage, eller ncegter Fogden at fremme Forretningen, har Rekvirenten at erlægge den almindelige Retsafgift, dog med Nedsættelse til det Halve, saafremt Tilbagetagelsen eller Ncegtel»en sker, inden Fogden forlader sit Hjem for at foretage Forretningen.

§ 29.

Naar Erckution rekvireres efter flere Domme, Forlig eller Pantebreve hos en Skyldner eller efter samme D!? m. Forlig eller Pantebrev bos flere Ekyldnere, beregnes de i §K 26—28 ommeldte Afgifter færskilt for hvert Eiekutkonsgrundlag eller hver af de paa- gjældende Skyldnere.

§ 30.

Foretages Eksekutionsforretninger ifølge en paa Statskassens Vegne eller af en beneficieret Part fremsat Rekvisition, bliver der i intet Tilfælde at afkræve Samme Afgift eller Sikkerhedsstillelse.

§ 31.

For Tvangsauktion erlægges Halvdelen af den almindelige Retsafgift, saaledes at denne beregnes i Forhold til den samlede Auktionskjøbesum og forlods afholdes af samme, forsaavidt den ikke i medfør af Auktionskonditionerne bliver færskilt at erlægge af Kjøberen.

I Henseende til Beregningen af AuktionsKjøbefummens Størrelse blive Reglerne i Stempelovens §§ 33—34 at følge.

§ 32.

For Fordelingen af det ved en Tvangsauktion indkomne Beløb i Overensstemmelse med Reglerne i Lov om den borgerlige Retspleie §§ 512—513 og § 537 erlægges Halvdelen af den almindelige Retsafgift, saaledes at denne beregnes i Forhold til den Sum, der skal fordeles mellem de i Forsøgningen Interesserede, og forlods afholdes af Auktionssummen.

Samme Afgift erlægges for den i fornævnte Lovs § 517, jfr. §§ 514—516, foreskrevne Fordeling.

§ 33.

For Iværksættelse af Paaanke og Besværing imod Eksekutions- eller Tvangsauktionsforretninger erlægges Afgift efter Reglerne i §§ 23 og 24.

II.

Om Afgifterne for Udpantning samt Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.

§ 34.

Paa Udpantningsforretninger blive de i foregaaende Afdeling for Exekution givne Afgiftsregler at anvende, dog at Afgifterne, naar det Beløb, for hvilket der udpantes, ikke overstiger 100 Kr., nedfættes til det Halve. Foretages Udpantningen af søgnefogden Tilfælder Afgiften denne.

Ligeledes blive de i foranstaaende Afdelings §§ 30—33 givne Afgiftsregler at anvende paa Realisationen af det Udpantede, forsaavidt denne sker ved Fogden (jfr. Lov om den borgerlige Retspleie § 565).

§ 35.

Paa Indscættelses- og Udsættelsesforretninger, der foretages uden de sædvanlige Exekutionsgrundlag, blive de i foranstaaende Afdeling for Exekution givne Afgiftsregler i det Hele at anvende.

Tredie Kapitel

Om Afgifterne for de forelobige Netsmidler.

§ 36.

For en Arrestforretnings Foretagelse erlægges den almindelige Retsafgift, saaledes at Afgiften, der betales af Rekvirenten ved Rekvisitionens Indgivelse, beregnes i Forhold til værdien af den Fordring, for hvilken Arrest foretages.

§ 37.

For Forbudsfonetningers Foretagelse erlægges ligeledes af Rekvirenten den almindelige Retsafgift, saaledes at denne i alle Tilfælde ansættes efter § 8.

§ 38.

Foretages Arrest- eller Forbudsforretninger ifølge en paa Statskassens Vegne eller af en beneficeret Part fremsat Rekvisition, sinder Bestemmelsen i § 30 tilsvarende Anvendelse.

§ 39.

For Iværkfættelse af Paaanke og Besværing imod Arrest- og Forbudsforretninger erlægges Afgift efter Reglerne i §§ 23 og 24.

Fjerde Kapitel.

Om Afgifterne for de til Skiftevæsenet henhørende Forretninger.

§ 40.

Af de Boer, som omhandles i Lov om den borgerlige Retspleie 9de Afsnit, jfr. Lov as 25de Marts 1872 om Konkurs m. m., samt Lov af 30te November 1874 om

Skifte af Dodsbo og fællesbo m. v., erlægges der en Afgift, naar de behandles af de

almindelige Skifteretter eller af exekutorer eller Skiftekommissfærer, forsaavidt Boets Behand- ling ellers vilde have været at foretage af den almindelige Skifteret.

Fritagne for Afgiften ere dog Boer, hvis Formuemasse — for Dodsboers Vedkom- mende efter Udredelsen af Begravelsesomkostninger — ikke udgjør 400 Kroner.

§ 41.

Afgiftspligten indtræder, saasnart Boet er taget under Behandling, hvorved i denne Henseende forstaas for Konkursboers Vedkommende Konkursens Begyndelse (jfr. Konkurslovens § 50) og for andre Boers Vedkommende den forfte Forretnings Paabegyndelse.

Kontinuationsskttte betragtes som nyt Skifte.

§ 42.

Afgiften udgjør i

a. af Boer, i hvilke Arv og gjæld vcdgaas (Kap. 4 jfr. § 8 i Lov om Skifte af Dodsbo m. m.), samt af Dodsboer, i hvilke den efterlevende Wgtefælle skifter med den Fsrstafdsdes Arvinger, $\frac{1}{6}$ pCt.

og af alle andre Boer $\frac{1}{3}$ pCt. af Boets hele Formuemasse uden Fradrag af gjæld eller deslige,

d. desuden af de Boer, hvis beholdne Formue udgjør 400 Kroner eller derover, $\frac{1}{2}$ pCt. af den beholdne Formue.

I fslænde Tilfælde finder en Nedsættelse i Afgiften Sted:

1. Naar en efter Skyldnerens Begjæring fremkaldt Konkursbehandling bortfalder i medfør af § 50 i Lov af 25de Marts 1872 om Konkurs m. m., erlægges kun en $\frac{1}{4}$ af den under Ltr. a paabudne Afgift og, naar et Konkursbo udleveres til Skyldnerens fri Raadighed i medfør af bemeldte Lovs § 98, kun $\frac{1}{2}$ deraf, forsaavidt Udleveringen sker senest i den første Skiftesamling efter Proklamas Udlob.

2. Naar et Dodsbo udleveres Lodtagerne til videre Behandling eller den længstlevende lægtefælle til Hensidde« i uskiftet Bo, erlægges af den under a og b omhandlede Afgift kun $\frac{1}{4}$, hvis Udleveringen finder Sted paa den første Skiftesamling, $\frac{1}{2}$, hvis den finder Sted derefter, men dog ikke senere end paa den første Skifte- samling efter Proklamas Udlob, og $\frac{1}{2}$ », hvis den maatte ske paa et sildigere Trin af Behandlingen, men forinden Boet er optaget til Slutning.

Den Kjendelse, som i Henhold til den for Iste April 1875 bestaaende Lovgivning er betalt for at sidde i uskiftet Bo, bliver i sin Tid at afkorte i de Afgifter, der blive at svare efter nærværende Lov, naar Boet kommer under Skiftebehandling; dog finder ingen Tilbagebetaling Sted af, hvad der engang er betalt.

§ 43.

Afgiften forfalder til Betaling ved Skiftets Slutning for de Boers Vedkommende som behandles til Ende af Skifteretten, exekutorer eller Ekiftekommissærer, der hver for sig ere ansvarlige for Afgiftens rigtige Beregning og Indbetaling i disse Boer.

Overgaar Boet til at skiftes og deles af Lodtagerne selv, forfalder Afgiften, for hvilken Lodtagerne En for Alle og Alle for En ere ansvarlige, li! Betaling 6 Maaneder efter Boets Overgang til saadan Behandling; dog kan der, forsaavidt de efter Forlobet af denne Frist oplyse, at det endnu ikke har været dem muligt at beregne Afgiften, af Skifte- retten tilftaas en yderligere Frist til Afgiftens Berigtigelse. Skifteretten (for Københavns Stadsrets Omraade Byskriveren) har at fore Til'yn med Afgiftens Indgang fra Boer, der stiftes og deles af Lodtagerne selv; disse sidste have — forsaavidt de ikke allerede i medfør af § 78 i Lov om Skifte af Dodsbo m. v. skulle indgive den i bemeldte Paragraf om-

handlede Oftungjøreelse — til den Tid, da Afgiften forfalder, at afgive til Skifteretten en paa Tro og Love afsattetførtegnelse over Boets Indgjæld og Udgjæld og den beholdne Formue, hvilkenførtegnelses Indlevering kan fremtvinges ved Dagsboder. Det samme gjælder, naar Boet, efter at være taget under offentlig Skiftebehandling, udleveres den længstlevende Wgtefælle til Hensioden i uskiftet Bo.

§ 44.

For de enkelte af Skifteretten udførte Forretninger, IVkiftevefcncet vedkommende, erlægges der kun i følgende Tilfælde Betaling:

a. For Tvangsauktions Afholdelse ved Skifteretten erlægges den i denne Lovs § 31 fastsatte Afgift;

b. for Afsigelse af Kjendelse i Dodsboer, som skiftes og deles af Arvingerne selv eller som behandles af Exekutorer, — hvad de sidstnævnte Boer angaar dog kun, forsaavidt der ikke af Boet betaales Afgift efter

ovenstaaende §z 40—42 — erlægges Forhandlings- afgift efter § 9;

c for Skifterettens Virksomhed i Anledning af V^hgjæring om at faa et Bo taget under Behandling, som ikke har saadan Behandling til Folge, betales 12 Kroner;

cl. for Skifterettens Virksomhed i medfør af § 78 i Loven om Skifte af Dodsbo m. m. betales I pro mille af Boels beholdne Formue, dog i intet Tilfælde under 4 Kroner.

§ 45.

Ved Udregningen af de Afgifter, som svares ifølge Bestemmelserne i nærværende Kapitel, afrundes den afgiftspligtige værdi til hele Hundreder, saaledes at hvad der er under 50 Kr. bortkastes, og 50 Kr. eller derover regnes for 100 Kr.

§ 46.

For Ircrrksættelse af Paaanke og Besværing imod den tilendebragte Konkurs- eller Skiftebehandling eller iøvrigt Kjendelser og Beslutninger af Skifteretten erlægges Afgift efter Reglerne henholdsvis i § 23 og § 24.

Femte Kapitel.

Om Afgifterne for Thinglvsninger og de til Bestyrelsen af Skjøde- og Pantebøger horende Forretninger.

§ 47.

For Thinglæsning af kjøbekontrakter, Magestiftekontrakter, Gavekontrakter, Arvefcestekontrakter, forsaavidt Arvefæsteren skal have Net til at scelge og pantsætte den paaMldende Eiendom, eller andet Dokument, hvorved erhverves Ret til at erholde fast Giendom eller Tiende overdraget til Eiendom, erlægges en Afgift af V¹² pCt. af vedkommende faste Giendomes eller Tiendes værdi efter de i Loven af 19de Februar 1861 om Brugen af stemplet Papir givne Regler for Beregningen af værdien ved lignende Handeier.

Har saadan læsning fundet Sted, vil Thinglæsningen af de Skjsder, Mageskifte- breve, Gavebreve. Nrvefcestebreve eller andre Dokumenter, hvorved Ejendomserhvervelsen fuld- byrdes, blive iværksat uden Erlæggelse af værdiafgift. Lcefes derimod saadanne Dokumenter uden foregaaendc læsning af Kontrakt om Ejendomserhvervelsen, erlægges den i denne Paragraf ommeldte værdiafgift.

For Tbinglæsning af de Arvefcestedokumenter til Brugerne, deres børn eller Svigerbørn

der ommeldes i Loven af 24de April 1860 om Afhcendelse af Stiftclers Bsndergods, smh. Lov af 24de Februar 1865 om Tillæg til samme, erlægges ingen værdiafgift, og for Thinglæsning af de i Loven af 4de Juli 1850 om Begunstigelser ved Afhcendelse af Bsnder- gods til Brugerne eller deres Børn og Svigerbørn og i Loven af 18de Juni 1870 om Begunstigelser ved visse Afhcendelser af Hufe paa Landet ommeldte Dokumenter vil værdi- afgiften ingensinde være at erlægges med mere end 6 Kr.

§ 48.

For Thinglæsning af Pantebreve, Dokumenter, hvorved Grundbyrder stiftes, Kon- trakter om Arvefæste uden Ret til at scelge og pantsætte, Forpagtnings- og Lejekontrakter samt Fcestebreve, forsaavidt Vrugsoverdragelsen ikke angaar Huus eller Gaard, som henhører un- der et samlet Gods, erlægges en Afgift af $\frac{1}{2}$ pCt. af vedkommende Rettigheds værdi denne beregnet efter Reglerne i Stempellovene.

§ 49.

For Thinglæsning som Adkomst af Udlæg paa Skifte til den længstlevende Mgtefælle eller til Arvinger og Lcgatarcr samt for Thinglæsning af Testamenter og Arvepagter erlægges værdiafgift kun, forsaavidt Vedkommende for Udlaget skal tilsvare Boet eller medarvinger noget Vederlag, i hvilket Tilfælde Afgiften bliver at betale efter dette Vederlags stempel- pligtige Størrelse.

§ 50.

Forsaavidt en Transport maatte begjæres thinglæst, erlægges samme Art af værdi- afgift, som er anordnet for Hoveddokumentet, værdien beregnet paa samme Maade som ved- kommende Transports stempelpligtige værdi.

§ 51.

For enhver Thinglæsning — saavel af de i §§ 47—50 ommeldte som af andre Doku- menter dog med Undtagelse af de i § 57, 2det Stykke, og § 59 ommeldte — erlægges derhos en fast Afgift af 2 Kr.

§ 52.

Naar et Dokument forlanges thinglæst til Sikkring af flere ensartede Rettigheder til Fordel for eller mod flere Personer eller Giendomme, erlægges den i § 51 ommeldte Afgift kun en Gang. Forsaavidt der imidlertid med Hensyn til de flere Rettigheder skal fore- gaa en Notering paa flere Eiendommers Folio i Realregistret til Skjøde- og Panteproto- kollerne betales der yderligere 1 Kr. for hver Eiendom udover en, paa hvis Folio Notering skal finde Sted.

§ 53.

Naar et Dokument forlanges thinglæst til Sikkring af Rettigheder af forkjellig Art (f. Ex. naar der ved Ekjsdct forbeholdes Scelgeren Beboelsesret til Lokaler i den solgte Eiendom, eller naar Købekontrakten tillige

indeholder en Pantskrift) betales Afgift, som om disse Rettigheder vare overdragne ved særskilte Dokumenter. Det maa i den Anledning ved Paategning paa Dokumentet bestemt opgives, i hvilken Henseende dets Thinglæsning attraas, eftersom Dokumentets læsning ikke kan have Virkning, hvad den Rettighed angaar, i Henseende til hvilken det ikke forlanges thinglæst. Heraf følger, at en Rettighed, som ikke er sikket ved Thinglæsningen, ikke bliver at ommelde i de Attester, som maatte forlanges angaaende, hvad der hcefter paa Omdommen, eller i Påtegninger paa senere Dokumenter. Forelagte Lovforslag m m. ,191

§ 54.

2kal e! Dokument læsi-s i flere Jurisdiktioner, betales værdisafgiften kun engang, ued den først iværksætte Thinglæsning medens den faste Afgift erlægges ved hver Thing- læsning.

§ 55.

Den fornødne Attest om læsningen bliver at paategne Dokumentet uden Betaling. Men naar nogen Paategning skal gøres om Hceftelser paa den Giendom, som er Dokumentets Gjenstand, eller om Ustederens Mangel af Adkomst til at disponere over Eiendommen, eller om Andet, som tjener til at bestemme Dokumentets værd og Gyldighed, erlægges for en faadan Paategning 1 Kr. For Udstættelse af samme efter fremkommen ny Oplysning eller erhvervet Tilladelse erlægges ingen Betaling.

§ 56.

For Protokollation af et thinglæst Dokument erlægges 40 Ø. for hvert halve Ark eller Del deraf, som det skrevet med mindst 28 Linier paa hver Side og mindst 32 Bog- staver i hver Linie indtager i Protokollen.

§ 57.

Aflåsning og Udslettelse af et thinglæst Dokument i dets fulde Omfang foretages med fornøden Protokollation og Paategning paa Dokumentet om Udslettelsen uden Betaling, selv om der maa forevises og i Protokollen antegnes Dokumenter, som hjemle Vedkom- mende Ret til at kvittere.

For Aftærsning og Udslettelse af et Afdrag paa en Panteobligation ligesom for læs- ning af en et thinglæst Dokument givet Paategning om enhver anden Moderation, derunder Relationer, betales med fornøden Protokollation og Paategning 1 Kr.

§ 58.

Tilbagelevering af et til Thinglæsning indleveret Dokument kan ikke nægtes af Hen- syn til Protokollationen, naar der samtidig med Dokumentet er indleveret en Gjenpart af samme, hvis Overensstemmelse med Originalen bliver at verificere af Retsskriveren.

§ 59.

For Thinglæsning af og Paategning paa Skjeder paa Tiender, som scelges til Merne selv, betales uden Hensyn til den i Skjedet ommeldte Købesums Størrelse 2 Kr.

For de i Lov om Tiendevederlagets Berigtigelse af 23de Januar 1862 §§4 og 5 ommeldte Forretninger erlægges en Betaling af 20 Øre for hver iførtegnelsen, Forenin- gen eller Kjendelsen særskilt opført Eiendom, dog at Kjendelsen i intet Tilfælde bliver mindre end 4 Kr.

For Notering overensstemmende med samme Lovs § 9 af de i Lov om Forandring i Udredelsen af Tiendeafgiften af 19de Febr. 1861 § 5, jfr. Lov af 26de Marts 1870 ommeldte Udskrifter erlægges en Kjendelse af 4 Kr. for hvert søgns Vedkommende.

I de i denne §'s 3 første Stykker omhandlede Tilfælde bliver den i § 56 ommeldte Betaling for Protokollation ikke at erlægge.

Det har sit Forblivende ved Reglerne i:

Lov om Sandflugtens Dæmpning af 29de Marts 1867 § 23 om Thinglæsning uden Betaling af de der ommeldte Udfrifter af Sandflugtskommissionens Protokol,

Lov om Umyndiges Midlers Forvaltning af 26de Mai 1868 § 14 om Thinglæs- ninger og Indførelser uden Gebyr paa vedkommende Eiendoms Folium af de i Paragrafen omhandlede Paategninger paa Panteobligationer,

Lov om den almindelige Brandforsikring for Landbygninger af 23de April 1870 § 3, og Lov om Brandforsikring af Købstadbygninger af 14de Mai 1870 § 6 i Slut- ningen, om Thinglæsning af de der ommeldte Paategninger, og

Lov om Diger til Beskyttelse for Oversvømmelse fra Havet af 10de April 1874 § 10 om Thinglæsning og Notering uden Gebyr af de sammesteds nævnte Ved- tægter m., m.,

hvorhos endelig den Thinglæsning af Anordninger af stedlige Myndigheder, som endnu undtagelsesvis er foreskrevet (jfr. Lov om Udgivelse af en Lovtidende og en Mini- sterialtidende af 25de Juni 1870 § 4), saavel som Thinglæsning af Kassebetjentes Bestal- linger efter Frdg. om det offentlige Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed af 8de Juli 1840 § 9 samt Thinglæsning af Fcestebreve udenfor de i § 48 ommeldte Tilfælde sker uden Betaling.

§ 60.

Alle de i Paragraferne 47—57 samt 59, 1ste og 3die Stykke, ommeldte Be- talinger berigtiges gjennem Stempling, enten ved Udfærdigelse af Dokumentet paa stemplet Papir, der dækker den fastsatte Betaling, ved Paaklæbning af tilsvarende Stempelmærker, der uden Betaling ville være at kassere af vedkommende Netsemdsmand, eller ved Doku- mentets Belæggelse af denne — ligeledes uden Betaling — med tilsvarende Stempel- papir. Forsaavidt Dokumentet ved dets Indlevering til Thinglæsning ikke er afgifts- berigtiget i Henhold til §§ 47—54 indsendes det efter Thinglæsningen af Retten til Generaldirektoratet for Skattevesensct for København og udenfor København til Amtet, der bestemmer Størrelsen af Afgiften for Thinglæsning — og efter Omstændighedene ogsaa Stempelafgiften efter Lov af 19de Februar 1861 samt Lov af 21de Marts 1874 — og Dokumentet udleveres til Vedkommende paa den nærmeste Amtstue i Amtet imod Af- giftens Græggelse og Betaling af en Kjendelse af 33 Vre til Amtsforvalteren.

Naar det Stempel, hvormed Dokumentet ved Indleveringen til Thinglæsning er forsynet er utilstrækkeligt til

baade at dække Thinglæsningsafgiften og Stempelafgiften, anses Stem- pelfgiften fovst berigtiget.

Ogsaa den ved Forordning af 8de Februar 1810 § 1 paabudne Halvprocentafgift skal herefter berigtiges paa lignende Maade gennem Stempling.

Fremkommer ved Beregningen af Thinglæsnings værdiafgiften eller af Overdragelses- afgiften Belsb i Øre, der ikke ere delelige med 5, afrundes saadanne Beløb til det nœrmest lavere med 5 delelige Tal.

For Forssømmelse af disse Bestemmelser Overholdelse paadrager Retsbetjenten sig An- svar efter Lov af 19de Februar 1861 § 87, foruden at han ubetinget har at tilfvare den manglende Afgift.

§ 61.

For Besværing imod Underrettens Handlinger vedrørende Tbinglæsningsvæsenet og de i Lov om Tiendevedclagets Berigtigelse af 23dc Januar 1862 §§ 4 og 5 ommeldte Forretninger clægg/s Afgift efter § 24.

Sjette Kapitel. Om Afgifterne for Notarialforretninger.

§ 62.

For at ircerkfætte nogen af de i Vexcllov^for Danmark ommeldte Protester erlægges,

naar Vexlen lyder paa, eller i de i Verellovcns §§ 70 og 75 ommeldte Tilfælde op- gives at angaae en Sum af ikke over 1000 Kr.....2 Kr. 50 Ø.

over 1000 Kr. men ikke over 4000 Kr.....4— , —

over 4000 Kr. men ikke over 10,000 Kr.....5 — , —

og naar Vexlens Beløb er over 10.000 Kr.....6 — , —

For den anførte Betaling skal Protesten tillige gives in formå beskrevet. Skal Protesten foretages paa flere Steder i samme Underretskreds, betales dcr kun for en Forretning.

§ 63.

For andre Protester (ift. dog § 67), BcMelser og Forkyndelser betales 3 Kr. 35D.

Skulle de i denne Paragraf ommeldte Forretninger foretages paa flere forfkjellige Steder i samme Underretskreds, betales ovennævnte Afgift ikkun for Iværksættelsen paa det første Sted, og for hvert af de flere Steder, hvor Forretningen efter Rekvirentens Forlangende sker, 1 Kr. 25 Ø.

§ 64.

For hver Gang Notarius under Morelsch af de i § 63 omhandlede Forretninger maa gaa forgjcrves, samt for hver Gang han, efter Rekvirentens Opfordring, maa paamine Vedkommende om at afgive Svar, betales 1 Kr. 25 Ø.

§ 65.

For at meddele Notarialattest eller en Paatcgning under Notarii Haand og Segl paa et Dokument betales 2 Kr. 25 Ø.

§ 66.

For at overvære en eller anden Handling og at attestere, at den rigtig er foregaaet, betales 1 Kr. 25 Ø. for hver Time, Forretningen varer, foruden Betalingen for Attestationen.

§ 67.

For at modtage og udstede en Esforklaring eller Ssprotest til Brug ved Assurancerberegning og Haveriopgjørelse betales 8 Kr.

§ 68.

For Modtagelse af en Anmeldelse om en Ssprotest, som Anmelderen ikke snjke strar iværksat, samt for Anmeldelsens Indforclse i Notarialprotokollen betales 1 Kr. 25 Ø.

§ 69.

For Indførelse af et Dokument i Notarialprotokollen udenfor de Tilfælde, hvor Indførelsen skal ske i den afholdte Forretnings med^r, betales 40 Øre for hvert halve Ark eller Del af samme.

§ 70.

Begjæres en Notarialwrretning foretaget over '4 Miil i lige Linie fra Notarialkon- toret, tilkommer der Notarius med Vidner fri Befordring eller Godtgjørelse for samme. Dersom Forretningen sker hos flere Personer paa samme Sted, maa Befordringen dog kun beregnes for en Forretning.

§ 71.

Udenfor det i § 62, 2det Stykke, ommeldte Tilfælde betales for Beskrivelse af Notarialforretninger, hvilken Beskrivelse, naar det begjæres, skal udstedes og bekræftes som Akt, 40 Ø. for hvert halve Ark eller Del af samme, Beskrivelsen udgjør mere end 1 Ark, hvilket altid leveres uden fceiskilt Betaling.

For Genparter af Notarialakter, der allerede en Gang ere givne beskrevne, be- tales 40 Ø. for hvert halve Ark eller Del af samme, hvilken Betaling ogsaa erlægges for Bekræftelse af Gjenparter af andre Dokumenter, der ere afsattede i det danske Sprog.

Tredie Afsnit.

Om Retsafgifterne i Straffesager.

I.

Om Afgifterne i straffesager, der paatales af Private i Henhold til Lov om Kttafferetspleien § 39.

§ 72.

I Domsfager, der paatales i Henhold til Lov om Strafferetspleien § 39, har Anklageren at erlægge en Afgift af

2 Kr. for Anklagens Indgivelse til eller Fremsættelse for Retten samt en lige Afgift ved Hovedforhandlingens Paabegyndelse.

Reises der under en saadan Sag i Henhold til Lov om Strafferetspleien § 4 tillige Paastand paa Erstatning, erlægges de ovenanmeldte Afgifter efter den i § 6 fastsatte Maale- stok af Erstatningspåstandens Belsb, forsaavidt denne Beregning fører til en Høiere Afgift end den i foranstaaende Stykke foreskrevne.

§ 73.

For de i Lov om Strafferetspleien § 449, 1ste og sidste Stykke, ommeldte Modfsgsmaal erlægges Afgift efter Reglerne i henholdsvis § 13 og § 72.

§ 74.

I Tilfælde af Domssagens Paaanke til høiere Ret bliver den i § 8 fastsatte Afgift at erlægges af hver ankende Part (jfr. dog § 77) ved Paaankens Anmeldelse eller det i Lov om Strafferetspleien § 379 ommeldte Andragendes Indgivelse.

Samme Afgift erlægges for Berammelsen af Hovedforhandling.

§ 75.

For Anmeldelse og Behandling i det Hele af Befværing til Høiere Ret erlægges Afgift i Overensstemmelse med Reglen i § 24.

§ 76.

For Anhærgiggjørelse og Behandling i det Hele af Andragender om ny Foretagelse af Domssagen ved samme Ret i Henhold til Reglerne i Lov om Strafferetspleien §§ 423—426 jfr. § 455 erlægges under Et den i § 8 fastsatte Afgift. For selve Sagens fornyede Foretagelse erlægges ingen Afgift.

3936

§ 77.

Afgiftsfri er Anvendelse af Retsmidler fra den Sigtedes Side imod Straffespørgs- maalets Afgjærelse,

forsaavidt han er anset med hoiere Straf end Boder, samt mod Fcrngs« lingskjendelse.

§ 78.

For Inddrivelse af Boder, som ere tillagte den Forurettede, og Erstatning, der under Straffesagen er tilkjendt ham, erlægges de i 2det Afsnit, 2det Kapitel, Afdeling I. fast- sætte Afgifter.

§ 79.

Paa Beslaglæggelse i Henhold til Lov om Strafferetspleien § 207, 2det Stykke, finde Afgiftsreglerne i 2det Afsnits 3die Kapitel Anvendelse.

§ 80.

Ved Anvendelsen af Reglerne i dette Afsnit blive iøvrigt Bestemmelserne i 1ste Afsnit, 2det Afsnits §§ 12, 20, 21 Nr. 1, 22 samt 23 Nr. 1—2 og 4 at iagttage.

II.

Om Afgifterne i andre Straffesager.

§ 81.

I andre straffesager end de i foranstaaende Afdeling ombandlede bliver Afgift kun at erlægge for Inddrivelsen af Erstatning, der nndcr Straffesagen er tilkjendt den Forurettede, overensstemmende med Reglerne i 2det Afsnits 2det Kapitel Afdeling I, for Brslag- læggelse, der i Henhold til Lov om Ttrafferetsplcicn § 207, 1ste Stykke, foretages efter Andragende af den Forurettede, overensstemmende med Reglerne i 2det Afsnits 3die Kapitel samt endelig for Besværing til hoiere Ret, forsaavidt den iværksættes af Trcdicmand, i Overensstemmelse med § 24.

Fjerde Afsnit.

Om Udskrifter og Attester.

§ 82.

For simple Udskrifter af Retsprotokoller eller af Skjøde- og Panteprotokoller eller af andre Dokumenter, af hvilke der kan blive spørgsmaal om Udskrifter ved Retsknverens For- anstaltning, erlægges 40 Øre for hvert halve Ark eller Del af samme.

For Attester til Oplysning om de m fast Giendom vedrorende Adkomster og Bc- hcrftelser (Panteattest) erlægges 3 Kr. for hver Eiendom, der har eget Folio i Registret til Skjøde- og Panteprotokollerne, forsaavidt Attesten ikke udgjør over 3 Ark; for hvert Halvark eller Del af samme, hvormed Attesten overstiger 3 Ark, erlægges 50 Øre. Dog har det sit Forblivende ved Reglerne i Lov ang. Nedsættelse af Gebyret for Attester af Skjsde og Pantebogerne til Brug for Brandforsikknngsforenmg for urorlige Eiendomme paa Landet og Fritagelse for Brug af stemplet Papir for saadanne Foreninger

af 8de Marts 1856, Lov om Brandvæsenet i Kjøbenhavn af 15de Mai 1868 § 44 og Lou om Brandforsikring af Kjøbstadbygninger af 14de Mai 1870 § 6 om Betalingen for de der ommeldte Attester.

For særskilt Attest af Registrerne til Skjsde- og Panteprotokollerne om den en Giendom paahvilende Tiende, forsaavidt Tienden er noteret paa den i Lov om Tiendeve- deilagets Berigtigelse af 23de Januar 1862 § 5 ommeldk' Maade, erlægges en Betaling af 25 Øre.

For andre Udskrifter eller Attester, der kroede Koncipering eller Gxtrahering erlægges 50 Øre for hvert Halvark eller Del af samme.

§ 83.

Forsaavidt Udskriften eller Attesten udgjør over 3 Ark, skal der, foruden Betaling efter § 82, erlwgges Bederlag for Papir, 2 Øre pr. Ark, samt, hvor saadant er forlangt, for Indbinding eller Indhcrftning efter Regning.

§ 84.

For at attestere en Nuktionsregning erlægges "5 af Betalingen for en tilsvarende Udskrift efter § 82, sidste Stykke.

§ 85.

I enhver Udskrift eller Attest, for hvilken Betaling erlægges efter § 82 skal der paa hver Side findes mindst 28 Linier og i hver Linie mindst 32 Bogstaver.

§ 86.

Naar en Udskrift eller Attest bestilles, er Retsskriveren berettiget til at forlange Forudbetaling af indtil [^] af, hvad Betalingen skjønnes at ville udgjøre.

§ 87.

Betaling efter §§ 82 og 83 erlægges ikke for Udskrifter og Attester, som begjæres af Statsmyndigheder eller maatte beboves i bmeficerede Sager.

Femte Afsnit.

Om Betalingen for Forkyndelser og Oplåsning ved Kirkestavne, samt til Vidner ved Retshandlinger, Syns- og skjønsmænd.

§ 88.

For Forkyndelse af en Indkaldelse til Forligskommissionen eller for mæglerne i Tyendefager betales for hver Person, til hvem Forkyndelsen jker, 40 Øre til lige Deling mellem Stawningsmændene.

§ 89.

For Forkyndelser i de Tilfælde, hvor saadanne i medfør af Lov om den borgerlige Retspleie eller Lov om Strafferetspleien skuke ste ved Stævningsmceud, betales for hver Per«

son, til hvem Forkyndelsen sker, til lige Deling mellem Stævningsmændene, eller, under de i nysnævnte Love henholdsvis § 108, 1ste Stykke og § 97, sidste Stykke, indeholdte Forudsæt- ninger, til lige Deling mellem

Stævningsmanden og det tiltagne Vidne, 1 Kr. 60 Øre, medmindre Sagen enten er en Straffesag, der forsølges af Private i medfør af Lov om Strafferetspleien § 39. eller en borgerlig Retssag, hvis Gjenstand er under 200 Kr.. i hvilket Tilfælde Betalingen til Stævningsmændene nedfættes til 80 Øre, eller, naar Tagens Gjenstand er under 50 Kr., til 40 Øre.

For de i Lov om den borgerlige Retspleie § 559 omhandlede Forkyndelser erlægges 40 Øre til hver af Stævningsmændene, og for de i samme Lovs § 561 omhandlede For- kyndelser 40 Øre til Stævningsmanden, søgnefogden eller Politibetjenten.

Sker Forkyndelsen ved Retsbude, nedsettcs de i denne Paragraf fastsætte Betalinger med Undtagelse af den i Slutningen af 2det Stykke nævnte til det Halve.

§ 90.

I de Tilfælde, i hvilke Bestemmelserne i denne Lovs 2det Afsnit § 20 komme til An- vendelse paa den Retssag, Forkyndelsen angaar, skulle Forkyndelser med Undtagelse af de i § 88 omhandlede foretages uden Betaling. Det samme gjælder naar de i §89, 2det Stykke, omhandlede Forkyndelser angaar det Faderen til et uægte Barn ved Dorighedens Beslutning paalagte Bidrag til Barnets Underholdning.

§ 91.

For andre Forkyndelser end de §§ 88, 89 og 90 ommeldte, og forsaavidt ikke andet er fore- skrevet ved særlig Lov, tilkommer der hver af Stævningsmændene 1 Kr.

§ 92.

De i § 88, 89, 2det Stykke og i § 91 omtalte Forkyndelser ere Stævningsmændene ikke pligtige at foretage udenfor det søgn eller den Kjøbstad, i hvilken de have Bopæl. Forsaavidt Forkyndelsen i noget Tilscelde sker over 1/2 Mil i lige Linie fra Stævnings- mandens Bopæl, tilkommer der ham 75 Øre for hver løbende halve Mil, han har at befordre sig. Skal Stævningsmanden for at naa sit Bestemmelsessted benytte Baad, har Rekvirenten af Forretningen at skaffe ham Baadbefordring frem og tilbage. kræver Hvervets Udførelse, at Stævningsmanden maa begive sig udenfor det søgn eller den kjøbstad, i hvilken han har Bopæl, og derhos maa være fraværende fra sit Hjem over 6 Timer, tilkommer der ham i Dagpenge 4 Kr. for hver Dag.

§ 93.

I de Sager, som omhandles i denne Lovs 2dei Nssnit § 21 Nr. 1 og 3 afholdes den Storningsmændene tilkommende Betaling af det Offentlige efter Reglerne for benefice- rede Sager Det Samme gjælder i de nævnte Sager samt i de Tilfælde, hvor Forkyndelsen efter § 90 sker uden Betaling, det Vederlag, som efter forrige Paragraf tilkommer Stæv- ningsmanden, dog kun forsaavidt han er Pligtig at foretage Forretningen.

§ 94.

Stævningsmændene ere udenfor de Tilfælde, hvor Betalingen skal erlægges af de Offentlige, berettigede til at fordre den dem tilkommende Betaling eller, forsaavidt dens endelige Størrelse ikke strax kan bestemmes, et passende Forskud paa samme erlagt, for de sknde ti! Forretningens Foretagelse.

§ 95.

For ved Kirkestævne at oplæse en Bekjendtgjørelse vedrorende Tvangsauktioner eller andre Auktioner, som ifølge Lov blive at bekjendtgjøre efter Reglerne for Tvangsauktioner, tilkommer der søgnefogden en Betaling af 50 Øre.

Samme Betaling erlægges, naar ellers Noget, som søgnefogden eller Kirkesangeren ikke ere pligtige i Bestillings medfør at besorge læst, begjæres oplcrt ved Kirkestævne.

Betalingen kan fordres forud erlagt.

§ 96.

Udenfor Kjøbenhavn tilkommer der de mænd, der af Skifteretten benyttes som Vidner ved Boers Behandling, hver 1 Kr. hver Gang Retten sættes. Naar de eller Rets- budet efter § 16 i Lov om Skifte af Dedsbo og fællesbo m. v. af 30 Novbr. 1874 benyttes som Vurderingsmand, tilkommer der hver 2 Kr. for hver halve Dag, Forretningen varer, dog aldrig mindre end 2 Kr.; samme Betaling tilkommer der de med Justitsministeriets Billigelse fast ansætte edsvorne Vurderingsmand og Vurderingskoner.

For kjøbenhavns Stadsrets Omraade ordnes Forholdet af Justitsministeriet.

Skifteretten fastsætter Betalingen for de af samme udmeldte særlig kyndige Vur- deringsmænd, saavel som for søgnefogdens og de af ham medtagne Vidners Forretninger under Skiftebehandlingen.

De i denne Paragraf omhandlede Betalinger erlægges efter Skifterettens Bestemmelse snarest muligt forud for eller umiddelbart efter den paagjældende Forretnings Udførelse.

§ 97.

Udenfor kjøbenhavn tilkommer der de mænd, som i medfør af Lov om den borgerlige Retspleie §§437, 560, 569, 585 og 613 benyttes af Fogden som Vidner, hver 1 Kr. hver Gang Retten fættes, for hvilken Betaling Vidnerne ogsaa ere pligtige at foretage de dem af Fogden paalagte Vurderinger, forsaavidt disse ikke medtage over en halv Dag; i modsat Fald tilkommer der hver af Vidnerne 2 Kr. for hver halve Dag, Forretningen varer.

For Kjøbenhavns Stadsrets Omraade ordnes Forholdet af Justitsministeriet.

Fogden fastsætter Betalingen for de af ham udmeldte særlig kyndige Vurderingsmand.

De ovennævnte Betalinger erlægges efter Fogdens Bestemmelse snarest muligt forud for eller umiddelbart

efter den paagjældende Forretnings Udførelse.

Til ethvert af de Vidner, som af søgnefogden skal medtages ved Udpantninger betales for hver Udpantningsforretning 20 Øre, som kunne fordres erlagte forud for Forretningens Foretagelse.

§ 98.

De mænd, der af Notarius benyttes som Vidner ved Notarialforretninger, tilkommer der hver 50 Ø. for hver Forretning.

§ 99.

For Foretagelse af Syns- eller Skønsforretninger i den borgerlige Retspleie og Straffe« retspleien udenfor de i §§96 og 97 nævnte Tilfælde tilkommer der enhver af Synsmændene 6 Kr. for hver Forretning, (jfr. derhos Lov om den borgerlige Retspleie § 228 og Lov om Strafferetspleien § 164). Denne Bestemmelse kommer dog ikke til Anvendelse paa Eyns- og Skønsforretninger, der foretages ifølge Embedspligt, med Hensyn til hvilke det forbliver ved de særlige derfor gjældende Forskrifter.

Forelagte Lovforslag m. m. 192

Den Syns- eller skønsmand tilkommende Betaling kan fordres erlagt, frr de fkrider til Foretagelsen af den dem paalagte Forretning.

§ 100.

Paa de i dette Afsnit ommeldte Betalinger finde Bestemmelserne i Iste Afsnit §§ 2' 4 og 5 ikke Anvendelse.

Sjette Afsnit. Slutningsbestemmelser.

§ 101.

Ved kgl. Anordning fastsættes de fornødne Forskrifter angaaende Kontrollen med Retsafgifters rigtige Indgang samt de Tvangsbestemmelser, som disses Overholdelse udkræver.

§ 102.

Denne Lov træder i Kraft samtidig med Loven om den borgerlige Retspleie og Loven om Strafferetspleien.

Fra samme Tid opbceves det almindelige Tportelreglement for Retspleien og de dermed forbundne Forretninger i Danmark af 22de Marts 1814 og alle dertil sig sluttende Love, dog at de gjaldende Bestemmelser fremdeles, indtil anderledes ved Lov bestemmes, forblive i Kraft med Hensyn til de Auktioner, som ikke omhandles i denne Lovs Z§31 og 32.

Endvidere ophæves fra samme Tid Lov om Brugen af stemplet Papir af 19de Febr. 1861 § 71, undtagen forsaavidt den angaar Taxationsforretninger, der foretages efter Udmeldelse af øvrigheden. Fremdeles indskrænkes samme Lovs § 72 til at gjælde for faste Eiendomme, og blive de i denne Paragrafs sidste Punktum ommeldte Udskrifter altid at meddele uden Brug af Stempel.

De i denne Paragrafs 2det og 3die Stykke omhandlede Bestemmelser komme dog fremdeles i dcres fulde Udstrækning til Anvendelse paa de Sager, hvis Behandling i medfør af Lov om den borgerlige Netspleie § 646 er bragt til Ende eller tilendebringes i Overensstemmelse med de hidtil gjaldende Regler.

§ 103.

Denne Lov gjælder ikke for færocrne.

IXXV.

om

Udgifterne i Strafferetspleien.

**(Fremsat i Folkethmget den 17de December
1880 af Justitsminister Nellesmann).**

§ 1.

Af Amtsrepartitionsfonden og le indenfor Amtsraadskredsen liggende kjøbstæder i Forbold til Folkemængden, paa Bornholm af den for kjøbstæder og Land fælles Amtsfond, afholdes de Udgifter, som i hver Kreds medgaa:

a) til Lonning, overensstemmende med de i Henhold til Lov om Domsmagtens Ord- ning m. m. § 108 Nr. 5 udfærdigede Regulativer, af dcn i samme Paragraf Nr. 2 om- handlede minimale Politistyrke;

d) til Tilvejebringelsen og Vedligeholdelsen af de i Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 408 Nr. 4

omhandlede Hoved- og Bistationer, med Vagtstue, Kontor og Opholds- sted for Anholdte, samt disse Lokalers Forsyning med Inventarium, Opvarming, Belysning og Rengjoring;

c) de Udgifter, som, efterat Opgjørelse har fundet Sted i medfør af Lov om Doms- magten m. m. § 158, medgaa til Tilveiebringelse og Vedligeholdelse af de for Underrets; kredsene fornødne Arresthuse og Retslokaler, samt de nævnte Lokalers Forsyning med Inventarium, Opvarming, Belysning og Rengjoring og til Arrestanternes Bevogtning;

cl) de Udgifter, som medgaa til de i Underretskredsens Anholdelseslokaler og Arrest- huse hensiddende Anholdtes samt Varetægts- og Straffangers Underholdning og Forpleining forsaavidt de ikke kunne afholdes af det i § 3 nævnte Vederlag.

§ 2.

Underholdning og Forpleining for Anholdte, Varetægtsfanger og Straffanger, som udstaa Straffen i UnderretskredseneZ Arresthuse, sker efter de hidtil gjoeldende Regler, dog at Forpleining stedse ydes iu natura. Under den Forpleining, som afholdes i medfør af § 1 Litr. 6., er ikke indbesattet den særlige Forpleining, som foranlediges ved Sygdomstilfælde.

§ 3.

Alle andre Udgifter end de i § 1, jfr. § 2, nævnte, der foranl>diges ved de Sager og Retshandlinger, som Strafferetspleien medfører, afholdes af Statskassen, der for hver af de i § 1 Litr. 6. ommeldte Anholdte og Varetægts- eller Straffangcr erlægger en daglig Beta- ling af 50 Øre, eller, for frugtsømmelige eller diegivende Kvinders Vedkommende, af 75 Øre.

§ 4.

Dagen regnes med Henfyn til den i § 3 omhandlede Betaling til 24 Timer, regnet fra Kl. 12 Middag; mindre Dele af en Dag regnes for en hel Dag naar de udgjore mindst 6 Timer.

§ 5.

Fra den Tid, da denne Lov træder i Kraft, skulle de Reifer, som omhandles i Fdg. ang. Fribefordringsvæsenet af 26de Juni 1844 § 4 Nr. 3 Litr. a—o, i § 4 Nr. 6 for- saavidt de deri omhandlede Reifer ske i Strafferetspleiens Tjeneste, i § 4 Nr. 7 Litr. 6. og s. samt i. forsaavidt sidstnævnte Litra omhandler Reiser, der foretages i Strafferetspleiens Tjeneste, samt i § 4 Nr. 11 og 12, ophore at være Amtsreifer, og kan Befordring til Reiser i Strafferetspleiens Tjeneste ikke fordres afgiven in natura, men bliver at tilveiebringe ved leiede Befordringer paa Statskassens Regning, forsaavidt ikke Overenskomst er sluttet med de paagjældende Embedsmand om selv at sørge for deres Befordring. Dog kunne paa Landet Kjørster og Budsendelser ved ridende Bud, som Retternes og Politiets Virksomhed udkræver, eller som nødvendigjsres ved Anholdtes eller Arrestanterers Transport, forsaavidt behørig Befordring eller Budfendelse ikke i betimelig Tid kunne faas for en

passende Betaling, fordres afgivne iu natura efter Reglerne for søgnereifcr dog mod faadan Betaling af Statskassen, som Amtmanden skjønner at være passende.

§ 6.

For kjøbenhavns Stadsrets Omraade ordnes de Forhold, som omhandles i §z 1—5 ved færlig Lov.

§ 7.

Formændene for Landsretter, Underdommere og Politimestre ere berettigede til pas- sende Forstud af Statskassen til Afholdelse af de i Strafferetspleien forefaldende Udgifter, der skulle afholdes af Statskassen. Retterne ere med Hensyn til Regnskabsaflæggelse for de Beløb, som gennem samme udbetales til Strafferetspleiens Formaål, underkastede de Forskrifter, som nærmere fastsættes ved Anordning.

§ 8.

De Udgifter, der omhandles i denne Lovs § 1, og de Udgifter, som medgaa til Straf- fangers Ophold i og Hjemsendelse fra Statens Strafanstalter, samt til Exekution af Dods- dømte, kunne ikke fordres godtgjorte af Domsfældte eller hans Bo. Det samme gjælder Ud- giverne til Befordring for de i Strafferetspleiens Tjeneste virkende Embedsmænd, forsaavidt deres Ret til fri Befordring er aflyst ved Overenskomster om et fast Vederlag, jfr. derhos Lov om Strafferetspleien § 475 2 det og 3 die Stykke.

§ 9.

Denne Lov, der ikke gjælder for færoerne, træder i Kraft samtidig med Loven om Strafferetspleien, dog saaledes at de til Vareicegtsfangers og Straffangers Underholdning og Forpleining medgaaende Udgifter, forsaavidt angaar de Straffesager, der efter det nævnte Tids- punkt i medfør af Lov om Strafferetspleien fremdeles behandles efter de tidligere gjældende Regler, ogsaa afholdes paa den hidtil brugelige Maade.

I.XXVI.

om

Lonninger m. m. for de i Lov om Domsmagtens

Ordning omhandlede Embeds- og Bestillingsmand.

(Fremsat i Folkethinget den 17de December 1880 af Justitsminister Nellemann).

§ 1.

Højesterets Formand lønnes med 10,000 Kr. aarligt.

12 Dommere i Højesteret, 6 Formænd i Landsretterne og Formanden i kjøbenhavns Etdsrct lønnes hver med 7,500 Kr. aarligt. stigende hvert 5te Aar med 500 Kr. til 8,500 Kr.

55 Dommere i Landsretterne lønnes hver med 5,500 Kr. aarligt, stigende hvert 5te Aar med 500 Kr. til 7.000 Kr.

Formandene for Landsretternes særlige Afdelinger vederlæggcs som saadanne med et Honorar af 1,000 Kr. aarligt, saaledes at Honoraret, naar et medlem af Højesteret er be- stikket til Formand for en særlig Afdeling af Landsretten, deles mellem de tvende for Af- delingen beflittede Formænd.

§ 2.

Overstatsanklagere lønnes som Dommerne i Højesteret, Statsanklagere som Dommerne i Landsretterne, hjælpe-Statsanllagere som Politimestre af 3die Klasse.

§ 3.

Indtil 14 Dommere i kjøbenhavns Stadsret og 20 Underdommere af 1ste Klasse lønnes hver med 5,000 Kr. aarligt. stigende hvert 5te Aar med 500 Kr. indtil 6,500 Kr. 25 Under- dommere af 2den Klasse lønnes hver med 4,500 Kr. aarligt, stigende hvert 5te Aar med 500 Kr. indtil 5,500 Kr. 11 Underdommere af 3die Klasse lønnes hver med 4,000 Kr. aarligt, stigende hvert 5te Aar med 500 Kr. til 5,000 Kr.

§ 4.

Politidirektøren i Kjøbenhavn lønnes med 6,000 Kr. aarligt, hvorhos der for hver 5 Aars Tjeneste tilstaas ham et Tillæg af 500 Kr. aarligt, dog at lønningen ikke kan over- stige 8,000 Kr. Politidirektøren erholder Embedsbolig eller i Erstatning herfor 1,600 Kr. aarligt; der tillægges ham derhos et Belsb af 600 Kr. aarligt,

som dog ikke medtages under Pensionsberegningen,

§ 5.

20 Politimestre af 1ste Klasse lønnes hver med 4,200 Kr. aarligt, stigende hvert 5te Aar med 500 Kr. indtil 5,700 Kr. 25 Politimestre af 2den Klasse lønnes hver med 3.700 Kr. aarligt, stigende hvert 5te Aar med 500 Kr. til 4,700 Kr. 11 Politimestre af 3die Klasse lønnes hver med 3,200 Kr. aarligt stigende hvert 5te Aar med 500 Kr. til 4,200 Kr. Enhver Politimester, hvis Embedskreds omsatter en kjøbstad paa over 20,000 Indbyggere, tilstaas der derhos et Tillæg af 500 Kr.

§ 6.

Endelig Tillægges der enhver Politimester 400 Kr. aarligt til Hestehold.

Skriveren ved Høiesteret, 7 Skrivere ved Landsretterne og 2 Skrivere ved kjøben- havns Stadsret lønnes hver med 4,000 Kr., stigende hvert 5te Aar med 400 Kr. indtil 5,200 Kr.

§ 7.

3 Fuldmægtige ved Høiesteret, 10 Fuldmægtige ved Landsretterne og indtil 18 Fuldmægtige ved Kjøbenhavns Stadsret henføres med Hensyn til lønning til een Klasse, saaledes at de i denne opføres efter deres Tjenesteanciennitet. Skulde siere være udnævnte samme Dag, bestemmes Ancienniteten af Justitsministeren. De 10 crldste lønnes med 3,100 Kr., de 10 næst- crldste med 2,700 Kr. og de 11 yngste med 2,000 Kr. 2 Fuldmægtige i Høiesteret, 8 Fuldmægtige i Landsretterne og 10 Fuldmægtige i kjøbenhavns Stadsret kan der gives kongelig Udnævnelse.

§ 8.

Af 56 Skrivere ved Underretterne lønnes de 18 crldste med 3,400 Kr., de 18 Næst- crldste med 2,700 Kr. og de 20 yngste med 2.000 Kr. Skulde flere være ansatte samme Dag, bestemmes deres Anciennitet af Justitsministeren. De 36 celdste kan der gives kongelig Udnævnelse.

§ 9.

Af 45 Politifuldmægtige lønnes 15 med 3,200 Kr., 15 med 2,500 Kr. og 15 med 1,800 Kr. Skulde flere være ansatte samme Dag, bestemmes deres Anciennitet af Justitsministeren. Enhver Politifuldmægtig tillægges

der 400 Kr. aarligt til Hestehold.

§ 10.

De i §§ 1—4 og 6--8 nævnte Embeds- og Bestillingsmand, samt de mænd. der i medfør af Lov om Domsmagtens Ordning § 12. 3die Stykke kaldes til Dommere i Lands- retternes farlige Afdelinger, og sættedommere tilkommer der, naar de i Embeds eller Ve- stillings medfør gjøre Reiser til Steder, der ligge over 1/2 Mil fra det Sted, hvor de i Embeds eller Bestillings medfør ere pligtige at have Ophold, Pederlag for Befordring.

Det Samme gjalder Politimestre og Politifuldmægtige, naar de i Embeds- eller Be- stillings medfør have at gisre Reiser udenfor den Politikreds, i hvilken de ere ansætte.

Narmere Regler angaaende Beskaffenheden af den Befordring, der kan benyttes, samt angaaende Regnskabsaflæggelse for Befordringsvederlaget kunne fastsættes ved Anordning.

§ 11.

Samtlige de i forrige Paragraf nævnte Embeds- og Bestillingsmand tilkommer der. naar de i Embeds eller Bestillings Medfør gjøre Reiser i Ttrafferetspleiens Tjeneste, og Reisen

medfører deres Fraværelse fra Hjemmet i over 8 Timer, Dagpenge for hvert halve Dsgn, der medgaar til Reisen, og mindst for et halvt Dsgn. beregnede, for de i §§ 1, 2 og 4 nævnte Embedsmænd. med Undtagelse af Hja'lpe-Statsanklagerne, samt for de Mænd, der i medfør af Lov om Domsmagtens Ordning § 12, 3die Stykke, kaldes til Dommere i Landsretternes særlige Afdelinger, til 6 Kr., for de i §§ 3 og 5 nævnte Embedsmænd samt hjælpe-Stats- anklagerne til 4 Kr., for de i §§ 6—9 nævnte Embeds- og Bestillingsmand til 3 Kr., for Poli- tiets Overbetjente til 2¹/₂ Kr. og for Politibetjentene til 2 Kr. for hvert halve Dsgn.

§ 12.

Det for Høiestret, Landsretterne, kjøbenhavns Stadsret og Underretterne fornødne Antal af retsbude lønnes hver med 800 Kr. samt 90 Kr. aarligt til Uniform.

Ved Høiestret, Landsretterne og Københavns Stadsret kan der med Hensyn til den retsbudene tilkommende Betaling i medfør af Lov om Retsafgifter Afsnit V træffes saadan Ordning, at Indtægten deraf fordeles mellem samtlige Retsbude ved den paagældende Ret.

§ 13.

Indtil anderledes bestemmes ved Lov og mindst i de 5 første Aar. efter at denne Lov er traadt i Kraft afholdes de Udgifter, som medgaa til medhjælp og Kontorfornødenheder for Høiestret. Overstatsanklageren, Landsretterne, Statsanklagerne, Københavns Stadsret, Under- dommere, Skrivere ved Underretterne,

Politimestre og Politifuldmægtige efter Regninger, der revideres ved Justitsministerens Foranstaltning og decideres af ham.

Efter Forløbet af 5 Aar fremlægger Justitsministeren Forslag til de nævnte Udgifters Fastsættelse ved Lov, ved hvilken de henholdsvis til samtlige Undcrdommeres. Underretsskriveres, Politimestres og Politifuldmægtiges Kontorholdsgodtgjørelse medgaaende Belsb fastsættes til samlede Belsb, der ved Justitsministerens Foranstaltning aarligt fordeles mellem de paagjældende Embeds- og Bestillingsmænd. Ved denne Lov kan det Underdommere og Underrets skrivere tilkommende Pederlag for Befordring og de Politimestre og Politifuldmægtige tilkommende Dagpenge for Reiser indenfor henholdsvis Retskredsen og Politikredsen aflsses med faste Belsb.

§ 14.

De Byrder og Refusioner, som have paahvilet de hidtilværende By- og Herredsfoged- samt Birkedommer-, Underrets- og Skriver-Embeder overtages, forsaavidt de ikke kunne bortfalde, af Statskassen.

Alle Embedsboliger og Embedsjorder udenfor kjøbstæderne, som have tilhsrt noget af de i 1ste Stykke nævnte Embeder, blive, forsaavidt der ikke i disse af Justitsministeren anvises en Underdommer eller en Politifunktionær Bolig med tilhørende Brug af Jord, at bortselge til Fordel for Statskassen, ligesom alle saadanne Embeder tilhsrnde Kapitaler Tilfælde Statskassen. Naar der anvises en Undcrdommer eller Politifunktionær Bolig eller Brug af Jord, forbliver det i saa Henseende ved Bestemmelsen i Lov om Lonninger for Retsbetjent- og Magistratsembeder af — § 2.

I de Tilfælde, hvor Bolig og Embedsjord af nogen privat Mand er tillagt noget retsbctjcntcmbcde paa det Pilkaar, at Embedet vedbliver at bestaa som særegen Jurisdiktion falder saadan Bolig og Embedsjord ved denne Lovs træden i Kraft tilbage til Eieren.

§ 15.

Ligesom de i Lov om Retsafgifter af — omhandlede Betalinger samtlige Tilfælde Stats- kassen forsaavidt ikke anderledes er bestemt ved selve Loven, saaledes skulle alle de af Lov om

Retsafgifter ubersrte Gebyrer, der hidtil i medfør af Lov om lønninger for Retsbetjent- og Magistrats Embeder af — § 2 have Tilfældet Retsbetjent-Embeder udenfor kjøbstæderne, frem- tidig Tilfælde Statskassen.

I Kjøbstæderne derimod forbeholdes sidstnævnte Gebyrer faavelsom Indtægten af de de hidtilværende Retsbetjent-Embeder i kjøbstæderne tilherende Embedsjorder eller Kapitaler de Embeds- eller Bestillingsmand, hvem Ledelsen af de kommunale Anliggender overdrages, i Over- ensstemmelse med de Regler, som ncrrmere fastsættes ved Lov.

med Hensyn til de fra Private Dispositioner hidrorende Indtægter, som hidtil have tilfийdt noget af de hidtilværende Retsbetjent-Embeder, overlades det til Justitsministeren, i Forbindelse med den Bestemmelse, han vil have at træffc om Udførelscn af de Forretninger, for hvilke de udgjore Vederlag, at fastsætte, hvem Vederlaget fremtidig skal Tilfælde.

§ 16.

For kjøbenhavns Politikreds ordnes de i denne Lov omhandlede Forhold ved sa?rlig Lov.

§ 17.

Denne Lov. der træder i Kraft samtidig med Lov om Domsmagtens Ordning, gjælder ikke for Fcrrseme.

Bemærkninger til samtlige fovanstaaende Lovforstag.

Gfterat det ved Grundloven as 5te Juni 1849 § 76 var bestemt, at Retspleien bliver at adskille fra Forvaltningen efter de Regler, der fastsættes ved Lov, og ved samme Grundlovs § 79, at Offentlighed og Mundtlighed saa snart og saa vidt som muligt skal gennemføres ved hele Retspleien, samt at nævninger skulle indføres i Misgjerningsfager og i Sager, som reise sig af politiske Lovovertrædelser, har Negjeringens Opmærksomhed stadig været henvendt paa at forberede de Lovforstag, som udfordres for at gennemføre de saaledes opstillede Grundsætninger.

medens man i saa Henseende i Begyndelsen, navnlig af Hensyn til Opgavens Storhed og de mange Vanskeligheder, dens Losning frembyder, væsentligt indskrænkede sig til at fceste Opmærksomheden paa Strafferetspleien, til hvilken Grundlovens Bud om Indførelsen af nævninger flutter sig, kan i Forbigaaende bemcerkes, at Lejligheden dog ogsaa blev benyttet til i den civile Proces at gjøre Forsog med nogle af de nye Grundsætninger, i hvilken Henseende benvises til Loven om Oprettelse af en So- og Handelsret i Kjøbenhavn af 19de Febr. 1861.

Hvad Strafferetspleien angaar, bleve Grundlovens Bud om Gennemførelse af Offentlighed og Mundtlighed, saavidt Forholdene tillode Saadant, gennemførte ved Loven om Rigsretten af 3die Marts 1852, ligesom og offentlig og mundtlig Behandling af visse Politisager indfsrtes i kjøben havnved Lov 11te Febr. 1863. Men ved Siden af disse mindre Skridt til Opgavens Lesning er der iaagodtfom uafbrudt blevet arbeidet paa en almin- delig Reform af Etrasseretspleien. Allerede under 26de Juli 1852 blev det af Justitsminister A. W. Scheel overdraget Hoiesteretsassessor Mourier at udarbeide de fornødne Lovudkast til Gjeunemførelsen af Grundlovens §§76 og 79. Det derefter udarbeidede Lovudkast tilligemed Grundtræk til en Ordning af Domsmagten, som imidlertid ikke vare udarbeidede i Lovsform, bleve dcrpaa i August 1854 indsendte til Justitsministeriet; den daværende Justitsminister (Drsted) tilstillede under 7 de Decbr. s. A. den dengang til Udarbejdelse af en ny Straffe- lovbog nedsætte Kommission Udkastet til Beicenkning, ledsaget af en meget udforlig Skrivelse, hvori han nærmere udviklede og begrundede sine Betænkeligheder med Hensyn til Lovudkastet i det Hele.

Da det af Høiesteretsasfessor Mourier udarbeidede Lovudkast imidlertid i det Hele, omend med mange væsentlige Forbedringer t det Enkelte, hvilede paa det System, som havde gjort sig gjældende i Frankrig og derefter i Næsten alle de Stater paa Europas Fastland, hvor Retspleien ved nævninger senere er indført, ansaa den efterfølgende Justitsminister (Simony) det rettest at foge at faa et Lovudkast udarbeidet, som nærmere sluttede sig til de Grund« scetmnger, hvorpaa Etrafferetspleien i England hviler, og dette Arbeide blev overdraget senere afdode By- og Herredsfoged Hage, som under 20de Juni 1857 indsendte 3 Udkast til Love 1) om Domsmagten i Straffesager, 2) om forfølgmngen af de Straffesager, der behandles ved Nævningeretter, og 3) om Behandlingen af Straffesager, der hore under Kreds- retternes Omraade. Justitsministeren (Simony) tilflrev derpaa den 13de Juli s. A. Straffe- lovbogskommissionen, om den onstede at afgive Vctcenkning over disse Lovforslag i Forbindelse med "det tidligere modtagne af Mourier udarbeidede Forstag, eller om den ansaa det rettest, at disse Forflag behandledes af en særegen Kommission, og da den nævnte Kommission erklærede sig for det sidftnævnte Alternativ, blev det af Justitsminister Simony under 2 4. Aug. 1857 overdraget en Kommission bestaaende af 8 medlemmer, nemlig Hoiesteretsassessor Bruun, Heneralprokuror Algreen-Ussing, Høiesteretsassessor Mourier, De- partementschef i Justitsministeriet Leuning, Byfoged Crone, Kriminalretsassessor Kopke, Hoiesteretsadvokat Brock og cauH. Mlis Hother Hage, at afgive Betcenkning over de for« stjellige saavel af Mourier som as Hage udarbeidede Forslag.

Denne Kommission gennemgik derefter i en Del møder de vigtigste Principer, der ligge til Grund for de oftnævnte Lovforslag, men da den efter Tilendebringelsen af denne Behandling i Mai 1858 fandt, at Behandlingen i det Enkelte vilde være forbundet med særegne Vanskeligheder, fordi der forelaa indbyrdes meget afvigende Forstag, uden at man vidste, hvorvidt Regjeringm vilde kunne slutte sig til noget af dem, troede den at burde standse sine Arbejder og ved at indsende Udskrift af sine Forhandlinger til Justitsministeriet at burde andrage paa, at dette selv vilde udarbejde et Lovforslag, der da kunde danne Grundlag for Kommissionens videre Forhandlinger.

Denne Anmodning fandt Ministeriet at burde efterkomme, og der udarbejdedes i Aaret 1859 af daværende Departementschef Leuning et nyt Udkast, hvis endelige Behandling i Ministeriet endnu ikke havde fundet Sted, da der i Rigsdagen i Efteraaret 1861 jfr. Folkethingstid. 1861 Sp. 621, 973, 1164, Till A. Sp. 945, 963, 1027, af Hage blev indbragt 3 Lovforslag angaaende Gjennemførelse af Grundlovens § 79, hvilke med enkelte Afvigelser stemmede med de Udkast, der som foran anført havde foreligget den i dette Diemeo nedsætte Kommission til Betcenkning. Disse Forslag gennemgik en første Behandling i Folkethinget, som derefter vedtog tvende af et nedsat Udvalg foreflaaede Beslutninger sir. Folketh. Tid. 1861 Till 8. Sp. 537, ^ 556, 567, A. Sp. 1507, L. 569, i Henhold til hvilke de forelagte Lovforslag tilligemed Udvalgets Betcenkning tilstilledes Regeringen, idet folkethinget udtalte sit levende ønske om at se Lovforslag til Gjennemførelse af Forskrifterne i Grundlovens §§76 og 79 forelagte Rigsdagen af Justitsministeren.

I den saaledes i Folkethinget stedfundne Behandling fandt Justitsministert'n (Casse) fornyet Opfordring til at fremskynde Sagens Fremme faa meget som muligt, og da de Forarbejder, som man alt var i Besiddelse af, dels i de tidligere udarbejdede Lovforslag dels i den nedsatte Kommissions Betcenkning i Forbindelse med Forhandlingerne i Folkethinget og den af sammes Udvalg afgivne Betcenkning, ansaas tilstrækkelige, forelagde Ministeren (Casse) i Efteraaret 1862 jfr. Folkets Tid. 1862 Sp. 23, 227, Till A. Sp. 459, Udkast til Lov om Gjennemførelsen af Offentlighed og Mundtlighed i Strafferetspleien samt Indførelse af nævninger i Misgjerningssager og i Sager, der reife sig af politiske Lovovertrædelser, et Udkast, i hvilket — som det hedder i de samme ledsagende Motiver — Ministeriet havde troet saavidt mulig at burde slutte sig til den Maade, hvorpaa Anklageretters gangen med Offentlighed, Mundtlighed og nævninger er gennemført i England og de Lande, der have holdt sig til den der stedfundne Retsudvikling, medens man paa den anden Side, hvor saadant lod sig forene med de til Grund for den nye Rettergangsmaade liggende Principer, forment at burde tage Hensyn til de her i Landet bestaaende Forhold og til delt under disse udviklede Retsbevidsthed.

Dette Forstag var imidlertid, da Rigsdagens Samling blev sluttet i Slutningen af Januar Maaned 1863, ikke naaet videre end til at have gennemgaaet en første Behandling i Folkethinget, hvorhos en Betcenkning om det var afgivet af et af Folkethinget nedsat Udvalg jfr. Folketh. Tid. 1862 Till V. Sp. 649. I den wlgende Rigsdagssamling fremsætte dernæst Justitsministeren (Casse) paany i Januar 1864 Forstaget fra forlige Samling jfr. Folketh. Tid. 1863 Sp. 63, 388, Till A. Tv. 455, med Optagelse af adskillige ændringer under Hensyn til det af Folketingsudvalget Forestaaede. I Forbindelse hermed blev der fremsat Forstag til Lov om Kongeriget Danmarks Inddeling i Underretskredse m. m. og om Politiets Ordning i Kongeriget Danmark med Undtagelse af Kjøbenhavn og gamle Kjøbenhavns Amt, hvorhos der bebudedes Forelæggelsen af et særligt Forstag til Lov om Strafferetspleien i Kjøbenhavn. Heller ikke disse Forstag naaede længer end til første Behandling i Folkethinget og til Udvalgsbetæknings Afgivelse, jfr. Folketh. Tid. 1863 Till 6. Sp. 377. I Oktober 1864 (Justitsminister Heltzen) bleve derpaa de samme 3 Lovforslag paany

forelagte Rigsdagen, jfr. Folketh. Tid. 1864 Sp. 287, 852, Till A. Sp. 1053, men naaede atter kun til første Behandling i Folkethinget.

Sagen hvilede derpaa, indtil Hage i Decbr. 1867, da Rosensrn-Teilmann var Justitsminister, fremsætte 3 Lovforslag i væsentlig Overensstemmelse med de sidste Gang i Octbr. 1864 fremsætte, jfr. Folketh. Tid. 1867 Sp. 387, 1073, Till A. Sp. 1129. Forstagen kom til første Behandling i Folkethinget, men bleve ved denne tagne tilbage af Forslagsstilleren, efterat der var fremkommet Forstag til en motiveret Dagsorden, som gik ud paa, 1) at en saa stor og indgribende Reform, som Lovforslagene gik ud paa, vanskelig kunde gennemføres med Held, for Regjeringen tog Initiativet dertil, og alle fornødne Forarbejder vare tilstede, 2) at det vilde voere retteft, at der forinden endelig Beslutning toges om Indførelse af nævninger i den kriminelle Retspleje, forela.. Forberedelser til den civile Retspleies Omordning, og som 3) derhos udtalte den Forventning, at Regjeringen vilde lade begge disse Anliggenders Fremme voere sig særdeles magtpaaliggende.

I Henhold til allerheieste Reskript af 28de Febr. 1868 blev der derpaa af Justitsminister Rosenorn-Teilmann nedsat en Kommission til Udarbejdelse af Forstag til en Omordning af saavel den civile som den kriminelle Retspleie*), Om Arbeidets Gang i delme Kommission har Kommissionens Formand i Forbindelse med den Skrivelse, hvormed Kommissionen som dens endelige Indstillinger indsendte de 3 af samme udarbejdede Lovudkast: om Strafferetspleien, den borgerlige Retspleie og om Domsmagts Ordning m. m., afgivet en Beretning til Justitsministeriet dateret Septbr. 1877.

Af denne fremgaar det, at Arbeidets Gang i Kommissionen har været følgende: I det første af de 4 Afsnit,

hvori Kommissionens Virksomhed falder, — hvilket Afsnit omsatter Aarene 1868—70, — bleve Hovedtrekkene i Lovudkastet om den borger« lige Retspleie og herved for en Del tillige i Retsorganisationen faststaaede, hvorhos der fore- toges en Bearbejdelse af det Lovudkast om Strafferetspleien, der var blevet Kommissionen anvist som Forhandlingsgrundlag. Da der savnedes et tilsvarende Grundlag for den borgerlige retspleies Vedkommende, blev det efter en almindelig orienterende Forhandling, som optog Foraaret 1868, overdraget Professor Nellesmann at udarbejde et Udkast, baseret paa Mundtligheds- og Umiddelbarhedsprincippet, efterat han til Veiledning i nogle møder havde indledet en almindelig Forhandling om de Hovedprincips, som formentlig maatte lægges til Grund.

Forhandlingerne om Udkast til Lov om Strafferetspleien paabegyndtes derefter paa det anviste Grundlag, og den første Behandling heraf tilendebragtes i Juni 1868. Gfterat der dernæft var stillet forskjellige ændringsforstag til Udkastet, gjenoptoges Forhandlingerne i Foraaret 1869, men uden at de førtes til Afslutning.

Imidlertid var det af Nellesmann forsattede forelobige Udkast til første Afdeling af Lov om den borgerlige Retspleie (Rettergangsmaaden i borgerlige Domssager med tilhørende Motiver) i Slutningen af 1868 bleven forelagt Kommissionen, og omtrent samtidig hermed fore« lagdes et Forstag af Klein til Lov om Domsmagts Ordning og et Forslag af Nyholm til Lov om en Rets- og Politiororganisation. Det førstnævnte Udkast var til første Behandling i Slutningen af 1868 og Begyndelsen af 18⁷⁰, og angaaende de sidste fremsætte Forslags- stillerne deres Bemærkninger i 2 møder i Januar og Februar 1869. Efter Tilendebringelsen af første Behandling af det af Nellesmann forsattede Udkast blev det i Marts 1869

*) Denne Kommission bestod fra Begyndelsen af følgende medlemmer: Høiesteretsassessor Kricgei som Formand, Høiesteretsassessor Ussing, Borgmester i københavn Etatsraad Larsen, Formand i sø- og Handelsretten i kjøbenhavn Klein, Professor M-is Nellesmann, Kriminalrets«ssessor Nyholm, Overretsassessor Rimestad, By- og Herredsfoged Hage samt Høiesteretsadvokaterne Brock og Liebe. Senere tiltraadtes Kommissionen, i Henhold til allerHøiesterets Restriktioner af 8de Juni og 19de Oktober 1870, as Professor ¹⁸Goos og Departementschef i Justitsministeriet Ricard, medens to af dens oprindelige medlemmer, Etatsraad Borgmester Larsen og Byfoged Hage afgik ved Toden, forinden Kommissionen havde slutet sine Arbejder.

tilsendt Landets Overdommere, Advokater, Amtmænd, en Del Sagførere og Andre med Anmodning om, saavidt de dertil maatte fsle sig opfordrede, at yttre sig o.er samme, og i Henhold hertil indkom i Løbet af Sommeren og Efteraaret til Kommissionen en Del med- delelser. Af Kommissionens medlemmer stilledes der herefter en Række ændringsforstag til Udkastet. medens de fleste af disse hvilede paa Hovedforslagets Grundlag, den fuldstændige Gjennemførelse af Mundtligheds- og Umiddelbarhedsprincippet, fjernede derimod de af Brock og de af dette medlem i Forening med Ussing stillede ændringsforstag, faaelsom et af Sidstnævnte forsattat Udkast til Grundtrækkene i en paa Mundtlighedsprincippet bygget Ordning af den civile Procesmaade, sig i væsentlig Grad fra Umiddelbarhedsprincippet. Formanden ansaa det herefter for nedvendigt at Kommissionen maatte irceffe et Valg mellem de to Systemer, og ved en i Juni 1870 foretagen Afstemning herom vedtoges det med 8 St. imod 2 at arbeide videre paa det af Nellesmann forsattede Udkast, og anden Behandling af dette foregik derefter i Juni og Juli 1870.

Allerede forinden, nemlig i September til Oktober 1869, var der af Nellesmann forelagt Kommissionen en Forsættelse til det ommeldte forelsbige Udkast, nemlig Afsnittene om Rettens Trang til Forpligtelsers Opfyldelse (Exekution og Tvangsauktion), om Dødsbo- fskifte og om Konkurs med Motiver, og første Behandling af disse Partier blev foretagen i September 1869 til Marts 1870, saa at Kommissionens Arbejder i Sommeren 1870 vare saavidt fremskredne, at der foruden det ved anden Behandling vedtagne Forstag til første Afdeling af Lov om den borgerlige Retspleie (Rettergangsmaaden) forelaa dels Udkast til Sammes anden Afdeling, der var undergaaet første Behandling, dels Udkast til en Organisationsliv. Derimod var den videre Behandling af Udkast til Lov om Strasserets- pleien stillet i Bero, efterat Forhandlingerne i Foraaret 1869 havde fundet Sted, idet Kommissionens Formand under Forhandlingerne havde faaet Indtryk af, at denne Del af Kommissionens Opgave ikke tilfredsstillende kunde lofes ved at arbeide videre paa det først liggende Grundlag. Formanden ansaa det imidlertid for rettest, forinden han tog Bestemelse om en Forandring af Kommissionens Arbejdsplan i den ommeldte Retning, at afvente den ovenfor omtalte Hovedafstemning for den borgerlige Retspleies Vedkommende, men da denne havde fundet Sted, ansaa han Tidspunktet kommet til at søge et nyt Grundlag tilvejebragt for de videre Forhandling om Loven om Strafferetspleien. Af Hensyn til det saaledes forestaaende betydelige Arbejde, til hvilket Kommissionsmedlemmernes øvrige Virksomhed ikke levnede dem tilstrækkelig Tid, foranledigede Formanden, der da var bleven Justitsminister, at Professor Goos i Sommeren 1870 tiltraadte Kommissionen som medlem.

Efter sin Indtrædelse i Kommissionen udarbejdede Professor Goos dels et Udkast til Domsmagts Ordning, væsentlig stuttende sig til de allerede foreliggende, samt om den offentlige Anklagemyndighed og om Nævningers Kaldelse, dels et Udkast til Lov om Strafferetspleien. Men forinden disse Forstag, hvis Forberedelse danner Overgangen til det ånde Hovedafsnit af Kommissionens Virksomhed, der omsatter

Aarene 1871—73, vare saavidt fremskredne, at de kunde forelægges Kommissionen, gjenoptoges Forhandlingerne om anden Af- deling af Lovudkastet om den borgerlige Retspteie. Til dette Udkast var af Nellesmann udarbeidet et Tillæg, indeholdende nærmere Bestemmelser om Pant og Thinglæsning, og efter at dette havde været forhandlet i Oktober 1870, bleve begge Udkastene, ligesom tidligere Udkastet om Rettergangsmaaden i borgerlige Domssager, udsendte til Forføjellige med Op- fordring til at fremkomme med Bemærkninger til samme, hvorefter der til Kommissionen indkom forføjellige meddelelser.

Herefter blev Afsnittet om Konkurs udsondret af Lovudkastet og sat i Forbindelse med det nævnte Udkast til Lov om Pant og Thinglæsning samt et af Nellesmann i August 1871 udarbeidet Udkast til Lov om nogle Forandringer i de gjældende Bestemmelser om Cxetution og gjældsforngsel, og disse Arbejder ligge til Grund for det Rigsdagen samme

Gfteraar forelagte Lovforstag, der under 25de Marts 1872 udkom som Lov om Konkurs samt om nogle Forandringer i de Zjældende Bestemmelser om Pant og exekution.

Efterat den samtidig hermed paabegyndte audcn Behandling af anden Afdeling af Lovudkastet om den borgerlige Retspleie var bleven sluttet blev i 1872 Partiet om Udpant- ning udsondret af Lovforstaget for at undergives særskilt Behandling i Kommissionen, og et udførligt Forflag herom med Motivcl af Ricard forelagdes Kommissionen. Efter en forelobig Behandling i Juli 1872 blev Forstaget revideret og forelagdes som Forstag til Lov om Ud- pantning og om Udlæg uden Grundlag af Dom eller Forlig, hvilke Forstag med de dertil stillede ZEndringsforstag gennemgik anden Behandling i Juli til Oktober 1872. Det ved- tagne Udkast stemmer med det Rigsdagen samme Aar forelagte Forslag til Lov om Udpant- ning og om udlæg uden Grundlag af Dom eller Forlig, der udkom som Lov af 29de Marts 1873.

Endelig blev paa samme Maade Afsnittet om Skifte af Dsdsbo, fællesbo og andre Boer udsondret som færligt Forstag og toges lmd de dertil stillede Mndringsforflag til anden Behandling i Lebet af Sommeren 1872 samt vedtoges i Oktober s. A., hvorefter det saa« sedes vedtagne Udkast forelagdes Rigsdagen samme Efteraar i Skikkelse af et Forstag til Lov om Skifte af Dsdsbo og fællesbo m. m. og senere er udkommet som Lov af 30te Novbr 1874.

Af Lovforslaget om den borgerlige Retspleie stod endnu nogle Partier tilbage, til lwilke Nellesmann i Slutningen af 1871 og i Lobet af 1872 udarbejdede flere forelsbige Udkast. I November til December 1871 blev der saaledes forelagt Kommissionen et Tillæg til den første Afdeling af Lovforslaget, indeholdende Regler om værnething, om Sagens Parter, om Rettergangsfuldmægtige, om Procesomkostninger og om Rettergangsbsder, og i Februar 1872 et Forflag, som senere blev fat i Forbindelse hermed, nemlig om nogle For- andringer i Forligslovgivniugen. Det forstnawnte af disse Forstag var til første Behandling i November til December 1871 og toges med de dertil stillede ændringsforstag til anden Behandling i Februar til April 1872.

Hertil stuttede sig fremdeles et af Nellesmann udarbejdet Forslag om meddelelse af fri Proces, hvilket i Forbindelse med det nævnte Forstag om Forligsmægling toges til første og anden Behandling i November 1873. I Januar 1872 var desuden forelagt Kommis- sionen et Udkast af Nellesmann til Lov om de forelobige Retsmidler. Efterat dette var forhandlet i Kommissionen i Januar til Februar 1872 og af Forslagsstilleren var blevet revideret under Hensyn til det ved Forhandlingerne Fremkomne og de stillede ZEndringsforstag, blev det i Mai 1872 udsendt til Betcenkning til Forføjellige, men angaaende dette Udkast indkom ingen Bemærkninger til Kommissionen. Endelig blev der som Slutningsvarti af Udkastet til Lov om Rettergangsmaaden i borgerlige Domsfager i December 1872 forelagt Kommissionen et Forslag af Nellesmann om Wgteffabssagers Behandling og om Umyndig- gørelse, og hertil stuttede sig det senere fremkomne Forslag af Samme om Fremgangsmaaden ved at erhverve Eiendoms- og Mortifikationødom. Det første af disse Forslag forhandles i December 1872 og foretoges med de stillede ændringsforslag til anden Behandling i Januar 1873, det andet foretoges i September til Oktober 1873.

Gfterat saaledes de enkelte Partier af Lovudkastet om Nettergangsmaaden i borgerlige Domssager vare gennemgaaede, blev Udkastet efter en ny Forhandling herom i Oktober og Begyndelsen af November' 1873 forelagt samlet i November 1873, og i Slutningen af f. M. blev dette samlede Udkast endelig vedtaget som Grundlag for tredje Behandling.

Det af Goos imidlertid forsattede Udkast til Lov om Domsmagtens og den offentlige Anklagemyndigheds Ordning og om Nævningers Kaldelse var forelagt Kommissionen i De- cember 1870 og foretoges til fsrste Behandling i Januar til Mai 1871, hvorefter det forogedes med et Tillæg om Forsvarere og om Politimyndighederne, hvilket behandledes i Oktober

1872. Hans Forslag til Lov cm Strafferetspleien omdeltes i December 1870 til Juni 1872, og blev dets fsrste Behandling, som paabegyndtes i April og Mai 1871, fort til Ende i Tiden fra April til Juli 1872, hvorefter Lovudkastet revideredes.

Ved Udgangen af 1873 forelaa faaledes et ved anden Behandling vedtaget Udkast til Lov om Rettergangsmaaden i borgerlige Domsfager, hvorimod saavel Udkastet til Lov om Domsmagtens Ordning

som Udkastet til Lov om Strafferetspleien endnu kun havde under- gaaet en første Behandling. I 1874, hvilket Aar fan betegnes som tredje Afsnit i Kommissionens Virksomhed, førstes de to sidste Lovarbejder frem til samme Trin som Lovforslaget om den borgerlige Retspleie. Anden Behandling af de tvende Udkast foretoges i Januar til Juni 1874, og umiddelbart derefter ligeledes i Juni 1874 fandt tredje Behandling Sted af alle tre Lovudkast, idet der til Lovforslaget om Domsmagtens Ordning blev føjet et af Nellemann tidligere forelagt og i December 1871 og April 1872 behandlet Forstag om Sagførervæsenet.

I 1874 vare altsaa, saavel som den anden Afdeling af Lovforslaget om den borger- lige Retspleie, samtlige Forstag vedtagne ved tredje Behandling, og tilbage stod ved disse kun en Revision af Lovforslagene samt Udarbejdelsen af Motiver, Det tilbagestående Arbejde, der optog Aarene 1875 til 1877, danner det fjerde og sidste Afsnit i Kommissionens Virksomhed. med den nævnte Revision for Oie var allerede under Forhandlingerne nedsat staaende Udvalg*), hvis Opgave det var at gjøre Forstag til saadanne Rettelser, derunder Redaktionsændringer, som endnu efter de forskellige Forslags Vedtagelse ved tredje Behand- ling fandtes nødvendige eller hensigtsmæssige.

Den endelige Behandling af Udkastet til Lov om Strafferetspleien foretoges med ændringsforslag og Henstillinger af det hertil nedsatte Udvalg i Oktober og December 1874, og Udkastet med Motiver vedtoges derpaa, dog med et dissenterende Votum af Ussing, i Marts 1875 i sin foreliggende Form. Paa lignende Maade foretoges en Slutningsbehand- ling af Udkastet til Lov om Domsmagtens Ordning med Mndragsforstag og Henstillinger af det paagældende Udvalg, hvorefter Lovforslaget med Motiver i Februar 1876 vedtoges i den foreliggende Skikkelse.

med Hensyn til Lovudkastet om den borgerlige Retspleie vare Forhandlingerne fore- lebig standsede ved Vedtagelsen i 1874 af et Udkast til sammes første Afdeling om Retter- gangsmaaden i borgerlige Domssager, og dettes endelige Behandling med Revisionsudvalgets ændringsforlag og Henstillinger foretoges i November 1876 og Januar 1877, da Udkastet vedtoges med Motiver, dog at Vrock og Nssing afgave dissenterende Vota.

Fra Udkastets anden Afdeling var der, som bemærket, udsondret forskellige Partier til særskilt legislativ Behandling. skjønt en Gjenoptagelse af de saaledes udskilte Afsnit i deres Helhed til fornyet Overveielse og Behandling maatte betragtes som liggende udenfor Kommis- sionens Opgave, kunde de dog ikke ganske forbigaaes i Lovudkastet om den borgerlige Retspleie, idet et enkelt Parti ligefrem maatte optages, og der derhos for andre nødvendigvis udkrævedes nogle nye Bestemmelser forat knytte den Ordning, der var givet i Konkurs- og Skiftelovene, til Udkastets almindelige Rettergangsfystem Fremdeles stod med Hensyn til de Partier af Lovudkastets anden Afdeling, der ikke vare blevne udstille til særskilt legislativ Behandling, endnu tredje Behandling tilbage. Endelig var det nødvendig i Udkastet at optage Bestemmelser om Lovens træden i Kraft og Overgangsbestemmelser.

Af de heromhandlede Arbejder blev Afsnittet om Rettens Tvang til Forpligtelsers Opfyldelse og om de forelebige Retsmidler foretaget med dertil stillede ændringsforstag i Marts 1877 og vedtoges, efterat Revisionsudvalget havde stillet ændringsforstag, den 26. Mai

*) Disse Udvalg have for Lovudkastet om den borgerlige Retspleie beftaaet af Krieger, Nellemann og Klein, for Lovudkastet om Strafferetspleien af Krieger, Goos og Klein og for Lovudkastet om Domsmagtens Ordning af alle de fire Nssvnte.

1877 tilligemed Motiver hertil. med Hensyn til de endnu tilbagestaaende Afsnit blev der stillet Forstag, dels af Nellemann (om Skifte af Ddsbo og fællesbo m. m. samt om Konkurs), dels af Revisionsudvalget (om Lovens Træden i Kraft og Overgangsbestemmelser), hvilke Forstags Behandling sluttedes i Juni 1877, og efterat ogsaa Udarbejdelsen af Mo- tiverne til det samlede Lovforslag var sluttet, blev det fuldstændige Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie med Motiver forelagt og endelig vedtaget i Kommissionens Møde den 32. September 1877.

Efterat de af Kommissionen udarbejdede Udkast med Motiver til Lov om den borger- lige Retspleie, M Lov, om Strafferetspleien samt til Lov om Domsmagten, den offentlige An- klagemyndigheds, Politimyndighedens samt Sagførervæsenets Ordning vare modtagne, har Justits- ministeriet derefter gjort Ekridt forat faa udarbejdet Forslag til de øvrige Love, som vilde blive fornødne, naar Reformen skulde gennemføres, og fandtes at burde ledsage denne, idet man ansaa det for nødvendigt eller i alt Fald hensigtsmæssigt, at Rigsdagen paa en Gang kunde faa et fuldstændigt Billede af den nye Ordning og de forskellige Konsekventer, som den ogsaa i finansiell Henseende maatte drage efter sig. Der saaledes udarbejdet et Forstag til en ny Lov om Retsafgifter, et særdeles vanskeligt og vidtløftigt Arbejde, men hvis Nødvendighed er indlysende, da den bestaaende Sportellovgivning, navnlig Sportelreglementet af 22 Marts 1814, aldeles ikke lader sig anvende under en fra den nu bestaaende saa forskjellig Indret- ning af hele Retspleien, som den af Kommissionen foreslaaede. Det nævnte Udkast er ud- arbejdet af en i dette Øiemed af Justitsministeriet i August 1878 nedsat Kommission, be- staaende af Departementschef i Justitsministeriet Ricard som Formand, Generaldirektor for Skattevæsenet Lange, Departementsdirektør i Indenrigsministeriet Bache, Departementschef i Finansministeriet Blechingberg og Assessor i den Kgl. Landsover- samt Hof- og

Stadsret Poulsen.

Som det fremgaar af Lovforslaget, har Kommissionen gjort hele Retssportellovgivningm til Gjenstand for en Omarbejdelse, uanset at ikke alle Dele af samme umiddelbart beroreg af Netsreformen, i hvilken Henseende navnlig skal fremhæves, at Bestemmelser om Afgifterne for Thinglæsninger og de til Bestyrelsen af Skjds- og Pantebssgerne hørende Forretninger ere medoptagne i Forstaget, hvorimod Spørgsmaalet om de frivillige Auktioner er udskudt lil Behandling i særlig Lov. Idet man iøvrigt med Henfyn til Forslaget skal henvise til dette og den af Kommissionen afgivne Betcmkning, MI man endnu blot bemcerke følgende:

medens det paa den ene Side er fundet naturligt, at de, der nyde godt af de For- dele, som Benyttelsen af Retspleiens Organer medfører, ikke fritages for heraf at svare en Afgift, og at Statskassen i Afgifterne af Retspleien søger noget Vederlag for det særlige Ar- beide, som ydes af Retspleiens Organer, har man paa den anden Side troet ikke i Al- mindelighed at burde Tillægge Afgifterne af retspleien udover den antydede grændfe nogen finantsiel Karakter, uagtet Folgen heraf oienfyulig bliver en Mindreindtægt for Statskassen, hvis Etorrelse for en væsentlig Del afhænger af, om og i hvilket Omfang man for Frem- tiden vil beskatte frivillige Auctioner, samt af, om man vil følge Forstagets Bestemmelser om Afgifterne for Thinglæsninger.

Hvad Principet for Opkrævelsen af Retsafgifterne i den borgerlige Netsvleie angaar, har Forslaget forladt den nu brugelige Specialisering af Afgifterne, hvorefter hver enkelt Retshandling belægges med Afgift, og det er gaaet over til Opkrævelsen af faste, efter Sagens værdi beregnede Afgifter efter Omfanget af den stedfundne Behandling. Som følge heraf er der for Sager, der angaa Penge eller Penges værd, forestaaet en Tarif, hvorved Rets- afgiften er fastsat i Forhold til Gjenstandens værdi, medens der for andre Sager er fore- slaaet en bestemt Retsafgift. Den fastsætte Afgift danner nu Grundnormen for Afgiftsbereg- ningen ikke blot i borgerlige Domssager, men ogsaa ved Exekution og Tvangsauktion, Udpant.

ning samt Indsoetelses- og Udsættelsesforretninger og Arrest- og ForbndZforretninger, og sær- lige Afgifter blive ikke at beregne ved Siden heraf.

medens Reglerne om Skifteafgifterne holde sig nær til de i Skiftegcbyrloven af 30. Novbr. 1874 faststaaede, er der derimod i Forstaget truffet en ny Ordning med Hensyn til Afgifterne for Thinglæsninger og de til Bestyrelsen af Skjøde- og Pantebssgerne hørende For- retninger. Istedetfor at søge at tarifere de enkelte Thinglæsninzstilfælde, ga^r Forstaget den Vei at fastsætte en bestemt mindre Afgift, som vil ucere at erlægge for enhver Thinglæsning, hvor ikke særlige Bestemmelser hjemle Undtagelse herfra, og ved Siden heraf bestemme en i Forhold til værdien beregnet Afgift for Thinglæsning dels af Dokumenter, hvorved Besid- delses- og Giendomsforholdene ved faste Giendomme sikkres, dels af Pantebreve, Leiekontrakter o. lign. Afgiften for Udslettelser og Aflæsning af læste Dokumenter er derhos forestaaet op- havet. Endelig gaar Forstaget, fcrat undgaa den nuværende omstændelige Regnskabs forelse med dertil hørende Revision, ud paa, at Thinglæsningsafgiftnerne berigtiges gjenneml Stempling.

Af den ovenfor nævnte Kommission er der derhos udarbejdet Forstag til Lov o>n Ud- gifterne i Strafferetspleien. medens efter de gjældende Regler samtlige Omkostninger i kriminelle Sager udredes af Kommunerne, er der i Lovforslaget foreslaaet en Fordeling af disse, saaledes at de egentlige Delinkventomkostninger boeres af Statskassen, medens Kommu- nerne vedblivende skulle udrede Udgifterne dels til det underordnede Politipersonale dels til Indrettelsen og Vedligeholdelsen af Arresthusene med Inventarium, Opvarmning, Betjening og Rengjering, samt Udgifterne til Arrestanternes Bevogtning og til Tilvejebringelsen af de fornødne Retslokaler med Undtagelse af Lokalerne til Landsretterne. Kommunerne skulle derhos i Arresthusene modtage Arrestanter mod derfor at erholde en fastsat Betaling pr. Dag. Hvad angaar Fordelingen af de Kommunerne vedblivende til Last faldende Udgifter er der trufftt en Ordning, hvorved de nu i hoi Grad bebyrdede Kjøbstæder lettes, og en ligelig Forde- ling sinder Sted.

Sluttelig er der i Justitsministeriet udarbejdet et Forslag til Lov om lønninger m. m. for de i Lov om Domsmagts Ordning omhandlede Embeds- og Be- stillingsmand. med Henfyn til Størrelsen af de fonsaaede Lenninger skal man, idet man iøvrigt henviser til de Bemcerkninger, som nedenfor skulle gjørce med Hensyn til dette Forstag, paa dette Sted kun sremhæve, at Udgifterne i denn? Retning selvfølgelig maa blive Større end hidtil, endog om Hensyn tages ikke til de nugjældende, men til de ved de i forrige Session fremsætte Lovforslag forestaaede hoiere lønninge:, dels fordi Dommermyndighedens Adskillelse fra Politimyndigheden og Oprettelsen af en ny Embedsklasfe, nemlig Anklagerne, nødvendig medfører en Forsgelse af Antallet af de lønnede Funktionærer ved Retspleien, dels fordi Lonnin- gerne, navnlig for Landsretsdommerne, maa fastsættes under behorigt Hensyn til de Større Fordringer, der stilles til disse Embedsmænd, sammenlignet ned de Fordringer, der nu stilles til Dommerne i Overretterne. Navnlig maa det fastholdes, at lønningerne fastsættes saaledes, at det ikke udelukkes, at Landretsdommerne, idetmindste for en Del, kunne blive krutterede fra Sagførerstand, og da naturligvis ikke fra den Del af Sagføreame, som hverken har nogen Praxis eller nogen Anseelse, men netop fra den Del af bemeldte Stand, som baade har opsamlet Erfaring og Dse!se, hvilket kun ster ved en nogenlunde udstrakt Praxis, og tillige ved sin hele Virksomhed har erhvervet en grundfæstet Anseelse for Hæderlighed og Dygtighed. Skulde lønningsvilka^rene for Landretsdommerne blive sætte saa lavt, at Tilgang fra de bedre Sagførerce Klasse ikke kan ventes, vil det under den mundtlige Procesmaade ikke være muligt at tilveiebringe et

Dommerkorps, som er fuldstændig jævnbyrdigt med Sag- førerstanden i Forretningsdpgtighed og hurtigt Overblik, og uden det kan det hele System ikke holdes oppe.

Naar Civilprocessen er medtaget ved Reformarbejdet, er dette ikke blot af den Grund nooovendigt, at Grundlovens Bud kroever Indforelse af Mundtlighed i hele Retspleien; men det vilde være forbundet med de største Ulemper og fore til de mest stodende Anomalier, hvis der ved Siden af Strafferetspleiens Ordning efter det nye System skulde bibeholdes den gamle civile Rettergang, og navnlig vilde Retsorganisationen da tabe al Enhed og falde ud i to forfkjellige Stykker, som det allerede af rent praktiske Henfyn vilde være vanskeligt at bevare ved Siden af hinanden. Hertil kommer, at vor ciuile Rettergang lider af saadanne Mangler, at den nok saa meget som den kriminelle Retspleie trænger til en omsattende Reform. I formel Hen- seende kan der ankes over, at den hviler paa spredte og ufuldstændige Lovbestemmelser, der i meget væsentlig Grad maa suppleres og udfyldes ved Praxis og for en Del ere afsattede mindre vel. I materiel Henseende er det hele System for lidet udviklet, og kun vcd en udstrakt, ikke tids- svarende og ikke princplmccsig. Brug af administrative Bevillinger kunne Hullerne nogenlunde udjyldeS; ZnsIbejlcmIcIserne cre afsattede med »occeldcde SamfærseIssohoho for Die og derfor utilbsrligt lange, værnethingsreglerne ufuldstændige og altfor snævre, Retsmidlerne indskrænkede til Appel, uden at der aaones Adgang til lettere og hurtigere Former ved mindre vigtige spørgsmaals Indankning m. m. Men de vigtigste og mest folelige Ulemper ved vor Civil- proces ere dog dels dens overordentlige og stadig tiltagende Langsombcd dels dens slappe og utilstrækkelige Sandhedsudforskning, begrundet i Bevissystemets Mangler.

I fsrstnævnte Henseende ere de nuværende uheldige Forhold almindelig bekjendte; ingen Anke mod vor Procesmaade er mere almindelig og tidlig og sildig gjentaget end denne. Ikke blot trække de vidtIsftige Sager længe ud, i hvilke et stort Bevismateriale skal staffes tilveie, mange Vidner afhores, Oplysninger hentes langveis fra o. desl.; det er ikke at undres over og kan tildels ikke undgaas, hvorledes end Procesmaaden indrettes. Men ganske simple Sager af lidet indviklet Beskaffenhed, i hvilke Beviset hurtigt kan fremskaffes, eller maajke endog slet ingen særlig Bevisforelse behsves, kunne med Største Lethed udhales i adskillige Maaneder allerede ved Underretten, og naar Sagen appelleres, medgaar der et Par Aar, idetmindste naar den bringes helt op til Hoiesteret, og herved tcenkes der endda slet ikke paa den Art af lovstridig Forhaling, for hvilken Parter eller Sagførere kunne drages til An- svar, men i de fleste Tilfælde kunne Sagerne henholdes paa foranfsrte Maade ganske natur« ligt og uden Brug af saadanne Ulovligheder i Rettergang, som kunne hindres eller straffes. Og Ministeriet nccrrer Frygt for, at denne den civile Procesmaades Langsomhed er i en stadig og betcenkelig Tiltagen paa Grund af den stigende TilbsIelighed til vidtIsftig Procedure, en Tilboielighed, som neppe er uden Sammenhæng med den altfor store Tiltagen af Sagførere og disses deraf følgende Tilboielighed til at gjøre saa meget som muligt ud af enhver Sag. Imod denne Tendents til Langsomhed i vor civile Procesmaade kan der neppe findes noget tilstrækkelig virksomt Middel, saalænge den skriftlige Procedure skal bibeholdes. Erfa« ringen har vist baade her og andensteds, at selv de omhyggeligste og udfsrligste Regler om Parternes Adgang til at faa Udslettelse da ere utilstrækkelige. Thi de kunne ikke overholdes af Domstolene. Den skriftlige Procedure fører med sig, at Dommeren egentlig slet ikke kjender Sagen, medens den procederes; først naar den optages, og Dokumenterne overgives ham til Gjennemgaaelse i hans Hjem, lccrrer han Sagen fuldstændigt at kjende. Deraf følger, at han under Proceduren ikke er i Stand til at Afgjøre med nogen Sikkerhed, om de forlangte Udsættelse ere nødvendige til Sagens behørige Oplysning, og det maa altid stille sig saa, at han i Tvivls- tilfælde vil være nodt til at indrsmme en begjært Udslettelse. Den skriftlige Procedure bliver derfor en idelig Kamp mellem Retterne, forsaavidt det as Lovgivningen strengt indstcerpcs dem at bidrage til Sagens hurtige Fremme, og Sagførerne, som altid i længden mere og mere ville give ejter for den skriftlige Forhandlingsmaadetz naturlige Tenomts til Langsomhed. Herved tom- kes endda ikke paa det Tilfælde, at den ene Part finder fin Interesse i og derfor forsætligt

Forelagte Lovforslag m. m. 194

bestrcrber sig for at hale Sagen ud; thi at der da kan gaas meget vidt, behsver neftpe at bemcrrkes.

Den anden Hovedmangel ved vor Civilproces er dens Magtesloshed i Henseende til at faa den virkelige Sandhed for Dagen og den slappe og lidet indtrængende Bevisforelse. Den vigtigste Anke i saa Henseende er, at der i den ordinære Civilproces aldeles ingen Ad- gang er for Retten eller for Parterne til at fremdrage Modparterne til personlig Forklaring om Sagens Sammenhæng; begge Parter staa forskansede bag deres Sagførere, og intet Bi- drag til Sagens Oplysning kan faas paa anden Maade end gennem Sagførernes farvede Fremstillinger, der afgives skriftlig og efter en rigelig Betænkningstid. Der kan ingen Tvivl være om, at man i Reglen vil komme Sandheden langt nccrmere og komme langt lettere til den, naar Parterne møde eller dog kunne kaldes til personlig Forklaring om Sagens Sammenhæng ved mundtlig Afhorelse og Svar strax paa Stedet, udelt Betænkningstid og forudgaaende Konference med Sagførere om, hvorledes man hcnsigts- mccsigst skal indrette sin Forklaring. DerNæst er Vidnernes Afhorelse ci heller virksom og indtrængende nok. Afhorelse over skriftlige Kvcestioner og Protokollation af alt, hvad Vidnet siger i Forbindelse med Oplæsning og Vedtagelse heraf, er en altfor langsom, stiv og tung Fremgangsmaade. En mundtlig, sig frit bevcegende Examinati«! af Vidnerne og med Ret for Parterne til selv umiddelbart at udspørge Vidnerne vil give et meget Størrc Udbytte til Sagens Oplysning. Endelig er den legale Bcvisvtheori, navnlig de Indskrænkninger, den paalægger Retten i Henseende til Bevisbedømmelsen, en Hindring for den

virkelige Sandheds Udfindelse, som dog endnu gjør sig gjældende paa mange Punkter, uagtet den legale Bcm's- theoris Afsvækkelse ved den nyere Retsudvikling, og man >'cr ikke sjeldent, at Retterne maa begrunde deres Domme paa en officiel Godtroenhed mcd Hensnu til afgivne Forklaringer og Foranstaltninger, som staa i starp Modsætning til forstandige lægmænds naturlige Opsat- telse af det Passerede.

De angivne Hovedmangler ved vor Procesmaade lade sig ikke grundigt ashjælpe paa nogen anden Maade end ved Overgang til mundtlig Procedure. Det lader sig vel ikke paastaa, at intet kan gjøres sor at bsde paa de nævnte Mangler, saalænge den skrift- lige Procesmaade bibeholdes. Men der vil neppe ved de Reformer, som kunne gjøres paa Grundlag as den skriftlige Procedures Bibeholdelse, opnaas nogen vcescntlig eller varig Afhjælpning af Manglerne. Fsrst naar Proceduren bliver mundtlig, og Dommerne saaledes følge med fuldstændigt, efterhaanden som Sagen udvikler sig, og dersor ere inde i den, kan der med Nytte gribes styrende og ledende ind fra Rettens Side for at fremme Sagen og hindre unodvendig Forhaling. Dertil kommer, og det er Hovedsagen, at den mundtlige Procedure erfaringsmæssigt ikke har en saadan naturlig Tendents til Langsomhed som den skriftlige. Sag- førerne fsle sig ikke fristede til at trcrkke Sagen i Langdrag. Tvertimoo naar de have >ai sig ind i den og tcrnkt over, hvorledes den skal tages, hvilket nødvendigvis maa ske strar, hvor den procederes skriftligt og under Gventualmarimens Herredomme, ville de i Reg- len selv helst plaidere strar, medens de huske Sagen og dens Omstændigheder noie, chi Ud- sættelser ville i Reglen node Sagførerne til flere Gange at indstudere den samme Sag eller i al Fald opfriske Erindringen om alle Detailler i den. Den Forhaling as Sagen, som lig« ger i Sagsorernes vanemcessige Langsomhed og Lyst til at opsætte Procedurens endelige Af- slutning, der i den nugældende Rettergangsmaade i Grunden spiller en større Rolle cnd bevidst Villie til at forhale, finder i Reglen ikke Sted i den mundtlige Procesmaade. Naturligvis kan der ogsaa under den mundtlige Procedure være Sager, med Hensyn til hvilke endog lange Udsættelser ere uundgaaeligt nødvendige, enten fordi Sagerne i sig selv ere meget vidtlfstia/, eller fordi de nedvendige Oplysningers Tilvejebringelse kræver lang Tid; men Fordelen ved den mundtlige ForhaudlillgSlnaade ligger navnlig deri, at den store Mceugde af Sagerne, som ikke frembyde særegne Vanskeligheder i Henseende til Bevielførelsen, ville faa m meget rastere

Gang, og det tor under en hensigtsmæssigt indrettet mundtlig Procedure ventes, at de fleste Sager ville tilendebringes i lige saa mange Uger, som de nu kræve Maaneder. Hvad Be- visførelsen angaar, gjælder den samme Bemærkning. Det er vel ikke umuligt, med Bibehol- delse af dm skriftlige Procesmaade, at bode noget paa de nuværende Mangler, men nogen virk- som hjælp kan der kun kaas ved at indfore den mundtlige Forhandling. Retten til at stille Spørgsmaal til Parterne til oieblikkelig Be'varelse faar forsi sin fulde Betydning, naar Dom- meren er faaledes inde i Sagen, at han fuldkomment overser den og derfor kan rette sine Spogsmaal paa det. bvorpaa det kommer an, og afvise alt det, der er uden Betydning, og det vil Dommeren være. naar Forhandlingerne foregaa mundtlig for ham, saa at han strax optager alt det, der passerer, i sin Bevidsthed. Naar Proceduren er skriftlig, kan Dommeren derimod ikl'c stille Spogsmaal strax under Behandlingen af Sagen, thi han kjender den ikke; fsrst naar han har optaget Sagen og i sit Hjem gennemftuderet Proceduren, kunde han med Nytte stille spørgsmaal til Parterne, men dels vii cn saadan bagefter følgende Ret til at stille Spørgsmaal i hoi Grad forhale Proceduren og i mange Tilfældc give Anledning til, at den efter spørgsmaalenes Besvarelse og navnlig, naar noget Relevant er kommet for Dagen herved, saa at sige maa begynde paany, dels har Dommerens Ret til at stille Spørgs- maal kun sin fulde Betydning, naar den udoves in oontwsnti og strax ved Parternes forste Forklaringer om Sagens Sammenbcrng, medens den i hoi Grad taber sit værd, naar den fc»rst skal udoves Maaneder, ja Aar, efter at Erklæringerne over Sagens Sammenhæng ere afgivne, saa at Parterne endog i mange Tilfælde kunne gjøre gjældende, at de ikke længere noie huske Sammenhængen, og i al Fald ville virre hoist utilboielige til at fravige det engang Sagte, hvorpaa Sagens hele solgende Behandling er bygget. Nt Vidne- afhoringen, naar alt, efterbaanden som det forklares, skal protokolleres og rathi- beres, eibeller kan give det Udbytte som en fri mundtlig Afhoring af Vidnerne, der bevceger sig nogenlunde hurtigt med Spørgsmaal og Svar, kan Ingen bestride, som har hort begge Arter af Vidneafhoriug. Det har derfor, selv afset fra Grundlovens Bestemmelse, ikke kunnet værc tvivlsomt, at Civilprocessen maattc medtages under Reformarbeidet, ikke mindre end Straffeprocessen, og at det ledende Princip ogsaa for Civilprocessen maatte værc Overgang til mundtlig Procedure. Ved den nccrmere Udforelse af denne Hovedtanke kan der gaas flere Veie, idct en Rettergangsform, der falder ind under den almindelige Betegnelse: mundtlig Procedure, kan indrettes paa forstjellige Maader. Den nærmere Be- grundelse af Lovforslagets Bestemmelser i saa Henseende maa fs ges i de Kommissionsforslaget ledsagende Motiver: ber skal kun en mere almindelig Betragtning fremhæves. Naar der nu endelig efter 30 Aars Forlob strides til at indfri Grundlovens Lofte om Indførelsen af Mundtlighed i hele Retspleien, er det naturligt, at man fører sig til Nytte hele den udvik. ling. der andensteds er foregaaet i disse spørgsmaal i denne lange Aarrcekke, og at man undgaar de Fei! og Misgreb, som andensteds havde fundet Sted, og som man der fenere har maattet rette. Hverken for Civilprocessens eller for Straffeprocens Vedkommende kan der være Tale om at vcelg? de Former, der vare de almindelig kjendte og brugte i 1849, men som i dc Lande, hvor de da fandtes, nu anses for overvundne Standpunkter og ere aflsste af nye Lovordningcr. Der er sidm den Tid opnaaet en større Indsigt i den mundtlige Procedures Natur og Vcefcn, og den praktiske Udouelse har tillige skabt en Rcrkke Erfaringer i saa Hen- secndc, der nu ville komme ogsaa os til Gode. Navnlig er Tydstlands Forbillede lærerigt for os, dels fordi man der paa de fleste Steder gennem flere eller færre Mellemttrin er skreden frem fra en ren skriftlig Procesmaade til en mundtlig og saaledes

netop har til- bagelagt den Vel, som vi jkullc gaa. dels fordi den videnskabelige Behandling af det helc Mnme og Undersøgelsen af dc almindelige Grundsætninger uden Tvivl er bragt til den størstc Heide der. De Forbandlinger, som have været korte om Tilvejebringelsen af en almindelig

tydfk Civilproceslov, og de Lovforslag, som i faa Henseende ere fremkomne, ere under Arbeidets Gang Revne idelig benyttede af Proceskommissionen. Det har derfor lige fra Kommissionsarbeidernes forfte Aar været anerkjendt af det overveiende Flertal af Proceskommissionens medlemmer, jfr. ovenfor S. 4 overft, at man ikke kunde blive ftaaende ved at realisere Mundtlighedsfordringen blot der igjennem. at der skabtes en mundtlig Plaidering af Sagen paa et mere eller mindre bindende skriftligt Grund- lag, men at det maatte gjælde om tillige at gennemfore Umiddelbarhedsprincippet i dm hele Bevisforelse, faaledes at de samme mænd, der skulde domme i Sagen, tillige fik fuld Adgang til selv at hore Parter og Vidners Forklarings og efter Omstændig- hederne stille spørgsmaal til dem, hvorved det Princip, der anerkjendes som det rette i Straffeprocfsen, hvad enten løvrigt nævninger medvirke eller ikke, ogsaa blev gennemfsrt i Civilprocessen. Udførelsen af denne Tanke kan ske mere eller mindre fuldstændigt, og for- ffjellige praktiske Henfyn kunne medføre Lempelser i dens konsekvente Gjennemførelse. Navnlig møder her spørgsmaalet om Foreneligheden af Appel for Bevissporgsmaalets Vedkommende med Nmiddelbarhedsprincippet. Lovforslaget har her gennemfort Tanken fuldt ud og for Landsretternes Vedkommende udelukket egentlig Appel for Bevissporgsmaalets Vedkommende, ligesom det tydske Udkast af 1872, og man har ikke ladet sig bevcege til at troede tilbage herfra, fordi det senere, under den videre Gang af Forhandlingerne om det tddfke Udkast, efter megen Strid og Meningsforfkjel blev vedtaget at vedligeholde Appel fra de kollegiale Retter i forfte Instans ogsaa for Bevissporgsmaalets Vedkommende, naturligvis i den eneste Form, hvorunder Apvel er forenelig med en virkelig mundtlig Procedure, nemlig som nv Forhandling af den bele Sag for en hm'ere Ret. skjøndt Kommissionens Flertal ikke har været blind for de Betæneligheder, der kunne være forbundne med det opstillede System, Betæneligheder, der ncrres af et Mindretal i Kommissionen, har det dog, efter megen og gientagen Diskussion og Over- veielie, troet at burde fastholde det i sig Principrigtige, og derved bevare Analogien med Straffeprocfsen, og Justitsministeriet finder ingen Grund til heri at gjøre en anden Op« sattelse gjældende. Forsaavidt der hentes en Indvending mod Flertalssorslaget derfra, at Springet fra den nugældende Ordning til den nye bliver saa overordentligt stort og vanske- ligt, kan hertil bemwrkes. at dette Argument vel betyder en Del i Tydskland, hvor der paa de fleste Steder allerede i Forveien har existeret en mere eller mindre udviklet mundtlig Pro- cedure med et Appelsystem, i hvis Brug Dommerne og Sagførerne vare indsvede; men for os betyder det forsaavidt mindre, som det dog under alle Omstændigheder vil blive en faa stor og gennemgribende Forandring at gaa over fra en ren skriftlig til en virkelig mundtlig Procedure, at det ved Siden heraf cr af underordnet Betydning, om det nye System lidt mere eller lidt mindre afviger fra de overleverede Forestillinger; det bliver dog alligevel noget aldeles Nyt, hvortil vore Dommere og Sagførere skulle vcrnne sig. Hvad Sagen selv angaar, da ville de Betæneligheder, som i Tydskland fornemlig ere fremforte mod Udkastet af 1872, ikke ramme Proceskommissionens Forslag, fordi der ved det er indrommet en videregaaendc Adgang til ny Foretagelse af Sagen end efter det tydfke Udkast og derved aabnet en Vei til at faa undskyldelige Feil og Undladelser i Bevisførelsen rettede. Vel bliver der berved Plads for andre Indvendinger imod Lovforslaget, Indvendinger, »'om ere ftcrrkt gjorte gældende af et Mindretal i Proceskommissionen (Brock), og som i det Vcrfent, lige gaa ud paa, at Retten til at begjære ny Foretagelse af Sagen kan misbruges i hsi Grad til dens Forhaling. Men herved maa erindres, at der dog i det Hele, under Forud- scetning af, at Domstolene ville følge forstandige Grundsætninger i at bevilge ny Foretagelse af Sagen, ikke kan voere lwgen Grund til at antage, at den nu ubegrændfede og ukontrolle- ret Adgang til at drage en Eag gennem alle Instantsernc og ved nttc Bevisers successi"e Fremdragelse give den en noesten ny Skikkelse i enhver af disse, en Fremgangsmaade, der,

stjondt den er i aabenbar Strid med vort Avpelsystems væsen, efter det ntevnte Mindretals Fremstilling fkal være meget almindelig i Høiesteret, ffulde være at foretrække i Henseende til Sagens hurtige Tilendebringelse fremfor et System, der vel tilsteder ny Foretagelse af Sagen, men kun undcr Forudsætning af, at Retten bevilger en faadan i Grkjendelse af, at Manglerne ved den tidligere Bevisførelse maa anses for undskyldelige. Selv om man antager, at Dom- stolene bor være meget liberale med at tilstaa ny Foretagelse af Sagen, cr dog Rettens Kon« tr>'l her tilstede, og ugrundet Forhaling af Sagen fan modvirkes ganske anderledes end efter det nugældende System, hvor enbver nok saa temerccr Appel kan iværksættes lige til Høiesteret (naturligvis forudsat at Sagen bar den bos os meget lille summa appLUMlis), og hvor Be- villing til at fremsætte nye Beviser i Nppelintantsen >iltid gives uden al Efter- visnina af tilstrækkelig Grund. Forovrigt er det, som let ses, i Grunden ikke fra ?t vrin- ciftielt Standvunkt, at der kan qiores Indvendinger mod det nævnte Mindretals Forslag, forsaavidt lom det er Meninaen med det, at Umiddelbarbedsvrincivvet skal opretboldes der- ved, at den bele Bevisforelsc skal ajentages for Hoiefteret i Tilfælde af Landsretsdommens Appel, saaledes altsaa at Parter. Vidner og Syns- og skjønsmænd skulle møde paany for Hoiefteret og atter fuldstændigt afhores der; men det kan navnlig angribes fra et praktisk Synspunkt, dels foidi det vilde forogc Hoiefterets Forretninasbyrdc i cn saadan Grad, at det er tvivlsomt, om Retten vilde kunne overkomme det, dels fordi den ved Lovforslaget allerede stcrrkt forogedc Bebyrdelse af Parter, Vidner og Svns- og skjønsmornd med Reiser og per- sonlige møder vil blive yderligere meget betydeligt udvidet, og selvfølgelig derved ogsaa Ud- gifterne ved Rettergangen stige. Det er heller ikke Meningen med den tydske Proceslovs Regler om „Berufung", at Umiddelbarhedsprincippet skulde gennemfores i samme fulde Om- fang i Appellen som i forfte Instants, men det er forudsat, at det skrevne Bevismateriale fra den foregaaende Instants for en

væsentlig Del skulde kunne benyttes, saa at en fornyet Afbørelse af Vidner og Parter still de bore til Undtagelserne, og det kan i alt Fald ikke be- tvivles, at Lovens praktiske Gjennemførelse vil komme til at gaa stævt i den Retning, og den hele Procedure i Appelinstantfctn i Reglen komme til at hvile paa et skriftligt Bevis- materiale. Mindretallets Forslag gaar saaledes ifølge dets Hensigt ikke ud ftaa det, som nu er bleven den endelige Ordning i den tydfke Proceslov, og som i Virkeligheden er en af praktiske Hensyn foranlediget Opgivelse af Umiddelbarhedsprincippet for Appelinstantens Ved- kommende, men dcrat følger ogsaa, at Mindretalsforslaget ikke vil kunne frembyde de samme Fordele og Lettelser som den tydske Lovs System.

Et andet Mindretal i Proceskommissionen (Ussing) har i det Hele ikke kunnet flntte sig til Kommissionsforslagene og fraraadet at foretage en saa gennemgribende Forandring af den gjaldende Procesmaade og Retsorganisation. Dette Mindretal bar ment, at man burde indskrænke sig til at foretage faadanne ændringer i den beftaaende Ret og give saadanne Tillæg til den, at de vigtigste og føleligste Ulemper ved den gjældende civile Procesmaade kunde afhjølpes, hvorved det da løvrigt forudsættes, at mundtlig Forhandling i et vist Omfang ikke var udelukket, ja endog maafke kunde bruges med Nytte. Men da dette Mindretal ikke bar ud- trdkt sin Dissents i bestemt formulerede Forslag eller Mndringsforstag, men indskrænket sig til almindeligt holdte Antydninger, maa Ministeriet paa Sagens nærværende Trin indskrænke sig til den Bemærkning overfor det nævnte Mindretal, at den af det antvdede Fremgangs- maade efter Ministeriets Mening ikke vilde kunne anses for, og sandsynligvis heller ikke af Rigsdagen vilde blive taget for et virkeligt Forssg paa at udfsr Grundlovens t2 7 4. der ikke indfkrænker sig til at udtale, at der skal arbeides henimod Offentlighed og Mundtlighed ogsaa i Civilprocessen, men fordrer, at Offentlighed og Mundtlighd ikke blot saa snart som mu- ligt, men ogsaa saa vidt som muligt ffaa gennemføres i hele Retsplejen,

Mundtlighed og Offentlighed opstilles i Grundlovens § 74 som Formaal for hele Retspleiens Omordning. Disse Grundfctninger vedkomme altsaa Strafferetspleien i lige Grad som den borgerlige Retspleie, og Vigtigheden af det øiemed, at begge Forgørelser af Rets- pleien komme til at hvile paa en fælles Retsorganisations Grundlag, maatte stille det som en af Opgaverne for Kommissionen, faa vidt Hensynet til Wmernes forskellige Karakter til- lod det, at gennemføre Mundtlighedsprincippet vaa en i Hovedtrckkenc ensartet Maade paa begge Omraader. Denne Opgave er fuldstændig løst i de foreliggende Udkast, og allerede derved adskiller Forslaget om Straffeprocessen sig væsentlig fra de crldre, ovenfor omtalte For- flag om denne Del af Retspleien. For disse var Hovedopgaven Ordningen af Procesfen i de Straffesager, til hvis Paadømmesse Nævnacr skulde medvirke, og paa dette Omraade bavde de, overensstemmende med alle Forbilleder, gennemftrt en virkelig Mundtlighd. Uden- for sine Sager toge de crldre Udkast det derimod mindre strengt med denne Grundsætning. Man mente her Paa samme Maade, som Tiladet tidligere allevegne havde været med den borgerlige Retspleie, at kunne bjcrve sig med langt Mindre. Forst den nyeste Tids Behand- ling af de berhen hørende Sftorgsmaal har bragt det til Klarhed, at de Grunde, der tale for Mundtligheden, isse ere eiendommelige for Nlevningesager.

At det foreliggende Udkast om Strafferetspleien ved den ensartede Gjennemførelse af Mundtlighedsprincippet bar kunnet ncrme sig faa meget til Udkastet om den borgerlige Rets- pleie, som det er Tiladet, er vel en ubestridelig Fordel, men deri alene ligger selvfølgelig ikke et tistrafkesigt Forsvar for Rigtigheden af dette Princip Gjennemførelse i Straffeprocessen. En selvstændig Provel'e af Mundtlighedsprincippets Betdning for Straffeprocessen vil vise, at ikke alle d? Betragtninger, der tale for dette Princip i den borgerlige Retspleie, pasfe paa samme Maade i Straffeprocessen under alle Forudsætninger, men at de kun med wld Styrke kunne gsores ajcrldme her, naar Straffeprocessen forudsættes at skulle bygges paa Anklagegrundsætningen i Stedet for paa det inkvisitoriske Princip, som behersker den nuMdende Ret.

Ganske vist kan der ikke uden Grund ankes over, at den nuværende Straffeprocess ofte er langsom, og vel bærer den skriftlige Procedure i Domsbehandlingen kved LuftiNager og i endnu boiere Grad Vidtløftigheden ved den for Domsprovelsen nødvendig Skriftlighed af ssorundersegelsen en vcefentlig Del af Skylden herfor. Men Hovedgrunden til, at en stor Del Straffesagers Behandling trcrkker i Langdrag, ligger dog i den Tid, som Forhøret over den Sigtede, naar han ikke afgiver Tilstaaelse, skjøndt grundet Mistanke vedbliver at hvile paa ham, nødvendig medtager. Skal Forhøret over den Sigtede beholde den samme Betyd- ning, som det nu bar, vil denne Grund til Forhaling ikke kunne undgaas, hvorledes end Procesfen indrettes. Og under denne Forudsætning vilde det da kunne blive et spørgs- maal, om den i Forhold bertil mindre betydelige Fremskyndelse af Sagen, som kunde vindes ved Mundtligheden, ikke omtrent lige faa godt kunde opnaas paa anden Maade, f. Ex. ved, som Kommissionens Mindretal (Ussing) antyder, at opgive Anvendelsen af Aktorer og, naar den Sigtede onfker det, ogsaa af Defensorer i de forste Instantser, ved at udvide Kredsen af de Sager, hvor der i Stedet for det ordincrrc Antal af tre Instantser kun indrommes to, og ved andre lignende Forholdsregler, der ikke medførte indgribende Forandringer i det Bestaaende.

Naar det derNæst, efter hvad ovenfor er bemærket, er en Hovedgrund til at indføre Mundt- lighedsprincippet i sin fulde Udstrckning i Civilprocessen, at det alene derved er muligt at afbjelvc den Mangel paa Evne til at bringe den virkelige Sandhed for Dagen, som især Udelukkelsen af al Adgang til at forde personlig Forklaring af Parterne og den tunge Vidneafbørelsc vaa- trncker den nu gjældende Civilproces, er det indlvsende, at en Straffeprocess, deri fuldeste Maal drager Nytte af det Middel tis Sandhedens Udfindelse, der ligger i Forbøret over den Sigtede, og som heller ikke binder Vidneafhørelsen til Civilprocessens stive Former,

ikke eller i alt Fald ikke i samme Grad un-

derligger Bebrejdelsen for utilstrækkelig Benyttelse af disse Midler til at faa Sandheden frem. særlig ved Forhøret over den Sigtede gaar den gjældende Straffepoces jo endog langt ud over den Gromdse, som Civilprocesudkastet drager fra den tilsigtede Partsafhørelse i de borgerlige Retstrætter. Tilbage bliver da Hensynet til, at Mundtlighedsprincippet bringer Beviserne umiddelbart frem for den dømmende Ret. Dette Hensyn har utvivlsomt ogsaa sin særdeles store Betydning, og til at afkræfte denne er det aabenbart ikke nok, at Forhørs- dommeren og den Sagen paakjendende Dommer i første Instants jevnlig efter den gjældende Straffepoces ev den samme Person, som altsaa vil have faaet det umiddelbare Indtryk af Bevisførelsen. Thi selv bortset fra de mange Tilfælde, hvor dette ikke staar til, er den i første Instants trufne Afgjørelse af Bevissspørgsmaalet dog undergivet de høiere Instantssers Provelse, og disse ville altid kun have skrevet Akter at domme efter. Men negles kan det ikke, at Trangen til en umiddelbar Bevisførelse er mindre stank i alle de Tilfælde, hvor et Domsbehandlingen forudgaaende Forhør har ført til en Tilftaaelse, hvis Troværdighed der ingen Grund foreligger til at betvivle. Naar disse Tilfælde ere de overveiende hyppigste og maa forudsættcs soin de normale, ligger det ikke fjernt at spørge, om det ikke maatte være muligt ved særlige Regler at vinde Umiddelbarhedens Fordele for Undtagelsestilfældene, men løvrigt blive staaende ved den gjældende Ret som brugbar for de regelmæssig forekommende Sager. Helt anderledes stiller Sagen sig, naar det forudsættes, at Forhøret over den Sigtede ikke i den nye Straffepoces skal bevare sin nuværende Karakter som enhver Straffesags egent- lige Kjerner, som det Hovedmiddel til Sandhedens Udforskning, hvilket det er Ret og Pligt at benytte til det Meste, saalænge der i en foreliggende Mistante er nogen Opfordring der- til, og saalænge Haabet om at opnaa Noget ved det, uden at overskride de grændser, Lovgivningen sætter for Anvendelsesmaaden, ikke maa opgives, men at Forhøret derimod skal holdes indenfor den grændse, som angives ved, at den Sigtede vel er Bevismiddel, som tan og skal benyttes, men kun for saa vidt det kan ske liden Tvang af nogen Art, direkte eller indirekte, og hvis Benyttelse derfor maa standse, naar han har afgivet udvortes fyldestgørende Svar om ethvert Punkt, hvorom Oplysning af ham efter Sagens Beskaffenhed maa onfkes, eller endog uden detle, naar han rcegrer sig ved at give yderligere Svar eller Oplysninger. At under denne Forudsætning selve Forhøret ikke vil kunne give Anledning til langvarige Forhalinge af Sagerne, er klart, og af den Grund vil atter Betydningen forhoies af den Fremskyndelse, der kan vindes ved Mundtligheden. Men dertil kommer en anden og væsentligere Betragtning. I det Forhør over den Sigtede, som den nugældende Straffe- proces kjender, har det inkvisitoriske Princip i denne sit mest fremtrædende Udtryk. Opgiver man det, er dette Princip's Kraft brudt, og det bliver nødvendigt — da man ikke kan ind- skrænke sig til at rive ned uden at bygge op — at søge et andet Grundlag for Sagens Behandling og særlig for Bevisførelsen, der kan erstatte det Tabte. Det er denne Erstatning, som Anklageprincippet skal give, og allerede derfor maa den Tanke forkastes at søge Midler til at fremme Sagen ved at bortkaste Bestanddele af den nuværende Proces, der vil have liden Betydning i en løvrigt inkvisitorisk Proces, men ere uundværlige i en Anklageproces. Men Anklageprocessen kan kun give hin Erstatning i tilstrækkelig Grad, naar den undersøttes af en gennemføvt Mundtlighed. Ikke en skriftlig, men en mundtlig Anklageproces maa blive Kravet. Repræsentanterne for Anklagen og Forsvaret, hvem i Anklageprocesseu den Opgave at fremskaffe Materialet til Sandhedens Udfindelse i første Række paahviler, og som ikke regelmæssig kunne stole paa, al et forudgaaende Dommerforhør fremskaffer en Tilftaaelse, der sparer dem Arbejdet, kunne kun vente fuld Frugt af deres Bestræbelser, naar det Bevismateriale, der i Sagen staar til Raadighed, fores umiddelbart frem for den dømmende Ret o^ derved kommer til at virke med sin fulde Vægt, i sin hele Fulmændighed og uden Farve af noget Mellemed paa dem, der skulle domme. Paa den Eventualitet, at dette kan blive nødvendigt, for at faa det størst mulige Udbytte ttt Sandhedens Oplysning af de for Haande« værende Bevismidler, maa An-

klageprocessen normalt indrettes, og den Omflcendighed, at der ofte enten forud vil foreligge eller under Bevisførelsen for den dømmende Ret vil fremkomme en fuldstændig og troværdig Til- staaelse, kan kun faa Betydning til at lette i svære eller mindre Udstrækning nogle af de Byrder, som den normale Ordning fører med sig, men som under denne Forudsætning ikke ere nødvendige, et Hensyn, der ogsaa paa forstjellig Maade er taget i Betragtning i Udkastet, se saaledes § 8, § 260 og § 324.

Efter det Anførte vil det indses, at ved Forstag om en Reform af Strafferetspleien er det vigtigste og for den hele Reforms Rettevidde ogsaa med Hensyn til Mundtlighedens Gjennemførelse Afgjørende Spørgsmaal det, om det inkvisitoriske Princip skal bibeholdes, eller om Straffeprocessen skal bygges paa Anklagegrundscetningen. Kommissionens overveiende Flertal har været enig i, at det sidste bør virke Tilfældet, og den har herved ikke blot fulgt det Spor, som den hele europæiske Reformbevægelse paa dette Omraade anviser, og som lige- ledes har været sulgt af de celdre Udkast, men den maa ogsaa erkjendes derved at have om ikke Grundlovens udtrykkelige Forskrift saa dog dens Forudsætninger for sig. Thi om end Grundlovens § 74 ikke som et Formaal for Reformen,

er det dog dels vift, at ingen af de tre Fordringer, den opstiller — Mundtlighed, Offent- lighed og Nævnings medvirkning — kunne faa den Betydning, som er tilsigtet, i en Proces, der vedbliver at være inkvisitorisk, dels have forskellige andre Bestemmelser i Grund- loven anvist Veien, saaledes ikke blot § 71, der drager en formel Konsekvens, men ogsaa §§ 80 og 81 i Forbindelse med den midlertidige Bestemmelse § 4. De retlige Garantier, der i disse sidste gives den Sigtede, ere hentede fra Anklageprocessen, og kun i en saadan kunne de faa deres fulde Betydning.

For samtlige de omtalte Grundlovsbestemmelser ligger jo nemlig den Tanke til Grund, at Straffeprocessen skal indrettes saaledes, at den samtidig med at værne om Samfundets Silkerhed og Straffelovenes Haandhævelse skal respektere visse grændser, som ere den Sig- tede Ret og stulle tjene til hans Betyggelse mod den hensynslse Udsvelze af delt offentlige Magt, selv hvor det sker for et berettiget øiemeds Skyld. Men paa dette Synspunkt hviler netop Anklageprocessen, idet den gjør Adskillelse mellem Dommer, Anklager og For- svarer, idet den bringer Dommerens Hverv i en Straffesag indenfor de grændser, som flyde af det rene Dommerbegreb, og paalægger ikke ham, men Parterne eller deres Repræsentanter i første Række at være virksomme for Fremskaffelse af Anklage- og Forsvarsmaterialet, idet den derved anerkjender ogsaa den Sigtede som Part, der maa have en Parts nødvendige Rettig- heder, og idet den derfor bl. A. særlig erkjender, at et Forhor, som hviler paa den Tanke, at den Sigtede maa kunne tvinges til at give Oplysninger, ikke bør sinde Sted. Inkvisitions- processen derimod, hvor Virksomheden i Sagen er samlet paa Dommerens Haand, der gjør Straffesagen tte til en Retstrctte mellem Parter for en Dommer, men til en Under- søgelse af en Dommer mod en Sigtet, kan i den Sigtede ikke se andet end en Udforsknings- gjenstand for Dommeren; den kan ikke ud fra sit eget Princip anerkjende grændser for Dom- merens Ret til at ose af denne Oplysningskilde, og sættes saadanne grændser af udenfor liggende Henlyn, ville de ikke let faa den fulde Betydning, fordi de staa i en indre Strid med den Opgave, som er sat Dommeren, der vil have og fsle Ansaret for ikke at have fyl- destgjort denne, naar han drager grændsen for sin Udforskningsvirksomhed for snæv^v. Det kan derfor aldeles ikke undre, at s. Er.. Grundlovens § 80 i alle de Punkter, der ikke have en aldeles bestemt Karakter, ikke i nogen betydelig Grad har kunnet indvirke paa Varetægts- fængslets Benyttelse i den nugældende Etraffepoces.

Idet det foreliggende Etraffepocesudkast har optaget Anilagcprincippet som Grund- laget, er det cillsaa ille staaet ind paa en ny Bane, men det har fulgt Grundlovens og de tidligere Uctasts Anvisning. Derimod bør det fremhæves som den anden Hovedeiendomm- ligo ved delte Udkast i Modscrlning til de tidligere, at det i Større Fylde og med Større

Bemærkninger til samtlige foranstaasnde Rets-Reform-Lovforslag.

Konsekvents har gjort Folgescetningerne af Princippet gjældende baade i Henseende til rigtig Sondring af Funktionerne og i Henseende til de førstjellige Faktors Rettigheder og Pligter, og det ikke blot for enkelte Procesafsnits Vedkommende, men under hele Sagens Gang. Ud- kastet har med Hensyn hertil fulgt den Udvikling, som ogsaa andetsteds paa Europas Fastland har gjort sig gjældende. Oprindeligt kaldte den nye Proces, som forsi i Frankrig og senere i andre Lande dannedes med engelsk Forbillede for Bie, sig vel en Anklageproces; men i Virkeligheden bevarede den Inkvisitionsprincippet fuldstændig under Forundersøgelsen og knyttede kun dertil en i Anklageform holdt Hovedforhandling. At derved i Virkeligheden var vundet saare lidet, blev efterhaanden klart, og Fordringerne om en virkelig Anklageproces traadte da stærkere og stærkere frem, samtidig med, at den videnskabelige Forhandling ivrig beskjeftigede sig med at trængte dybere ind i dennes væsen og med Studiet af det engelske Forbillede. Paa hint Standpunkt, der indskrænker Anklageprocessen til en Form om en inkvisitorisk Kjerne, ere de celdre danske Udkast nu ganske vist ingenlunde alle blevne staaende. Det er netop et Fortrin, der udmærker flere af dem, at de ikke have indskrænket sig til en Gjengivelse af det ufuldkomne franske Monster, men i vigtige Punkter have nærmet sig mere til den engelske Straffepoces. Til en fyldestgørende Losning af den Opgave, at gjøre Anklageprincippet til den virkelig hele Sagen beherskende Grundscetning, ere de imidlertid ikke naaede. Det er ikke nok til at bryde med det inkvisitoriske Princip at opstille en Regel om Forhoret over den Sigtede, beregnet paa at betage dette dets egentlig inkvisitoriske Karakter. En saadan Regel kan aldrig afsattes med den Bestemthed, at den sikker herimod. Hvor klar end grændsen er for Tanken, kan den dog let udviskes i Praxis, naar der ikke haves anden Sikkerhed end en saadan Lovregel til at holde Forhoret i det rette Spor. Sikkerheden maa ligge deri, at det ftaar klart, at Hovedrollen og dermed Hovedansaret med Hensyn til Bevismaterialets Fremskaffelse og Be« nyttelse ikke ligger hos Dommeren, og hertil er det atter ikke nok, at en Grundscetning udtales i Loven. Tkal Vcegtten ikke desuagtet komme til at hvile paa Dommerens Virksomhed, og skal dette ikke igjen fore til, at Forhoret umcerkelig falder tilbage i sin nuværende Karakter, maa det nødvendig kræves, at der organiseres en Anklagemagt, der har en saadan Styrke og en saadan Enhed, at den er istand til at hceve sin Stilling som den Faktor, i hvis Hcender alle Traadene til Sagens Oplysning fra Anklagens Side lobe sammen, hvis Tanke behersker den hele An- klagevirksomhed fra frst til sidst, og som ikke maa kaste Byrden og Ansaret fra sig over paa Dommeren. Dette maa kræves baade for Samfundets Skyld, for at det ikke skal staa magtes- lst ligeovers for Brydelserne, naar Inkvisitionsprincippet opgives, og det maa ligesaa vel krce- ves for den Sigtedes Skyld, fordi en svag Anklagemagt uundgaelig bringer det inkvisitoriske Princip paany til Magten trods alle Lovudtalelser. Det er ikke ved at svække Anklagemagten, men ved at styrke Forsvarsrettighederne, at den Sigtedes Interesse skal tjenes. I Overens- stemmelse med denne Betragtning har Udkastet stabt den særlige Statsanklagerinstitution og or- ganiseret den og Politiet som dens hjælper med hint Maal for Die. At man ikke vil sky de Dffre, som dertil ere nødvendige, er den uundværlige Betingelse for, at det tor tilraades at for- lade det inkvisitoriske Princip og derved gennemvæ en faa vidtgaaende Reform, som Udkastet tilsigter. Heri har hele Kommissionen været enig, og Forudsætningen om, at der paa denne Maade gives det Offentlige de fornødne Midler ihcende til kraftigt værn for Samfundet lige- overfor Brydelser, er særlig udtalt af et Antal medlemmer, som Betingelse for, at de overhovedet have overvundet deres Betænkelighed ved en saa vidtgaaende Reform, som Ud- kastet tilsigter.

I Overensstemmelse med den fremhævede Grundtanke paahviler det efter Udkastet den offentlige Anklagemyndighed at forberede Anklagen ved selv at fremskaffe Anklage- materialet, og den er i intet Tilfælde berettiget til at kaste denne Opgave over paa Dommeren. Statsanklageren kan paakalde Rettens medvirkning til enkelte for Efterforskningen nødvendige Akter, uen en sammenhængende, egentlig Forundersøgelse kan han ikke kræve for An Forelagte Lovforslag m. m 195

klagens Skyld. Naar Forundersøgelse ved Retten efter Udkastet kan blive nødvendig, er det al- tid kun for den Sigtedes Skyld. Den er at betragte som en Forsvarsret. Saa snart Under- fsgelsen, uden endnu at være modnet til Anklage, retter sig mod en bestemt Mistænkt, som nu skal underkastes alle de af en faadan Mistanke flydende følger, bor det for den Sigtedes Skyld være Regel, at Underfølgelsen ikke forbliver underkastet Anklagerens Eneraadighed. Undersøgelsen bor fra nu af fores for og med Retten, forat ikke Anklagerens Interesse en- sidig, men ogsaa Forsvarets Interesse kan blive varetagen, og for at ikke Langvarigheden af de Onder, den Sigtede underkastes, skal komme til at bero paa hans Modpart i Sagen. Ved den nccrmere Ordning af denne Forundersøgelse har der i Kommissionen vist sig en Uover- ensstemmelse mellem de medlemmer, der have sluttet sig til Udkastet, ligeoverfor det af et med« lem bestaaende Mindretal, den eneste Uoverensstemmelse, som det ikke under Forhandlingerne lykkedes at udjcrvne. I Virkeligheden bevceger denne Uoverensstemmelse sig dog paa et temmeligt begrændfet Felt. Hele Flertallet bar nemlig paa den ene Side været enigt deri, at Anklageprincipets Gjennemførelse under denne Forunderfølgelse maatte lide væsentlige Ind- strænkninger, hvis der ikke skulde opstilles et Apparat af Krcefter, som det hverken efter øiemedet eller af andre Grunde kunde an"es forsvarligt at Mie Krav paa, og paa den anden Side deri, at der ikke skulde lægges nogen Hindring i Veien for Partsvirksomheden. Dette i Forbindelse med den regelmæssig ogsaa her stedfindende Offentlighed maa altid ude- lukke denne Forundersøgelse fra at antage den nuværende Forundersøgelses strænge og ude- lukkende inkvisitoriske Karakter, om der end maa paaregnes en Større Selvvirksomhed fra Dommerens Side, og særlig for den Sigtedes Skyld, end der forudsættes under Hoved- forhandlingen, Forstiellen er praktisk set kun den, at Mindretallet ved udtrykkelig Bestem- melse vil have udhceret Opfordringen til Parterne om ikke at lade Initiativet til de For- holdsregler, Undersøgelsen kræver, slippe sig af Hinderne og særlig vil have Anklagens Re- præsentant paalagt visse bestemte Pligter i saa Henseende, medens Flertallet uden Forbehold lægger Initiativet i Dommerens Haand, overladeude Graden af Parternes medvirkning til disses eget skjøen. Det er nu klart, at under begge Forudsætninger kunne Forholdene ud- vikle sig paa selv samme Maade, og da der, som bemcerk.'t, ikke kan være nogen grundet Frygt for, at Flertallets Forslag skulde føre til, at Forunderfølgelsen beholder sin nuværende Karakter, har man anset det for naturligt at følge dette, der lader friere Rum for den efter Forholdene naturlige og til de forhaandenværende Krcfter bedst svarende Udvikling. Som et andet vigtigt Punkt, hvor Udkastet har ment at burde udruste den Sigtede med en særlig hidtil i vor Ret og i de celdre Udkast ukjendt Forsvarsret ligeoverfor den nye og stcerkere Anklagemagt, som stables, skal man endnu fremhæve den Adgang til en Forprovelse og even- tuelt Tilbagevisning af Anklagen uden Hovedforhandling, som findes hjemlet i Forslagets fjerde Afsnit Kapitel I. Ogsaa dette er en vigtigt Side af den Plan, hvorefter Udkastet gennemfører Anklageprocessen, nemlig en stcerk Anklagemagt, men jcevn sides med den en kraf- tig betrygget Forsvarsret.

Den mundtlige og offentlige Anklageproces er efter det anførte den Ordning, som det foreliggende Straffeprocessudkast overensstemmende med Grundloven har gennemfsrt paa det hele Omraade. Dertil knytter det saa, ligeledes overensstemmende med Grundloven, Ind- forelsk af nævninger til medvirkning ved Paadommelsen af en vis Kreds af Straffesager. Ogsaa denne Side af Straffeprocessen har i den Aarrække, der er forløbet, siden denne Sag sidst forelaa for Rigsdagen, været Gjenstand for megen Forhandling i Næsten alle Stater. Under denne Forhandling er der fremkommet alvorlige Angreb paa Berettigelsen af selve Principet om lægdommerens medvirkning. Af endnu Større Betydning har den Strid været, der særlig i Tydstland er bleven fort med Iver og Dygtighed fra begge Sider, om den til- vante nævningeform eller den Form, der med et til de historiske Forbold hos os svarende Navn kan betegnes som meddommøandsinstitiutione,!, var at forettcrkke. Udfaldet af denne

Kamp, forsaavidt det finder Udtryk i Lovgivningerne, er blevet til Fordel for nævningeinstiti« tutionen. Intetsteds er den blevet afskaffet,, hvor den havde faaet Plads. I adskillige Stater, der ikke tidligere havde den, er den blevet indført. meddomsmøandsinstitutionen har ikke i Tydfk- land, hvor der dog er indrsmmet den et vist Omraade, fortrængt den. Selv om Grundlovens Bud ikke havde været, maatte disse Kjendsgjermngers Vcegt være tilstrækkelig til at fjerne Tanken om i dette Udkast enten at opgive Fordringen om Lægdommere eller at forestaa nogen anden Form end den af Grundloven fordrede.

Men stjsndt den saaledesførte Forhandling ikke har rokket nævningeinstitutionen, har den dog baaret vigtige Frugter for dens grundige Forftaaelse og rigtige Anordning i Lovgiv- ningerne. Dette Udbytte har det foreliggende Udkast draget Nytte af, og det kan da frem- hæves som dets tredie væsentlige Ejendommelighed, at det har bragt nævningeinstitutionen til Udførelse paa en til dets Tanke mere svarende Maade end de tidligere Udkast og derved skaffet den de bedste Betingelser for at beftaa den Prove i Livet, som den, naar Forslaget bliver til Lov, vil have at bestaa hos os. Det Hovedpunkt, som i denne Henseende Opmærksomheden iscer maa henledes paa, angaar Bestemmelsen af Forholdet mellem Nævningernes og de retskyndige Dommeres medvirkning ved Sagernes Afgjørelse. Udkastet har her fuldt ud gennemfsrt den engelske Rets, i Fastlandets Lovgivninger endnu langt fra tilstrækkelig anerkjendte Regel, at nævningerne

paa- kjende hele Skyldsvrzsmaalet og ikke blot enkelte Dele deraf, end sige blot Bevissspørgsmaalet. Men paa den anden Side har det ikke lukket Diet for den store Mislighed, som det vilde være, om en Sigtet alene skulde være voldgiven denne Nævningernes Afgjørelse. Lige saa fuldt i Overensstemmelse med den engelske Rets Grundtanke og med den Opsattelse af Institutionen, som altid har værct klar for den almindelige Bevidstbed, har det hcevdet, at nævningernes med- virkning skal foroge ikke formindste Garantien for den Sigtede. Det har derfor ikke ind- strænket de retskyndige Dommeres Ret til Afgjørelse af det sekundære Spørgsmaal om Straffens Størrelse, men har tillagt dem en Net til af bestemte Grunde og under visse Betingelser at tilsidesætte en Afgjørelse af nævningerne, som erklærer den Sigtede for skyldig, med den Virk- ning, at den Sigtede enten strar eller efter en ny Forhandling frifindes. Forsi herved har Institutionen faaet en Skikkelse, der virkelig svarer til dens Forbillede, men som tillige har nødvendiggjort en Række særlige Former, hvis ikke Reglen enten skulde stabe Forvirring eller blive et dødt Bogstav.

Ved nærværende Sags Forelæggelse for Rigsdagen har Ministeriet — saaledes som det fremgaar af Foranfsrte — fulgt den Grundscetning at afsatte Lovforslagene fuldstændigt efter Proceskommissionens Udkast. De ændringer, som ere foretagne, og som nedenfor nær- mere skulle blive angivne og forklarede, gaa enten kun ud paa at rette den Slags fmaa Inkurier, som altid hist og her ville indsnige sig i et saa vidtloftigt Arbeide, eller paa at crndrc Proceskommissionens Udkast efter senere udkomne Love, som paa en eller anden Maade berore de omhandlede Gjenstande, f. Ex. Vexelprocesloven af 28de Mai 1880. Kun en Undtagelse fra denne Grundscetning har man tilladt sig, idet Bestemmelserne i Retsor- ganisationslovens femte Afsnit om Sagførervæsenet ere noget omredigerede for at bringes i saa nær Overensstemmelse som muligt med det i forrige Session forelagte Lovforslag om denne Gjenstand og de LEndringer i det, som forestoges af det af Landstinget over dette Lovforslag nedsætte Udvalg.

Naar Ministeriet har fulgt den nævnte Grundscetning. uagtet det, hvis Sagen havde foreligger til fuldkommen fri og forudscetningslss Bearbejdelse, paa enkelte Punkter muligen vilde have stillet sig anderledes, er dette begrundet dels i den nuværende Justits- ministers personlige Stilling til Proceskommissionen og dens Arbeide. dels i en almindeligere Betragtning, som muligen vilde have fort ogsaa en anden Justitsminister, der havde ftaaet belt udenfor Prcceskommissionens Arbeider, til samme Resultat. Det fsrste Hensyn har naturligens maattet føre til, at der ikke fra den nuværende Justitsministers Side kunde vær?

spørgsmaal om i denne hans Egenskab nu at gjenoptage de iøvrigt forholdsvis faa og i alt Fald i praktisk Henseende mindre vigtige Punkter, hvori han i sin Tid er bleven over, ftemt under Proceskommissionens Forhandlinger, men han maa i saa Henseende føle sig bunden til at iagttage de naturlige Regler for et Samarbeide af denne Art, saaledes at naar et Punkt har været Gjenstand for udtømmende Drsftelse i Proceskommissionen, og han som medlem af denne har havt fuld Adgang til! at yttre sig, maa Striden om et saadant Punkt være endt med den Beslutning, Proceskommissionens Flertal har taget, i alt Fald forsaavidt der ikke er Tale om Noget, som han maatte anse for ligefrem uretfærdigt eller stadeligt, og denne Karakter har Meningsforjkjelle'i ikke bavn paa noget Punkt. Det andet Hensyn af almindelige« Natur, ftaa Grund af hvilket det ikke er anset for rigtigt at foretage videregaaende 3Endringer i Proceskommissionens Forslag, er, at det ved et Lov- arbeide af saa vidtloftig og kompliceret Natur er umuligt, at Enighed mellem de sagkyn- dige Krcefter, som skulle bære en faadan Sag frem og støtte den ved deres Navne, kan til« veiebringes paa anden Maade end derved, at den Enkelte i Punkter, som ikke kunne be- tegnes som Principspørgsmaal, maa underordn? sig. Kun paa den Maade kan der opnaas et Resultat, som alle Paagjældende kunue slutte sig til, og som derigjennem kan fremtræde med nogen Autoritet overfor og gjøre Krav paa nog?n Tillid hos det usagkndige Publikum, Og dette turde ved nærværende Gjenstand være mere nødvendigt end ved mangan anden. Thi det kan ikke være andet, end at Forslag til saa gennemgribende Forandringer i vort hele Retsvæsen, Forslag, som stille saa store Fordringer i materiel og personel Henseende baade til Juristerne og til Befolkningen overhovedet, Forslaa, "om paa mange Punkter komme i Strid med nedarvede Anskuelser og Vaner baade hos Dommerne og Sagførerne, maa ventes modtagne med en vis Modstrceben og underkastede en noieseende oz uvelvillig Kritik. Hvis der overfor denne Modstand, som det er Ministeriet fuldt bevidst, at Sagen vil møde paa mange Steder, og som Ingen kan undre sig over, at den moder, forelaa en Flerhed af individuelle Meninger og Forslag i Stedet for et enkelt Forstag, som dog i al Fald de mænd. der i dette Anliggende maa betragtes som de bedste sagkyndige Krcefter, man under vore smaa Forhold har kunnet skaffe tilveie, cre enige om at stille, vilde Haabet om, at Sagen kunde gennemføres trods de store Vanskeligheder, den maa stsde paa, betydeligt forringes Det ligger i de menneskelige Forholos Natur, at der i alle videnskabelige Anskuelser og Op- sattelser aldrig er Stilstand, men en stadig Bevcegelse og Udvikling, og det er derfor let for- klarligt, at der i den Tid, der er hengaaet siden Afslutningen af Proceskommissionens Ar- beider og vil hengaa inden Retsreformens endelige Vedtagelse, rimeligvis vil vindes en klarere Indsigt i og korrekte Opsattelse af flere processuelle Spørgsmaal, ligesom selvfølgelig Proceskommissionens Forflag ei heller kunne gjøre Krav vaa at være uden Feil, mere end andre legislative Arbeider. Tillige kan det ventes, at Erfaringer fra andre Lande, hvor den mundtlige Procesmaade allerede er indfort, ville belære om Et og Andet, som det kan være tjenligt at tage i Betragtning ved Lovenes Afsattelse. Navnlig er der Grund til at bave Opmærksomheden henvendt paa de Erfaringer, der i Tydfkland maatte blive gjorte med Hensyn til de nye Proceslove, men endnu bave disse kun været saa kort Tid i Virksomhed, at der neppe kan være Tale om noget betydeligt Udbytte i saa Henseende indtil Dato. Men Ministeriet hengiver sig dog til det Haab, cit de ændringer, som ikolge oven angivne Betragtninger maaske maatte fremstille sig som ønske- lige ved denne

Sags videre Droftelse, ikke ville blive Større eller mere omsattende, end at de kunne foretages paa almindelig Maade under Sagens Gang gennem Rigsdagen og gennem de Udvalg, som kunne forventes at ville blive nedsætte over den. Det er en Eelv- følge, at Ministeriet ogsaa efter Lovforslagenes Forelæggelse for Rigsdagen vil have Opmærksomheden henvendt paa samtlige disse Forhold og ikke skal undlade at sætte Rigsdagen i

Kundssab om de yderligere Vidtrag til Ovgavens beldige Losning, som man maatte fe sig Nand til at tilveiebringe.

med Hensyn til de enkelte Lovforslag bemærkes:

I. Til Lovforflaget om Domsmagts, den offentlige Anklagemyndigheds, Politimyndighedens samt Sagførervæsenets Ordning.

Dette Forstag er af de af Proceskommissionen udarbejdede Forslag det, som ved Behandlingen i Ministeriet er undergaaet de fleste Forandringer, idet navnlig Bestemmelserne i dette Lov- forslags femte Afsnit om Sagførervæsenet. som alt ovenfor berørt, ere en Del omarbejdede. Idet imidlertid de ligger foretagne Forandringer i det væsentlige kun gaa ud paa at bringe Bestemmelserne i det paagældende Afsnit i saa nær Overensstemmelse som muligt med det Rigsdagen i forrige Samling forelagte Lovforslag om Sagførervæsenets Ordning i Forbindelse med de ændringer, der, tildels paa Grundlag af Andragender, der i saa Henseende vare fremkomne fra Bestyrelserne for den almindelige Sagførerforening og for den københavnske Sagførerforening, foresloges af det af Landstinget til Drøftelse af dette Lovforslag nedsætte Udvalg, vil man med Hensyn til de enkelte Forandringer og deres Begrundelse i det væsentlige kunne indstrænke sig til at henvise til de Bemærkninger, hvormed man ledsagede det nævnte Lovforslag, samt til den af Landstingsudvalget afgivne Betænkning, der findes i Rigsdagstidenden for 1879—89, Tillæg V. Sp. 2105 ff. Kun med Hensyn til de enkelte Forandringer, der paa andre Punkter ere foretagne i Kommissionens Udkast, samt de enkelte Steder i Afsnittet om Sagførervæsenet, hvor man er afvejen baade fra Kommissionens Udkast og fra det i sidste Samling forelagte Lovforslag, faaledes som dette af Landstingsudvalget var foreslaaet cendret, skal man derfor ligger tillade sig nogle Bemærkninger.

I § 25, hvor de til Underretternes Virkekreds udenfor den egentlige retspleie henhørende Forretninger angives, har man under Litr. 6 tilføjet Udmeldelse af Syns- og Skjæsmænd udenfor Retspleien, forsaavidt den ikke kan ske ved øvrigheden. Ligesom det i mange særlige Lovbestemmelser udtrykkeligt er foreskrevet, at Udmeldelse af mænd til at foretage Syns- eller Skjæforretninger i et eller andet extrajudicielt Viemed skal ske af Retten, faaledes er det jo overhovedet Reglen, at denne har at foretage stige Udmeldelser i ethvert Tilfælde, hvor det ikke særlig er forestrevet, at mændene skulle udmeldes af øvrigheden. Naar denne Virksomhed med at udmelde Syns- og Skjæsmænd i extrajudicielle Djemed, som faaledes hidtil har været henlagt til Retterne, ei er nævnt i Kommissionens Udkast, saa har Meningen naape været at udstille de herombandlede Forretninger fra Underretternes Virkekreds: deres Forbigaaelse skyldes vistnok ene og alene en Forglemmelse.

I § 26, Mødet Stykke har man forandret Udkastets Bestemmelse, hvorefter københavns Stadsret skulde bestaa af en Formand og 12 andre medlemmer, derhen, at Antallet af Rettens andre medlemmer fastsættes til indtil 14; i Overensstemmelse hermed ere derhos ogsaa Bestemmelser i Paragrafens tredje Stykke om Antallet af Fuldmægtigene ved Rettens Brevskriverkontor, saavel som Bestemmelsen i den paafølgende Paragraf om Antallet af de Kamre, hvori Stadsretten skal deles, ændrede. Ministeriet har i Henhold til de senere Aars Erfaringer om Tilværelsen i Kriminal- og Politirettens Forretninger ikke kunnet andet end befrygte, at det af Kommissionen foreslaaede Antal af 12 medlemmer vilde vise sig utilstrækkeligt til at bestride den betydelige Mængde af Forretninger, som vil komme til at hvile paa denne Ret, i hvilken Henseende man navnlig har maattet nære Betænknelighed ved det af Kommissionen beregnede Antal af sine Kamre til Varetagelse af de Stadsretten paahvilende Forretninger i Strafferetspleien — hvorunder jo bl. a. falder Forundersøgelsen i alle Straffesager, i hvilke judicial Forundersøgelse finder Sted.

I § 37, der gentager Bestemmelsen i Konkurslovens § 147 om Fallitboers Behandling ved Skiftekommissarier, hvorefter faadan Behandling kun kan finde Sted i sjældne Undtagelses- tilfælde, er indskudt et Forbehold med Hensyn til den nu i Lov om Spare- og Laanekasser as

28de Mai Ø. A. § 5 givne Bestemmelse, hvorefter der, naar en Sparekasse kommer under Konkursbehandling, kan anordnes Behandling ved Skiftekommissarier uden Hensyn til, om de i Konkurslovens § 147 angivne Betingelser herfor ere tilstede eller ei.

I § 59 er der i sidste Punktum, hvor Bestemmelsen af de Belsb, der skulle tillægges Retterne til Bestridelse af Kontorudgifter o. lign., henvises til Finantsloven, tilføjet: „forsaavidt ikke anderledes bestemmes ved færre Lov" — et Forbehold, man, om det end i og for sig fulgte af sig selv, dog har fundet det saa meget naturligere udtrykkeligt at udtale, som der netop i det Forlag til Lov om Lønninger m. v. for de i nærværende Forlag omhandlede Embeds- og Bestillingsmand, der samtidigt med dette vil blive forelagt Rigsdagen, er optaget Bestemmelser om Retternes Kontorholdsvederlag m. v.

I § 99 har man anset det for rettest i Paragrafens 2det, 3dic og 4de Stykke, hvor- efter den, der beskikkes til Overstatsanklager eller Statsan klag er, til Hjælperstatsanklager eller til Anklager ved Underretten, eller som bemyndiges til at optræde i en enkelt Sag, skal fyldestgjøre de Betingelser, som udkræves for at blive henholdsvis Hoiesteretssagfører, Sagfører ved Lands- retterne og Sagfører ved Underretterne, at optage en udtrykkelig Henviſning til §Z 112 og 113, for derved at gjøre det tydeligt, at det kun er de i de nævnte Paragrafer foreskrevne almindelige og færlige Betingelser for at blive Sagfører af den ene eller den anden Art, der af den Paa- gjældende maa fyldstgjøres, hvorimod Meningen ikke er, at han skal have underkastet sig den i §§ 114 og 115 ommeldte Sagførerprove.

I § 103 Nr. 1 er Udkastets Bestemmelse, at der til Politimesterens Bistand af Justits- ministeren skal beskikkes en Politiasſistent for hver Kreds, forandret derhen, at Ansættelse af en Politifuldmægtig) kan finde Sted — idet det nemlig ved den Undersøgelse, der foreløbig har kunnet finde Sted med Hensyn til den Udstrækning, der vil være at give de enkelte Underrets- kredse, har vist sig, at flere af disse vistnok ikke ville blive større, end at en Politifuldmægtig vil kunne undværes. I Forbindelse hermed er Afsættelsen af Nr. 4 ændret paa tilsvarende Maade.

I Afsnittet om Sagførervæsenet har man imellem de Stillinger, der skulle give Adgang til at erholde Bestikkelse som Sagfører ved Underretterne, strøget Stillingen som autoriseret Dommerfuldmægtig. Vel er der nemlig ved Forstagets tæ 31 aabnet Adgang til, at der paa Dommerens Begjæring kan meddeles en Fuldmægtig en vedvarende Konstitution til at udføre visse udenfor den dømmende Retspleje faldende Forretninger; men efter det ringe Omfang, hvori en saadan Konstitution er forudsat i Almindelighed at ville blive benyttet under den nye Ordning, vil denne Stilling næppe kunne forudsættes at afgive en fyldestgørende Forberedelse for Sag- førerstillingen.

I § 118, der i sig selv er ganske overensstemmende med det i forrige Samling forelagte Lovforslags § 9, har man dog udeladt den Bestemmelse, som i Slutningen af denne Paragraf var optagen om, at en Sagfører, der flytter sit Kontor til en anden Retskreds, foruden at han inden 14 Dage skal anmelde Flytningen for Justitsministeriet, endvidere skulde være pligtig til inden samme Frist at gjøre en lignende Anmeldelse faa vel for de Retter, der have Thingsted i den Retskreds, han forlader, som for de Retter, der have Thingsted i den Jurisdiktion, hvortil han flytter sit Kontor, — idet man har fundet, at der ved disse mange Anmeldelser — efter Omstændighederne kunde der jo blive Tale om Anmeldelse baade for Underretter og Landsretter — vilde paalægges de Paagjældende mere Besvar end fornødent. Forsvrigt svarer Paragrafen som sagt ganske til den ovennævnte Paragraf i Lovforslaget om Sagførervæsenets Ordning. Navnlig har man ogsaa ment, i Overensstemmelse med, hvad der her var forfælt. I Paragrafen at burde optage en Bestemmelse om, at Underretssagførere — der jo ifølge Forlagets § 119 ere uberettigede til at give møde for de Retter, der have Sæde i Kjøbenhavn — ikke maa have Kontor i Kjøbenhavns Underretskreds. Forsaavidt den tilsvarende Bestemmelse i det ovennævnte

*) Naar man har ombyttet Udkastets Benavnsel? „Politiasſistent" med „Politifuldmægtig", er Grunden hertil alene den, at det forfælt Udtryk adskillige Steder er bleven en Bifølgelse af Pclilletjertt.

Lovudkast af Landstingsudvalget var forestaaet udeladt, saa vil det ses, at den Hovedindvending, der af Udvalget blev gjort gjældende imod i saa Henseende at fastholde den, som Udvalget er- kjendte, principielt rigtige Regel, at Underretssagførerne skulle have Kontor i en Jurisdiktion, i hvilken de ere berettigede til at fungere, nemlig den Vanskelighed, som opstod ved, at de nu til Kjøbenhavn grandsende Underretsjurisdiktionens Thingsted ligger paa kjøbenhavnst Grund, ingen Anvendelse vil finde under den ny Ordning, efter hvilken de navnte Jurisdiktioner ville udgjøre en Del af kjøbenhavns Underretskreds, ved hvis Retter Underretssagførerne ikke kunne give Møde. En tilsvarende Undtagelse til den, der i den ommeldte Henseende i det tidnavnte Lovforslag var gjort med Hensyn til de Underretssagførere, der allerede have Kontor i Kjøbenhavn, vil findes i nærværende Forslags § 165.

med Hensyn til § 122 bemærkes, at man ikke har anset det fornødent, faaledes som det var forestaaet i Lovforslaget om Sagførervæsenets Ordning, at give Adgangen til at holde en fast Fuldmægtig den Begrænsning, at vedkommende Sagfører først i et Aar skal have virket som saadan, idet det nemlig efter Forslaget ikke, faaledes som tidligere, vil blive Stillingen som fast Fuldmægtig som saadan, der giver Adgang til efter en vis Tid at erholde Bestikkelse som Sagfører, hvorimod det, at i saa Henseende ifølge Forstagets § 113 kommer an paa, er, at den Paagjældende i den forestrevne Tid virkelig har deltaget i det hos en Sagfører forefaldende Arbejde.

medens Bestemmelserne i Sagførerafsnittets fjerde Kapitel (om Sagførerkredse og Sag- førerraad) i øvrigt gennemgaaende ere afsatte i i næsten ordret Overensstemmelse med Bestem- melserne i det tilsvarende Afsnit i Lovforslaget om Sagførervæsenets Ordning, faaledes som dette af Landstingsudvalget var forestaaet ændret, er der blot i Forlagets § 137, der svarer til det navnte Lovforslags § 20, gjort den med de ny Forhold stemmende Forandring, at Sagfører- kredse komme til at falde sammen med Landsretskredsene, ligesom ogsaa Bestemmelsen i det navnte Lovforslags § 23, at Sagførerkredsens medlemmer først Gang efter Lovens Ikrafttræden sammenkaldes til Valg af Sagførerraad af den Dommer i Kredsen, hvem dette Hverv over- drages af Justitsministeriet, i Forslagets § 141 er ændret derhen, at det er vedkommende Lands- rets

Formand, der har at lede dette Valg, hvorhos der endelig ogsaa i Redaktionen af §§ 147 og 148 er foretaget de som følge af Forstagens øvrige Bestemmelser nødvendige ZEndringer.

I Forstagens sjette Afsnit er i z 157 Fristen for Lovens Tråden i Kraft, der i Udkastet uar sat til et Aar fra den Dag, det Numer af Lovtidenden udgaar, hvori den kundgjøres, under Hensyn til Omfanget af de Foranstaltninger, der skulle iværksættes, deriblandt de Byggeform tagender, der maa vare tilendebragte, forinden Loven kan træde i Virkformhed, forlænget til to Aar fra den navnte Dag.

I §§ 161, 1ste Stykke, og 163 har man tilfsiet en Bestemmelse om, at naar de deri navnte Embedsmand modtage Beskikkelse henholdsvis ved de ny Landsretter og Underretter eller som Politimestre, kommer den Embedstid, der med Hensyn til AldersTillæg har været lagt til Grund for Embedslønningen i den Stilling, de hidtil have beklædt, dem ogsaa til Gode i de ny Stillinger, i hvilke de ifølge de anførte Paragrafer ere pligtige at indtræde — en Bestemmelse, som Billighed formentlig i hoi Grad taler for.

Endelig er der som § 164 indsat en ny Paragraf, der troeder i Stedet for sidste Punk- tum i 2det Stykke af § 106 i Proceskommissionens Forslag. Ligesom man nemlig har anset denne Bestemmelse for rettest henhørende blandt Overgangsbestemmelserne, saaledes har Ministeriet onstet noget at crndre de Udtryk, ved hvilke de Auktioner betegnes, som det eventuelle Lovforslag skal omsatte.

II. Til Lovforslaget om den borgerlige Retspleje,

Hvad dette Lovforslag angaar, saa ere de vigtigste sEndnnger, som rre fore- tagne i Proceskommissionens Udlast, de, som have været nødvendige for at bringe

Bestemmelserne i Forslagets sjette Afsnit, Kapitel II i Overensstemmelse med Be- stemmelserne i Loven om Vexelsager og Vcxelprotester af 28de Mai Ø. A. — I § 381 er saaledes for det frste den i Udkastet givne Bestemmelse af Vexelsager — hvilken svarede til den, der fandtes i Forordningen af 18de Mai 1825 § 69, jfr. Forordningen af 7de April 1843 § 4

— ombyttet med en Henvisning til den Bestemmelse af disse Sager, som er given i Loven af 28de Mai Ø. A. § 1. — I § 383, 2det Stykke er fremdeles Angivelsen af de Indsigelser i Realiteten, som af Sagssgte kan fremsættes under et Vexelsogsmaal foruden de i Paragrafens frste Stnkke nævnte, cendret i Overensstemmelse med Loven af 28de Mai Ø. A. § 3 Ø. Lige- ledes er der i Paragrafens fjerde Stykke foretaget et Par Smaacrndringer, hvorved dets Ind- hold er bragt i Overensstemmelse med andet Stykke i den nævnte Lovs § 3, idet der efter Ordet „opgivet" i tredie Linie er indskudt „eller idetmindste forbeholdt", hvorhos Ordet „Regres- søgsmaal" i dette ligesom i Paragrafens sidste Stykke er ombyttet med „Erstatningssogsmaal".

— I § 384 er endelig Udkastets ubetingede Udelukkelse af Modfordrings Fremsettelse i Verel- fager modificeret i Overensstemmelse med § 4 i Loven af 28de Mai Ø. A.

Foruden de anfsrte LEndringer i Udkastet har det derhos som følge af den Adgang, der ved Vercllovens §§ 25, 26 og 30 er hjemlct en Vcxeltredttor til i visse Tilfælde at kræe Sikkerhedsstillelse, været nødvendigt i Forslaget at optage en Bestemmelse om Exetulationen af Domme, hvorved Nogen er tilpligtet at stille saadan Sikkerhed. I Overensstemmelse hermed er der da i § 454 — i Lighed med, hvad der nu er foreskrevet i § 8 i Loven om Vexelsager og Verelprotester — i Slutningen af forste Ttykke indskudt en Bestemmelse om, at Fogden, naar Domfældte er tilpligtet at stille en Sikkerhed, kan udtage saa meget af hans Gods, som hertil er fornødent, og at der da over dette haves den samme Sikterhcdsret som over udlagt Gods (jfr. § 491). Man har derhos givet Bestemmelsen en saa almindelig Afsattelse, at den, — hvad man antager, at der i visse Tilfælde kan vise sig Trang til — kan anvendes ogsaa udenfor de nævnte Vexel- sager. Derimod har man under Hensyn til den almindelige Befoielse, der ved Forstagens § 445 er tillagt Domstolene til, hvor Omstændighederne anbefale saadant, at erklære en Dom exigibel inden den sædvanlige Exekutionstermins Udlob samt uden Hensyn til, at Retsmidler betimelig anvendes imod Dommen, anset det ufonwoent i Forslaget at optage nogen til det øvrige Indhold af den anfsrte Paragraf i Loven af 28de Mai Ø. A. svarende Bestemmelse.

I § 465 er der tilfsiet en Bestemmelse om, at det har sit Forblivende ved den be- staaende Lovgivnings Bestemmelser om, at de befalede Brandredstaber ei kunne stilles fra Eien- dommen — en Tilfsining, der ikke

behsuer nogen yderligere Retfærdiggjørelse.

Endelig er der i den i § 556 givne Opregning af de Fordringer, for hvilke Udpantning kan finde Sted, under Nr. 10, Litra 6 og F tilføjet nogle Tilfælde af Udpantning, af hvilke det ene har Hjemmel i Lov om Spare- og Laanetasser af 28de Mai Ø. A. § 12, de to andre re optagne i Forstag om Domsmagtens Ordning m. v. H§ 143 og 146.

III. Til Lovforslaget om Strafferetspleien.

De Lendringer, som det her har været nødvendigt at foretage i Proceskommissionens Udkast som følge af Love, der ere udkomne efter Udarbejdelsen af dette Udkast, indskrænke sig til, at den i § 35 under 2) givne Opregning af de Tilfælde, i hvilke Paatalen udenfor de sammesteds under 1) nævnte Tilfælde skal tilkomme Politimesteren, er bleven forøget med de under Litra. o—^u nævnte. hvor- hos der under Litra i er indføjet en Henviisning til Lov angaaende Tilvejebringelsen af Ved- tægter for Benyttelsen af Baud fra kommunale Vandværker af 28de Januar 1876.

Ved Siden heraf er der blot i H 265 foretaget nogle Lendringer i Udtrykkene, med Hensyn til hvis nærmere Forklaring man kan indskrænke sig til at henvise til de Bemærkninger, som findes i Motiverne til Kommissionsudkastet til Lov om Domsmagtens Ordning m. v. S. 16.

Endelig har man i Slutningen af Forslagets niende Afsnit indsat en Bestemmelse om meddelelse af fri Proces i Straffesager, i det man har fundet det naturligt, at der i visse af

Bemærkninger til samtlige foranstaaende Rets-Reform-Lovforslag.

af disse, navnlig dem, der tidligere have været behandlet som borgerlige Retstrætter, åbnes en Part Adgang til at erholde fri Proces. I Overensstemmelse hermed udtales det da i Forstagets H 489, at i de Sager, der i medfør af § 39 forsøges af en privat Anklager, samt i andre Straffesager, forsaavidt som der i disse i medfør af Lov om Retsafgifter, tredje Afsnit II kan blive Spørgsmaal om Afgifter til Statskassen, kan fri Proces meddeles overensstemmende med Reglerne i Lov om den borgerlige Retspleie, første Afsnit Kap. XI.

IV. og V. Til Lovforslagene om Retsafgifter og om Udgifterne i Straffe- retspleien.

Idet man med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i disse Lovforstag i Rigtig skal henvise til de Bemærkninger, der findes i odfærdigede af den til deres udarbejdelse nedsatte Kommission afgivne Betænkning, skal man blot bemærke, at Ministeriet i Forstaget til Lov om Retsafgifter har anset det for rettest at gøre et Par mindre ændringer. Efter Kommissionens Forstag vil den i § 82 1ste Stykke ommeldte Betaling nemlig ikkun være at erlægge for simple Udskrifter af Retsprotokoller eller af Skjeds- og Panteprotokoller, medens der savnes Bestemmelser for, hvad der vil være at erlægge for simple Udskrifter af andre Dokumenter, af hvilke der kan blive Spørgsmaal om Udskrifter ved Rets- skriverens Foranstaltning, og Ministeriet har derfor ved en Tilvælse til den nævnte Paragrafs 1ste Stykke gjort de deri ommeldte Bestemmelser anvendelige ogsaa paa Udskrifter af faa'danne Doku- menter. Da der derhos ikke i det nævnte Lovforstag er truffet Bestemmelser om Afgifter for Auk- tioner, der ikke kunne henregnes under de i Forslagets §§ 31 og 32 omhandlede, og Forhandlingerne mellem Justitsministeriet og Finansministeriet om, hvorledes man rettest bør stille sig med Hensyn til Afgifter for saadanne Auktioner, endnu ikke er førte til Ende, har man fundet det fornødent i Forslagets § 102, 2det Stykke at tilføje en Bestemmelse om, at de

gjældende Bestemmelser fremdeles, indtil anderledes ved Lov bestemmes, forblive i Kraft med Hensyn til de Auktioner, som ikke omhandles i Forslagets §§ 31 og 32.

VI. Til Lovforslaget om Linninger m. m. for de i Lov om Domsmagtens Ordning omhandlede Embeds- og Bestillingsmænd.

med Hensyn til dette Forslag, til Grund for hvilket der ikke foreligger nogen Kommissionsbetænkning, sinder Ministeriet Anledning til at udtale sig noget udfrøligere, end det har været fornødent med Hensyn til de i Forslaget.

Da de Forhold, under hvilke de Embedsmænd, der virke i Retspleien, ville komme til at arbejde under Forudfættning af Retsreformens Gjennemførelse i Overensstemmelse med de Rigsdagens forelagte Lovudkast, ere i sig selv forstjellige fra de tilsvarende i den hidtidige Retsforfatning, er det en selvfølge, at de hidtil gjældende lønningslove kun til en vis Grad yve kunnet tjene som Forbillede for et Forstag til LMninger for de i Forstaget til Lov om Domsmagtens Ordning m. m. omhandlede Embeds- og Bestillingsmænd. Ikke blot kræve Forholdene et større Antal Embeds- og Bestillingsmænd end hidtil og nKwendiggjøre Ansættelsen og LMningen af Funktionærer, til hvilke der ikke hidtil findes tilsvarende, men yderligere ere de Krav, som Overtagelsen af de Fordele, Retsreformen tilsigter, stiller til de Embeds- og Bestillingsmænd, hvem de forstjellige Virksomheder i Retspleien betroes, gennemgaaende væsentligt forstjellige fra og meget betydeligere end dem, der maatte stilles til de Embeds- og Bestillingsmænd, der under tildels tilsvarende Nævnelser virkede i Retspleien i dens hidtilværende Skikkelse, i hvilken Henseende henvises til de Bemærkninger, som ledsage Proceskommissionens Forstag til Lov om Domsmagtens Ordning. Det vil saaledes neppe forundre, naar det med Hensyn til LMninger fremtidig vil vise sig fornødent at stille større Krav til Statskassen end hidtil. Imidlertid er det en selvfølge, at Ministeriet, overalt hvor ikke de forandrede Forhold uafviselig gjøre en Forandring nødvendig, har holdt sig til de hidtilværende lønningsregler, og da navnlig til det Rigsdagens i indeværende Samling

forelagte Forstag til Lov om LMninger for forstjellige under Justitsministeriet horende Embeds- Forelagte Lovforslag m. m. 196

og Bestillingsmand faa vel som til de Grundsætninger, der have været ledende ved de Rigsdagen ligeledes i indeværende Samling forelagte LMningslove for Statens andre Embedsmand. Man tror endnu saaledes at burde fremhæve, at den nye Ordning og den gennemgribende Forandring, som den vil medføre i den hidtilværende Forretningsgang, for en stor Del gjøre de Erfaringer med Hensyn til Forretningernes Antal og Omfang, til hvilke mange Udgiftposter hidtil have stillet sig, ganske ubrugelige for Fremtiden, og denne Omstændighed kan selvfølgelig ikke være uden Indflydelse paa det Indhold, der maa gives forskellige under LMningslovene henhørende Bestemmelser, idet det vil være nødvendigt i flere Forhold at afvente nogen Tids Erfaring, før man kan komme til faadanne faste og lovbestemte Regler som dem, der hidtil have kunnet træffes for tilsvarende Forhold.

Dette forudskikke:, skal man med Hensyn til de enkelte Bestemmelser bemærke følgende:

Til § 1.

medens Linningen for Højesterets Formand er foreslaaet til det samme Beløb som hidtil, er Linningen for Højesterets øvrige medlemmer, der ved Lov af 21de Januar 1857 var bestemt til 6,000 Kr., stigende hvert 3die Aar indtil 8,000 Kr., forestaaet til 7,500 Kr., stigende hvert 5te Aar med 500 Kr. til 8,500 Kr. Den forandrede LM er begrundet, foruden paa Hensyn til de siden Emanationen af Loven af 21 de Januar 1837 forandrede Forhold, der ogsaa have gjort deres Indflydelse gjældende med Hensyn til alle anore tidligere LMningsbestemmelser, endvidere paa Hensynet til at fremkalde det rette Forhold mellem Linninger for Højesterets medlemmer og Amningerne for Dommerne i Landsretterne. Overensstemmende med de i flere

lønningslovs fulgte Grundsætninger er Tiden for Opnaaelse af Alderstillæg forandret til 5 Aar, medens paa den anden Side Alderstillæget er forandret fra 400 Kr. til 500 Kr. Naar ikkun 2 Alderstillæg ere for- slaaede, er Grunden hertil den, at medlemmerne af Høiesteret i Reglen først i en hfii Alder opnaa denne Stilling. At en LMning, der kan stige til 8,500 Kr., ikke kan anses at være for IM for en Stilling, der er af den Betydning som Stillingen som Dommer i Landets øverste Domstol og kun staar aaben for de mest Kvalificerede i Etaten, turde efter Ministeriets Mening være givet.

Naar der for Formandene i Landsretterne og for Formanden i Københavns Stadsret er foreslaaet samme LM som for medlemmerne af Høiesteret, er dette for Maximumsgrandfens Ved- kommende stemmende med det Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Linninger for de under lu stitsministeriet horende Embeds- og Bestillingsmand § 1.

For Landsretternes medlemmer foreslaas Lcmnen sat fra 5,500 Kr. til 7,000 Kr. Det bringes med Hensyn til denne Klasse af Embedsmand i Erindring, at Landsretterne ere at be- tragte som Hovedorganet i den nye Retspleie, og at deres Domme med Hensyn til det faktiske Vevis- spørgsmaal ere endelige, faa at de forsaaviddt fremtidig træde i Høiesterets Sted. Henset hertil og til de Krav, som den mundtlige Procedure stiller til Dommerne, t^r Ministeriet antage, at det vil blive erkjendt, at disse Domstole faa langt Drre Betydning end de hidtilværende Overdom- stole, og at de LMningsvilkaar, der have været ydede Dommerne i disse, allerede af den Grund ikke kunne gj/Zre Fyldest for Dommerne i Landsretterne, til hvilke det stedse maa være magtpaalig- gende at kunne sikkre en Tilgang af de dygtigste Krcrfter, tildels ved at drage dem fra andre Stil- lingen, der aabne Adgang til langt rundeligere Indtægter, end Embedsstillingerne hidtil have ydet. Naar endelig henses til, at Stillingen som Landsretsdommer for den stprste Del af disse Embeds- mand vil blive en Slutningsstilling. har Ministeriet anset den foreslaaede Lonning som den mindste, om hvilken der vilde kunne være Tale, naar det skal ucere muligt at sikkrc denne Embeds- stilling den fornødne Tilgang af virkelig brugelige Krcefter.

Forsaaviddt der endelig i denne Paragrafs sidste Stykke er foreKaaet Honorarer af 1000 Kr. aarligt for de medlemmer af Landsretterne, der beskikkes som Formand for Landsretternes færlige Afdelinger og om Fordelingen af dette Honorar i Tilfælde af, at et medlem af Høiesteret er bestikket til Formand for Landsrettens færlige Afdeling Er. Forslag til Lou om Domsmagtens Ordning

§ 15) iurde en almindelig Henvisning til Forslag til Lov'omI Strafferetspleienlom de Fordringer, Ledelsen af Strafferetssagers Behandling for Landsretten stiller til de nævnte Formænd, voere til- strækkelig til at begrunde det foreslaaede Honorar.

Til § 2.

At Overstatsanklageren, der ordentligvis vil være at sige blandt de fortrinligste og derfor mest beskjeftigede Høiesteretssagførere, mindst maa IMnes som Høiesteretsdommer, og at Statsanklagerne, hvem Anklagens Ledelse i en Landsretskreds under Forunderspgelsen, — hvorved de blive til Politi- mestrenes Foresætte —, og hele Anklagens Gjennemførelse for Landsretten paahviler, ikke kunne IMnes ringere end Landsretsdommer^ vil formentlig ikke kunne modsiges. med Hensyn til hjælpe-Stats- anklagerne har man, skjøndt der stilles ikke ubetydelige Fordringer til deres Kvalifikationer (jfr. Lov om Domsmagtens Ordning § 99), dog antaget, at LMnen som Politimester af 3die Klasse maatte anses tilstrækkelig, da de ere forudsætte i Reglen at være yngre mænd, som ad denne Vei bane sig Vei til Statsanklagerstillingen.

Til § 3.

Til Oversigt over Forholdet mellem de til Underdommere foreslaaede LMninger i det Hele og de nuværende Underdommers Linninger bemcerkes forelobigt, at efter nærværende Forslag udgjire samtlige UnderdommerLMninger, beregnede efter et Gjennemsnit af LMmngssatserne, ialt 370,000 Kr., medens lønningerne efter det Rigsdagen forelagte Udkast til Lov om Linningerne for Retsbetjent- og Magistratsembeder, beregnede paa samme Maade, udgjirc ialt 731,000 Kr. Henset til, at der i nærværendes Forslags § 5 foreslaas LMninger for Politimestrene, der, gennem- snitligt beregnede, udgjøre ialt 245,700 Kr., og efter Forslagets § 8 til Underretsstrioerne LM- ninger af ialt I 49,800 Kr., bliver Udgiften for de Rets- og Politifunktionærer, som træde i Ste- det for de hidtilværende Underretsembedsmænd, efter nærucercnde Forslag altfaa ialt 765,500 Kr., medens Linningerne efter Forslaget til Lov om LMninger for Retsbetjent- og Magistratsembeder udgjire ialt 731,600 Kr. Herved maa dog strax tages Hensyn til, at en ikke ringe Del af det Ar- veide, der fremtidig bliver udfirt af Retsskriuene, hidtil er falden Statskassen til Last gennem Kontorholdet, og selv naar Hensyn tages til Linningerne til Politifuldmægtige (Forstagets § 9) og til de Kontorholosbelfib, der i medfør af Forslagets § 13 blive at afholde, turde der ikke være Tvivl om, at de Udgifter, den nuværende Retsforfatning kræver til Udførelsen af Retspleiens Forretninger i 1ste Instants, overstige de beløb, der efter nærværende Forslag ville medgaa til de tilsvarende Forretninger.

Idet man derNæst bemcerker, at Inddelingen af Underdommere i 3 Klasser er forudsat at skulle bygges paa Hensynet til Underretskredsens Størrelse og Indbyggerantal i Forbindelse med Hensynet til Antal af Thingsteder i Underretskredsen, skal man med Henfyn til de foreslaaede Linninger Næst at fremhæve, at Fordringerne til Underdommernes Kvalifikationer fremtidig ere skjcerpede, jfr. Lov om Domsmagts Ordning H 41, indskrcmke sig til at bemcerke, at naar man med Henfyn til 1ste Klasse har trott at kunne blive staaende ved en MaximumLMning af 6500 Kr., medens den tilsvarende Linning efter Forslag til Lou om LMninger for Retsbetjent- og Magistrats- embeder er foreslaaet til 7,200 Kr., er der herved taget Henfyn til, at Underdommerne antages frem- tidig hyppigere, end Tilfældet er nuomstunder, at ville gaa over i Overdommerklassen.

Til z 4.

Forslaget stemmer for Københavns Politidireltsrs Vedkommende med § 7 i det Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om LMninger for forskellige under Justitsministeriet hirende Embcds- og Bestillingsmænd.

Til § 5.

Idet man ipvrigt »ned Hensyn til denne Paragraf henviser til Bemærkningerne til § 3, skal man ikkun tilMe, at naar man gennemsnitligt har foreftaact Lonningerne for Politimestrene ansætte

800 Kr. lavere end de tilsvarende Underdommerstillinger, er Hensyn herved taget til, at der ikke hos Politimestrene nødvendigvis fordres den theoretiske Fordannelse, som er gjort til Betingelse for Adgangen til at beklcede Underdommerstillinger. I Betragtning af, at juridiske Kundskaber dog maa anses for Mskelige for Politimestrene, allerede af Hensyn til deres Stilling som Anklagere, turde det være givet, at de foreslaaede LMninger ere faa lave, som de forsvarligt kunne være for Stil- linger, der have den Betydning for Samfundet, og som i Reglen ville være Slutningsstillinger.

Naar det er foreslaaet at gjMe Politimestrene beredne, er der herved taget Hensyn til, at der ellers for deres Reiser i deres Embedskreds maatte tilstaa dem et Befordrnngsvederlag, som det imidlertid efter Forretningernes Beskaffenhed vil være særdeles vanskeligt at kontrollere og ovgjøre.

Til §§ 6 til 9.

Da Forretningerne i de Stillinger, som omhandles i §.i 6 og 7 i det væsentlige falde sammen med de tilsvarende i den nuværende Retsforfatning, har man her holdt sig til de Forstag, som for tilsvarende Stillinger indeholdes i Forstag til Lov om Lønninger for de under Justits- ministeriet henhørende Embeds- og Bestillingsmænd §§ 3—5. Det er ligeledes disse Bestemmelser, færligt Forslagene i § 7, man har troet at burde lægge til Grund for Forslagene til Lønninger for Underretsskriverne (jfr. Forstag til Lov om Domsmagts Ordning § 31 og §§ 52 til 54) og for Politifuldmægtige (jfr. samme Forstags § 108 Nr. 1 og 5), dog saaledes at man for disse sidste Bestillinger, der formodes at maatte betragtes som blotte Gjennemgangsstillinger, har troet at burde foreslaa Lønnen ansat noget lavere end for Underretsskriverne og ganske at burde holde kongelig Udnævnelse ude.

Til § 10.

I medfør af Forstaget til Lov om Udgifterne i Strafferetspleien vil al Udgift til Befordring af Rettens og Politiets Embeds- og Bestillingsmænd i Strafferetspleien, der hidtil har været afholdt af kommunale Fonds, komme til at paahvile Statskassen, og de i Forbindelse med den tidligere Ordning staaende Bestemmelser om Fribefordring ere derfor hævede ved det nævnte Forstags § 5, der iMigt fastsætter, at Befordringen i Strafferetspleien bliver at tilvejebringe ved Icdede Befordringer paa Statskassens Regning. De nærmere Regler for Adgangen til at erholde saadanne Befordringsudgifter vederlagte saavel som for Adgangen til Befordringsvederlag for Reiser i den borgerlige Retsplejes Tjeneste (Foged- og Skifteforretninger), forsaavldt som dette ikke vaalægges Private (Forstag til Lov om Retsafgifter § 70) blive derfor formentlig rettest at give i Forbindelse med LMningsbesiæmmelftrne for de paagjældende Embedsmænd. Reglerne indskrænke sig iMigt til udtrykkeligt at udtale Retten til fri Befordring samt at fastfætte den grændse, indenfor hvilken den skal ydes, idet de nærmere Regler angaaende Beskaffenheden af den Befordring, der kan benyttes, i al Fald for Tiden neppe egne sig til at fastfættes ved Lov, dels af Hensyn til, at saadanne formentlig ville kunne stille sig forskjelligt efter de stedlige Forhold, dels af Hensyn til, at et tilstrækkeligt Grundlag af Erfaringer om, i hvilke Retninger saadanne kunne tiltrænges, for Tiden ikke haves; man har derfor troet at burde indskrænke sig til at aabne Adgang til at fastfætte faadanne Regler ved Anordning.

Til § 11.

medens der i den hidtilværende Retspleie kun blev Spørgsmaal om faste Regler for Dagpenge for Retsbetjentene indenfor de grændser, som ere angivne i Forstag til Lov om LMninger for Retsbetjent- og Magistratsembeder § 6, og for Politibetjente, naar de gjorde Reiser udenfor Jurisdiktionen, idet Dagpengene i de enkelte Tilfælde, hvor der for en Retsbetjent blev spørgsmaal om at foretage Reiser udenfor Jurisdiktionen, fastsattes for hvert enkelt Tilfælde, stiller Sagen sig noget anderledes under den fremtidige Ordning. Foruden at der nu bliver Spørgsmaal om Dagpenge faaet for Underdommerne som for Politimestrene, idet disse Stillinger ikke længere ville være forenede i den samme Person, bliver der herefter Svørgsmaal om de Neiser, som foretages til Afholdelse af Landsretternes regelmæssige Samlinger udmfor Landsrettens sæde, og om

Dagpenge for helt nye Klasser af Embedsmand (Anklagere). Idet Udredelsen af Dagpenge derhos i alle Tilfælde kommer til at hvile paa Statskassen, medens den hidtil tildels hvilede paa kommunale Fonds, vil det være fornødent, at der gives Lovregler for Adgangen til og Størrelsen af Dagpengene. Disse Regler indeholdes i denne Paragraf, og skal man øvrigt med Hensyn til det Foreslaaede indstroe sig til at bemærke, at man har fundet det rigtigt ubetinget at betinge Adgangen af en vis Tids Fraværelse fra Hjemmet, medens Adgangen til Dagpenge for Retsbetjente nu efter Pl. 21de Marts 1800 afhænger af Forretningens Foretagelse i mindst 1 Mils Afstand fra Hjemmet, at man for Underdommernes og Politimestrenes Vedkommende har maattet tage Hensyn til, at Neiserne fremtidig efter Retskredsens Størrelse ville blive længere. besværligere og hyppigere forbundne med Natteophold udenfor Hjemmet, samt endelig, at man ved Fastsættelsen af Dagpengenes Størrelse i det Hele har taget Hensyn til de stedse stigende Udgifter, der, som det almindelig erkjendtes, ere forbundne med længere Ophold udenfor Hjemmet, og som ogsaa i andre Forhold have ledet til Erkjendelsen af, at Vederlaget for faadanne Udgifter fremtidig maa fastsættes noget Høiere end hidtil.

Til § 12.

med Hensyn til Bestemmelserne i denne Paragraf skal man henvise dels til Forslag til Lov om Domsmagtens Ordning § 55, dels til Forslag til Lov om Retsafgifter, 5te Afsnit og særligt dettes K 89, sidste Stykke.

Til § 13.

Som allerede ovenfor bemærket, maa Ministeriet anse det for ugørligt foreløbig at gaa nogen anden Vej med Hensyn til Vederlæggelse af Kontorudgifter for Rettens og Politiets Embedsmænd end den her foreslaaede, eftersom den fremtidige Fordeling af Forretningerne og hele Forretningsgangen er faa afvigende fra den nuværende, at hele det Erfaringsgrundlag, paa hvilket det hidtil har været muligt at opstille nogenledes faste Regler for de med Rimelighed medgaaende Kontorudgifter, for Fremtiden flet ikke kan benyttes. Indtil den fornødne Erfaring er indsamlet, staar der derfor formentlig ingen anden Udvejs aaben, end at lægge de Paagjældendes paa Tro og Love afgivne Regnskaber over medgaaede Udgifter til Grund efter at have underkastet dem en omhyggelig Revision. Ministeriet skal imidlertid med Hensyn til denne Paragraf bemærke, at medens man forudfætter, at de under denne Paragraf faldende Udgifter for de overordnede Domstoles Vedkommende omtrent ville stille sig som hidtil, forudsætter man, at Udgifterne til Kontorholdsvederlag for Underdommere, Retsskrivere og Politifunktionærer fremtidig ville stille sig ikke lidet lavere end hidtil. Man er gaaet ud fra, at Underdommerne fremtidig ikke ville behøve andet Kontorlokale end Thingstuen, og at Politimestrene og Politifuldmægtigene fremtidig ville have Embedslokale i de Hoved- og Bistationer, der efter Forslag til Lov om Domsmagtens Ordning § 108 skulle stilles til Raadighed af Kommunerne. Fremdeles maa Underdommerne antages i Reglen ikke at skulle have en fast Fuldmægtig (jfr. Forstag til Lov om Domsmagtens Ordning § 31 3die Stk.), men hvis en ringere lønnet medhjælper, der i deres Fraværelse i Embeds Forfald kan modtage Bested. Under Hensyn til disse Forhold er man gaaet ud fra, at Kontorudgifterne gennemsnitlig kunde bestrives for Underdommernes Vedkommende for c. 700 Kr., og for Politimestres og Politifuldmægtiges Vedkommende for henholdsvis 200 og 100 Kr. For Underretsskrivernes Vedkommende vil der behøves, foruden Vederlag for et Kontorlokale med Lys og Varme, en Skriver samt Vederlag for Kontorforpandenheder. Gennemsnitlig har man forudsat, at hertil vilde medgaa c. 900 Kr. Det er imidlertid en Selvfølge, at disse Tal foreløbig kun kunne benyttes som en Antydning af, hvorledes Ministeriet har antaget, at Forholdene ville stille sig.

Sluttelig bemærkes, at man er gaaet ud fra, at det i Betragtning af det lille Antal mindre Velpb, om hvilke der eventuelt, naar man gaar over til at fastsætte Vederlagenes Størrelse ved Lov, vil blive Spørgsmaal, turde ventes erkjendt, at den hidtil brugte Fremgangsmaade, at fastsætte Kontorholdsvederlaget for hvert

enkelt Embede ved Lov, fremtidig ikke længere vil være pas- sende, og man har derfor i Paragrafens 2det Stykke foreslaaet, at ikkun de: samlede Belch

skulde bestemmes ved Lov, medens dets Fordeling til de enkelte Embeder skulde være Administra- tionen forbeholdt.

Til §§ 14-17.

Naar der, forsaavidt § 15 angaar, med Hensyn til fammes 2det Stykke henvises til Lov om KjDbstadkommunernes Styrelse af 26de Mai i 863 § 2 og til de Grunde, som ved Lovene om Lin- ninger for Retsbetjent- og Magistratsembeder have ledet til at forbeholde Retsbetjentene visse Ind- tægter mod Afdrag i den faste Gage, og, hvad § 16 angaar, henvises til de lignende Forbehold i Fm- siag til Lov om Domsmagts Ordning § IU7 og i Forflag til Lov om Udgifterne i Strafferets- pleien § 6, turde Bestemmelserne i disse Paragrafer iMrigt ikke tramge til nccrmere Forklaring.

Anhang.

Bilag I. Proceskommissionens Betamkning, i sin Tid omdelt til Rigs- dagens medlemmer.

Bilag II. Betænkning afgiven af den nuder 23de August 1878 nedsætte Kommission til at gjøre Forslag til nye Love om Sportu- leringen i civile Sager og Udredelsen af Omkostningerne i kriminelle Sager.

Bilag II.

Betænkning afgiven

**af den under 23de August 1878 nedsætte Kommission til at
gjøre For- siag til nye Love om Sportuleringen i civile Sager og
Udredelsen af Omkostningerne i kriminelle Sager.**

Til Justitsministeriet.

Under 23de August 1878 har det HK Ju- stitsministerium anmodet Undertegnede om at sam- mentræde i en Kommission for at tage under Overveielse, hvilke Forandringer der vil være at foretage i de nugældende Regler for Sportulerin- gen i civile Sager og Udredelsen af Omkostnin- gerne i kriminelle Sager under Forudsætning af, at Retsreformen i det væsentlige sker i Overens- stemmelse med Proceskommissionens Forslag, samt afgive Betcrnkning desangaaende.

Til Opfyldelse af det os saaledes overdragne Hverv tillade vi os, efter at Kommissionen nu har endt sine Forhandlinger, at tilstille Ministeriet vedhceftede af Kommissionen udarbeidede Udkast bels til Lov om Retsafgifter, dels til Lov om Udgifterne i Strasseretspleien og skulle til hver af disse Udkast tillade os at knytte nogle Bemærk- ninger.

I. Udkast til Lov om Retsafgifter.

Ved Udarbeidelsen af dette Udkast har Kom- missionen forment, at den hele Netssportellovgiv- ning, uanset at ikke alle Dele af samme umiddel- bart berpres af den af Proceskommissionen foreslaaede Omordning af Retspleien, naturligs: Maatte anfes som underlagt den Kommissionen stillede Opgave og det saameget mere, som netop flere af disse Dele af Sportellovgwningen maa siges i hoi Grad at trænge til en Reform. Man skal i faa Henseende henvise til, hvad der senere vil blive bemcerket ved Forslagene til de herhen-

spalte4022

horende Bestemmelser navnlig til Forslaget til Afgifterne for Thinglæsninger og de til Bestyrelsen af Skjsde- og Panteb^gerne horende Forretninger. Som Wge heraf har Kommissionen gjort hele Retsfportellovgivningen til Gjenstand for en Om- arbeidelse.

med Henfnn til de Grundsætninger, som iMigt have været veiledende for Kommissionen, skal man her foreløbig bemcerke Mgende. Da Sportelreglementet af 22de Marts 1814 udkom, var det vistnok en af de væsentligste Opgaver for samme gennem Fastsættelsen af Gebyrerne for de i Retspleiens forstjellige Grene forefaldende For- retninger at tilsikre de Embedsmand, som Udfø- relsen af disse Forretninger i 1ste Instants paa- hoilede, et saadant Vederlag herfor, at de, som i det Væsentligste vare henviste til at IMnes gjen- nem den Indtngt. som Retsfportlerne afkastede, herigjennem kunde have en passende LM for de dem i det Hele paahvilende Forretninger som Statsemdsmand. Opgaven var altsaa nærmest den at holde Statskassen fri for den Udgift, som Linningen af det i RetspleienZ Interesse i det Hele benyttede Personale maatte medføre. Men ved Siden heraf ere de Omsætninger, til hvis Udførelse den civile Retspleie er en nødvendig Betingelse, tillige ramte ved Skattepaalæg dels til Fordel for lustitsforualtningen i Almindelighed efter de da gjældende finantsielle Grundsætninger om visse Indtægters Henlæggclse til bestemte For- maal, dels til Fordel for Statskasfen i det Hele, hvoraf ftlger, at der ved Fastsættelsen af Sportel- reglementets enkelte Bestemmelser ikke alene har

Forelagte Lovforslag m> m. 197

kunnet tages Hensyn til det Arbeide, der ydes som Vederlag for den i det enkelte Tilfælde ydede Afgift, og dette Arbeides Nyttetvirkning for den, som betalte Afgiften. Kommissionen har nu an- taget, at, naar der er Spørgsmaal om at udar- beide en ny Ordning for Erlæggelsen af Afgiften af de i Retspleien forefaldende Forretninger, maatte Opgaven stilles noget anderledes. Det er vistnok naturligt, at de, der nyde Godt af de For- dele, som Benyttelsen af Retsplejens Organer med- føre, ikke fritages for heraf at svare en Afgift. En saadan Afgift har fMst og fremmest den Be- tydning, at den skal sikre mod en overdreven Benyttelse af Retspleiens Organer og i Særdeles- hed danne en Modvcegt mod Procesfyge. En str- egen Betydning i saa Henseende faar endelig Af- gifterne for den borgerlige Retspleie derved, at Forpligtelsen til at udrede Procesomkostningerne ifølge Reglen i Udkast til Lov om den borgerlige Netspleie's § 134 er opstillet som et Middel mod Misbrug af Plvcesforhandlingens frie Former, og det kommer følgelig an paa at gjøre den Garanti, man derigjennem skal have, tilstrækkelig virksom Men endog bortset herfra, er det formentlig na- turligt, at Statskassen i Afgifterne af Retspleien ftger noget Vederlag for det særlige Arbeide, som paalægges Retspleiens Organer, og den sirlige Nytte, som ydes af dem, gennem en Afgift, der udredes af den. hvem Arbeidet kommer til Gode, og som forsaavidt med FM bliver at afpasse efter Omfanget af det Arbeide og af den Nytte, der er ydet. Men udover den saaledes antydende Grcndss bFr der formentlig ikke tillægges Afgifterne af Netspleien en finantsiel Karakter, om der end i saa Henseende kan gjs'res Undtagelse for visse Forretningers Vedkommende, hvor fcrrlige Grunde gjøre sig gjældende, som t. Ex. ved Afgifterne af Thinglæsningsvæsenet. Ved at stille Opgaven saa> ledes er det klart, at Kommissionen maatte komme til en Ordning, der, endog uden Hensyn kl, at de frivillige Auktioner efter Proceslovenes Tanke oplMe at være Retshandlinger, og at allerede der- med en ikke uvasentlig Indtægtskilde for Stats- kassen gennem Retspleien vil bortfalde, ikke giver en saa stor Indtægt som Sportelreglement af 1814. Men vi have voeret overbeviste om. at dette maa have voeret forudsat som FZlge af en Reform paa dette Gebet, og at det fra alle Sider maa have været en Forudsætning, at man, faa- snart man kom til at staa ligeoverfor SpFrsgs- maalet om at aflosc Sportelreglementet af 1814, nødvcndigvis maatte komme til" finantficlle Offre, idet de Forudsætninger, til hvilke Sportelregle- mentet af 1814 støtter sig, — Retsbetjentenes Linning ved Sportler og Statskassens yderligere Trang — tildels forlængst ere bortfaldne.

Hvad angaar Ordningen af Stoffet i Udkastet skal bemcerkes, at ftrste Afsnit indeholder de al- mindelige Regler, som ere anvendelige paa samt- lige Retsafgifter, hvor ikke Andet udtrykkelig er

spalte4024

bestemt. I andet Afsnit omhandles Retsafgifterne i den borgerlige Retspleie, i tredie Retsafgifterne i Straffesager, i fjerde Betalingen for Udskrifter og Attester, i femte Betalingen for Forkyndelser og Oplæsning ved Kirkestævne samt til Vidner ved Retshandlinger, Syns« og Skjpnsmænd, medens endelig fjettede Afsnit indeholder de fornchne Slut- ningsbestemmelser.

Forste Afsnit.

Almindelige Bestemmelser om Rets- afgifter.

Den ftrste Fordring, der maa stilles lil en Afgiftslov, er formentlig den, at der ved samme gives udwmvende Negler for, i hvilke Tilfælde og med hvilke Belob Afgifterne skulle erlægges. En analogisk Anvendelse synes deslige Regler lidet egnede til. Grunden hertil er ikke blot den, at den Embedsmand, som har at opkræve Afgifterne, hurtig og let bor kunne være paa det Rene med, om Afgift skal erlægges og da med hvilket BelB, men Parterne selv bsr ogsaa uden Vanstelhed kunne forud beregne Afgifterne og eventuelt kon- trolere den rigtige Anvendelse af Loven. Det el font Mge heraf i Z 1 bestemt, at Retsafgifter for Fremtiden kun skulle erlægges i de i Loven angivne Tilfælde, og med de i samme fastsatte Belsb, ved hvis Fastsettelse man derhos har havt for Ae, at de skulle træde i Stedet for alle de Afgifter og Byrder, som nu hvile paa Retspleien. Der vil følgelig ikke blive Tale om ved Tiden af disse Afgifter at opkræve andre, som nu erlægges i visse Tilfælde foruden Retsaebyrerne t. Ex. den Adelse til lustitskasfen, som i Henhold til Fdg. ang. en lustitskasses Indretning af 23de Decbr. 1735 § 11 af Hpiesteret altid paalægges den Tabende. Ogsaa Stempelafgiften af saadanne Do- kumenter, der ikke have anden Betydning end som Aktstykker i Netspleien,

har man troet at burde op' hæve, jir. Udkastets § 102, og det saameget mere, som man i ethvert Tilfælde ikke kunde lade Stem« pellooens Forskrifter om Stempling af Dokumenter vedrørende Retspleien, forsaamot angaar Dams- fager, henstaa urorte, da dette vilde medføre Ulig' hed, naar en Sag i Henhold til Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleie Sjette Afsnit Kap- III. undtagelsesvis udgik lil skriftlig Behandling' De Bestemmelser i Lou om Brugen af stemplet Papir af 19de Februar 1861, som ville blive berørte af Ovenstaaende, ere Reglerne i § 7 I ved Undtagelse af Bestemmelsen om Stemplingen af Taxationsforretninger, der foretages efter Udmel- delse af øvrigheden, og i § 72, undtagen forfaa- vidt angaar faste Eiendomme. Derimod er det selvfølgelig ikke Meningen, at denne Stempelfrihed skal kunne benyttes til Omgaaelse af Stempello- vens øvrige Regler, hvorfor Reglen i fammes §

spalte4025

13, Iste Stk. § 74 Litra o. vedblivende vil staa ved Magt.

medens man faaledes har troet som almin- delig Regel at burde foreslaa Stempelfrihed for Dokumenter, der udelukkende have Betydning for Retspleien, har man dog paa et enkelt Punkt, nemlig § 23 Litr. 5, forment det hensigtsmæssigt at foreskrive Stempling af de derommeldte Do- kumenter, men herom skal ved Omtalen af den nævnte Paragraf senere blive gjort de for- nødne Bemærkninger.

med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorle- des vedkommende Parts Afgiftspligt skal Afgjøres, har Kommissionen troet i faadanne Tilfælde, hvor en særlig Retsskriver fungerer ved den paagjel- dende Retshandling, som den hurtigste og letteste Maade at burde foreslaa en lignende Fremgangs- inaad som den, der er foreskrevet i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie K 89, 2det Stykke. Det bliver herefter Retsskriveren, der i Afgiftsspørgsmaal optræder som Part paa det Offentliges Vegne, og forsaavidt vedkommende af- giftspligtige Part ikke erkjender hans Paastand i saa Henseende, bliver spørgsmaalet afgjort ved Kjendelse af den Ret, som behandler den paa- gjældende Sag. Det er imidlertid ikke altid Til- fældet, at der fungerer en faerlig Retsskriver ved Retshandlingerne. Udenfor Domssager vil For- holdet i Reglen være det, at der enten ikke fun- gerer nogen saadan t. Ex. ved Fogedforretninger, eller at Retsfkriveren selv er den, som forestaar Retshandlingen t. Ex. ved Notarialforretninger. Reglen maa derfor her lide nogen Lempelse, og man har som føre heraf forestaaet, at i faa Tilfælde skal den Ret eller Retsembdsmand, som forestaar den paagjæld^nde Retshandling, i Em- bedsmcdfpr trcfse Afajsrelse om Afgiftspligten. Endelig ere særegne Regler foreskrevne med Hen- fyn til Thinalæsningsa^giftens Beregning, hvorom henvises til § 60 og Bemærkningerne til samme.

At vedkommende Net eller Retsembdsmand forinden Afgjørelsen skal indhente de fornødne Er- klæringer og Oplysninger, er en Selvfølge, lige- som det ogsaa er fundet praktisk at nlstede, at den trufne AfgMlse i Embedsmedtor kan for- andres af vedkommende Ret eller Retsembdsmand, som har truffet den.

Ligesom der i Henhold til Reglen i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 89, 2det Stykke, kan iværkfættes Besværing mod den af Retten afsagte Kjendelse, saaledes er det ogsaa fundet forn.sdent i det heromhandlede Tilfælde at give Adgang til at faae Afgiftsspørgsmaalet yder- ligere prpvet Zjennem Besværing til Høiere Ret. Navnlig bor Administrationen, der har Opsyn med Retsafgifternes tilbørlige Indgaaen i Statskassen, ikke være udelukket fra at faae spørgsmaalet a?- aiort ved hpiere Ret. I Overensstemmelse med det Anførte er Reglen i § 2 afsattet.

spalte4026

Bestemmelsen i § 3, der stemmer med den gjældende Ret, er i Udkast til Lov om den bor- gerlige Retspleie fMste Afsnit Kap. X. forudsat ligeledes fremdeles at skulle være gjældende. Idet Erlæggelsesmomentet fastfættets er det dermed gi- vet, at der ikke hjemles nogen Kredit, og forfaa« vidt Retsflriveren maatte tilstaa saadan, vil han ubetinget selv blive ansvarlig for Beløbet.

Reglen i § 4 stemmer ligeledes i det Vce- sentlige med Bestemmelserne i Svortelregl. af 22de Marts 1814 § 24 og Skiftegebyrloven af 30te November 1874 § 10. At man har for- langt skriftlig Opgivelse af Gjenstandens værdi vil formentlig findes praktisk og heldigt af Hen- fyn til Bestemmelsen i Straffelovens § 155. Henvisningen til Udkastets § 2 og Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleie § 9, 1ste Stykke, er formentlig ogsaa naturlig.

medens Retterne ikke efter den gjældende Ret ere befoiede til at lade Afgifter tilbagebetale, som uden Skyld fra Parternes Side ere foraar- fageds ved urigtig Behandling af Sagen for Netten, har Kommissionen troet i § 6 at burde forestaa en saadan Regel, der i Tydskland har været kjendt i længere Tid og der har viist sig brugbar. Om der end hidtil kun sjældem har viist sig Trang hos os til en saadan Regel, vil det vistnok stille sig anderledes i faa Henseende under den ny Procesmaade navnlig i Begyndelsen, for- inden Dommerne have levet sig ind i de ny For- mer, og den Adgang, som gives Dommerne til at redressere skete Fejltagelser, b^r efter Kommis- sionens Mening være faa let som muligt, for at de ikke skulle afskrætkes fra at benytte den. Man har derfor anfet det for retteft ikke at fordre en Kjendelse af Retten i det foreliggende Tilfælde. En

Hovedbetingelse for Reglens Anvendelse er, at Afgifterne ere foraarfagede ved en urigtig Behandling, som ikke skyldes Parterne, men det er forMngt ligegyldigt, om Skylden ligger hos Net- ten felv eller f. Ex. hos Vidnerne. Endelig turde det være naturligt, at Tilbagebetalingen ikke kan sinde Sted, efter at Sagen er afsluttet for ved- kommende Ret, hvilket medfører, at Retterne heller ilte under ny Foretagelse af Sagen ved samme Ret ere befjiede til at lade Afgifter, erlagte under den tidligere Behandling, tilbagebetale, jsr. nedenfor ved § 15.

Andet Afsnit.

Om Retsafgifterne i den borgelige Netspleie.

I den gjældende Rets Regler om Afgifterne den borgerlige Retspleie er Hovedprincippet en Specialisering af Afgifterne faaledes, at hver enkelt Retshandling belægges med Afgift. Selv

spalte4027

under den nugældende Procesmaade turde dette Princip være mindre rationelt. Vel kunde det synes, at den, der lægger stFrre Beslag paa Ret- tens Arbeide, ogsaa skal betale flere Afgifter, men ligesom Afgifterne ikke væsentlig b/sr betragtes som Vederlag for det anvendte Arbeide, saaledes er det unaturligt — og dette er Hovedsagen — at saadanne Retshandlinger enkeltvis blive belagte med Afgifter, som ikkun forekomme i Forbindelse med hverandre. Det er Resultatet og de Hoved- afsnit i Sagen, som betinge dette, hvorpaa det kommer an, og ikke de taltige Biting, som kun ere forberedende for disse. Endnu mere under den ny Procesmaade vil det vife sig uhensigts- mæssigt at taxere de enkelte Retshandlinger, idet her i langt hpiere Grad de mellemliggende Hand- linge ere Forberedelser til Sagens Hovedmomen- ter. Hertil kommer den Betragtning, at Gjen« nemførelsen af Mundtlighedsprincippet ofte fordrer en Deling af Forhandlingen, og stulde her Hen« fynet til de forøgede Afgifter komme i Betragt« nina, maatte nødvendigvis Sagen lide. Endelig faae Retterne efter den ny Procesmaade en be» tydelig stMe Indflydelse paa hele Sagens Gang og ville ofte uden eller endog mod Parternes eller deres Rettergangsfuldmægtiges ønste bestemme Udsættelser, sfr. f. Ex. Bestemmelsen i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleis § 106, faa at et regulært Gebyr for Udsættelser bliver aldeles forkasteligt. Kommissionen har, ledet af disse Betragtninger, troet ganske at burde forlade det nugældende System og gaa over til et nyt, for hvilket man har fundet et Forbillede i det tydste „Entwurf eines Gerichtskostengefetzes," der med faa Forandringer under 18de Juni 1878 er blevet opHøiet til Lov i Tydstland. Systemet i denne Lov er Opkrævelse af faste, efter Sagens værdi beregnede Gebyrer efter Omfanget af den sted- fundne Behandling, faaledes som denne fremstiller sig i sine Hovedafsnit. Det Rigtige i at undgaa Udstykning af Afgifterne i mange fmaa og i at koncentrere Erlaeggelsen til visse Hovedaffnit af Sagen turde tilstrækkelig være godtgjort ved det Ovenstaaende; at ogsaa en Beregning af Afgif- terne efter Gjenstandens værdi maa anses for den rette, skal her ncrrmere ftges paavist. Det kunde vel for den fyrste Betragtning synes naturligt, om alle Sager bleve belagte med samme Afgif- ter, eftersom Gjenstandens værdi ikke har nogen absolut Indflydelse paa Rettens Arbeide. Som tidligere bemcrrket stulle Afgifterne imidlertid ikke væsentlig være Vederlag for det anvendte Arbeide. Skulde der i det Hele være Tale om at betragte Afgifterne som Vederlag, da maatte det være som Vederlag for Retsbeskyttelsen, og Intet er da naturligere end, at det Maal, som ftges naaet, faar Indflydelse paa Afgifternes StMelse. At fætte samme Afgift for alle Sager vil medføre, at de ubetydelige Sager blive altfor dyre, hvis man da ikke vil gaa den Vei at lade

spalte4028

deslige Sager afgive Grundlaget for Fastsættelsen af Afgifternes Størrelse; men gaar man den Vei, vil man dels faa godt som helt opgive det Formaal, som man dog i og for sig anser for berettiget, det nemlig at der idetmindste delvis gennem Afgifterne skal tilvejebringes Dcrkning for, hvad Retspleien koster, og ialtfald vil man kun gennem værdiberegningen opnaa saabanne Afgifter, der uden at træde hindrende iveien for Retsforsøgning holde temercre og letsindige Pro- cesser borte. — Som bekjendt er værdibereg- ningen gennemfM i ikke ringe Udstrcrkning i vor nugældende Sportellovgivning. Foruden at den finder Anvendelse

ved Fastsættelsen af Gebyrerne for Foged-, Auktions-, Skifte-, Notarial- og Thinglæsningsforretninger, er der for egentlige Tomsfager i Sportelreglementets § 23 foreskrevet et Promillegebyr, medens der paa den anden Side sor gjælosfager under 200 Kr. er fastsat en Nedfættelse af de almindelige Retsgebyrer.

Forinden man efter disse almindelige Bestemmelser gaar over til de enkelte Paragrafer i andet Afsnit, skal man endnu med Hensyn til Ordningen af Stoffet i dette Afsnit bemærke Følgende:

Afsnittet indeholder 6 Kapitler, hvoraf det første, der omhandler Afgifterne i borgerlige Domssager, atter deler sig i to Underafdelinger, nemlig om Afgifternes Beregning i 1ste Instants og om Afgifternes Beregning i Overinstantserne. Andet Kapitel indeholder Reglerne om Afgifterne for Rettens Tvang til Forpligtelsers Opfyldelse og falder i to Underafdelinger, omhandlende 1) Afgifterne for Exekution og Tvangsauktion og 2) Afgifterne for Udpantning samt Indsættelses- og Udfættelsesforretninger. I 3die Kapitel omhandles Afgifterne for de foreløbige Retsmidler, i fjerde Afgifterne for de til Stiftevæsenet henvende Forretninger, i femte Afgifterne for Thinglæsnings- og de til Bestyrelsen af Stedene og Kommuner henvende Forretninger, og endelig i sjette Afgifterne for Notarialforretninger.

Første Kapitel.

Om Afgifterne i borgerlige Domssager.

1.

Om Afgifternes Beregning i første Instants.

I Hensyn til det ovenfor Bemærkede er i § 6 den almindelige Retsafgift i Domssager, som angaa Penge eller Penges værd, fastsat i Forhold til Gjenstandens værdi. Den samme Afgift bliver at erlægges. Hvad enten Sagen behandles ved en Underret eller en Landsret som 1ste Instants, og hvad der navnlig har været afgørende for ikke at opstille en forskjellig Afgiftsberegning for Underretssager og Landsrets-

spalte4029

sager er det, at man, da det i Hensyn til Bestemmelsen i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 8 staar i Parternes Magt at lade enhver Sag behandle ved Underretten, ikke har villet, at Hensynet til de lavere Afgifter skulde kunne virke bestemmende i denne Henseende. Det har været taget under Overvejelse i Kommissionen, hvorvidt man skulde opstille en Procentberegning eller en Tarif. Den første har ganske vist det for sig, at Afgifterne herefter kunne blive jævnt stigende, medens Skalaen i en Tarif nødvendigvis af Hensyn til den fornødne Afrunding maa blive noget springende. Kommissionen har dog troet at burde foretrække den sidste, eftersom faavel Retsskriveren som navnlig Parterne herved langt hurtigere og lettere kunne se, hvad der i et givet Tilfælde skal betales.

Løvrigt bringes det ved den i denne Paragraf fastsatte Afgift strax i Erindring, at den, bortset fra særlige Sager (som t. Ex. § 18) kun er en Grundnorm for Afgiftsberegningen, idet Afgifterne i den enkelte Sag efter Hovedreglen i § 9, forsaavidt ikke en særlig Paragraf hjemler nogen Nedsettelse (t. Ex. §§ 13, 14, 2det Stykke, 16, 17 og 20) blive at erlægges med det Dobbelte eller efter Omstændighederne det Tredobbelte af de i § 6 nævnte beløb.

med Hensyn til Fastsættelsen af Afgiftens Størrelse har Kommissionen i det Hele ladet sig bestemme af et frit Skøn om, hvad der efter de Grundsætninger, der overhovedet have været de ledende, maatte anses for

passende. Et Hensyn er herved paa den ene Side taget til den Maade, hvorpaa Opgaven er løst i den ovennævnte tydste Lov, stjtsndt man ysvrigt har ment, at denne, hvad der skyldes færlige Grunde, i det Hele har fastsat Afgifterne for hpit. Paa den anden Side har man taget fornødent Hensyn til, hvad der for Tiden er paalagt Parterne, i hvilken Henfeende man dog har ment at burde afvige fra det nu- gjældende System, forsaaviddt som de i Henhold til dette fastsætte Afgifter efter Kommissionens Mening falde uforholdsmæssig haardt paa visse Arter af Sager, Sagerne mellem 4 og 800 Kr., og derhos ere forholdsvis meget lave for de beiydeligere Sager. Hvorledes iMigt de af os foreslaaede Afgifter ville stille sig til de for Tiden gjældende, vil det, — henset til de ganske for, sijelliae Processystemer og Umuligheden af under det nuværende Afgiftssystem at opstille noget Normalgebyr for Sager af en vis Størrelse, idet Gebyret for hver Sag stiller sig forskjelligt efter de forskjellige Proceshandling, som Sagen foran- lediger >— voere vanskeligt at komme til nogen egentlig Klarhed om. Idet vi øvrigt skulle hen- vise til den Oversigt, der ledfager denne Betænk- ning, skulle vi her til Sammenligning, saaviddt den lader sig pjsre, opstille nogle Exempler paa Afgiftsberegning efter de celdre Regler i Sam-

spalte4030

menligning med Forslagets Regler, der kunne veilede, men heller ikke mere, til en Bedømmelse af de Resultater, som de to Systemer medføre.

A. Sag i den ordinere Processes Former,

I. Udenfor Kjøbenhavn.

a. Simpelt Tilfælde.

Stavning..... . Rd. 52>/z Sk.

Inkamination..... „ — 72 —

Protokolftzrelse.....— 64^/z —

Forudbetaling for 3 Arks Be- skrivelse 1—12 —

3 Anstande..... „ — 502/z —

Doms Afsigelse..... 1 — 33«/° -

4 Rd. 932/5 Sk.

9 Kr. 93 Øre.

Stemplet Papir: stævning ... „ Kr. 30 Ø. 4 Inblæg... i - 20 —

----- 1 — 50 —

il Kr. 43 Øre.

b. Thingsvidne.

(3 Vidner.)

stævning..... „ Rd. 52[^]/z Sk.

Inkamination..... „ — 72 —

ProtokolfMlse..... „ — 64[^]/b —

Forudbetaling for 3 Arls Be-

skrivelse..... 1— 12 —

De to fsrste Vidner..... „ — 86-/5 —

Det tredie Vidne..... „ — 32[^]/z —

Kontrakvastianer...../ „ [^] [^] -

2 Anstande..... " — 33[^]/5 —

2 Kjendelser..... „ - 86[^]/5 —

6 Rd. 9 Sk.

12 Kr. 18 V«.

10 Ark Udskrift..... 7 — 50 —

Stemplet Papir:

2 Indlæg..... „ [^] 60 —

Udskriften..... 1 — „ —

21 Kr. 28 Øre. Naar hertil læggcs Afgif-terne under a 11 — 43 —

udkommer... 32 Kr. 71 Øre.

spalte4031

Herefter blive Afgifterne for en Sag, der angaar

Simpelt Sag med

Tilfælde. Vidneførsel.

Kr. Kr. Ø. Kr. S.

400..... ll. 43 32. 7 l

4,0l,0..... 15. 43 36. 71

40,000..... 51. 43 72. 71

2. I kjøbenhavn.

2. Simpelt Tilfælde.

Stævning..... I Rd. 62⁵ Sk.

Inkamination..... 2 — 24 —

Protokolftrælse..... 2 — 2-/5 —

Forudbetaling for 3 Arks Be- skrivelse..... 1—12 —

3 Anstande..... 1 — 55⁵ —

Udskrift af luftitsprotokollen „ — 18 —

Doms Afsigelse..... 4 — 4Vs —

12 Ro. 82V5 Sk.

25 Kr. 72 Øre.

Stewplet Papir: stævmna... 1 Kr. „ B.

4 Indlrg .. 4 — „ —

5 — „ -

30 Kr. 72 ⁵re.

b Thingsvidne.

(3 Vidner.)

Samme Gebyrer som de under i b

nævnte..... 12 Kr. 18 Øre.

10 Ark Udskift..... 7 ___ 50 ___

Stemplet Papir: 2 Indlrg.... 2 Kr. „ Ø. Thingsoidnet.. 1 — „ —

----- 3 - „ —

22 Kr. 68 Ore. Naar dertil lægges Afgifterne under 2 2..... 30 — 72 —

udkommer... 53 Kr. 40 Øre.

Herefter bleve Afgifterne for en Sag, der angaar:

Simpelt Sag med

Tilfælde. Vidneførsel.

Kr. Kr. O. Kr. Ø.

1880/1881: Lovforslag,

400..... 30. 72 53. 40

4,000..... 38.72 61.40

40,000..... 110. 72 133. 40

spalte4032

Efter Udkastet vil der i de ommeldte Sager blive at erlægge for Sager, der angaa:

Kr. Kr. Kr. Kr.

400 16 20 24

4,000 100 125 150

40,000 280 350 420

B. Sag efter Forordn. 6te Ang. 1824.

a. Sag ang. 40 Kr. og derunder.

Indkaldelse..... „ Rd. 19VZ Sk.

Inkamination ... „ — 38⁵ —

2 Vidner..... „ — 43⁵ —

3 Anstande..... „ — 25V«. —

I Kjendelse..... — 2⁵ —

Doms Afsigelse..... „ — 57^z —

2 Rd. 13' 5 Sk. 4 Kr. 27 Øre.

Efter Udkastet vil der i deslige Sager være at erlceage henholdsvis 2 Kr., 2 Kr. 50 2re eller 3 Kr., eftersom der ikke sinder Bevisførelse Sted, ellcr denne sinder Sted fra den ene eller begge Parters Side.

d. Sag ang. over 40 Kr.

Indkaldelse..... „ Rd. 332/5 Sk.

Inkamination „ — 76⁵ —

2 Vidner..... „ — 86-/5 —

3 Anstands..... „ - 50⁵ —

I Kjendelse..... „ — 43⁵ —

Doms Afsigelse..... I — 19VZ —

4 Rd. 26⁵ Sk.

8 Kr. 54 Sre. Stemplet Papir: Stævning.. „ Kr. 30 O.

4 Indlæg. 1 — 20 —

I — 50 —

10 Kr. 4 Øre.

spalte4033

Efter Udkastet vil der være at erlægge i Sager, der angaa

>^ .-2 3 H « ^

Kr. Kr. Kr.

fra 40 til 100 Kr.. . 4 5 6

— 100—200—.. 8 10 12

c. Private Politisager.

1. I København.

Indkaldelse..... „ Rd. 40 Sk,

Inkamination „ — 80 —

2 Vidner..... „ ^ 60 —

Doms Afsigelse..... 1 - 20 —

3 Rd. 8 Sk. 6 Kr. !6 Øre.

2. Udenfor Kjøbenhavn,

Indkaldelse..... „Ro. 38°-/5 Sk.

Inkamination..... „ ^ 76^3 —

2 Vidner....., — 37^/5 —

Doms Afsigelse..... i — !9V5 —

3 Ro. „ Sk. 6 Kr. „ Øre.

Efter Udkastet vil i de nærmest hertil sva- rende Sager, nemlig Sager, der paatales af Pri- vate i Henhold til Lov om Strafferetspleien § 39. være at erlægge 4 Kr.

3, Tyendesager. Til Dommeren..... „ Rb. 36 Sk.

„ Kr. 75Dre.

spalte4034

Efter Udkastet vil der være at erlægge ' deslige Sager, der angaa

5555555

Kr. Ø. ! Kr. B. Kr. B.

indtil 40 Kr___ 1. „ l. 25 1. 50

fra 40 til 100 Kr. 2. „ 2. 50 3. „

— 100 200— 4. „ 5. „ i 6. .

4. Paternitetsfager.

Disse ere efter den gjældende Ret gebyr- fri og ville vedblivende være det efter Udkastet.

Ved Fastsættelsen af den værdi, der skal lægges til Grund for Afgiftsberegningen, har man anset det for rettest i § 7 ganske at henvise til Neglerne i Udkast til Lov om den borgerlige Rets- pleie §§ 3, 9, andet Stykke, og 10. Dog har man troet heri at burde foretage en Lempelse, som Billighed synes at tale for. nemlig den, at Afslag i" eller Nedsættelse af Paastanden skal komme i Betragtning ved Beregning af Afgifter, der fFrst forfalde, efterat Afslaget eller Nedsættelsen er sket. At gaa endnu et Skridt videre, at lade Afslaget eller

Nedsættelsen virke tilbage, har man derimod ikke anset for rigtigt, dels vilde dette volde praktiske Vanskeligheder ved Regnskabsfo- ringen, dels kan det meget vel være Tilfældet, at Sagen tidligere har været kompliceret, og at først Nedsættelsen har bevirket en Simplifikation af den.

Da ikke alle Sager kunne anstaas til en Pengeværdi, er der i § 8 givet Regel for Stør- relsen af Retsafgiften i faadanne Sager, hvis Gjenstand ikke er Penge eller Penges Vrd. Den fastsatte Afgift vil vistnok hverken sindes generende for Parterne eller for lille. Bestemmelsen i 2det Stykke turde ikke trænge til nærmere Motivering.

Som tidligere bemærket. er det Hensigten at opkræve Afgifterne efter Omfanget af den sted- fundne Behandling og koncentrere Erlæggelsen af dem til Sagens Hovedafsnit. Henset til den Virksomhed, Parterne skulle udvise, maa forment- lig Sagens Anhængiggj^{relse} for Retten, den mundtlige Forhandling og Bevisførelsen betragtes som de afgørende Hovedpunkter i Sagen, og til disse knytter sig efter § 9 Erlæggelsen af Enkelt- afgiften. med Hensyn til Erlæggelsesmomentet

spalte4035

har man anset det for reitest at dele saavel An- hamgiggjørelses- som Forhandlingsafgiften. Hvad angaar Anhamgiggjørelsesafgiften, er det forment- lig naturligt at tilstaa en betydelig Nedsættelse i samme, naar Sagen ved Forlig eller as anden Grund bortfalder inden dens første Foretagelse ved Retten, og denne faaledes ikke har haft Andet med Sagen at gj,se end at beramme en Dag til Sagens Foretagelse og lade den opføre vaa Rets- listen. Ved Delingen af Forhandlingsafgiften har foruden en lignende Betragtning tillige den Omstændighed gjort sig gjældende, at Halvdelen af denne Afgift i Henhold til § 10 kan bortfalde. Som Følge af Ovenstaaende er der i § 9 fastsat, at Anhængiggjørelsesafgiften erlægges med Halv- delen ved Rettens Berømmelse af en Dag til Sagens første Foretagelse, hvilket er det Tids- punkt, da Retten først har at gjøre med Sagen, og med den anden Halvdel ved Sagens første Foretagelse, og Forhandlingsafgiften med Halv- delen ved den mundtlige Forhandlings Begyndelse og Halvdelen ved Sagens Optagelse til Bevis- tjendelse eller endelig Paakjendelse af Realiteten. At det maa paahvile Samgeren at udrede disse Afgifter, turde ucere en Selvfølge, jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 125.

Bevisafgiften har man forment bor erlægges ikke for Beviskjendelsen, men for Bevisanordningen, eftersom det kan være Tilfældet, at Parterne, efterat Veviskjendelse er falden, erklære, at de enten ikke ville eller ikke kunne vrcestere Bevis, og der altsaa ikke kommer nogen Bevisanordning istand. Man opnaar derved tillige at kunne paa- lcegge den af Parterne Afgiften, efter hvis Be- gæring Bevisanordningen finder Sted. hvilket er det Naturlige. Derimod har man ikke troet at burde lade den Omstændighed, at Veuisanord- ningen ikke leder til en Bevisførelse, bevirke en Nedfærtelse af Vevisafgiften, en Lempelse, der vel er foreskreven i den tydste Gebyrlov, men passer mindre godt med det i det foreliggende Udkast fnlgte Sustem og derhos med saamegen mindre Betænkelighed kan opgives i dette, som Udtastet ikke i Lighed med den tydste Lov paalægger fuld Vevisafgift, hvor kun en enkelt Pavt begjærer at maatte fpre Bevis, men har opstillet den Regel, at Bevisafgiften kun bliver at udrede med Halv- delen af hver Part, der fremsætter saadan Be- gæring.

Den Part, som undlader i det i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie §§ 180—181 ommeldte møde at angive sine Beviser, bFr selv- følgelig ikke, naar han i Henhold til bemeldte Ud- kasts § 182 begjærer at stedes til Bevisforelse, slippe for Afgiften. Til at hindre dette sigter Neglen i § 9 i Slutningen. Denne vil vel kunne medføre, at en Part, der oprindelig har angivet nogle Be- viser og fplgelig betalt halv Bevisafgift, senere kan komme til at erlægge en lignende Afgift, men

spalte4036

det synes i og for sig praktisk, at Parterne ogsaa herigjennem faae en Opfordring tiltide at komme frem med samtlige de Beviser, de ville føre.

Naar Sagsøgte ikke fremfætter nogen Ind- sigelse mod Sagsøgerens Paastand, og Forhand- lingen altfaa ikke bliver kontradiktorisk, synes det naturligt, at det langt ringere Arbeide, som en saadan Sag vil medføre, sammenlignet med Sager, hvor modstridende Paastande ere nedlagte, bjsr f^{re} til, at ogsaa lavere Afgift opkræves. I Over- ensstemmelse hermed er i § 10 foreslaaet, at den sidst forfaldne Halvdel af Forhandlingsafgiften i stige Sager skal bortfalde.

Reglen i § 11 følger formentlig af sig selv, ligesaa Bestemmelsen i § 12.

Fremsættes der Modfordringer i en Sag og paastaas der felvstsendig Dom for dem, er der for- mentlig ingensomhelst Grund til ikke at fordre de almindelige Retsafgifter for disse fuldtud erlagte. Da Anhængiggjørelsen imidlertid foregaar uden Rettens medvirkning, jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Netspleie K 100, maa der fastfættes et andet Tidspunkt for Anhængiggjørelsesafgiftens Er- læggelse end det i § 9 bestemte. Man har der- for foreslaaet. at denne Afgift for Modfordringens Vedkommende skal erlægges

tilligemed Halvdelen af Forhandlingsafgiften forinden Realitetsforhand- lingens Paabegyndelse.

Gjæres en Modfordring derimod alene gjæle« dende til Likvidation, har man troet at burde foreslaa modererede Gebyrer herfor. Efter Kom- missionens Mening kan der i dette Tilfælde ikkun virre Tale enien om Afgiftsfrihed eller modererede Afgifter. Hvorvel nu en Del synes at kunne tale for det første Alternativ, idet Forhandlingen angaaende Modfordringen præsumentivt ialtfald ikke ubetinget volder større Besvar end Forhandlingen angaaende andre Indsigelser, og der ikke bsr Icegges Hindringer i Veien for Frem- sættelsen af velbegrundede Modfordringer, har man dog troet at burde voelge det sidste, hvorved man bliver i Over- ensstemmelse med den ajceldende ^>et. Det kan heller ikke negtes, at Forhandlingen ved Frem- sættelsen af Modfordringer kan blive besværliggjort, og at den kan medføre, at Retten benytter sig af sin Bemyndigelse til at udstykke Forhandlingen i to, i hvilket Tilfælde det da formentlig vilde findes besynderligt, om den ene Forhandling var afgiftsfri. I Henhold til det Anførte er det i § 13 foreslaaet, at der, naar en Modfordring alene gjæres gjældende til Likvidation, herfor skal erlægges halv Forhandlingsafgift og Bevisafgift.

Ligesom det i Udkast til Lov om den borger- lige Retspleie § 362 er fastsat, at Interventions- fogsmaal cmlægges og fremmes citer de om et fclvstændigt søgsmaal gjældende Regler, forsaavidt ikke Bestemmelserne i de følgende Paragrafer med« fj>re Afgivelse herfra, faaledes har man, da Inter- venienten gjør en selvstændig Fordring gjældende,

spalte4037

i § 14 foreslaaet, at Interventionss^gsmaalet ogsaa i Henseende til Retsafgifter skal behandles som et selvstændigt S^gsmaal og altsaa belægges med de almindelige Afgifter. Intervenienten ind- træder imidlertid i Sagen uden Rettens medvirk- ning, og der maa derfor fastsoettes et andet Er- læggelsesmoment end den almindelige for Anhcn- giggjørelsesafgiften Da Intervenienten derhos kan indlæde, indtil den mundtlige Forhandling om Sagens Realitet er begyndt, jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 372, er det Samme tildels Tilfældet med den først forfaldne Halvdel af Forhandlingsafgiften. Som ^l>Ige heraf er Reglen i § 14, 2det Punktum, truffen.

Hvad VIntervenientens Procedure angaar, da er den efter Udkast til Lov om den borgerlige Rets- pleie, jfr. sammes tz 369 i Slutningen, kun at betragte som et Ttlcrg til den Parts Procedure, han vil understøtte. Som følge heraf bjsr han ikkun udrede de Retsafgifter, som vilde have været at erlægge af den af ham understøttede Part, saa- fremt denne selv havde iværtsat de af Biinterve- nienten i Sagen foretagne Skridt. Knn naar han indtræder mod Parternes Pillie, har man forment af praknste Hensyn at burde paalægge ham en lille Afgift for Behandlingen og Paaljendelsen af Spørgsmaalet om hans Adgang til at deltage i Sagens Forhandling.

medens de foregaaends Paragrafer give Reg- ler for de Afgifter, som blive at erlægge i de al- mindelige borgerlige Domssaaer, er der i §§ 15 —19 truffet Bestemmelse om Afgiften i Tilfælde, hvor det Retten forelagte Sprrgsmaal afgjores paa en lettere og mindre omstændelig Maade. § 15 foreskriver saaledes, at der for Anhcnrgig- gjøreisen og Behandlingen i det Hele af Andra- gendet om ny Foretagelse af Sagen ved samme Ret erlægges under Et den almindelige Retsafgift (§§ 6 og 8). Da det forudfættes at være for Parten undskyldelige Forhold, som medføre den fornyede Foretagelse af Sagen, se Udkast til Lou om den borgerl'ge Retspleie §§ 327--28 jfr. § 262, har man fundet det rettest ikke at fordre Retsafgifter for felve Sagens fornyede Foretagelse, og dette er udtrykkelig udtalt i Slutningen af § 15.

Efter § 16 bliver der for AnhamgigaMelse og Behandling af Andragender om Bevisers Fø- relse fonnden Hovedforhandlingen, se Udkast til Lou om den borgerlige Netspleie, Sjette Aisnt, Kap. I., at erlægge en Fjerdedel af den alminde- lige Retsafgift. At selve Bevisførelsen, forsaavidt den tilstedes, ligeledes bpr belægges med Afgift, synes naturligt, da det er muligt, at der ikke un- der Hovedsagen kommer til at falde Bevisafgift; men paa den anden Side synes det ulnlligt, at den paagjceloende Part. naar han skal erlægge Beoisafgift under Hovedfagen, maa udrede Bevis- afgift to Gange, fordi han har været i den Nisd. vendiahed at maatte fore Beviser forinden Hvved-

spalte4038

forhandlingen. Man har derfor foreslaaet, at den for den foreløbige Bevisførelse erlagte Afgift skal afkortes i Bevisafgiften under Hovedfagen.

Hvad angaar Bevisførelse til Brug i uden- landske Retslager, er det i § 17 wreslaaet herfor under Et at beregne almindelig Retsafgift, hvorhos man af praktiske Hensyn har anset det for rigtigst at lade den faste Afgift efter § 8 komme til An- vendelse i alle Tilfælde. hvor der ikke foreligger Oplysning om Sagens værdi.

De i § 8 ommeldte Dekreter udfærdiges efter den gjældende Ret administrativt og ere afgiftsfri. Det er imidlertid fundet passende at fastsætte en lille Afgift for de i Litr. 1 og 2 nævnte Andra- gender for at holds de nu saa hyppigt forekom- mende umotiverede Andragender borte. Derimod har man ikke forment at burde

fordre noa.en Af- gift af en Enke. som selv begjærer sig sat under fast Lavværg. — Er det øvrigheden, som i Hen- hold til Reglen i Udlast til Lov om den borger- lige Retspleis § 409, 2. Stk., andrager paa en Persons Umyndiggjørelse eller i Henhold til § 419 paa Ophævelse af en Umyndiggjørelse vil der ifølge §21 Nr. 1 ingen Afgift være at erlægge.

Efter Fog. af 7de Fedr. 1823 blioe Morti- fikationsbevillinger, naar gjældsbreuet lyder paa en ringere Sum end 500 Nol, at udstede uden Betaling, ligesom intet Retsgcbyr bliver at eilægge under Mortifikationssagen, naar gjældsbreuet er under 200 Rdl. Endelig erlægges ikke Promille- gebyr i Monifikationssager. Den formelle Frem« gangsmåde, som efter Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie Sjette Afsnit, Kap. 6 bliver at følge i Mortifikations- og Eiendomssager, fynes endnu mere at tale for. at der kun bsr op- kræves ringe Afgifter i disse Sager. Som følge heraf er der i § i 9 fastsat, at der i deslige Sa- ger lun bliver at erlægge en Fjerdedel af den almindelige Retsafgift for Anhcrnggigjørelse og Behandling i det Hele dels af Andragendet om offentlig Indkaldelses Udstedelse, dels af den Sag, hvorunder Mortisations- eller Eiendomsdom spges. At der under den i Udkast til Lov om den bor- gerlige Retspleie § 429 ommeldte Sag bliver at erlægge de almindelige Retsafgifter, er en Selv- følge.

I Sager, der opstaa af Forholdet mellem Husbond og Tyende, Haandværksmestre og deres lærlinge eller i Anledning af Dagleie erlægges der efter den gjældende Ret meget nedsætte Ge- byrer jfr. Pl. 1ste Mai 1822 § 4, Pl. 6te Sept. 1828 og Pl. 28de Februar 1845 § 2. Eaavel af Hensyn til det hidtil Vestaaende som ogsaa, fordi det fynes anbefaleligt, at Hensynet til Af- gifterne ikke skal holde de Paagældende borte fra at søge deres Ret i de omhandlede Forhold, har Kommissionen forment i z 20 at bmde foreslaa nedsatte Afgifter i deslige Sager. Man har endog troet at burde udvide Kredsen til Sager mellem Haandværksmestre og Fabrikanter paa den ene

Forelagte Lovforslag m. m. 19s

spalte4039

Side og deres Arbeidere eller lærlinge paa den anden Side, da de samme Grunde, som tale for kun at fordre fmaa Gebyrer i hine Sager, ogsaa synes at passe paa disse.

§ 21 indeholder Reglerne for, hvilke Sager der skal være fri for Retsafgifter. Bestemmel- sen i § 21 Nr. I stemmer i det Væsentlige med den gjældende Ret; dog er Aigiftssrihed indram- met Embedsmænd i Sager, som de iEmbedsmed- fsr efter Paalæg af vedkommende Ministerium eller Afdeling af samme anlceage, hvilket synes naturligt. Derimod har man ikke forment at burde optage i Paragrafen de Kasser og Institu- tioner, som ifølge fpecielle Bestemmelser nu ere fnlagne for Gebyrer; det synes natmligere, at disse henvises til at sMe fri Proces, hvorved de da tillige opnaa at faae en Sagfprer beskikket, og det er en Selvfolge, at det ved meddelelsen af Bevilling til fri Proces bFr tages farligt i Be- tragtnng, at de tidligere have været fri for at erlcgg Gebyrer. Reglen i Slutningen af § 21 Nr. I Iste Stk. om, at det Afgiftsbeløb, som den offentlige Myndighed eller beneficerede Pant fritages for at erlægge, ved Dommen skal tillæg- ges det Offentlige hos Modparten, saafremt denne dommes Ul at betale Procesfens Omkostninger, gjælder nu kun, forsaavidt angaar beneficerede Sager, se Pl. af 20de April 1825 § I, jfr. Kancelli-Skrivelse 7de Mai 1833; der synes imidlertid ikke at være nogen Grund til ikke at udvide Reglen til alle Tilfælde, hvor den anden Part er fritagen for at erlægge Retsafgifter.

Bestemmelsen i § 21, Nr. I, 2det Punktum, er hentet fra det tydsle Riges Gebyllov. Den er forekommet K? mmitzsionen at være i den Grad naturlig og billig, at man, sijMdt man ikke har overset, at den maaske rettest hprte hjemme i Ud- kast til Lov om den borgerlige Retspleie, dog har troet at burde indsætte den i nærværende Forslag.

Reglen i H 21, Nr. 2, stemmer med den gjældende Ret, fe Lov om Valg af Borgerrepræ- sentanter i Kjøbenhavn af 23de Decbr. 1865 § 10, og Lov om Valgene til Rigsdagen af 12te Juk 1867 § 20 jfr. § 58. og det Samme er Tilfældet med Bestemmelsen i z 21, Nr. 3. fe Pl. af 28de Mai 1825 og Pl. af 28de Febr. 1845 § 2.

ifølge Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie, § 594, 2det og 3die Etk., kan Arrest- sagen blive at procedere adskilt fra Sagen om den paagjældende Fordring At der ikke i disse Til- fælde bsr erlægges dobbelte Afgifter, synes Billig- hed at tale for, og man har som Ffilge heraf i § 21 Nr. 4 foreslaaet, at Arrestsagen i slige Til- fælde skal være afgiftsfri.

Som tidligere bemcerket bor de Afgifter, som skulle erlægges under Sagen, være udtomte med de i § 9 ommeldte, og navnlig maa det, som og- saa forhcen omtalt, anses aldeles utilracideligt at fastfætte et regulært Gebyr for Udfcrttelser. Der

spalte4040

gives imidlertid Tilfælde, hvor der efter Kommis- sionens Formening bpr kunne paalægges en extra- ordicer Afgift, og disse ere faadanne, hvor den mundtlige Retsforhandlings Udfættelse er bleven foranlediget ved en

Parts eller Rettergangsfuld- mægtigs Forfsmmelse. Det er allerede i Ind- ledningen omtalt, at Udkast til Lov om den bor- gerlige Retspleie § 134 paalægger den Part, der misbruger Procesforhandlingens fri Former, at erstatte Modparten de ham derved foraarsagede Udgifter; paa samme Maade er det i det nævnte Udkasts § 16 fastsat, at de Omkostninger, som forvoldes ved, at en Part i sin Sagsfremstilling er gaaet udenfor eller afvejen fra den forelobige Skriftverling, kunne paalægges denne Part. Lig- fvm disse Bestemmelser skulde fjælskrme for Mis- brug, saaledes er det Samme Tilfældet med Reglen i § 22. At Bevisforberedelsen gaar ind under Udtrykkene „mundtlig Retsforhandling" skal kun her bersres

For at ikke en Forstjellighed i Anvendelsen af Reglen i § 22 skal uddanne sig ved de for- skellige Retter, navnlig de af Enkeltdommere be- klædte, har man anset det for rettest at foreslaa, at der sta! kunne iværksættes Besværing mod Ret- tens Beslutning i fornævnte Henseende.

2

Om Afgifternes Beregning i Overinstantterne.

Efter den gjældende Ret opkræves der som bekjendt ved Overretterne og ved Højesteret bety- delig højere Retsafgifter end ved Underretterne. Erlæggelsen af højere Afgifter begrundes selvfølgelig ved den mere kostelige Konstruktion af Retterne i de højere Instantter, de fordetmeste ! vanskeligere Sager, som her komme for, og den ^ Nødvendighed, som maa siges at være for at be- j skytte de Højere Instantter fra at blive overoel- i dede med Sager af ringe Betydning, samt endelig ! ved Nødvendigheden af at stcerpe Ansaret for unodig Paaante. Efter Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie er dvr imidlertid ingen egent- lig Forstjel paa Behandlingen af Sagerne ved Landsretterne, hvadenten disse ere Iste Instants- Sager eller Appelsager, og Kommissionen har derfor heller ikke troet at burde foreslaa forhoiede Afgiffter for Sager, der ved Paaante indbringes for disse Retter. Hvad Højesteret derimod angaar, har man as de foran fremhævede Grunde foreslaaet Afgifterne her forhøjede med 50 pCt, se § 23 Nr. 1, og hertil er der saamegen stor Grund, som der for Højesteret ikke vil blive spørgsmaal om Bevisafgift. Reglen i § 23 Nr. 2 vil lige- ledes kun sinde Anvendelse ved Paaante til Høj- steret, da ny Paastand alt>d skal nedlægges ved Paaante til Landsretterne, se Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 356, og en saadan

spalte4041

Lempelse synes Billighed at tale for, hvor den apellerende Part for en Del er fornyet med den underordnede Nets Tom.

Bestemmelsen i § 23 Nr. 4 stemmer, saa- vidt angaar de i § 20 og 2 i Nr. 2 og 3 om- meldte Sager, med den gjældende Ret og vil ogsaa findes naturligt med Hensyn til de i § 21 Nr. 4 omhandlede Sager.

Ifølge Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 306 iværksættes Paaante derved, at Parten meddeler Modparten en skriftlig Underret- ning om, at han agter at paaante. Senest 4 Uger, efterat denne Underretning er givet, skal den ankende Part ifølge bemeldte Udkasts § 307, dersom han ikke vil anses for at have frafaldet Paaante meddele Modparten sit Ankeskrift. Da nu meddelelsen af den ommeldte Underretning forhindrer Exekution af den affagte Tom, er det at befrygte, at den tabende Part, selv om han aldeles ikke har isinde at appellere Dommen, forat udskyde Exekutionen stedse vil benytte sig af Be- stemmelsen i fornævnte § 306, saafremt der ikke dermed er forbundet en med ikke ganske ubetydelig Udgift. Disse Betragtninger have ført til For- staget i § 23 Nr. 5. Det er ikke egentlig et Gebyr, som er paalagt i det heromhandlede Til- fælde — et faadant erlægges jo forat faae Noget fremmet af Retten, og her har Reiten Intet at gjøre — men en Wde, og dette medfører da og- saa, at hvor den paagjældende Part virkelig ap- pellerer, bliver den erlagte Afgift at afkorte i de Retsafgifter, han vil have at erlægge for den paa- ankende Sags Ankerindgivelse og Forhandling. Grunden til, at man har valgt Stempling af den nævnte skriftlige Underretning, maa søges i prak- tiske Hensyn, idet det vil være vanskeligt paa an- den Maade at gennemføre Bestemmelsen om Er- læggelse af Afgift: ganske vist har man ei heller i Reglen, som den forefindes, nogen absolut Kon- trol med dens Overholdelse, men man har dog troet at kunne slaa sig tiltaals med, at Modpar- ten, som jo er den, der saa! beskyttes, vil ftrge for at anmelde Overtrædelse af Bestemmelsen; i modsat Fald

udsletter han sig endog selv for Stem- velmulkt,

§ 24 indeholder Regler for Afgifterne i Tilfælde af Besværing til hfiere Ret, og den deri fastsætte Afgift turde formentlig være passende. Naar Besværingen findes grundet, synes det na- turligt, at den, som har iværksat Besværingen, ikke skal have nogen Udgift herved, og det maa da medføre, at naar den ene Part frer Besvæ- ring, og det ikke kan paalægges den anden Part at boere Omkostningerne, maa den erlagte Afgift tilbagebetales.

Reglm i § 25 er i Overensstemmelse med Bestemmelsen i tz 15.

spalte4042

Andet Kapitel.

Om Afgifterne for Nettens Tvang til Forpligtelsers Opfyldelse.

1

Om Afgifterne for Exekution og Tvangsauktion.

I Overensstemmelse med det tidligere Be- mærkede ere Afgifterne for Exekutionsforretninger § 26 fastsætte i Forhold til det Pengebeløb, for hvilket Fyldestgørelse s^ges saaledes, at Beregnin- gen sker efter Tarifen i § 6. Forsaavidt Exeku- tionen ikke gaar ud paa Inddrivelse af Penge — et Tilfælde, som efter det nye System dog knn sjeldent vil indtræde — ansættes Afgiften efter K 8. Ved Siden af den almindelige Retsafgift, som saaledes bliver at erlægge, vil der da ikke være at opkræve færlige Afgifter for Procedure under Exekutionen, ligesom ei heller Forretningens Va- righed vil faae nogen Indflydelse paa Afgifteenes Størrelse. Etter Sportelreglementets § 58 er- lægges Gebyrerne for Exekution almindeligvis af Rekvirenten, men denne Regel synes ulnllig; er der noget Tilfælde, hvor Statsmagten synes at burde yde sin Tjeneste uden Vederlag, faa turde det være det, hvor den, der henvender sig til samme, møder med en af Statsmagten selv god- llyndt Fordring, son: det dog af Samfundshensyn ikke er ham tilladt at skaffe sig Fyloestajprelse for uden ved Statsmagtens Bistand. Man har derfor i § 26, 2det Punktum, foreslaaet, at Retsafgiften kun skal betales, forsaavidt den kan erholdes hos Rekviritus, efterat Dcrkning er tilveiebragt for det Beløb, som bebfives til Rekvirentens Fyldestgø- relse og for npdvendige Retsudgifter. Kun i de Tilfælde, hvor der maa siges at være Skyld hos Rekvirenten, har man forment, at Retsafgnten bpr erlægges af ham, nemlig naar han tager Re- kvisionen tilbage, uden at dette er begrundet i, at Rekviritus har rettet for sig, eller Fogden negter Forretningen Fremme. Dog har man anset det for billigt, at en Nedfættelse af Afgiften finder Sted, naar Tilbagekaldelsen eller Negtelsen ster, formden Fogden har forladt sit Hjem for at fore- lage Forretningen, se § 28. Naar Fuldførelsen af Exekutionen derimod afværaes ved, at Rekviritus forinden retter for sig, bor Afgiften selvfølgelig erlægges af denne, men ogsaa her har man over- ensstemmende med, hvad der nu er gjaldende Ret ved Udpantninger for Skatter, fundet, at Billighed taler for en Nedsættelse as Afgiften, naar del, forinden Fogden forlader sit Hjem for at foretage Forretningen, oplyses, at Rekvirenten er fyldest- gjort, fe § 27.

Det er en Mge af Ovenstaaende, ai der ikke kan afkræves Rekvirenten nogen Forudbetaling og ei heller Sikkerhedsstillelse for Retsafgiften i

spalte4043

Almindelighed. Derimod bør der kunne affordres ham Sikkerhedsstillelse for faavel det i § 28 om- meldte Afgiftsansoar som for nødvendige Netsud- gifter, og i Overensstemmelse hermed er Reglen i § 26, 2den Stk., afsattet.

Bestemmelsen i § 29 stemmer med Reglen i Sportelreglementets § 51 med en enkelt Modifi- kation, som synes naturlig.

Reglen i § 30 tremaer neppe til nærmere Motivering.

Hvad angaar Afgifterne for Auktioner har Kommissionen i det foreliggende Udkast maattet indskrænke sig til at optage Bestemmelser oesan- gaaende. forsaavidt angaar Tvangsauktioner; Rrg- lerne om Gebyrer for de nødvendige Auktioner maa voere henviste til den eventuelle Lov, som skal give Forskrifter om disse Auktioner, fe Motiverne til Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie Side 2 la—212.

Ester Udkast til Lov om den borgerlige Rets- pleie fremtræder Tvangsauktion som en partiel Konkurs og det uden Hensyn til den i Udkastets §§ 512—13 og § 537 ommeldte Fordeling. Man har derfor troet ikke at burde indskrænke sig til at fordre Afgift for Fordelingen, men tillige for Tvangsauktionen i sig selv, og de samme Grunde, som tale for at lægge Vaerdiberegningen i det Hele til G>und have fjsrt til, at Retsafgiften ogsaa her er fastsat i Forhold til henholdsvis Auklionstjobe- summen og den Sum. som skal fordeles imellem de i forsølgningen Interesserede. Ikke heller ved Tvangsauktion bsr Rekvirenten erlægge Retsafgiften, men denne bsr forlods tages af Købesummen, for- saavidt det ikke ved Konditionerne er paalagt kjøberen færskilt at udrede samme. I §§ 31 og 32 ere disse Regler gennemfgte saaledes, at der saavel for Tvangsauktionen som for Fordelingen erlægges Halvdelen af den almindelige Retsafgift. I For- hold til, hvad der i Henhold til Sportelregle- mentets § 9v ff. nu erlægges for Auktioner, ville de fastsætte Afgifter være meget moderate.

Henvisningen i § 33 til Reglerne i §K 23 og 24 synes selvfølgelig.

2.

Om Afgifterne for Udpantning samt Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.

De i den foregaaende Afdeling givne Afgifts' regler for Exekution har Kommissionen for at be- viike den Størst mulige Simplifikation, og fordi de Betragtninger, der have været ledende ved Fastsættelsen af Afgifterne for Exekution, ialtfald for en væsentlig Del ogsaa finde Anvendelse paa Udpantninger, forment i det Hele at burde over- fare paa Udpantning, dog al Afgifterne, naar det Beljsb, for hvilket der uopantcs. ikke overstiger 100 Kr., nødsctles ti! det Halve, hvilken sidste

spalte4044

Bestemmelse er motiveret ved Reglen i Lov om Udpantning m. m. af 29de Marts 1873 § 14, Iste Etk. i Slutningen. Den faaledes foreslaaede Regel vil fpre til, at der ikke vil falde nogen Af-, gift, naar Forretningen er forgjcrves. fe § 26, 1ste Stk, 2det Punkium, men det Tab, som her- ved vil forvoldes søgnefogden i de Tilfælde, hvor Udpantningen foretages af ham, og Afgiften føl- gelig skal Tilfælde ham, vil formentlig opveies ved, at Afgiften er sat ikke lidet hylere end efter Lov 29de Marts 1873 § I 4. — Desuden vil Reglen medfpre, at der i Henhold til § 26, 2det Stk., kan fordres Sikkerhedsstillelse af Rekvirenten, me- dens Rekvirenten ifølge den cyceldende Bestemmelse i Lov af 29de Marts 1873 § 7, 1ste Punklum, nu ikke er pligtig at forudbetale Gebyrerne, jfr. ogsaa Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 562. De Ulemper, som mulig kunne tcenkes at kunne opstaa heraf, naar Forretningen foretages af søgnefogden, har Kommissionen ikke troet at burde Tillægge videre Vcegt, da det neppe kan be- frygtes, at søgnefogden vil misbruge sin Beret- tiggelse til at fordre Sikkerhedsstillelse. Reglen i § 34, 2det Stk., er begrundet i, at Realisationen af det

Udpantede, forsaavidt den sker ved Fogden, efter Uvkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 565 skal foregaa i Overensstemmelse med Reglerne om Tvangsauktion.

Bestemmelsen i § 35, der altid vil føjes til Afgift efter § 8, turde være selvfølgelig,

Tredie Kapitel.

Om Afgifterne for de foreløbige Retsmidler.

De i dette Kapitel fastsætte Regler om Afgifterne for Arrest- og Forbudsforretninger ere i Overensstemmelse med det i det foregaaende Kapitel fulgte System og trænge neppe til nogen yderligere Motivering. At det bliver Rekvirenten, som maa erlægge Afgiften, og at denne maa betales forud, er en Følge af de heromhandlede Retsmidlers Karakter.

Fjerde Kapitel.

Om Afgifterne for de til Skiftevæsenet henhørende Forretninger.

Ligesom Udlagt til Lov om den borgerlige Retspleie i det niende Afsnit om Skifte af Dødsbo og fællesbo m. m. samt om Konkurs idethele har henholdt sig til de paagjaldende Love desangaaende af 25de Marts 1872 og 30te November 1874, og kun har givet de faa nye Bestemmelser, som udkræves for at knytte den betaaende Ordning af Konkurs og Tvangsbetaling til

spalte4045

det nye Rettergangssystem, saaledes har Kommissionen med Hensyn til Afgifterne for de til Skiftevisenet henhørende Forretninger fulgt det samme System. Man har imidlertid istedetfor at henvise til Skiftegebyrloven af 30te Novbr. 1874 og til denne Henvielse at knytte de enkelte nye Bestemmelser troet af Hensigtsmæssighedshensyn i Udkastet at burde optage samtlige de Bestemmelser, som skulle være gjældende §§ 40-43 stemme ganske med §§ 1—4 i Skiftegebyrloven, hvorimod der i § 44 er optaget nogle nye Bestemmelser. Da Forauktioneringen af et Boes Eiendele efter Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleie §§ 617 og 633 er henlagt til Skifteretten, er det nemlig anset nødvendigt at træffe forrlig Bestemmelse for Afgiftserlæggelse for Tvangsauktionens Afholdelse af Skifteretten. Afgiften er sat lige med den i Udkastets § 31 for Tvangsauktion i Almindelighed fastsætte, altsaa til Halvdelen af den almindelige Retsafgift. I § 44 Ø. er derhos for Afgivelse af Decision i de der omhandlede Dødsboer istedetfor den i Skiftegebyrlovens § 6 a. fastsætte Betaling af $\frac{1}{5}$ af Gjenstandens værdi sat Forhandlingsafgift efter Udkastets § 9.

Reglen i Udkastets § 45 stemmer med Skiftegebyrlovens K 9.

Femte Kapitel.

Om Afgifterne for Thinglæsninger og de til Bestyrelsen af Skjds- og Pante- b^ger horende Forretninger.

Uagtet hverken den nye Rettergcmgsmaade eller den nye Retsorganisation medfører Forandring i de for Skjds- og Panteprotokollernes Følge gjældende Regler, og nye Bestemmelser for Betalingen for Thinglæsninger og de til Bestyrelsen af Skjds og Pantevæsenet hørende Forretninger faaledes ikke fremkomme med samme nødvendighed som for de andre Retssportlers Vedkommende, er det dog som allerede ovenfor bemærket fundet rettest, at ogsaa denne Del af Sportellovgivningen undergives en Forandring.

Bestemmelserne om Betaling af de til Thinglæsningsvæsenet hørende Forretninger, der findes i Eportelreglementet af 22de Marts 1814 3die Afdeling, have altid været Anledning til Tvivl, og de heraf fremkommende Vanskeligheder «e selv- følgelig tiltaane med Retslivets og Omsætningsforholdenes stigende Uønskelighed. saaledes at Forstaaelsen af Beregningen i mange Tilfælde for dem, der ikke stadig ere bestjæftigede hermed, vistnok maa siges at være overordentlig vanskelig, hvad der mindre forårsages ved de forskellige Tilfælde til den egentlige Eporteltarif, som ere indførte til direkte Indlagt for Skatstassen, end ved selve Reglementets Opregning af de forskellige Thinglæsningslilfælde, hvorved den meget vanskelige Op-

spalte4046

gave er ftgt iføst at tarifere de enkelte Thinglæsningslilfælde efter en retfærdig Afvejning af deres indbyrdes Vigtighed.

Sportlernes Hovedbestemmelse at afgive det væsentligste Bidrag til Retsbetjentens Lønning, er efterhaanden siden Loven af 19de Februar 1861 traadt mere og mere tilbaae, saa at en stadig større Del af dem indstyre i Statskassen, og lige- som de herved fremtræde i deres viitelige Karakter af Afgifter, som opkræves i Anledning af, at Statsmagten tages i Beslag for private Interessers Skyld, mm sammenblandede med egentlige Omsætningsafgifter, saaledes medfører denne deres forandrede direkte Bestemmelse, hvor Retsbetjenten nærmest bliver en Opbeholdelseslilfælde, en omstændelig Regnskabsførelse med dertil hørende Revision, der netop paa Grund af Afgiftsbestemmelsernes Beskaffenhed er forholdsvis vanskelig

Der er derfor formentlig Trang til at benytte den Leilighed til Forandring i Reglerne, som frembyder sig ved Retsforfatningens og de Møge Eportelbestemmelseres Omdannelse, navnlig naar det herved vil kunne lykkes at bringe en saadan Opkrævning af Afgifterne tilveie, som frembyder den ved indirekte Afgifters Opbeholdelse saa store Fordel, at Betalingen erlægges til en anden Autontet end den, der paaser Afgiftserlæggelsen, medens felve den bestaltede Gjenstand umiddelbart bærer Vidnesbyrd om, at og hvorledes Afgiften er berigtiget, faaledes som det sker ved Stempelbeskatningen.

Naar Anvendelsen af Stempler frembyder sig som den naturligste Opkrævningsmaade, maa felve Stempelbestatningsreglerne ogsaa frembyde sig som Regler, der naturlig kunne anvendes paa disse Forhold, og man vil herved opnaa Fjernelsen af den praktiske Ulempe, at Thinglæsningsgebyrreglerne ere afvigende fra de Afgiftsregler, som gjælde de indirekte Afgifter, fra hvilke de hverken i Natur eller Forfaldstid ere lette at stille, nemlig de egentlige Stempelafgiftsregler og Overdragelsesaftægter, der siden Loven af 15. Mai 1868 ere bragte i nær Overensstemmelse med Stempelafgiften med Henfyn til Bestatningsmaaden.

Den Omftamd'ghed, at Thinglæsningsgebyrernes Berettigelse for en Tilfælde ligger i den Private Forpligtelse til Betaling af det Arxlid, skalssunktionærer maa præstere for Varetagelsen af hans Interesser, medens Overdragelsesaftægt og Stempelafgift ere almindelige indirekte Skatter, lagte paa Omflytningen af faste Eiendomme og andre Værdier, antages ikke at være tilstrækkelig Grund til at behandle Afgifter, der, som bemærket, tildels falde ved samme Leiligheder, forsijsligt, — og da det under alle Omstændigheder er givet, at en Maalestot til en retfærdig Afpassning af det Vederlag, som skulde ydes for skalsebedsmærkenes Vuken for private Interesser, lte kan findes med dette Arbejde som Udgangspunkt, synes d

spalte4047

værdier. om hvis Stilling det dreier sig, faameget bedre at kunne afgive Maalestocken for det, der i denne Anledning skal ydes, som værdien hidtil har spillet den væsentligste Rolle ved Thinglæsningsgebyrernes Fastsættelse.

Det Arbejde, som ved en Thinglæsning skal udføres, er imidlertid i faa mange Henseender ganske ensartet uden Hensyn til, hvad der thing- loefes. eller hvad der ved Thinglæsningen skal sitkres, at det liager nær at fastfætte en alminde- lig Afgift, som skal betales i alle Thinglæsnings- tilfælde og paa en Maade repræsenterer Vederlaget for den direkte forvoldte Ulejlighed, medens den Afgift, som fastfættes efter værdien i ens Forhold i alle Tilfælde, tillige indeholder et Vederlag for det af Staten indrettede Skjøde- og Pante- værden i sin Helhed, som passende kan boeres af de Interesser, som farlig dækkes ved denne Institution, og som man i Loven har smt definerede faaldes, at der ikke skal kunne blive Anledning til Tvivl om, hvilke Tilfælde Værdiafgifter hvile paa, og som Følge heraf at kun den faste Afgift op- kræves i alle andre Tilfælde.

Ligeform Stempling paa samme Maade som ved Stempelbefættning efter Loven af 19. Febr. 1861 tænkes anvendt sammen med de i nærværende Udkast for Beregningen af Thinglæsnings- afgiften opstillede Negler, faaldes har man end- videre ogsaa troet at burde foreslaa Betalingen af Overdragelsesafgifter, der i saamange Henseender falde sammen med Stempelafgifter, berigtiget paa samme Maade ved Stempler, hvorved den ens- artede Beregning og Behandling af beslægtede Afgifter yderligere vil fremmes til Lettelse for alle Vedkommende.

I § 47 er fastsat den almindelige Afgift for Thinglæsning af den Hovedgruppe af Dokumenter, hvorved Besiddelses- og Eiendomsforholdene til faste Eiendomme sikkes, faaledes at man overfor en mulig Usikkerhed med Hensyn til dette Begrebs Begrænsning har troet Måge at burde nævne Tiender, som det vedblivende er fundet naturligt at henregne til faste Ejendomme, naar visse Lem- pelse med Hensyn til dem, som nedenfor fore- slaas et, ivrigt bevares.

Værdiafgiften for Thinglæsninger af Over- dragelse af faste Eiendomme er fastsat til 1/2 pCt., hvorved Stempel- j- Thinglæsningsgebyr bliver 1/4 pCt. af Værdien, og det almindelige hidtil gjældende Thinglæsningsgebyr nedsættes ikke lidt, da det nuværende Sportelreglement for disse For- hold kræver mindst 1/10 pCt. og nævner for Bels- bene indtil 6,000 Kr. Foruden denne alminde- lige Nedsættelse foreslaas derhos den betydelige Nedsættelse i de nuværende Afgifter, at værdi- afgiften for læsning af Dokumenter sigtend? til Ejendomsoverdragelser ogsaa dækkes læsningen at denne Handels endelige Fuldbordelse, medens der nu ved begge Løsninger skal erlægges værdiafgift,

spalte4048

dog for Kontraktens Løsning kun et halvt saa stort Gebyr som ved Skjødet.

For ikke at ændre nogen væsentlig Forandring i de Begunstigelser, der ved forskellige Love ere viste forskellige Forhold, ere derhos som Und- tagelsesbestemmelser tilføjet, at værdiafgiften ved Thinglæsninger af de i Lov af 4. Juli 1850 og 18. Juni 1870 ommeldte Afhændelsesdok- menter ikke kan stige til over 6 Kr., hvilket om- trent svarer til den nugældende Regel, at der i dette Tilfælde intet Promillegebyr og ingen Lustits- fondsafgift skal erlægges, samt at ingen værdi- afgift skal betales for Thinglæsning af de Arve- fæstebrevdokumenter til Brugere, deres børn og Sviger- børn, der omhandles i Loven af 24. April 1860 om Afhændelse af Stiftelsers Bondegods sammen- holdt med Lov af 24. Febr. 1865 om Tillæg til samme.

Under § 48 tæller den anden Hovedgruppe af Retsforhold, nemlig hvis Cirkling Skjøde- og Pantevæsenet værfenlig tjener, nemlig Panterettig- heder paa den ene Side og Forpagtnings- og Leieforhold paa den anden Side, Disse have hidtil været sportulerede efter forskellige Regler i Sportelreglementet, men i Lighed med, hvad der gjælder i Stempeloven, har man troet at kunne foreslaa den samme Værdiafgift for læsning af leres D,ing- læsning, hvorved Gebyret for Læsning af Pante- breve vil blive reduceret til det Halve, nemlig til 1/30 pCt., istedetfor at det nu er mere end 1/10 pCt. Næstfaa vil efter Udkastet den samlede Afgift af Pantebreve og Lejekontrakter, for hvilke ogsaa Thinglæsningen skal fuldbyrdes, blive 1/30 pCt.

Efter Affaltelsen af Bestemmelsen vil Thing- læsning af Aftægtskontrakter ikke fordre værdi- afgift, medmindre der derved lægges en Bægtelse paa Eiendommen. Hvad angår Fæstebreve har man vel forment, at værdiafgift bsr erlægges, hvor Thinglæsningen har samme Betydning som ved andre Leie- og Forpagtningsforhold, men udenfor disse Tilfælde har man paa den anden Side troet (se § 59, sidste Stykke), at Thinglæsnings- ning af Fæstebreve bsr være gænstefri, da den er anordnet i offentlig Interesse.

I Henseende til Servituter har man traet, at Thinglæsningen af disse alene burde rammes af den almindelige Afgiftsbestemmelse i § 51.

Bestemmelserne i § 49 ere i Overensstem- melse med de foreslaaede Regler for Erlæggelse af 31)mgla?

sniflsgebyr i det Hele, forsaavidt som det saamdt muligt er s^{at} at sammensmelte disse Gebyrer og Stempelafgifterne. Heraf fMcr ogsaa, at der ikke skal fordres værdiafgift ved læsning som Adkomst af Vielsesættester, SeparationZfor- eninger, Skilsmissscdokumenter, Dokumenter an- gaaende Hensidten i ustistet Bo og Arveudlcra, fo!- hvilket intet Vederlag gives.

For at undgaa Elufioner af Bestemmelserne om Gebyr for Thinglæsning efter Pcerdien, er det

spalte4049

fundet rettest at optage en Bestemmelse som den i § 50 anfrte fl.r de forpvrigt i det Hele betyd- ningslpse Thinglæsninger af Transporter.

Ved Fastsoettelsen af det faste Gebyr har man i § 51 væsemelig reduceret det i Sportel- reglementets § 71 som subsidiært ansætte alminde- lige Gebyr for alle Losninger, for hvilke inaen af de andre Regler vare anvendelige, af 2 Ro. med 20 pCt. FortMelse, og hæver det sig kun ganske lidt over de laveste Gebyrer, der overhovedet kunne fordres efter det nuværende Reglement.

I §§ 52—34 ere famlede for'stjellige Be- stemmelser for de mere kombinerede Thmglæsnings- tilfælde, hvilke i det Hele ere overensstemmende med det Nugældende, undtagen forsaaoidt som man i § 32 har foreslaaet en langt lempeligere Afgjørelse, end der nu tor antages for gjældende Ret, da de forskellige Noteringer, som ftige af samme med Flere indgaaede Retsforhold, i mange Tilfælde ville blive behandlede som forstjellige Thingloesninger.

Gebyret for Mangelspaategninger i § 55 har man under Hensyn til Nedsættelsen for selve Thinglæsningsafgifterne troet tun at kunne foreslaa til I Kr., hvorhos Gebyret for Udslettelse af Paa- tegningen aldeles er frafaldet.

Ved i § 57 aldeles at ophæve Gebyr for Udslettelser og Aflusninger af læste Dokumenter har man troet at kunne bidrage til, at Pante- bogernes Indhold bringes den virkelige Retstilstand saa nær som muligt, hvorhos det vel ogsaa maa siges, at med det engang erlagte Gebyr maa det paagjældende Retsforhold have erlagt sit fulde Mellemværende med Statskassen. Derimod har man ikke troet at kunne undlade at fastholde et Gebyr for partielle Aflusninger, der let knnde misbruges, naar ingen Betaling blev at erlcgge.

Indleveringen uf en verificeret Gjenpart af det Dokument, som forlanges thinglæst, som fordret i Sportelreglementets § 77, har vce- fentlig havt Betydning som Midde! til at gjøre Netsskl iveren mindre afhængig af Parten, som maatte forl. nge sit Dokument tilbage, inden Protokollationen har tuunet udføres; det nu, a der- for anfes for tilstrækkeligt at gjpre Udleveringen uden Protokollatwn afhccngig af, at en faadan Gjenpart skaffes, og i Overensstemmelse hermed er § 58 afsattet.

Som følge af de i § 60 optagne Regier for Berigtigelsen af Afgifterne ville famtiige i An- ledning af en Eiendomsoverdragelse og fammes Thinglæsning pligtige Afgifter kunne berigtiges ved Udfærdigelse af Overdragelsesdolumcntet paa Stempelpapir svarende til 1V4 pCt. af vedkom- mende Eiendoms værdi efter Stempelberegning med et Tillæg af 2 Kr. for hver Gang Thinglæsning begjæres, samt hvor Overdragelsesafgift »tke skal erlægges med ^4 pCt. og samme Tillag af 2 Kr. med 1/5 pCt. af en Pan:ecbligations eller For- pagtningskontrakts steinpclpliguge Vceidi med Til-

spalte4050

læg af 2 Kr. vil Stempel- og Thinglæsmngs- gebyr under almindelige Omstændigheder være be- rigtigede.

Sjette Kapitel.

Om Afgifterne for Notorialforret- n i n g e r.

De gjaldende Regler om Notarialforretninger berøres som bckjenot ikke af Bestemmelserne i Ud- kast til Lov om den borgerlige Retspleie. Kom- missionen har derfor, og da det er forudsat, at Notanalembedet i Kjøbenhavns Underretskreds vedvarende skal lønnes med Sportler, anfet det for rettest med Henfyn til Afgifterne for de om- meldte Forretninger i det Vcefentlige at holde sig til det Bestaaende og kun heri foretage saadanne For- andringer, som af andre Grunde maa anses nød- vendige eller tilraadelige, og Reglerne i nærvæ- rende Kapitel vil fstlgelig findes at slutte sig paa det nærmeste til Bestemmelserne i Sportelregle- mentets VII. Afdeling og de senere hertil sig knyttende Bestemmelser.

Reglen i § 62 stemmer saaledes med Spor- telreglementets § 132 paa en entelt Modifikation nær, der er motiveret ved Bestemmelsen i Forslag til Vexellov for Danmark § 83, se Motiverne til dette Fcnslag Side 28. For at bzsde paa den Afgiftslovrningelse, som paa Grund af den gjaldende Bestemmelse i Sportelreglementets § 134 heraf vil være en FZlge, har man fat Afgiften for Pro- tester, naar Vexlen lyder paa eller angives at angaa en Sum af ikke over 10l»0 Kr., op fra 2 Kr. til 2 Kr. 50 ^)re. § 63 stemmer med Sportelreglementets §§ 133 og 134 samt aller- tMeste Resolution af 26de November 1824, og § 64 med Sportelreglementets § 135 jfr. samme allertMeste Resolution, og paa samme Maade ere Bestemmelserne i §§ 65—69 i Overensstemmelse med Reglerne i Sportelreglementets §§ 139, 141, 140, Plakat af 27de November 1845 og Insttux af 28de August 1829 § 4, jfr. Kancelli-Skri- velse af 9de April 1831. Derimod er Reglen i § 70 ny. I Sportelreglementets §§ 136 og 145 have der henholdsvis for København og KjbStæderne og for Landet Bestemmelser for de fprstes Vedkommende om Forhoielse af Afgiften, naar Forretningen foretages paa faadanne Steder under Kjøbenhavns Jurisdiktion, der 'kke ere Dele af det egentlige København, og paa Steder paa Kjstbstcei ernes Grund, som ligge udensor sammes Omkreds, og for Landels Vedkommende om fri Befordring eller Godigjøreelse herfor, naar Nota- rialforretningen udkræver en Reife, men disse Regler tmde, navnlig hvad København og kjøb- stæderne angaar, ikke være tidssvarende. Alan har del for anfet det for rettcere at fætte bestemte Gcrndser, indenfor hvike Notarius ikke skal kunne

spalte4051

fordre fri Befordring eller Godtgøreelse herfor, men derimod lilla.gge ham samme i alle Tilfælde, hvor Forretningen begjoeres foretagen i længere Afstand fra Notarialkontoret.

§ 71 indeholder Reglerne om Betalingen for Beskrivelse af Notarialforretninger. Betalingen er fastsat i Overensstemmelse med den for Ud- skrifter af Netsbsger i § 82 foreslaaede, dog at man har bibeholdt Bestemmelsen i Sportelregle- mentets <? 137 om, at fMste Ark allid leveres frit. skjøndt man, som nedenfor ved fjerde Af- snit skal blive nærmere udviklet, i det Hele har troet ikke at burde bibeholde Aktsbeskrivelser, har man dog forment at burde foreslaa, at 'Feskriøelse af Nowrialforretninger skal kunne fordres udst.dt og bekræfttet som Akt, eftersom en saadan Be- skrivelse for at kunne benyttes i Udlandet ofte maa have den bestemte Form. Derimod har man ikke tro.t at burde fastsætte hoiere Betaling for Attsbeskrivelser end for andre.

Som det vil fremgaa af det Forcgaende har man ganste strsgt den i Sportelreglementets § 156 ommeldte Afgift af 20 pCt. til lustits- væsenets Fond, der ellers med Henfyn til Noto- rialforrelninger alene vilde staa som en Lavning af det Bestaaende. Man har heller ikke optaget Bestemmelsen i Forordningen af 8de Januar 1823 § 8 om Forhoielse af Afgifterne med ^/8 Denne Bcstemme se havde sin Grund i, at det ved be- meldte Paragraf blev bestemt, at der skulde være tvende Vitterlighedsvidner tilstede ved Notarial- forretninger, og gennem det derved vundne Tillæg skulde Nitarms betale Vidnerne for deres Umage, men da Forhoielsen nu skal indbetales i Stats- kassen ved de Embeder, sum ere paa fast G,iae, fe Justitsministeriets Skrivelse af 25de Juli 1862 og Revisions Departementets Skrivelse af Isteluli 1865 ,i Min Tid. H. for ,872 S. 103) § 5 a, har dette mMMt, at der ved disse Embeder intet Vidnegebyr erholdes. Denne Ordning bor selv- følgelig forandres, og man har derfor i § 98 fonsiaaet en bestemt Betalmg til Notarial- vidnerne.

Endelig har man ikke optaget Bestemmelser, svarende til Reglerne i Sportelreglementets §§ 142 og 144, da Notanus her ikke optræder som faadan.

Tredie Afsnit.

Om Retsafgifterne i Straffesager.

medens det formentlig er selvfølgelig, at der ikke skal erlægges Afgifter i Sager, der paa- tales af det Offentlige, er Forholdet et andet, hvor den Private optøeder som Anklager. Er det i Henhold til Reglen i Udkast til Lov om Straffe- retspleien § 39, at den Private optræder som Anklager, og Forholdet altsaa er det, at den vaa-

spalte4052

gjældende strafbare Handling ved Lovgivning er henvist til Paatale af Private, er der formentlig ingen Grund til at forlade den gjældende Rets Bestemmelser om, at Retsafgifter erlægges i faa- danne Sager. De samme Grunde, som af pro- cessuelle Henfyn tale for at belægge borgerlige dømtzager med Afgifter, passe ogsaa paa Sager angaaende strafbare Handlinger, der ere henviste til privat Paatale. Ifølge Bestemmelsen i Udkast til Lov om Strafferetspleien § 40 har imidlertid tillige den ved en Forbrydelse, der er offentlig Paatale undergiven, forurettede Private Ret til at paatale denne, naar Statsanklageren eller Politimesteren har negtet at paatale, og der opstaar altsaa Spørgsmaal om, hvorvidt man i dette Tilfælde skal trolde Retsafgifter. Kommissionen har forment ikke at burde gMe dette, og Hovedhensynet, som her har været Afgjørende, er det, at den Private ved at benytte den ham ind- rommede subswicere Paataleret maa siges at vare- tage en offentlig Interesse, idet han kræver Ret- ten haandhceet i Samfundets Interesse. Det er netop heri, at hans Stilling er forstjellig fra den Private, der paataler i Henhold til Udkast til Lov om Strafferetspleien § 39, se Motiverne til dette Udkast Side 34—35. Hertil kommer endnu, at forsaavidt man vilde kræve Afgifter for derved at hindre Misbrug af den ommelte Paataleret, vilde Reglen vistnok vise sig ikke at fore til det foronskede Resultat, eftersom det Offentlige i Hen- hold til Udkast til Lov om Strafferetspleien § 480 forelobig skal udrede Omkostningerne ved deslige Straffesager. Desuden haves i det nævnte Udkast andre Kauteler mod saadanne Misbrug.

I. Om Afgifterne i Straffesager, der paatales af Private i Henhold til Lov om Strafferetspleien § 39.

De i denne Afdeling foreslaaede Afgiftsregler afvige i flere Henseender fra de i andet Afsnits Iste Kapitel ommeldte. Man har faaledes ladet Bevisafgiften ganske bortfalde, da det ikke vil være rigtigt at paalægge den Sigtede Afgift for hans Bevisførelse, der sker i det Offentliges In- teresse, og man, naar den Sigtede fritages for Be- visafgift, ikke ret vel kan paalægge Anklageren Afgift for hans BemsfMlse.

Anhomggiggjørelses- og For- handlingssafgiften er derhos sat betydelig lavere, da de her omhandlede Sager ikke godt kunne taale at belægges med faa tMe Afgifter. Størstedelen af disse Sager ere saadanne, som nu behandles som private Politisager, og altsaa belægges med lavere Gebyrer end de scrdvanlige, se Plakat Iste Mai 1822 § 4 og Plakat 28de Februar 1845; vel er Omraadet efter Udkast til Lov om Strafferets- pleien § 39 noget videre, men Kommissionen har ikke fundet Grund til at gjDrc nogen Sondring i saa Henseende.

spalte4053

med Henfyn til erlæggelsen af de i § 72 ommeldte Afgifter er der formentlig heller ikke nogen Grund til som i Udkastets § 9, 2det Stykke, at lade nogen Deling af samme sinde Sted. Dommeren skal ifølge Reglen i Udkast til Lov om Strasseretspleien i § 448, førend Foihandlingen begynder, mægle Forlig mellem Parterne, og følgen heraf er, at Afgiften efter § 72, 1ste Stykke i Slutningen, ikkun vil være at erlægge, forsaavidt Forlig ikke bliver opnaaet, og Sagen derefter gaar til Hovedforhandling.

Reises der under Sagen tillige Paastand paa Elstatning, er der formentlig ingen Grund til ikke at fordre Anhængigajørelses- og Forhand- lingsafgiften beregnet efter Udkastets § 6, forsaavidt denne Beregning f^rer til en Høiere Afgift end efter § 72, 1ste Stykke. I Overensstem« melse hermed er Reglen i § 72, 2det Stykke, afsattet.

Bestemmelsen i § 73 følger af det tidligere med Hensyn til Afgifterne for Modftgsmaal Be- mcrrkede.

Reglen i § 74 er at forstaa i Overensstem« melse med § 72 saaledes, at Afgiften efter § 8, 1ste Stykke, i de Tilfælde, hvor den fastsætte Erstatning vaaankes i Forbindelse med Straffe« spørgsmaalet, skal dcrkke

begge, forsaavidt ikke Be- regning efter Erstatningspaastandens Belsb i Hen- hold til § 6 fører til ypiere Afgift. Er dette derimod Tilfældet, stulle Afgifterne beregnes efter § 6, jfr. § 8, 2det Stykke.

Reelen i § 76 er i Overensstemmelse med Udkastets § 15.

Bestemmelsen i § 77 stemmer med den gjel' dende Ret, og Reglerne i §§ 78—80 trcrnge ucrppe til nogen Motivering.

II. Om Afgifterne i andre Straffe- sager.

medens der som ovenfor bemcerket ikke b/sr erlægges Afgifter i andre Straffesager end de i forrige Afdeling ommeldte, er der formentlig in- gen Grund til at gMe Inddrivning af Erstat- ning, der nnder Straffefagen er tilkendt den For- urettede, eller Beslaglæggelse, der foretages efter Andragende af den Forurettede, afgiftsfri. Reg- lerne om Afgifter for exekution og Arrest bsr her være anvendelige. Ligefaali. t er der forment' lig Anledning til at fritage den Trediemand, der iværtsætter Besværing til hpiere Ret, fra at er- lægge den almindelige Befooeringsafgift efter § 24.

Fjerde Afsnit.

Om Udskrifter og Attester.

Som tidligere bemcerlet har Kommissionen ikke troet at bmde bibeholde den gjældende Rets

spalte4054

Regler om Beskrivelser i Aktsform, der efter Udkastene til de nye Nettergangslove ingen Ve- tydning ville faae. Kun med Henfyn til Be« skrivelse af Notarialforretninger har man af de ved § 71 anfrtte Grunde forestaaet, at bisse skulle kunne fordres udstedte som Akt. Udkastets §82 skjelner derfor kun mellem simple Udskrifter af Retsprotokoller eller af Skjøde« og Pantepro« koller. Attester af Skjsde- og PantebFgerne eller sammes Registre og andre Udskrifter og Attester, der kræve Koncipering eller Extrahering. Beta« tingen stemmer i det Væsentlige med den hidtil gjaldende. Hvad særlig Panteattester angaar, har man for at fjerne Tviolsmaal, som i den seneste Tid ere fremkomne, anset det for rettest udtrykkelig at udtale, at Betalingen skal erlægges for hver Eiendom, der har eget Folio i R?gi::ret til Skjsde- og Panteprotokollerne. Betalingen er fastsat i Overensstemmelse med Sportelreglementets §78, dog at der for hvert Halvark eller Del af samme, hvormed Attesten overstiger 3 Ark, endvidere skal erlægges 50 Øre, hvorhos man har bibeholdt Reglerne i Lovene af 8de Marts 1856, 15de Mai 1868 § 44 og 14de Mai 1870 § S om Betalingen for de der ommeldte Attester. Endelig har man bibeholdt Reglen i Lov af 23de Januar 1862 § 8 i Slutningen om Betalingen for særskilt Attest angaaende den en Eiendom paa« hvilende Tiendebyrde. En Bestemmelse, svarende til dm i Lov om Udlaan af Umyndiges og an- dre under offentligt Tilsyn staaende Midler m. m. af 19de Marts 1869 § 11 i Slutningen, har man derimod ikke anset det for nødvendigt at optage, da de der nævnte Attester ikke ville blive over V2 Ark, og Betalingen for dem altsaa i Henhold til Udkastets § 82, sidste Stykke, ikke hpiere end den i den nævnte Lov foreskrevne.

Hvad angaar Vederlaget for Papir, har man anfet det for retlest ikke som efter Sportelregle- mentets § 158 at lade det godtgMe efter Reg- ning, men derimod sætte det til et bestemt Bel^b pr. Ark. Paa Grund af Beløbets

434 af 471 sider

Ubetydelighed har man intet Vederlag fastsat for det Tilfælde, at Udskriften udgjFr 3 Ark eller derunder, men derimod har man troet ikke ganske at kunne lade Vederlag for Papir bortfalde, da Udgiften hertil, naar Udskriften er stor, kan blive itte gan« ske ubetydelig.

Reglen i § 84 vil ftre til en noget lavere Betaling end Spoitelreglementets § 122, men den fastsætte Afgift fynes tilstrækkelig.

Bestemmelsen i § 85 stemmer med Sportel- reglementets § 158, 2det Stykke, kun at Margi- nalbestemmelserne, der formentlig ikke have nogen Betydning, ere udeladte.

Forudbetalingsbestemmelsen i § 86 er ogsaa i det Væsentlige I Overensstemmelse med de hid- til gjældende Regler, og Bestemmelsen § 87 stem- mer med Udkastets §§ 21, 30 og 36.

Forelahtt Lovforslag m. m. 199

spalte4055

Femte Afsnit.

Om Betaling for Forkyndelser og Op- låsning ved Kirkestævne, samt til Vidner ved Retshandlinger, Syns- og Skj^NsMILNd.

Ncrrværende Afsnit indeholder i sine Z§ 88 — 94 Reglerne om Betalingen for Forkyndelser, i § 95 Bestemmelserne om Betaling for Oplad- ning ved Kirkestævne og i §§ 96-99 Forskrif- terne om Vederlag ti! Vidner ved Retshandlin- ger og til Syns- og SkMsmoend.

I Udkastene lil Lov om den borgerlige Rets- pleie og Lov om Strafferelspleien er det Forud- sætningen, at der skal være et rist Antal StEvnings- mænd og Retsbude til at foretage Forkyndelser, og i Overensstemmelse hermed er der i Udkast til Lou om Domsmagtens Ordning m. m. §§ 55 — 56 truffet de fornpdne Bestemmelser om deres Ansrrtt'lse. Efter den Ordning, som her er trnf- fen, kan der formentlig ikke være Tale om at ajM Stævningsmandshvervet som efter den gjal- dende Ret til et borgerligt Ombud, og da der til enhver Etcevning skal benyttes Sicrvningsmænd, og der kan benyttes en hvilkenfomhelst Stævnings- mand i hele Retskredsen, er det formentlig nod- vendigt at forhøie Betalingen til dem for at faae dertil egnede Individuer, hvilket ogsaa er udtalt i Motiverne til Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning m. m., Side 34. Forat i!ke Befor- diingsudgifter i mangfoldige Alfælde skulle komme til har man troet, at det maa blive nødvendigt, at der i hvert søgn ansættes i det Mindste 2 Stævningsmænd. Den Vei, Kommissionen har troet at burde gaa forat tilsilkre Stævningsmcrrn- dene en passende Indtægt, er den, at der dels tillægges dem Betaling ogsaa for Forkyndelser i offentlige og beneficerede Sager, hvilke nu skulle udfpres uden Betaling, dels i det Hele fastfcrttes en noget tMere Betaling end den dem efter den gjcelvende Ret tilkommende. medens Betalingen for Forkyndelse af en Indkaldelse til Forligskom- missionen eller for Mcrglere i Tyendefager i Ud- kastets § 88 ikkun er sat ubetydeligt op, se Plakat af 9de Juli ,819 og Lov K'de Mai 18^4 § 76, er der i § 89 derimod fat en ikke lidet hpiere Betaling wr de d^r omhandlede Forkyndel- ser end den i Eportelreglementets § 146 fore- sirevne. Dog har man troet i Lighed med den gjal- dende Ret at burde fastsætte en modereret Betaling for Forkyndelser i private Straffesager og i mindrcgjælds« fager. jfr. Sportelreglementets § 146, Plakat. 1ste Mai 1822 § 4 a.. Pl 26de F-br. 1845 § I og Fdg. 6te August 1824 § 8 A. Nr. 2 og L.

Den i § 89, 2det Siykke, fastsætte Betaling er kun foryMt ubetydeligt fra den ifølge Lov om Udpatning m. m. as 29de Marts 1673 § 14 gjældende.

spalte4056

Da Retsbudene have fast LM som saadanne og altid kunne paaregne et Drre Antal Forret- ninger end

Stævningsmanden i et Landsogn, har man i § 89. sidste Stykke, troet at burde ned- scrttc Betalingen for Forkyndelser, foretagne af dem, til det Halve med Undtagelse af Betalingen for den i Slutningen af 2det Stykke ommeldte Forkyndelse.

Reglen i § 90 stemmer i det Hele med den gjaldende Net. se Sportelreglementets § 146, Pl. 28de Februar 1845 § 2 og Kanc. Skr. 27de Oktbr. 1821.

Foruden de ovenfor nævnte Forkyndelser paa- hviler der Stævningsmandene at foretage mange- foldige andre, saafom Tilsigelser til Myde for Landvæsens- og Overlandvæsenskommissioner, Til- sigelser og Forkyndelser i Heanssager o. s. v.; men Bestemmelserne om Betaling herfor ligge formentlig udenfor nærocerende Udkast. Derimod har man paa Grund af den lignende Bestemmelse i Sportelrcglememets § 146. sidste Slukke, anset det for rettest at optage en Regel som den i § 91.

Ifølge Udkast til Lov om den borgerlige Retsplrie § I U9, 3die Stykke, og Udkast ti! Lov om Strafferetspleien § 96, 2det Stykke, ere de for en Retskreds beskikkede StcruningVmænd plig- tige at besørge de i bemeldte Udkast ommeldte Forkyndelser og meddelelser indenfor Retskredsens grændser. Hoad angaar de i ncrrocrrende Ud- kast KK 88 og 91 omtalte Forkyndelser har Kom- missionen troet ikke at burde udstrcrtke Ctcevnings- mamenes Forpligtelse i den nævnte Henseende udover det søgn eller den Købstad, i hvilken Stævningsmandene bo, og den samme Indskrænk- ning har man gjort af vraknsle Hensyn ved de i § 89, 2det Stykke, omhandlede Forkyndelser, ved hmlken sidste Regel der forsaavidt er gjort For- andring i Neglen i Udkast til Lov om den bor- gerlige Retsplcie § 109, 3oie Smykke.

Det synes selvfølgeligt, at der b/sr Tillægges Stævningsmandene, der kunne kumme til at fore- tage Forkyndelser i lang Afstand fra deres Bolig, Befordringsgodtgørelse for lomgete Afstande, og man har anfet det for rettest at fastsætte Godt- gjørelsens Størrelse til en bestemt Sum pr. hver lobende halve Mil Ogsaa efter den gjaldende Ret tages der tildels Henfyn til Afstanden i hvilken Forkyndelsen skal ske, se Spottelreglemen- tets § 146, 2det Stykke. Rcglcn om fri'Baad- bcfordring er allere hjemlet ved Sportelreglemen- tets § 146. 3die Stykke. At der agsaa Tillæg- ges Stævningsmændene Dagpenge, forsaavidt de maa være fraværende fra deres Hjem over 6 Ti- mer, fynes naturligt og er tildels hjemlet i den gjaldende Ret. se Kanc. Ekr. 2den Februar 1828.

Bestemmelsen i Udkastets § 93 trænger ikke til nogen Forklaring, og Reglen i § 94 stemmer med den gjældende Ret, se Kanc. Skr. 20dc Febr. 1838.

spalte4057

I § 95 gives Reglerne om Betaling for læsning til Kirkestævne. ogsaa her har man holdt sig til den gjoeldende Regel i Tportelregle- mentets § 147 med en ringe ForhMlse.

Ved Fastsættelsen af Vederlaget ul Vidner ved Boers Behandling har man i § 96 sluttet sig til Skiftegebyrtoven af 30te Nov. 1874 og optagen Reglen i sammes § 7 og § 8, Iste Stykke. En lianende Bestemmelse er i § 97 op- taget angaaende Betalingen til Vidner ved Exe- tutions-, Udpantnings-, Indsættelses- og Udscet- telses-, Arrest- og Forbudsforretninger — ved Tvangsauktioner er i Henhold til Udkast til Lov om dcn borgerlige Retspleie Z 498 Vidners Til- stedeværtlse ufornpden. Betalingen er ikke meget forHøiet fra den ifølge SportelreglementetZ § 149 og Lov om Udpantning m. m. af 29de Marts 1873 § 14 gjældende, og navnlig har man bibe- holdt den nedsætte Betaling til Vidnerne ved Ud- pantningsforretninger, som foretages af søgne- fogden.

Reglen i § 98 er tidligere omtalt. — Den i § 99 fastsætte Betaling er sat saa lavt, fordi den ittun har Hensyn til de almindelige Syns- forretninger, der ikke kræve fcrrlige Forkundskaber; i Henhold til Udkastene til Lov om den borger- lige Retspleie § 228 og nl Lov om Strafferets- pleien § > 64 staar det i Rettens Formands Haand at fortMe Betalingen, naar Forretningen har udkrævet færliq MM eller Tidsanvendelse eller særegne Forkundskaber.

spalte4058

Sjette Afsnit.

Slutningsbestemmelser.

Forsirifterne angaaende Kontrolen med Retsafgifternes rigtige Indgang og de Tvangs- bestemmelser, som disses Overholdelse udkræer, egne sig formentlig ikke til at fastsættes ved Lov. Man har derfor, ligesom Tilfældet er ved Lov om Betalingen for de til Skiftevecefenet hørende Forretninger af 30te Nov. 1874 § 5, i § 101 foreslaaet, at de skulle træffes ved kgl. Anordning.

I Henhold til, hvad der tidligere er bemærket om nccrværende Udkasts Omraade, er det bestemt til at omsatte hele Retsfvortellovgivningen, og i Overensstemmelse hermed ophæves ved § 102 alle de paa dette Omraade hidtil gjældende Love.

med Henfyn til Ophaevelsen af Stempellovens § 71 og Indskrænkningen af fammes § 72 henvidts til Bemærkningerne ovenfor Sp. 4026 — 28.

Reglen i § 103 ftlger af Bestemmelserne i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 652 og Udlast til Lov om Strasseretspleien § 489, 2det Stykke.

Til Sammenligning undlader Kommissionen ikke sluttelig at meddele nedenstaaende Oversigt over, hvorledes Størrelsen af Retsafgifterne vil stille sig efter Udkastet, sammenlignet med den gjældende Ret, hvilken Oversigt er udarbejdet paa Grundlag af Indberetninger fra samtlige Retsbetjente for Finantsaaret 1876—77:

- Efter den gjældende Sportellovgivning Efter kommissionens forslag kr kr 1) Egentlige Retshandlinger..... c. 147,600. c. 203,000. 2) Fogedforretninger. 45,666..... 3) Auktioner..... 691,858 c. 737,500. c. 87,500. 4) Skifteafgifter..... c. 277,990. c. 277,900. 5) Thingltsrninger..... c. 738,200. c. 387,000. 6) Noiarialforretmnger..... c, 62.300. c. 52,000. 7) Andre Sportler og Gebyrer..... c. 17,400. c. 17,400. Ialt... c. 1.980,900. c. „024,800.

a'tsaa en Mindreindtægt af c. 956,000 Kr.

spalte4059

II. Udkast til Lov om Udgifterne i Skafteretspleien.

Den gjældende Rets Regler om Udredelsen af Omkostningerne i kriminelle Sager, hvorefter disse i det Hele udredes af Kommunerne, trange efter Kommissionens Mening i og for sig i flere Retninger til en Reform. Ikke blot synes det mindre rationelt og kun begrundet paa Forudsætninger, der forlængst ere bortfaldne, at de egentlige Delinkventomkostninger udredes af Komunerne, eftersom Retshaandhævelsen i den kriminelle Retspleie sker ikke i disses, men i hele Samfundets Interesse, men her til kommer, dels at de Regler, efter hvilke den enkelte Kommunes Forpligtelse til at boere Omkostningerne ved de kriminelle Sager afgøres, ialtfald i mange Tilfælde lede til ubillige og haarde Resultater, dels at den nuajcrlidende Otdning lægger en uforholdsmæssig stor Byrde paa Kjøbstlrderne.

I saa Henseende turde det være tilstrækkeligt, at minde om, at Delinkventomkostningerne udenfor Kjøbenhavn, hvor færlige Regler gjælde, og Bornholm, der har en for kjøbstædkerne og Landet fælles Nmtssond, udredes af hvert Amtsrepartitionsfond for de i Nmtets Landjurisdillioner forefaldende Sager og af samtlige Amtets kjøbstæder for de sammesteds forekommende Sager, se Forordning 5te April 1793 § 3 og Forordning 15de September 1832 § 3, jfr. Lov 20de Juni 1850 § 1 «., og at værnethingsreglerne i kriminelle Sager medføre, at Omkostningerne, hvor der er Tale om Forlægning af flere Forbrydelser, begaaede i forskjellige Jurisdiktioner, skulle udredes af den Kasse, der paa det Sted, hvor den Gjerning, som har givet nccrmest Anledning til forsølgningen, er begaaet, har at bccre slige Omkostninger, se Forordning 3be Juni

1746, Forordning 21de Mai 1751 §§ 6 og 7 og Forordning 29de November 1837 § 5. Hvor der kun er SpFragsmaa! om enkelte Forbrydelser, tjær det maaste siges, at For- holdet nogenlunde vil jevne sig, men hvor for sølgningen omsatter flere i forstjellige Jurisdiktioner begaaede Forbrydelser, bliver Ordningen lettelig hFist ubillig. Det er meget muligt, at den Gjer« ning, som har givet Anledning til forsølgningen, er en ubetydelig Forbrydelse, der kun medfører faa Omkostninger, medens de andetsteds begaaede Forbrydelser, der blive inddragne under Sagen, ere af en faadan Beskaffenhed, at de paabyrde en Kreds, som de ere ganste uvedkommende, betyde- lige Udgifter. Ordningen lægger derhos saa at sige en Mulkt paa de Jurisdiktioner, der have fœrrlig nidljœre eller dygtige Embedsmand, som, naar en Person er anholdt for en Forbrydelse, ftge at faae andre af ham begaaede Forbrydelser oplyste, idet denne Virksomhed har tilftlge, at Jurisdik- tionens Kasse kommer til at bœrre de Omkostnin- ger, som flyde af Undersøgelsen og forsølgningen

spalte4060

af de i andre Kredse begaaede Forbrydelser. Ende- lig give de nuajœrdende Regler paa Grund af de betydelige økonomiske Interesser, som knytte sig til Afgørelsen af værnethingssMgsmaal, Anled- ning til hyppige værnethingsstridigheder, hvis Af- ajprelse forhæler Sagen og forlænger de Sigtedes Fœrngsling, ligesom de ofte medfpre, at Sagens Paadømmelse maa gaa over til en anden Embeds- mand end den, som har ledet Undersøgelsen og herigjennem er bleven fuldkommen bekjendt med alle dens Enkeltheder. De ere derhos i og for sig faa ufuldstændige, at de ofte frembyde Vanske- ligheder ved Afgørelsen i de enkelte Tilfælde, som maa l/sfes paa en mere eller mindre vilkaar- lig Maade.

Hvad den anden Side af Ordningen angaar, nemlig kjøbstædernes Forpligtelse til at udrede Omkostningerne red de sammesteds forekommende Sager, da turde det være almindelig anerkendt, at Kjøbstæderne herved ere blevne i IM Grad bebyrdede, og Forslag, sigtende til heri at gjøre For- andring, ere ajentagne Gange blevne forelagte Landstthinget (jfr. Rigsdagslioendenfor 1370—7«, Anhang A. Spalte 1705—8. Rigsdagstidende for 1872—73, Anhang H. Spalte 1249 —1320 og Rigsdagstidende for 1874—75, Anhang A. Spalte 1829—30), men ere ikke komne til Af- slutning, formentlig nœrmest paa Gcund af de Vanskeligheder, som frembyde sig, naar kun en enkelt Del af det hele Indbegreb af Regler skal undergives en fœrrlig Behandling.

Boriset imidlertid fra disse Betragtninger, er det en Følge af Bestemmelserne i Udkastet til Lov om Domsmagts Ordning m. m., at man har troet ikke at kunne blive staaende ved de nuajœrl- dende Restler. Efter det ommeldte Udkast ville Landsretskredsene tomme til at omsatte flere Amter, og der vil jevnlig kunne blive Tale om Forfslgning ved Landsretten under Et af for« skjellige Forbrydelser, begaaede i forstjellige Am- ter under samme Landsretskreds. At dette ikke stemmer med Grundsætningerne for den nuværende Ordning, er klart. Paa famme Maade maa Reg- lerne i Udkast til Lov om Strafferetspleien §§ 69 og 71 om, at forsølgningen af en Sag kan gaa over fra eet værnething til et andet, og at For« fugningen af flere Forbrydelser kan drages sam- men ved det bœkvemfeste værnething, fornnntlig fsre til en Forandring. I det Hele kræver den kriminelle Retspleies Interesser, og særlig den mundtlige Procedure, en Frihed i Valget af den Ret, ved hvilken den enkelte Sag eller Dele af samme behandles, der ikke vel lader sig forene med et System af Regler, i hvilket Spgrgsmaalet om, ved hvilken Ret en Sag skal behandles, uund- gaaeligt paavirkes af Hensynet til, hvilken Kasse de med Sagen forbundne Omkostninger komme til at paahvile, og om man end ikke tær benegte Muligheden af, at de nugjældende Regler med den fornødne Lempelse kunde gjøres anvendelige

spalte4061

ogsaa under den forandrede Retspleie, er det dog afgjort, at det neppe kunde ske, uden at affinde betydelige Ulemper og Vanskeligheden, som der er faameget mindre Grund til at underkaste sig, som den nugjældende Ordning, bortset fra, at den er tilvant, i Henhold til deu ovenfor Antydede ellers vistnok ikke fra nogen Side anbefaler sig. Det lader sig neppe betvivle, at jo den Kommission, som har udarbejdet Procesforslagene, bestemt maa have forudset. at dens Forslag nødvendigvis maatte føre til, at Statens fremtidige Stilling til Delin- koe tomkostningerne maatte blive ikke lidet forsijel- lig fra den hidtidige.

Kommissionen har. ledet af disse Betragt- ninger, forment at burde forlade det hidtil fulgte Grundlag for Delinkventomkostningernes Fordeling og goa over til at foreflaa, at de fremtidig over- tages as Statskassen, og har det, for det Resultat, hvortil man er kommen, heller ikke været uden Betydning, at der i Norge, som tidligere har havt den samme Ordning som vi, ved Lov af 17de December 1836 er foretaget en lignende For- andring, uden at videre Vanskeligheder vides at være opstaaet heraf.

Som det antydningssvis vil fremgaa af det Ovenstaaende, er imidlertid ikke Meningen, at samt- lige Udgifter i Strasseretspleien skulle udredes af Statskassen. Iftlge Udkast til Lov om Doms- magts Ordning m. m. § 108 og 147, er det Tanken, at, med Undtagelse af Linning m. v. til Politimestrene og Politifuldmægtigene, skulle Ud- gifterne til det udpvende Politi famt til Undenets- tredsenes Thina- og Arresthuse vedbl'vende være kommunale, og heri har Kommissionen ikke troet at burde foreslaa nogen Forandring. Ligesom det i hver Kreds organiserede Politi væsentligst maa siges at komme Kredsen tilgode, hvorhos de Trav, der maa

stilles til Politistyrkens Omfang, i fær- lig Grad bestemmes ved stedlige Hensyn, faaledes tale praktiske Hensyn for at lade Kommunerne afholde Udgifterne til Thing- og Arresthusene. Tilveiebringelsen og Vedligeholdelsen af disse Byg- ninger har fra gammel Tid paahvilet Kommu- nerne, og der vilde, hvis de stulde overtages af Statskassen, dels ovstaa indviklede og brydsomme Opgjørelser, dels fremkomme Vanskeligheder med Hensyn til disse Bygningers økonomiste Bestyrelse. Desuden tjene Domhusbygningerne oftest tillige til kommunale §3iemeo.

Grundlaget for Ordningen efter Kommissio- nens Forslag er herefter det, at Kommunerne skulle bcrre Udgifterne dels til det underordnede Politipersonale, dels til Indretningen og Vedlige- holdelsen af Arresthusene med Inventarium, Op- varmning, Betjening og Rengjøring og til Arre- stanternes Bevogtning samt til Levering af de fornødne Retslokaler med Undtagelse af Lokalerne til Landsretterne. Samtlige øvrige Udgifter — der- under selvfølgelig ogsaa de nye Udgifter, som Ploeslovudkastene ville medføre - stulle bæres

spalte4062

af Staten, men dog saaledes, at Kommunerne, ligesom Tilfældet er i Norge, i Arresthusene skulle modtage Arrestanter mod derfor at erholde en fastsat Betaling pr. Dag.

med Hensyn til spørgsmaalet om, til hvil- ket beløb Udgifterne i Strafferetspleien, naar Procesreformen gennemftres, ville løbe op, og hvor stor en Del heraf der vil falde henholdsvis paa Statskassen og Kommunerne, skal foreløbig bemærkes, at bet umuligt paa Forhaand lader sig beregne, hvor stort et Beløb de nye Udgifter, som Prosesudkastet vil medføre, vil udgjøre Til en Beregning af disse Udgifter, der ville bestaa i Reisegodtgjørelse og Dagpenge til Landsrettens Personale i Anledning as Rettens møder udenfor dens Hovedfæde, Reisegodtgjørelser til nævninger, Reisegodtgjørelser og Dagpenge til Statsanklage« ren, Rejsegodtgjørelser og Tærepenge til bidner og Syns- og skjøns mænd m. m., savnes de for- nødne Forudsætninger. Hvad angaar de Udgif- ter, der nu udredes af Kommunerne til lustits- og Politivæsenet, skal derhos fremhæves, at ogsaa disse efter Procesreformens Gjennemfgrelse ville forøges formentlig ikke lidet, i hvilken Henfeende man skal henlede Opmærksomheden paa, at Politi- styrken efter Udkast til Lov om Doms magts Ordning m. m. betydelig skal forøges. Ifølge de Indberetninger, som paa Foranledning af Kom- missionen ere blevne indhentede fra samtlige Amter, have de af Amtsrepartitionsfondene (derunder den for Købstæderne og Landet fælles Amtsfond paa Bornholm) i Regnstabsaaret 1876—77 udredede Udgifter til Thing- og Arresthuse udgjort

134,703 Kr. 30 S. Linninger og Emolumenter til

Politibetjente.....136,897 — 61 —

Delinkventomkostninger.....118,230 — 41 —

Udgifter til dødfundne Perso- ner..... 8.165 — 52 —

Befordringsudgifter..... 33.788 — 66 —

Lønning til Retvidner..... 44,584 — 61 —

Ialt... 476,370Kr. 11 Ø.

I Kalenderaaret 1876 er der derhos af samt- lige Landels Købstæder (med Undtagelse af Køb- stæderne paa Bornholm) udredet: Udgifter til Thing- og Arrest- huse..... 44.783 Kr. 50 Ø.

Lønninger til Politibetjente .. 165,785 — 04 —

Delinkventomkostninger..... 48.135 - 46 —

Linninger til Retsvidner___ 15,632 — 12 —

Ialt... 274,336 Kr. 12 Ø.

Af de ommeldte Udgifter ville Linningerne til Retsvidnerne bortfalde, da Retsvidneinstitutio« nen vil ophøre med Procesreformen; Udgifterne

spalte4063

til Thing- og Arresthuse samt Linningerne til Politibetjente ville i Henhold til det ovenfor Bemærkede vedblive at være kommunale, hvorimod de Mrige Udgifter ville komme til at paahvile Statskassen.

Naar man nu paa den ene Eide fer bort fra de nye Udgifter, som den forandrede Rets- pleie medfører ved de

kriminelle Retssager, og som helt falde Statskassen til Last, og paa den anden Side fra de for Tiden ikke anførte Udgifter til Indretning og Vedligeholdelse af Politistationel, der skulle boeres af Kommunerne, hvilke Udgifter iMrgt, naar Stationerne først ere indrettede, ikke kunne lpe op til noget stort Beløb aarligt, vil Forholdet mellem de Udgifter, der efter Kommis- sionens Forslag falde henholdsvis paa Staten og paa Kommunen omtrent stille sig saaledes, naar Udgifterne i Finantsaaret 1876—77 logges til Grund paa den ene Side for Udgiften til Thing- og Arresthuse, paa den anden Side til egentlige Delinkventomkostninger:

Paa Staten falde de egentlige Delinkvent- omkostninger med.....208,318 Kr.

Paa Kommunerne:

1) Udgifter til Thing- og Arresthuse.....179,486 Kr.

2) Udgifter til Politiet*) 556,800 —

736.286 —

*) Man er herved gaaet ud fra, at der, bortset fra København, naar Folketællingen af 1370, som man har maaltet benytte, lægges til Grund, i 55 Politikredse vil ocrre at lMne 42 Overbetjente, 129 gaaende Politib tjente og 229 ridende Politibetjente. For Overbetjentes Vedkommende har man regnet Lønning og Uniformering ajennemsnitlig til 1,700 Kr. for hver, for Politibetjentes Vedkom- mende har man regnet til lønning og Uni- formering pjennemsnitlig 1,100 Kr. for hver og til Hestehold for de beredne Politi- betjente 400 Kr. for hver.

spalte4064

pr. Individ, medens de for Landets Vedkom- mende kun udgjøre c. 0,35 Are pr. Individ, ville herefter, faafremt Kommissionens Forstag fplges, beløbe overalt c. 0,46 Sre pr. Individ. med Hensyn til felve de Udgifter, som skulle udredes af Amtsrepartitionsfondene og Kjøbstæderne, be- mcrrkes. at forsaavidt der i § l Litr. » er nævnt „den minimale Politistyrke", er det herved selv- følgelig ikke Mening, at ikke ogsaa Udgifterne i til den mulig Drre Politistyrke paa de enkelte ! Steder skulle være kommunale. Men SpFrsgs- ! maalet, om og hvorvidt Politistyrken i det enkelte Distrikt skal forsges udover den minimale, beror paa, at den kommunale Bestyrelse for dette Di- strikt samtykker i Udvidelsen, se Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 108 Litr. 2, 3die Stykke i Slutningen, og Udgifterne hertil maa da selvfølgelig bæres af Distriktet og kunne ikke komme ind under den Fordeling paa stirre Kredse, som Loven hjemler for den minimale Styrke.

Ihvorvel det er Mening, at Statskassen skal bære Udgifterne ved Anholdtes samt Vare- tægts- og Straffangers Underholdning og For- pleining, har man af praktiske Hensyn forment, at disse Udgifter dog kun bpr afholdes af Stats- kassen paa den Maade, at der for hver af de i Underretskredfenes Anholdelseslokaler og Arresthuse hensiddende Anholdte og Varetægts- eller Straf- fanger erlægges en ved Loven fastsat Betaling Pr. Dag, der er den sa.nme overalt. Paa denne Maade er ogsaa forholdet ordnet i Norge, og foruden til de Vanskeligheder, som Regnstabs- førelsen med saadanne Udgifter vil medføre for Etaten, naar de skulle afholdes af Statskassen efter Regning, er der ved Forstaget ogsaa taget Hensyn til, at der ellers neppe af de stedlige Myndigheder vil blive fsrt en saa nsie Kontrol med Belebenes Anvendelse eller taget de Bespa- relseshensyn, som Til»'celdet vil blive, naar Ud- giften udover en vis Grcndse vil falde de stedlige Kasser til Last. Man er øvrigt gaaet ud fra, at det i Forstaget opstillede Vederlaa, faalænge Priserne ikke væsentlig forandre sig, virkelig svarer til den Udgift, som en Varetægtsfanges Under- holdning og Forpleining medfører, saa at der re- gelmcrrsigt ikke vil falde nogen Udgift paa Kom- munerne.

Bestemmelsen i § 2 om, at Forpleiningen stedse skal ydes in natura, gjælder for Tiden kun Bredrationen, men ikke Middage maden, jfr. Plakat 7de Januar 1819. Den forandrede Regel er grundet væsentlig i de Vanskeligheder og Mislig- heder, der kunne opstaa, naar Besisningen er overtagen som en Helhed, t. Ex. af Arrestforva- rerne. Det stjonnes derhos ikke rettere, tnd at den, som er formuende nok til selv at sørge for sin Besisning og foretrcelker dette, ikke har noget billigt Krav paa at erholde et Bidrag hertil.

Det viser sig herefter, at den paa Kommu- nerne faldende Byrde omtrent vil være den samme som den nuværende (efter det ovenfor AnMte be- lober den for 1876—77 for Kjmceder og Land, bortset fra KjbEnhavn. 750.706 Kr).

I Henhold til det tidligere Bemærkede er det i Udkastets § 1 fastsat, at de Udgifter, som vedblivende skulle være kommunale, ville være at udrede af Amtsrepartitionsfonden og de indenfor Amtsraads kredsen liggende Kjøbstæder i Forhold til Folkemængden, paa Bornholm af den for Kjøbstæder og Land fælles Amtsfond. Udgifterne til den kriminelle Retspleie, der for Tiden falde paa Kjøbstæderne med et Beløb af c. i Kr. 22 ½

spalte4064

I Sygdomstilfælde ville Udgifterne falde aldeles forstjelligt og vilkaarligt, og disse bør derfor ikke følge Reglen i § 1 Litr. 6. ligesom der ikke heller kan fastsættes nogen Taxt herfor.

§ 3 indeholder Hovedreglen om, at samtlige Udgifter i Strafferetspleien med Undtagelse af de udtrykkelige nævnte skulle afholdes af Statskassen. Vederlaget for de i § 1 Litr. 6 ommeldte Anholdte samt Varetægts- og Straffanger er sat efter Gennemsnittet af, hvad der ialtfald udenfor København nu medgaaer til den reglementerede Underholdning. Paa Grund af Stigen og Falden i Priserne maa dette Vederlag vel i Tidens Løb undergaa Forandringer, men Kommissionen har dog ikke anset det for heldigt af denne Grund at indsætte en Revisionsklausul i Paragrafen, da det er meget muligt, at en Revision til den fastsatte Tid vilde vise sig unødvendig. Efter Kommissionens Mening turde det være det Retteste, at der først foreslaas en Forandring i Vederlaget, naar en virkelig Trang hertil maatte vise sig. Realen om frugtsommelige og diegivende Kvinder stemmer med Bestemmelsen i Straffelovens § 23 i Slutningen. Ved Paragrafens Indhold opretholdes øvrigt selvfølgelig det hele System af Regler, der gennem lange Tider har dannet sig baade med Henfyn til Spørgsmaalet om, hvilke Udgifter der ere at anse for Delinkventomkostninger og med Henfyn til Støttemaalet om Udgifternes Støttelse, forsaavidt denne kan være Gjenstand for faste Regler. Et ikke ringe Spillerum er i saa Henseende ganske vist overladt Administrationen, farligt de i Strafferetspleien virkende Myndigheder. Men ved Lov at fastsætte nye Bestemmelser for Enkeltbønderne i saa Henseende vil formentlig vise sig aldeles ugenlidelig, naar ikke Strafferetspleien, soerligt den Virksomhed, som maa udfoldes til Eftersporing af Forbrydelser, skal indsnævers ved Baand, der kunne lægge de betydeligste Hindringer i veien i mpendende Tilfælde for en virksom og energisk Strasseretspleie.

medens alle Befordringsudgifter i Delinkventsager i Kjøbstæderne henhøre til Delinkventomkostningerne, se Kanc. Cirk. af 3die Februar 1829 og Justitsministeriets Skrivelse af 12te April 1849, er Befordring i Strafferetspleiens Tjeneste i Landjurisdiktionerne Amtsreiser, se Forordningen af 26de Juni 1844 § 4 Nr. 3 Litra H—c. § 4 Nr. 6, § 4 Nr. 7 Litra i—f. og § 4 Nr. 11 og 12. En Bestemmelse, som den i Udkastets § 5 er derfor nødvendig. Det bliver efter det ovenfor Bemærkede selvfølgelig Statskassen, som maa bære Udgifterne til Befordring, hvad enten dette nu sker ved Betaling af Leien for Befordringen i det enkelte Tilfælde, eller der ydes Embedsmændene et aarligt Vederlag for selv at sørge for deres Befordring. Det kan imidlertid tænkes muligt, at der til visse Tider paa Aaret ikke paa Landet kan erholdes de nødvendige

fornødne Befordringsmidler, uden ialtfald mod en urimelig hyi Betaling, og Kommissionen har derfor anset det for nødvendigt at forestaa, at kjørsler og Budsendelser ved ridende Bud, som ere nødvendige i Strasseretspleiens Tjeneste, skulle, forsaavidt behørig Befordring eller Audfendelse ikke i betimelig Tid kunne faas for en passende Betaling, kunne fordres afgivne in natura efter Nærløerne for søgnereifer, dog mod saadan Betaling af Statskassen, som Amtmanden foreskriver at være passende.

I København udreder Kommunen alle Delinkventomkostninger og den største Del af de soerlige Omkostninger ved den kriminelle Retspleie mod et aarligt Tilskud af Statskassen, se Lov af 11te Februar 1863 H 17, jfr. Forordningen af 25de Februar 1845 H 25. Naar Kommissionen for Københavns Vedkommende nu har troet at burde henvise Ordningen af de herhen hørende Forhold til en særlig Lov, ligger Gmnden hertil ikkes deri, at man har antaget, at de Grundsætninger, som Forslaget opstiller for det Furige Land, i og for sig skulde være uanvendelige for Københavns Vedkommende. Navnlig har man ikke næret Tvivl om, at jo ogsaa København selv bør sørge for de i Forslagets § 1 Litra Ø. og o. omhandlede Udgifter samt med Henfyn til de i Litra s. omhandlede Udgifter være undergivet samme Forpligtelse som det fivrige Land, Alt saaledes, at København, som hidtil danner en egen Ligningskreds med Hensyn til de nævnte Udgifter. Forsaavidt derimod angaar de i § 1 Litra a. ommeldte Udgifter, gjpre de særlige Hensyn, som formentlig væsentlig have foranlediget det aarlige Tilskud af Statskassen ifølge Lov af 11te Februar 1863 § 17 sig fremdeles gjældende, og hvad disse angaar, savner Kommissionen, farligt henset til, at Politikredsen for København skal udvides betydeligt, de nødvendige Forudsætninger til Besvarelse af Spørgsmaal om, hvorvidt og i hvilket Omfang Staten bør tilflyde til Polititudgifterne, et Spørgsmaal, som formentlig nærturligt henvises til de Døftelser og Forhandlinger, som maa gaa forud for den i Udkast til Lov om Domsmagts Ordning § 107 bestemte særlige Lov.

Reglen i § 7, 1ste Stykke, stemmer med den gjældende Ret, se Reskript af 27de April 1739 § 2 og Reskript 29de Mai 1824, jfr. Kanc. Skr. 3die August 1830, 1ste Oktober 1839 og Justitsministerens Skrivelse 20de Juni 1850. Forskrifterne med Henfyn til Regnskabsaflæggelse egne sig formentlig bedst til at ordnes ad administrativt Veie.

Iftlge Udkast til Lov om Strasseretspleien § 475 er den Sigtede, der findes skyldig, pligtig at erstatte det Offentlige de paaffirte Udgifter. Som det fremgaar af Paragrafens sidste Stykke, og som ogsaa udtalt i Motiverne hertil, kan her- til imidlertid kun henregnes de Udgifter, der for-

spalte4067

anlediges ved den enkelte Sag, og ikke faadanne, som hidtres ved den almindelige Organisation af de i Straffesager virksomme Myndigheder. Det er heraf en følge, at der ikke kan være Spørgsmaal om at fordre nogen Del af de i Ud- kastets § I Litra »-o. nævnte Udgifter refun- derede af Domfældte, alene maaske med Undta- gelse af Udgifterne iil Bevogtning, der ester den gjældende Ret kunne fordres erstattede af den Skyldige. medens det kunde synes principielt rigtigt at lade samtlige oe ved den enkelte Sag foranledigede Udgifter refundere af den Skyldige, har Kommissionen dog af praktiske Hensyn troet heri at burde gj^re nogle Indskrænkninger. Hvad saaledes angaar de i § I Litra 6. nceunte Udgif- ter samt Udgifterne ved den enkelte Persons Op- hold i Straffeanstalten, da vil det medføre store

spalte4068

Vidtløftigheder at foretage de fornpdne Udregnin- z ger i faa Henseende, og stor praktisk Betydning vil den modsatte Regel ikke have. Det Samme gjælder de ovenfor nævnte Udgifter til Bevogt- ning. med Hensyn til Udgifterne ved Hjemsen- delse fra Statens Straffeanstalter, der efter den gjældende Ret afholdes af Straffeanstalternes Kasse, se Lov af 14de Marts 1867 § 3. da synes det ogsaa naturligt, at disse ikke kunne fordres godtgjorte. Ligeledes sinder Kommissionen Reglen om, at Udgifterne til Exekution af Dsds- straf ikke kunne fordres refunderede af Dom- fældtes Bo, hvilken Regel er optagen fra den norske Lov af 8de Mai 1869. naturlig.

Reglen i § 8, 2det Stykke, turde være selv- følgelig.

København, i Mai 1880.

Ricard.

Lange.

Bache.

Blechingberg.

Poulsen.

Udkast til Lov om Retsafgifter,

Første Afsnit.

Almindelige Bestemmelser om Retsafgifter.

§ 1.

Retsafgifter blive for Fremtiden kun at erlægge i de i denne Lov angivne Tilfælde og med de i samme fastsætte Belfib.

§ 2.

Den Part, hvis Afgiftspligt skal bestemmes, kan, forsaavidt han ikke anerkender Retsskriverens Paastand i saa Henseende, under lagttagelse af de i Lov om den borgerlige Retspleie § 89, 2det Stykke, foreskrevne Former, begjære Spjergsmaalet afgjort ved Kendelse af den Ret, som behandler den paaAeldende Sag, Overværes den Retshandling, for hvilken Afgiften skal bestemmes, ikke af Netssinveren, eller forestaar denne selv den paagjaldende Retshandling, har den Ret eller Netscmedsmand, som forestaar den paaajceldende Retshandling, i Embedsmedfør at træffe Afgjørelse om Afgiftspligten. med Hensyn til Spjergsmaal om Thinglæsningsafgiftens Beregning forholdes dog efter Nealen i § 60.

For end Afajrselse træffes, indhenter vedkommende Ret eller Retsemedsmand de Erklæringer og yderligere Oplysninger, som efter Omstændighederne maatte findes fornødne. Afgørelsen kan i Embeds medfør forandres af den Ret eller Retsemedsmand, som har truffet den.

Imod den truffe Afgjørelse kan der saavel paa Statskassens Vegne som af den Part, hvis Afgiftspligt er Gjenstand for Afgjørelsen, iværksættes Befovring efter de i Lov om den borgerlige Retspleie herom givne almindelige Regler.

§ 3.

Alle Retsafgifter blive — under lagttagelse af de i det Følgende for enkelte Afgifter givne særlige Negler — at erlægge forinden Foretagelsen af de Retshandlinger, der medføre Afgiftspligten, dog det Offentliges Ret til at fremfare Efterkrav forbeholden.

Derhos kan Foretagelsen af saadanne Retshandlinger, som medføre Udlovg, betinges af, at Rekvirenten forud tilveiebringer Dækning for de dertil medgaaende Udgifter.

§ 4.

For saavidt Retsafgifterne beregnes i Forhold til Gjenstandens værdi, ere Parterne pligtige skriftlig at opgive værdien saa nsiagtig som muligt. Opgivelsen bliver efter Omstændighederne at berigtige under Sagens Drift. Alle Spjergsmaal om værdibereaninzen afgjemes overensstemmende med §2, hvorved ; forrwdent Fald Reglen i Lov om den borgerlige Retspleie § 9, 1ste Stykke, kommer til Anvendelse.

Forelagte Lovforstag m. m. i!VO

Nefindes Nogen mod bedre Vidende at have opgivet værdien urigtig til Skade for Statskassen, erlægges Afgiften af den fordulgte Vardi med det dobbelte Beløb, foruden at Vedkommende ifalder den Straf, som den almindelige Straffelovgivning maatte medføre.

§ 5.

Retterne ere befriede til, dog senest ved Sagens Afslutning, at lade faadanne Afgifter til bagebetale, som uden Skyld fra Parternes Side ere foraarsagede ved urigtig Behandling af Sagen for vedkommende Ret.

Andet Afsnit.

Om Retsafgifterne i den borgerlige Retspleie.

Første Kapitel.

Om Afgifterne i borgerlige Vomssager.

I.

Om Afgifternes Beregning i fyrste Inftants.

§ 6.

I Domssager, som angaa Penge eller Penges værd, er den almindelige Retsafgift (Enkeltafgiften):

1. Naar Gjenstandens værdi ikke er

over 4n Kr..... 1 Kr.

2. Naar Værdien er over

40 Kr. indtil 100 Kr. inkl..... 2 —

3. — 100—200..... 4 —

4. — 200—300..... 6 —

5. — 300 - 400..... 8 —

6. — 400—600..... 12 —

7. — 600—800..... 16 —

8. — 800-1000 20 —

9. — 1000 — 1500..... 25 —

10. — 1500—2000..... 30 —

11. — 2000—3000..... 40 —

12. 3000-4000.,.....__ 50 —

Er Gjenstandens værdi over 4000 Kr., forlMes Afgiften med et Tillæg af 5 pro

Hilis af de fsrste 6000 Kr., hvormed Værdien overstiger 4000 Kr., og af 2 pro Mils af det Overskydende.

Ved Udregningen af dette Tillæg afrundes værdlen til hele Tusinder, saaledes at det, der er under 500 Kr., ikke tommer i Betragtning, medens 50« Kr. eller derover regnes for 1000 Kr.

§ 7.

Ped Fastsættelsen af den værdi, der lcrgges til Grund for Afgiftsberegningen efter for- anstaaende Paragraf, blive Reglerne i Lov om den borgerlige Retspleie §§ 3, 9, 2det Stykke, og 10 at følge dog med den Lempelse, at Afslag i eller Nedfceitelse af Paastanden kommer i Betragt- ning ved Beregningen af de Afgifter, som f?rst forfalde, efterat Afslaget eller Nedsættelsen er sket.

§ 8.

I borgerlige Domsfager, hv'.s Gjenstand ikke er Penge eller Penges værd, er den alminde- lige Retsafgift 10 Kr.

Reises der under en saadan Sag tillige Paastand paa Penge eller Penges værd, bliver der, faafremt de flere Paastande have samme Retsforhold til Grundlag, ved Afgiftsberegningen kun at iaae Hensyn til en af dem, saaledetz at den Paastand, der fører til den Høieste Afgift, lægges til Grund for Beregningen.

§ 9.

Den almindelige Retsafgift (§§ 6 og 8) erlægges:

- 1) for en Domssags Anhængiggjstrelse ved Retten (AnyVngigaMelsesafgift);
- 2) for en Domssags mundttiae Forhandling for Retten (Forhandlingsafgift);
- 3) for Bevisforelsrn i en Domssag (Bevisafgift).

Anhcenaissgjørelsesafgiften og Forhandlinasafgiften erlægges af Sagfsgeren, den fzirstnævnte Afgift med Halvdelen ved Rettens Berammclse af en Dag "t?I Sagens fsrste Foretagelse og den anden Halvdel ved Sagens fsrstc Foretagelse, Forhandlingsvanten med Halodelen ved den mundtlige Forhandlings Begyndelse og den anden Halvdel ved Sagens Optagelse til Bevitztjendelse eller endelig Paaljendelse af Realiteten.

Bevisafgiften, der bliver at erlceags. naar de i Lov om den borgerlige Retspleie § 181 om- meldte bevisforberedende Bestemmelser træffetz, udredes med Halvdelen af hver Part. der fremsætter Begjæring om at maatte føre Bevis. Begjærer en Part at stedes til Bevisførelse i Henhold til Lov om den borgerlige retspleie § 182, bliver herfor færsiilt at erlægge halv Bevisafgift.

§ 10.

Naar der ikke af Sagssgte fremsættes nogen Indsigelse imod Sagssgerens Paastand, bort- falder den sidst forfaldende Halvdel af Forhandlinasafgiften.

§ 11.

Forhandlingsafgiften bliver, saafremt den ikke allerede er erlagt paa et tidligere Trin af Eagen, ogsaa at erlægge for den i Tilfælde af skriftlig Behandling stedfindende Indlægsoexling.

§ 12.

Hjemvises en Sag til ny Behandling i iste Instants, bliver der i Henseende til Beregning af Wattter for Sagens fornyede Behandling at forholde, som om denne uden mellemkommende Paa- anke sluttede sig til Sagens tidligere Behandling i 1ste Instants.

§ 13.

gjøres en Modfordring gjældende til Likvidation, erlccgges for Modfordringen eller den Del af samme, som paastaas likvideret, Forhandlings- og Bcvisafgift, frstnævnte Afgift dog kun med det Halve af det foreskrevne Belsb.

Vcgjoerer den, der gjpr Modfordringen gjældende, selvstændig Dom, blive derimod samtlige de i § 9 ommeldte Afgifter mod det forestrevne Belsb at eilægge for Modfordringen eller den Del af samme, for hvilken der paastaas selvstændig Tom, Anhamgiggjørelsesafgiften bliver i faa Fald for Modfordringens Vedkommende at erlægge tilligemed Halvdelen af Forhandlingsafgiften forinden Realitetsforhandlingens Paabegyndelse.

§ 14.

Interuentionsf^aZmaal behandles i Henseende til Retsafgifter som et selvstændigt søgsmaal. Intervenienten har som Fplæ heraf at erlægge saavel Anhcrngiggjørelsesafgift som halv Forhand- lingsafgut, naar han stedes til Forhandling i det i Lov om den borgerlige Netspleie § 364, 1ste Stykke, ommelte Retsmode.

Den, der blot indtræder i Sagen, for at understøtte en af fammes Parter (Biintervenient), har, forsaavidt noaen af disse paaftaar Biintervenienten afvist, under Et at erlægge en Fjerdedel af den almindelige Retsafgift for Behandlingen og Paatjendelsen af Spørgsmaalet om hans Adgang til at deltage i Sagens Foryandling. Iøvrigt bliver der af Biintervenienten lun at udrede de Rets-

afgifter, som vilde have været at erlægge af den af ham understøttede Part, faafremt denne selv havde iværtfat de af Biintervenienten i Sagen foretagne Skridt.

§ 15.

For Nnhcrngiggjøreelse og Behandling i det Hele af Andragender om ny Foretagelse af Sagen ved samme Ret erlægges under Et den almindelige Retsafgift. For selve Sagens fornyede Foretagelse erlægges ingen Retsafgift,

§ 16.

For Anhcrngiggjøreelse og Behandling af Andragender om Bevisers Førelse forinden Hoved- forhandlingen erlægges under Et en Fjerdedel af den almindelige Retsafgift og for selve Bevisførelsen, hvis denne tilstedes," ligeledes en Fjerdedel af den nævnte Afgift, hvilte Afgifter, forsaavidt Gjen« standens værdi ikke paa den Tid nsiagt'g kan oplyses, blive at beregne efter § 8. Den for Bevis- førelsen erlagte Afgift bliver imidlertid at afkorte i den BevisafM, som paaajcrlidenge Part efter den almindelige Regel har at erlceflge for Bevis^relsen under Hovedforhandlingen.

Fremsættes Begjæring om saadan Bevisførelse for flere Retter i Anledning af samme Sag, blive de fornævnte Afgifter dog kun at erlægge een Gang.

§ 17.

Begjæres en Bevisførelse til Brug i Retssager, som ere anlagte eller skulle anlægges i Ud- landet (Lov om den borgerlige Retspleie § 380, sidste Stykke), bliver for Sagens Anhængiggjøreelse og Behandling i det Hele under Et at erlaegge almindelig Retsafgift, som ansættes efter § 8, for- saavidt der ikke foreligger Oplysning om Sagens værdi.

Skal saadan Bevisførelse foregaa ved flere Retter i samme Sag, sinder Bestemmelsen i § is, sidste Stykke, tilsvarende Anvendelse.

§ 18.

Den i § 8 ommeldte Retsafgift erlægges endvidere under Et for AnhamgiggDrelse og Be- handling i det Hele:

1) af Andragender om Umyndiggjøreelse, forsaavidt Afgjørelsen sker i Henhold til Lov om den bor- gerlige Retspleie § 411, lfte Stykke;

2) af Andragender om Ophoevelse af en Umyndiggjøreelse.

For Anhængiggjøreelse og Behandling af de i Lov om den borgerlige Retspleie § 417, sidste Stykke, ommeldte Andragender erlægges ingen Retsafgift.

§ 19.

I Mortisikations- og Eiendomsdomssager bliver en Fjerdedel af den almindelige Rets- afgift at erlægge for Anhangiggjørelse og Behandling i det Hele:

- 1) af Andragendet om offentlig Indkaldelses Udstedelse;
- 2) af den Sag, hvorunder Mortisitations- eller Eiendomsdom ftges.

§ 20.

I Sager, der opftaa af Forholdet mellem Husbond og Tyende, Haandværksmestre og Fa- brikanter paa den ene Side og deres Arbeidere eller lærlinge paa den anden Side, eller i Anledning af Dagleie, erlægges de forestrevne Retsafgifter tun med det Halve.

§ 21.

Afgiftsfri ere:

1) Sager anlagte af eller imod et Ministerium eller en Afdeling af famme eller en offentlig An- klager som saadan, Sager, der i Embedsmedfør anlægges af en Embcdsmand i Henhold til et Paalæg af vedkommende Ministerium eller Afdeling af famme, samt beneficerede Sager, forfaa- vidt angaar vedkommende offentlige Myndigheders eller den beneficerede Parts Proceshandling,

dog at det Afgiftsbeløb, som den offentlige Myndighed eller benesicerede Part herved fritages for at erlægge, ved Dommen tillægges det Offentlige hos Modparten, faafremt denne dFmmes ti! at betale Procesfens Omkostninger. Er fri Proces meddelt Sagsøgeren i Henhold til Lov om den borgerlige Netsvleie § 139, blive derhos de af Modparten erlagte Retsafgifter at tilbagebetale denne, forsaavidt han efter de almindelige Regler for Procesomkostningers Tilkjendelse vilde have Krav paa at faae dem erstattede hos den benesicerede Part;

2) Sager angaaende Negtelse af Valgret til Rigsdagens Thing samt til kommunale Repræsenta- tioner, forsaavidt Svprgsmaalet herom kan indbringes for Domstolene;

3) Sager, hvorved Paterniteten til uægte B/srn fpges oplyst, for at Underholdningsbidrag kan paa- lægges Faderen;

4) De i Lov om den borgerlige Retspleie Z 594, 2det og 3die Stykke, ommeldte Arrestsager.

§ 22.

Er en mundtlig Retsforhandlings Udsættelse foranlediget ved en Parts eller Rettergangs- fuldmægtigs Forfsmmelf?, skal Netten i Embeds medssr paalceaae vedkommende Part eller Rettergangs- fuldmoeogna særskilt at udrede fuld Afgift for den Forhandling, hvis Udsættelse maa tilregnes ham.

Imod Rettens Beslutning herom kan der iværkfættes Besværing efter de for dette Rets- middel i Lov om den

II.

Om Afgifternes Beregning i Overinfantterne.

§ 23.

I Domssager, der ved Paaanke indbringes for IMere Ret, blive de for Afgiftsberegning i 1ste Instans givne Regler at anvende med de af Forholdets Namr flydende Lempelser samt under lagttagelse af fplgende nærmere Bestemmelser:

- 1) Afgifterne forHøies i Tilfælde af Paaanke til Hpiesteret med 50 pCt.;
- 2) Omsatter Paaanken ikke den i Underinstansen paakjendte Sag i det Hele, bliser dennes værdi kun, saavidt Paaanken rcekler, at lægge til Grund for Afgifternes Beregning i Paaanke« instantsen;
- 3) I Tilfælde af Kortravaaanke bliver Anhængiggjørelsesafgiften for dennes Vedkommende at er- Icegge forinden den mundlige Forhandlings Paabegyndelse;
- 4) Bestemmelserne i § 20 og § 21 Nr 2, 3 og 4 finde ikke Anvendelse i Paaanketilfælde, men der bliver i de der omhandlede Sager at beregne de samme Afgifter som i andre Sager for Paa- ankeinstansen;
- 5) Den i Lov om den borgerlige Retspleie § 306 ommeldte skriftlige Underretning stemples til 1ste Klasses Taxi i Overensstemmelse med Lov 19de Februar 1861, eller, foisaavidt Sagens Gjenstand ikke er Penge eller Penges værd, til Taxt 10 Kr., hvilke Stempelafgifter dog blive at afkorte i de Retsafgifter, som den paagjældende Part efter den almindelige Regel vilde have at erlægge for den paaankede Sags AnhængiggMlse og Forhandling.

§ 24.

For Anhængiggjørelse og Behandling i det Hele af Besværing til IMere Ret erlægges under Et den i § 8 ommeldte Retsafgift. Afgiften erlægges ved Besværingens Indgivelse til eller Frem- sceNelse for den Ret, over hvis Handling Befocering fores, men tilbagebetales, faafremt Besværingen ved den overordnede Rets Kjendelse tages til Fplge, uden at Erstatning for Omkostningerne tiltjendes den, som har fremsat Besværingen.

Samme Regel bliver at anvende paa den i Lov om den borgerlige Retspleie § 89, 2det Stykke, ommelte Anke over Retskriverens Negtelse af at meddele en forlangt Udskrift.

§ 25.

For Anhængiggjørelse og Behandling af Andragender om ny Foretagelse af Sagen ved den samme Ret erlcrgaes, naar vedkommende Ret tidligere har paakjendt Sagen som Overinstants, samme Afgift som den i § 15 for 1ste Inftants forestrevne For felve Sagens fornyede Foretagelse er- lægges ingen Retsafgift.

Andet Kapitel.

Om Afgifterne for Rettens Tvang til Forpligtelsers Opfyldelse.

I.

Om Afgifterne for Exekution og Tvangsauktion.

§ 26.

For en Exekutions Fuldførelse erlægges den almindelige Retsafgift, faaledes at denne be- regnes i Forhold til det Pengebeløb, for hvilket Fyldestgørelse fsges, eller, forfaaviot Exekutionen ikke gaar ud paa Inddrivelse af Penge, ansceites efter § 8. Dog bli-.er Afgift kun at betale, for- saavidt den af den, hos hvem Forretningen foretages, kan erholdes, efterat Dcrkning er tilveiebragt for det Belsb, som behpves til Rekvirentens Fyldestgørelse, og for n^dpendige Retsudgifter.

Som følge heraf kan der ikke afkr«ves Rekvirenten nogen Forudbetaling, men kun Sikker- hedsstillelse for det i § 28 onuuelde Afgiftsansvar samt for Vederlaget til de Vidner, der skulle overvære Forretningens Foretagelse, og de smige nsovendige Retsudgifter, som det paahviler Rekvi- renten forskudsvis at afholde.

§ 27.

Den i foranstaaende Paragraf fastsætte Afgift bliver ligeledes at erlægge af Rekvisitus, naar Fuldførelsen af en rekvireret Exekution afvarges derved, at Rekvisitus forinden retter for sig, dog at Afgiften nedsættes til det Halve, faafremt det for Fogden, inden denne forlader sit Hjem for at fore- tage Forretningen, behørig oplyfes, at Rekvirenten er fyldestgjort.

§ 28.

Tager Rekvirenten udenfor det i foregaaende Paragraf ommeldte Tilfælde Rekvisitionen til- bage, eller negter Fogden at fremnie Forretningen, har Rekvirenten at erlægge den almindelige Re:s« afgift, dog med Nedswttelse til det Halve, saafremt Tilbagebetalingen eller Negtelsen sker, inden Fogden forlader sit Hjem for at foretage Forretningen.

§ 29.

Naar Exekution rekvireres efter flere Domme, Forlig eller Pantebreve hos en Skyldner eller efter samme Dom, Forlig eller Pantebrev hos flere Skyldnere, beregnes de i §§ 26—28 ommeldte Afgifter jcerskilt for hvert Exekutionsgrundlag eller hver af de paagjældends Skyldnere.

§ 30.

Foretages Exekutionsforretninger Wge en paa Statskassens Vegne eller af en beneficeret Part fremsat Rekvisition, bliver der i intet Tilfælde at afkræve Samme Afgift eller Sikkerhedsstillelse.

§ 31.

For Tvangsauktion erlægges Halvdelen af den almindelige Reisafgift, faaledes at denne beregnes i Forhold til den samlede Auktionskjøbefum og forlods afholdes af samme, forsaavidt den ikke i medfør af Auktionskonditionerne bliver særskilt at erlcgge af kjøberen.

I Henseende til Beregningen af Auktionskjøbefummens Ewrrelse blwe Reglerne i Stempel« lovens §§ 33—34 at ftlge.

§ 32.

For Fordelingen af det ved en Tvangsauktion indkomne Bel[^]b i Overensstemmelse med Neglerne i Lov om den borgerlige Retspleie §§ 512 — 513 og 537 erlægges Halod.len as den almindelige Retsafgift, faaledes at denne beregnes i Forhold til ren Sum, der skal fordeles mellem de i forfølgningen Interesserede, og forlods af Aukiior.Zsummen.

Samme Afgift erlægges for den i fornævnte Lovs § 517, jfr. §§ 514—516, foreskrevne Fordeling,

§ 33.

For Iværkførelse af Paaanke og Oesværing imod Exekutions- eller Tvangsauktionsforretninger erlægges Afgift efter Reglerne i §§ 23 og 24.

II.

Om Afgifterne for Udpantning samt Indsættelses- og Udførte forretninger.

§ 34.

Paa Udpantningsforretninger blive de i foregaaende Afdeling for Exekution givne Afgifts' regler at anvende, dog at Afgifterne, naar det Belb, for hvilket der udpantes, ikke overstiger 100 Kr., nedsættes til det Halve. Foretages Udpantningen af søgnefogden, Tilfælder Afgiften denne.

Ligeledes blive de i foranstaaende Afdelings §§ 30—33 givne Afgiftsregler at anvende paa Realisationen af det Udpantede, forsaavidt denne sker ved Fogden (jfr. Lov om den borgerlige Rets« pleie § 565).

§ 35.

Paa Indsættelses- og Udsættelsesforretninger, der foretages uden de fædvanlige Exekutions« grundlag, blive de i foranstaaende Afdeling for Exekution givne Afgiftsregler i det Hele at anvende.

Tredie Kapitel.

Om Afgifterne for de forelsbige Retsmidler.

§ 36.

For en Arrestforretnings Foretagelse erlægges den almindelige Retsafgift, saaledes at Afgiften, der betales af Rekvirenten ved Rekvositionens Indgivelse, beregnes i Forhold til Værdien af den Fordring, for hvilken Arrest foretages.

§ 37.

For Forbudsforretningers Foretagelse erlægges ligeledes af Rekvirenten den almindelige Retsafgift, faaledes at denne i' alle Tilfælde ansættes efter § 8.

§ 38.

Foretages Arrest- eller Forbudsforretninger ifølge en paa Statskassens Vegne eller af en beneficeret Part fremsat Rekvisition, sinder Bestemmelsen i § 30 tilsvarende Anvendelse.

§ 39.

For Iværksættelse af Paaanke og Besværing imod Arrest- og Forbudsforretninger erlægges Afgift efter Reglerne i §§ 23 og 24.

Fjerde Kapitel.

Om Afgifterne for de til SkifteVsenet henhørende Forretninger.

§ 40.

Af de Boer, som omhandles i Lov om den borgerlige retspleie 9de Affmt. jfr. Lov af 25de Marts 1872 om Konkurs m. m., samt Lov af 30te November 1874 om Stifte af Dedsbo og Fckllesbo m. v., erlægges der en Afgift, naar de behandles af de almindelige Skifteretter eller af Exekutarer eller Skiftekommissscerer, forsaavidt Boets Behandling ellers vilde have været at foretage af den almindelige Skifteret.

Fritagne for Afgiften ere dog Boer, hvis Formuemasse — for dødsboers Vedkommende efter Udredelsen af Begravelsesomkostninger — ikke udgjør 400 Kroner.

§ 41.

Afgiftspligten indtræder, saasnart Boet er taget under Behandling, hvorved i denne Henseende forstaas for KonkursboerZ Vedkommende Konkursens Begyndelse (jfr. Konkurslovens § 59) og for andre Boers Vedkommende den fyrste Forretnings Paabegyndelse.

Koniinationsstifte betragtes som nyt Skifte.

§ 42.

Afgiften udaj^r:

a. af Boer, i hvilke Arv og gjæld vedgaas (Kap. 4 jfr, § 8 i Lov om Skifte af Dsdsbo m. m.), samt af Dsdsboer, i hvilke den efterlevende Wgtcfælle skifter med den Fsrstafdødes Arvinger, V?, pCt.

og af alle andre Boer 2/3 M. af Boets hele Formuemasse uden Fradrag af gjæld eller deslige,

d. desuden af de Boer, hvis beholdne Formue udgjør 400 Kroner eller derover, V2 pCt. af den beholdne Formue.

I fDla/nde Tilfælde sinder en Nedsættelse i Afgiften Sted:

1. Naar en efter Skyldnerens Beajcrring fremkaldt Konkursbehandling bortfalder i M?dM af § 50 i Lov af 25de Marttz 1872 om Konkurs m. m., erlægges kun V4 af den under Ltr. 3 paabudne Afgift og, naar et Konkursbo udleveres til Skyldnerens fri Raadighed i medfør af bemeldte Lovs § 98, kun ^/ deraf, forsaavidt Udleveringen sker senest i den fFrste Skiftesamling efter Proklamas Udlob.

2. Naar et Dsdsbo udleveres Lodtagerne til videre Behandling eller den længstlevende Wgte- fælle til Hensiddén i ustiftet Bo, erlægges af den under a og d omhandlede Afgift kun V4, hvis Udleveringen sinder Sted paa den fmste Skiftesamling, V«, hvis den sinder Sted der- efter, men dog ikke senere end paa den ffrste Skiftesamling efter Proklamas Udlob, og 2/4, hvis den maatte sie paa et sildigere Trin af Behandlingen, men forinden Boet er optaget til Slutning.

Den Kjendclfe, som i Henhold til den ftr 1ste April 1875 bestaaende Lovgivning er betalt for at sidde i uskiftet Bo, bliver i sin Tid at afkorte i de Afgifter, der blive at svare efter nccrværende Lov, naar Boet kommer under Skiftebehandling; dog sinder ingen Tilbagebetaling Sted af, hvad der engang er betalt.

§ 43.

Afgiften forfalder til Befaling ved Skiftets Slutning for de Boers Vedkommende, som behandles tilende af Skifteretten, Exekutorer eller Skiftekommisscerer, der hver for sig ere ansvarlige for Afgiftens rigtige Beregning og Indbetaling i disse Boer.

Overaaar Boet til at stiftes og deles af Lodtagerne selv, forfalder Afgiften, for hvilken Lodtagerne En for Alle og Alle for En erc anfnarlige, til Betaling 6 Maaneder efter Boets Over- gang til saadan Behandling; dog kan der, forsaavidt de efter Forlpbet af denne Frist oplyse, at det endnu ikke har værei dem muligt at beregne Afgiften, af Skifteretten tilstaas en yderligere Frist ti! Afgiftens Berigtigelse. Skifteretten (for Kjøbenhavns Stadsrets Omraade Byskriveren) har at føre Tilsyn med Afgiftens Indgang fra Boer, d r stiftes og deles af Lodtagerne selv; disse sidste have — forsaavidt de ikke allerede "i medfør af § 78 i Lov om Skifte af DMbo m. v. skulle indgive

Bil. t. Lovs. om Retsafgifter m. m.

den i bemeldte Paragraf omhandlede Opgjørelse — til den Tid, da Afgiften forfalder, at afgive til Skifteretten en paa Tro og Love afsattetførtegnelse over Boets Indajceld og Udgjæld og den beholdne Formue, hvilkenførtegnelses Indlevering kan fremtvinges ved DagsbDder. Det Samme gjælder, naar Boet, efter at være tag«t under offentlig Skiftebehandling, udleveres den længstlevende Vægtefælle til Hensiddén i

uskiftet Bo.

§ 44.

For de enkelte af Skifteretten udførte Forretninger, Skiftevedtaget vedkommende, erlægges der kun i Mængde Tilmede Betaling: ». For Tvangsauktions Afholdelse ved Skifteretten erlægges den i denne Lovs § 31 fastsatte

Afgift;

b. for Afsigelse af Kjendelse i Dødsboer, som skiftes og deles af Arvingerne selv eller som behandles af Exekutorer, — hvad de sidstnævnte Boer angaar dog kun, sagsaamt der ikke af Boet betales Afgift efter ovenstaaende §K 40—42 — erlægges Forhandlingsafgift efter § 9;

c. for Skifterettens Virksomhed i Anledning af Begjæring om at faa et No taget under Behandling, som ikke har faaet Behandling til Følge, betales 12 Kroner;

c>. for Skifterettens Virksomhed i medfør af § 78 i Loven om Skifte af Dødsbo m. m. betales 1 pro mille af Boets beholdne Formue, dog i intet Tilfælde under 4 Kroner.

§ 45.

Ved Udregningen af de Afgifter, som svares i henhold af Bestemmelserne i nærværende Kapitel, afrundes den afgiftspligtige værdi til hele Hundreder, saaledes at, hvad der er under 50 Kr., bortlæses, og 50 Kr. eller derover regnes for 100 Kr.

§ 46.

For Iværksættelse af Paaanke og Besværing imod den tilendebragte Konkurs- eller Skifte- behandling eller tvungne Kjendelser og Beslutninger af Skifteretten erlægges Afgift efter Reglerne henholdsvis i § 23 og § 24.

Femte Kapitel.

Om Afgifterne for Thingligninger og de til Bestyrelsen af Ekskide- og Panttidsager hørende Forretninger.

§ 47.

For Thinglæsning af Købekontrakter, Mageskiftekontrakter, Gavekontrakter, Arvefcesiekontrakter, forsaaviddt Arvefasteren skal have Ret til at scelge og panlfætte den paagjældende Eiendom, eller andet Dokument, hvorved erhverves Ret til at erholde fast Elendom eller Tiende overdraget til Eiendom, erlægges en Afgift af V12 pCt. af vedkommende faste Eiendommens eller Tiendes V.lrdi eft^r de i Loven af 19de Februar 1861 om Brugen af stemplet Papir givne Regler for Beregningen af VIXr« oien ved lignende Handeler.

Har faadan Loesning fundet Sted, vil Thinglæsningen af de Skjøder, Mageskiftebreve, Gave- breve, Arvefastebreve rller andre Dokumenter, hvorved Ejendomserhvervelsen fuldbyrdes, blive ivarkfat uden ErlVgaelse af værdiafgift. Låses derimod saadanne Dokumenter uden joregaaende Loesning af Kontrakt om Ejendomserhvervelsen, erlægges den i denne paragraf ommeldte Vardiafgift.

For Thinglæsning af de ArvefEstedokun.enter til Brugerne, deres Bistrn eller Svigerbarn, der ommeldes i Loven af !-!4de April 1860 o«! Afhandelse as Stistelsers BMdergods, smh. Lov af 24de Februar 1H65 om Tillæg til samme, erlægges ingen værdiafgift, og sor Thingloesning af de i ^'oven af 4de Juli 1^50 om Begunstigelser ved Afhcendelse af BMdergods til Brugerne kllcr deres B^in og Eviaerbsrn og i Loven af 18dc Juni 1870 om Begunstigelser ved visse Afhændelser af Huse v.m Landet ommeldte Dokumenter vil værdiafgift en ingensinde være at erlægge med mere end 6 Kr.

Forelagte Lovforslag m. m. 201

§ 48.

For Thinglæsning af Pantebreve, Dokumenter, hvorved Grundbyrder stiftes, Kontrakter om Arvefcesie uden Ret til at scrllge og pantsætte. Forpagtnings- og Lejekontrakter samt Fæstebreve, forsaaviddt Brugsoverdragelsen ilke angaar Hus eller Gaard, som henhorer under et jamlet Gods, erlægges en Afgift af V30 pCt. af vedkommende Rettigheds Vsrdi, denne beregnet efter Reglerne i Stempellovene.

§ 49.

For Thinglæsning som Adkomst af Udl«g paa Skifte til den længstlevende Wgtefælle eller til Arvinger og Legatarer samt for Thinglæsning af Testamenter og Arvepagter erlægges værdiafgift kun, forsaaviddt Vedkommende for Udlæget skal tilsvares Boet eller medarvinM noget Vederlag, i hvilket Tilfælde Afgiften bliver at betale efter dette Vederlags stempel- pligtige Størrelse.

§ 50.

Forsaaviddt en Transport maatte begjæres thinglcrft, erlagges samme Art af værdiafgift, som er anordnet for Hoveddokumentet, Værdien beregnet paa samme Maade som vedkommende Transports stempelpligtige værdi.

§ 51.

For enhver Thinglæsning — faave! af de i §K 47—50 ommeldte som af andre Doku- menter dog med Undtagelse af de i § 57, 2det Stykke, og § 59 ommeldte - erlaegges derhos en fast Afgift af 2 Kr.

§ 52.

Naar et Dokument forlanges thmg læst til Sikkring af flere ensartede Rettigheder iil Fordel for eller mod ftere Personer eller Ejendomme, erlægaes den i § 51 ommeldte Afgift kun een Gang, Forsaavidt der imidlertid med Hensyn til de flere Rettigheder skal foreaaa en Notering paa flere Eiendommcs Folio i ReaKeaistret til Skjøde- og Panteprotokollerne betales der yderligere 1 Kr. for hver Eiendom udover en, paa hvis Folio Notering skal sinde Sted.

§ 53.

Naar et Dokument forlanges thinglæst til Sikkring af Rettigheder af forstjellig Art (f. Ex. naar der ved Etjsdet forbeholdes Scrlgeren Beboelsesret til Lokaler i den solgte Eiendom, eller naar Købekontrakten tillige indeholder en Pantsætning) betales Afgift, som om disse Rettigheder vare overdragne ved færskilte Dokumenter. Det maa i den Anledning ved Paaieqmnq paa Dokumentet bestemt opgives, i hvilken Henseende dets Thinglæsnings attraas, eftersom Doku« mentets læsning ikke kan have Virkning, hvad den Rettighed angaar, i Henseende til hvillen det ikke forlanges thinglæst. Heeaf følger, at en Rettighed, som ikke er sikkert ved Thinglæsningen ikke bliver at ommelde i de Attester, som maatte forlanges angaaende, hvad der hefter paa Eiendommen, eller i Paategninger paa senere Dokumenter.

§ 54.

Skal et Dokument læses i flere Jurisdiktioner, betalcs værdiafgiften kun een Gang, ved den ftrst iværksætte Thinglæsning, medens den faste Afgift erlægges ved hver Thinglæsning.

§ 55.

Den fornpdne Attest om læsningen bliver at paategne Dokumentet uden Betaling. Men naar nogen Paateaning skal gMes om Heftelser paa den Eiendom, son: er Dokumentets Gjenstand eller om Udstederens Mangcl af Adkomst til at disponere over Eiendommen, eller om Andet, som tjener til at bestemme Dokumentets værd og Gyldighed, erlaggcs for cn saadcm Paategning 1 Kr. For Udslettelse af samme efter fremkommen ny Oplysning eller erhvervet Tilladelse erlceaaes ingen Betaling.

§ 56.

For Protokollation af et thinglæst Dokument erlægges 40 O. for hvert halve Ark eller Del deraf, som det, skrevet med mindst 28 Linier paa hver Side og mindst 32 Bogstaver i hver Linie, indtager i Protokollen.

§ 57.

Aflæsning og Udslettelse af et thinglæst Dokument i dets fulde Omfang foretages med fornøden Protokollation og Paategning paa Dokumentet om Udslettelsen uden Betaling, selv om der maa forevises og i Protokollen antegnes Dokumenter, som hjemle Vedkommende Ret til at kvittere.

For Aflæsning og Udslettelse af et Afdrag paa en Panteobligation ligesom for læsning af en et thinglæst Dokument given Paategning om enhver anden Moderation, derunder Relaxationer, betales med fornøden Protokollation og Paategning 1 Kr.

§ 58.

Tilbagelevering af et til Thinglæsning indleveret Dokument kan ikke negtes af Hensyn til Protokollationen, naar der samtidig med Dokumentet er indleveret en Gjenpart af samme, hvis Overensstemmelse med Originalen bliver at verificere af Retsskriveren.

§ 59.

For Thinglæsning af og Paategning paa Ekjcher paa Tiender, som selges til Aabne selv, betales uden Hensyn til den i Skjethet ommeldte kjøbesums Størrelse 2 Kr.

For de i Lov om Tiendevederlagets Berigtigelse af 23de Januar 1862 §§4 og 5 ommeldte Forretninger erlægges en Betaling af 20 B. for hver iførtegnelsen, Foreningen eller Kjendelsen særskilt opført Eiendom, dog at Kjendelsen i intet Tilfælde bliver mindre end 4 Kr.

For Notering overensstemmende med samme Lovs Z- 9 af de i Lov om Forandring i Udredelsen af Tiendeafgiften af 19de Febr. 1861 § 5, jfr. Lov af 26de Marts 1870, ommeldte Udskrifter, erlægges en Kjendelse af 4 Kr. for hvert søgns Vedkommende.

2 de i denne Paragrafs 3 første Stykker omhandlede Tilfælde bliver den i § 56 ommeldte Betaling for Protokollation ikke at erlægge.

Det har sit Forblivende ved Reglerne i:

Lov om Sandflugtens Dampning af 19de Marts 1867 § 23 om Thinglæsning uden Betaling af de der ommeldte Udstritter af Sandslugtskommissionens Protokol,

Lov om Umyndiges Midtels Forvaltning af 26de Mai 1868 § 14 om Thinglæsninger og Indførelser uden Gebyr paa vedkommende Eiendoms Folium af de i Paragrafen omhandlede Paategninger paa Panteobligationer,

Lov om den almindelige Brandforsikring for Landbygninger af 23de April 1870 § 3, og Lov om Brandforsikring

458 af 471 sider

af Kjøbstadbygninger af 14de Mai 1870 § 6 i Slutningen, om Thinglæsning af de der ommeldte Paategninger, og

Lov om Diger til Beskyttelse for Oversvømmelse fra Havet af 10de April 1874 § 10 om Thinglæsning og Notering uden Gebyr af de sammesteds nævnte Vedtægter m. m.,

hvorhos endelig den Thinglæsning af Anordninger af stedlige Myndigheder, som endnu undertagelsesvis er forestrevent Er. Lov om Udgivelse af en Lovtidende og en Ministerialtidende af 25de Juni 1870 Z 4j, saavel som Thinglæsning af Kassebetjentes Bestallinger efter Frdg. om det offentlige Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed af 8de Juli 1840 § 9 samt Thinglæsning af Fcestebreve udenfor de i § 48 ommeldte Tilfælde sker uden Betaling.

§ 60.

Alle de i z§ 47—57 samt 59, 1ste og 3die Stykke, ommeldte Betalinger berigtiges gjen« nem Stempling, enten ved Udfærdigelse af Dokumentet paa stemplet Papir, der dækker den fastsatte Betaling, ved Paaklæbning af tilsvarende Stempelmærker, der uden Beialina melle være at kassere af vedkommende Retsembedsmand, eller ved Dokumentets Belæggelse af denne — ligeledes uden Betaling ... med tilsvarende Stempelpapir, Forsaavidt Dokumentet ved dets Indlevering til Thinglæsning ikke er afatttsveriatiget i Henhold til M 47—54 indsendes det efter Thinglæsmngen af Retten

til Generaldirektoratet for Skattevæsenet for København og udenfor kjøbenhavn til Amtet, der bestemmer StMrelsen af Afgiften for Thinglæsning — og efter Omstændighederne ogsaa Stempelafgiften efter Lov af 19de Februar 1861 samt Lov af 21de Marts 1874 — og Dokumentet udleveres til Vedkommende paa den nærmeste Amtstue i Amtet inden Afgiftens Erlæggelse og Betaling af en Kjendelse af 33 Ore til Amtsforvalteren.

Naar det Stempel, hvormed Dokumentet ved Indleveringen til Thinglæsning er forsynet, er utilstrækkeligt til bade at dække Thinglæsningens Afgiften og Stempelafgiften, anses Stempelafgiften som berigtiget.

Ogsaa den ved Forordning af 8de Februar 1810 § 1 paabudne Halvprocentafgift skal her- efter berignes paa lignende Maade gennem Stempling.

Fremkommer ved Beregningen af Thinglæsnings værdiafgiften eller af Overdragelsesafgiften Belsb i Øre, der ilks ere delelige med 5, afrundes faadanne Beløb til det nærnlest lavers med 5 delelige Tal.

For Forsømmelse af disse Bestemmelser Overholdelse paadrager Retsbetjenten sig Ansvar efter Lov af 19de Februar 1861 § 87, foruden at han ubetinget har at tilsvare den manglende Afgift.

§ 61.

For Besværing imod Underrettens Handlinger vedrørende Thinglæsningsvæsenet og de i Lov om Tiendevederlagets Berigtigelse af 23de Januar 1862 §§ 4 og 5 ommeldte Forretninger erlægges Afgift efter § 24.

Sjette Kapitel.

Om Afgifterne for Notarialforretninger.

§ 62.

For at iværksætte nogen af de i Vexellov for Danmark ommeldte Protester erlægges, naar Vexlen lyder paa, eller i de i Vexellovens §§ 70 og 75 ommeldte Tilfælde opgives at angå, en Sum af

ikke over 1,000 Kr..... 2 Kr. 50 Ø.

over 1,000 Kr., men ikke over 4.000 Kr..... 4 — „ —

over 4,000 Kr., men ikke over 10,000 Kr..... 5 — „ —

og naar Vexlens Værd er over 10,000 Kr..... 6 — „ —

For den anførte Betaling skal Protesten tilligs gives in formå beskrevet. Skal Protesten foretages paa flere Steder i samme Underretskreds, betales der kun for een Forretning.

§ 63.

For andre Protester (jfr. dog § 67), Bestikkelser og Forkyndelser betales 3 Kr. 35 Ø.

Skulle de i denne Paragraf ommeldte Forretninger foretages paa flere forskellige Steder i samme Underretskreds, betales ovennævnte Afgift ikkun for Iværksættelsen paa det fyrste Sted, og for hvert af de flere Steder, hvor Forretningen efter Rekvirentens Forlangende sker, 1 Kr. 25 Ø.

§ 64.

For hver Gang Notarius under Udførelsen af de i § 63 omhandlede Forretninger maa gaa forjceves, samt for hver Gang han, efter Rekvirentens Opfordring, maa paaminde Vedkommende om at afgive Svar, betales 1 Kr. 25 Ø.

§ 65.

For a: meddele Notarialattest eller en Paategning under Notarii Haand og Seal paa et Dokument betales 2 Kr. 25 Ø.

§ 66.

For at overvære en eller anden Handling og at attestere, at den rigtig er foregaaet, betales 1 Kr. 25 Ø. for hver Time, Forretningen varer, foruden Betalingen for Attestationen.

§ 67.

For at modtage og udstede en Søforklaring eller SFprotest til Brug ved Asfuranceberegning og Haveriopgjørelse betales 8 Kr.

§ 68.

For Modtagelse af en Anmeldelse om en Soprotest, som Anmelderen ikke Mster strål iværksat, samt for Anmeldelsens Indførelse i Notarialvrotokollen betales 1 Kr. 25 Ø.

§ 69.

For Indførelse af et Dokument i Notarialprotokollen udenfor de Tilfælde, hvor Indførelsen skal ske i den afholdte Forretnings medfør, betales 40 Øre for hvert halve Ark eller Del af samme.

§ 70.

Begjaeres en Notarialforretning foretaget over Va Mil i lige Linie fra Notarialkonioret, tilkommer der Notarius med Vidner fri Befordring eller Godtgørelse for samme. Derfom Forretningen sker hos flere Personer paa samme Sted, maa Befordringen dog kun beregnes for een Forretning.

§ 71.

Udenfor det i § 62, 2det Stykke, ommeldte Tilfælde betales for Beskrivelse af Notarialforretninger, hvilken Beskrivelse, naar det begjæres, skal udstedes og bkrceftes som Akt, 40 A. for hvert halve Ark eller Del af samme. Beskrivelsen udgjør mere end 1 Ark, hvilket altid leveres uden særsiilt Betaling,

For Gjenparter af Notarialakter, der allerede een Gang ere givne beskrevne, betales 40 Ø. for hvert halve Ark eller Del af samme, hvilken Betaling oasaa erlaegges for Bekræftelse af Gjenparter af andre Dokumenter, der ere afsattede i det danste Sprog.

Tredie Afsnit.

Om Retsafgifterne i Straffesager.

I.

Om Afgifterne i Straffesager, der paatales af Private i Henhold til Lov om Strafferetspleien § 39.

§ 72.

I Domsfager, der paatales i Henhold til Lov om Strafferetspleien § 39, har Anklageren at erlægge en Afgift af 2 Kr. for Anklagens Indgivelse til eller Fremsættelse for Retten samt en lige Afgift ved Hovedforhandlingens Paabegyndelse.

Reises der under en saadan Sag i Henhold til Lov om Strafferetspleien § 4 tillige Paa« stand paa Erstatning, erlægges de ovenanmeldte Afgifter efter den i § 6 fastsatte Maalestok af Erstatningspaastandens Velzb, forsaavidt denne Beregning fører til en højere Afgift end den i foranførte Stykke forestrevne.

§ 73.

For de i Lov om Strafferetspleien § 449, 1ste og sidste Stykke, ommeldte Modsøgsmaal erlægges Afgift efter Reglerne i henholdsvis § 13 og § 72.

§ 74.

I Tilfælde af Domssagens Paaanke til højere Ret bliver den i § 8 fastsatte Afgift at erlægge af hver antende Part (jfr. dog § 7?) ved Paaankens Anmeldelse eller det i Lov om Strafferetspleien § 379 ommeldte Andragendes Indgivelse.

Samme Afgift erlægges for Berømmelsen af Hovedforhandling.

§ 75.

For Anmeldelse og Behandling i det Hele af besværing til høiere Ret erlægges Afgift i Overensstemmelse med Reglen i § 24.

§ 76.

For Anhængiggjørelse og Behandling i det Hele af Andragender om ny Foretagelse af Domsfagen ved samme Ret i Henhold til Reglerne i Lov om Strafferetspleien §§ 423—426, jfr. § 455, erlægges under Et den i § 8 fastsatte Afgift. For selve Sagens fornyede Foretagelse erlægges ingen Afgift.

§ 77.

Afgiftsfri er Anvendelse af Retsmidler fra den Sigtedes Side imod Strassespørgs- maalets Afgjørelse, forsaavidt han er anset med høiere Straf end Bøder, samt mod fængs- lingskjendelse.

§ 78.

For Inddrivelse af Bøder, som ere tillagte den Forurettede, og Erstatning, der under Straffesagen er tilkjendt ham, erlægges de i 2det Afsnit, 2det Kapitel, Afdeling I. fast- sætte Afgifter.

§ 79.

Paa Beslaglæggelse i Henhold til Lov om Strasseretspleien § 207, 2det Stykke, sinde Af- giftsreglerne i 2det Afsnits 3die Kapitel Anvendelse.

§ 80.

Ved Anvendelsen af Reglerne i dette Afsnit blive iøvrigt Bestemmelserne i 1ste Afsnit, 2det Afsnits §§ 12, 20, 21 Nr. 1, 22 samt 23 Nr. 1—2 og 4 at iagttage.

Om Afgifterne i andre Straffesager.

§ 81.

I andre Straffesager end de i foranstaaende Afdeling omhandlede bliver Afgift kun at erlægge for Inddrivelsen af Erstatning, der under Straffesagen er tilkendt den Forurettede, overensstemmende med Reglerne i 2det Afsnits 2det Kapitel Afdeling I., for Beslag- læggelse, der i Henhold til Lov om Strasseretspleien § 207, 1ste Stykke, foretages efter Andragende af den Forurettede, overensstemmende med Reglerne i 2det Afsnits 3die Kapitel, samt endelig for Besværing til høiere Ret, forsaavidt den iværksættes af Tredjemand, i Overensstemmelse med § 24.

Fjerde Afsnit.

Om Udskrifter og Attester.

§ 82.

For simple Udskrifter af Retsprotokoller eller af Skjøde- og Panteprotokoller erlægges 40

Øre for hvert halve Ark eller Del af samme.

For Attester til Oplysning om de en fast Eiendom vedrørende Adkomster og Be- hæftelser (Panteatteft) erlægges 3 Kr. for hver Eiendom, der har eget Folio i Registret til Skjøde- og Panteprotokollerne, forsaavidt Attesten ikke udgjør over 3 Ark; for hvert Halvark eller Del af samme, hvormed Attesten overstiger 3 Ark, erlægges 50 Øre. Dog har det sit Forblivende ved Reglerne i Lov angaaende Nedsættelse af Gebyret for Attester af Skjøds og Pantebøgerne til Brug for Brandforsikkringsforemøder for urørlige Eiendomme paa Landet og Fritagelse for Brug af stemplet Papir for saadanne Foreninger af 8de Marts 1856, Lov om Brandvæsenet i København af 15de Mai 1868 § 44 og Lov om Brandforsikringer af købstadbygninger af 14de Mai 1870 § 6 om Betalingen for de der om- meldte Attester.

For færskilr Attest af Registrerne til Skjøde- og Panteprotokollerne om den en Eiendom paa- hvilende Tiende, forsaavidt Tienden er noteret paa den i Lov om Tiendevederlagets Berigtigelse af 22de Januar 1862 § 5 ommeldte Maade, erlægges en Betaling af 25 Øre.

For andre Udskrifter eller Attester, der kræve Koncipering eller Extrahering erlægges 50 Øre for hvert Halvark eller Del af samme.

§ 83.

Forsaavidt Udskriften eller Attesten udgjør over 3 Ark, skal der, foruden Betaling efter § 82, erlægges Vederlag for Papir, 2 Øre pr. Ark, samt, hvor saadant er forlangt, for Indbinding eller Indhæstning efter Regning.

§ 84.

For at attestere en Auktionsregning erlægges 1/5 af Betalingen for en tilsvarende Udskrift efter § 82, sidste Stykke.

§ 85.

I enhver Udskrift eller Attest, for hvilken Betaling erlægges efter § 82, skal der paa hver Side findes mindst 28 Linier og i hver Linie mindst 32 Bogstaver.

§ 86.

Naar en Udskrift eller Attest bestilles, er Retsskriveren berettiget til at forlange Forud- betaling af indtil $\frac{1}{2}$ af, hvad Betalingen skjønnes at ville udgjøre.

§ 87.

Betaling efter §§ 82 og 83 erlægges ikke for Udskrifter og Attester, som begjæres af Stats- myndigheder eller maatte behøves i benesicerede Sager.

Femte Afsnit

Om Betaling for Forkyndelser og Oplæsning ved Kirkestævne, samt til Vidner ved Retshandlinger, Syns- og skjøns mænd.

§ 88.

For Forkyndelse af en Indkaldelse til Forligskommissionen eller for mæglerne i Tyende- saaer betales for hver Person, til hvem Forkyndelsen sker, 40 Øre til lige Deling mellem stæv- ningsmændene.

§ 89.

For Forkyndelser i de Tilfælde, hvor saadanne i medfør af Lov om den borgerlige Rets- pleie eller Lov om Straffepleien, skulle ske ved stævningsmænd, betales for hver person, til hvem Forkyndelsen sker, til lige Deling mellem Stævningsmændene, eller, under de i nysnænnte Love hen- holdsvis § 108, 1ste Stykke, og § 97, sidste Stykke, indeholdte Forudsætninger, til lige Deling mellem Stævningsmanden og det tiltagne Vidne, 1 Kr> 60 Øre, medmindre Sagen enten er en Straffesag, der forsølges af Private i medfør af Lov om Straffepleien § 39, eller en borgerlig Retssag, hvis Gjenstand er under 200 Kr, i hvilket Tilfælde Betalingen til Stævningsmændene nedsættes til 80 Øre, eller, naar Sagens Gjenstand er under 50 Kr. til 40 Øre.

For de i Lov om den borgerlige Retspleje § 559 omhandlede Forkyndelser erlægges 40 Ørs til hver af stævningsmændene, og for de i samme lovs § 561 omhandlede Forkyndelser 40 Øre til Stævningsmanden, søgnefogden eller Politibetjenten.

Sker Forkyndelsen ved Retsbude, nedsaltes de i denne Paragraf fastsætte Betalinger med Undtagelse af den i Slutningen af 2det Stykke nævnte til det Halve.

§ 90.

I de Tilfælde, i hvilke Bestemmelserne i denne Lovs 2det Afsnit § 20 komme til Anvendelse paa den Retssag, Forkyndelsen angaar, skulle Forkyndelser med Undtagelse af de i § 88 omhandlede foretages uden Betaling. Det Samme gjælder, naar de i § 89, 2oet Stykke, omhandlede Forkyndel- ser angaa det Faderen til et uægte Barn ved øvrighedens Beslutning paalagte Bidrag til Barnets Underholdning.

§ 91.

For andre Forkyndelser end de i §§ 88, 89 og 90 ommeldte, og forsaavidt ikke Andet er foreskrevet ved særlig Lov, tilkommer der hver as Stævningsmændene 1 Kr.

§ 92.

De i § 88, 89, 2det Stykke, og i § 91 omtalte Forkyndelser ere Etcevningsmændene ikke pligtige at foretage udenfor det søgn eller den Købstad, i hvilken de have Bopæl. Forsaavidt For- kyndelsen i noget Tilfælde sker

over ½ Mil i lige Linie fra stævningsmandens Bopæl, tilkommer der ham 75 Øre for hver løbende halve Mil, han har at befordre sig. skal Stævningsmanden for at naae sit Bestemmelsessted benytte Baad, har Rekvirenten af Forretningen at skaffe ham Baadbefordring frem og tilbage. Kroever Hvervets Udførelse, at Stævningsmanden maa begive sig udenfor det søgn eller den kjøbstad, i hvilken han har Bopæl, og derhos maa være fraværende fra sit Hjem over 6 Timer, tilkommer der ham i dagpenge 4 Kr. for hver Dag.

§ 93.

2 de Sager, som omhandles i denne Lovs 2det Afsnit § 21 Nr. 1 og 3 afholdes den stævningsmændene tilkommende Betaling af det Offentlige efter Reglerne for veneficerede Sager. Det Samme gjalder i de nævnte Sager, samt i de Tilfælde, hvor Forkyndelfen efter § 90 sker uden Betaling, det Vederlag, som efter forrige Paragraf tilkommer Stævningsmanden, dog kun forsaavidt han er pligtig at foretage Forretningen.

§ 94.

Stævningsmændene ere udenfor de Tilfælde, hvor Betalingen skal erlægges af det Offentlige, berettigede til at fordre den dem tilkommende Betaling eller, forsaavidt dens endelige Størrelse ikke strax kan bestemmes, et passende Forskud paa samme erlagt, før de stride ttl Forretningens Foretagelse.

§ 95.

For ved Kirkestævne at oplæse en bekjendtgjørelse vedrørende Tvangsauktioner eller andre Auktioner, som ifølge Lov blive at bekjendtgjøre efter Reglerne for Tvangsauktioner, tilkommer der søgnefogden en Betaling af 50 Øre.

Samme Betaling erlægges, naar ellers Noget, som søgnefogden eller Kirkesangeren ikke ere pligtige i Btstillings medfør at besørge læst, begjæres oplæst ved Kirkestævne.

Betalingen kan fordres forud erlagt.

§ 96.

Udenfor kjøbenhavn tilkommer der de mænd, der af Skifterelten benyttes som Vidner ved Boers Behandling, hver 1 Kr. hver Gang Netten fættes. Naar de eller Retsbudet efter § 16 i Lov

om Skifte af dødsbo og fællesbo m. v. af 30te Novbr. 1874 benyttes som Vurderingsmand, til- kommer der hver 2 Kr. for hver halve Dag, Forretningen varer, dog aldrig mindre end 2 Kr.; samme Betaling tilkommer der de med Justitsministeriets Billigelse fast ansætte edsvorne Vurderings- mænd og Vurderingskoner.

For Københavns Stadsrets Omraade ordnes Forholdet af Justitsministeriet.

Skifteretten fastsætter Betalingen for de af samme udmeldte særlig kyndige Vurderingsmand, saavel som for

søgnefogdens og de af ham medtagne Vidners Forretninger under Stiftebehandlingen.

De i denne Paragraf omhandlede Betalinger erlægges efter Skifterettens Bestemmelse snarest mulig forud for eller umiddelbart efter den paagjældende Forretnings Udførelse.

§ 97.

Udenfor københavn tilkommer der de Mænd, som i Medfør af Lov om den borgerlige Retspleie §§ 437, 560, 569, 585 og 613 benyttes af Fogden som Vidner, hver 1 Kr., hver Gang Retten sættes, for hvilken Betaling Vidnerne ogsaa ere pligtige til at foretage de dem af Fogden paalagte Vurderinger, forsaavidt disse ikke medtage over en halv Dag; i modsat Fald tilkommer der hvert af Vidnerne 2 Kr, for hver halve Dag, Forretningen varer.

For københavns stadsret Omraade ordnes Forholdet af Justitsministeriet.

Fogden fastsætter Betalingen for de af ham udmeldte særlig kyndige Vurderingsmand.

De ovennævnte Betalinger erlægges efter Fogdens Bestemmelse snarest mulig forud for eller umiddelbart efter den paagjældende Forretnings Udførelse.

DI ethvert af de Vidner, som af søgnefogden skal medtages ved Udpantninger, betales for hver Udpantningforretning 20 Dre, som kunne fordres erlagte forud for hver Foretnings Foretagelse.

§ 98.

De Mænd, der af Notarius benyttes som Vidner ved Notarialforretninger, tilkommer der hver 50 Øre for hver Forretning.

§ 99.

For Foretagelse af Syns- eller Skønsforretninger i den borgerlige Retspleie og Strafferets- pleien udenfor de i §§ 96 og 97 nævnte Tilfælde tilkommer der enhver af Eynsmændene 6 Kr. for hver Forretning (jfr. derhos Lov om den borgerlige Retspleie § 228 og Lov om Strafferets- pleien § 164). Denne Bestemmelse kommer dog ikke til Anvendelse paa Syns- og Skønsforret- ninger, der foretages ifølge Embedspligt, med Henfyn til hvilke det forbliver ved de færlige derfor Mldende Forskrifter.

Den Syns- eller Skjønsmænd tilkommende Betaling kan fordres erlagt, ftr de skride til Foretagelsen af den dem paalagte Forretning.

§ 100.

Paa de i dette Afsnit ommeldte Betalinger finde Bestemmelserne i 1ste Afsnit §§ 2, 4 og 5 ikke Anvendelse.

Sjette Afsnit.

Slutningsbestemmelser.

§ 101.

Ved kgl. Anordning fastsættes de fornødne Forskrifter angaaende Kontrolten med Rets- afgifters rigtige Indgang samt de Tvangsbestemmelser, som disses Overholdelse udkræver.

§ 102.

Denne Lov træder i Kraft samtidig med Loven om den borgerlige Retspleie og Loven om Strafferetspleien.

Forelagte Lovforslag m. m. 202

Fra samme Tid ophæves det almindelige Sportelreglement for Retsplejen og de dermed forbundne Forretninger i Danmark af 22de Marts 1814 og alle dertil sig sluttende Love.

Endvidere ophæves fra samme Tid Lov om Brugen af stemplet Papir af 19de Febr. 1861 § 71, undtagen forsaavidt den angaar Taxationsforretninger, der foretages efter Udmeldelse af øvrigheden. Fremdeles indskrænkes samme Lovs § 72 til at gjælde for faste Eirndomme, og blive de i denne Paragrafs sidste Punktum ommeldte Udskrifter altid at meddele uden Brug af Stempel. De i denne Paragrafs 2det og 3die Stykke omhandlede Bestemmelser komme dog fremdeles i deres fulde Udstrækning til Anvendelse paa de Sager, hvis Behandling i medfør af Lov om den borgerlige Retspleie § 646 er bragt tilende eller tilendebringes i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler.

§ 103.

Denne Lov gjælder ikke for færøerne.

Udtast til Lov

om

Udgifterne i Strafferetspleien.

§ 1.

Af Amtsrepartitionsfonden og de indenfor Amtsraadskredsen liggende Kjøbstæder i Forhold til Folkemængden, paa Bornholm af den for Kjøbstæder og Land fælles Amtsfond, afholdes de Ud- gifter, som i hver Kreds medgaa:

a) til Lønning, overensstemmende med de i Henhold til Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 108 Nr. 5 udfærdigede Regulativer, af den i faamme Paragraf Nr. 2 omhandlede minimale Politistyrke;

b) til Tilvejebringelsen og Vedligeholdelsen af de i Lov om Domsmagtens Ordning m. in. § 108 Nr. 4 omhandlede Hoved- og Bistationer, med Vagtstue, Kontor og Opholdssted for Anholdte, samt disse Lokalers Forsyning med Inventarium, Opvarming. Belysning og Rengøring;

e) de Udgifter, som, efterat Opgjørelse har fundet Sted i medfør af Lov om Domsmagten m. m. § 147, medgaa til Tilvejebringelse og Vedligeholdelse af de for Underretskreofene fornødne Arresthuse og Retslokaler, samt de nævnte Lokalers Forsyning med Inventarium, Opvarming, Be- lysning og Rengjøring og til Arrestanternes Bevogtning;

6) de Udgifter, som medgaa til de i Underretskredsens Anholdelseslokaler og Arresthuse hensiddende Anholdtes samt Varetægts- og Straffangers Underholdning og Forpleining, forsaavidt de ikke kunne afholdes af det i § 3 nævnte Vederlag.

§ 2.

Underholdning og Forpleining for Anholdte, Varetægtsfcmger og Straffanger, som udstaa Straffen i Underretstredsens Arresthuse, sier efter de hidtil gjældende Negler, dog at Forpleining stedse ydes in natura. Under den Forpleining, som afholdes i Medfør af K 1 Litr. 6., er ikke ind- befattet den særlige Forpleining, som foranlediges ved Sygdomstilfælde.

§ 3.

Alle andre Udgifter end de i § 1, jft. § 2, nævnte, der foranledige ucd de Sager og Retshandlinger, som Strafferetspleien medfører, afholdes af Statskassen, derfor hver af de i § 1 Litr. cl. ommeldte Anholdte og Varetægls- eller Ttraffanger crlægger en duglig Betaling af 50 Ore, eller, for frugtsømmelige eller diegivende Kvinders Vedkommende, af 75 Øre.

§ 4.

Dagen regnes med Hensyn til den i § 3 omhandlede Betaling til 24 Timer, regnet fra Kl. 12 Middag: mindre Dele af en Dag regnes for en hel Dag. naar de udgjøre mindst 6 Timer.

§ 5.

Fra den Tid, da denne Lov træder i Kraft, skulle de Reiser, som omhandles i Forordningen angaaende Fribefordringsvæsenet af 26de Juni 1844 § 4 Nr. 3 Lit. H—e. i § 4 Nr. 6, forsaavidt de deri omhandlede Reiser ske i Strafferetspleiens Tjeneste, i § 4 Nr. 7 Lit. s. og e. samt f., forsaavidt sidstnævnte Litra omhandler Reiser, der foretages i Strafferetspleiens Tjeneste, samt i § 4 Nr. 11 og 12, ophøre at være Amtsreiser, og kan Befordring til Reiser i Straffe- retspleiens Tjeneste ikke fordres afgiven in natura, men bliver at tilvejebringe ved leiede Befordringer paa Statskassens Regning, forsaavidt ikke Overenskomst er sluttet med de paagældende Embedsmænd om selv at sørge for deres Befordring. Dog kunne paa Landet kørster og Budsendelser ved ridende Bud, som Retternes og Politiets Virksomhed udkræver, eller som nødvendigvis ved Anholdtes eller Arresteres Transport, forsaavidt behørig Befordring eller Budsendelse ikke i betimelig Tid kunne faas for en passende Betaling, fordres afgiven in natura efter Reglerne for søgnereiser dog mod ssadan Betaling af Statskassen, som Amtmanden skønner at være passende.

§ 6.

For Københavns Stadsrets Omraade ordnes de Forhold, som omhandles i §§ 1—5, ved sirlig Lov.

§ 7.

Formændene for Landsretter, Underdommere og Politimestre ere berettigede til passende Forskud af Statskassen til Afholdelse af de i Strasseretspleien forefaldende Udgifter, der skulle af. holdes af Statskassen. Retterne ere med Hensyn til Regnskabsaflæggelse for de Beløb, som gennem samme udbetales til Strasseretspleiens Formaal, underkastede de Forskrifter, som nærmere fastsættes ved Anordning.

§ 8.

De Udgifter, der omhandles i denne Lovs § i, og de Udgifter, som medgaa til Straffan« gers Ophold i og Hjemsendelse fra Statens Strafanstalter, samt til exekution af Dødsdømte, kunne ikke fordres godtgjorte af Dømfældte eller hans Bo. Det Samme gjælder Udgifterne til Befordring for de i Strafferetspleiens Tjeneste virkende Embedsmand, forsaavidt deres Ret til fri Befordring er afløst ved Overenskomster om et fast Vederlag, jfr. derhos Lov om Strafferetspleien § 475 2det og 3die Stykke.

§ 9.

Denne Lov, der ikke gjælder for færøerne, træder i Kraft samtidig med Loven om Straffe- retspleien, dog saaledes at de til Varetægtsfangers og Straffangers Underholdning og Forpleining medgaaende Udgifter, forsaavidt angaar de Straffesager, der efter det nævnte Tidspunkt i medfør af Lov om Strasseretspleien fremdeles behandles efter de tidligere gjældende Regler, ogsaa afholdes paa den hidtil brugelige Maade,